ปฐมบทของเทพมารสะท้านภพ

ฉบับปรับปรุงแก้ไขล่าสุด

เทพ
หลาย
นภา

หวงอี้ (黃易): ประพันธ์

น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

极碎虚

ทัพมองโกลไร้ผู้ต่อต้าน

วันที่หนึ่งเดือนหก เป็นวันที่เจ็ดที่ม้าเหล็กทัพมองโกลเข้าประจำที่วังสะท้านห่านป่า ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่าห่างไปเจ็ดลี้

เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนพลันดัง เคลื่อนใกล้เข้ามาด้วยระดับความเร็วดุจฟ้าร้อง มุ่งตรงมายังจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่า ซึ่งเป็นตัวเมืองเพียงหนึ่งเดียวบนที่ราบหลิวหม่า เกือกม้าตะกุยจนฝุ่นละอองคละคลุ้ง เผยเห็นคนบนหลังม้าหลายคน พวกมันบ้างเปลือยร่างท่อนบน บ้างสวมหนังที่ฟอกแล้ว บ้างคลุมหนังสัตว์ไว้ บนศีรษะล้วนสวมหมวกเหล็กที่แกะสลักเป็นรูปลักษณ์อันดุร้ายต่างๆ ที่กลางหลังสะพายคันธนูกับกระบอกธนู บรรจุเต็มไปด้วยลูกธนูยาว นี่คือทหารม้ามองโกลซึ่งท่องทะยานไปทั่วแผ่นดิน

เป็นเวลายามเที่ยงตรง อาทิตย์ลอยอยู่กลางศีรษะ แผ่นพื้นพสุธาร้อนระอุ บนถนนใหญ่ทงหยวนซึ่งเป็นถนนสายหลักของจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่ายังคึกคักครึกครื้น นอกจากชาวพื้นเมืองแล้ว ยังมีพ่อค้าและผู้คนสัญจรจากต่างถิ่นไม่น้อย แต่เสียงฝีเท้าม้าพอดัง ฝูงชนพากันอุ้มลูกจูงหลานหลบหนี หลังความชุลมุนวุ่นวาย ถนนทั้งเส้นกลับกลายเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า ผู้คนทั้งหมดพากันหลบเข้าสิ่งปลูกสร้างและตรอกขวาง พริบตาดุจประกายไฟ ทหารม้ามองโกลทั้งเจ็ดโถมถึงปากทางเข้าถนนใหญ่ทงหยวนแล้ว

ตวงอี้ : เอ๊ยฉ / น.ฉมวิตน์ : แปล

หลังจากควบม้าเข้าสู่ถนนยาว ทหารม้ามองโกลมิเพียงไม่ชะลอความเร็ว กลับเร่งความเร็วขึ้น ชาวมองโกลรูปกายกำยำที่นำหน้า ตวัดแส้ม้าในมือขึ้นฟ้า ควงเป็นวงที่กลางอากาศ แล้วหวดลงบนสะโพกม้า ม้าพ่วงพีแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด พุ่งขวับออกไปราวลูกธนู โถมไปยังอีกปลายหนึ่งของถนนยาว ทหารมองโกลที่เหลือพากันเลียนแบบตาม แว่วเสียงร้องดังเป็นทอดๆ อาชาทั้งเจ็ดตัวผุ่งผ่านไปดุจสายลม ให้ความรู้สึกที่รุนแรงแก่ผู้คน เป็นที่ข่มขวัญนัก

ในยามนั้น ลูกสุนัขสีเหลืองตัวหนึ่งไม่อาจทนรับความตกใจกลัว พุ่งพรวดออกจากตรอกขวางเส้นหนึ่งราวเสียสติ วิ่งตัดหน้าม้าพ่วงพีที่ควบตะบึงมาอย่างรวดเร็วดุจประกายไฟ ม้าพ่วงพีที่นำหน้าต้องยกขาหน้าขึ้นด้วยความแตกตื่น ทหารมองโกลนั้นไม่ตระหนกลนลาน พลันรั้งดึงหัวม้าทั้งคนและม้าทะยานออกไปพร้อมกัน กระโดดข้ามลูกสุนัขเหลืองไปดั่งขุนพลสวรรค์ คนและม้ายังลอยอยู่กลางอากาศ ทหารมองโกลนั้นก็ปลดคันธนูพาดลูกศร ลูกธนูพุ่งขวับออกไปดุจสายฟ้า ไล่กวดตามลูกสุนัขเหลืองซึ่งวิ่งหนีถึงเชิงกำแพงดินข้างทาง ตรึงสุนัขติดกับผนังกำแพงทั้งเป็น

ยามนี้ขาหน้าของม้าเพิ่งตกถึงพื้น ทหารมองโกลที่ตามหลังพากันโห่ร้องชมเชย เร่งความเร็วของม้าคู่ขาต่อไป ชั่วพริบตาก็กลายเป็นจุดสีดำหลายจุด นับว่ามาดุจวาตะ จากไปดั่งสายลม ทิ้งไว้แต่ฝุ่นละอองคละคลุ้งเต็มฟ้า ส่วนหางของลูกธนูที่โผล่พ้นออกมายังสั่นไหวเล็กน้อย เลือดของลูกสุนัขเหลืองยังหยดหยาดลงมาเป็นคราบเลือดกองหนึ่งบนพื้น

ขณะเดียวกัน บนชั้นลอยของเหลามองเมฆ ซึ่งเป็นเหลาสุราที่ภูมิฐานที่สุดของจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่า เซี่ยงอู๋จงใช้สายตาส่งทหารม้ามองโกลจากไปไกล แต่ภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ยังวนเวียนอยู่ในห้วงสมองมัน เซี่ยงอู๋จงมีอายุสามสิบเศษ รูปกายผอมสูง มือเท้ายาวกว่าผู้คนทั่วไปอยู่บ้าง ความเคลื่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียว สองตายามกลิ้งกลอกให้ความรู้สึกว่า

มันเป็นบุคคลที่เปรื่องปราดมากด้วยปัญญา

ขณะเดียวกันผู้ที่แอบดูอยู่ริมหน้าต่างบนเหลามองเมฆ ยังมีชาวเมืองและแขกเหรื่อต่างถิ่นที่ขวัญกล้าอีกหลายคน ส่วนคนที่ขวัญอ่อนล้วนนั่งห่อตัวอยู่บนที่นั่ง

นี่เป็นช่วงเวลาอาหารเที่ยง โต๊ะทั้งสิบกว่าตัวนั่งเต็มไปด้วยผู้คน แต่ทุกที่ทางเงียบสงัด ผู้รับใช้ทั้งหลายยังหยุดการให้บริการ ภายใต้สภาพที่ชาติบ้านเมืองล่มสลาย อีกทั้งบ้านแตกสาแหรกขาด ทุกคนล้วนมีจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด เสียงแผดร้องอันกระชั้นสั้นหากแต่โหยหวนก่อนตายของสุนัขคล้ายเตือนสติพวกมันว่า ภายหน้าอาจประสบชะตากรรมเดียวกัน ผู้คนมากหลายยังหน้าขาวซีด ราวกับเป็นวาระสุดท้ายของโลกแล้ว

เสียงฝีเท้าม้าเลือนหายไปแล้ว ทุกคนยังไม่ทันเรียกสติกลับมา หัวใจเซี่ยงอู๋จงกลับจมลงสู่ห้วงเหวแห่งความสิ้นหวัง มันจดจำออกว่าทหารม้าที่นำขบวนเป็นบุคคลอันระบือนามสังกัด**องครักษ์บูรพา** ซึ่งเป็นกองกำลังส่วนตัวของท่านข่านมองโกล เป็นหัวหน้านักรบมือธนูนาม**เอี๋ยนเลี่ยเซ่อ**

ควรทราบว่าจักรวรรดิมองโกลสร้างประเทศด้วยการทำสงคราม จึงให้ความสำคัญกับอำนาจทางทหารที่สุด ทหารคนสนิทสังกัดท่านข่านล้วนเป็นกำลังและทุนรอนสำหรับค้ำจุนบัลลังก์ของท่านข่าน ผู้ที่ได้รับคัดเลือก ล้วนเป็นมือดีที่ผ่านการคัดสรรจากผู้คนนับหมื่น กองกำลังส่วนตัวแบ่งออกเป็นองครักษ์บูรพา ประจิม อุดร ทักษิณและกลาง แต่ละองครักษ์มีกำลังทหารราวหนึ่งหมื่นห้าพันคน ในองครักษ์ยังแบ่งออกเป็นองครักษ์ประจำ นักรบมือธนูกับกลุ่มที่แยกกระจาย ดังนั้นผู้ที่ไต่เต้าขึ้นเป็นหัวหน้านักรบมือธนู ต้องมีวิชาฝีมือที่น่าตระหนกแน่นอน

*เซี่ยงอู๋จงนึกเปรียบเทียบ***ฉางซุนซื่อ** *(ตระกูลฉางซุน) ซึ่งมีวิชายิงธนูเป็นเลิศในยุทธจักรจงหยวนกับเอี๋ยนเลี่ยเซ่อ อดใจหายวาบมิได้ ที่แท้บทสรุปของมันคือ ถึงแม้วิชายิงธนูของตระกูลฉางซุนมีความเหนือกว่าในด้าน*

ความแยบคายของการใช้พลัง แต่หากมองจากมุมของการสังหารศัตรู ทั้งสองฝ่ายนับว่าคู่คี่ก้ำกึ่งกัน แน่นอน หากตั้งประจันในสมรภูมิ ทหารมองโกลผสานกับวิชาขับขี่ม้าซึ่งสะท้านทั่วแผ่นดิน ตระกูลฉางซุนคงต้องพบกับชะตากรรมแพ้พ่ายตกตาย สำหรับกับชาตินักบู๊ซึ่งตั้งจิตปณิธานขับไล่ชาวตาดมองโกล กอบกู้ผืนปฐพีกลับคืนเช่นเซี่ยงอู๋จง ไหนเลยไม่อกสั่นขวัญหายต่อศัตรูอันน่ากลัวเช่นนี้ได้

ขณะที่เซี่ยงอู๋จงจับตาดูท้องถนน ทุกความเคลื่อนไหวของทุกชนชั้นภายในเหลาสุราก็ไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของมัน เห็นหนึ่งในจำนวนนั้นเป็นอาคันตุกะจากต่างถิ่น นั่งหันหน้าหาผนัง มีรูปร่างสูงใหญ่ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดา หากมีบุคลิกโดดเด่น ท่วงท่าหนักแน่นเยือกเย็น แสดงว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา

ขณะที่ทัพม้ามองโกลควบขับผ่านไป คนผู้นี้ไม่มีท่าทีไม่สบายใจเช่นผู้อื่น และไม่ได้ลุกจากที่นั่งไปชมด แต่อย่าได้เห็นสองไหล่มันไม่ขยับเขยื้อนสองหูกลับสั่นไหวเบาๆ อย่างเป็นจังหวะจะโคน วิธีสังเกตการณ์ที่ใช้โสตแทนจักษุเช่นนี้เป็นที่น่าแตกตื่นตระหนก หากมิใช่เซี่ยงอู๋จงเป็นยอดฝีมือที่ช่างสังเกต คงไม่อาจลงความเห็นเช่นนี้

ความตื่นตระหนกตกใจของเซี่ยงอู๋จงไม่อาจบ่งบอกบรรยายได้ในใจยังบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยนานัปการ ก่อนอื่นเป็นองครักษ์บูรพาของท่านข่านมองโกล เข้าประจำการที่วังสะท้านห่านป่าที่เชิงเขาเชียนหลี่ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่าไปเจ็ดลี้โดยไม่ทราบสาเหตุ ต่อจากนั้นเป็นการปรากฏกายของชนชั้นยอดฝีมือที่ยากจะพบพานผู้นี้ ทั้งสองประการนี้ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน หรือว่าเป็นเหตุบังเอิญ?

ยามนั้นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้นี้ลุกขึ้นชำระค่าอาหารแล้ว ดังนั้นกระชากเซี่ยงอู๋จงออกจากห้วงความคิดอันซับซ้อน กลับคืนสู่สภาพความจริง คนผู้นี้ดูไปยังอยู่ในวัยอันรุ่งเรือง มีอายุราวสี่สิบเศษ แต่ชนชั้นที่ศึกษาวิชาพลัง

ลมปราณเป็นหลักเช่นนี้สามารถพิชิตหลักการธรรมชาติว่าด้วยการชรา ร่วงโรย ดังนั้นยากจะหยั่งคำนวณอายุจริงจากเปลือกนอกได้

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่เดินไปที่โต๊ะเสมียน สนทนากับเถ้าแก่เหลาสุรา หลายคำ ผู้อื่นพอฟังเข้าใจว่านี่เป็นอาคันตุกะจากแดนไกล สอบถามถึง สถานท่องเที่ยวในละแวกใกล้เคียง แต่เมื่อกระทบโสตของเซี่ยงอู๋จง กลับทราบว่าชายฉกรรจ์ผู้นี้มากด้วยประสบการณ์ยุทธจักร ระหว่างคำถามตอบที่ไม่ตั้งใจ สามารถได้รับข้อมูลที่มันต้องการ มิหนำซ้ำเนื่องจากเรื่องราวที่ถามไม่ได้จำกัดที่เป้าหมายใดโดยเฉพาะ ดังนั้นไม่ต้องวิตกว่าผู้อื่นจะล่วงรู้วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของมัน นับเป็นบุคคลที่เจนโลก ดังนั้นเซี่ยงอู๋จงลอบตกลงใจว่า จะอาศัยชายฉกรรจ์ที่ดูจากเปลือกนอกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันสืบสาวจุดประสงค์การมาของทัพม้ามองโกล

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ลงจากเหลาสุรา เดินไปยังทิศทางที่ทัพม้ามองโกลจากไปด้วยฝีเท้าที่ไม่รีบร้อนไม่เชื่องช้า เซี่ยงอู๋จงรอจนมันจากไปไกล ค่อยรีบลงจากเหลาสุรา พอผ่านถนนใหญ่ก็ลดเลี้ยวเข้าตรอกขวาง เคลื่อนไหวท่าร่างไปตามตรอกซอยด้วยความรวดเร็วดุจภูตพราย

มันทางหนึ่งเดินเหิน ทางหนึ่งถอดเสื้อผ้าบนร่างออกมา พลิกกลับข้างสวมใส่ ต่อจากนั้นเทยาน้ำชนิดหนึ่งถูทาลงบนใบหน้า ความเคลื่อนไหวอันซับซ้อนเหล่านี้กระทำในเวลาเดียวกับที่มันวิ่งตะบึง เมื่อมันมองเห็นเงาหลังของชายฉกรรจ์สูงใหญ่อีกครั้ง ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ก็เดินออกจากจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่า ส่วนเซี่ยงอู๋จงก็แปลงโฉมจากพ่อค้าวาณิช กลายเป็นชาวนาผิวกายดำคล้ำดั่งราวกับเป็นนักมายากลก็มิปาน

เซี่ยงอู๋จงทางหนึ่งอาศัยต้นไม้พงหญ้าข้างกายปกปิดอำพรางร่องรอย อีกทางหนึ่งไม่กล้าติดตามใกล้เกินไป ทั้งนี้เพราะมันเกิดความระแวดระวังต่อชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้นี้ หากพลาดพลั้งแม้แต่น้อยเกรงว่าจะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่เซี่ยงอู๋จงก็เกิดความเชื่อมั่นต่อวิชาสะกดรอยและท่าร่างตัว

เบาของตัวเอง หากว่าคิดหลบลี้หนีหน้า ต่อให้ศัตรูมีฝีมือเหนือกว่าถึงสิบเท่าก็ไม่อาจทำอย่างไรมันได้

ยามนี้ชายฉกรรจ์สูงใหญ่พลันผละจากทางหลวงที่ทอดสู่วังสะท้านห่านป่าสันเขาเชียนหลี่ ลดเลี้ยวเข้าทางแยกสายหนึ่ง เซี่ยงอู๋จงจึงเกิดความลังเลขึ้นมา

มันมายังที่นี้ห้าวันแล้ว คุ้นกับภูมิประเทศละแวกใกล้เคียงโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ พวกมันเหล่าผู้ชำนาญการสืบเสาะสะกดรอย ต้องมีความทรงจำที่เหนือคน ค่อยกระทำการสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง ดังนั้นเซี่ยงอู๋จงพอเห็นทิศทางไปของชายฉกรรจ์สูงใหญ่ ก็ทราบว่าละแวกนั้นปราศจากต้นไม้สูงใหญ่ ไม่เอื้อกับการปกปิดร่องรอย ตอนนี้ที่มันกระทำได้หนึ่งนั้นคือสะกดรอยต่อไป อาศัยการดมกลิ่นและรอยเท้า ติดตามฝ่ายตรงข้ามแต่ไกล อีกทางหนึ่งคือละทิ้งการติดตาม

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงอ๋จงทราบว่าตนเองต้องรีบตัดสินใจในฉับพลัน ซึ่งความจริงหากมิใช่เป้าหมายช่างลึกล้ำสุดจะหยั่งถึงเพียงนี้ เซี่ยงอู๋จงก็ไม่ต้องมีข้อกริ่งเกรงมากมายปานนี้

ในยามนั้น รังสีการฆ่าฟันอันกล้าแข็งจนคล้ายวัตถุมีสภาพขุมหนึ่งกดคุกคามจากด้านหลัง สร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงอู๋จงยิ่ง ไม่อนุญาตให้ขบคิดมากความ รีบโถมไปยังเบื้องหน้า

มันพุ่งตัวออกไปราวลูกธนู ชั่วพริบตาก็เคลื่อนตัวไปเบื้องหน้ากว่ายี่สิบวา เงาต้นไม้สองฟากข้างถดถอยไปอย่างเร่งร้อน มันเร่งเร้าขีดความสามารถของร่างกายถึงขีดสุด แต่ทว่ารังสีการฆ่าฟันขุมนั้นคล้ายเงาตามตัวทั้งไม่เพิ่มขึ้นและไม่ลดลง ไม่ว่ามันถาโถมออกไปอย่างรวดเร็วเพียงไหนยังคงเผชิญกับการข่มขู่คุกคามโดยไม่เลิกรา

เซี่ยงอู๋จงตัดสินใจในฉับพลัน โดยหยุดร่างเอาไว้ การเกร็งลมปราณถาโถมออกไปเช่นนี้ สิ้นเปลืองพลังอย่างยิ่งยวด หากมันยังไม่หยุดลง ก็

มิต้องยืมมือผู้อื่น ตัวเองจะสูญสิ้นพลังลมปราณเสียชีวิตไปเอง

แต่ว่าหลังจากที่หยุดยั้งลง รังสีการฆ่าฟันนั้นยังคงสภาพเดิมไว้คล้ายกับตนเองไม่ได้เปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่มาก่อน แน่นอน เซี่ยงอู๋จงทราบว่าหากเปรียบกับเมื่อครู่ ตนเองไม่เหมือนก่อนแล้ว ด้วยพลังฝีมือของมันในตอนนี้ หลงเหลือเพียงหกเจ็ดส่วน แต่ก็ไม่มีโอกาสโคจรพลังแม้แต่น้อย รังสีการฆ่าฟันที่หนุนเนื่องจากด้านหลังคล้ายระลอกคลื่นกระแทกกระทั้นใส่มันระลอกแล้วระลอกเล่า เซี่ยงอู๋จงสูญเสียโอกาสไปโดยสิ้นเชิง ต่อให้เผชิญกับกองทัพนับพันนับหมื่น ก็ไม่มีสภาพย่ำแย่ถึงเพียงนี้

ทันใดนั้นรังสีการฆ่าฟันค่อยผ่อนช้าลง เซี่ยงอู๋จงคล้ายกับชักเท้ากลับจากริมขอบเหวที่ใกล้พังทลายลง ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงแกร่งกร้าวถึงที่สุดเสียงหนึ่งดังว่า **"เซี่ยงจี๋***เป็นอะไรกับท่าน?"*

ในใจเซี่ยงอู๋จงบังเกิดความหวังรำไรขึ้น รีบตอบว่า "นั่นเป็นบิดา"

คนที่ด้านหลังขบคิดเล็กน้อย เซี่ยงอู๋จงรู้สึกตลอดทั่วร่างเบาสบาย แรงกดดันสลายคลาย จึงรีบเหลียวหน้ากลับไป เห็นที่เบื้องหน้าห่างไปวาเศษ ยืนตระหง่านด้วยชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้น อยู่ในสภาพมือเปล่าไร้อาวุธ *หรือว่าคนผู้นี้ไม่ต้องพึ่งพามีดดาบ ก็สามารถแผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันถึงเพียงนี้?*

เซี่ยงอู๋จงประสานมือคารวะ กล่าวว่า "ขอบพระคุณผู้อาวุโสยั้งมือไว้ไมตรี"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่กล่าวว่า "มิต้องเกรงอกเกรงใจ หากมิใช่เมื่อครู่เราเห็นท่านยามคับขันใช้ท่าร่าง*ภูตพรายซ่อนร่องรอย* ตอนนี้ท่านคงกลับกลายเป็นภูตผีจริงๆ แล้ว"

เซี่ยงอู๋จงทราบดีว่าเพิ่งเดินเฉียดผ่านประตูนรกมา พลันฉุกใจคิด นึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมาถึงกับอ้าปากค้าง กล่าวว่า "ผู้น้อยมีตาแต่ไร้แวว หรือว่าผู้อาวุโสคือจอมยุทธ์**หลิงตู้ชวี**?"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่คือหลิงตู้ซวีเอง ยามนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า “เป็นทายาทของสหายเก่าจริงๆ นับว่ามีฝีมือมิใช่ชั่ว สืบทอดวิชาสะกดรอยจนหมดสิ้น”

เซี่ยงอู๋จงรับฟังถึงตอนนี้ ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง

หลิงตู้ซวีถามอีกว่า “ระหว่างนี้พี่เซี่ยงเป็นอย่างไรบ้าง?”

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า “เมื่อปีก่อนตอนที่ท่านพ่อฝึกลมปราณ พลังที่เส้นชีพจรย้อนจู่โจมใส่หัวใจ ลาโลกจากไปแล้ว”

หลิงตู้ซวีระบายลมจากปากยาวๆ หมุนตัวหันข้างให้ยกมือไพล่หลังแหงนหน้ามองฟ้า กล่าวพึมพำว่า *“เป็นตายแล้วแต่ลิขิต นับเป็นคำกล่าวที่ไม่ผิดพลาด โอ ไม่ผิดความคาดหมายเลย”*

คำพูดหลายประโยคนี้ว่ากล่าวจนเซี่ยงอู๋จงจับต้นชนปลายไม่ถูก หลิงตู้ซวีกล่าวอีกว่า “น้องแซ่เซี่ยงไฉนสะกดรอยตามเรา?”

เซี่ยงอู๋จงรีบกล่าวว่า “กล่าวไปละอายยิ่ง ตอนนี้ผู้น้อยรั้งตำแหน่งผู้ตรวจการ ในสังกัดเจ้าธวัช**เยี่นเทียนเหวิน**แห่ง**ธวัชฟื้นฟูเกียรติ** รับหน้าที่สอดแนมศัตรู หวังว่าสามารถขับไล่พวกตาดมองโกล ฟื้นคืนดินแดนกลับมา เมื่อสิบวันก่อนทราบว่าข่านมองโกลถอนกำลังทหารนับหมื่นจากเมือง**เปี้ยนเหลียง*** เคลื่อนกำลังทั้งยามราตรีมายังจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่า ทราบว่าที่นี้ต้องมีเรื่องสำคัญยิ่งยวด จึงรับคำสั่งเร่งรุดมา แต่หลังจากสืบเสาะอยู่หลายวัน ยังไม่มีร่องรอยเบาะแส ไม่ทราบว่าผู้อาวุโสสามารถชี้แนะหรือไม่?”

กล่าวจบใช้สายตาที่สอบถามมองดูหลิงตู้ซวี หวังว่าอีกฝ่ายยอมบอกกล่าวเรื่องราวทั้งหมดออกมาเช่นเดียวกับตัวเอง

หลิงตู้ซวีพอฟังว่าเซี่ยงอู๋จงทำงานรับใช้ชาติบ้านเมืองที่ล่มสลายไป

---

* ปัจจุบันคือเมืองไคฟง

ต้องกล่าวคำ *"ประเสริฐ"* ติดต่อกันหลายคำ ดวงตาทอแววปลาบปลื้มประโลมใจ แต่กลับตอบว่า "น้องเซี่ยง วันนี้ได้พบกัน ถือว่ายุติแต่เพียงนี้" กลับไม่กล่าววาจาว่าโอกาสหน้าพบกันใหม่ ก็หันกายไป

เซี่ยงอู๋จงงงงันวูบหนึ่ง นึกประหลาดใจที่สหายสนิทของบิดาผู้นี้บอกไปก็ไป ขณะจะกล่าวกระไร หลิงตู้ซวีก็หมุนตัวซัดขว้างสมุดปกแพรซึ่งเก็บรักษาจนเหลืองซีดมาเล่มหนึ่ง แสดงว่าเป็นข้าวของที่หลิงตู้ซวีพกติดตัวตลอดมา

หลิงตู้ซวีทางหนึ่งจากไปไกล ทางหนึ่งกล่าวว่า "นี่เป็นบันทึกวิชาฝึกลมปราณ หากน้องเซี่ยงสามารถเรียนรู้ จะได้ไม่ต้องซ้ำรอยของบิดา ขอให้รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี"

กล่าวถึงประโยคสุดท้าย หลิงตู้ซวีจากไปอย่างน้อยครึ่งลี้ แต่สุ้มเสียงยังคล้ายดังที่ข้างหู ความลึกล้ำของพลังลมปราณ เป็นที่น่าแตกตื่นสะท้านโลกจริงๆ

เซี่ยงอู๋จงได้รับการประทานคัมภีร์วิชาฝีมือ บังเกิดความลิงโลดยินดี แต่ในใจสังหรณ์ใจว่าหลิงตู้ซวีคล้ายกับยามดับขันส่งเสียงฝากฝังต่อมัน สร้างความไม่สบายใจยิ่ง หวนนึกถึง หากยอดฝีมือเช่นหลิงตู้ซวียังหวั่นวิตกว่ายากรอดพ้นจากชะตากรรม คงต้องอยู่ระหว่างการกระทำเรื่องราวที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินแล้ว

ทันใดนั้นมันรู้สึกสองเท้าอ่อนระทวย ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น ที่แท้เมื่อครู่นี้ทุ่มเทใช้พลังจนหมดสิ้น เพื่อมิให้แสดงความทุเรศต่อหน้าหลิงตู้ซวี จึงกัดฟันฝืนทน หลิงตู้ซวีพอจากไป ก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องกัดฟันต่อไป จิตใจพอผ่อนคลาย จึงล้มระทวยลงกับพื้น หลิงตู้ซวีมิต้องจู่โจมแม้สักกระบวนท่า ก็เพียงพอกับการสังหารศัตรูช่วงชิงชัยชนะ ย่อมเป็นเรื่องราวที่น่าตระหนกต่อผู้ประสบพบพานแล้ว

เส้นทางใหญ่น้อยที่ทอดสู่วังสะท้านห่านป่า ล้วนถูกทหารมองโกลปิดตาย แม้กระทั่งนกสักตัวยังยากบินผ่าน วังที่ประทับชั่วคราวเท่ากับตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง

วังสะท้านห่านป่ากินบริเวณกว้างขวาง ประกอบด้วยหอเก๋งตำหนักภาพลักษณ์น่าเกรงขาม ปลูกสร้างตามลักษณะภูเขา ด้านหลังพิงยอดเขาหลักของสันเขาเชียนหลี่นาม**จิ้งเอียนฟง** *(ยอดเขาสะท้านห่านป่า)* และเป็นที่มาของชื่อวังที่ประทับชั่วคราวแห่งนี้ ยอดเขาสะท้านห่านป่าสูงเสียดเมฆโดดเด่นเหนือขุนเขาทั้งมวล ทำให้วังสะท้านห่านป่าสามารถมองเห็นที่ราบหลิวหม่าทั้งแถบ ส่วนจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่าอยู่ทางด้านซ้ายมือที่ห่างไปเจ็ดลี้

ทั่วทั้งวังที่ประทับชั่วคราว นอกจากตำหนักหลักกับตำหนักข้างซึ่งปลูกสร้างด้วยเนื้อหินที่ใกล้เคียงกับหินอ่อนแล้ว อื่นๆ ล้วนเป็นสิ่งปลูกสร้างทำจากไม้ ตำหนักหลักนามห่านป่าบินร่อนตั้งอยู่ใจกลางของวัง ด้านซ้ายขวาเป็นตำหนักข้าง สร้างทางระเบียงยาวข้างละยี่สิบกว่าวาเชื่อมต่อกัน ลักษณะคล้ายปีกห่านป่าที่ยื่นออก ตำหนักข้างทั้งสองตั้งชื่อว่าตำหนักปีกห่านป่าซ้ายกับตำหนักปีกห่านป่าขวา

ที่หน้าวังสะท้านห่านป่าขุดคูลึก ชักนำลำธารของสันเขาเชียนหลี่มากลายเป็นฉากกั้นตามธรรมชาติ หากคิดเข้าสู่วังสะท้านห่านป่า นอกจากปีนป่ายลงจากสันเขาเชียนหลี่แล้ว เส้นทางเพียงหนึ่งเดียวคือใช้สะพานศิลาขนาดใหญ่ซึ่งทอดตรงถึงประตูใหญ่ มีความกว้างเพียงพอให้ม้าสี่ตัวควบขับผ่าน งานสร้างคล้ายแรงงานเทพยดาใช้ขวานปีศาจถากถาง บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่าคนเดียวเฝ้าด่าน ทหารนับหมื่นยากทะลวงผ่าน

เวลายามบี่ *(สิบสี่นาฬิกา)* อาทิตย์เคลื่อนคล้อยจากกลางฟ้าไปทางตะวันตก ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง วังสะท้านห่านป่าตั้งตระหง่านภูมิฐานบนทุ่งหญ้านอกวังตั้งค่ายทหารมองโกลอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บางครั้ง

แว่วเสียงม้าร้องกับเสียงเป่าหลอดเขายืดยาว กองทัพมองโกลนับหมื่นตั้งมั่นอยู่ที่นี้

ยามนี้ภายใต้ตำหนักห่านป่าบินร่อนกลางวังสะท้านห่านป่า ชุมนุมด้วยบุคคลสำคัญของกองทัพมองโกลเจ็ดคนมือธนูวิเศษเอี้ยนเลี่ยเซ่อ ซึ่งก่อนหน้านี้แสดงฝีมือบนถนนใหญ่ของจุดเปลี่ยนม้าหลิวหม่า ก็อยู่ในจำนวนนี้ อีกหกคนนอกจากบุรุษในฉลองพระองค์เช่นกษัตริย์มองโกลผู้หนึ่ง กับชาวฮั่นอีกสองคนแล้ว อื่นๆ ล้วนเป็นแม่ทัพมองโกล

บุรุษที่ฉลองพระองค์เช่นกษัตริย์มองโกลนั้นยืนหันหลังให้กับทั้งหมด ยกมือไพล่หลังพิจารณาดูลวดลายที่แกะสลักบนเสาหินในตำหนักต้นหนึ่งที่หลงเหลือยืนนิ่งเงียบงัน คล้ายกลัวรบกวนอารมณ์อันสุนทรีย์ของอีกฝ่าย ยิ่งขับเน้นเห็นถึงศักดิ์ฐานะอันสูงส่งซึ่งอยู่เหนือผู้อื่นของมัน

บุรุษที่ฉลองพระองค์เช่นกษัตริย์มองโกลมีรูปกายสูงสง่า กอปรด้วยความภูมิฐาน ยามยืนมือไพล่หลังคล้ายกับต้นสนต้นป่อที่สูงตระหง่าน หลังจากชมดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยหมุนตัวกลับมาด้วยสีหน้าอันชื่นชมไม่เสื่อมคลาย

บุรุษผู้นี้มีหน้าตาองอาจ แม้ไม่มีโทสะก็เป็นที่น่าเกรงขาม สองตาทอประกายดุจสายฟ้ารำไร ทั้งเย็นยะเยียบและแฝงมนตร์ขลังที่มองทะลุจิตใจผู้คน ให้ความรู้สึกที่หลักแหลมร้ายกาจ และมีความรู้สึกลึกล้ำ เป็นบุคลิกลักษณะของผู้ทรงภูมิปัญญาอันยิ่งใหญ่ ดูจากเปลือกนอกมีอายุเกินสี่สิบปี แต่วันเวลามิเพียงไม่นำเค้าความชรามาสู่มัน ตรงกันข้ามยังเพิ่มพูนเสน่ห์และบารมีของผู้ใหญ่เต็มตัว

หากแม้นเซี่ยงอู๋จงอยู่ที่นี้ คงต้องบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจ และประเมินขีดความสำคัญของเหตุการณ์ที่วังสะท้านห่านป่าขึ้นใหม่ ในช่วงเวลารบพุ่งวุ่นวายเช่นนี้ กำลังทหารองครักษ์ของข่านแห่งมองโกลกลับถอนกำลังจากที่ตั้ง ยกทัพทางไกลมา ถือเป็นเรื่องไม่ปรกติธรรมดาอยู่แล้ว ยัง

มีบุคคลเช่นนี้เดินทางมาบัญชาการด้วยตัวเอง ยิ่งเป็นเรื่องราวที่คาดคิดไม่ถึงกว่าเดิม

บุรุษที่ฉลองพระองค์เช่นกษัตริย์มองโกลผู้นี้เป็นผู้กุมอำนาจทางทหารรองจากท่านข่านผู้ยิ่งใหญ่กุบไลข่าน นามซือฮั่นเฟย ซือฮั่นเฟยเป็นพระอนุชาของกุบไลข่าน มีชื่อเดิมว่าซวีเลี่ยอุก เนื่องจากนิยมเลื่อมใสวัฒนธรรมฮั่น หลังจากที่มองโกลเข้าปกครองดินแดนจงหยวน ก็เปลี่ยนเป็นซือฮั่นเฟยเพื่อสื่อความหมายว่ารำลึกถึงวัฒนธรรมฮั่น มีพลังฝีมือเลิศภพจบแดน ได้รับขนานนามร่วมกับบุพพามารเมิ่งเช่อสิง กับท่านราชครูปาซือปารวมเป็นสามยอดฝีมือมองโกล

ซือฮั่นเฟยมีพรสวรรค์ด้านการทหารอย่างที่ยากจะพบพาน ครั้งกระโน้นเคยรบชนะกองกำลังผสมของเปอร์เซียที่โอวโจว* สร้างรากฐานของจักรวรรดิมองโกล มีอำนาจยิ่งใหญ่ยากมีผู้ใดเสมอเหมือน กวาดต้อนยอดคนเลิศฝีมือไว้ในสังกัด บรรดาบุคคลที่เป็นปฏิปักษ์ต่อมองโกลพอได้ยินชื่อก็ขวัญฝ่อ การที่กุบไลข่านสามารถก้าวขึ้นเป็นกษัตริย์มองโกล การสนับสนุนของมันถือเป็นเหตุปัจจัยที่ตัดสินชี้ขาด

ซือฮั่นเฟยกวาดมองผู้คนรอบข้างแวบหนึ่ง ในผู้คนทั้งหมดนอกจากแม่ทัพใหญ่ป๋อเอ่อฮู กับที่ปรึกษาคู่ใจซึ่งเป็นชาวฮั่นนามชุยซันจิ้งแล้ว ที่เหลือล้วนเคลือบแคลงสงสัยต่อการที่ตนเองพิจารณาดูลวดลายบนเสาหินไม่คลาย

ซือฮั่นเฟยยิ้มเล็กน้อย เผยเห็นฟันขาวสะอาดเป็นระเบียบ กอปรด้วยความสภาพอ่อนโยนอย่างบอกไม่ถูก กล่าวเสียงราบเรียบว่า *"ลวดลายแกะสลักเหล่านี้สร้างตามแบบโบราณ ฝีมือประณีตงดงาม งานสร้างคงต้องยิ่งใหญ่ ไม่อาจสำเร็จลุล่วงในเวลาอันสั้น ด้านเนื้อหายิ่งขบคิดไม่เข้าใจ ล้วน*

---

* ทวีปยุโรป

เป็นภาพของทวิชาติจตุบาทประหลาด ถึงแม้เราเคยศึกษาตำรับตำรานับไม่ถ้วน หลายปีมานี้รบทัพจับศึกไปทั้งเหนือใต้ยิ่งเหยียบย่ำไปทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ว่าไม่อาจทำความเข้าใจต่อวัตถุเรื่องราวที่แกะสลักไว้ ดังนั้นไม่สามารถอาศัยเนื้อหาทำการสรุปที่แน่ชัด นับว่าประหลาดแท้" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย คล้ายรอให้ทุกคนแสดงความเห็น เส้นเสียงของมันแผ่วทุ้ม หากทว่าแจ่มใส ชัดถ้อยชัดคำ เจรจาด้วยท่วงท่าสุภาพ ดังนั้นหัวข้อของมันดูไปคล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภารกิจกองทัพมองโกลครั้งนี้ แต่ทั้งหมดทราบว่ามันมีปัญญาสูงเทียมฟ้า ไม่กล่าววาจาเลื่อนลอย ดังนั้นล้วนไม่รู้สึกขุ่นข้องรำคาญ ตรงกันข้ามกลับเกิดความสงสัยใฝ่รู้

ซือฮั่นเฟยมองดูสีหน้าที่รอคอยของทั้งหมด บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง การควบคุมบรรยากาศนับเป็นวิธีการปกครองผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างหนึ่ง จึงกล่าวสืบต่อ "ตามคำร่ำลือ วังสะท้านห่านป่าปลูกสร้างโดยพระอนุชาของปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ซ้องนาม**เจ้ากวงเหม่ย** เจ้ากวงเหม่ยเป็นสามัญชนคนธรรมดาอันคร่ำครึ ไหนเลยมีแรงกายแรงใจถึงเพียงนี้ คำร่ำลือนี้เป็นข่าวโคมลอยอย่างแน่นอน"

ซึ่งความจริงซือฮั่นเฟยระบุแต่แรกว่า ลวดลายแกะสลักเหล่านี้เป็นแบบโบราณ ไม่คล้ายผลงานในยุคปัจจุบัน บวกกับคิดบรรลุงานก่อสร้างเช่นนี้ต้องใช้เวลาเนิ่นนานปี ดังนั้นทุกคนเห็นว่าข้อสันนิษฐานของซือฮั่นเฟยนี้สมเหตุสมผล

ซือฮั่นเฟยสั่งว่า "จาลี่ เจ้ารายงานผลการสำรวจของเจ้าต่อทั้งหมด"

หัวหน้าองครักษ์ประจำนาม**เช่อจาลี่**รีบสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ตำแหน่งทางทหารของเช่อจาลี่ยังสูงกว่าเอี๋ยนเลี่ยเซ่อขั้นหนึ่ง ดูจากเปลือกนอกหยาบกร้านดุดัน ความเคลื่อนไหวกลับคล่องแคล่วปราดเปรียว ทำให้ผู้คนไม่กล้านึกประมาทชายฉกรรจ์หยาบกร้านผู้นี้

เช่อจาลี่กล่าวว่า "ผู้น้อยได้รับบัญชาจากท่านอ๋อง ทำการตรวจสอบ

วังสะท้านห่านป่าในทุกด้าน รวมทั้งสอบถามเชื้อพระวงศ์ชาวฮั่นที่ยอมสวามิภักดิ์ เก็บรวบรวมข้อมูลจากทายาทรุ่นหลังของผู้ที่มีส่วนร่วมในการก่อสร้าง ทั้งซักถามชาวบ้านละแวกใกล้เคียงตลอดจนวัสดุก่อสร้าง แผนผังพิมพ์เขียว แต่ผลการตรวจสอบสร้างความผิดหวังแก่ผู้คนนัก แทบไม่ต่างกับการตรวจสอบเมื่อครั้งก่อนเลย"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ภายใต้การตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ยิบของเช่อจาลี่กลับไม่ได้รับข้อมูลใดๆ นั่นมีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียว นั่นคือมีคนตั้งใจปกปิดซ่อนเร้นความลับที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวังสะท้านห่านป่า มิหนำซ้ำมีบุคคลในราชวงศ์ที่แตกต่าง รับช่วงของการรักษาความลับเช่นนี้ไว้อย่างยาวนาน

เช่อจาลี่กล่าวสืบต่อ "นับตั้งแต่ซ้องเกาจงฮ่องเต้เป็นต้นมา ถึงแม้มีคนทำความสะอาดและคอยบูรณะวังสะท้านห่านป่า แต่ก็ไม่มีคนพักประจำอยู่ที่นี้ ถึงกับไม่อนุญาตให้บุคคลที่มิใช่เชื้อพระวงศ์มาเยี่ยมเยือน ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ พื้นที่แถบที่ราบหลิวหม่านี้เพิ่งมีคนมาอาศัยเมื่อเกือบห้าสิบปีมานี้ ก่อนหน้านี้ทั่วทั้งสันเขาเชียนหลี่และที่ราบหลิวหม่าเป็นดินแดนอันรกร้าง เราเคยตรวจสอบหนังสือลำดับวงศ์ตระกูล ทะเบียนสำมะโนครัว ตลอดจนข้อความจารึกบนป้ายหลุมฝังศพของชาวบ้านละแวกแถบนี้อย่างมากไล่ย้อนขึ้นไปได้เพียงสี่ชั่วคน นับเป็นเรื่องประหลาดแท้"

ยามนี้ทุกคนยิ่งมายิ่งเคลือบแคลงสงสัย ฟังจากคำบอกเล่าของเช่อจาลี่ แสดงว่าวังสะท้านห่านป่าซ่อนความลับบางประการไว้ ดังนั้นทางราชสำนักราชวงศ์ซ้องจึงเก็บรักษาข้อมลเป็นความลับ ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือยุคสมัยที่ปลูกสร้างวังสะท้านห่านป่าต้องเป็นช่วงก่อนที่ชาวบ้านละแวกใกล้เคียงจะอพยพมายังที่นี้ ตอนนั้นที่นี่เป็นที่ราบทุ่งร้าง ภายใต้เงื่อนไขเช่นนี้อาศัยอะไรสร้างสิ่งปลูกสร้างซึ่งต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจอันมหาศาลเช่นนี้ได้?

ซือฮั่นเฟยมองดูแม่ทัพใหญ่ป๋อเอ่อฮู แม่ทัพชาญศึกผู้นี้คล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา กลับหลบสายตาของตนเอง ต้องฉุกใจคิด กล่าวว่า "เอ่อฮูท่านคงมีความเห็นพิเศษเฉพาะต่อปัญหาข้อนี้ มิสู้บอกออกมาให้ทั้งหมด"

น้ำเสียงของมันแฝงความไม่พอใจอยู่บ้าง คล้ายตำหนิป๋อเอ่อฮูไม่เสนอข้อสันนิษฐานในใจออกมาเอง แสดงว่ามีความคิดเห็นแก่ตัว

ที่แท้ชาวมองโกลก่อร่างสร้างตัวจากทะเลทราย ถือหลักผู้เข้มแข็งเป็นเจ้า หลังจากก่อตั้งประเทศเกิดการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างฝ่ายต่างๆ ไม่เลิกรา แม้แต่ท่านข่านผู้ยิ่งใหญ่เช่นกุบไลข่าน ยังยากที่จะก้าวก่าย ซือฮั่นเฟยแม้ปกครององครักษ์ประจำ มีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่ป๋อเอ่อฮูกลับสังกัดฝ่ายทหารรักษาชายแดน หนึ่งอยู่ในหนึ่งอยู่นอก คอยถ่วงซึ่งกันและกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำอย่างไรอีกฝ่าย วันนี้ป๋อเอ่อฮูติดตามมา เพราะไม่ต้องการให้ฝ่ายองครักษ์ประจำของซือฮั่นเฟยโดดเด่นแต่ผู้เดียว ความนี้เกี่ยวพันถึงการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างบุคคลที่สลับซับซ้อน

ป๋อเอ่อฮูเปลี่ยนสีหน้าท่าทีเป็นพินอบพิเทา กล่าวว่า "เกี่ยวกับเรื่องนี้เราขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ ในความเห็นเรา กลับเป็น**ชุยเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ชุย)* มีความคิดอ่านเป็นมั่นเหมาะ บวกกับเขามีความรู้ด้านคณิตคำนวณตลอดจนวิชาว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง ทอดตาทั่วราชวงศ์เราไม่เป็นสองรองใคร หากคิดคลี่คลายปมปริศนานี้ ยังต้องรบกวนชุยเซียนเซิง"

มันใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ทั้งรับและรุกกลับไปนับว่าร้ายกาจยิ่ง

ชุยซันจิ้งเห็นมันหันหัวหอกมาที่ตนเอง ต้องใจสั่นสะท้าน ถอยกายไปหนึ่งก้าว ประสานมือกล่าวว่า "แม่ทัพป๋อชมเกินไป เราละอายมิกล้ารับแม่ทัพป๋อทรงภูมิปัญญา ซ่อนคมงำประกายไม่อวดโอ่ ทำให้พวกเราไม่ได้รับการสั่งสอน จึงเป็นที่น่าเสียดายนัก"

คำพูดหลายประโยคนี้ก็ร้ายกาจยิ่ง ระบุว่าป๋อเอ่อฮูซ่อนความลับอยู่เต็มอก บุคคลขบวนนี้คลุกคลีอยู่ในวงราชการมานานปี ล้วนเป็นชนชั้น

อันกลอกกลิ้งจนลื่นไหล

ยอดฝีมือชาวฮั่นอีกผู้หนึ่งนามปี้เยี่ยจิงสอดคำขึ้น "แม่ทัพป้อกล่าวไม่ผิด พี่ชุยเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญวิชาการก่อสร้าง ยังคงขอให้พี่ชุยใช้สมองความคิดสักเล็กน้อย"

ชุยซันจิ้งยังไม่กล้าเพิกเฉยต่อยอดฝีมือฝ่ายอธรรมเช่นปี้เยี่ยจิง ทราบว่ามันมีใจดำอำมหิตฆ่าคนราวผักปลา ศิษย์น้องนามเลี่ยเย่อเอี้ยนก็เป็นยอดฝีมืออันอำมหิต สำหรับศิษย์พี่พวกมันฉายามือโลหิตลี่กง แม้ถอนตัวเร้นกายนานปี ยังเป็นผู้เข้มแข็งอันดับหนึ่งของฝ่ายมิจฉาชีพแดนจงหยวน ได้รับการขนานนามคู่กับปรมาจารย์ฝ่ายธัมมะหลิ่งตงไหล ย่อมไม่สมควรเพาะสร้างศัตรูเข้มแข็งเช่นนี้ จึงรีบกล่าวว่า "ที่เรากล่าวเมื่อครู่ล้วนเป็นคำพูดจากใจก่อนหน้าที่จะมายังที่นี้ เราชุยซันจิ้งความจริงลำพองลืมตน แต่การประดับตกแต่งของวังสะท้านห่านป่านี้ ทำให้เราได้เปิดหูเปิดตา ค่อยทราบว่าเหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน ด้วยภูมิความรู้ของตัวเราเปรียบกับผู้ออกแบบก่อสร้างวังแห่งนี้ นับว่าต่ำต้อยน้อยนิดจริงๆ" กล่าวถึงตอนท้ายน้ำเสียงแสดงความยอมรับนับถือจนหมดใจ ทุกผู้คนพอฟังถึงตอนนี้อดสะท้านใจมิได้

ควรทราบว่าชุยซันจิ้งผู้นี้แม้มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม แต่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงสุด เปรียบกับมารร้ายเช่นปี้เยี่ยจิงยังอยู่ห่างช่วงหนึ่ง แต่ความสำเร็จด้านวิชาคณิตคำนวณ นับเป็นบุคคลที่ยากพบพาน สามารถจัดอยู่ในขั้นปรมาจารย์ ดังนั้นได้รับการชุบเลี้ยงจากซือฮั่นเฟย หากแม้แต่มันยังนึกละอายที่ไม่อาจเทียบเปรียบได้ อย่างนั้นการประดับตกแต่งของวังสะท้านห่านป่าแห่งนี้ ไยมิใช่อยู่เหนือเกณฑ์มาตรฐานของยุคปัจจุบัน

สีหน้าอันลึกซึ้งเยือกเย็นของปี้เยี่ยจิงปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง ถามไถ่รายละเอียด ชุยซันจิ้งจึงกล่าว "โครงสร้างของวังสะท้านห่านป่า สอดคล้องกับสามแนวดาวนักษัตรยี่สิบแปดหมู่บนท้องฟ้าตลอดจนการโคจร

ของสุริยันจันทราและ**ดาวเคราะห์ทั้งห้า*** อย่างแยบคาย ดังนั้นสามารถคำนวณคงอยู่อย่างยืนยาว เราคำนวณยุคสมัยที่ก่อสร้าง อาจไล่ย้อนขึ้นไปถึงช่วงยุคบรรพกาลของ**สามอ๋องห้าจักรพรรดิ****"

นอกจากซือฮั่นเฟยแล้ว ทุกผู้คนรวมทั้งป๋อเอ่อฮูล้วนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

ชุยซันจิ้งไม่สนใจปฏิกิริยาของทั้งหมด กล่าวว่า *"หญ้าทุกต้น ไม้ทุกท่อนภายในวัง ล้วนจัดวางอยู่ในตำแหน่งอันลึกลับ ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจของเรา ทั้งแตกต่างกับหลัก**ทฤษฎีเหอลั่ว***** ตลอดจน**แผ่นภาพปากัว** (แปดทิศ) ซึ่งแพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน หลังจากที่เราเค้นสมองครุ่นคิดอยู่นานวัน ในที่สุดสรุปว่าการขับเคลื่อนทั้งหลายในที่นี้ เป็นไปตามวิถีแห่งฟ้าดินและมนุษย์โดยไม่ยืมมือผู้คน ฟ้าคือดาวนักษัตรบนฟ้า มนุษย์คือตำหนักที่พวกเราเห็นด้วยตาเปล่าตอนนี้ ส่วนดินสมควรอยู่ใต้เท้าของพวกเรา โดยซ่อนความลึกล้ำอย่างอื่น ทั้งสามสิ่งนี้สนับสนุนเกื้อกูลกัน เป็นความลี้ลับสุดจะหยั่ง"*

เอี๋ยนเลี่ยเซ่ออดกล่าวมิได้ว่า "ชุยเซียนเชิงหมายความว่ามีห้องลับใต้ดิน?"

ซือฮั่นเฟยสอดคำขึ้น "เราก็เคยวิเคราะห์กับชุยเซียนเชิง ใต้ดินสมควรมีโครงสร้างอันใหญ่โตเช่นเดียวกับพระสุสานของจิ๋นซีฮ่องเต้ ซึ่งลึกล้ำสุดหยั่งคาด"

---

* *หมายถึงดาวอังคาร ดาวพุธ ดาวพฤหัส ดาวศุกร์และดาวเสาร์*

** *สามอ๋องได้แก่ชุยเหยิน ฟูซี เสินหนง ห้าจักรพรรดิ คือหวงตี้ จวนซวี ตี้คู่ เหยาและซุน*

*** *ที่มาของภาพเหอถูกับหนังสือลั่วชู ซึ่งเกิดจากภูมิปัญญาสมัยโบราณ*

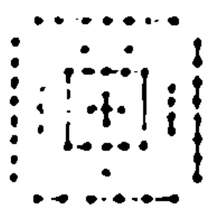

ภาพเหอถู

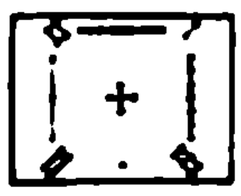

หนังสือลั่วชู

หวงอี้ : เขียน / น.นพวิตน์ : แปล

หัวหน้าองครักษ์กลุ่มแยกกระจายนาม**หยามู่เวิน**กล่าวว่า "**นี่นับเป็น**ที่น่าตระหนกจริงๆ แต่การมาของพวกเราครั้งนี้ มีเป้าหมายอยู่ที่**จ้านเสินถูลู่** *(มัวนภาพเทพประยุทธ์)* กับ**เยี่ยเช่อ** *(ตำราเยี่ยเฟย...เยี่ยเฟยคืองักฮุย)* ต่อให้วังสะท้านห่านป่าเป็นภูตเทพเนรมิตสร้างขึ้นในสมัยบรรพกาลจะเป็นไร?"

กล่าวจบเหลียวมองชุยซันจิ้ง ที่แท้ชุยซันจิ้งมีนิสัยเย่อหยิ่งถือดี นอกจากซือฮั่นเฟย ท่านราชครูปาซือปา บุพพามารเมิ่งเช่อสิง และปี้เยี่ยจิงทั้งสิ้นไม่กี่คนแล้ว อื่นๆ ล้วนไม่เห็นอยู่ในสายตา ที่แล้วมาไม่ใคร่ลงรอยกับเหล่าแม่ทัพมองโกล หยามู่เวินจึงกล่าววาจาค่อนแคะ

ชุยซันจิ้งเพียงยิ้มอย่างถือดี ไม่กล่าวว่ากระไรและคล้ายยิ้มเย้ยหยันต่อความไม่รู้ของมัน

หยามู่เวินหน้าแดงวูบหนึ่ง เช่อจาลี่ร่วมเป็นร่วมตายกับมันมานานปี รีบกล่าวแก้ต่างว่า "ใต้เท้าชุยมีปัญญาเลิศล้ำดั่งห้วงสมุทร ไหนเลยเป็นที่หยั่งคำนวณของพวกเราได้ ยังหวังให้ถ่ายทอดบอกความเห็นอันสงส่งเพื่อช่วยขจัดความโง่เขลาของพวกเรา"

มันแสดงออกอย่างชัดเจนว่ายืนอยู่ฝ่ายหยามู่เวิน เช่อจาลี่ก็เป็นคนใกล้ชิดของซือฮั่นเฟย ซือฮั่นเฟยพอฟังก็รู้ความนัย มันย่อมไม่ต้องการให้ทุกคนเกิดความคิดขัดแย้ง โดยเฉพาะยามอยู่เบื้องหน้าป๋อเอ่อฮูซึ่งถือเป็นฝ่ายตรงข้าม จึงรีบกล่าวว่า *"เอ่อฮูท่านคงมีความเห็นอันสูงส่งต่อเรื่องนี้ ให้ท่านเป็นคนบอกกล่าว"*

หมากตานี้สูงส่งยิ่ง หันเหความสนใจของทั้งหมดไปที่ป๋อเอ่อฮูอีก

ป๋อเอ่อฮลอบด่าทอในใจ คราครั้งนี้ไม่สะดวกกับการผลักไสบ่ายเบี่ยง จึงกล่าว "ตามข้อมูลเท่าที่มีอยู่ วังสะท้านห่านป่าเต็มไปด้วยปริศนาที่ยากคลี่คลาย พวกเรามายังที่นี้ จุดประสงค์เพื่อค้นหาม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่เล่าขาน ตลอดจนตำรางักฮุยซึ่งเป็นความหวังกอบกู้ชาติบ้านเมืองของชาวฮั่น ของวิเศษทั้งสองสิ่งซุกซ่อนอยู่ที่นี้ คงต้องมีต้นเหตุและผล และวังสะท้าน

ห่านป่าสมควรมีสถานที่หรือรูปแบบพิเศษ สำหรับเก็บซ่อนของวิเศษทำให้ผู้คนยากที่จะหาพบ ยกตัวอย่างพวกเราตอนนี้ทุ่มกำลังนับหมื่น ใช้เวลาค้นหาเจ็ดวันเจ็ดคืนยังคว้าน้ำเหลวสูญเปล่า แสดงว่าตราบใดที่ไม่อาจตีความของโครงสร้างวังสะท้านห่านป่าให้เข้าใจ ตราบนั้นก็ไม่อาจหาพบม้วนภาพเทพประยุทธ์กับตำรางักฮุย นี่เป็นเรื่องสองเท่ากับหนึ่ง หนึ่งเท่ากับสอง"

คนผู้นี้มีกฎเกณฑ์อย่างชัดแจ้ง หลักเหตุผลกระชับรัดกุม เป็นบุคคลที่เพียบพร้อมด้วยปัญญาและความกล้าหาญ

ซือฮั่นเฟยทางหนึ่งรับฟัง ทางหนึ่งเดินไปมา ป๋อเอ่อฮูพอกล่าวจบมันก็หยุดเท้าลง ส่งเสียงกระแอมคราหนึ่ง ดึงดูดความสนใจของทั้งหมดมาที่ตัวมัน กล่าวว่า "วังสะท้านห่านป่าเป็นปริศนาที่ยากคลี่คลายจริงๆ ซึ่งความจริงวันที่เรามาถึงที่นี้ ก็ทราบว่าสถานที่ไม่รวบรัดธรรมดา จึงสั่งให้เซ่อจาลี่รีบไปเชื้อเชิญท่านราชครูมา คาดว่าท่านผู้เฒ่าใกล้จะมาถึงแล้ว"

ทุกผู้คนพอได้ยินชื่อท่านราชครู ล้วนมีสีหน้าทั้งเคารพทั้งกลัวเกรง แม้แต่ชุยซันจิ้งกับปี้เยี่ยจิงก็ไม่มีข้อยกเว้น

ซือฮั่นเฟยกล่าวสืบต่อ "ท่านราชครูทรงภูมิความรู้ศึกษาค้นคว้าวิถีแห่งมนุษย์เทวะ มากด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ หลังจากที่มาถึง เรื่องราวต้องมีบทสรุปอย่างแน่นอน" กล่าวพลางหันไปกล่าวกับปี้เยี่ยจิงว่า **"ปี้เซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ปี้)* ไม่ทราบศิษย์น้องท่านมีข่าวคราวใด?"

ปี้เยี่ยจิงขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว "ศิษย์น้องเราเลี่ยเย่อเอี้ยนกำลังติดตาม**หานกงตู้** หากมีเบาะแสใดคงต้องรายงานมา"

ซือฮั่นเฟยหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "สนใจไยกันว่าหานกงตู้สามารถเชิญยอดฝีมืออันใดมา ด้วยกำลังของฝ่ายเรา ต่อให้ท่านราชครูไม่สามารถรุดมาทันเวลา พวกมันก็ต้องพ่ายแพ้ย่อยยับอัปราโดยมิต้องสงสัย" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย สีหน้าปรากฏแววลิงโลดขึ้น กล่าวว่า *"เรื่องนี้ถือเป็นการชิงชัยขั้นสูงสุดระหว่างกากเดนชาวฮั่นที่เหลืออยู่กับจักรวรรดิมองโกล*

เรา หากครั้งนี้ชาวฮั่นพบกับความพ่ายแพ้ ไม่ว่าด้านพลังสมาธิจิตวิญญาณ ตลอดจนขุมกำลัง จะเกิดผลกระทบกระเทือนเหลือคณานับ ส่งผลดีในระยะยาวต่อการปกครองของจักรวรรดิมองโกลเรา"

ทุกผู้คนพอฟังถึงตอนนี้ค่อยเข้าใจกระจ่างล่วงรู้สาเหตุที่อัจฉริยบุรุษผู้นี้มายังที่นี้ อดนับถือเลื่อมใสต่อความคิดอ่านมองการณ์ไกลของซือฮั่นเฟยมิได้

หลุมพรางกับดักวางไว้แล้ว พยัคฆ์ร้ายอยู่แห่งหนใด?

เมื่อการประชุมหารือของผู้นำระดับสูงของมองโกลเสร็จสิ้นลง อาทิตย์เพิ่งลาลับกับขุนเขาประจิม พสุธากลืนกับความมืดทีละน้อย ใต้แสงสีสายัณห์ที่หลงเหลือ ทั่วทั้งที่ราบหลิวหม่ารกร้างเลือนราง พื้นดินเกิดลมโชยพัด อากาศเปลี่ยนเป็นเย็นลง วังสะท้านห่านป่าที่ตั้งตระหง่านอยู่บริเวณไหล่ของยอดเขาสะท้านห่านป่าวิจิตรงดงามเหนือคำบรรยาย แต่ก็แฝงความลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

ยามนี้ในดงไม้ซึ่งอยู่ห่างจากที่ตั้งกองทัพมองโกลราวสามลี้ ปรากฏคนชุดเทาผู้หนึ่งกระโดดโลดลิ่วอย่างรวดเร็วดุจเหินบิน เส้นเชือกในมือมันสะบัดซัดออกไม่หยุดยั้ง ร่างเกี่ยวกับต้นไม้ ร่างก็ลอยหวือออกไป อาศัยแรงดึงของเส้นเชือก เหินบินอยู่ท่ามกลางดงไม้อย่างอิสระราวค้างคาว มันมีท่าร่างดั่งภูตพราย บวกกับอาศัยเงาต้นไม้พื้นภูมิประเทศซ่อนร่างไว้ ผู้คนธรรมดาต่อให้เบิ่งตากลมกว้าง ก็ไม่เห็นมันพุ่งผ่านหน้าไป

สุดท้ายมันกระโดดขึ้นบนกิ่งง่ามของต้นจามจุรีขนาดคนโอบต้นหนึ่ง จากนั้นหมอบนิ่งไม่เคลื่อนไหว ปราศจากสุ้มเสียงใด ที่เบื้องหน้าของต้นไม้ห่างไปประมาณห้าวา มีลำธารน้อยที่ใสสะอาดจนเห็นกันสายหนึ่งไหลคดเคี้ยวอยู่ในดงไม้ บางครั้งน้ำลำธารปะทะกับก้อนหิน บังเกิดเป็นเสียงน้ำรินหลั่งอย่างเสนาะหู ปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งหันหลังให้กับคนชุดเทา กำลัง

นั่งย่อตัวอยู่ริมลำธาร ยื่นปากไปในลำธาร ดื่มน้ำคำโตด้วยความสมใจ

ชายฉกรรจ์สะพายไม้เท้าคู่ที่กลางหลัง ความเคลื่อนไหวให้ความรู้สึกที่ปล่อยตัวห้าวหาญ เป็นชนชั้นผู้กล้าที่ร่ำสุราดั่งขับสังคีต ไม่นำพากับชีวิต หลังจากดื่มน้ำเสร็จ ก็วักน้ำล้างหน้า ไม่สนใจว่าน้ำลำธารจะรดใส่ปกเสื้อและเสื้อผ้าบริเวณหน้าอกจนเปียกชุ่ม

คนชุดเทาบนต้นไม้หมอบนิ่งไม่กล้าเคลื่อนไหว ผ่อนลมหายใจจนแทบไม่มี แม้แต่รูขุมขนก็หดตัวลง ยิ่งไม่กล้าเพ่งสายตาจ้องมอง ทั้งนี้เพราะมันทราบว่ายอดฝีมือเบื้องหน้าไม่ธรรมดา ไม่ว่าการสื่อสารที่ไม่เกิดผลต่อคนธรรมดาทั่วไป เช่นการแผ่ซ่านของอุณหภูมิภายในกาย สนามแม่เหล็กของชีวิต ตลอดจนพลังแห่งจักษุอันเกิดจากการเพ่งมอง ล้วนสามารถกระตุ้นปฏิกิริยาของยอดฝีมือชั้นพิเศษเช่นนี้ อย่างนั้นผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ถึงแม้ว่าเลี่ยเย่อเอี้ยนจะทระนงถือดีว่าเป็นศิษย์น้องของยอดฝีมือฝ่ายมิจฉาชีพปี้เยี่ยจิง แต่คิดหนีเอาชีวิตรอดได้หรือไม่ ยังไม่ทราบชัด อย่าว่าแต่คิดสังหารศัตรูพิชิตชัย

การปรากฏตัวของชายฉกรรจ์ผู้นี้ อยู่เหนือความคาดหมายของเลี่ยเย่อเอี้ยนนัก ถึงแม้ว่าหานกงตู้มีเกียรติภูมิสูงส่ง แต่อาศัยช่วงเวลาอันสั้นเช่นนี้กลับชักนำยอดฝีมือที่คล้ายเป็นตำนานเช่นนี้มาถึง แม้ว่าเลี่ยเย่อเอี้ยนจะเจ้าอุบายความคิด ยังมือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง หากมันทราบว่าหลิงตู้ซวีก็เคยปรากฏกายในละแวกนี้ คงหลุบหางหลบหนีไปแต่แรกแล้ว

ทันใด เลี่ยเย่อเอี้ยนบังเกิดความตื่นตัวขึ้น แต่ก็ชักช้าไปก้าวหนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง กระดูกสันหลังปะทะชนกับลำต้นไม้ที่เลี่ยเย่อเอี้ยนซ่อนตัวอยู่ แต่ปราศจากสุ้มเสียงปะทะชนที่พึงมี กระทั่งกิ่งใบก็ไม่สั่นไหว แต่ว่าแทบกระชากเลี่ยเย่อเอี้ยนซึ่งอยู่สูงจากระดับพื้นสองวาจนพลัดตกลงสู่หัวงแห่งกับกัลป์

เลี่ยเย่อเอี้ยนก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ ถึงแม้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า หากยัง

มีปฏิกิริยาที่รวดเร็วจนน่าตระหนก พริบตาที่ชายฉกรรจ์นั้นชนใส่ลำต้นไม้ มันก็ดีดตัวพ้นจากกิ่งง่าม หากทว่าพลังลมปราณอันกล้าแข็งของชายฉกรรจ์ยังแทบกระแทกมันจนอวัยวะภายในเคลื่อนจากตำแหน่ง

พริบตาที่เลี่ยเย่อเอี้ยนดีดตัวอยู่กลางอากาศ ชายฉกรรจ์นั้นพลันตวาดก้อง เป็นเสียงดังปานฟ้าร้องสั่นสะท้านจนแก้วหูของเลี่ยเย่อเอี้ยนแทบทะลุไป

เลี่ยเย่อเอี้ยนทราบว่ายอดฝีมือที่ฝึกพลังลมปราณถึงขั้นนี้ ไม่ว่าใช้วัตถุถ่ายทอดพลังหรือเปล่งเสียงสำเนียง ล้วนสามารถทำร้ายคน ถึงแม้มันยังไม่ได้ปะทะกับศัตรูอย่างซึ่งหน้า แต่ก็เพลี่ยงพล้ำติดต่อกันรับบาดเจ็บซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดีที่ตนเองฝึกปรือ**เคล็ดวิชาอสูรฟ้า** หากเปลี่ยนเป็นมือดีทั่วไป คงถูกกระแทกจนหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ลงไปรายงานตัวต่อยมบาลแล้ว

พริบตาที่ชายฉกรรจ์นั้นตวาดก้อง ก็กระโดดปราดขึ้นดจสายฟ้า ไล่กวดตามเลี่ยเย่อเอี้ยนซึ่งลอบอยู่กลางอากาศ สูงจากระดับพื้นสามวา

เลี่ยเย่อเอี้ยนลอบร้องผิดท่าในใจ ตัดสินใจอย่างฉับพลันเร่งโคจรพลังมาร พลันอ้าปากฉีดพุ่งหมอกโลหิตเต็มฟ้า พ่นใส่ชายฉกรรจ์ที่กระโดดปราดขึ้นมา พร้อมกันนั้นสองมือสะบัดซัดเส้นเชือกออก สาดพุ่งไปยังต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่ทิศทางด้านตรงข้ามกันสองต้น

ถึงแม้ว่าชายฉกรรจ์ผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ยังไม่กล้าบุกฝ่าไปในหมอกโลหิตโดยวู่วาม เพราะว่าหมอกโลหิตหลอมรวมกับพลังของศัตรู หากสัมผัสถกต้องรับบาดเจ็บ ฝ่ายตรงข้ามอาศัยการกระอักเลือดดั่งที่รับบอบช้ำภายใน บรรเทาอาการบาดเจ็บ นับเป็นวิชามารขั้นสูง มาตรว่าตนเองจู่โจมโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันระวัง ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ศัตรูยังสามารถต่อสู้ดิ้นรนนับว่าสร้างความตระหนกแก่มันเช่นกัน

พริบตาที่หมอกโลหิตครอบคลุมลงมา ชายฉกรรจ์ก็บังคับร่างเคลื่อน

ขวาง โถมไปยึดเกาะกับลำต้นไม้อีกต้นหนึ่ง ขณะเดียวกันแว่วเสียงดังหวีด เลี่ยเย่อเอี้ยนอาศัยแรงของเชือกเส้นหนึ่ง ถาโถมเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ด้วย ระดับ ความเร็วเหนือขีดความสามารถของมนุษยชาติ

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ไล่กวดตาม นึกชมเชยในใจคำหนึ่ง ทั้งนี้เพราะหาก เลี่ยเย่อเอี้ยนไม่อาศัยเส้นเชือกเพิ่มพูนความเร็ว ต้องไม่อาจหนีรอดจาก เงื้อมมือมัน และหากเลี่ยเย่อเอี้ยนเพียงซัดพุ่งเส้นเชือกออกเส้นหนึ่ง มัน ก็สามารถคำนวณจุดที่ศัตรูทิ้งเท้าลงทำการสกัดขัดขวาง แต่เลี่ยเย่อเอี้ยนใช้ เส้นเชือกสองเส้น ทำให้คำนวณเส้นทางหลบหนีไม่ออก นับเป็นความพลิก แพลงเปลี่ยนแปลงชั้นเลิศ ศัตรูรับบาดเจ็บบอบช้ำก่อนยังมีปฏิกิริยาเช่นนี้ นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือแล้ว

ชายฉกรรจ์นั้นจัดแจงไม้เท้าคู่ที่กลางหลัง หวนนึกถึงหากมิใช่มีเรื่อง สำคัญผูกมัดตัว คงต้องไล่ติดตามไป เนื่องด้วยคู่มือเช่นนี้ยากจะพบพาน แต่ ว่าหากชักช้าเสียเวลา คงกระทบถึงเรื่องสำคัญ หลังจากขบคิดเล็กน้อยจึง ผละจากไป

ตวงอี๋ : เอ็ดฉ / น.นพรัตน์ : แปล

บุรุษหนุ่มยอดฝีมือ

คืนนี้อากาศดียิ่ง ที่ราบหลิวหม่าอยู่ใต้นภาดาวจักรวาลลึกลับไพศาลไร้ขอบเขต ค่ายมองโกลหน้าวังสะท้านห่านป่าจุดคบไฟ สว่างไสวไปครึ่งแผ่นฟ้า วังสะท้านห่านป่าที่ด้านหลังซ่อนอยู่ในความมืดของรัตติกาล เป็นความลี้ลับสุดหยั่งคาด คล้ายสิ่งปลูกสร้างที่เป็นปริศนา

หานกงตู้ก้มลงมองดูภาพอันตระการตานี้ ในใจนึกทบทวนรายละเอียดทุกขั้นตอนของแผนการทั้งหมด พยายามลดทอนความเป็นไปได้ของความล้มเหลว มันยืนอยู่บนภูเขาลูกเล็กๆ ห่างจากวังสะท้านห่านป่าราวเจ็ดลี้ ที่ด้านหลังห่างไปครึ่งลี้เป็นศาลเจ้า**ซันจวิน** *(เจ้าแห่งป่าเขา... หมายถึงเสือ)* และเป็นสถานที่นัดชุมนุมกัน

แต่แล้วบังเกิดความคิดประการหนึ่งผุดขึ้น เรื่องราวจะสำเร็จหรือล้มเหลว อยู่เหนือการควบคุมของมัน รูโหว่ที่ใหญ่ที่สุดคือมันไม่ล่วงรู้ขุมกำลังระหว่างศัตรูกับฝ่ายตน ต่อให้ไม่นับคำนวณศัตรู แต่ว่าบุคคลที่ฝ่ายตนนัดหมายมาในคืนนี้ทั้งหกคน มีคนรุดมาตามนัดสักเท่าใด ยังไม่อาจทราบได้

*มือหยุ่นเยียบ***เถียนกว่อเค่อ***กับบรรพชนหอก***จื้อลี่สิง***และตนเอง ได้รับขนานนามเป็นสามยอดฝีมือแนวทางพรต มีการคบหาเป็นเพื่อนตาย ต่างเป็นบุคคลที่จิตทุกข์ร้อนต่อชาติบ้านเมืองและราษฎร เมื่อได้รับแจ้ง* ย่อม

หวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

ต้องรุดมาร่วมผดุงธรรม

หลิงตู้ซวีมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ฟังว่าฝึกพลังลมปราณแรกธรรมชาติถึงขั้นที่ยังไม่เคยมีคนบรรลุถึงมาก่อน แม้น้ำอัคคีก็ไม่อาจกล้ำกราย หากสามารถรุดมาช่วยเหลือ จะมีส่วนเพิ่มพูนความสำเร็จ แต่คนผู้นี้เฉกเช่นกระเรียนพงไพร ท่องไปโดยไร้หลักแหล่ง ใช่ได้รับแจ้งหรือไม่ ล้วนฝากไว้กับโชคชะตา

ส่วนไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิงฝึกวิชาแนวทางแกร่งกร้าว ทรงพลังมาแต่กำเนิด ถนัดในการบุกบั่นทะลวงฝ่า ปลิดศีรษะแม่ทัพข้าศึกกลางกองทัพราวหยิบวัตถุจากในถุงย่าม สมควรมีส่วนช่วยอย่างมาก

สำหรับพระธุดงค์ขวางดาบได้รับการกล่าวขานเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง สถาบันสงฆ์ รองจากอู๋ซ่างจงซือ (ปรมาจารย์ไร้ที่สุด) หลิ่งตงไหลหากว่ามาไม่ได้ ขุมกำลังของตนก็จะลดทอนลง ท่านผู้นี้หายสาบสูญไปนานปี โอกาสที่จะมาเลือนรางยิ่งกว่า

คนสุดท้ายเป็นบุคคลลึกลับสุดจะหยั่ง ฉายาหัตถ์ขัดขืนฟ้าลี่หลิง ตามคำร่ำลือคนผู้นี้ฝึกปรือวิชาแนวทางฟ้ามนุษย์หลอมรวมเป็นหนึ่ง บรรลุถึงระดับขั้นภูตเทพยากจะหยั่ง ทั้งไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก ดีที่สำนักอาจารย์มีความสัมพันธ์กับท่านอย่างลึกล้ำ แต่ว่ามาได้หรือไม่ อยู่ระหว่างครึ่งต่อครึ่ง อย่างไรก็ตามเรื่องราวจำต้องกระทำแล้ว

หานกงตู้นึกถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิด หมุนตัวกลับไป เห็นที่ห่างไปสิบวายืนไว้ด้วยคนอ้วนฉุสวมใส่เสื้อผ้าสีทึบกลืนกับความมืด มาตรว่ายืนตามสบายแต่ก็คล้ายขุนเขาอันมั่นคง บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าไม่มีโอกาสให้ฉกฉวย ที่แท้เป็นมือหยุ่นเยียบเถียนกว่อเค่อ

บุคคลที่ได้รับการขนานนามร่วมกันในสามยอดฝีมือแนวทางพรตทั้งสองประสานสบตากัน คล้ายประกายสายฟ้าแล่นเข้าปะทะ ทั้งสองรู้จักกันเมื่อสี่สิบปีก่อน ต่างเริ่มจากชนชั้นไร้ชื่อเสียงเรียงนาม จวบจนทะยานขึ้น

เป็นยอดฝีมือแนวทางพรต หลายปีนี้บุกบั่นฝ่าความตาย ระหว่างคนต่อคน ยากหลีกเลี่ยงจากบุญคุณความแค้นพัวพันยุ่งเหยิง แต่แล้วพริบตานั้นคล้ายน้ำกับน้ำนมหลอมกลืนกัน ขึ้นสู่ระดับชั้นที่อยู่เหนือขอบเขต ทำความเข้าใจอย่างที่ไม่ต้องสื่อภาษากัน

หานกงตู้กล่าวว่า *"สบาย"*

มือหยุ่นเยียบตอบว่า *"เรามาแล้ว"*

ในห้วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ เพื่อนตายคู่นี้แสดงออกถึงน้ำมิตรที่เหนือชีวิตของพวกเขา

มือหยุ่นเยียบกล่าวว่า "จื้อลี่สิงก็มาแล้ว"

เมื่อหานกงตู้กับมือหยุ่นเยียบพอบรรลุถึงศาลเจ้าซันจวิน บรรพชนหอกจื้อลี่สิงยืนอยู่หน้ารูปปั้นซันจวิน (เจ้าแห่งป่าเขา) ในศาลเจ้าดุจทวนที่ตั้งตรง ดูไปคล้ายรูปปั้นอีกองค์หนึ่ง

ที่กลางหลังของมันเสียบหอกหนึ่งยาวหนึ่งสั้นจำนวนสองเล่ม ศัตรูของมันล้วนทราบว่าหอกทั้งสองเล่มนี้พอเชื่อมต่อกัน จะกลายเป็นหอกยาวหนึ่งวาสองเชียะ แฝงความเปลี่ยนแปลงไร้ที่สิ้นสุด ส่งเสริมให้เป็นปรมาจารย์อันดับหนึ่งแห่งหอกสองหัว

บรรพชนหอกจื้อลี่สิงเงียบขรึมไม่พูดจา พอเห็นสหายเก่าที่ไม่ได้พบหน้ามานานปี เพียงผงกศีรษะเป็นเชิงทักทาย

มือหยุ่นเยียบแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า "**เหล่าจื้อ** *(คนแซ่จื้อ)* ท่านมาก่อนแล้ว"

บรรพชนหอกไม่ตอบว่ากระไร หานกงตู้พบพานสหายเก่า ขณะจะโอภาปราศรัย พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังมาแต่ไกลว่า *"เราก็มาก่อนแล้ว"*

ขณะที่กล่าวคำ *"เรา"* คล้ายยังอยู่ห่างสิบกว่าวา ไม่ทันกล่าวจบคำ คนผู้นี้ก็ก้าวข้ามประตูศาลเจ้าเข้ามาด้วยสีหน้าเป็นปรกติ คล้ายกับไม่ได้เดิน

ทางมาก่อน ที่แท้เป็นหลิงตู้ซวี ซึ่งเซี่ยงอู๋จงพบพานในตอนแรก

หานกงตู้ยินดียิ่ง ตรงเข้ารับหน้า หลิงตู้ซวีชิงโบกมือกล่าวว่า "พี่หาน เราท่านคบหาด้วยใจ ไม่ต้องกล่าวเกรงอกเกรงใจแล้ว"

แต่แล้วมันทำท่าสดับฟัง กล่าวว่า *"มีคนกำลังเร่งรุดมา"* ต่อจากนั้น หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า *"วิชาตัวเบาที่น่าตระหนกนัก"* ไม่ทันขาดคำ ผู้มาก็บรรลุถึงหน้าประตูศาลเจ้า จากนั้นหยุดยั้งลง

ยอดฝีมือในศาลเจ้าทั้งสี่ทำรหัสสัญญาณบอกกล่าวกัน แยกย้ายยืนหยัดอยู่สี่ตำแหน่ง ตระเตรียมพรักพร้อม หากผู้มาเป็นศัตรู ก็จะจู่โจมสังหาร ยอดฝีมือที่มีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชองเหล่านี้ ต่างพากันเคลื่อนย้ายถึงตำแหน่งที่มีเปรียบที่สุด ภายใต้การผนึกกำลังจู่โจมของยอดฝีมือเหล่านี้ หากผู้มาไม่ถูกปลิดปลงสังหารในบัดดล สมควรจัดอยู่ในตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินแล้ว

คนที่หน้าศาลเจ้ายังไม่ปรากฏกาย รังสีการฆ่าฟันอันกล้าแข็งขุมหนึ่งก็แผ่ทะลักเข้ามาจากหน้าประตูศาลเจ้า คนในศาลเจ้าทั้งสี่รีบโคจรพลังต่อต้านผนึกเป็นพลังสภาวะที่น่าตระหนกอีกขุมหนึ่ง พลังทั้งสองขุมพอปะทะในศาลเจ้าก็บังเกิดกระแสพลังพลุ่งพล่านปั่นป่วน

ผู้มาที่หน้าศาลเจ้ากล่าวว่า "เช่นนี้ไหนเลยเป็นวิธีการต้อนรับอาคันตุกะ?"

ในศาลเจ้าทั้งสี่ใจหายวาบ คนผู้นี้ทั้งที่เผชิญแรงกดดันจากยอดฝีมือทั้งสี่ ยังสามารถเอ่ยปากกล่าววาจา ความสามารถนี้นับเป็นที่น่าตระหนกนัก

หานกงตู้ต้องชักชวนคำหนึ่ง ยอดฝีมือทั้งสี่พากันรั้งพลังฝีมือกลับมาการตั้งประจันด้วยพลังสภาวะเช่นนี้ เป็นการหักล้างด้วยพลังสมาธิและลมปราณ ความหวาดเสียวอันตรายยังยิ่งกว่าจับอาวุธเข้าหากัน ดังนั้นต้องให้ฝ่ายที่กล้าแข็งกว่ารั้งพลังสภาวะล่าถอย วันนี้เซี่ยงอู๋จงแทบตายใต้รังสีการฆ่าฟันของหลิงตู้ซวี นับเป็นตัวอย่างประการหนึ่ง

เห็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งเดินเข้ามา ที่กลางหลังมันเสียบไม้เท้าคู่ กลับเป็นยอดฝีมือที่ใช้แผ่นหลังชนลำต้นไม้ หยิบยืมวัตถุถ่ายทอดพลัง กับใช้เสียงตวาดกระแทกทำร้ายเลี่ยเย่อเอี้ยน

ชายฉกรรจ์นั้นกวาดตามองทุกผู้คนแวบหนึ่ง แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “เราปี้คงฉิงในวันนี้สามารถพบปะอยู่ร่วมกับสหายทุกท่านก็ปราศจากความเสียใจอีก”

ท่วงท่าของมันเปิดเผยห้าวหาญ สมเป็นไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิง

หานกงตู้กล่าวว่า “วันนี้ได้พบกับพี่ปี้ นับว่าเหนือล้ำกว่าคำร่ำลืออีก” ที่แท้คนทั้งสองเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก

ไม้เท้าคู่สุดยอดกล่าวว่า “ศิษย์พี่ท่านเคยเอ่ยถึงพี่หานหลายครั้ง แต่ไม่มีวาสนาพบพาน ไม่ทราบศิษย์พี่ท่านสบายดีหรือไม่?”

*ศิษย์พี่ของหานกงตู้เป็นนักพรต***หวนตันเต้าหยิน** *พลังฝีมือเป็นรองหานกงตู้ แต่แตกฉานศิลปะแขนงต่างๆ เช่น พิณ หมากล้อม บทกวี ภาพวิว ทั้งนิยมดื่มสุราคบหาสหาย ได้รับความเคารพยกย่องอย่างสูง*

หานกงตู้กลับหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “เรื่องนี้รอไว้ภายหน้าค่อยสนทนากัน”

เหล่ายอดฝีมือล้วนงงงันวูบหนึ่ง ทราบว่านักพรตหวนตันเต้าหยินคงต้องมีปัญหา

ไม้เท้าคู่สุดยอดประสานมือต่อหลิงตู้ซวี กล่าวว่า “เมื่อครู่หากเราคิดบุกเข้าศาลเจ้า ต้องไม่เลือกตำแหน่งที่พี่หลิงเฝ้ารักษาอยู่”

มันมีนิสัยโอ่อ่าผ่าเผย ไม่ปิดบังความคิดของตัวเอง เมื่อกล่าวเช่นนี้เท่ากับยอมรับว่า ในเหล่ายอดฝีมือนับหลิงตู้ซวียากตอแยที่สุด

หลิงตู้ซวียิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “พี่ปี้เกรงอกเกรงใจไป”

ชนชั้นยอดฝีมือเพียงสัมผัสกันวูบเดียว ต่างก็ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางได้ ทุกคนโอภาปราศรัยอีกหลายคำ หานกงตู้จึงกล่าว “คืนนี้ท่านทั้ง

หลายตอบรับคำเชิญมายังที่นี้ แสดงว่าชะตาของชาวฮั่นเรายังไม่สิ้น ตอนนี้เพียงขาดลี่หลิงกับพระคุณเจ้าขวางดาบยังไม่มา แต่พวกเราไม่อาจรออีกต่อไปแล้ว"

ผู้คนทั้งหมดแม้เป็นยอดฝีมือ แต่พอได้ยินชื่อคนทั้งสอง ยังบังเกิดความตื่นตระหนก มือหยุ่นเยียบกล่าวว่า "**ลี่เหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ลี่)* ไม่ถามไถ่เรื่องราวทางโลก **เหล่าหาน** *(คนแซ่หาน)* ท่านเชื้อเชิญเขาได้หรือไม่?"

หานกงตู้ขณะจะตอบคำ ไม้เท้าคู่สุดยอดพลันตวาดก้อง ดึงไม้เท้าคู่ออก ปรากฏรังสีการฆ่าฟันอันรุนแรงขุมหนึ่งแผ่ทะลักไปทางประตูศาลเจ้าในบัดดล

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นบุรุษอายุสามสิบเศษ รูปร่างสูงโปร่ง สองตาซ่อนประกายเจิดจ้าผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตู เสื้อผ้าที่สวมใส่ถูกพลังไม้เท้าของไม้เท้าคู่สุดยอดพัดกระพือขึ้น

ยอดฝีมือเช่นพวกมันผ่านการพากเพียรฝึกปรือจนแทบกอปรด้วยประสาทสัมผัสที่หก หากมีคนเข้าใกล้ ต้องรู้สึกตัวตั้งแต่แรก พวกมันคลุกคลีอยู่ในยุทธจักร เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายนับครั้งไม่ถ้วน ล้วนพึ่งพาประสาทสัมผัสที่เหนือธรรมดานี้ แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้มาถึงหน้าประตูศาลเจ้า พวกมันค่อยรู้สึกตัว ดังนั้นไม้เท้าคู่สุดยอดยามตื่นตระหนก ค่อยดึงไม้เท้าคู่ที่ไม่ใช้ออกมานานปีออกมา เพียงเรื่องนี้ก็สามารถสร้างชื่อให้กับอาคันตุกะที่มาถึงผู้นี้

ไม้เท้าคู่สุดยอดเห็นผู้มาตกอยู่ภายใต้พลังสภาวะของตนเอง มิเพียงไม่ตกเป็นเบี้ยล่าง ทั้งยังสามารถกระแทกสะท้อนกลับมา สร้างความตื่นตระหนกกว่าเดิม ไม่ทราบปรากฏบุคคลอันร้ายกาจเช่นนี้ผุดโผล่มาจากที่ใด

ส่วนยอดฝีมืออื่นเห็นผู้มาอายุยังเยาว์ ไม่สะดวกกับการผนึกกำลังกลุ้มรุมจู่โจม อย่าว่าแต่ยังไม่ทราบว่าเป็นศัตรูหรือฝ่ายตน เพียงแต่ขยับเขยื้อนเคลื่อนตำแหน่งเล็กน้อย ป้องกันมิให้อีกฝ่ายหลบหนีไป

บุรุษหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม้เท้าคู่สุดยอดเกิดความรู้สึกอันแรงกล้าว่าอีกฝ่ายคิดกล่าววาจา จึงผ่อนคลายแรงกดดันต่อเขา ภายหลังเหตุการณ์ก็นึกประหลาดใจ คล้ายกับว่าบุรุษหนุ่มส่งกระแสจิตแจ้งต่อมันก็มิปาน

บุรุษหนุ่มพอรู้สึกว่าแรงกดดันผ่อนคลายไป จึงกล่าว “ผู้เยาว์**ฟู่อิง***ท่านน้าคือหัตถ์ขัดขืนฟ้าลี่หลิง” กล่าวจบก็ปิดปากลง คล้ายถนอมคำพูดราวกับเป็นทองคำ

หานกงตู้สำรวจดูโดยละเอียด เห็นบุรุษหนุ่มฟู่อิงที่อ้างเป็นหลานชายของลี่หลิง มีหน้าผากกว้าง สองตาเป็นประกายวาววับ ซ่อนความหลักแหลมลึกล้ำ จนผู้คนยากหยั่งคำนวณได้ รูปลักษณ์โดดเด่นพิเศษ นับเป็นบุคคลที่กล้าทำกล้ารับ มีขวัญกล้าเทียมฟ้า

หานกงตู้ผ่านพบผู้คนเป็นร้อยเป็นพัน ประสบการณ์บอกต่อมันว่านี่เป็นชนชั้นทรงภูมิปัญญา ซึ่งมีความเที่ยงธรรมมาแต่กำเนิด ทั้งปราดเปรียวรู้จักพลิกแพลง หนึ่งเดียวที่ไม่เข้าใจคือคนผู้นี้มีธาตุลักษณะพิเศษแม้แต่นักเลงเก่าที่คร่ำโลกเช่นหานกงตู้ ยังแยกประเภทของเขาไม่ออก จึงกล่าว “เรื่องราวมีความสำคัญยิ่ง **ฟู่เสี่ยวซวง** *(คำเรียกบุรุษหนุ่มแซ่ฟู่)* มีวัตถุหลักฐานใดใช้ยืนยัน?”

สถานการณ์พลันเขม็งตึงเครียดขึ้นมา หากฟู่อิงไม่สามารถยืนยันศักดิ์ศรีของตัวเอง ไม้เท้าคู่สุดยอดจะถูกบีบบังคับให้ลงมือ ฟู่อิงกลับสร้างความตื่นเต้นตึงเครียดแก่ยอดฝีมือที่โดดเด่นหลายท่านนี้นับว่าไม่ธรรมดาจริงๆ

ฟู่อิงเยือกเย็นไม่ลนลาน ทางหนึ่งต่อต้านพลังสภาวะอันกล้าแข็งของไม้เท้าคู่สุดยอด ทางหนึ่งสอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงจดหมายออกมาฉบับหนึ่ง เกร็งกำลังดีดนิ้วเบาๆ จดหมายฉบับนั้นก็คล้ายลูกธนูหลุดจากแหล่ง พุ่ง

---

* *ฟู่เป็นแซ่ อิงแปลว่าเหยี่ยว*

ขวับใส่หานกงตู้

ฟู่อิงแสดงฝีมืออีกครั้ง ทั้งที่อยู่ภายใต้แรงกดดันของไม้เท้าคู่สุดยอดยังโคจรพลังซัดจดหมายออก เมื่อปรากฏแก่สายตาเหล่ายอดฝีมือ ล้วนทราบว่าไม่รวบรัดธรรมดา

หานกงตู้ไม่กล้าชะล่าใจ อ้าปากพวยพุ่งลมปราณสายหนึ่ง ซองจดหมายยื่นแล้วเหยียดออก ครั่งที่ปิดผนึกอยู่ปริแตกแยกออก กระดาษจดหมายกระดอนออกมา ต่อจากนั้นประกายมีดวูบขึ้น มีดเล็กๆ เล่มหนึ่งซัดออกจากมือของมือหยุ่นเยียบ ปักจดหมายตรึงกับประตูข้างกายฟู่อิง ฟู่อิงก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว คล้ายแน่ใจว่ามีดน้อยไม่ทักทายใส่ร่างเขา นับเป็นความหนักแน่นเยือกเย็นเกินคน

จดหมายฉบับนั้นตกห้อยยาวลงมา เห็นเขียนข้อความว่า

"เรียนท่านพี่ทางพรตกงตู้ นับตั้งแต่แยกจากกับท่านพี่ ชั่วพริบตาผ่านไปยี่สิบเอ็ดปี แต่ละวันเราหลงงมงายอยู่กับวิถีภตเทพ ไม่ล่วงรู้เรื่องราวทางโลก ความสมใจในชีวิตของลี่หลิง คือร่ำสุราถกวิชาการกับศิษย์พี่ท่านยังหวนรำลึกมิรู้ลืม ครั้งกระโน้นเคยพยากรณ์ดวงชะตาศิษย์พี่ท่าน พอย่างเข้าฤดูคิมหันต์ปีนี้จะมีคราเคราะห์หนึ่ง พอดีได้รับจดหมายทราบว่าชะตาฟ้าลิขิตแน่นอน ผู้คนอับจนปัญญาไหนเลยผลักไสบ่ายเบี่ยงได้ จึงบัญชาให้เด็กน้อยฟู่อิงมารับคำสั่ง เด็กผู้นี้เป็นอัจฉริยบุรุษที่ยากพบพาน เกิดพลังพิสดารตั้งแต่เยาว์วัย น่าเสียดายที่มีนิสัยมุ่งสู่วิถี อยู่เหนือกระแสอันคร่ำครึไม่ชมชอบยุ่งเกี่ยวกิจการทางโลก การมาของเด็กผู้นี้ยังเหนือกว่าเรามาเอง วันหน้าจะทราบว่าคำพดเราไม่แปลกปลอม

ลี่หลิงน้อมคารวะ"

ท้ายจดหมายลงชื่อสถานที่ว่า**เรือนไร้เอกะ** เป็นวันขาลเดือนห้าปีขาล

เหล่ายอดฝีมือพออ่านจบ ล้วนปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีก ไม้เท้าคู่สุดยอดจับจ้องมองฟู่อิงอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า "**เสี่ยวชวง** *(คำเรียก*

บุรุษหนุ่ม) ยอดเยี่ยมจริงๆ"

ฟู่อิงยิ้มเล็กน้อย ถึงแม้ได้รับคำชมเชยจากยอดฝีมือแห่งยุค ยังไม่ใส่ใจแต่อย่างไร

หานกงตู้กล่าวว่า "เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากฟู่เสี่ยวซวง ช่วยให้พวกเรามีโอกาสได้ชัยเพิ่มขึ้น ตอนนี้นอกจากพระคุณเจ้าขวางดาบแล้ว ผู้ที่นัดหมายไว้ต่างมาพร้อมหน้า ส่วนลี่เหลาใช้ให้ฟู่เสี่ยวซวงมาแทน เชื่อว่าจะเป็นที่น่าพอใจกว่าเดิม ก่อนจะปฏิบัติการขอให้เราบอกกล่าวต้นสายปลายเหตุให้กระจ่างชัด"

กล่าวพลางกวาดตามองทุกผู้คน ถึงแม้ทั้งหมดมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง แต่ล้วนให้ความสนใจ นอกจากฟู่อิงเท่านั้น หานกงตู้มีความรู้สึกว่าฟู่อิงไม่ได้ตั้งใจฟัง หรืออาจไม่รับฟังเข้าหู แต่ตอนนี้มันไม่มีเวลาสืบสาวราวเรื่อง กล่าวสืบต่อ "เมื่อหลายเดือนก่อน เรากับศิษย์พี่เราทราบโดยบังเอิญว่า ม้วนภาพเทพประยุทธ์ซึ่งสืบทอดกันมา ถูกเก็บรักษาอยู่ในวังสะท้านห่านป่า ทั้งยังล่วงรู้วิธีหยิบฉวยของวิเศษ จึงมุ่งหน้ามาพร้อมกับศิษย์พี่เรา มิคาดถูกซุ่มจู่โจมในระหว่างทาง ศิษย์พี่เราถูกบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงจับตัวไป ส่วนผู้น้องรอดมาได้อย่างหวุดหวิด"

มันกล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่ทุกผู้คนสามารถคาดเดาความดุเดือดรุนแรงของการต่อสู้ออก หานกงตู้กับหวนตันเต้าหยินล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ บัดนี้หนึ่งพ่ายแพ้หนึ่งถูกคร่ากุม ดูท่านอกจากปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลแล้ว คงยากจะมีคนต่อกรกับบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงได้

หานกงตู้หน้าเคร่งเครียดลง ขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว "เราสืบทราบว่าราชครูมองโกลปาซือปาศึกษายอดวิชาพลังจิต ฟังว่ามีอยู่แขนงหนึ่งสามารถโน้มน้าวให้ทุกคนบอกความลับที่ซ่อนอยู่ในใจออกมา ดังนั้นศิษย์พี่เราพอถูกคร่ากุม เราก็ทราบว่าผิดท่า รีบใช้วิธีการติดต่อของศิษย์พี่เรานัดหมายทุกท่านมา แต่แล้วกองทัพมองโกลล่วงหน้ามาก่อนก้าวหนึ่ง แสดง

ว่าคำกล่าวที่ว่าปาซือปาจัดเจนวิชาพลังจิตเป็นความจริงไม่แปลกปลอม"

ทุกผู้คนมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย หานกงตู้เห็นเช่นนั้นก็คาดเดาออกได้ กล่าวว่า "ศิษย์พี่เราแม้ทราบรายละเอียดของเรื่องราว แต่วิธีหยิบฉวยของวิเศษ ต้องเป็นผู้ที่แตกฉานวิชาอี้จิง* ค่อยเข้าใจได้ ดังนั้นถึงแม้ปาซือปาแม้รีดถามเรื่องราวจากศิษย์พี่เราได้โดยคร่าวๆ หากทว่ายังไม่ล่วงรู้รายละเอียดของการหยิบฉวยของวิเศษ"

มันหมายความว่าหวนตันเต้าหยินหาล่วงรู้หลักว่าด้วยศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลงไม่ ไม้เท้าคู่สุดยอดจึงกล่าว "ม้วนภาพเทพประยุทธ์แม้เป็นของวิเศษที่ตกทอดสืบต่อกันมา ฟังว่าสามารถเชื่อมโยงวิถีแห่งฟ้า หลุดพ้นจากห้วงความเป็นความตาย แต่คำเล่าลือมักอวดโอ่เกินจริง ไม่ควรแก่การเชื่อถือ ไหนเลยคู่ควรให้ชนชาวเราเสี่ยงชีวิตเข้าช่วงชิง ขอพี่หานโปรดชี้แนะแก่เรา"

มันกล่าวด้วยน้ำเสียงแฝงความไม่พอใจ หานกงตัพอฟัง กล่าวว่า "พี่ปี้มีจิตใจเปิดเผย ไม่ละโมบของวิเศษ สมเป็นชนชั้นอันเลิศล้ำ ผู้น้องนับถือเลื่อมใสยิ่ง เป้าหมายของพวกเราในครั้งนี้มิใช่ม้วนภาพเทพประยุทธ์หากแต่อยู่ที่ตำรางักฮุยซึ่งถูกเก็บรักษาร่วมกัน"

หลิงตู้ซวีกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "ตำรางักฮุยเป็นมรดกตกทอดที่ยอดขุนพลงักฮุยรวบรวมช่างฝีมือทั้งแผ่นดิน ออกแบบจัดสร้างยุทโธปกรณ์นานาชนิด ทั้งดาบกระบี่ รถศึกและเรือรบ อธิบายวิธีการจัดสร้างแบ่งประเภทอย่างชัดแจ้ง รวมเป็นตำราเล่มหนึ่ง ภายในเล่มยังแทรกลายแทงขุมทรัพย์ผืนหนึ่ง บ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้งของคลังอาวุธใต้ดินทั้งสี่แห่ง ต่อมางักฮุยถูกปรักปรำป้ายผิด เสียชีวิตในคุกหลวง ตำรางักฮุยเล่มนี้ก็สาบสูญไร้ร่องรอย หากสามารถหาพบ จะมีโอกาสกอบกู้ปฐพีกลับคืนมาอีก

---

* *ศาสตร์ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง*

หลายส่วน แต่ตำรางักฮุยอยู่ส่วนตำรางักฮุย หามีส่วนเกี่ยวข้องกับม้วนภาพเทพประยุทธ์ไม่ ไฉนจึงถูกเก็บรักษารวมกัน?"

หานกงตู้กล่าวว่า "นี่ต้องกล่าวเริ่มจากวังสะท้านห่านป่าแล้ว วังที่ประทับชั่วคราวแห่งนี้มีโครงสร้างใหญ่โต ที่มากลับลี้ลับสุดหยั่งคาด คล้ายกับดำรงคงอยู่ตั้งแต่ยุคบรรพกาล ที่เบื้องล่างมีวังเร้นลับอันมโหฬารหลังหนึ่ง ตอนนั้นผู้ชำนาญการออกแบบจัดสร้าง ซึ่งเคยร่วมออกแบบอาวุธยุทโธปกรณ์ในตำรางักฮุยนาม**เปย์เสิ้งเทียน** เคยทุ่มเทแรงกายแรงใจศึกษาหาวิธีเข้าสู่วังเร้นลับ"

เปย์เสิ้งเทียนได้รับยกย่องเมื่อสามสิบปีก่อนว่าเป็นช่างฝีมือผู้ชำนาญการออกแบบ อาวุธที่มีชื่อในยุทธจักรส่วนหนึ่งเกิดจากการจัดสร้างของมัน

หานกงตู้กล่าวว่า "ตอนนั้นเปย์เสิ้งเทียนเป็นคนเก็บรักษาตำรางักฮุยพกติดตัวไว้ เมื่อสามสิบปีก่อนมันค้นพบวิธีเปิดวังเร้นลับ สั่งให้ศิษย์เพียงหนึ่งเดียวเฝ้ารออยู่เบื้องนอก ตัวเองเข้าไปเพียงลำพัง"

ทุกผู้คนฟังถึงตอนนี้ อดใจเขม็งตึงเครียดมิได้

หานกงตู้กล่าวว่า "ศิษย์ของมันรออยู่เบื้องนอกวังสองชั่วยาม พลันพบว่ากลไกเคลื่อนไหว วังเร้นลับใต้ดินทั้งหลังเริ่มปิดลง ขณะที่ประตูใกล้ปิดลง มันมองผ่านรอยร่องช่องว่างของปากทางเข้า เห็นเปย์เสิ้งเทียนไต่เชือกขึ้นมาอย่างรีบร้อน แต่ก็ชักช้าไปก้าวหนึ่ง"

ทุกผู้คนนึกวาดภาพอันสยดสยองในตอนนั้น ต่างลอบทอดถอนใจสั่นศีรษะคราหนึ่ง

หานกงตู้กล่าวสืบต่อ "ตอนนั้นเปย์เสิ้งเทียนยังครองสติไว้ได้ พริบตานั้นบอกกล่าวเรื่องราวต่อศิษย์ของมันสองประการ นั่นคือภายในวังเร้นลับเก็บซ่อนม้วนภาพเทพประยุทธ์ ยังมี ในวันและเวลาของสามสิบปีให้หลังกลับมาเปิดใหม่ ค่อยผ่านเข้าไปได้ หลังจากนั้นศิษย์ของมันทดลองใช้วิชาการต่างๆ นานา เป็นเวลาสามเดือน ยังไม่สามารถเปิดวังเร้นลับได้ ค่อย

ทราบว่าเปยเสิ้งเทียนกล่าวไม่แปลกปลอม จึงพกความเศร้าหม่นหมองจากไป"

เรื่องนี้พิสดารยอกย้อน เหนือความคาดหมายผู้คน แม้แต่ฟู่อิงก็ทำท่าให้ความสนใจ

หานกงตู้ระบายลมจากปากเบาๆ กล่าวว่า "เมื่อหลายเดือนก่อนเราบังเอิญพบกับศิษย์ของเปยเสิ้งเทียนผู้นี้ มันกลับกลายเป็นชายชราปางตาย ทราบว่าเราคิดกอบกู้ชาติบ้านเมือง จึงบอกความลับนี้ต่อเราจนหมดสิ้น"

ฟู่อิงเอ่ยปากสอดคำเป็นครั้งแรกว่า "**หานเซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่หาน)* ไม่ทราบว่าวันและเวลาของสามสิบปีให้หลังเป็นวันและเวลาใด?"

หานกงตู้ยิ้มเล็กน้อย หวนนึกถึงแม้แต่เจ้าก็หวั่นไหวใจแล้ว จึงตอบว่า *"เป็นยามอิ้ง (สามถึงห้านาฬิกา) ของคืนนี้ ห่างจากยามนี้อีกสองชั่วยาม"*

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป คล้ายกับกระทั่งลมหายใจก็กลั้นเอาไว้ ความคับขันอันตรายของเรื่องราว อยู่เหนือความคาดคิดของผัคน ถึงแม้สามารถฝ่าด่านของกองทัพมองโกล แต่แม้กระทั่งช่างฝีมืออันดับหนึ่งยังถูกกักอยู่ในวังเร้นลับจวบจนตาย ถือเป็นอันตรายยิ่งกว่าร้อยเท่า แทบอยู่เหนือขีดความสามารถของมนุษยชาติแล้ว

มือหยุ่นเยียบระบายลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "ดังนั้นคืนนี้จำต้องเคลื่อนไหว กองทัพมองโกลก็ล่วงรู้ ยามนี้คงต้องคลี่กางกับดัก รอให้พวกเราเข้าไป เพียงไม่ทราบพวกมันล่วงรู้ปากทางเข้าวังเร้นลับหรือไม่?"

หานกงตู้กล่าวว่า "นี่นับว่าพวกเราถือไพ่เหนือกว่า เพราะว่าปากทางเข้าวังเร้นลับก็ต้องผ่านการคำนวณตามหลักวิชาอี้จิง ดังนั้นศิษย์พี่เราหาทราบไม่"

บรรพชนหอกจื้อลี่สิงซึ่งเงียบขรึมไม่พูดจาพลันกล่าวว่า *"นี่ยังมีโอกาสรอดสายหนึ่ง"*

ที่แท้ทุกผู้คนจิตใจหนักอึ้ง ตอนนี้ค่อยมีช่องทางอยู่บ้าง แม้กระทั่ง

จื้อลี่สิงซึ่งไม่ชมชอบพูดจายังอดแสดงความรู้สึกออกมามิได้

มือหยุ่นเยียบกล่าวว่า “เราขอถามปัญหาข้อหนึ่ง ในเมื่อใต้วังสะท้านห่านป่ามีวังเร้นลับ เหตุใดไม่ระดมกำลังคนขุดลงไป?”

หานกงตู้กล่าวว่า *“เราก็เคยสอบถามศิษย์ของเป่ยเสิ้งเทียน จากปากคำของอาจารย์มัน เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด โดยมีเหตุผลสามประการ ก่อนอื่นปากทางเข้าเป็นเส้นตรงดิ่งลึกลงไป แสดงว่าวังเร้นลับมีความลึกสุดจะหยั่ง สองตำหนักหลักของวังสะท้านห่านป่าคือตำหนักห่านป่าบินร่อน กับตำหนักข้างทางปีกซ้ายขวาตลอดจนฐานรากทั้งหมด สร้างจากวัสดุที่ดูไปคล้ายเป็นหินอ่อน แต่ก็แฝงเนื้อโลหะคล้ายทองดำยังแข็งแกร่งกว่าเหล็กกล้าแทบไม่สามารถขุดเจาะได้ สามคือส่วนที่ลึกลับที่สุด ที่แท้วังสะท้านห่านป่าเบื้องบนสอดคล้องกับสามแนวดาวนักษัตรยี่สิบแปดหมู่ เบื้องล่างพ้องกับ* **ธาตุทั้งห้า*** *ไม่ว่าผู้ใดคิดทำลายกฎเกณฑ์เช่นนี้ ต้องประสบภัยพิบัติ”*

เมื่อเอ่ยถึงตอนนี้ ทุกผู้คนรู้สึกว่ายังทราบเรื่องราวเกี่ยวกับวังสะท้านห่านป่า ยิ่งเพิ่มความลึกลับและอันตรายกว่าเดิม

หานกงตู้เห็นทั้งหมดจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด จึงกล่าว “ตอนนี้ห่างจากเวลาเปิดชั่วยามเศษ พวกเราสมควรออกเดินทางแล้ว ระหว่างทางค่อยหารือยุทธวิธีเข้าสู่วังเร้นลับเถอะ”

หลิงตู้ซวีกล่าวว่า “ก็ได้ เพียงไม่ทราบว่าศัตรูมีขุมกำลังระดับใด?”

ควรทราบว่าการต่อสู้คงยากหลีกเลี่ยง ดังนั้นขุมกำลังของศัตรูเป็นข้อมูลที่มีความเร่งด่วนที่สุด

ยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าศาลเจ้าว่า *“อาตมาขวางดาบรับประกันว่าปาซือปาไม่สามารถรุดมาก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้”*

พร้อมกับเสียงดัง ปรากฏหลวงจีนรูปหนึ่งเดินเข้ามา กลับเป็นบรรพชิต

---

* หมายถึง อาทุ ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน

ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสถาบันสงฆ์ ฉายา พระธุดงค์ขวางดาบ

พระธุดงค์ขวางดาบรูปร่างไม่สูงนัก แต่บุคลิกภาพประหนึ่งขุนเขาสูงตระหง่าน ยามนี้ท่านหน้าตาเคร่งขรึม แฝงความขาวซีดที่ผิดธรรมดา ทำให้ผัคนเกิดความหวั่นวิตกขึ้น

พระธุดงค์ขวางดาบเดินถึงหว่างกลางทุกผู้คน กวาดตามองรอบหนึ่ง สุดท้ายเพ่งตาจ้องจับที่ฟู่อิง ฟู่อิงไม่ลดราวาศอก สบสายตากับท่าน ดวงตาพระธุดงค์ขวางดาบทอแววชื่นชมวูบหนึ่ง กล่าวว่า "ประสกลี่ไม่กล่าววาจาแปลกปลอม ฟู่อิงท่านเป็นมังกรในมวลมนุษย์จริงๆ"

ฟู่อิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า *"พระคุณเจ้า ข้าพเจ้าสูดได้กลิ่นอายของความตายจากร่างท่าน"* น้ำเสียงกระด้างอยู่บ้าง แต่เนื้อหากลับสร้างความตระหนกแก่ผู้คนนัก

พระธดงค์ขวางดาบฝืนยิ้ม แบะจีวรที่หน้าอกออก เปิดเผยต่อทั้งหมด เห็นที่ใต้ไหล่ขวามีรอยฝ่ามือที่ชัดเจนรอยหนึ่ง เป็นสีแดงหม่น แทบมองเห็นลายมือได้ เป็นที่น่าหวาดหวั่นนัก เหล่ายอดฝีมือใจหายวาบ ไม่ทราบว่าในโลกหล้ายังมีผู้ใดทำร้ายพระธุดงค์ขวางดาบได้

ไม้เท้าคู่สุดยอดร้องอย่างขุ่นแค้นว่า **"ปาซือปาที่ฟ้าพิฆาตดับสูญ"** มันดูจากอาการบาดเจ็บของพระธุดงค์ขวางดาบ จดจำออกว่านี่เป็นวิชาฝ่ามือล้างทวยเทพของปาซือปา

พระธุดงค์ขวางดาบกล่าวว่า *"ระหว่างที่เราเดินทางมายังที่นี้ เผชิญพบกับราชครูมองโกลปาซือปา เปิดฉากต่อสู้กัน ฝ่ายตรงข้ามใช้วิชาพลังจิตเปลี่ยนฟ้ากระทบดิน จิตฌานของอาตมาไม่หนักแน่นพอ ถูกมันฉวยโอกาสใช้ฝ่ามือล้างทวยเทพซึ่งตกทอดจากแดนตะวันตกทำร้าย แต่ภายใต้การตอบโต้จากฝ่ามือฟ้าเอกะของสถาบันสงฆ์ของอาตมา มันก็รับบอบช้ำภายใน มาตรว่าบาดเจ็บเล็กน้อยกว่าอาตมา แต่ก็ต้องเสาะหาสถานที่โคจร*

พลังอย่างน้อยสิบสองชั่วยามค่อยทุเลาหายดี ไม่เช่นนั้นพลังฝีมือจะถดถอย ดังนั้นอาตมาจึงกล้ารับประกันว่าปาซือปาไม่สามารถรุดมาก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้"

ขณะที่ท่านเอ่ยถึงปาซือปา คล้ายบังเกิดความเคารพต่อศัตรูคู่แค้นผู้นี้ ต่อจากนั้นสีหน้าปรากฏแววหวนรำลึก กล่าวว่า *"วิชาเปลี่ยนฟ้ากระทบดิน ของปาซือปา คล้ายเหนือล้ำกว่าวิชาการต่อสู้ช่วงชิงในเชิงยุทธ์ทั่วไป อาตมา นั่งฌานมาหกสิบปี ระงับจิตปุถุชน บรรลุถึงขั้นบ่อโบราณไร้ระลอก แต่ยัง ไม่ทันประมือ ก็ถูกพลังจิตของมันชักนำสู่สงสารวัฏ ผ่านชาติปางก่อนหลาย กัลป์ ลิ้มลองกับความยินดีเดือดดาลเศร้าโศก สุขสันต์ทางโลก เกิดภาพ ลักษณ์นานัปการ เป็นเหตุให้ไม่อาจรักษาจิตฌานไว้ ถูกมันฉวยโอกาสจู่โจม อาตมายอมรับนับถือทั้งปากและใจแล้ว"*

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดพระธุดงค์ขวางดาบพอ มาถึงก็กล่าวเช่นนี้ ทางหนึ่งยินดีทางหนึ่งหวั่นวิตก คืนนี้ปาซือปาไม่อยู่ ย่อม เพิ่มพูนโอกาสได้ชัย แต่พระธุดงค์ขวางดาบรับบาดเจ็บสาหัส นับว่าลิดรอน กำลังฝ่ายตนอย่างมาก มิหนำซ้ำปาซือปาสามารถทำร้ายสุดยอดฝีมือสถาบันสงฆ์ รูปนี้บาดเจ็บบอบช้ำ นับว่ามีความสำเร็จถึงขั้นเลิศภพจบพสุธา วันหน้า ต้อง เป็นภัยร้ายแรงต่อชาวฮั่นอย่างแน่นอน

พระธุดงค์ขวางดาบกล่าวสืบต่อ "เราทราบว่าเรื่องการรีบร้อนคับขัน จึงใช้ยอดวิชาสละกายาของสถาบันสงฆ์ สะกดอาการบาดเจ็บไว้ ค่อยรุดถึง ที่นี้ได้ หวังว่ามีส่วนช่วยให้ท่านทั้งหลายบรรลุภารกิจ"

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม้เท้าคู่สุดยอดพลันเดินเข้ามาถึง เบื้องหน้าพระธุดงค์ขวางดาบ คำนับอย่างนอบน้อมสามครั้ง กล่าวว่า "พระคุณเจ้าประกอบด้วยความเมตตากรุณา เพื่อชาวโลกทั้งแผ่นดิน ยอม สละร่างกายนี้ เราขอแสดงความเคารพก่อน กุศลอันยิ่งใหญ่ของพระคุณเจ้า วันหน้าย่อมได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญ"

เลือดหลั่งสะท้านห่านป่า

ยามนี้ห่างจากยามอิ้งอีกหนึ่งชั่วยาม

ต้นชั่ว**ยามโฉ่ว** *(ประมาณหนึ่งนาฬิกา)* ของวันที่สองเดือนหก ทั่วทั้งที่ราบหลิวหม่าเกิดลมพายุกระพือพัด ก่อนหน้านี้แสงไฟในค่ายทหารมองโกลลดน้อยลง บางครั้งแว่วเสียงม้าร้องดังมา

ปลายชั่ว**ยามโฉ่ว** *(ประมาณสองนาฬิกา)* บังเกิดเสียงเป่าเขาแพะ แม่ทัพใหญ่ซือฮั่นเฟยสั่งยกเลิกการปิดกั้น เปิดเส้นทางที่ทอดสู่วังสะท้านห่านป่า นอกจากทิ้งเวรยามเฝ้ารักษาจุดสำคัญหลายแห่งแล้ว ทหารมองโกลเคลื่อนย้ายจากนอกวังเข้าไปในวัง พริบตานั้นสะพานศิลาขนาดใหญ่ที่ทอดตรงถึงประตูใหญ่วังสะท้านห่านป่าปราศจากร่องรอยผู้คน วังสะท้านห่านป่านอกจากจุดคบไฟลุกช่วงโชติที่สองข้างประตูหน้าแล้ว ภายในมืดมิดไร้แสงไฟ วังที่ประทับชั่วคราวทั้งหลังคล้ายสัตว์ร้ายหมอบซุ่มในความมืด เป็นลักษณะของพายุตั้งเค้าลมรุนแรง

ตำหนักห่านป่าบินร่อนซึ่งเป็นตำหนักหลักของวังสะท้านห่านป่าสูงร่วมแปดวา ตั้งตระหง่านเหนือสิ่งปลูกสร้างทั้งมวล ตำหนักปีกซ้ายขวาที่สองฟากข้าง แม้อยู่ต่ำกว่าตำหนักห่านป่าบินร่อน ยังสูงกว่าสิ่งปลูกสร้างอื่นสองวา สร้างระเบียงยาวยี่สิบวาเชื่อมกับตำหนักหลัก สิ่งปลูกสร้างทั้งสาม

หวงอี้ : เอ็ผน / น.นพรัตน์ : แปล

หลังประกอบด้วยหนึ่งหลักสองรอง จัดเป็นกลุ่มเดียวกัน ภาพลักษณ์เคร่งขรึมน่าเกรงขาม

นอกจากตำหนักหลักซึ่งประกอบด้วยประตูหน้ากับประตูข้างสองบานแล้ว ตำหนักปีกซ้ายขวาเพียงเปิดประตูข้างสองบาน บานหนึ่งเชื่อมกับระเบียงยาว อีกบานหนึ่งอยู่ด้านตรงข้าม ประตูใหญ่ประกอบด้วยประตูเหล็กซึ่งหลอมจากเหล็กกล้าหนาร่วมหนึ่งเชียะจำนวนสองบานตรงกลางเปิดออก แต่ละบานสูงสองวากกว้างสี่วา ประตูแต่ละบานต้องใช้ชายฉกรรจ์นับสิบจึงผลักเปิดได้ ยามนี้นอกจากประตูหน้าของตำหนักห่านป่าบินร่อนแล้ว ประตูข้างทุกบานล้วนเปิดออก ทุกที่ทางว่างเปล่าไร้ผู้คน เป็นสภาพเชิญท่านสู่กับดักอย่างแท้จริง

ยอดฝีมือทั้งเจ็ดเดินทางโดยสะดวกตลอดทางจนถึงใจกลางของพื้นที่กล่าวได้ว่าเข้ามาง่ายดายล่าถอยลำบาก บุคคลทั้งเจ็ดนี้เป็นตัวแทนของยอดฝีมือแห่งยค ความสำเร็จล้มเหลวส่งผลสะท้อนต่อสถานการณ์โดยรวมในปัจจุบัน

เหล่ายอดฝีมือต่างลอบร้องผิดท่าในใจ ควรทราบว่าหากทหารมองโกลมีกำลังอ่อนด้อย จะอาศัยชัยภูมิของวังสะท้านห่านป่ายันทั้งหมดอยู่นอกสะพานศิลา ค่อยใช้ฝีมือยิงธนูซึ่งพิชิตไปทั่วแผ่นดินสังหารศัตรูอยู่บนที่ราบ แต่ตอนนี้กลับกล้าปล่อยให้พวกมันล่วงลึกเข้ามา ไม่ต้องถามก็ทราบว่าบังเกิดจิตคิดร้าย รอให้พวกมันเปิดอุโมงค์ลับออก ค่อยทำการชุบมือเปิบ

เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่าทัพมองโกลมีขมกำลังที่มั่นใจว่าจะกวาดล้างพวกมันให้สิ้นซากในคราเดียว แน่นอน อาจบางทีทัพมองโกลประเมินฝีมือพวกมันต่ำทรามไป แต่ว่าเพียงทหารมองโกลนับหมื่นนั้นก็เป็นขุมกำลังที่น่ากลัวแล้ว

พอโถมเข้าตำหนักปีกซ้าย ทุกผู้คนก็ประจำตำแหน่งตามที่ตกลงกัน

ไว้ ไม้เท้าคู่สุดยอด บรรพชนหอกและฟู่อิงเฝ้าประตูข้างซึ่งเชื่อมกับระเบียงยาวทอดถึงตำหนักหลัก ส่วนพระธุดงค์ขวางดาบกับหลิงตู้ซวีเฝ้าประตูข้างด้านตรงข้าม สำหรับหานกงตู้กับมือหยุ่นเยียบเข้าสู่ใจกลางตำหนัก ดำเนินขั้นตอนของการเปิดอุโมงค์ลับ

ที่แท้กลไกของอุโมงค์ลับแม้อยู่ที่นี้ แต่จากที่เปิดอุโมงค์ลับ ปากทางเข้ากลับอยู่ที่ตำหนักปีกขวาซึ่งห่างไกลออกไป สำหรับกับทั้งสองฝ่ายล้วนไม่เป็นผลดี ในส่วนของยอดฝีมือทั้งเจ็ด หลังจากที่เปิดกลไก ต้องผ่านประตูข้างของตำหนักปีกซ้ายไปตามระเบียงยาวยี่สิบวาซึ่งทอดถึงตำหนักหลัก ทะลุตำหนักหลัง ผ่านประตูข้าง แล้วไปตามระเบียงยาวยี่สิบวาอีกเส้นหนึ่ง จึงสามารถเข้าสู่ตำหนักปีกขวา นี่เป็นระยะที่ค่อนข้างไกล ยามอยู่เบื้องหน้าทัพมองโกลซึ่งเหี้ยมหาญดุดัน นับว่ามีหนทางรอดเพียงหนึ่งในสิบส่วน

แต่ว่ากลไกเปิดและปากทางเข้าอุโมงค์ลับไม่ได้อยู่ในตำหนักเดียวกัน ก็อยู่เหนือความคาดหมายของซือฮั่นเฟย ทำให้มาตรการที่มันวางไว้ผิดพลาดไปบ้าง

ภายในตำหนักปีกซ้ายมืดมิดสนิททั่ว แต่หาเป็นอุปสรรคต่อเหล่ายอดฝีมือที่สามารถมองเห็นตอนกลางคืนไม่ ขอเพียงมีแสงรำไรจุดหนึ่ง พวกมันก็มองเห็นโดยที่ไม่ต่างกับตอนกลางวัน ขณะที่ซือฮั่นเฟยอยู่ในสิ่งปลูกสร้างซึ่งห่างจากที่นี้ไม่ไกล กำลังผนึกวิชาพินิจฟ้าสดับดิน ติดตามความเคลื่อนไหวของทั้งหมด

ไม้เท้าคู่สุดยอดกับฟู่อิงและบรรพชนหอกอยู่รวมกัน เฝ้าประตูข้างซึ่งทอดสู่ระเบียงยาว ฟู่อิงพลันร้องเบาๆ ว่า *"มีคนจับตาดูพวกเราอยู่"*

ไม้เท้าคู่สุดยอดเห็นว่าอีกฝ่ายด้อยประสบการณ์ ศัตรูย่อมต้องจับตาคุมเชิงอยู่ หารู้ไม่ว่าฟู่อิงเกิดปฏิกิริยาต่อการใช้วิชาพินิจฟ้าสดับดินของซือฮั่นเฟย

ส่วนหานกงตู้จัดลำดับวิธีการซึ่งผ่านการทบทวนหวนนึกมานับร้อย

พันครั้งเที่ยวหนึ่ง จากนั้นโคจรพลังทั่วร่างกดใส่พื้นดิน เห็นพื้นผิวดินซึ่งปรกติไม่มีข้อผิดแผกแตกต่าง พลันจมลงเป็นช่องสี่เหลี่ยมกว้างยาวหนึ่งเชียะ ยุบลงไปราวนิ้วเศษ

หานกงตู้รู้สึกสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงอักโข จึงทำมือบอกกล่าวต่อมือหยุ่นเยียบ คนทั้งสองคบหากันมาหลายสิบปี ย่อมรู้ใจเป็นอย่างดี มือหยุ่นเยียบจึงทาบฝ่ามือกับกลางหลังหานกงตู้ ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป เท่ากับบุคคลสองคนใช้พลังพร้อมกัน

กำลังภายในพอถ่ายทอดเข้าสู่ร่างหานกงตู้ หานกงตู้รู้สึกเบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้าภายในตำหนักอันมืดมิดกลายเป็นสว่างไสว ทราบว่าหลังจากที่กำลังภายในเพิ่มพูน สายตาก็ทวีความกล้าแข็ง จึงไม่กล่าวกระไรกดใส่พื้นดินตามลำดับขั้นตอน

ที่แท้วิธีเปิดแม้ดำเนินตามหลักการบางประการแต่ต้องกระทำตามเส้นองศาของดาวนักษัตรยี่สิบแปดหมู่ในตอนนั้น ทั้งนี้เพราะหมู่ดาวบนท้องฟ้าโคจรไม่หยุดยั้ง ดังนั้นในเวลาที่ผิดแผก ขั้นตอนในการเปิดก็แตกต่าง ศิษย์พี่ของหานกงตู้ไม่เข้าใจตำแหน่งดวงดาวบนฟ้า จึงไม่ล่วงรู้วิธีเปิด

พริบตานั้นปรากฏแผ่นพื้นทยอยจมลงนิ้วเศษรวมแปดก้อน ปรากฏเป็นภาพแปลกประหลาดภาพหนึ่ง หานกงตู้จึงยกมือทำท่าต่อทั้งหมด ร้องเบาๆ ว่า *"สำเร็จแล้ว"*

ทันใดนั้นแว่วเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นดังมา นอกประตูข้างจุดคบไฟนับพันนับหมื่นจนสว่างไสวไปครึ่งแผ่นฟ้า ยอดฝีมือทั้งเจ็ดตกอยู่ในวงล้อมอันแน่นหนา ทัพมองโกลแถวแรกใช้อาวุธหนักเช่นหอกยาว ง้าว กระบองขวานเหล็กบุกเข้าประตูมา ด้วยท่วงท่าสภาวะที่น่าตระหนกนัก

เหล่ายอดฝีมือก็ไม่ส่งเสียงร้อง พระธุดงค์ขวางดาบกับหลิงตู้ซวีละทิ้งประตูข้างที่เฝ้ารักษาอยู่ เหินข้ามตำหนักข้างซึ่งมีความกว้างสิบวา โลดแล่นมาสมทบกับหานกงตู้ที่กลางตำหนัก จากนั้นถอยร่นไปทางประตูข้างที่ฟู่อิง

และพวกทั้งสามเฝ้ารักษาอยู่ พากันบุกฝ่าไปตามระเบียงยาวยี่สิบวาซึ่งทอดสู่ตำหนักห่านป่าบินร่อน

ซึ่งความจริงระเบียงยาวเป็นทางเดินซึ่งใช้เสาหินค้ำยันเบื้องบนไว้ สองข้างล้วนเป็นอุทยาน ปลูกสร้างศาลาหอเก๋งรื่นรมย์ ยามนี้กระจายเต็มไปด้วยทหารมองโกล ถือคบไฟลุกช่วงโชติ ระเบียงยาวทั้งเส้นสว่างไสวดุจกลางวัน

บรรพชนหอกจื้อลี่สิงบุกนำหน้า หอกหนึ่งยาวหนึ่งสั้นที่กลางหลังถูกปลดลงมา เชื่อมต่อเป็นอาวุธหนักยาวหนึ่งวาสองเชียะ ไม้เท้าคู่สุดยอดถือไม้เท้าทั้งคู่อยู่ทางซ้าย ฟู่อิงถือดาบสันหนาอยู่ทางขวา กลายเป็นปีกซ้ายและขวา ต่อจากนั้นเป็นหานกงตู้ซึ่งใช้กระบี่ กับมือหยุ่นเยียบที่ใช้กระบองเหล็กอยู่กลาง ส่วนหลิงตู้ซวีที่ถือกระบี่กับพระธุดงค์ขวางดาบซึ่งถือดาบทำหน้าที่รั้งท้าย คนทั้งเจ็ดคล้ายศัสตราเล่มหนึ่ง แทงปราดใส่ระเบียงยาวซึ่งกระจายเต็มไปด้วยทหารมองโกล

ข้อที่ซือฮั่นเฟยคำนวณผิดพลาดคือ เข้าใจว่าปากทางเข้าวังเร้นลับก็อยู่ในตำหนักปีกซ้าย จึงแบ่งกำลังทหารเป็นสองสาย บุกจู่โจมเข้าไปอย่างสุดกำลัง ยามนี้ยอดฝีมือทั้งเจ็ดโถมออกมา จึงกดดันทหารมองโกลที่บุกเข้าไปถอยกลับออกมา กลายเป็นสภาพตะลุมบอนวุ่นวาย

ยอดฝีมือทั้งเจ็ดแทนที่จะตั้งรับกลับเป็นฝ่ายรุกรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน ยามกะทันหันมือดีของทัพมองโกลถูกกันอยู่รอบนอก ยากจะสอดมือเข้ามา ภายใต้สภาพที่ฝ่ายตนอ่อนโทรมอีกฝ่ายกล้าแข็ง ยอดฝีมือทั้งเจ็ดคล้ายมังกรพิโรธตัวหนึ่ง ฝ่าวงล้อมเป็นชั้นๆ ผ่านช่วงกลางของระเบียงยาวเข่นฆ่าไปยังปากทางเข้าตำหนักข้างของตำหนักหลัก

บรรพชนหอกจื้อลี่สิงบุกตะลุยนำหน้า หอกปลายแหลมทั้งสองด้านยาวหนึ่งวาสองเชียะ ร่ายรำดังหวีดหวือ คล้ายระลอกลูกแล้วลูกเล่ากลางแม่น้ำใหญ่ บางครั้งกลับกลายเป็นงูเงินนับพันนับหมื่นพลุกพล่านเต็มฟ้า หอกยาว

บรรจุพลังเปี่ยมล้น ระหว่างที่ยืดออกหดเข้า ต้องมีคนปลิวลิ่วไปตามพลังหอก ผู้ที่ถูกหอกทำร้าย ไม่ว่ารับบาดเจ็บที่ส่วนไหน อวัยวะภายในต้องถูกกระแทกแหลกลาญ วิชากำลังภายในของบรรพชนหอกเดินในแนวทางแกร่งกร้าวรุนแรง ทำลายล้างทุกสิ่ง บวกกับทางซ้ายขวามีไม้เท้าคู่สุดยอดกับฟูอิงคอยคุ้มกัน ทำให้บรรพชนหอกสามารถจดจ่ออยู่กับด้านหน้า ทุ่มเทใช้เพลงหอกถึงขีดสุด

ไม้เท้าคู่สุดยอดอยู่ทางด้านซ้ายของบรรพชนหอกพอใช้ออกไม้เท้าหนึ่ง ต้องตวาดก้องคำหนึ่ง เพื่อข่มขวัญศัตรู ความเคลื่อนไหวของมันรวบรัดรวดเร็ว หมดจดเห็นผล ใช้ความแข็งพิชิตความแข็ง ดาบกระบี่ของศัตรูพอเผชิญกับไม้เท้าคู่ของมัน ต้องถูกกระแทกปลิวกระเด็น ทหารมองโกลที่ถูกมันกระแทกถูก ล้วนกระดูกหักทั่วร่าง ปลิวลิ่วไปเสียชีวิต

ระหว่างการจู่โจมดุจระลอกคลื่น ไม้เท้าคู่สุดยอดไม่ลืมสังเกตดูฟูอิง เห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้ร่ายรำใช้ดาบสันหนาด้วยท่วงท่าอันเยือกเย็น รวดเร็วดุจสายฟ้า ในประกายเย็นเยียบแลบแปลบปลาบ ต้องมีศัตรูตายใต้คมดาบด้วยสภาพอันสยดสยอง

ยามนั้นบังเกิดเสียงดังยาวนาน เป็นเสียงเป่าเขาแพะ ใช้จังหวะที่ยาวสั้นไม่เท่ากันสื่อสารส่งข่าว ทหารมองโกลพอได้รับคำสั่ง ก็จัดขบวนทัพจากความชุลมุนวุ่นวาย เปลี่ยนจากต่างคนแยกย้ายกันรับศึกเป็นทัพแกร่งอย่างเป็นระบบ เริ่มเปิดฉากจู่โจมใส่ยอดฝีมือทั้งเจ็ด ใช้หอก ง้าว ดาบ กระบี่ ลูกธนูเจาะทะลวงใส่ขบวนของยอดฝีมือทั้งเจ็ด

ชั่วพริบตาเหล่ายอดฝีมือล้วนรับบาดเจ็บมากบ้างน้อยบ้าง ถึงแม้ไม่หนักหนาสาหัส แต่เนื่องจากไม่มีเวลาโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ตลอดจนเสียโลหิตไป เวลาที่ยืดยาวออกไปจะกลายเป็นเหตุปัจจัยให้พบกับความพ่ายแพ้

ภายใต้การบุกจู่โจมประดุจคลื่นหนุนเนื่องของทหารมองโกล เหล่ายอดฝีมือต้องตกอยู่ในการต่อสู้อย่างยากเข็ญ เพียงรุกคืบสู่ตำหนักห่านป่า

บินร่อนทีละนิ้วทีละคืบ มือหยุ่นเยียบกับหานกงตู้เนื่องจากอยู่กลาง เผชิญแรงกดดันเบากว่า แต่ว่าหลิงตู้ซวีกับพระธุดงค์ขวางดาบที่รั้งท้ายกลับตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย

พระธุดงค์ขวางดาบกับหลิงตู้ซวีใช้หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่โลดทะยานขณะที่ดาบทิ่มแทงกระบี่ฟาดฟันก่อเกิดเป็นพลังลมอันรุนแรง ประหนึ่งอาวุธคมกล้าที่ไร้สภาพ ประกายอาวุธไปถึงที่ใด ศัตรูพากันล้มตายลง ทอดทิ้งซากศพอยู่บนระเบียงยาว

ชาวมองโกลมีนิสัยโหดเหี้ยมดุร้าย กลับฆ่าฟันจนลืมตัวลืมตาย เหยียบย่ำซากศพของพวกพ้องบุกเข้ามา การต่อสู้ทวีความรุนแรง หยาดโลหิตกระเซ็นใส่พื้นระเบียงเสาหินจนแดงฉานเป็นหย่อมๆ เป็นสภาพที่ชวนอกสั่นขวัญหาย

หลิงตู้ซวีสำแดงยอดวิชา เพิ่งปลิดศีรษะหัวหน้ากลุ่มทหารมองโกลที่มีฝีมือกล้าแข็งผู้หนึ่งหลุดจากบ่า พลันปรากฏรังสีการฆ่าฟันขุมหนึ่ง โถมทะลักเข้ามาพร้อมกับกระแสพลังที่หนุนเนื่อง ระหว่างนี้ยังแฝงพลังความเย็นอันแหลมคมจุดหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง

หลายสิบปีมานี้หลิงตู้ซวีมีประสบการณ์จากการสู้ศึกใหญ่น้อยนับครั้งไม่ถ้วน ยามคับขันเช่นนี้ค่อยเกิดผล เวลาไม่อนุญาตให้รีรอลังเลหรือเบือนหน้าไปชมดู อาศัยตำแหน่งของพลังความเย็นและมุมที่จู่โจม คำนวณสภาวะและระดับความเร็วของอาวุธศัตรูรีบผนึกพลังทั้งมวล บังคับร่างเคลื่อนจากซ้ายไปขวาหกนิ้ว ขวางกระบี่ฟันใส่ด้านข้างอย่างรวดเร็ว

เพิ่งเปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ หอกเหล็กที่ตีจากเหล็กกล้าเล่มหนึ่งก็พุ่งเฉียดผ่านข้างกายไป หอกเหล็กยังคิดพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ก็ถูกกระบี่ของหลิงตู้ซวีฟันใส่จนเบี่ยงเบนออกไป ขณะเดียวกันหลิงตู้ซวีรู้สึกเย็นวาบที่ไหล่ขวา หยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน เพื่อคลี่คลายท่าจู่โจมนี้ มันต้องจ่ายค่าตอบแทน ถูกศัตรูอีกคนหนึ่งสอดแทรกเข้ามาทำร้าย

คนที่ใช้หอกเหล็กตวาดเบาๆ คำหนึ่ง หอกเหล็กกลับกลายเป็นเงาหอกเต็มท้องฟ้า หลิงตู้ซวีรู้สึกว่าที่เบื้องหน้ามีแต่ประกายสีน้ำเงิน พลังลมรุนแรงเป็นเส้นสายปะทะกันเองกลางอากาศ ก่อกวนเป็นมรสุมพลัง กระพือเสื้อผ้าบนร่างหลิงตู้ซวีพัดพลิ้วไปทางด้านหลังดังพึ่บพั่บ

ต่อจากนั้นเงาหอกเต็มฟ้ารวมเป็นหอกเดียวแทงปราดเข้ามา หอกยัง ไม่บรรลุถึง พลังกดดันอันน่าตระหนกก็กดคุกคามใส่ทรวงอก หากหลิงตู้ซวี คิดหมายหลบเลี่ยงจะสูญเสียโอกาสรุก ส่วนหอกยาวได้รับพลังกระตุ้นชักนำยังจะจู่โจมติดตามมา ไหนเลยรอดชีวิตได้

หลิงตู้ซวีไม่มีทางเลือกอื่น พานหยุดยั้งลงยืนอยู่กลางทางระเบียงเว้นระยะห่างจากพวกพ้องที่บุกฝ่าไปยังตำหนักหลัก พริบตานั้นสายตาของทั้งหมดถูกทหารมองโกลบดบัง ในสนามสู้รบที่ปกคลุมด้วยเงาดาบประกายกระบี่ ที่เผชิญหน้าล้วนเป็นการต่อสู้ดิ้นรนระหว่างความเป็นกับความตาย

หลิงตู้ซวีสงบจิตใจ การบำเพ็ญเพียรมานานปี ชักนำมันเข้าสู่ห้วงแห่งความสงบนิ่ง เงาหอกที่เกลื่อนกลาดทั่วท้องฟ้าคล้ายภาพหลอนเงามายา ไม่อาจสร้างความหวั่นไหวใจแก่มัน ยามนี้ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินมีแต่มันกับศัตรูที่ถือหอกเบื้องหน้า เสียงโห่ร้องฆ่าฟัน หยาดโลหิตที่กระเซ็นซ่าน มันไม่ได้ยินและไม่เห็น การมีชีวิตอยู่อย่างสมเกียรติ หรือตายอย่างอดสูหามีความสลักสำคัญอีก

พลังลมปราณอันกล้าแข็งซึ่งเกิดจากหลิงตู้ซวีและคนถือหอก กันบุคคลอื่นอยู่ห่างสามวา พริบตานี้ไม่มีผู้ใดสามารถสอดมือเข้ามายังหว่างกลางพวกมันได้

ท่าจู่โจมที่สะท้านดินฟ้าแทงปราดมาดุจมังกรร้าย ในสายตาของหลิงตู้ซวี ระดับความเร็วของหอกยาวอันเกรี้ยวกราดกลับเชื่องช้ายิ่ง มันดูออกว่าหอกยาวแทงจากช้าเป็นเร็วขึ้น กรีดเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงามกลางอากาศ มันรอจนหอกยาวเสือกส่งถึงเบื้องหน้าสิบเชียะ ค่อยกู่ร้องดังยาวนาน จู่โจม

กระบี่ยาวออกดุจสายฟ้า

คมกระบี่กับปลายแหลมของหอกพอกระทบกันบังเกิดเป็นเสียงซึ่งโลหะปะทะกันไม่พึงมี เป็นเสียงหนักๆ ปานฟ้าร้องแต่ไกล ดังไปทั่วทั้งบริเวณ

หลิงตู้ซวีสะท้านขึ้นดุจสายฟ้าฟาดใส่ กระบี่หักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด เอี้ยวตัวเคลื่อนขวางโถมออกจากระเบียงยาว ฝ่าไปในกองทหารมองโกล เข่นฆ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง ดาบกระบี่ทักทายใส่ร่างมัน ถูกมันใช้ข้อมือกระแทกพันห่าง ถาโถมไปยังทิศทางของสันเขาเชียนหลี่ที่หลังวัง กองทหารมองโกลเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เสียงเป่าหลอดเขาดังเป็นทอดๆ แสดงว่ามีชาวมองโกลไล่ติดตามไป

คนที่ถือหอกพอปะทะหอกกระบี่กัน ก็เซถอยไปด้านหลังสิบกว่าก้าว ทิ้งรอยเท้ารอยแล้วรอยเล่าบนพื้น ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด กลับเป็นบุคคลในสามยอดฝีมือมองโกล ซึ่งได้รับการขนานนามคู่กับบุพพามารเมิ่งเช่อสิงและราชครูปาซือปา...ซือฮันเฟยนันเอง

ซือฮั่นเฟยกวักมือเรียกหัวหน้าองครักษ์ประจำเช่อจาลี่มาถึงข้างกายกล่าวว่า “อวัยวะภายในของมันแหลกละเอียด ต้องไม่มีชีวิตสืบไป ตอนนี้เราไม่อาจเคลื่อนไหว ต้องโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ ท่านบัญชาการแทนเราด้วย” กล่าวจบกระอักโลหิตคำหนึ่ง เอ่ยอีกว่า “ช่างเป็นยอดฝีมืออย่างแท้จริง”

คืนนี้ศัตรูมีกำลังกล้าแข็ง อยู่เหนือความคาดหมายของมัน ดังนั้นลอบ ด่าทอที่ปาซือปาเดินทางมาสาย

ยามนั้นยอดฝีมืออื่นทั้งหกบุกถึงหน้าประตูข้างซึ่งทอดเข้าสู่ตำหนักหลัก พอดีแว่วเสียงหอกกระบี่ปะทะกันปานฟ้าร้องแต่ไกลดังมา ทุกคนใจสั่นสะท้านคาดคำนวณว่าผลจากการที่พลังลมปราณอันแกร่งกร้าวทั้งสองขุมพอปะทะ จะตัดสินความเป็นความตายในบัดดล

หวงอี๋ : เอ็ดน / น.นพรัตน์ : แปล

ต่อจากนั้นหลิงฝู่ซวีส่งเสียงกู่ร้องเกรี้ยวกราดเคลื่อนจากไปอย่างรวดเร็ว สุ้มเสียงแหบพร่าเหือดหาย แสดงว่ารับบอบช้ำภายในสาหัส ยามนั้นทัพมองโกลจัดขบวนใหม่ การสู้รบทวีความรุนแรง ทุกผู้คนแทบไม่อาจเอาตัวรอด ไหนเลยแบ่งแยกสมาธิไปตรวจดูได้ พร้อมกันนั้นเหล่ามือดีมองโกลเช่นหยามู่เวินและพวกเข้าร่วมวงต่อสู้ บังเกิดแรงกดดันเป็นทวีคูณ

บรรพชนหอกเร่งเร้าอานุภาพ ตวัดหอกขึ้นลง ชายฉกรรจ์มองโกลที่เฝ้าประตูข้างทั้งสิบกว่าคนถูกตวัดเขี่ยปลิวกระเด็น ล้วนเสียชีวิตหมดสิ้นขณะจะบุกเข้าประตูไป พลันปรากฏรังสีการฆ่าฟันขุมหนึ่งทะลักออกจากประตู กดดุกดามจนแทบหายใจไม่ออก ง้าวยาวสองเล่มแหวกฝูโจมออกมาดุจสายฟ้า

บรรพชนหอกใจสั่นสะท้าน รีบใช้ออกด้วยวิชามารดลุ่มดลั่งขึ้นฟ้าลงดินหนึ่งร้อยเจ็ดฝู่โจมม้วนใส่ศัตรูดุจพายุร้าย ขอเพียงศัตรูมีท่าทีเพลี่ยงพล้ำหอกปลายแหลมทั้งสองด้านจะทิ่มแทงสังหารศัตรูกับที่ แต่ง้าวทั้งคู่บัดเดี๋ยวบนบัดเดี๋ยวล่าง จ้วงแทงฟาดฟันไม่แน่นอน สกัดด้านทานมันเอาไว้

ยอดฝีมือที่ด้านหลังถูกมันขวางกันไว้ไม่อาจรุกคืบต่อไป กลับถูกกันอยู่หน้าประตู คนที่ใช้ง้าวคู่อยู่ในเครื่องแบบแม่ทัพมองโกล หมวกเกราะสีสันสดใส กลับเป็นยอดขุนพลป้อเอ่อฮู

ฟู่อิงเห็นผิดท่า พลันส่งเสียงตวาดเบาๆ ดาบสั้นหนากรีดเป็นประกายเย็นเยียบผืนหนึ่ง ดุกดามทหารมองโกลที่เบื้องหน้าพ้นห่าง แล้วร้องบอกต่อบรรพชนหอก พาตัวโถมใส่ป้อเอ่อฮู ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะอย่างดุดัน

บรรพชนหอกกรำศึกถึงเพียงไหน พอเห็นเช่นนั้นจึงบังคับรั้งเงาหอกเต็มฟ้ากลับคืนมา สลับสับเปลี่ยนตำแหน่งกับฟู่อิง แทนที่ช่องว่างของฟู่อิง

ดาบของฟู่อิงนี้คำนวณจังหวะเวลาเป็นมั่นเหมาะ สมกับที่เป็นอัจฉริยบุรุษที่ลี่หลิงให้การยกย่อง ดาบที่ฟันลงนี้ พอดีเป็นชั่วพริบตาที่ป้อเอ่อฮูต้านทานรับท่าฝู่โจมของบรรพชนหอก เกิดเลือดลมพลุ่งพล่าน พลังเก่าสิ้นสุด

พลังใหม่ยังไม่ก่อเกิด

ป๋อเอ่อฮูก็ยอดเยี่ยมยิ่ง สมเป็นหนึ่งในยอดฝีมือมองโกล พลันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ง้าวคู่ต้านปะทะดาบที่ภูตเทพยังต้องหลบเลี่ยงของฟู่อิงนี้ แต่แล้วบังเกิดความตื่นตระหนกเหลือประมาณ

ที่แท้ฟู่อิงแม้ใช้ออกเพียงดาบเดียว กลับคล้ายทัพม้าทั้งกองทัพประหนึ่งขุนเขาไท่ซานถมทับใส่ทำให้มันคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง ลมหายใจติดขัดลำบาก ในใจบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า...**บุรุษหนุ่มผู้นี้ยังน่ากลัวกว่าบรรพชนหอกซึ่งมีชื่อสะท้านยุทธจักรอีก**

ดาบนั้นกรีดวาดเป็นเส้นสายที่แปลกพิสดารกลางอากาศ มาตรว่าเพียงชั่วพริบตา แต่พร้อมกับท่วงท่าดาบที่เปลี่ยนทิศทางตลอดเวลา สภาวะดาบพลันเร่งความเร็วขึ้น กระแสพลังที่ก่อเกิดขึ้นยิ่งเพิ่มความกล้าแข็งกว่าเดิม หากทว่าในสายตาของคนนอก เพียงปรากฏประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่งเท่านั้น

ป๋อเอ่อฮูพลันพบว่าตัวเองถูกครอบคลุมอยู่ใต้สภาวะดาบโดยสิ้นเชิง ต่อให้คิดล่าถอยหลบเลี่ยงก็ทำไม่ได้ ในที่สุดดาบที่คล้ายอสนีบาตฟาดทลายฟาดฟันใส่ง้าวคู่ ซึ่งไขว้สลับต้านปะทะไว้

ฟ้าดินคล้ายหยุดชะงักไปชั่ววูบ ยอดขุนพลป๋อเอ่อฮูย่อเท้าหน้างอขาหลังเป็นรูปคันธนู ง้าวคู่ไขว้สลับกันต้านทานดาบสันหนาของฟู่อิง สายตาทั้งสี่ข้างจับจ้องมองเขม็ง คล้ายกับประกายไฟกระทบกัน

ทันใดนั้นประกายตาของป๋อเอ่อฮูหมองหม่นลง บริเวณหน้าผากเริ่มจากตีนผมจนถึงปลายคางปรากฏเป็นริ้วรอยโลหิตเส้นหนึ่ง ร่างล้มหงายไปด้านหลัง ในมือยังกำง้าวคู่ รังสีการฆ่าฟันของดาบสันหนาฟู่อิง กลับฟาดฟันไปบนศีรษะมัน แสดงออกทางแววตาที่ปวดร้าวของมัน **เพลงดาบของฟู่อิงบรรลุถึงขั้นยอดฝีมือแล้ว**

ซากศพของป๋อเอ่อฮูไม่ทันตกถึงพื้น ฟู่อิงก็ตวัดเท้าเตะมันปลิว

หวงอี๋ : เย็นฯ / น.ฉมริตน์ : แปล

กระเด็น โถมเข้าประตูข้างไป ทุกผู้คนถาโถมตามติด คงเหลือแต่พระธุดงค์ขวางดาบอยู่เฝ้าประตูข้างแต่ผู้เดียว

ฟู่อิงกับไม้เท้าคู่สุดยอดโถมเข้าไปก่อน บรรพชนหอกอยู่กลาง มือหยุ่นเยียบกับหานกงตู้รั้งท้าย เพิ่งเข้าตำหนักไป ทุกคนต่างสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ภายในตำหนักอันกว้างใหญ่ว่างเปล่าไร้ผู้คน มีแต่เสียงดังครืนครืน ประตูเหล็กสูงสองวาทั้งสองบานซึ่งทอดสู่ตำหนักข้างขวามือ ถูกทหารมองโกลสิบกว่านายผลักจากนอกเข้าหาใน ผลักปิดลงอย่างช้าๆ

ยามนี้ระหว่างประตูทั้งสองบานคงเหลือช่องว่างราวสองเชียะ แสงคบไฟสีแดงสาดลอดมาจากนอกตำหนัก พร้อมกับประตูทั้งสองบานที่ปิดลง แสงไฟใกล้เลือนลับดับสูญ ทุกผู้คนพากันร้องผิดท่า มาตรว่าโถมออกไปอย่างสุดฝีเท้า แต่เห็นแน่ชัดว่าไม่ทันการณ์แล้ว

ไม้เท้าคู่สุดยอดส่งเสียงตวาดที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินคราหนึ่ง ทหารมองโกลที่ปิดประตูคล้ายถูกกระแทกทำร้ายที่ทรวงอก ต่างงงงันวูบหนึ่ง ค่อยปิดประตูต่อไป พริบตาที่เชื่องช้าชั่ววูบ มีส่วนตัดสินอนาคตข้างหน้า

ไม้เท้าคู่สุดยอดทุ่มเทท่าร่างถึงขีดสุด โลดแล่นนำหน้า ยามนี้ห่างจากประตูข้างที่เลื่อนปิดลงอีกสามวา ระหว่างประตูเหล็กทั้งสองบานเหลือพื้นที่ช่องว่างเพียงสามสี่นิ้ว แสงของคบไฟกลายเป็นเส้นสีแดงสายหนึ่งสาดลอดเข้ามาในตำหนักอันมืดมิดจึงสะดุดตาเป็นพิเศษ

ไม้เท้าคู่สุดยอดงอเข่าลง ขณะที่ร่างท่อนบนอยู่ห่างจากพื้นเพียงครึ่งเชียะ สองเท้าที่งอลงก็ยันขึ้นอย่างสุดแรง ตลอดทั้งร่างพุ่งเฉียงๆ ขึ้นจากพื้น ไม้เท้าคู่คล้ายกระสุนปืนใหญ่ที่ยิงออก พุ่งใส่ประตูเหล็กซึ่งปิดลง คงเหลือแต่ลำแสงเส้นหนึ่งสาดลอดเข้ามา

ประตูเหล็กนี้สูงสองวากว้างสี่วา ไม้เท้าเหล็กพอกระแทกถูกบานประตู บังเกิดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นที่สั่นขวัญวิญญาณดังขึ้น ทุกคนในวัง

สะท้านห่านป่าต่างสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

ซือฮั่นเฟยซึ่งโคจรพลังพักผ่อนอยู่เบื้องนอกก็สะท้านตื่นขึ้นมา ศัตรูในคืนนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือ ฝ่ายตนแม้มีมือดีคับคั่ง ทหารเข้มแข็งดุดัน แต่ผลการต่อสู้ยังไม่อาจหยั่งคาดได้

ขณะที่เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นดังขึ้น ประตูเหล็กซึ่งต้องใช้ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนค่อยผลักเปิดออกทั้งสองบานถูกกระแทกเปิดออกสู่ภายนอก ชายฉกรรจ์ชาวมองโกลที่ผลักประตูล้วนถูกกระแทกปลิวลิ่วออกไปหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าเสียชีวิต

ไม้เท้าคู่สุดยอดก็ถูกพลังกระแทกสะท้อนกระแทกกระดอนกลับมาหงายร่างตีลังกากลางอากาศข้ามศีรษะของเหล่ายอดฝีมือ ร่วงฟาดลงยังใจกลางตำหนัก ที่ใบหู ดวงตา จมูก ปากล้วนมีโลหิตไหลซึมออกมา เป็นสารรูปที่บิดเบี้ยวเกรี้ยวกราดนัก

พระธุดงค์ขวางดาบที่เฝ้าทางถอย ถือดาบพระยืนขวางประตูไว้ ตลอดทั้งร่างชโลมด้วยโลหิต ไม่ทราบเป็นของตัวเองหรือถูกโลหิตของผู้อื่นกระเซ็นใส่ร่าง

ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสถาบันสงฆ์รูปนี้ร่ายรำเพลงดาบ พลังดาบอันเย็นเยือกปิดประตูข้างเอาไว้ อยู่ในสภาพคนเดียวเฝ้าด่าน ต้านทานรับการจู่โจมราวบ้าคลั่งของทัพมองโกล

เช่อจาลี่กับหยามู่เวินก็กระโจนเข้าสู่วงต่อสู้ เช่อจาลี่ถือทวนใหญ่ จ้วงแทงจากมุมอันยอกย้อนดุจสายฟ้า พระธุดงค์ขวางดาบยามร้อนรุ่ม ไม่ทันรั้งดาบกลับมาตอบโต้ พานใช้ออกด้วยหัตถ์แห่งพุทธองค์ ตะปบคว้าส่วนปลายแหลมของทวนไว้

เช่อจาลี่ตื่นตระหนกยิ่ง กระชากดึงกลับอย่างสุดกำลัง คนผู้นี้เป็นชนชั้นมือดีในกองทัพมองโกล เพียงรองจากป๋อเอ่อฮู แรงกระชากดึงครั้งนี้จึง

หนักหน่วงรุนแรงยิ่ง

พระธุดงค์ขวางดาบมือหนึ่งร่ายรำดาบ ใช้ออกด้วยเพลงดาบอันละเอียดอ่อน คุกคามหยามู่เวินอยู่นอกประกายดาบ อีกมือหนึ่งลอบแผ่พุ่งพลังกระแทกทวนใหญ่หักกลาง เซ่อจาลี่จึงกระชากถูกความว่างเปล่า ถูกพลังของตัวเองกระแทกสะท้อนกลับมา ต้องเซตึงตึงถอยไปด้านหลัง ชนทหารมองโกลทางด้านหลังล้มระเนระนาด ตัวมันอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ทรุดนั่งลงกับพื้น

พระธุดงค์ขวางดาบตะปบคว้าทวนหักครึ่งท่อนไว้ในมือ เสือกแทงกลับหลัง ฝ่าเงาดาบอันแน่นขนัดของหยามู่เวินเข้าไป ปักใส่ทรวงอกของแม่ทัพมองโกลผู้นี้ หยามู่เวินแผดร้องคำหนึ่ง ขาดใจตายไป สร้างความแตกตื่นแก่ทหารมองโกลจนถอยห่างจากวงต่อสู้ พระธุดงค์ขวางดาบยืนตระหง่านอยู่หน้าประตูด้วยลักษณะราวกับอสูรร้าย

พระธุดงค์ขวางดาบรู้ตัวดีว่า เมื่อครู่เกร็งกำลังสะบั้นทวน จู่โจมสังหารหยามู่เวิน ถือเป็นการทุ่มเทใช้พลังชั่วชีวิต ยามนั้นเกิดอาการหมดเรี่ยวสิ้นแรง ทราบว่าตัวท่านถึงแม้ใช้ยอดวิชาสละกายา สะกดอาการบาดเจ็บที่ถูกราชครูมองโกลปาซือปาทำร้ายเอาไว้ แต่ค่ำคืนนี้กรำศึกหนัก ตอนนี้อยู่ในสภาพตะเกียงใกล้สิ้นแสง สามารถล้มลงมรณภาพได้ทุกเมื่อ

พระธุดงค์ขวางดาบตกลงใจพลีชีพบูชาธรรม ฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง เร่งเร้าพลังซ่อนเร้นของชีวิตขึ้น ผนึกลมปราณขั้นสูงสุดของสถาบันสงฆ์ ตลอดทั้งร่างกลับกลายเป็นสีแดง จากนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว จากขาวกลายเป็นแดง ลักษณะการเปลี่ยนแปลงยิ่งมายิ่งกระชั้นถี่ขึ้น สารรูปลี้ลับถึงที่สุด

เสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น ทหารมองโกลเปิดฉากจู่โจมระลอกใหม่ คนนำขบวนเป็น**เชียนฟูจั่ง** *(นายพัน)* ผู้หนึ่ง ฝืนใจถือดาบสะอึกเข้ามา ทดลองฟาดฟันดาบลงยังศีรษะของพระธุดงค์ขวางดาบ

พระธุดงค์ขวางดาบยืนหยัดดุจขุนเขา เบิ่งตาโปนโต สร้างความระย่นย่อแก่เชียนฟูจั่งนั้น แต่ยังกัดฟันเร่งความเร็ว ฟาดฟันดาบลงอย่างสุดกำลังฟันใส่ศีรษะล้านเลี่ยนของพระธุดงค์ขวางดาบ

ดาบพอฟันถูกศีรษะ ร่างของพระธุดงค์ขวางดาบพลันแตกระเบิดออกเป็นหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่งครอบคลุมพื้นที่รัศมีสามวา ทหารมองโกลที่อยู่ในรัศมีของหมอกโลหิต ถูกพลังลมปราณที่แตกระเบิดออกกระแทกเสียชีวิตหมดสิ้น ส่วนพระธุดงค์ขวางดาบก็ดับสูญสลาย โดยไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้

ซือฮั่นเฟยพอดีรุดถึง เห็นฉากอันห้าวหาญรันทดนี้กับตา ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด พึมพำว่า *"ยอดวิชาทำลายสังขารอัตวินิบาตกรรม"*

แม่ทัพนายกองชาวมองโกลที่ด้านข้างล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่แท้ยอดวิชาทำลายสังขารนี้เป็นวิชาเร้นลับจากชมพูทวีป สามารถบังคับโลหิตภายในกายเกิดการระเบิดออก หากเป็นระดับชั้นรองลงไปเพียงกดดันเส้นเลือดปริแตกออก พระธุดงค์ขวางดาบกลับระเบิดเป็นหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่งใช้ทำร้ายศัตรู นับเป็นขอบเขตขั้นสูงสุดแล้ว

ซือฮั่นเฟยลอบเกร็งกำลัง พบว่าหลังจากผ่านการโคจรพลัง พลังฝีมือก็ฟื้นคืนมาหกเจ็ดส่วน ต้องลอบยินดีที่สามารถลงมืออีก คนผู้นี้สมเป็นยอดฝีมือ หลังจากทำร้ายยอดฝีมือเช่นหลิงตู้ซวี สามารถฟื้นฟูพลังฝีมือรวดเร็วถึงเพียงนี้

ยามนั้นฟู่อิง บรรพชนหอก มือหยุ่นเยียบ และหานกงตู้ที่หลงเหลืออยู่ รุกคืบถึงตำแหน่งที่อยู่ห่างจากปากทางเข้าของตำหนักข้างขวามือประมาณสี่วา ไม้เท้าคู่สุดยอดกลับไม่ติดตามมา คาดว่าคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

สภาวะจู่โจมของทัพมองโกลมีแต่เพิ่มพูนโดยไม่ลดน้อยถอยลง ชนเผ่าซึ่งถือกำเนิดจากทะเลทรายตอนเหนือมีนิสัยชมชอบต่อสู้ ทั้งห้าวหาญ

หวงอี้ : เอ็ดน / น.นพรัตน์ : แปล

ชาญศึกเหล่านี้ ถูกกลิ่นคาวเลือดกระตุ้นสันดานอันดุร้ายขึ้นมา ในชีวิตพวกมันเติบโตขึ้นมาจากการทำสงคราม มีประสบการณ์ในการสู้รบ เมื่อบุกจู่โจมอย่างไม่คิดชีวิตนับว่าน่ากลัวยิ่ง หากมิใช่ทุกผู้คนล้วนเป็นยอดฝีมือแห่งยุค มีพลังลมปราณยืดยาว หากเปลี่ยนเป็นมือดีทั่วไป ไม่ต้องถูกเข่นฆ่าสังหารคงเหน็ดเหนื่อยจนขาดใจตายแต่แรกแล้ว

หานกงตู้เปลี่ยนเป็นรั้งท้าย ร่ายรำเป็นพลังกระบี่นับร้อยพันสายคุ้มครองด้านหลังทั้งหมดไว้ ที่เบื้องหน้ามีแต่ทหารมองโกลที่ดุร้ายราวพยัคฆ์ดาบกระบี่หอกง้าวเป็นประกายใต้แสงคบไฟ

ที่นอกวงล้อมห่างประมาณสิบวา พลันปรากฏชายชราชุดดำหน้าตาเคร่งเครียดเย็นชาผู้หนึ่งกระโดดปราดขึ้น ลอยข้ามศีรษะทหารมองโกลที่แน่นขนัด โถมจู่โจมหานกงตู้จากกลางอากาศ กลับเป็นปี้เยี่ยจิงซึ่งชาวธัมมะพอได้ยินชื่อก็ขวัญหนีดีฝ่อ

ปี้เยี่ยจิงยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ หานกงตู้ก็เสือกกระบี่แทงสวนมา ดังนั้นตบฟาดฝ่ามือใส่ตัวกระบี่ หยิบยืมพลังกระโดดขึ้นไปอีก อย่าได้ดูแคลนท่าตบฝ่ามือของมัน แท้ที่จริงเกิดจากการผนึกพลังฝีมือชั่วชีวิต เป็นกระบวนท่า**ในอสูรฟ้าสามจู่โจม** สามารถหยิบยืมท่วงท่ากระโดดลอยขึ้นเร่งเร้าพลังฝีมือติดต่อกันสามครั้ง แต่ละครั้งยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง ดุร้ายเกรี้ยวกราดยิ่ง

หานกงตู้รู้สึกว่าพลังลมปราณแทบถูกมันตบฟาดแตกกระจาย อดตื่นตระหนกต่อพลังฝีมืออันสุดแกร่งกร้าวของมารร้ายนี้มิได้ ยามนั้นท่าจู่โจมที่สองของปี้เยี่ยจิงใช้ออกผ่านทางหมัด พอดีต่อยถูกตัวกระบี่ของหานกงตู้

ปี้เยี่ยจิงหยิบยืมสภาวะลอยตัวขึ้นกลางอากาศอีก จนสูงจากพื้นร่วมหกวา หมุนคว้างอยู่กลางเวหารอบหนึ่ง เมื่อโถมจู่โจมลงมาเป็นคำรบสามถึงกับใช้ออกทั้งสองมือ หานกงตู้ในยามนี้เท่ากับตกอยู่ใจกลางของพายุร้ายทั้งคล้ายกับเรือน้อยกลางระลอกคลื่น อาจอับปางได้ทุกเมื่อ

เมื่อหานกงตู้ฝืนใจรับท่าจู่โจมคำรบสองของศัตรู ก็รู้สึกเลือดลมพลุ่ง

พล่าน มันเสียเปรียบที่ทางหนึ่งต้องรับมือกับการบุกจู่โจมของทหารมองโกล ขณะเดียวกันยังต้องต้านทานมารร้ายผู้นี้ จึงตัดสินใจกระโดดปราดขึ้นไปเข้าปะทะกับปี้เยี่ยจิงซึ่งโถมจู่โจมลงดุจเหยี่ยวร้าย เสียงกระบี่ดังครืนครั่นปรากฏเป็นรุ้งยาวสายหนึ่งมุ่งใส่ปี้เยี่ยจิง

สองมือของปี้เยี่ยจิงพลันกลับกลายเป็นเงากรงเล็บเต็มท้องฟ้า ชั่วพริบตากระบี่กรงเล็บปะทะกันเจ็ดครั้งคราว ปี้เยี่ยจิงหยิบยืมพลังลอยตัวไปส่วนหานกงตู้เกร็งลมปราณบังคับตัวเบา คิดไล่กวดตามฟู่อิงและพวกไป

ร่างของมันยังอยู่กลางอากาศ พลันปรากฏลูกธนูยาวดอกหนึ่งยิงออกดุจสายฟ้า ไม่บังเกิดเสียงแหวกฝ่าอากาศแม้แต่น้อย เงาธนูแลบแปลบคราหนึ่ง ลูกธนูยาวยิงใส่กลางหลังหานกงตู้ ทะลุออกทางทรวงอกพร้อมกับฝนโลหิตกลุ่มหนึ่ง แหวกพุ่งต่อไปปักตรึงกับลำต้นไม้ข้างเคียงต้นหนึ่ง หางธนูที่โผล่พ้นออกมายังสั่นไหว ไม่ว่าพลังจู่โจมหรือช่วงเวลาล้วนคำนวณเป็นมั่นเหมาะ ยอดฝีมืออีกผู้หนึ่งต้องจบชีวิตภายใต้ธนูสังหารดอกนี้

ปี้เยี่ยจิงเหลียวหน้ามอง เห็นหัวหน้าองครักษ์นักรบมือธนูเอี๋ยนเลี่ยเซ่อยืนอยู่บนหลังคาเก๋งที่ห่างไปสิบวา กำลังโคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง คาดว่าลูกธนูเมื่อครู่สูญเสียพลังลมปราณและจิตสมาธิของมันไม่น้อย

ขณะที่ปี้เยี่ยจิงกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น พลันปรากฏรังสีการฆ่าฟันขุมหนึ่งคุกคามถึงตัว รีบหมุนตัวตอบโต้กลับไป เห็นบรรพชนหอกปั้นหน้าเคร่งเครียด คล้ายสวมหน้ากากทองเหลืองใบหนึ่ง ใช้หอกตวัดเขี่ยทหารมองโกลที่ขวางหน้าปลิวกระเด็นกระดอน ต่อจากนั้นจู่โจมหอกใส่มันหอกแล้วหอกเล่า ทุกกระบวนท่าเพียงมุ่งทำรายศัตรูถ่ายเดียว

การศึกเช่นนี้ไหนเลยต่อกรได้ ปี้เยี่ยจิงถอยกรูดๆ ไปด้านหลัง ชั่วพริบตาคนทั้งสองล่าถอยพ้นจากระเบียงยาว เปลี่ยนเป็นต่อสู้เสี่ยงชีวิตกันในสวนอุทยาน

มือหยุ่นเยียบเข้าใจจิตใจของบรรพชนหอก การตายของหานกงตู้

ทำให้มันเกิดความคิดเสี่ยงชีวิต ทวงถามค่าตอบแทนให้กับเพื่อนตาย อย่าว่าแต่ฝ่ายมองโกลมีมือดีคับคั่ง หากบรรพชนหอกกับตนเองเปิดฉากฆ่าฟันตรึงกำลังหลักของศัตรูไว้ ภายใต้แรงกดดันที่เบาลง ฟู่อิงอาจสามารถฉวยโอกาสเข้าสู่ทางอุโมงค์

มือหยุ่นเยียบร้องบอกต่อฟู่อิงคำหนึ่ง หมุนตัวกลับเข่นฆ่าไปในทะเลมนุษย์ฝ่ายตรงข้าม ส่วนฟู่อิงทุ่มเทท่าร่าง โถมเข้าตำหนักข้างขวามือ ทางหนึ่งนึกทบทวนวิธีการเข้าสู่อุโมงค์ลึกซึ่งหานกงตู้ถ่ายทอดบอกให้ทราบ

ในใจฟู่อิงเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างไม่เคยมีมาก่อน พันธมิตรที่ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่ล้วนไปจากเขา นับแต่นี้เป็นต้นไป เขาต้องสู้ศึกเพียงลำพัง ความสำเร็จหรือล้มเหลวของเรื่องราว กลายเป็นภาระของเขาแล้ว

ฟู่อิงเพิ่งโถมเข้าตำหนักข้างขวามือ ได้ยินเสียงตวาดดังว่า **"หยุดไว้"**

ฟู่อิงหยุดลงที่หน้าประตู ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงครืนครืนเลื่อนลั่น ประตูเหล็กเริ่มปิดลง แต่ฟู่อิงไม่อาจกลับออกไป ด้วยฝีมือของเขา แม้สามารถพุ่งผ่านประตูออกไปอย่างทันการณ์ แต่หลังจากที่ประตูข้างปิดลงก็ไม่สามารถกลับเข้ามาอีก การเสียสละทั้งมวลล้วนสูญเปล่า ดังนั้นไม่ว่าการรั้งอยู่ในตำหนักจะคับขันอันตรายถึงเพียงไหน เขาก็ต้องรับมือไว้

ประตูเหล็กที่ด้านหลังปิดลงดังครืนใหญ่ ตำหนักข้างทั้งหลังเท่ากับถูกปิดตาย มือธนูกว่าสามสิบคนแยกย้ายยืนอยู่ในตำแหน่งที่มีเปรียบ เล็งหัวธนูมาที่เขา บุรุษกลางคนแต่งกายเป็นบัณฑิตนักศึกษาคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูข้างที่ปิดสนิทอีกบานหนึ่ง ที่ด้านหลังยืนเรียงรายด้วยชายฉกรรจ์ชาวมองโกลเจ็ดคน ในมือถืออาวุธที่ผิดแผกแตกต่าง ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

ฟู่อิงใช้วิชาสดับภายใน ตรวจสอบสภาพร่างกายตัวเอง พบว่าตนเองใกล้ถึงขั้นเกินขีดความสามารถที่จะทนรับได้ ไม่เหมาะกับการต่อสู้อาบเลือด แต่ดูจากสถานการณ์ ไม่อนุญาตให้ตนเองเลือกได้

ฟู่อิงดูออกว่าบัณฑิตกลางคนนี้เป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง บวกกับยอด

ขุนพลที่ด้านหลังทั้งเจ็ด และมือธนูอีกสามสิบคน การศึกครั้งนี้คงยากจะเอาชนะได้ อย่าว่าแต่ก่อนที่จะจู่โจมสังหารศัตรูขบวนนี้ยังต้องใช้ดาบเดียวรับมือกับวิชายิงธนูของทหารมองโกลกลางตำหนักอันว่างเปล่าไร้ที่กำบังเพียงนึกดูก็สร้างความท้อแท้ใจแก่ผู้คน

ฟู่อิงใช้ความเร็วถึงขีดสุดสำรวจดูสภาพในตำหนักข้างขวามือ พบว่าเป็นไปตามคำบ่งบอกของหานกงตั้ ปากทางเข้าวังเร้นลับทั้งเก้าแห่งได้ปรากฏขึ้น แบ่งเป็นแถวละสามแห่งเรียงรายอยู่ใจกลางตำหนัก ปากทางเขาแต่ละแห่งห่างกันราวหนึ่งวา ภายในมืดทะมึนคล้ายกับทอดสู่บึงน้ำที่ลึกล้ำไม่เห็นก้น ฟู่อิงทราบว่ามีเพียงแห่งเดียวจึงเป็นปากทางเข้าที่แท้จริงและเป็นต้นทางเพียงหนึ่งเดียวในตอนนี้

สภาพการณ์ในตำหนักแบ่งแยกอย่างชัดแจ้ง ฟู่อิงยืนอยู่ฟากที่อยู่ใกล้กับประตูข้าง ที่หน้าประตูอีกด้านหนึ่งยืนไว้ด้วยบัณฑิตกลางคนกับมือดีชาวมองโกลที่ด้านหลัง ส่วนมือธนูถือบัณฑิตนั้นเป็นศูนย์กลางยื่นขยายไปยังสองฟากข้างเป็นรูปพัด น้าวคันธนูพาดลูกศรเล็งมายังฟู่อิง หว่างกลางของทั้งสองฝ่ายที่ตั้งประจันหน้ากัน เป็นหลุมดินซึ่งไม่ทราบลึกถึงเท่าใดเก้าหลุม ตำหนักหลักกับโลกภายนอกถูกกั้นอยู่นอกประตูเหล็กทั้งสองบาน

บัณฑิตกลางคนตาทอประกายเย็นเยียบ กล่าวด้วยความถือดีว่า “เราชุยซันจิ้ง ได้รับบัญชาจากพระอนุชากษัตริย์องค์ปัจจุบัน ดูแลรับผิดชอบทางด้านนี้”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดชะงักลง สำรวจดูสีหน้าของฟู่อิงโดยละเอียด คิดค้นหาจุดอ่อนของฟู่อิงสำหรับใช้ให้เกิดประโยชน์และจู่โจม คิดหวังพิชิตศัตรูโดยมิต้องสู้รบ

เปลือกนอกฟู่อิงปราศจากความรู้สึกใด คล้ายกับต่อให้ยืนอยู่ที่นี้หนึ่งวันหนึ่งคืนก็ไม่อืดอัดน่าเบื่อ ชุยซันจิ้งเห็นว่าเด็กผู้นี้ซ่อนความคิดอย่างลึกล้ำ ผิดแผกจากคนธรรมดา หากเป็นผู้คนทั่วไปเมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

ทางหนึ่งเกิดความหวาดหวั่นวิตก หาไม่ก็ครุ่นคิดหาวิธีรับมือ ต้องไม่ปลอดโปร่งไม่นำพาเช่นเด็กผู้นี้แน่นอน

ชุยซันจิ้งหน้าเคร่งขรึมลง ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “ท่านตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนา ไม่มีทางรอดได้ ต่อให้ฆ่าคนในตำหนักจนหมดสิ้น แต่ทัพหนุนฝ่ายเราจะมาถึง ท่านยังคงไม่มีโอกาส มิสู้ทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนกัน หากท่านบ่งบอกวิธีการลงสู่วังเร้นลับใต้ดิน เราขอเป็นตัวแทนท่านอ๋องรับประกันว่าท่านจะไปจากที่นี้โดยไม่ได้รับอันตรายใด”

ฟู่อิงใช้สมองความคิด นึกหาวิธีรับมือต่างๆ พลันเห็นเหล่ามือดีชาวมองโกลที่ด้านหลังชุยซันจิ้ง พอได้ยินชุยซันจิ้งยื่นข้อแลกเปลี่ยน แลกกับการที่เขาสามารถจากไปโดยปลอดภัย ล้วนมีสีหน้าไม่พอใจขึ้นมา

ฟู่อิงหวนนึกถึงชาวมองโกลขบวนนี้คงเห็นว่าตนเองเข่นฆ่าสังหารชนเผ่าของพวกมัน ต้องชดใช้ด้วยชีวิตจึงยอมเลิกรา เห็นชยซันจิ้งยินยอมให้ตนเองจากไปย่อมไม่พอใจ ซึ่งความจริงชุยซันจิ้งปรกติเย่อหยิ่งถือดีนอกจากซือฮั่นเฟยกับผู้คนไม่กี่คนแล้ว กล่าวได้ว่าไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ความสัมพันธ์กับชาวมองโกลอื่นไม่ลงรอยกัน บวกกับที่ผ่านมาชาวมองโกลดูแคลนชาวฮั่น ความคิดที่ขัดแย้งของทั้งสองฝ่ายนับวันมีแต่จะเพิ่มพูนขึ้น ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ กลับขาดความเข้าใจและยอมรับกัน

ฟู่อิงฉุกใจคิด กล่าวว่า “พี่ชุยท่านมีวิธีใดยืนยันคำรับประกันของท่าน?”

ชุยซันจิ้งฟังจากน้ำเสียงของฟู่อิงคล้ายกับโอนอ่อนลง จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า “เรื่องเช่นนี้ต้องรอให้ภายหลังเหตุการณ์ค่อยพิสูจน์ยืนยันไม่ทราบท่านมีข้อเสนออันใด?”

ฟู่อิงกล่าวว่า “ตอนนี้ประตูตำหนักปิดสนิท หากพี่ชุยท่านคิดคืนคำข้าพเจ้าแม้ติดปีกก็บินหนีไม่พ้น หากว่าพี่ชุยมีความจริงใจ ไยไม่สั่งให้เปิดประตูที่ด้านหลังข้าพเจ้า อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเปิดเผยวิธีลงสู่วังเร้นลับ เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้พี่ชุยตระบัดสัตย์ข้าพเจ้ายังมีโอกาสหลบหนีอยู่ช่องหนึ่ง”

ข้อเสนอของฟู่อิงนี้สูงส่งยิ่ง หากชุยซันจิ้งกระทั่งข้อนี้ยังทำไม่ได้แสดงว่าไม่มีความจริงใจแล้ว

ชุยซันจิ้งขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “เช่นนี้ก็ได้ ขอให้ท่านเดินหน้ามาห้าก้าว หลังจากที่เปิดประตูออก ท่านจะได้ไม่หลบหนีไปในบัดดล”

ฟู่อิงลอบยินดี กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเดินหน้าไปห้าก้าว”

กล่าวจบก้าวยาวๆ ออกไปจนครบห้าก้าว ห่างจากปากทางเข้าแถวหน้าสุด ซึ่งมีความกว้างยาวสามเชียะสามแห่งเพียงสองวา

ชุยซันจิ้งขมวดคิ้วเล็กน้อย รู้สึกว่าฝีเท้าของฟู่อิงคล้ายก้าวยาวไปบ้าง แต่หวนนึกถึงฝ่ายตนมีมือดีคับคั่ง หากฟู่อิงมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ต้องถูกธนูยิงสังหารไปก่อน

ชุยซันจิ้งยกมือทำท่าต่อนักบู๊ที่ด้านหลังคนหนึ่ง สั่งให้คนผู้นี้อาศัยวิธีการส่งข่าวซึ่งกำหนดไว้ก่อน เคาะประตูแจ้งต่อผู้คนที่รอประสานงานอยู่ทางเบื้องนอกเปิดประตูเหล็กที่ด้านหลังฟู่อิงออก

มิคาดนักบู๊ที่รับหน้าที่ส่งข่าวนั้นยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ชุยซันจิ้งฉุกคิดว่าผิดท่า ที่ผ่านมามันมุ่งความสนใจอยู่ที่ตัวฟู่อิง จนบัดนี้ค่อยดูออกว่าชาวมองโกลที่ด้านหลังไม่ยอมรับคำสั่ง

ชุยซันจิ้งเจ้าความคิด ตอนแรกที่รับคำสั่งนี้จากซือฮั่นเฟย ก็ร้องขอป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารจากอีกฝ่ายเพื่อหวังผลในการสั่งการ พอพบว่าไม่อาจใช้สอยชาวมองโกลที่ด้านหลัง จึงล้วงมือไปในอกเสื้อ คิดแสดงป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารออกมา

ฟู่อิงเห็นมันล้วงมือไปในอกเสื้อ ไหนเลยเปิดโอกาสให้กับมัน ฉกฉวยเวลาชั่ววูบนี้ เกร็งลมปราณพุ่งโถมไปยังปากทางเข้าที่กลางตำหนักทั้งเก้าแห่ง

เหล่ามือธนูงงงันวูบหนึ่ง ไม่รอให้ชุยซันจิ้งออกคำสั่ง ก็ยิงธนูโดยพร้อมเพรียง ระดมยิงใส่ฟู่อิงเป็นจุดเดียว

หมากของฟู่อิงตานี้สวยงามยิ่ง เขาอาศัยความขัดแย้งระหว่างชุยซัน

จิ้งกับชาวมองโกล สร้างสถานการณ์อันแยบคายขึ้น ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจรวมใจเป็นหนึ่งเดียวเพื่อจัดการกับตนเอง มิหนำซ้ำฉวยโอกาสที่ทำความตกลงแลกเปลี่ยนกับชุยซันจิ้ง ย่นระยะห่างจากปากทางเข้าให้ใกล้กว่าเดิม ช่วยให้เขาเพิ่มอัตราส่วนของการโถมลงสู่ปากทางเข้าเป็นทวีคูณ พริบตาที่ชุยซันจิ้งล้วงมือไปในอกเสื้อ เป็นเวลาที่ขบวนทัพมองโกลเกิดช่องว่างวูบหนึ่ง ซึ่งบังเกิดขึ้นแล้วหายวับ หากมิใช่ชนชั้นฟู่อิง คงยากที่จะใช้สอยให้เป็นประโยชน์ได้

เวลาที่มือธนูยิงจู่โจม นับว่าชักช้าวูบหนึ่ง ฟู่อิงถลันถึงที่ซึ่งห่างจากปากทางเข้าแถวหน้าสุดวาเศษ ธนูกล้าแข็งค่อยยิงมาถึง มือธนูเหล่านี้ก็ผ่านการคัดสรรเป็นพิเศษ พื้นที่รัศมีที่ลูกธนูครอบคลุมใส่ ไม่เพียงมุ่งเป้ามายังฟู่อิง หากแต่ยิงธนูตามเส้นทางและระดับความเร็วที่เขามุ่งหน้ามา ส่วนใหญ่คล้ายมุ่งใส่พื้นที่ช่องว่างเบื้องหน้าฟู่อิง แต่สำหรับกับฟู่อิงซึ่งคิดพุ่งข้ามระยะห่างสองวานี้ ลูกธนูทุกดอกพอดีปิดสกัดเส้นทางรุกคืบของฟู่อิงเอาไว้

ฟู่อิงงอตัวขดร่างเป็นก้อนกลม นอกจากดาบสันหนาที่มือขวาแล้ว มือซ้ายยังชักมีดน้อยยาวห้านิ้วออกมาเล่มหนึ่ง สองมือไขว้สลับร่ายรำ กลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบร้อยพันสาย ขณะเดียวกันร่างที่ขดงองุ้มคล้ายลูกหนังใบหนึ่ง กลิ้งไปตามพื้นดินถึงหนึ่งในเก้าปากทางเข้าวังเร้นลับ

แว่วเสียงโลหะปะทะเร่งร้อน ธนูกล้าแข็งพอพุ่งใส่ม่านดาบ ล้วนถูกกระแทกกระเด็นออกไป ฟู่อิงไม่ได้รับอันตรายใด กลิ้งตัวถึงข้างปากทางเข้าแถวกึ่งกลาง

ความเคลื่อนไหวนี้ล้วนอาศัยพลังลมปราณหนุนเนื่อง จึงสิ้นเปลืองพลังที่สุด โดยเฉพาะหลังจากผ่านการต่อสู้อย่างดุเดือด ความสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงเช่นนี้ สุดที่ฟู่อิงจะทนรับได้ ยามนี้จึงมีสภาพคล้ายลูกธนูที่ยิงจนสุดล้า

ฟู่อิงกระทั่งโอกาสหอบหายใจยังไม่มี ปรากฏพลังลมสองสายแยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่างแหวกฝ่าอากาศมา ฟู่อิงพอกลิ้งย้อนกลับไป เพิ่ง

ลุกขึ้นยืน พู่กันของชุยซันจิ้งทั้งสองด้ามก็ปักฉึกมาราวกับงูร้ายสองตัว มือดีชาวมองโกลที่ด้านหลังทั้งเจ็ดก็ฮือกันออกมา

ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ พลันบังเกิดเสียงครืนครืนดังขึ้น ปากทางเข้าอุโมงค์ใต้ดินทั้งเก้าแห่งปิดลงพร้อมกันอย่างช้าๆ

ฟู่อิงเงื้อดาบหมายฟาดฟัน พลันเกิดอาการหัวใจหวิวเรี่ยวแรงเหือดหาย ทราบว่าตนเองใช้กำลังเกินควร แทบจะถึงขั้นตะเกียงน้ำมันสิ้นแสง จึงตัดสินใจในฉับพลัน สะบัดมือซ้ายออก ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ซัดพุ่งมีดน้อยใส่ชุยซันจิ้งดุจสายฟ้า

ชุยซันจิ้งไขว้พู่กันคู่ เสียงตังเมื่อต้านทานมีดน้อยที่ฟู่อิงซัดพุ่งมาปลิวกระเด็นไป เหล่ามือดีที่ด้านหลังพากันรายล้อมอยู่หน้าปากทางเข้าแถวกึ่งกลาง แยกฟู่อิงกับปากทางเข้าออกจากกัน

นี่เป็นปรากฏการณ์ที่แปลกประหลาดนัก มือดีฝ่ายมองโกลรวมทั้งชุยซันจิ้ง คล้ายเข้าใจว่าฟู่อิงคิดลงสู่ปากทางเข้าแถวกึ่งกลาง ดังนั้นขัดขวางมิให้อีกฝ่ายลงไป ความเคลื่อนไหวทั้งหมดของพวกมันเป็นไปตามข้อสมมติฐานนี้

ยามนั้นปากทางออกทั้งเก้าแห่งหลงเหลือช่องว่างเพียงเชียะเศษ ดูท่าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถลงไปได้ ทันใดนั้นฟู่อิงหัวร่อดังยาวนาน ชุยซันจิ้งค่อยฉุกคิดว่าผิดท่าแล้ว

ฟู่อิงเคลื่อนกายไปยังปากทางเข้าด้านหลังซ้ายมือ ฉวยโอกาสที่ยังเหลือช่องว่างเชียะเศษ พุ่งตัวลงไปดุจควันสายหนึ่ง เสียงโครมเมื่อปากอุโมงค์ทั้งหมดล้วนปิดลง หางเสียงยังดังสะท้อนไปทั่วทั้งตำหนัก

ที่แท้เมื่อครู่ตอนที่ฟู่อิงเคลื่อนไหว คนของฝ่ายมองโกลทั้งหมดเกิดความรู้สึกอันแรงกล้าว่าฟู่อิงคิดลงสู่ปากทางเข้าแถวกึ่งกลาง มิคาดล้วนถูกฟู่อิงหลอกลวงตบตา ฟู่อิงทั้งที่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ยังช่วงชิงเป็นฝ่ายกำหนด นับเป็นอัจฉริยบุรุษแห่งยุคจริงๆ

หวงลี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

บุกฝ่าวังเร้นลับ

ฟู่อิงกระโดดลงสู่อุโมงค์ลับ ปากทางเข้าเบื้องบนก็ปิดลง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนเป็นแผ่นผืน

ฟู่อิงแม้มีความสามารถมองเห็นในความมืด แต่ต้องพึ่งพาแสงสว่างรำไร คล้ายกับตาแมวขยายม่านตากว้างออก จึงมองเห็นภาพในความมืด แต่ที่นี้อยู่ลึกลงในดิน แสงสว่างทั้งหมดถูกปิดกั้น ดังนั้นถึงแม้ฟู่อิงมีสายตาเหนือคนธรรมดา ยังมีสภาพไม่ต่างกับคนตาบอด

ฟู่อิงตกวูบลงตลอดเวลา ร่วงหล่นลงมาราวสามสิบห้าวา เขาโคจรพลังไม่หยุดยั้ง เกร็งลมปราณบังคับตัวเบา ทางหนึ่งผนึกพลังคุ้มครองกาย หวังว่าไม่ถึงกับร่วงฟาดตกตาย

ฟู่อิงมีความรู้สึกว่าหากร่วงฟาดตกตาย การออกแบบก่อสร้างเช่นนี้ออกจะไร้เหตุผลเกินไป ส่วนการที่สามารถกลับขึ้นไปบนผืนดินหรือไม่เขาหานำพาไม่ สำหรับกับเขา การมีชีวิตอยู่ภายนอกหรือภายใน ที่แท้ส่วนใดดีส่วนใดเลวยากที่จะสรุปได้ แม้กระทั่งความเป็นกับความตาย เขาก็ไม่เห็นเป็นอย่างไร

ในทางกลับกัน วังเร้นลับใต้ดินที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาด หมายถึงการแสวงหาของอุดมการณ์ประการหนึ่ง หากแม้นมีชีวิตอย่างเรียบง่ายจวบจน

ตวงอี๋ : เอ็ดน / น.นมรัตน์ : แปล

แก่เฒ่า มิสู้คันหา "ความไม่รู้" ซึ่งน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงนี้ นี่เป็นสาเหตุที่เขาตัดสินใจกระโดดลงมา สำหรับตำรางักฮุยกับม้วนภาพเทพประยุทธ์ถือเป็นภารกิจเสริมเพิ่มเติมเท่านั้น

ทันใดนั้น ฟู่อิงพลัดตกลงบนร่างแหปากหนึ่ง ร่างแหแฝงแรงดีดสะท้อนอย่างรุนแรง ร่างของเขาพอแตะสัมผัสกับร่างแห ตอนแรกจมลงไปราวครึ่งวา จากนั้นตลอดทั้งร่างดีดกระดอนขึ้นกลางอากาศ กระดอนขึ้นลงหลายครั้งคราฟู่อิงค่อยนอนขวางบนร่างแห

ฟู่อิงนอนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว หลับตาทั้งสองลง จะอย่างไรสภาพแวดล้อมที่ดำมืดเช่นนี้การลืมตาหรือหลับตาหามีข้อแตกต่างสักเท่าใด เขาโคจรพลังภายในกายไม่หยุดยั้ง หวังว่าสามารถสะสมออมกำลัง รับมือกับเหตุแปรเปลี่ยนข้างหน้า จิตสมาธิจึงเริ่มจมดิ่งลง เข้าสู่ภาวะลืมตนคล้ายหลับใหลคล้ายไม่หลับใหล

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ฟู่อิงโคจรพลังแล้วเสร็จสมบรณ์ มีสภาพที่ประเสริฐเลิศล้ำกว่าก่อนเข้าสู่วังสะท้านห่านป่าอีก ทราบว่าหลังจากผ่านการต่อสู้อาบเลือด พลังฝีมือยังรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง บาดแผลบนร่างหลายแห่งล้วนตกสะเก็ด ไม่เป็นอะไรมาก

หลังจากฟื้นคืนสติมา เรื่องแรกที่กระทำคือยื่นมือลูบคลำร่างแหขนาดใหญ่ที่รองรับน้ำหนักตัวทั่วร่างปากนี้ พบว่าถักทอจากเส้นเชือกหยาบเท่าแขนเด็ก ไขวัตัดกันนับจำนวนไม่ถ้วน เนื้อวัสดุคล้ายเส้นใยไม่คล้ายเส้นใย แฝงแรงดีดสะท้อน มิน่าเล่าตนเองจึงปลอดภัยไร้อันตราย แน่นอนหากผู้ที่พลัดตกลงมาเปลี่ยนเป็นคนธรรมดาที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือ ย่อมยากรอดพ้นจากชะตากรรมคอหักกระดูกหลุดสลาย

ฟู่อิงล้วงเหรียญอีแปะอันหนึ่งโยนลงไป เหรียญอีแปะกระทบพื้นโดยเร็ว ตอนแรกบังเกิดเสียงดังแผ่วทุ้ม ต่อจากนั้นเป็นเสียงเหรียญอีแปะกลิ้งไปตามแผ่นศิลา ฟังดูเรียบลื่นยิ่ง ฟู่อิงจึงคืบคลานถึงริมขอบของร่างแห

คำนวณระยะห่างดู แล้วพลิกตัวลงไป ตกลงไปวาเศษ สองเท้าก็กระทบพื้น

ฟู่อิงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง อากาศยังนับว่าสดชื่น สร้างความประหลาดใจยิ่ง ในพื้นที่สามสิบห้าวาที่ถูกปิดตายเช่นนี้ ยังมีอากาศที่สดชื่นสมควรเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ต่อจากนั้นฟู่อิงเริ่มสำรวจบนพื้นดิน ก็เสาะพบเชือกปอหยาบยาวซึ่งใกล้เปื่อยยุ่ยเส้นหนึ่งโดยเร็ว เมื่อคะเนโดยคร่าวๆ มีความยาวกว่าสิบห้าวา เมื่อครู่นี้เหรียญอีแปะพอดีตกลงบนเส้นเชือก มิน่าเล่าจึงบังเกิดเสียงแผ่วทุ้มเช่นนั้น

นี่คงเป็นเครื่องมือที่เป่ยเสิ้งเทียนใช้ไต่ขึ้นลงหลุมลึกแห่งนี้ น่าเสียดายที่ชักช้าวูบหนึ่ง ปากทางเข้าปิดลงก่อน เป็นเหตุให้ปรมาจารย์วิชาก่อสร้างต้องรั้งอยู่ที่นี้ตลอดกาล แน่นอน นี่อาจเป็นชะตากรรมในภายภาคหน้าของฟู่อิงด้วย

ฟู่อิงสะกดความพลุ่งพล่านที่คิดจุดชุดไฟขึ้นเพราะว่าในตัวเขาเพียงพกพาชุดไฟสี่อัน อย่างมากคงอยู่นานราวสองถึงสามชั่วยาม ไม่สมควรใช้อย่างฟุ่มเฟือย ยังมี เขาสังหรณ์ใจว่าที่นี้ไม่ถึงกับไม่มีสิ่งมีชีวิต หากมีทวิชาติจตุบาทประหลาดอันใด ขอเพียงเขาจุดชุดไฟขึ้น กลายเป็นเป้าโจมตี อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว ดังนั้นกระชับดาบสันหนาในมือทำการตรวจสอบสภาพแวดล้อมอันมืดมิด

ฟู่อิงยึดถือตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง เดินวนเป็นวงอย่างช้าๆ แต่แล้วหยุดยั้งลง เขายังมองไม่เห็นอันใด เพียงรู้สึกว่าอากาศของทิศทางนี้ยังสดชื่นกว่าเดิม

คำ *"สดชื่น"* นี้ไม่ได้บรรยายเกินจริง หากแต่ฟู่อิงมีความรู้สึกที่จริงแท้แน่นอนว่า อากาศในที่นี้ทำให้ผู้คนจิตใจคึกคักขึ้นมา สภาพแวดล้อมก็คล้ายไม่เลวร้ายเท่าใด

ฟู่อิงล้วงชุดไฟออกมา ยามนี้เขาต้องส่องดูสภาพแวดล้อมเฉพาะหน้า

เพื่อกำหนดความเคลื่อนไหว พอกวัดแกว่งจุดชุดไฟ แสงไฟสาดส่องพื้นที่ว่างโดยรอบ ถึงแม้ฟู่อิงเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อนยังบังเกิดความตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ฟู่อิงพบว่าตัวเองอยู่ในพื้นที่ว่างที่กว้างใหญ่จนน่าตระหนกแห่งหนึ่ง ตำหนักห่านป่าบินร่อนของวังสะท้านห่านป่า ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างอันตระการตาแล้ว แต่หากเปรียบกับสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่นี้ ยังไม่อาจเทียบเปรียบได้

ฟู่อิงยกชูชุดไฟสาดส่องขึ้นไป เห็นที่ซึ่งอยู่สูงจากระดับพื้นวาเศษมีร่างแหขนาดใหญ่สีเทาเงินปากหนึ่ง ครอบคลุมพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสหกเจ็ดวา เมื่อส่องทะลุร่างแหขึ้นไป เบื้องบนอยู่สูงจากที่ซึ่งเขายืนอยู่อย่างน้อยสามสิบวา สูงกว่าตำหนักห่านป่าบินร่อนถึงสองเท่า พื้นที่ตรงกลางของด้านบนสุดมีช่องสี่เหลี่ยมช่องหนึ่งกว้างยาววาเศษ แสดงว่าเป็นปากทางเข้าที่ตนเองร่วงหล่นลงมา

ฟู่อิงสำรวจมองสภาพโดยรอบ พบว่าตนเองยืนอยู่ในตำหนักรูปสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ผนังด้านหนึ่งเป็นรูปวงกลมวงใหญ่ แกะสลักรูปภาพและลวดลายมากมาย เนื่องจากตอนนี้เขายืนอยู่ใจกลางตำหนักห่างจากผนังทุกด้านยี่สิบกว่าวา ดังนั้นไม่อาจเห็นเนื้อหาภายในรูปวงกลมชัดตา

ส่วนผนังอีกสามด้านมีประตูโดยเฉลี่ยด้านละสามบาน ประตูทุกบานล้วนลึกล้ำมืดทึบ บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่าอาจหลงเดินผิดทาง ส่วนร่างแหที่ใจกลางตำหนัก ทั้งสี่มุมล้วนมีเชือกยาวเนื้อเดียวกันเส้นหนึ่ง ทำมุมสี่สิบห้าองศายื่นเหยียดขึ้นไป ผูกโยงกับทั้งสี่มุมของตำหนักให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดแก่ผู้คน

ฟู่อิงบำเพ็ญเพียรตั้งแต่เล็ก จนมีจิตวิญญาณแข็งแกร่งประดุจเหล็ก จึงไม่รีบร้อนสำรวจดูประตูทั้งเก้าบาน ตรงกันข้ามคิดชมดูผนังด้านที่ไร้

ประตู แต่แกะสลักเป็นรูปวงกลมขนาดใหญ่นั้นก่อน

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง รูปวงกลมนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางห้าวาอยู่ตรงกลางของผนัง ผลจากการเพ่งพิจารณาของฟู่อิง พบว่ากลับเป็นภาพดวงดาวภาพหนึ่ง

สำหรับด้านดาราศาสตร์ ฟู่อิงสมควรจัดอยู่ในระดับปรมาจารย์ เขานอกจากได้รับถ่ายทอดจากหัตถ์ขัดขืนฟ้าลี่หลิงผู้เป็นน้าชายแล้ว ยังบังเกิดความสนใจต่อห้วงจักรวาลที่ไร้ขอบเขตไม่น้อยกว่าวิชาการต่อสู้ ดังนั้นเคยใช้ความเพียรทำการศึกษาและพลิกอ่านตำรับตำรา แต่การเพ่งมองครั้งนี้สร้างความตระหนกจนหลั่งเหงื่อโซมกาย

ในรูปวงกลมปรากฏหมู่ดาวดาดาษ ล้วนเป็นจุดของดวงดาว ในจำนวนนี้มีใหญ่เป็นพิเศษสิบกว่าดวง ฟู่อิงจดจำออกว่าเป็นพระอาทิตย์ พระจันทร์ ดาวอังคาร ดาวพุธ ดาวพฤหัส ดาวศุกร์และดาวเสาร์ ส่วนดาวดวงอื่นฟู่อิงกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา

ดวงดาวขนาดใหญ่กว่าเหล่านี้ ล้วนแกะสลักลายเส้นที่หยาบละเอียดไม่เท่ากัน แสดงว่าอยู่ในวิถีโคจรของท้องฟ้า ก่อเกิดเป็นรูปวงกลมที่ทับซ้อนกันวงแล้ววงเล่า สวยงามน่าดูยิ่ง

ในภาพดวงดาวนอกจากสามแนวดาวนักษัตรยี่สิบแปดหมู่ที่ฟู่อิงคุ้นเคยเป็นอย่างดีแล้ว ยังมีกลุ่มดาวอีกมากมายนับไม่ถ้วน ซึ่งไม่เคยเห็นจากในตำรับตำรา ที่ริมขอบของภาพดวงดาว ยังแกะสลักเส้นองศาที่แตกต่าง และนามที่แปลกประหลาดไว้ นับว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เมื่อปรากฏแก่สายตานักดาราศาสตร์เช่นฟู่อิง มีความรู้สึกว่าโลกทั้งใบขยับขยายกว้างออก เข้าสู่ห้วงอาณาจักรใหม่เฉกเช่นกับผู้บรรลุธรรม แม้ตายก็ปราศจากความเศร้าเสียดายอีก

ตำหนักใหญ่พลันกลับคืนสู่ความมืดมิดที่ยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ฟู่อิงลอบด่าทอคำหนึ่ง คิดล้วงชุดไฟอันที่สองออกมาจุดขึ้น ยังไม่ทันล้วงออกมา

ก็หยุดความเคลื่อนไหวไว้ หลังจากผ่านการหักล้างทางจิตใจ ในที่สุดหักห้ามความต้องการศึกษาภาพดวงดาว หันไปค้นหาความลับเกี่ยวกับวังเร้นลับใต้ดินให้มากกว่านี้

ฟู่อิงอาศัยการพิจารณาเมื่อครู่ คลำสำรวจประตูทั้งเก้าบาน หลังจากวิเคราะห์แยกแยะ ในที่สุดเลือกประตูตรงกลางที่อยู่ตรงข้ามกับผนังภาพดวงดาว ที่แท้เมื่อเขายืนอยู่หน้าประตูบานนั้น รู้สึกมีความอับชื้นซึ่งประตูบานอื่นไม่มี พลังชีวิตที่เจริญงอกงามชนิดหนึ่งคล้ายกับจะปะทุออกมาจากภายใน

ฟู่อิงจุดชุดไฟอันที่สองขึ้น ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นทางระเบียงที่ทอดยาวสายหนึ่ง ทำมุมสามสิบองศายื่นขยายลงไป ภายใต้แสงไฟสาดส่องเส้นทางยืดยาวไม่สิ้นสุด ประดุจทางลัดที่ทอดถึงนรกอเวจี

ฟู่อิงกู่ร้องดังยาวนาน บังเกิดเสียงสะท้อนสะท้านในตำหนักใหญ่ตลอดจนเส้นทางเบื้องหน้า เป็นที่น่าตระหนกนัก ฟู่อิงก้าวยาวๆ ต่อไป เข้าสู่ทางระเบียงเดินลงสู่เบื้องล่าง

ต้นยามจี๋ *(เก้านาฬิกา)* หลังการศึกที่วังสะท้านห่านป่าสามชั่วยาม

ภายในตำหนักข้างขวามือ ซือฮั่นเฟยหน้าขาวซีด ยืนอยู่กลางตำหนัก จับจ้องมองพื้นดิน คล้ายกับมองทะลุเข้าไป ค้นหาความลับซึ่งซ่อนอยู่ใต้ดิน

ที่ข้างกายมันยืนไว้ด้วยลามะศีรษะล้าน ครองผ้ากาสาวพัสตร์สีแดงรูปหนึ่ง รูปร่างของท่านยังสูงกว่าซือฮั่นเฟยเล็กน้อย ใบหน้าเป็นสีขาวอมแดงดูเผินๆ อยู่ในวัยสามสิบเศษ เค้าหน้างามสง่า แฝงเสน่ห์ของบุรุษดั่งราวกับเทวมารจุติมา สองตายามกะพริบซ่อนประกาย คล้ายกับจะมองเข้าไปในจิตใจของผู้คน หน้าผากที่ผายกว้าง ยามยืนอยู่กับที่แฝงลักษณะราศีที่หลุดพ้นชนิดหนึ่ง บุคลิกลักษณะหาด้อยกว่าซือฮั่นเฟยไม่

ที่ด้านข้างยืนหยัดด้วยซุยซันจิ้งกับปี้เยี่ยจิง คนทั้งสองแสดงว่าบังเกิด

ความกริ่งเกรงต่อลามะนั้น สีหน้าแฝงแววไม่สบายใจอยู่บ้าง

ส่วนเช่อจาลี่กับเอี๋ยนเลี่ยเซ่อยืนอยู่อีกด้านหนึ่งของทั้งสอง เช่อจาลี่หน้าขาวซีด ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บบอบช้ำ เอี๋ยนเลี่ยเซ่อกลับมีสีหน้าแดงอิ่มเอิบ ท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง แสดงว่านึกลำพองที่ยิงสังหารหานกงตู้ได้

ยามนั้นปรากฏ**เชียนฟูจั่ง** *(นายพัน)* ชาวมองโกลผู้หนึ่งเดินถึงเบื้องหน้าซือฮั่นเฟยกับลามะนั้น แต่ว่าคุกเข่าที่แทบเท้าลามะ คำนับก่อนแล้วค่อยลุกขึ้นแสดงความเคารพต่อซือฮั่นเฟย แต่ทุกคนไม่รู้สึกผิดปรกติอันใด

ซือฮั่นเฟยโบกมือเป็นเชิงออกคำสั่ง เชียนฟูจั่งนั้นจึงรายงานว่า “ผลการตรวจนับผู้บาดเจ็บล้มตายแล้วเสร็จ ฝ่ายเราเสียชีวิตในสมรภูมิหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสองคน” เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อยคล้ายลังเลอยู่บ้าง ค่อยกล่าวว่า “รายงานผู้บาดเจ็บล้มตายความจริงแล้วเสร็จตั้งแต่สองชั่วยามก่อน แต่ต้องเสียเวลาค้นหาทั่วทั้งวัง กลับหาซากศพของศัตรูไม่พบแม้สักคนเดียว”

นอกจากลามะนั้นแล้ว ทุกคนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เอี๋ยนเลี่ยเซ่อยังร้อนใจยิ่งกว่า กล่าวว่า “หานกงตู้ถูกเรายิงสังหารกับมือ ซากศพไหนเลยหนีรอดไปได้?”

ปี้เยี่ยจิงกวาดกราดสายตาไป แสดงว่าตำหนิเอี๋ยนเลี่ยเซ่ออ้างความดีความชอบของการยิงสังหารหานกงตู้ใส่ตัวแต่ผู้เดียว

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “พระธุดงค์ขวางดาบใช้วิชาทำลายสังขาร อัตวินิบาตกรรมตกตายร่วมกับศัตรู ซากศพกลายเป็นหมอกโลหิต ดังนั้นไม่พูดถึง หลิงตู้ซวีถูกเรากระแทกอวัยวะภายในแหลกลาญ ไม่มีทางรอดได้ต่อให้สามารถหลบหนีไปจากที่นี้ ภายในวันสองวันนี้ต้องตาย มือหยุ่นเยียบถูกเราทำร้าย แต่ได้รับการช่วยเหลือจากบรรพชนหอก ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป บุคคลที่ลงสู่อุโมงค์ลับก็ไม่ต้องเอ่ยถึง หานกงตู้ตายแล้ว รับรองไม่มีปัญหา ตอนนี้คงเหลือแต่ไม้เท้าคู่สุดยอด หลังจากกระแทกประตูเหล็ก

ออกก็หายสาบสูญไป การสูญหายของซากศพหานกงตู้ ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน"

คนผู้นี้สมกับที่มีปัญญาเป็นเลิศ การวิเคราะห์ครั้งนี้ ทำการแยกแยะเหตุการณ์อย่างชัดแจ้ง

ยามนั้นปรากฏคนที่ลักษณะคล้ายช่างฝีมือผู้หนึ่งเดินเข้ามา หลังจากแสดงความเคารพ จึงกล่าว "ท่านอ๋อง พวกเราทำการสืบหยั่งสามชั่วยามแน่ใจว่าพื้นเบื้องล่างนี้ ลึกลงไปห้าวาล้วนเป็นพื้นดิน หามีพื้นที่ว่างอุโมงค์ลับไม่ อย่าว่าแต่เนื้อหินใต้ดินแข็งแกร่งประดุจเหล็ก ยากแก่การขุดเจาะ"

ซือฮั่นเฟยหันไปทางชุยซันจิ้ง กล่าวว่า "**ชุยเซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ชุย)* มีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร?"

ชุยซันจิ้งมีสีหน้าเคร่งเครียด แสดงว่าเกิดความท้อแท้ใจที่ฟู่อิงเล็ดลอดลงสู่อุโมงค์ลับได้พอฟังจึงกล่าว "เรียนท่านอ๋อง ความจริงนี่อยู่ในความคิดของเรา ควรทราบว่าดินทุกกำ หินทุกก้อนของวังสะท้านห่านป่าแห่งนี้ล้วนพิสดารปานเนรมิต คราก่อนพวกเราใช้เวลาเจ็ดวันเจ็ดคืนค้นหาจนทั่วโดยเฉพาะใช้เวลากับตำหนักหลักและตำหนักข้างซ้ายขวามากที่สุด ยังไม่พบเห็นอันใด วันนี้เพียงแต่กระทำซ้ำเท่านั้น"

ปี้เยี่ยจิงกล่าวว่า "หรือว่าอุโมงค์ลับใต้ดินพลันสาบสูญไป?"

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า "วังสะท้านห่านป่านี้เต็มไปด้วยความลึกลับ หากอุโมงค์ลับทั้งเก้าสายพลันสาบสูญไป เราก็ไม่ประหลาดใจแต่อย่างไร" กล่าวพลางหันมาทางลามะซึ่งยืนแน่วนิ่งอยู่ด้านข้าง กล่าวอย่างสำรวมว่า "ขอท่านราชครโปรดชี้แนะ"

ที่แท้ลามะรูปนี้คือราชครูมองโกลซึ่งมีบารมีเกริกไกร ฉายาปาซือปา แม้แต่พระธุดงค์ขวางดาบซึ่งมีความสำเร็จถึงขั้นปรมาจารย์ ยังมรณภาพเพราะปาซือปา ยามนี้เพิ่งเป็นต้นยามจี๋ ปาซือปามาถึงก่อนที่พระธุดงค์ขวางดาบคาดการณ์ไว้หนึ่งชั่วยามแสดงว่าพระธุดงค์ขวางดาบประเมินฝีมือของ

ปาซือปาต่ำทรามไป

ปาซือปากล่าวว่า “ก่อนที่เราจะเข้าสู่วังสะท้านห่านป่าแห่งนี้ ก็ผนึกเคล็ดวิชามนตรยาน ตรวจสอบชะตาของวังแห่งนี้ รู้สึกมีพลังธรรมชาติที่อยู่เหนือแรงงานมนุษย์ขุมหนึ่งกลืนเข้ากับหญ้าทุกต้น ไม้ทุกท่อนของวังสะท้านห่านป่า สุดที่แรงงานมนุษย์จะทำลายได้ ดังนั้นวิธีขุดเจาะพื้นใต้ดินทั้งสิ้นเปลืองแรงคน ทั้งล้มเหลวสูญเปล่า ให้ยกเลิกไป”

ปาซือปารูปนี้มีเส้นเสียงอ่อนโยนชวนฟังยิ่งนัก เช่อจาลี่จึงกล่าว “ท่านราชครูล่วงรู้หลักวิถีแห่งมนุษย์เทวะ คำพูดนี้ย่อมมีเหตุผล อย่าว่าแต่ฟังว่าอุโมงค์ลับนี้เพิ่งเปิดออกเมื่อสามสิบปีก่อน ผู้ที่เข้าสู่อุโมงค์ลับไม่ต่างกับฆ่าตัวตาย ดังนั้นหากเปรียบเทียบกัน ฝ่ายเราแม้สูญเสียแม่ทัพใหญ่ป๋อเอ่อฮู รองหัวหน้าองครักษ์หยามู่เวิน กับทหารองครักษ์นับพัน แต่หากว่ายุทธจักรชาวฮั่นเสื่อมทรุดยากกอบกู้ การเสียสละของพวกมันยังคู่ควรอยู่”

คราครั้งนี้ชาวฮั่นทุ่มเทกำลังยอดฝีมือในยุทธจักร หากไม่ได้ตำราง้กฮุย ถือว่าภารกิจล้มเหลว ดังนั้นทุกผู้คนต่างผงกศีรษะเห็นพ้อง

ซือฮั่นเฟยเห็นปาซือปานิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา จึงกล่าว “ท่านราชครูคงมีความเห็นอันสูงส่งขอได้โปรดชี้แนะ”

ปาซือปากล่าวว่า *“เราเคยคำนวณปรากฏการณ์บนท้องฟ้าเมื่อตอนที่ชาวฮั่นนั้นลงสู่อุโมงค์ลับ โดยใช้เส้นขอบฟ้าของวังสะท้านห่านป่าเป็นเส้นแวงและใช้จักรราศีหมุนรอบสามร้อยหกสิบองศาในตอนนั้นเป็นเส้นรุ้ง พบว่าดาวพฤหัสพอดีอยู่กลางฟ้า ดาวอังคารอยู่ห่างจากดาวพฤหัสหนึ่งร้อยยสิบองศาเพิ่งลอยขึ้นจากทางทิศตะวันออก สวนดาวเสารตกลงยังทิศตะวันตก ห่างจากดาวพฤหัสหนึ่งร้อยยี่สิบองศาเช่นกัน เมื่อรวมกันพอดีเป็นสามร้อยหกสิบองศา หากนำดาวทั้งสามดวงประดับอยู่บนท้องฟ้า พอดีเป็นรูปสามมุมใหญ่ นับเป็นนิมิตหมายอันมงคล ดังนั้นเราสันนิษฐานว่า การลงสู่อุโมงค์ลับของคนผู้นี้ ต้องได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์”*

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน ซือฮั่นเฟยทราบว่าปาซือปาแตกฉานวิชามรรคาฟ้าพิเคราะห์วิถีคน เมื่อทำนายทายทักต้องไม่ผิดพลาด จึงรีบกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราทุ่มเทกำลัง ล่าสังหารคนผู้นี้ มิให้ตำรางักฮุยตกอยู่ในมือศัตรู”

ปาซือปากล่าวว่า “ตำรางักฮุยไม่เป็นที่น่าครั่นคร้าม ราชวงศ์ซ้องสิ้นอายุขัย อาศัยตำราจัดสร้างอาวุธเล่มเดียวไหนเลยกอบกู้ได้ ในทางกลับกันเด็กผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา ตอนแรกสามารถลงมือฆ่าป๋อเอ่อฮู จากนั้นแหวกแหฟ้าตาข่ายดินลงสู่อุโมงค์ลับ ฟังจากคำบรรยายของซุยเซียนเซิงเด็กผู้นี้ต้องผ่านการฝึกจิตวิญญาณ หากปล่อยให้หยิบฉวยม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งได้ วันหน้าต้องเป็นชนวนเภทภัยร้ายแรง”

ปาซือปากล่าวถึงตอนนี้ ก็กวาดตามองดูทุกผู้คน ดวงตาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า “เราจะเรียกตัวศิษย์ใหญ่ทั้งสี่มา ฮั่นเฟยท่านคลี่กางร่างแหค้นหาในพื้นที่สามร้อยลี้นี้ ท่มเทกำลังเท่าที่มี หากพบเห็นอันใด ให้ส่งข่าวต่อเราโดยเร็วที่สุด เราจะนำศิษย์ในสังกัดออกล่าสังหารเด็กผู้นี้เอง”

ซือฮั่นเฟยกล่าวขอบคุณว่า “ท่านราชครูเมื่อลงมือด้วยตัวเอง วันที่คนผู้นี้พ้นจากจุดอับ จะเป็นเวลาที่มันดับดิ้นสิ้นชื่อ”

ปาซือปาสอดมือไปในจีวร รวบกำมีดน้อยเล่มที่ฟู่อิงก่อนลงสู่อุโมงค์ลับซัดใส่ซุยซันจิ้ง หวนนึกถึงอาศัยมีดน้อยเล่มนี้ ก็สามารถเพาะสร้างปฏิกิริยาทางจิตกับเจ้าของ การต่อสู้ช่วงชิงของทั้งสองได้เริ่มต้นขึ้น

ปาซือปาผนึกพลังสมาธิ รวมจิตวิญญาณจดจ่ออยู่กับมีดน้อยในมือ สีหน้าที่สงบราวน้ำนิ่ง พลันปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยสุดระงับ ความรู้สึกที่คุ้นเคยชนิดหนึ่งพลุ่งเข้าจิตสำนึกที่โปร่งใส คล้ายกับคนผู้หนึ่งเหยียบย่างสู่ดินแดนแปลกพิเศษเป็นครั้งแรก หากทว่าคุ้นเคยกับวัตถุเรื่องราวต่างๆถึงเพียงนั้น

ปาซือปาหมุนตัวเดินช้าๆ ไปทางประตูตำหนักมิให้ผู้อื่นสังเกตเห็น

ความตื่นตระหนกในใจท่าน แปดสิบปีที่บำเพ็ญภาวนา ทำให้ท่านล่วงรู้ถึงความสัมพันธ์ที่อยู่เหนือความเข้าใจทางโลกกับศัตรู ซึ่งยังไม่เคยพบหน้ามาก่อนผู้นี้

นี่นับเป็นการชิงชัยระหว่างมังกรพยัคฆ์ที่หลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ทางโลกอย่างแท้จริง

ขณะที่ปาซือปากุมกระชับมีดน้อย ฟู่อิงก็รู้สึกถึงปาซือปา เขาย่อมไม่ทราบว่านี่เป็นใคร หากทว่ารู้สึกมีพลังจิตอันกล้าแข็งขุมหนึ่ง คล้ายกำลังรุกล้ำเข้าสู่ส่วนลึกของจิตวิญญาณ

ฟู่อิงรีบรวบรวมสติสำนึก รักษาจิตฌานเอาไว้ ยามนี้ชุดไฟอันที่สองในมือของเขาดับไปแล้ว ระเบียงยาวคล้ายยังไม่สิ้นสุด ดูท่ากำลังทอดสู่อาณาจักรพิสดารใต้ดินจริงๆ

ฟู่อิงในยามนี้จดจำทิศทางและระยะทางไม่ได้ เพียงทราบว่ากำลังมุ่งหน้าไปโดยไม่หยุดยั้ง ชุดไฟถูกจุดขึ้นอันแล้วอันเล่า จนกระทั่งชุดไฟอันสุดท้ายเผาไหม้หมดสิ้น ฟู่อิงยังอยู่ในโลกแห่งความมืด อดเคลือบแคลงสงสัยว่าระเบียงยาวเส้นนี้ใช่มีที่สิ้นสุดหรือไม่ ยามนี้ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเขาคือ ความชื้นในอากาศยิ่งมายิ่งหนาหนัก อาจบางทีเข้าใกล้แหล่งน้ำไปทุกขณะ อากาศก็สดชื่นกว่าเดิม

พลันรู้สึกว่าที่เบื้องหน้ามีความผิดปรกติ ในความมืดที่ไร้ขอบเขตที่เบื้องล่างซึ่งห่างจากเขาราวยี่สิบวาปรากฏแสงสว่างจุดหนึ่ง สร้างความยินดีแก่ฟู่อิงยิ่ง รีบเร่งฝีเท้าไปข้างหน้า มุ่งไปตามระเบียงยาว ความจริงแล้วยิ่งเดินลงไป ความรู้สึกสดชื่นยิ่งรุนแรง แต่ยามนี้ยิ่งเดินลงไป ร่างกายกลับอบอุ่นขึ้นทีละน้อย

ที่ห่างไปของระเบียงยาวแว่วเสียงครืนครั่นดังมา พอเลี้ยวโค้งอีกหลายคราเสียงครืนครั่นยิ่งดังเลื่อนลั่น จนสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

หวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

เส้นทางลับเริ่มสว่างขึ้นทีละน้อย เป็นสีแดงหม่นแถบหนึ่งสามารถเห็นวัตถุอย่างชัดเจน

พอเลี้ยวซ้ายคราหนึ่ง ที่ห่างไปมีช่องสี่เหลี่ยมสีแดงแววับช่องหนึ่ง ฟู่อิงทราบว่าที่มาของแสงสว่างความจริงไม่รุนแรง เพียงแต่ตนเองตกอยู่ในความมืดเป็นเวลานาน ดังนั้นแสงสว่างเพียงเล็กน้อยยังรู้สึกแสบเคืองตา

ฟู่อิงแม้ไม่ทราบว่าที่เบื้องหน้าเป็นโชคหรือเคราะห์ แต่เมื่อมีหนทางรอด ยังดีกว่าถูกกักอยู่ในเส้นทางมืดมิด จึงรีบเร่งฝีเท้าเดินไปยังเบื้องหน้า

ที่แท้ช่องสี่เหลี่ยมนี้เป็นสุดทางเดิน ที่เบื้องนอกเป็นช่วงล่างของน้ำตกขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง เสียงครืนครั่นเกิดจากสายน้ำตกอันเชี่ยวกรากนี้ ยามมองจากมุมของฟู่อิง ธารน้ำตกสาดเทลงจากฟ้า ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง หนึ่งเดียวที่สาดลอดธารน้ำตกเข้ามาได้ คือประกายสีแดงเจิดจ้านั้น

ประกายสีแดงย้อมธารน้ำตกเป็นสีแดงเลือด อุโมงค์ลับทั้งสายก็ถูกปกคลุมอยู่ภายใต้ประกายแดงเลือด อาจบางทีนอกธารน้ำตกคือยมโลก ธารน้ำตกนี้เป็นเส้นทางปรภพซึ่งแยกมนุษย์กับภูตผีออกจากกัน ฟู่อิงแทบเข้าใจว่าตนเองไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้ว

ฟู่อิงมีนิสัยรักการผจญภัย รู้สึกว่าพริบตานี้เป็นช่วงเวลาที่ประทับใจที่สุด รอจนเขาพุ่งผ่านธารน้ำตกนี้ออกไป ทุกประการจะทราบกระจ่าง ในพื้นใต้ดินซึ่งลึกสุดจะหยั่งเช่นนี้ ยังมีถ้ำวิมานอื่นอีก นับว่าสร้างความประหลาดใจแก่ฟ่อิงอย่แล้ว แต่ที่นี้ยังมีธารน้ำตกเช่นนี้แห่งหนึ่ง ถือว่าอยู่เหนือความคาดหมายโดยสิ้นเชิง

ฟู่อิงไม่หุนหันวู่วาม กลับทรุดนั่งขัดสมาธิ โดยหันหน้าสู่ธารน้ำตกนอกอุโมงค์ลับ จนเข้าสู่ห้วงอันเคลิบเคลิ้มลืมตนโดยเร็ว พลังลมปราณโคจรหมุนเวียนไม่หยุดยั้ง ประมาณธูปไหม้ครึ่งดอก ก็โคจรพลังลุล่วงสมบูรณ์

ฟู่อิงกู่ร้องดังยาวนาน ประหนึ่งมังกรซ่อนคำรามเบาๆ สั่นสะเทือน

จนอุโมงค์ลับทั้งเส้นดังครืนครืนกลบเสียงน้ำตกไป แล้วจึงลุกขึ้นช้าๆ พุ่งโถมไปยังเบื้องหน้า ทะลวงผ่านธารน้ำตก กระโจนเข้าสู่อีกโลกหนึ่งซึ่งไม่ได้ทำความรู้จักมาก่อน

วันที่เจ็ดเดือนหก เมืองหังโจว

ในช่วงราชวงศ์ซ้องใต้ เมื่อทัพมองโกลยกมาประชิดเมือง กงตี้ฮ่องเต้เปิดประตูออกยอมจำนน ดังนั้นนับตั้งแต่ราชวงศ์ซ้องจนถึงราชวงศ์มองโกล เมืองหังโจวไม่ถูกไฟสงครามลามเลีย บวกกับตัวเมืองตั้งอยู่ฝั่งซ้ายของแม่น้ำเฉียนถังเจียง ยังมีคลองขุดอวิ่นเหอพาดผ่าน เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ มีภูมิประเทศล้ำเลิศ มีฐานะความเป็นอยู่อย่างมั่งคั่ง จึงเป็นจุดศูนย์กลางของกิจกรรมเป็นกบฏต่อราชวงศ์มองโกล

ยามนี้เป็นเวลาไต้เข้าไฟ ริมทะเลสาบซีหูตั้งเรียงรายด้วยหอนางโลมแสงไฟสว่างไสว ไหนเลยมีภาพลักษณ์ของการสิ้นชาติ

เซี่ยงอู๋จงมาถึงหน้าหอกระจายหอม ซึ่งเป็นหนึ่งในสามหอนางโลมอันเลื่องชื่อที่สุดของที่นี้ ก้าวยาวๆ เข้าไปโดยไม่ลังเล สตรีแต่งกายเฉิดฉันอายุประมาณสี่สิบปีนางหนึ่งเดินออกมารับหน้า กล่าวด้วยความสนิทสนมว่า "นายท่านให้เกียรติมา ขอเชิญไปยังห้องพิเศษชั้นบนเพื่อรับน้ำชา"

เซี่ยงอู๋จงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ไม่ทราบ**กวนเจี๋ย**มาแล้วหรือไม่?"

สตรีนางนั้นเปลี่ยนสีหน้าท่าที กล่าวว่า "ที่แท้เป็นสหายของท่านกวนนับเป็นอาคันตุกะจากแดนไกล โปรดตามบ่าวมา"

ผู้ที่คลุกคลีอยู่ในหอนางโลมมีสายตาแหลมคม เห็นเซี่ยงอู๋จงหน้าตามอมแมม ทราบว่าเป็นแขกเหรื่อจากแดนไกล ส่วน**กวนเจี๋ย**เป็นเจ้าสัวใหญ่ของท้องถิ่นเหมาห้องข้างที่นี้เอาไว้เป็นระยะยาว เพื่อต้อนรับขับสู้คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ กล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดไม่รู้จักตัวมัน ประกอบการค้าแพรพรรณกับใบชาใหญ่โตเป็นบุคคลกระเดื่องเลื่องลือนามผู้หนึ่ง

เซี่ยงอู๋จงติดตามสตรีนางนั้นขึ้นสู่ชั้นบน ภายในหอตกแต่งอย่างมีรสนิยม แสดงว่าออกแบบก่อสร้างโดยช่างฝีมือ คนในหอนางโลมตอนนั้นล้วนแตกฉานตัวหนังสือภาพวาดตลอดจนดนตรีการ ต่างกับคนธรรมดาสามัญ ตามรายทางพบเห็นภาพตัวหนังสือภาพวาดลงนามไว้ ล้วนมีประวัติความเป็นมา เซี่ยงอู๋จงต้องลอบทอดถอนใจชมเชย ที่แท้หอนางโลมกลับเป็นสถานที่อันเลอเลิศถึงเพียงนี้

ห้องข้างภายในหอล้วนมีแขกเหรื่อเต็มหมด แว่วเสียงสรวลเสเฮฮาดังมา ในเสียงมโหรีเครื่องสายแทรกด้วยสุ้มเสียงอันสดใสเจื้อยแจ้ว บรรยากาศครึกครื้น แต่ไม่รู้สึกอึกทึกวุ่นวาย แสดงว่าแขกเหรื่อของหอนางโลมเลื่องชื่อแห่งนี้ มีคุณสมบัติและวัฒนธรรมสูงยิ่ง

ระหว่างทางเซี่ยงอู๋จงสวนทางกับหญิงสาวที่มาสับเปลี่ยนหน้าที่ ในจำนวนนี้มีหญิงงามไม่น้อย พวกนางชม้ายชายตาชวนลุ่มหลง บันดาลให้ชาวยุทธจักรที่วิ่งเต้นไปทุกทิศทางเช่นเซี่ยงอู๋จง พลอยบังเกิดความรู้สึกคิดยึดรังอันอบอุ่นเป็นบ้านช่อง

หอนางโลมกินพื้นที่กว้างขวาง หลังจากขึ้นบันไดสู่ชั้นบน ยังต้องเลี้ยวซ้ายไปตามระเบียงยาว ผ่านห้องข้างสองฟากข้างสิบกว่าห้อง ค่อยมาถึงห้องข้างตะวันออกซึ่งอยู่อีกปลายหนึ่ง ห้องข้างที่ชั้นบนยังมีรสนิยมกว่าชั้นล่างอีก

ขณะอยู่ห่างจากห้องข้างตะวันออกช่วงหนึ่ง ก็แว่วเสียงพิณเจ็ดสายดังลอดออกมา เสียงพิณบรรเลงอย่างมีท่วงทำนอง เซี่ยงอู๋จงเดินพลางสดับฟังพลาง จดจำออกว่าเป็นบทเพลงชายหาปลาคนตัดฟืนถามตอบกัน บรรยายถึงชีวิตกลางธรรมชาติอันสุขสันโดษ ทิวทัศน์งดงามไม่มีที่สิ้นสุด

เซี่ยงอู๋จงมาถึงหน้าประตูห้อง ไม่อาจหักใจผลักประตูเข้าไปรบกวนการดีดบรรเลงพิณ จึงโบกมือเป็นความหมายให้สตรีนางนั้นจากไป ตัวเองยืนสงบนิ่งที่หน้าประตู ยามนี้เสียงพิณทวีความเร่งร้อนบรรยายว่าคนตัดฟืน

เข้าสู่ส่วนลึกของภูเขา ควงมีดผ่าฟืน ดั่งราวกับเห็นด้วยตา ฝีมือการดีดพิณของคนดีดบรรเลงพิณนับว่าถึงขั้นสุดยอดแล้ว

ต่อจากนั้นเป็นสำเนียงราวไข่มุกร่วงลงบนถาดหยก เสียงพิณพลันชะงักขาดหาย หากทว่าจิตสำนึกยังคงค้างไว้ สะกิดให้เซี่ยงอู๋จงซึ่งผาดโผนในยุทธจักร บังเกิดความเหนื่อยหน่ายขึ้น ถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง คล้ายคนเร่ร่อนที่จากบ้านเกิดนานปี หวนรำลึกถึงข้อดีในมาตุภูมิถิ่นเกิด

ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงอันห้าวหาญเสียงหนึ่งดังว่า "สหายที่หน้าประตูโปรดอภัยที่ผู้น้องกวนเจี๋ยเพิกเฉยเฉื่อยชา พวกเรามิสู้คาดเดาดูว่าอาคันตุกะท่านนี้เป็นใคร?"

ต่อจากนั้นเป็นเสียงหัวร่อของบุรุษสตรีดังขึ้น เซี่ยงอู๋จงฟังจากเสียงหัวร่อ ทราบว่าเป็นสามบุรุษสองสตรี แต่เมื่อครู่ตนเองตรวจสอบเสียงลมหายใจภายในห้อง ภายในสมควรมีผู้คนหกคนจึงถูกต้อง อย่างนั้นยังมีคนผู้หนึ่งไม่หัวร่อตามทุกผู้คนภายในห้อง ไม่ทราบเป็นคนที่ดีดพิณหรือไม่ อาจบางทียังจมอยู่ในโลกของดนตรีการอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "ท่านกวนเอย นายท่านที่หน้าประตูไม่เอ่ยปากกล่าววาจาจะให้ผู้น้อยคาดเดาได้อย่างไร?"

สตรีของหอนางโลมเหล่านี้รู้จักประจบประแจงพยายามทำให้บุรุษทั้งหลายเกิดความรู้สึกสูงเลิศลอย

สตรีอีกนางหนึ่งหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "**ชิวอวิ่นเจี่ย** *(พี่สาว)* ท่านอย่าได้ตกหลุมพรางของเขา แขกเหรื่อที่หน้าประตูต้องเป็นสหายที่ท่านกวนนัดหมายมา ผู้อื่นมีความคิดอ่านอยู่ก่อน กลับบอกให้ผู้คนคาดเดาวุ่นวาย"

กวนเจี๋ยส่งเสียงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "**พี่เจิ้งหยา**อาศัยกวีกระบี่สองสุดยอด สร้างชื่อในแดน**เจียงหนัน** *(ดินแดนตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง)* มิสู้ให้ท่านบอกก่อน"

บุรุษนามเจิ้งหยาตอบว่า "ผู้น้องขออภัยต่อสหายที่เบื้องนอกก่อน

หากมีที่ใดไม่คารวะ ขอลงโทษปรับตัวเองด้วยการดื่มสุราสามจอก" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "ตอนที่ท่านผู้นี้มาถึง เป็นเสียงฝีเท้าของผู้คนสองคน เสียงฝีเท้าหนักย่อมเป็นคนนำทาง เสียงฝีเท้าดังไม่หยุดหย่อนจนถึงที่นี้ แสดงว่ามิใช่ผ่านทาง หากแต่มุ่งมาโดยเฉพาะ ห้องข้างตะวันตกนี้เป็นพี่กวนเหมาเอาไว้ ผู้มาย่อมเป็นสหายในยุทธจักรของพี่กวน"

ทุกผู้คนพากันกล่าวชมเชย เซี่ยงอู๋จงเห็นมันอาศัยความหนักเบาของฝีเท้า จำแนกออกว่าตนเองมีวิชาฝีมือติดตัว อดให้ความสนใจต่อเจิ้งหยาผู้นี้มิได้

เจิ้งหยากล่าวว่า "ตอนนี้ ถึงรอบของพี่หม่าหลินเจียงแล้ว"

หม่าหลินเจียงนั้นมีสุ้มเสียงหยาบกร้าน กล่าวว่า "ผู้น้องขอร่วมสนุกด้วย สหายที่หน้าประตูสามารถยืนสดับฟังเสียงพิณ ย่อมไม่มีเรื่องรีบร้อนค่อยมีอารมณ์อันสุนทรีย์เช่นนี้ ทั้งต้องเป็นแขกเหรื่อแดนไกล ไม่เช่นนั้นห้องข้างตะวันออกนี้เป็นพี่กวนเหมาเอาไว้ เป็นที่รักกันทั่วทั้งเมือง ไยต้องให้คนนำทาง? จากข้อนี้แสดงว่า แม้แต่พี่กวนก็ไม่ทราบว่าผู้มาเป็นใคร"

คนผู้นี้มีสุ้มเสียงหยาบกร้าน แต่แยกแยะอย่างละเอียดลึกซึ้ง แสดงว่าเป็นบุคคลที่ในความหยาบแฝงความละเอียดอ่อน

ต่อจากนั้นประตูห้องถูกเปิดออก กวนเจี๋ยออกมาต้อนรับ พอเห็นเป็นเซี่ยงอู๋จง ต้องหัวร่อดังยาวนานเป็นความปีติยินดีที่ได้พบกับสหายเก่า หลังจากทักทายถามไถ่ทุกข์สุข ก็ชักนำเซี่ยงอู๋จงเข้าห้อง

พอผ่านเข้าประตูเป็นห้องรับแขกเล็กๆ โต๊ะเก้าอี้เครื่องเรือนทำจากไม้เนื้อแข็ง กึ่งกลางห้องจัดตั้งโต๊ะเตี้ย วางพิณโบราณตัวหนึ่ง หน้าพิณโบราณนั่งสงบด้วยหญิงงามร่างสูงโปร่งนางหนึ่ง รูปใบหน้าเป็นแบบโบราณ สองตาทอแววเลือนราง เป็นความงามอย่างโศกซึ้งชนิดหนึ่ง

กวนเจี๋ยมีรูปกายกำยำแข็งแรง นั่งอยู่ริมหน้าต่างติดกับถนน เบื้องซ้ายขวามีหญิงงามเมืองข้างละนาง รูปโฉมโนมพรรณยังไม่เลว คาดว่าจัด

สรรมาเป็นเพื่อนมันโดยเฉพาะ ส่วนเจิ้งหยาแต่งกายเช่นนักศึกษากลับมีท่วงท่าองอาจ ปราศจากเค้าความอ่อนแอ สำหรับหม่าหลินเจียงเป็นชายฉกรรจ์หยาบกร้านห้าวหาญ ถือเป็นชนชั้นไม่ธรรมดา

เซี่ยงอู๋จงเห็นสายตาของบุรุษทั้งสองส่วนใหญ่หยุดนิ่งอยู่บนร่างของหญิงงามที่ดีดพิณ ค่อยได้คิดว่าทั้งสองล้วนสยบอยู่ใต้ชายกระโปรงของนาง เมื่อครู่กวนเจี๋ยให้ทั้งสองคาดเดาศักดิ์ศรีของตน พอดีเป็นโอกาสที่ทั้งสองจะได้แสดงออกต่อหน้าหญิงงาม

เซี่ยงอู๋จงกล่าวกับหญิงงามที่ดีดพิณว่า "แม่นางกอปรด้วยความงามคู่ปัญญา วิชาพิณสูงล้ำสุดยอด ทำให้เราไม่อาจหักห้ามใจ กลับเป็นที่หัวร่อเยาะของแม่นางแล้ว"

กวนเจี๋ยกล่าวว่า "เสียงพิณของ**เกาเตี่ยนจิ้ง**สะท้านทั่วแดนเจียงหนัน เป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญแห่งยุค พี่เซี่ยงมีบุญวาสนานัก"

เจิ้งหยาหน้าเคร่งเครียด แสดงว่าไม่พอใจต่อคำ *"มีบุญวาสนา"* ของกวนเจี๋ย ซึ่งตีความได้สองแง่ ส่วนหม่าหลินเจียงมีสีหน้าเป็นปรกติ ดูท่ามีจิตใจเปิดกว้างกว่า

ขนคิ้วงอนยาวของเกาเตี่ยนจิ้งเลิกขึ้นเล็กน้อย ชม้ายมองมายังเซี่ยงอู๋จง กล่าวว่า "ได้รับคำชมจาก**เซี่ยงเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่เซี่ยง)* ข้าพเจ้ารู้สึกละอายนัก"

เซี่ยงอู๋จงดูออกว่าดวงตานางทอแววสำนึกขอบคุณ ทราบว่าตนเองถูกเสียงพิณสะกดตรึงอยู่หน้าประตู ตอนนั้นยังไม่เห็นรูปโฉมโนมพรรณของนาง จึงเป็นผู้รู้ใจในดนตรีการที่แท้จริง หาได้ลุ่มหลงต่อความงามของนางไม่ ดังนั้นทราบว่ามันชมเชยวิชาพิณของนางด้วยใจจริง เซี่ยงอู๋จงยังเห็นดวงตานางทอแววเศร้าสร้อย บันดาลให้ผู้พบเห็นเกิดความเวทนา จึงเข้าใจความรู้สึกของเจิ้งหยากับหม่าหลินเจียง พลอยหวั่นไหวใจเช่นกัน

เจิ้งหยาส่งเสียงกระแอม แสดงว่าไม่พอใจที่เซี่ยงอู๋จงให้ความสนใจ

ต่อหญิงคนรักของมัน กล่าวว่า “เราฟังออกว่าพี่เซี่ยงมีวิชาตัวเบาไม่ต่ำทราม ไม่ทราบเป็นมือดีสำนักใด ในสำนักท่านอาจมีสหายที่เรารู้จักมักคุ้นอยู่ด้วย”

น้ำเสียงแฝงแววดูแคลนหัวร่อเยาะเซี่ยงอู๋จงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เซี่ยงอ๋จงเพียงยิ้มเล็กน้อย หาได้ถือสาไม่

กวนเจี๋ยแนะนำว่า “พี่เซี่ยงสืบทอดวิชาฝีมือจากตระกูล บิดาฉายาเงาภูตพรายเซี่ยงจี๋ ท่านทั้งสองสมควรเคยได้ยินมา”

ยามนั้นเกาเตี่ยนจิ้งลุกขึ้นยืน ทุกอิริยาบถของนางล้วนอ่อนช้อยงดงาม เกาะกุมจิตใจคน เจิ้งหยากับหม่าหลินเจียงพากันหันเหความสนใจมาที่นางกล่าววาจาเหนี่ยวรั้ง เกาเตี่ยนจิ้งเพียงส่ายหน้า

กวนเจี๋ยครำ่โลกเพียงไหน จึงไกล่เกลี่ยว่า “พี่เจิ้งพี่หม่า อภัยที่ผู้น้องขอกล่าววาจายุติธรรมสักคำ เมื่อครู่แม่นางเกามาดีดพิณ ตกลงว่าเพียงดีดบรรเลงสามเพลง ตอนนี้แม่นางเกาดีดเพิ่มให้อีกหนึ่งเพลงพวกเราสมควรสำนึกขอบคุณมากแล้ว มิสู้นัดหมายเวลาพบกันใหม่จะประเสริฐกว่า”

เจิ้งหยากับหม่าหลินเจียงนึกดูรู้สึกมีเหตุผล รีบนัดหมายเวลาพบกันใหม่ เกาเตี่ยนจิ้งทราบว่าไม่อาจผลักไสปฏิเสธ จึงบอกเวลาพบกันใหม่ พลิ้วกายจากไป

เซี่ยงอู๋จงมองดูเงาหลังอันแช่มช้อยของนาง อดเหม่อลอยซึมเซามิได้ พอระงับสติ เห็นกวนเจี๋ยยิ้มให้กับมันอย่างลึกลับ สร้างความกระดากอยู่บ้าง

ทั้งหมดดื่มสุราอีกครู่หนึ่ง ยามนี้บรรยากาศค่อยกลมกลืนกว่าเดิม ระหว่างงานเลี้ยงกวนเจี๋ยกล่าวคำขอตัว ชักชวนเซี่ยงอู๋จงเข้าสู่ห้องข้างหารือลับกัน

หลังจากเข้าห้อง กวนเจี๋ยเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า “น้องแซ่เซี่ยงลำบากมากแล้ว เราอ่านรายงานการเดินทางสู่วังสะท้านห่านป่าของท่านโดยละเอียด บวกกับข้อมูลจากทุกด้าน เรื่องราวเริ่มมีเบาะแสรำไร”

เซี่ยงอู๋จงเพียงนิ่งรับฟังไม่กล่าววาจา กวนเจี๋ยกล่าวสืบต่อ "เราอยู่ในฐานะรองหัวหน้าธวัชฟื้นฟูเกียรติและผู้ดูแลรับผิดชอบเมืองหังโจว แต่สำหรับกับคนภายนอก เพียงเป็นพ่อค้าคหบดีที่มีการคบหาทั้งฝ่ายสัมมาชีพกับมิจฉาชีพ แม้แต่ฝ่ายมองโกลก็ยึดถือเราเป็นเป้าหมายคิดช่วงชิงไปเป็นพวก ดังนั้นเราได้รับความสะดวกไม่น้อย การเคลื่อนย้ายกำลังที่สำคัญของทัพมองโกล ย่อมไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของเรา" มันคล้ายพอใจต่อผลงานของตัวเองยิ่ง กล่าวว่า "ก่อนอื่นจั่วเหอซึ่งได้ชื่อว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของ**คนตามีสี*** ได้เดินทางมาถึงที่นี้ เพื่อดำเนินการจัดตั้งเครือข่ายข่าวสารและขุมกำลัง โดยชั้นนอกประกอบด้วยอันธพาลท้องถิ่นทั่วไป ชั้นกลางมีกลุ่มบุคคลที่สับสน ครอบคลุมถึงค่ายพรรคทั่วไป มือดีฝ่ายมิจฉาชีพ และชาวฮั่นที่เข้าร่วมสวามิภักดิ์ ส่วนใจกลางเป็นคนตามีสีกับยอดฝีมือชาวมองโกล รวมทั้งผู้เหี้ยมหาญฝ่ายมิจฉาชีพเช่นเลี่ยเย่อเอี้ยนกับ**เฉินไจ้ไอ** มีขุมกำลังกล้าแข็งยิ่ง" พลันเห็นดวงตาเซี่ยงอู๋จงทอแววถามไถ่ จึงรีบกล่าวว่า "เพราะว่าเราก็เป็นหนึ่งในเป้าหมายที่พวกมันคิดกวาดต้อนไปเป็นพวก จึงทราบรายละเอียดของเรื่องราว"

มันไม่ได้บอกว่ามันเข้าร่วมกับเครือข่ายของฝ่ายมองโกลหรือไม่ หากเข้าร่วมจะกลายเป็นบุคคลสองฐานะแล้ว

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า "จั่วเหอเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ฟังว่ามีพลังฝีมือใกล้เคียงกับซือฮั่นเฟย ที่แล้วมารับใช้ชาวมองโกลอยู่ทางแถบทะเลทรายตอนเหนือ ที่แท้เป็นเรื่องใดชักนำให้มันมายังที่นี้?"

กวนเจี๋ยกล่าวว่า "น้องเรายังไม่ทราบว่า **หลงจุนอี้**ได้ส่งจดหมายลับถึงเจ้าธวัชเยิ่นของฝ่ายเรา บอกว่าจอมยุทธ์หานกงตู้นัดหมายส่งมอบตำรา

---

* คำที่ชนชั้นปกครองสมัยราชวงศ์มองโกลเรียกชาวซีเซี่ยซึ่งอยู่ทางตะวันตกของจีน ซึ่งมีฐานะทางสังคมรองจากชาวมองโกลขั้นเดียว

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

งักฮุยให้ที่เมืองหังโจว ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด หวังให้ธวัชเราให้การช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันจดหมายลับดังกล่าวถูกส่งไปยังตระกูลใหญ่ต่างๆ ตอนนี้เมืองหังโจวเกิดมรสุมก่อหวอดขึ้นแล้ว"

เซี่ยงอู๋จงใจสั่นสะท้าน เรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ถูกปะติดปะต่อเข้าด้วยกัน

กวนเจี๋ยลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "หลงจุนอี้ยังนำขุนพลมือดีในสังกัดเช่น*ทวนแดงถันชิวหวี่ นงรามเฉิดฉันฉีปี้เสา*ลอบเร้นกายเข้าเมืองหังโจวพักพำนักในสถานที่ลึกลับแห่งหนึ่ง" จากนั้นหันเหหัวเรื่อง เปลี่ยนเป็นถามว่า "คราครั้งนี้ท่านมีบุคลิกภาพที่แตกต่าง แสดงว่ามีพลังฝีมือรุดหน้า ไม่ทราบระหว่างนี้มีประสบการณ์พิสดารอันใด?"

เซี่ยงอู๋จงใจสั่นสะท้าน เห็นว่าคนผู้นี้ช่างสังเกตลึกซึ้ง แต่ย่อมไม่อาจแพร่งพรายเรื่องที่หลิงตู้ซวีกำนัลคัมภีร์วิชาฝีมือให้ จึงตอบว่า "ผู้น้องศึกษาเคล็ดวิชาประจำตระกูลเพิ่มเติม ระหว่างนี้มีความรดหน้าอย่บ้าง"

เซี่ยงอู๋จงผู้นี้แม้รับใช้ธวัชฟื้นฟูเกียรติ แต่อยู่ในฐานะแขกรับเชิญมีตำแหน่งพิเศษ กวนเจี๋ยไม่สะดวกกับการซักถามมากความ ทั้งสองนัดแนะวิธีการติดต่อกัน เซี่ยงอู๋จงค่อยจากมา

เซี่ยงอู๋จงก้าวออกจากประตูหอกระจายหอม เดินทอดน่องไปตามท้องถนนโดยไร้จุดหมาย ยามนี้เป็นเวลาเที่ยงคืน พอพ้นจากเขตหอนางโลมผู้คนสัญจรเริ่มบางตา ปรากฏรถม้าแล่นผ่านไปเป็นครั้งคราว

เซี่ยงอู๋จงนึกถึงคัมภีร์วิชาฝีมือที่หลิงตู้ซวีมอบให้แก่มัน ทบทวนข้อความในประโยคที่ว่า *"ต้นแขน ช่วงเอว และขาเป็นสามคุณลักษณะภายนอก พอขยับไม่มีใดไม่ขยับ จุดหนีอวน ตันเถียน หย่งเฉวียนเป็นสามคุณลักษณะภายใน พอขับเคลื่อนไม่มีใดไม่ขับเคลื่อน ในนอกร่วมรองรับ แรกเข้าสู่ห้วงลึกล้ำ"*

นึกถึงตอนนี้ พลันรู้สึกว่าร้อนวูบที่จุดหย่งเฉวียนตรงสันเท้า พลัง

ลมปราณสายหนึ่งแล่นจากสันเท้าขึ้นมา พอบังเกิดความยินดี ก็สูญหายไป ต่อจากนั้นร้อนวูบที่จุดตันเถียนท้องน้อย จุดหนีอวนบนขม่อมเต้นกระตุก ตลอดทั้งร่างปลอดโปร่งสบาย เข้าสู่ห้วงความสงบอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จิตสำนึกก็กระจ่างแจ่มใส

เซี่ยงอู๋จงทราบว่าพลังลมปราณยังไม่ต่อเนื่องเชื่อมโยงถึงกัน แต่ก็มีความรุดหน้าอย่างมาก แต่แล้วยามนั้น บนหลังคาตึกที่ห่างไปบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมอย่างแผ่วเบา หากมิใช่เซี่ยงอู๋จงกำลังฝึกลมปราณ มีโสตประสาทปราดเปรียวกว่าปรกติรับรองไม่ได้ยิน เซี่ยงอู๋จงพลันฉุกใจคิด สืบเสาะไปตามเสียง

ม้วนภาพเทพประยุทธ์

ฟู่อิงพุ่งผ่านธารน้ำตกไปในบัดดล การพุ่งโถมครั้งนี้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง หลังจากผ่านธารน้ำตกระดับความเร็วหาลดลงไม่ พุ่งเฉียงๆ ผ่านพื้นที่ว่างหลังธารน้ำตกขึ้นไป มองเห็นโลกพิสดารอันกว้างขวางแห่งหนึ่ง

ฟู่อิงลอยอยู่กลางอากาศ ที่เบื้องล่างเป็นทะเลสาบใต้ดินแห่งหนึ่ง ซ่อนถ้ำศิลาใต้ดินเอาไว้ ยอดถ้ำอยู่สูงจากผิวทะเลสาบอย่างน้อยห้าสิบถึงหกสิบวา ทะเลสาบใต้ดินดูไปคล้ายทะเลใหญ่อันเวิ้งว้าง มีแต่อยู่ในระยะไกลจึงเห็นผนังผารำไร

ผนังทั้งสี่ด้านงอกเงยด้วยบุปผาประหลาดนานาพันธุ์ สีสันละลานตา ผนังผาบางแห่งแตกแยกออกเป็นถ้ำโพรง สายน้ำแร่ใต้ดินพวยพุ่งออกมากอปรขึ้นเป็นธารน้ำตกสี่ห้าสิบสาย บางสายยาวถึงเจ็ดสิบวา บังเกิดเป็นเสียงดังเลื่อนลั่น กลายเป็นภาพประหลาดแปลกตา บันดาลให้โลกใต้ดินอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้เต็มไปด้วยสุ้มเสียงและพลังขับเคลื่อน

ในที่สุดฟู่อิงพบเห็นที่มาของแสงและความร้อน ที่แท้ผนังผาด้านบนเต็มไปด้วยรอยปริแตก แผ่พุ่งเปลวอันร้อนแรง แสดงว่าอัคคีใต้ธรณีเล็ดลอดออกมาตามรอยแตกสาดส่องถ้ำใหญ่แห่งนี้ ฟู่อิงทราบว่าอัคคีใต้ธรณีนี้สามารถหลอมละลายเหล็กกล้า ล้วนอาศัยน้ำทะเลสาบใต้ดินที่เย็นเฉียบ

ทวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

สะกดไว้ ภายใต้เงื่อนไขที่แปลกพิสดารนี้ นิรมิตโลกอันแปลกพิสดารขึ้น

สภาวะพุ่งโถมของฟู่อิงสิ้นสุด เริ่มเหินร่อนลง พริบตานั้นฟู่อิงเห็นใจกลางทะเลสาบซึ่งอยู่ห่างจากเขาราวห้าลี้ มีเกาะโขดหินที่โดดเดี่ยวแห่งหนึ่ง สร้างสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ปิดคลุมทั่วทั้งเกาะ กลับเป็นตำหนักห่านป่าบินร่อนอีกหลังหนึ่ง ในความตื่นตระหนกตกใจ ร่างของฟู่อิงดำดิ่งลงในทะเลสาบใต้ดินที่เย็นเยียบเสียดกระดูกแล้ว

ฟู่อิงพุ่งตัวลงในน้ำ น้ำทะเลสาบลึกไม่เห็นก้นเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตต่างๆ เช่นฝูงปลาประหลาดที่เรืองแสง รวมตัวเป็นนับพันนับหมื่น เคลื่อนไหวในน้ำทะเลสาบที่สะท้อนประกายแสงสีแดง ยังมีสัตว์ประหลาดคล้ายงูไม่คล้ายงู วัตถุทรงกลมที่มีหนวดรุงรัง ตะพาบยักษ์ที่เฉียดผ่านข้างกายไป หากซือฮั่นเฟยอยู่ที่นี่ จะจดจำออกว่าเป็นสัตว์น้ำประหลาดซึ่งแกะสลักอยู่ในตำหนักห่านป่าบินร่อน

ฟู่อิงใช้พลังถึงที่สุด จึงลอยตัวขึ้นบนผิวทะเลสาบ ยามนั้นไม่รีรอลังเล ตั้งใจแหวกว่ายไปยังสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่บนเกาะโขดหินแห่งนั้น ขณะห่างจากเป้าหมายครึ่งลี้ พลันพบว่ากระแสน้ำเกิดความเปลี่ยนแปลง ผิวทะเลสาบข้างเคียงพลุ่งพล่านปั่นป่วน ปลาประหลาดพากันกระโดดพ้นจากน้ำ จึงฉุกคิดว่าผิดท่า ดำลงทะเลสาบไปใหม่

เห็นที่ห่างไปสามวามีปลาประหลาดส่วนหัวเป็นคนส่วนหางเป็นปลาตัวหนึ่ง อ้าปากใหญ่สีแดงฉานพุ่งตรงเข้าหาเขา ฟู่อิงความจริงมีขวัญกล้าเทียมฟ้า พอเห็นเช่นนั้นยังอดสะดุ้งเฮือกใหญ่มิได้ สัตว์ประหลาดมีหน้าตาดุร้าย เส้นผมสีเขียวพัดพลิ้วในน้ำกระพือไปด้านหลัง ลูกตามหึมาทั้งคู่ทอประกายเขียวปัด เป็นที่น่าหวาดหวั่นนัก

ฟู่อิงเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ทะยานพ้นจากผิวทะเลสาบ แต่สัตว์ประหลาดพุ่งฉกมาถึงแล้ว ฟู่อิงจึงยื่นเท้าเหยียบใส่ริมฝีปากด้านบนของปากสัตว์ประหลาดที่อ้าออก เท้านี้แฝงพลังนับพันชั่ง สามารถเหยียบย่ำก้อน

หินแหลกลาญ แต่สัตว์ประหลาดเพียงจมวูบลง พุ่งผ่านใต้ร่างฟู่อิงไป ฟู่อิงก็อาศัยพลังเท้าครั้งนี้ ดีดตัวสูงขึ้นไปอีก จนอยู่เหนือผิวทะเลสาบหกเจ็ดวา

ฟู่อิงเริ่มตกวูบลง เห็นบนผิวทะเลสาบที่ห่างไปสิบวามีเส้นสายสีขาวเส้นหนึ่งยื่นขยายมายังทิศทางที่เขาตกหล่นลง ทราบว่าสัตว์ประหลาดครึ่งคนครึ่งปลาว่ายวกกลับมา รอให้ตนเองเสนอชีวิตให้

น้ำทะเลสาบที่ใต้เท้าพลันแหวกแยกออกดังกราวใหญ่ สัตว์ประหลาดไม่อาจอดรนทนรอ พุ่งตัวพ้นจากผิวน้ำทะเลสาบ งับใส่ฟู่อิงที่ลอยอยู่กลางอากาศ ฟู่อิงตวาดก้อง ชักดาบสันหนาที่สะพายอยู่กลางหลังจ้วงแทงใส่หว่างกลางลูกตาสีเขียวปัดของสัตว์ประหลาด

นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย ดาบที่ผนึกพลังชั่วชีวิตของฟู่อิงนี้จึงแทงลึกเสมอด้าม สัตว์ประหลาดครึ่งคนครึ่งปลาส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สุ้มเสียงแหลมเล็กระคายหู สลัดส่วนหัวเหวี่ยงฟู่อิงกระเด็นไปยังผิวทะเลสาบ ซึ่งอยู่ห่างสิบวา

ฟู่อิงฉวยโอกาสถอนดึงดาบออก ปรากฏเมือกสีเขียวสายหนึ่งฉีดพุ่งขึ้นมา ส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง สัตว์ประหลาดครึ่งคนครึ่งปลาแผดเสียงร้องอีกคราจมลงสู่ก้นทะเลสาบสาบสูญไป ฟู่อิงค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แหวกว่ายสู่เป้าหมายสืบต่อ

เกาะโขดหินกลางทะเลสาบแห่งนี้ คล้ายคงอยู่เพื่อเป็นฐานรากของตำหนักขนาดใหญ่หลังนี้ เกาะโดดเดี่ยวซึ่งมีพื้นที่รัศมีครึ่งลี้ ถูกสิ่งปลูกสร้างอันใหญ่โตปิดคลุมไปแปดส่วน หากนำไปเปรียบกับตำหนักห่านป่าบินร่อนในวังสะท้านห่านป่า สิ่งปลูกสร้างหลังนี้เพียงขาดชายคาที่ยื่นเฉียงออกมา คล้ายเป็นก้อนหินสี่เหลี่ยมตั้งอยู่กลางอากาศ กลายเป็นใจกลางของอาณาจักรใต้ดินแห่งนี้

ที่ด้านหน้าของตำหนักมีบันไดยาวบันไดหนึ่งทอดขึ้นไปทีละขั้น สมควรมีถึงพันขั้น ทำให้ตำหนักใหญ่ใต้ดินนี้อยู่สูงเลิศลอย เชิงบันไดหลาย

หวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

ขั้นแช่น้ำอยู่ในทะเลสาบ มีเต่าหินขนาดใหญ่ความยาววาเศษสูงแปดเชียะ ตัวหนึ่งหมอบนิ่งอยู่เชิงบันไดล่างสุด คล้ายกับเพิ่งพ้นจากน้ำขึ้นสู่ฝั่ง ขาหลังยังแช่อยู่ในน้ำ เชิดหัวมองไปยังประตูหน้าซึ่งอยู่เบื้องบน โครงสร้างหนักแน่นเข้มแข็ง ประณีตงดงามยิ่ง

ฟู่อิงเดินเข้าใกล้ไปชมดู เห็นบนหลังเต่าแกะสลักรูปภาพเลือนรางรีบกระโดดขึ้นไป พบว่าบนหลังเต่าเต็มไปด้วยรูปภาพเครื่องหมาย สลับซับซ้อนยิ่ง ฟู่อิงเคยศึกษาวิชาอี้จิง ซึ่งเป็นศาสตร์ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลงจากหัตถ์ขัดขืนฟ้าลี่หลิงผู้เป็นน้าชาย ยังชมดูจนมึนงงสงสัย ทราบว่าในเวลาอันสั้นยากจะเข้าใจได้ จึงไม่ดูต่อไป

บันไดพันขั้นถูกฟู่อิงเดินข้ามไปโดยเร็ว จนยืนอยู่หน้าทางเข้าตำหนักใหญ่ เห็นประตูเปิดอ้ากว้างเบื้องบนมีป้ายขวางสลักอักษรคำ **"จ้านเสินเตี้ยน"** *(ตำหนักเทพประยุทธ์)* อักษรแต่ละตัวใหญ่กว่าหนึ่งวา

ฟู่อิงสาวเท้าเข้าตำหนัก แม้แต่คนที่ขวัญกล้าบังอาจเช่นเขา ยังก้าวเท้าด้วยความหวาดหวั่นวิตก พลันรู้สึกสมองโต ลมหายใจแทบชะงักขาดห้วง ยามนี้เขาพาตัวเข้ามาอยู่ในตำหนัก ขณะเดียวกันก็ถูกความกว้างและความสูงของตำหนักสะกดจนระย่นย่อ

นี่คล้ายกับคนแคระในเมืองนครแคระ หลงพลัดเข้าไปในตำหนักใหญ่ที่สร้างโดยยักษ์ดุร้าย ด้านหน้าของตำหนักและผนังด้านซ้ายขวา อยู่ห่างจากเขาอย่างน้อยสี่สิบวา ตนเองคล้ายมดอันกระจ้อยร่อย บนผนังด้านตรงข้ามจากปากทางเข้า แกะสลักตัวหนังสือแบบจ้วน* จากบนลงล่างแถวหนึ่ง อักษรตัวแรกกับตัวสุดท้ายห่างกันอย่างน้อยสามสิบวา อักษรแต่ละตัวกว้างยาวหนึ่งวา เป็นข้อความว่า **"ฟ้าดินไร้เมตตา ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งราวสุนัขฟาง"****

---

* รูปแบบตัวหนังสือจ้นชนิดหนึ่ง

** ข้อความในคัมภีร์เต่าเต๊กเก็ง อยู่ในบทที่ห้า

ฟูอิงใจสั่นสะท้าน คุกเข่าลงอย่างลืมตัว ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา เขามีชีวิตถึงวัยนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่บังเกิดความสะท้านสะเทือนและพลุ่งพล่านตื้นตันถึงเพียงนี้

ตำหนักขนาดใหญ่ถูกปกคลุมอยู่ภายในประกายสีขาวอันนุ่มนวลตัดกับประกายสีแดงที่สาดลอดเข้ามาจากปากทางเข้า ฟูอิงแหงนมองเพดานตำหนักพบว่าใจกลางเพดานตำหนักซึ่งอยู่สูงจากพื้นสี่สิบวาฝังไว้ด้วยวัตถุทรงกลมอันหนึ่ง มีเส้นผ่าศูนย์กลางสองวา แผ่ลำแสงสีเขียวเหลืองคล้ายกับดวงอาทิตย์ในคูหาดวงหนึ่ง อาบไล้ตำหนักขนาดใหญ่อยู่ภายใต้ลำแสงสีเขียวนี้

หากยึดถือที่มาของแสงสว่างนี้เป็นศูนย์กลาง บนเพดานตำหนักยังวาดรูปวงกลมขนาดใหญ่ มีเส้นผ่าศูนย์กลางร่วมยี่สิบวา เป็นภาพดวงดาวเดียวกับที่ปากทางเข้าอุโมงค์ เพียงแต่ขยายใหญ่ขึ้นอีกหลายเท่า ปกคลุมตำหนักทั้งหลังอยู่ใต้กลุ่มดาวนักษัตร ตำหนักขนาดใหญ่ไม่มีเสาสักต้นปราศจากวัตถุใด บนพื้นใจกลางตำหนักมีภาพสลักนูนรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวสองวา ผนังด้านซ้ายขวาก็มีภาพสลักนูนกว้างยาววาเศษด้านละยี่สิบสี่รูป รวมกับภาพสลักนูนที่ใจกลางตำหนัก พอดีมีสี่สิบเก้ารูป

ภาพสลักนูนบนพื้นใจกลางตำหนักฝีมือประณีตงดงาม แกะสลักเป็นรูปเทพสวรรค์สวมชุดเกราะประหลาด ใบหน้าใส่หน้ากากรูปหนึ่ง ใต้ร่างเป็นสัตว์ประหลาดคล้ายมังกรไม่คล้ายมังกรตัวหนึ่งแหวกชั้นเมฆอันหนาทึบเก้าก้อน เหินทะลุมุมซ้ายด้านบนลงมา โถมใส่ลูกไฟอัคคีสีแดงเลือดที่มุมขวาด้านล่าง ที่ริมขอบของชั้นเมฆหนาทึบ เขียนข้อความจากบนลงล่างว่า เก้าชั้นฟ้า แปดชั้นฟ้า จนถึงหนึ่งชั้นฟ้าที่อยู่ล่างสุด ด้านบนของภาพสลักนูนจารึกอักษรสะดุดตาว่า **"จ้านเสินถูลู่อี้"** *(ม้วนภาพเทพประยุทธ์หนึ่ง)*

ฟูอิงเข้าใจในบัดดล ค่อยทราบว่าม้วนภาพเทพประยุทธ์ซึ่งยังไม่ได้ปรากฏสู่โลกภายนอก ที่แท้เป็นภาพสลักนูนขนาดใหญ่รวมสี่สิบเก้ารูป ตาม

คำร่ำลือม้วนภาพเทพประยุทธ์สามารถเชื่อมโยงความลับแห่งฟ้าดิน ภาพที่หนึ่งนี้ก็ลึกล้ำพิสดาร ฟู่อิงคล้ายเผชิญกับคำทายปริศนา สร้างความอึดอัดขัดข้องยิ่ง

ฟู่อิงเดินไปยังผนังซ้ายมือ จนถึงภาพสุดท้าย พบว่านอกจากจารึกข้อความ **"จ้านเสินถูลู่ซื่อสือจิ่วพ่อฉุยซวีคง"** *(ม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่สี่สิบเก้าทลายนภาลัย)* แล้ว หามีรูปภาพอันใดไม่ สร้างความผิดหวังยิ่ง

เมื่อเดินย้อนกลับมา เห็นจารึกอักษร **"จ้านเสินถูลู่ซื่อสือปาฉงฝ่านจิ่วเทียน** *(ม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่สี่สิบแปดคืนสู่เก้าชั้นฟ้า)* ซึ่งเทพประยุทธ์ที่มีลักษณะคล้ายเทพสวรรค์ ขี่สัตว์ประหลาดคล้ายมังกรไม่คล้ายมังกรตัวนั้น บินขึ้นจากมุมขวาด้านล่าง ทะลุชั้นเมฆทั้งเก้า เหินบินมายังมุมซ้ายด้านบนซึ่งเป็นตำแหน่งทิศทางตรง กันข้ามกับภาพแรก

ฟู่อิงได้คิดอยู่บ้าง แต่ไม่แน่ใจว่าตนเองไขว่คว้าถูกอันใด อดหงุดหงิดใจอยู่บ้างมิได้ จากนั้นบังเกิดความตื่นตระหนก หวนนึกถึงตนเองเข้าสู่วิถีแห่งดาบ จิตใจหนักแน่นดั่งศิลาแลง ไม่เคยถกรังควานทางอารมณ์เช่นนี้มาก่อน รีบปล่อยวางเป็นการชั่วคราว ทอดตามองรอบข้าง พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ที่แท้ฟู่อิงมาถึงเชิงผนังที่ห่างไกล ที่ใต้ตัวหนังสือแบบจ้วนข้อความว่า **"ฟ้าดินไร้เมตตา ยึดถือสรรพสิ่งเป็นเช่นหุ่นสุนัขฟาง"** มีคนผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิหันหน้าหาผนัง เงาหลังกำยำสูงใหญ่ เครื่องแต่งกายแบบโบราณ ไม่คล้ายกับยุคสมัยนี้ ที่ข้างกายคนผู้นี้ยังมีโครงกระดูกโครงหนึ่ง ข้างโครงกระดูกมีข้าวของอยู่หลายสิ่ง

ฟู่อิงเดินเข้าใกล้ไปชมดู เห็นคนผู้นี้มีใบหน้าเคร่งขรึม มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอันสงบสุข ผมเผ้ากับเสื้อผ้าสลายหายไปกว่าครึ่ง แต่กล้ามเนื้อใบหน้ายังไม่ต่างกับคนมีชีวิต

ฟู่อิงยื่นมือแตะสัมผัสกลางหลังของท่าน ปลายนิ้วพอสัมผัสถูก เสื้อผ้า

ก็สลายเป็นผุยผง แสดงว่าผ่านยุคสมัยมาเนิ่นนานปี ร่างกายใต้ร่มกายกลับกระด้างแข็งแกร่ง คล้ายกับแปรสภาพเป็นวัตถุธาตุอันแข็งแกร่งที่ไม่ทราบนามชนิดหนึ่ง

มือซ้ายของคนผู้นี้ตกห้อยลง บนพื้นมีอักษรเล็กๆ แถวหนึ่ง เขียนว่า **"กว่างเฉิงจื่อรู้แจ้งทำลายวชิระ ณ ที่นี้"** นิ้วกลางที่กระทบพื้นพอดีอยู่บนคำ **"นี้"** ซึ่งเป็นคำสุดท้าย แสดงว่าอักษรหลายคำนี้เป็นท่านผนึกพลังขีดเขียนอยู่บนพื้น ฟู่อิงยังไม่เคยพบเห็นมาก่อนว่าสามารถขีดเขียนอักษรบนวัสดุที่แข็งกระด้างถึงเพียงนี้

ฟู่อิงครุ่นคิด คนผู้นี้มีชื่อเดียวกับกว่างเฉิงจื่อ ผู้เป็นอาจารย์ของจักรพรรดิเหลืองหวงตี้ในสมัยบรรพกาล หากแม้นเป็นบุคคลเดียวกัน คงต้องซุกซ่อนความลับอันยิ่งใหญ่ไว้ ยังมีคนผู้นี้สามารถใช้นิ้วมือแกะสลักพื้นหินแกร่ง หลังจากเสียชีวิตร่างกายก็อยู่ในภาวะไม่ดับสูญ คงต้องมีความสำเร็จถึงขั้นเลิศภพจบพสุธา และตำหนักขนาดใหญ่หลังนี้คงมีส่วนเชื่อมโยงกับวัตถุเรื่องราวลึกลับถึงที่สุด

ฟู่อิงพลันนึกออกว่ายังมีข้าวของอื่นอีก รีบกวาดตาไปด้านข้าง เห็นข้างโครงกระดูกมีตำราเล่มหนึ่ง และถุงใหญ่ที่พับเอาไว้ใบหนึ่ง สะท้อนประกายวูบวาบ ไม่ทราบจัดสร้างจากวัตถุใด

ฟู่อิงเดินเข้าใกล้ เห็นตำราเล่มนี้ทำจากเนื้อแพร มีความหนาหลายนิ้ว หน้าปกเขียนตัวหนังสือ**เยี่ยเซ่อ** *(ตำราเยี่ยเฟย...เยี่ยเฟยคืองักฮุย)* ที่ด้านข้างมีกล่องเหล็กใบหนึ่ง ย่อมใช้บรรจุตำรางักฮุย ยอดตำราซึ่งผู้คนทั่วหล้าต่างช่วงชิง และเป็นความหวังของชาวฮั่น กลับนอนสงบนิ่งอยู่ในตำแหน่งที่เขาเอื้อมมือถึง ฟู่อิงอดบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยายมิได้

ส่วนถุงใหญ่ที่ด้านข้าง มีกระดาษแผ่นหนึ่งโผล่พ้นออกจากข้างถุง เขียนตัวหนังสือละเอียดถี่ยิบว่า *"เราเปยเสิ้งเทียน สืบทอดปณิธานที่ตกทอดมาของสำนักเรา ทุ่มเทเวลาชั่วชีวิตเพื่อค้นหาความลับ มีโอกาสมาถึงที่นี้*

มาตรว่าไม่สามารถกลับขึ้นไปบนโลกมนุษย์ ก็ปราศจากความเสียใจอีก ตำหนักเทพประยุทธ์หลังนี้ซ่อนความลับแห่งฟ้าดิน แฝงวิถีที่ภูตเทพยากจะหยั่ง น่าเสียดายที่เราด้อยภูมิปัญญา ไม่อาจรู้แจ้งในวิถี หลุดพ้นจากทางโลกเช่นเซียนวิเศษกว่างเฉิงจื่อ เราเคยอวดตนเป็นสถาปนิกอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน เมื่อมาถึงที่นี้ค่อยทราบว่าเล็กกระจ้อยร่อย ตามข้อสันนิษฐานของเรา วิธีไปจากที่นี้ ต้องอาศัยทางน้ำไหลก้นทะเลสาบ ในตำแหน่งสวิน ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไหลไปตามกระแสน้ำจะขึ้นถึงพื้นผิวดิน ดังนั้นอาศัยเส้นใยของต้นไม้นิรนามในที่นี้จัดสร้างเป็นถุงคุ้มครองกาย หากแม้นเป็นยอดฝีมือแห่งยุค สามารถใช้ถุงคุ้มครองกายบรรจุพลัง แล้วโคจรพลังคุ้มครองกาย ซ่อนจำศีลอยู่ภายใน อาศัยทางน้ำใต้ดินพัดพาออกไป อาจเห็นแสงตะวันใหม่ได้ ตัวเราชราแล้ว มิใช่ไม่ต้องการ หากแต่ไม่สามารถไปได้ ขอทิ้งข้อความให้ไว้แก่ผู้มีวาสนา"*

ยอดสถาปนิกแห่งยุคท่านนี้ แม้ไม่สามารถจากไป แต่ก็ทิ้งวิธีการไปจากที่นี้เอาไว้ นับเป็นความปรารถนาดีที่น่ายกย่อง

ฟู่อิงพออ่านจบ ก็สะกิดความฮึกเหิมห้าวหาญขึ้น เห็นว่าในที่สุดไม่สร้างความผิดหวังแก่หานกงตู้ หากสามารถจัดส่งตำรางักฮุยเล่มนี้ต่อหลงจุนอี้ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด ก็ไม่เสียทีที่เหล่ายอดฝีมือสละชีวิตให้ ยามนั้นอดกู่ร้องดังยาวนานมิได้ บังเกิดเป็นเสียงสะท้อนสะท้านทั่วตำหนัก

เซี่ยงอู๋จงพออำลาจากกวนเจี๋ย ก็ได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ จึงทุ่มเทวิชาฝีมือประจำตัวติดตามไป กลับพบว่าบุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลไม่มีเพียงสองคน หากทว่ามีถึงเจ็ดคน ล้วนมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว มุ่งหน้าไปทางตัวเมืองตะวันออกอย่างรวดเร็ว

---

* ชื่อในแผนภูมิปากหวังหรือโป๊ยซ่วย

ท่าร่างภูตพรายซ่อนร่องรอยของเซี่ยงอู๋จงเป็นสุดยอดหนึ่งในยุทธจักร นอกจากครั้งก่อนที่เผชิญกับหลิงตู้ซวีไม่อาจใช้ออกแล้ว ที่ผ่านมาล้วนใช้อย่างได้ผล ยามนี้ทุ่มเททำร่าง ทางหนึ่งอาศัยสิ่งปลูกสร้างและต้นไม้ปกปิดร่องรอย ติดตามหลังไปโดยไม่ถูกพบเห็น

มันทางหนึ่งสะกดรอยตาม ทางหนึ่งลอบสงสัยใจ เซี่ยงอู๋จงดูจากท่าร่าง จดจำออกว่าบุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลทั้งเจ็ดนี้ มีทั้งบุรุษและสตรี ครอบคลุมมือดีของทุกค่ายสำนัก ซึ่งก็หมายความว่านี่เป็นกองกำลังผสมขบวนหนึ่ง สร้างความประหลาดใจกว่าเดิม ค่ายสำนักเหล่านี้ต่างฝ่ายต่างมีพื้นที่ในการเคลื่อนไหว นอกจากเป็นเรื่องสำคัญแล้ว ยามปรกติไม่ยอมปฏิบัติการร่วมกัน ดังนั้นเซี่ยงอู๋จงถูกสะกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นมา

ผู้คนทั้งหลายมีท่าร่างรวดเร็ว ชั่วพริบตามาถึงบ้านเรือนของครอบครัวชั้นกลางหลังหนึ่ง ภายในบ้านมืดมิดไร้แสงไฟ ไม่ได้ยินสุ้มเสียงผู้คน บุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลทั้งเจ็ดกระจายไปตามที่ต่างๆ ประจำจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ล้อมบ้านเรือนทั้งหลังเอาไว้ แสดงว่าพวกมันล้วนเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง

พวกมันยังจัดขบวนไม่เสร็จสิ้น หน้าต่างบานหนึ่งของบ้านเรือนพลันถูกกระแทกปลิวกระเด็นออก ผู้คนสองคนรวมเป็นหมวดหนึ่งโผบินออกมาด้วยท่วงท่าประหลาดพิกล ที่แท้เป็นชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อนบนผู้หนึ่งหนีบร่างสตรีเปล่าเปลือยนางหนึ่งพุ่งทะลวงหน้าต่างออกมา ยืนหยัดอยู่กลางลานบ้าน

ในบุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลทั้งเจ็ด มีอยู่ห้าคนกระโดดลงยังกลางลาน รายล้อมชายฉกรรจ์นั้นติดผนังกำแพง ชายฉกรรจ์นั้นเยือกเย็นไม่ลนลานโอบกอดสตรีเปล่าเปลือยหันหน้าหาตัวมัน ให้นางเปลือยแผ่นหลังต่อทั้งหมด มือซ้ายมันถือหนามแหวกน้ำยาวสี่เชียะเล่มหนึ่ง เป็นประกายแวววาวใต้แสงจันทร์ นับเป็นภาพที่ทั้งเร้าใจทั้งชวนวาบหวาม

หวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

เซี่ยงอู๋จงซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ที่ห่างไป ลอบชมเชยชายฉกรรจ์ผู้นี้มีปฏิกิริยาปราดเปรียว ทั้งชั่วร้ายอำมหิต พอลงมือก็ช่วงชิงเป็นฝ่ายกำหนดความจริงแล้วบุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลเหล่านี้พอเห็นชายฉกรรจ์ผู้นี้จะจู่โจมสังหาร มิคาดชายฉกรรจ์ดุร้ายผู้นี้ใช้หญิงเปลือยเป็นตัวประกัน สร้างความลำบากใจแก่พวกมัน ไม่ทราบรกหรือถอยดี

เซี่ยงอู๋จงเห็นหญิงเปลือยนั้นมีรูปร่างอวบอัดส่วนโค้งส่วนเว้างดงามเต็มไปด้วยเสน่ห์ในวัยสาวต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ถึงแม้ทราบว่าไม่สมควรแต่ยังลอบอิจฉาเลื่อมใสต่อบุญวาสนาของชายฉกรรจ์ดุร้าย

ชายฉกรรจ์ดุร้ายส่งเสียงหัวร่อเฮอะฮะสะท้านแก้วหู แสดงว่าคนผู้นี้มีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง มิน่าเล่าผู้คนขบวนนี้ต้องผนึกกำลังจัดการกับมัน ยามนั้นชายฉกรรจ์ดุร้ายหันไปกล่าวกับชายกลางคนไว้เคราครึ้มผู้หนึ่งว่า “พี่เซี่ยโหวจากมาสบายดี เมื่อครู่ผู้น้องส่งสัญญาณออกไป ยอดฝีมือฝ่ายเราจะมาถึงในบัดดล เห็นแก่ไมตรีคบหากัน ท่านยังคงหลบหางไสหัวไปเถอะ”

คนผู้นี้บัดเดี๋ยวใช้คำพูดโอนอ่อนบัดเดี๋ยวกล่าวแข็งกร้าว คล้ายจริงคล้ายเท็จ ชวนให้ผู้คนปวดเศียรเวียนเกล้า

ชายกลางคนไว้เคราครึ้มมีนาม**เซี่ยโหวเปียว** มันก็เป็นนักเลงเก่า จึงทำสัญญาณมือคราหนึ่ง ผู้คนในบริเวณทั้งห้าแบ่งกำลังสองคนกระโดดขึ้นบนหลังคาบ้าน แสดงว่าช่วยผู้คนอีกสองคนตรวจสอบดูว่าฝ่ายตรงข้ามมีกำลังหนุนยกมาจริงหรือไม่ หากถึงคราจำเป็นจะได้ช่วยต้านทานกำลังหนุนของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในบริเวณคงเหลือชายฉกรรจ์ร่างเตี้ยเล็กมือถือพายเหล็กผู้หนึ่ง กับสตรีสาวถือกระบี่ยาว มีรูปโฉมโนมพรรณงดงามอีกนางหนึ่งยืนประจันกับชายฉกรรจ์ดุร้ายนั้น

ชายฉกรรจ์เตี้ยเล็กนั้นตวาดเบาๆ ว่า “เลี่ยเย่อเอี้ยนหากท่านยอมวางสตรีที่ไร้ความผิดในมือลง เรา**จางเถี่ยชัน**ขอท้าสู้กับท่านตัวต่อตัว”

ที่แท้คนผู้นี้เป็นหนึ่งในสี่ผู้คัดหางเสือของพรรคแยงซีเกียง ฉายาพายฉับไวจางเถี่ยซัน

ชายฉกรรจ์ดุร้ายเลี่ยเย่อเอี้ยนโอบกระชับหญิงเปลือยจนแนบแน่นกับมัน ส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า “พวกเจ้าอ้างตัวเป็นค่ายพรรคใหญ่โต กลับถูกสตรีอันกระจ้อยร่อยนางหนึ่งสะกดจนงอมืออับจนปัญญาไหนเลยกระทำการใหญ่ได้ ช่างน่าหัวร่อนัก”

เลี่ยเย่อเอี้ยนผู้นี้ยโสลำพอง กลับท้าทายทุกผู้คนอย่าได้สนใจต่อการข่มขู่ของมัน ลงมือต่อสู้กัน

สตรีสาวนั้นกล่าวว่า “เลี่ยเย่อเอี้ยนท่านก็เป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค กลับกระทำเรื่องรักตัวกลัวตายเช่นนี้ ไม่กลัวถูกหัวร่อเย้ยหยันหรือ?”

เซี่ยงอู๋จงพลันจดจำออกว่า สตรีสาวนี้เป็นยอดฝีมือหญิงที่อาศัย**สามสิบหกท่าเพลงกระบี่ทะลวงเมฆ**สร้างชื่อลือเลื่อง เป็นรองหัวหน้าพรรคหงส์**เหินสีฮูหยิน** นางมีรูปร่างชวนรัดรึง รูปหน้าหมดจดงดงามมีเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง

เลี่ยเย่อเอี้ยนเหลียวมองสีฮูหยิน สองตาทอประกายพิสดาร ทำให้ผู้คนคาดเดาจิตเจตนาของมันออก ได้ยินมันร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า “พวกเจ้าอ้างตนเป็นฝ่ายธัมมะ แท้ที่จริงเพียงเป็นสัตว์ในครอกเดียวกัน ทั้งที่ลงมือโดยไม่เลือกวิธีการ กลับยกตนว่าสูงส่ง”

ที่แท้เลี่ยเย่อเอี้ยนผู้นี้มักมากกามคุณ ก่อคดีข่มขืนกระทำชำเรา กระตุ้นความแค้นของส่วนรวมขึ้น แต่ตัวมันมีฝีมือกล้าแข็ง ศิษย์พี่ปี้เยี่ยจิง ก็เป็นยอดฝีมือ บวกกับฝ่ายมองโกลหนุนหลัง ทำให้มันอาละวาดโดยปราศจากข้อห้าม คราครั้งนี้ค่ายพรรคต่างๆ ได้รับการเชื้อเชิญจากหลงจุนอี้ เดินทางมาที่นี้ ร่วมช่วงชิงตำรางักฮุย ดังนั้นถือโอกาสจัดตั้งกองกำลังสี่ขบวนจับตาดูทั้งกลางวันกลางคืน หมายมั่นว่าจะฆ่ามารร้ายนี้ คืนนี้สบโอกาส เลี่ยเย่อเอี้ยนออกไปก่อคดี ถูกกองกำลังขบวนหนึ่งสะกดรอยตาม กลายเป็น

หวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

ทันใด ด้านซ้ายมือที่ห่างไปครึ่งลี้บังเกิดเสียงแตกระเบิด เปลวสีครามดอกหนึ่งแตกกระจายที่กลางอากาศอย่างสวยงามน่าดู

เซี่ยโหวเปียวหน้าแปรเปลี่ยนไป นี่เป็นสัญญาณแจ้งข่าว บ่งบอกว่าศัตรูมีกำลังกล้าแข็ง ส่งผลร้ายต่อฝ่ายตน ควรที่จะล่าถอย คนผู้นี้มีนิสัยสุขุมหนักแน่น ไม่หวังเข่นฆ่าศัตรู เพียงคิดเอาตัวรอดก่อน จึงส่งสัญญาณมือคราหนึ่ง คนทั้งสามพากันถอยปราดไปด้านหลัง

เซี่ยงอู๋จงที่จับตาดูอยู่ตื่นตระหนกยิ่ง ไม่ทราบว่าเลี่ยเย่อเอี้ยนมีอิทธิฤทธิ์ใด สามารถเรียกระดมผู้ช่วยอันเข้มแข็งมาโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้สึกตัว หากไม่สามารถค้นพบวิธีการสื่อสารของมัน จะส่งผลเสียต่อภารกิจ เป็นกบฏต่อมองโกล กลายเป็นเหตุปัจจัยแห่งความล้มเหลว

เลี่ยเย่อเอี้ยนร้องเสียงพิกล กลับโยนหญิงเปลือยในมือขึ้นฟ้า พุ่งตรงเข้าใส่พายฉับไวจางเถี่ยซัน หากปล่อยให้นางร่วงฟาดลงกับพื้น คงมีจุดจบอย่างอนาถ ตายในสภาพกระดกทั่วร่างหักหมดสิ้น

เลี่ยเย่อเอี้ยนผู้นี้มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตเจ้าอุบายความคิด คราก่อนเผชิญกับไม้เท้าคู่สุดยอด ยังประคองร่างที่รับบาดเจ็บหลบหนีไป ค่ำคืนนี้ตกอยู่ในวงล้อม แต่ยังเป็นฝ่ายกำหนดช่วงชิงความมีเปรียบตลอดเวลา

พายฉับไวจางเถี่ยซันเป็นชนชาวธัมมะ ไหนเลยเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ จึงรีบหยุดร่างไว้ หญิงเปลือยนั้นลอยสูงขึ้นไปสามสี่วา เรือนร่างอันงดงามพลิกตลบตลอดเวลา เปิดเผยส่วนสัดซอกกลีบอันเร้นลับอยู่รำไร

สีฮูหยินปราดเปรียวหลักแหลมยิ่ง ตัดสินใจถลันกลับมา กระบี่ในมือม้วนจู่โจมใส่เลี่ยเย่อเอี้ยนดั่งพายุฝน แต่เซี่ยโหวเปียวเป็นห่วงว่าฝ่ายตนไม่อาจต้านทานกำลังหนุนของศัตรู บวกกับเห็นว่าพายฉับไวกับสีฮูหยินแม้ไม่อาจสังหารศัตรูสมควรป้องกันตัวได้ ยังคงถอยปราดไป

เลี่ยเย่อเอี้ยนหัวร่อฮาฮา หนามแหวกน้ำในมือแทงปราดใส่สีฮูหยิน

ตำแหน่งที่จู่โจมไม่สุภาพยิ่ง สีฮูหยินตวาดเสียงเจื้อยแจ้วติดต่อกัน มาตรว่าอยู่ในยามเสี่ยงชีวิต นางยังคงมีท่าร่างอ่อนช้อยงดงาม

ยามนั้นหญิงเปลือยร่วงหล่นลงมาถึงระดับที่อยู่ห่างจากพื้นเชียะเศษ พายฉับไวจางเถี่ยซันไม่คำนึงถึงข้อครหา โอบกอดหญิงเปลือยเอาไว้ มันทราบว่าเลี่ยเย่อเอี้ยนต้องใช้วิชายืมวัตถุถ่ายทอดพลัง อาศัยการจับโยนหญิงเปลือยถ่ายเทพลังลมปราณใส่ หากตนเองรับไว้อย่างผิดวิธี จะเป็นเหตุให้หญิงเปลือยรับบาดเจ็บบอบช้ำ

มันขณะจะวางร่างนางลง พลันรู้สึกเย็นวาบที่ทรวงอก หนามปลายแหลมแทงทะลุหลังหญิงเปลือยออกมา แทงใส่ร่างตนเอง ร้อยคนทั้งสองติดกัน พายฉับไวจางเถี่ยซันแผดร้องคราหนึ่ง เสียชีวิตพร้อมกับหญิงเปลือย

ที่แท้เลี่ยเย่อเอี้ยนละทิ้งฉมวกชั่วคราว มือขวาใช้ออกด้วยเพลงฝ่ามืออันเผ็ดร้อน ทั้งตบฟาดทิ่มสกัด คุกคามเงากระบี่เต็มฟ้าของสีฮูหยินพันห่างไป จากนั้นคำนวณจังหวะเวลาตลอดจนตำแหน่งมุมเป็นมั่นเหมาะ ฉวยโอกาสที่พายฉับไวจางเถี่ยซันรับร่างหญิงเปลือยไว้ สมาธิจิตใจผ่อนคลายเล็กน้อย ซัดหนามแหวกน้ำออกด้วยมือซ้าย ใช้หนามเดียวปลิดชีวิตผู้คนสองคน

สีฮูหยินเห็นพายฉับไวตายอย่างอนาถ ต้องตวาดเสียงเกรี้ยวกราดบังเกิดความคิดเสี่ยงชีวิตทุกกระบวนท่าคิดตกตายพร้อมกับศัตรู

เมื่อครู่เลี่ยเย่อเอี้ยนซัดหนามแหวกน้ำออก สิ้นเปลืองพลังอักโขบวกกับอาวุธหลุดจากมือ ในใจยังคิดคร่ากุมหญิงงามเบื้องหน้าทั้งเป็น เพื่อหาความสุขสักครา ดังนั้นถึงแม้มีฝีมือเหนือล้ำกว่าสีฮูหยิน ยามกะทันหันกลับสู้เสมอกัน แน่นอน เวลาพอนานเข้า สีฮูหยินคงต้องประสบชะตากรรมพ่ายแพ้ถูกคร่ากุม

ที่ห่างไปบังเกิดเสียงแตกระเบิดอีกครา พลุสีครามอีกดอกหนึ่งยิงขึ้นฟ้า สีฮูหยินทราบว่าฝ่ายตนตกเป็นเบี้ยล่าง สัญญาณนี้แจ้งให้ทุกคนแยกย้าย

หลบหนี ยามนี้นางทุ่มเทใช้พลังสภาวะออกจนหมดสิ้น ยังดีที่เป็นฝ่ายรุกจึงแสร้งจู่โจมหลอกล่อจากนั้นหมุนตัวหลบหนี ในเสียงชายเสื้อปะทะลมคนล่วงหน้าไปกว่าสิบวา

เลี่ยเย่อเอี้ยนส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งลำพอง ไล่กวดตามติด มันมีท่าร่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็อยู่ห่างจากด้านหลังสีฮูหยินซึ่งกระโดดขึ้นบนกระเบื้องหลังคาบ้านข้างเคียงเพียงวาเศษ สีฮูหยินเห็นว่าไม่อาจหนีรอดได้ขณะจะหันกลับมาเสี่ยงชีวิต *แต่แล้วยามนั้น บนต้นไม้ที่ห่างไปวาเศษปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น แฝงรังสีฆ่าฟันอันยะเยือก ม้วนจู่โจมใส่เลี่ยเย่อเอี้ยน*

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน เลี่ยเย่อเอี้ยนถึงกับใจหายวาบ บวกกับมือเปล่าไร้อาวุธ ไม่กล้าปะทะหักหาญกับกระบวนท่าที่ศัตรูตั้งท่าเตรียมพร้อมเป็นเวลานานนี้ มารร้ายนี้ก็ยอดเยี่ยมยิ่ง ส่งเสียงตวาดก้อง บังคับร่างที่ถาโถมหดรั้งกลับมา หงายร่างตีลังกาลงยังลานบ้าน หลบรอดจากท่ากระบี่นี้อย่างหวุดหวิด

ผู้ที่จู่โจมท่ากระบี่นี้คือเซี่ยงอู่จงเอง เซี่ยงอู่จงไม่กล้าจู่โจมโหมรุกเพียงโบกมือบอกใบ้ต่อสีฮูหยิน พากันพุ่งปราดไปในเงามืด

เมื่อเลี่ยเย่อเอี้ยนกระโดดขึ้นบนกระเบื้องหลังคาใหม่ ศัตรูก็หนีหายจนไร้ร่องรอย มันบังเกิดข้อกริ่งเกรงต่อคนลอบจู่โจมทำร้ายเมื่อครู่ ไม่กล้าไล่ติดตามโดยผลีผลาม ยามนั้นใต้แสงจันทร์สาดส่องปรากฏเงาร่างหลายสายวิ่งปราดมาถึงอย่างรวดเร็ว

คนนำหน้าร่างสูงใหญ่ สิ่งที่ให้ความทรงจำแก่ผู้คนอย่างลึกล้ำคือจมูกที่งองุ้มดุจเหยี่ยว ขับเน้นกับเบ้าตาที่ลึกเป็นพิเศษ ประกายตาเกรี้ยวกราดดุร้าย หากทว่าไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกภายในออกมา มันทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าเลี่ยเย่อเอี้ยน ที่หลงเหลือกระจายไปยังตำแหน่งต่างๆ แสดงว่ายึดถือมันเป็นศูนย์กลาง

เลี่ยเย่อเอี้ยนพอเห็นคนผู้นี้ ก็สำรวมท่าทีน้อมกายกล่าวว่า “ผู้น้อยคำนับทูตสั่งการจั่ว”

ที่แท้ผู้มาเป็นชนชั้นผู้นำฝ่ายมองโกลในที่นี้ได้รับขนานนามเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของคนตามีสีนามจั่วเหอ ผู้คนอีกหลายคนล้วนเป็นคนตามีสีย่อมเป็นมือดีคนสนิทของมัน

จั่วเหอมองดูซากศพบุรุษสตรีซึ่งถูกหนามแหวกนารอยตัดกันทลานบ้าน สีหน้าปรากฏแววพึงพอใจ กล่าวกับเลี่ยเย่อเอี้ยนว่า “หลุมพรางที่ใต้เท้าเลี่ยนำเสนอครั้งนี้บังเกิดผล ฝ่ายตรงข้ามประสบความสูญเสียใหญ่หลวง มีผู้คนถูกฆ่าสี่คน ที่เหลือล้วนรับบาดเจ็บหลบหนี ถือว่าทอนความโอหังของโจรกบฏไป” พลางกวาดมองศพเปลือยแวบหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวอีกว่า “โจรกบฏเหล่านี้ตอบรับคำเชิญของหลงจุนอี้ พากันรุดมาช่วยเหลือพอดีเป็นโอกาสให้พวกเรากำจัดฆ่าทิ้งไปทีละกลุ่ม อย่างนั้นจะส่งผลดีต่อการปกครองของมองโกลยิ่งใหญ่เรา”

เลี่ยเย่อเอี้ยนกล่าวว่า “ความเคลื่อนไหวของหลงจุนอี้ครั้งนี้เท่ากับช่วยเหลือพวกเราทางอ้อม นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ”

จั่วเหอกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า *“คำพูดของใต้เท้าเลี่ยนี้พอดีเคาะถูกกระดูกข้อต่อสำคัญ ควรทราบว่าในโจรกบฏทั้งหลาย หลงจุนอี้แม้มีเกียรติภูมิสูงส่ง แต่ยังไม่ถึงขั้นเป็นผู้นำเหล่าผู้กล้า กลุ่มโจรกบฏมีสภาพคล้ายถาดทรายที่กระจัดกระจาย ต่างคนต่างเคลื่อนไหว คราครั้งนี้หลงจุนอี้เปิดเผยเรื่องการรับมอบตำรางักฮุยไปทั่วแผ่นดิน จุดประสงค์เพียงเพื่อยกระดับฐานะของตัวเอง หวังเป็นผู้นำมวลชน เพิ่มต้นทุนด้านการเมืองของตัวเองส่วนการที่จะได้รับตำรางักฮุยหรือไม่ ถือเป็นเรื่องรองลงไป”*

เลี่ยเย่อเอี้ยนค่อยเข้าใจในบัดดล มิลอบตื่นตระหนกที่จั่วเหอมีความคิดอ่านเหนือธรรมดา มิน่าเล่าซือฮั่นเฟยมอบหมายหน้าที่สำคัญให้ นับว่าไม่อาจดูแคลนจริงๆ

ตวงอี้ : เขียน / น.นมรัตน์ : แปล

จั่วเหอหันเหหัวเรื่องว่า “ฟังว่ายอดฝีมือในสังกัดหลงจุนอี้ ฉายานงรามเฉิดฉันฉีปี้เสามีความงามเป็นที่เลื่องลือ ใต้เท้าเลี่ยดงทราบดี”

เลี่ยเย่อเอี้ยนหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ราวกับยึดถือฉีปี้เสาเป็นวัตถุในถุงย่ามแล้ว

ยามนี้เมืองหังโจวกลายเป็นแดนประหารของฝ่ายสัมมาชีพกับมิจฉาชีพต่อสู้ช่วงชิงและหวังผลทางการเมืองกัน

จั่วเหอหันเหหัวเรื่องว่า “ฟังว่ายอดฝีมือในสังกัดหลงจุนอี้ ฉายานงรามเฉิดฉันฉีปี้เสามีความงามเป็นที่เลื่องลือ ใต้เท้าเลี่ยดงทราบดี”

เลี่ยเย่อเอี้ยนหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ราวกับยึดถือฉีปี้เสาเป็นวัตถุในถุงย่ามแล้ว

ยามนี้เมืองหังโจวกลายเป็นแดนประหารของฝ่ายสัมมาชีพกับมิจฉาชีพต่อสู้ช่วงชิงและหวังผลทางการเมืองกัน

รู้แจ้งในวังเร้นลับ

ฟู่อิงสาวเท้าออกจากตำหนักเทพประยุทธ์ ก้มลงมองดูบันไดศิลาขั้นแล้วขั้นเล่าทอดสู่ทะเลสาบใต้ดินตลอดจนเต่าศิลาที่เชิงบันไดล่างสุด ซึ่งเชิดหัวมาทางตำแหน่งที่เขายืนอยู่

ถึงแม้ฟู่อิงทราบดีว่าเต่าศิลาแกะสลักจากศิลา ยังยากจะยึดถือ *"มัน"* เป็นของไม่มีชีวิต เป็นที่เห็นได้ว่าฝีมือการแกะสลักของเต่าศิลาบรรลุถึงขั้นประณีตงดงาม คล้ายกับว่าหลังจากผ่านระยะเวลาหนึ่ง จะเริ่มคืบคลานขึ้นมา

ตามรอยร่องผนังรอบข้างที่ไกลตา อัคคีใต้ธรณีสว่างวูบวาบและดับไป มาตรว่าอยู่ลึกลงในดิน อากาศยังสดชื่นบริสุทธิ์ ผิวทะเลสาบที่สงบราบเรียบเกิดฟองน้ำผุดผาด เต็มไปด้วยพลังชีวิต บางครั้งปรากฏสัตว์ประหลาดปลาแปลกพิสดารกระโดดพ้นผิวน้ำบังเกิดเป็นเสียงดัง ท่ามกลางเสียงน้ำตกดังครืนครั่น ก่อเกิดเป็นจังหวะที่เต็มไปด้วยพลังความเคลื่อนไหว ฟู่อิงยามสะท้อนหวั่นไหว หางตาอดเปียกชุ่มมิได้

ทะเลสาบถือตำหนักเทพประยุทธ์เป็นศูนย์กลาง ยื่นขยายออกไปรอบข้าง ฟู่อิงทอดสายตามองไกล ที่ห่างไปหลายลี้ค่อยเห็นผนังถ้ำซึ่งเกิดอัคคีใต้ธรณีลุกโชน ทำให้ฟู่อิงนึกถึงปัญหาประการหนึ่งขึ้นมา

ทวงลี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

เปย์เสิ้งเทียนแม้เชียนในจดหมายสั่งเสีย ให้ใช้ทางน้ำไหลตำแหน่งสวินทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปจากที่นี้ แต่ในอาณาจักรใต้ดินอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ยากจำแนกทิศตะวันออกตก ที่ใดจึงเป็นตำแหน่งสวิน ตัวเขาจะทราบได้อย่างไร?

ฟู่อิงเดินทอดน่องตามบันไดศิลา ลงสู่ทะเลสาบเบื้องล่าง ทุกประการดูไปล้วนเป็นไปไม่ได้และไม่จริงแท้ คล้ายกับเป็นฝันใหญ่ตื่นหนึ่ง แต่พานมิใช่ห้วงความฝัน

น้ำทะเลสาบซัดใส่บันไดศิลา บังเกิดเป็นเสียงดังเพียะพะ ฟู่อิงมีฝีเท้ารวดเร็วว่องไว เดินลงบันไดหกร้อยกว่าขั้น จนถึงช่วงกึ่งกลาง พอเหลียวหน้ามอง เห็นตำหนักเทพประยุทธ์ตระหง่านภูมิฐานอยู่สูงเลิศลอย บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกคล้ายจริงคลายลวง มีผู้ใดสามารถสร้างสิ่งปลูกสร้างอันมหึมาเช่นนี้อยู่ใต้ดิน?

ในที่สุดฟู่อิงมาถึงหน้าเต่าศิลา เต่าศิลาขนาดใหญ่ตัวนี้เปรียบกับฟู่อิงซึ่งเป็นชายชาตรีสูงหกเชียะยังสูงกว่าสองสามเชียะ มองแต่ไกลแทบเข้าใจว่าเป็นของจริง เมื่อชมดูระยะใกล้ เห็นกระดองลวดลายละเอียดประณีต ฟู่อิงอดยื่นมือลูบคลำมิได้ เนื้อหินของเต่าเย็นเฉียบ ให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดนัก

เมื่อครู่น้ำทะเลสาบแช่ขาหลังของเต่าศิลา ยามนี้ท่วมถึงครึ่งตัว เต่าศิลายิ่งคล้ายเพิ่งคืบคลานขึ้นจากน้ำ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ฟู่อิงยิ่ง หรือว่าที่นี้มีกระแสน้ำขึ้นน้ำลงด้วย?

พริบตานั้นฟู่อิงเกิดความรู้สึกผิดปรกติ ยามนี้เขายืนอยู่ที่บันไดขั้นสุดท้าย สองเท้าแช่อยู่ในน้ำทะเลสาบ ปรากฏคลื่นลับสายหนึ่งหนุนเนื่องมาแทบกระชากร่างของเขาไป

นับตั้งแต่ฝึกปรือเพลงดาบสำเร็จแตกฉาน ฟู่อิงก็มีฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง ต่อให้เป็นคลื่นลูกใหญ่กระแทกใส่ ยังยากจะโยกคลอนเขาได้ คลื่น

ลับหลายระลอกนี้ กลับแทบกระชากเขาสะดุดล้มลง จำต้องเคลื่อนกายติดต่อกันหลายก้าว ค่อยรักษาการทรงตัวไว้ได้

ฟู่อิงมีปฏิกิริยาปราดเปรียวถึงเพียงไหน พลันฉุกใจคิด กระโดดปราดไปยังบันไดศิลาเบื้องสูง ขณะที่ร่างของเขายังลอยอยู่กลางอากาศ ปรากฏสัตว์ประหลาดขนาดใหญ่สีเขียวตัวหนึ่งโผพุ่งพ้นจากผิวน้ำดังกราวใหญ่ อ้าปากที่มีฟันเขียวแหลมคมงับใส่สองเท้าของเขา เส้นผมสีเขียวทั่วทั้งหัวกระพือพัดไปด้านหลัง สารรูปดุร้ายน่าสะพรึงกลัวนัก

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ฟู่อิงไม่คำนึงถึงการรักษาท่วงท่าให้น่าดู โคจรพลังถ่วงร่างทิ้งตัวลงจากกลางอากาศ ร่วงลงบนบันไดศิลาซึ่งอยู่เหนือผิวน้ำประมาณขั้นที่เจ็ด สิ่งมีชีวิตหัวประหลาดลำตัวคล้ายปลาจู่โจมใส่อากาศธาตุเหนือศีรษะของเขา ทะยานขึ้นไปบนบันไดหลายสิบขั้น แรงพุ่งตัวของสัตว์ประหลาดนี้กลับยาวไกลถึงสิบวา

ฟู่อิงชักดาบสันหนาออก ทุ่มเทสมาธิจดจ่ออยู่กับสัตว์ประหลาดที่อยู่เบื้องสูง มันอยู่บนบันไดสูงขึ้นไปหลายวา รอบลำตัวปรากฏขาใหญ่คล้ายฝ่ามือคล้ายกรงเล็บ เต็มไปด้วยเกล็ดแข็งดีดพุ่งออกมาสี่ข้าง มันพอกระทบพื้น ก็หันหัวกลับมาดุจสายลม ตาเขียวปัดทั้งคู่สาดประกายประหลาดจ้องมองศัตรูเบื้องล่างเขม็งนิ่ง

ฟู่อิงลอบร้องผิดท่า ที่แท้สัตว์ประหลาดตัวนี้อาศัยอยู่ได้ทั้งบนบกและในน้ำ ดูจากความเร็วที่หมุนตัว มีความคล่องตัวไม่ด้อยกว่าอยู่ในน้ำ หว่างกลางลูกตาทั้งคู่มีเนื้อสีแดงปูดออกมาก้อนหนึ่ง ซึ่งเป็นผลงานของดาบสันหนาฟู่อิง คิดไม่ถึงว่ามันฟื้นฟูขีดความสามารถในการโจมตีได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

ตลอดทั้งลำตัวของสัตว์ประหลาดปรากฏแก่สายตาของฟู่อิงโดยสิ้นเชิง มันมีลำตัวกลม ยาวร่วมสามวา ตลอดทั้งตัวมีเกล็ดหนาทั้งแดงและเขียว ส่วนหางยาวแหลม สะบัดฟาดอย่างมีพลัง ส่วนหัวใหญ่โตเป็นพิเศษ

มีเขาเล็กๆ ดุจเขากวางเลียงผาสองอัน เส้นผมบนหัวแต่ละเส้นหยาบเท่าแขนเด็ก ห้อยประลงยังสองฟากข้าง ตาเขียวปัดมีขนาดเท่าดวงโคม รูจมูกแบนราบรั้นขึ้น ปากใหญ่ปิดสนิท ใต้ปากงอกเงยด้วยหนวดสั้นราวหนามแหลม มีส่วนคล้ายกับมังกรที่เล่าลือกันอยู่เจ็ดส่วน

มังกรร้ายเปลี่ยนท่าทีที่ดุร้ายหุนหันเป็นสงบดั่งขุนเขา จ้องมองเขม็งมายังฟู่อิงที่เบื้องล่าง ราวกับเต็มไปด้วยความเคียดแค้น แม้แต่ฟู่อิงซึ่งมีขวัญกล้าแข็ง ยังถูกมันจ้องมองจนขนลุกเกรียว

หนึ่งสัตว์หนึ่งมนุษย์แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง เผชิญหน้ากันบนบันไดศิลา

น้ำทะเลสาบยิ่งมายิ่งหนุนสูง ลูกคลื่นกระแทกกระทั้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า เสียงครืนครั่นกับเสียงสะท้อนดังสะท้านทั่วทั้งอาณาจักรใต้ดิน ระดับน้ำเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ชั่วระยะเวลาธูปไหม้ครึ่งดอก น้ำทะเลสาบก็ท่วมถึงหว่างเอวของฟู่อิง เต่าศิลาคงเหลือเพียงส่วนหัวซึ่งเชิดขึ้นที่โผล่พ้นผิวน้ำ

ฟู่อิงครุ่นคิด หากมังกรร้ายตัวนี้รู้จักอาศัยอานุภาพธรรมชาติ จงใจรุกไล่ตนเองอยู่ในตำแหน่งนี้ รอจนน้ำทะเลสาบท่วมร่างค่อยจัดการกับเขา คราครั้งนี้เขาคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ทั้งนี้เพราะนี่แสดงว่าสัตว์ประหลาดบรรลุถึงขั้นแสนรู้ ทำให้ฟู่อิงมิอาจไม่ประเมินขีดความสามารถของมันใหม่

เปลวสีเขียวในลูกตาของมังกรร้ายผนึกแน่วนิ่ง หางมหึมาที่ด้านหลังก็หยุดการเคลื่อนไหว ส่วนท้องแนบติดกับบันไดศิลาสิบกว่าขั้น คล้ายเกาะติดกับบันไดศิลาก็มิปาน

น้ำทะเลสาบท่วมถึงหน้าอกของฟู่อิงแล้ว ฟู่อิงไม่มีทางเลือกอื่นอีก พลันกู่ร้องดังยาวนาน ปลุกปลอบสติสมาธิ มือถือดาบสันหนา ก้าวยาวๆ พ้นจากผิวน้ำ ผนึกรังสีการฆ่าฟันขุมหนึ่งโถมใส่มังกรร้าย

ประกายสีเขียวในลูกตามังกรร้ายยิ่งเจิดจ้ากว่าเดิม ผมสีเขียวพัดพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย หางมหึมาเริ่มหวดฟาดดังขวับขวับ กวาดใส่บันไดศิลาตลอดเวลา เป็นที่น่าเกรงขามนัก

ฟู่อิงอาศัยพลังดาบอันกล้าแข็ง สะกดจนมังกรร้ายไม่กล้าเปิดฉากจู่โจม เห็นแน่ชัดว่าหากเดินขึ้นไปอีกขั้นหนึ่งจะพ้นจากผิวน้ำ มังกรร้ายก็พุ่งเรียดบันไดศิลาจู่โจมใส่เขา ส่วนหางและท้องของมันยังแนบติดกับขั้นบันไดแต่ท่อนบนผงกตัวขึ้นกลางอากาศ กรงเล็บหน้าทั้งคู่แยกย้ายเป็นซ้ายขวาตะปบใส่ฟู่อิง

ฟู่อิงตวาดก้อง ดาบสันหนากลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบสายหนึ่งฟาดฟันใส่หว่างกลางกรงเล็บทั้งคู่ดุจสายฟ้า ท่าจู่โจมนี้นันความเร็วเป็นหลัก คำนวณว่าหลังจากฟันถูกมังกรร้าย จะพุ่งถอยไป ยังมีเวลาหลบรอดจากกรงเล็บที่ตะปบใส่ หากมิใช่ฟู่อิงเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ทั้งกอปรด้วยกำลังขวัญและความเชื่อมั่น ต้องไม่มีผู้ใดกล้าใช้ชีวิตเป็นเดิมพันเช่นนี้

มังกรร้ายคล้ายกลัวเกรงต่อดาบสันหนาของฟู่อิงยิ่ง พอเห็นประกายดาบ ก็หดกรงเล็บทั้งคู่ ถอยกรูดไปด้านหลัง ฟู่อิงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น แค่นเสียงเบาๆ พาตัวพ้นจากน้ำเร่งเร้าสภาวะดาบราวตามติดดุจเงาตามตัว ฟาดฟันดาบสืบต่อ

เห็นแน่ชัดว่าจะฟันถูกตาขวาของมังกรร้าย มังกรร้ายพลันร้องเสียงพิกล ส่ายหัวขนาดใหญ่ พร้อมกับความเคลื่อนไหว ผมเขียวทั่วทั้งหัวกลับกลายเป็นพายุหมุนหอบหนึ่งม้วนขึ้นกลางอากาศ หวดถูกตัวดาบของฟู่อิง ราวกับแส้เส้นหนึ่ง

รู้สึกมีพลังอันมหาศาลแล่นมาตามตัวดาบ ฟู่อิงคร่างหนักๆ คำหนึ่ง ง่ามมือฉีกขาด ดาบสันหนาถูกผมสีเขียวของมังกรร้ายกระชากหลุดลอยขึ้นไปสิบกว่าวา เสียงเครั้งเมื่อตกลงบนบันไดศิลาและกลิ้งตกลงมาอีกหลายขั้น ดั่งราวกับเป็นเสียงระฆังมรณะของฟู่อิง ฟู่อิงพอมีอายุยี่สิบปี ก็ละทิ้งกระบี่

ฝึกดาบแทน นี่เป็นครั้งแรกที่สู้ศัตรูจนถูกกระแทกดาบหลุดจากมือ

มังกรร้ายเชิดหัวแผดเสียงร่ำร้องคล้ายหลงลำพองยิ่ง ฟู่อิงฉวยโอกาสที่มันเชิดหัวขึ้น ตวัดเท้าขวาเตะออก พอดีเตะถูกส่วนคางของมัน เท้านี้เตะออกอย่างสุดกำลัง รวบรวมพลังฝีมือทั่วร่างใช้ออก อย่างน้อยแฝงพลังนับพันชั่ง มังกรร้ายพอถูกเตะใส่ต้องแผดเสียงร้องราวบ้าคลั่ง ถดถอยไปอย่างรวดเร็ว กลับไปยังตำแหน่งที่หมอบนิ่งอยู่อีกครา

ฟู่อิงไม่ส่งเสียงร้องตวาด พุ่งโถมจากด้านข้างขึ้นไป คิดฉวยโอกาสที่มังกรร้ายไม่ทันทรงตัวมั่นช่วงชิงสู่เบื้องสูง อย่างน้อยก็เก็บดาบสันหน้าขึ้นมา เพิ่งรีบรุดขึ้นไปไม่กี่ขั้น รู้สึกมีพลังรุนแรงกดทับใส่ร่าง ฟู่อิงทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญาหมุนตัวกลับไปรับมือ

มังกรร้ายจู่โจมจากเบื้องบนขวามือลงมา ด้วยระดับความเร็วที่น่าตระหนก คราครั้งนี้มันยื่นกรงเล็บคู่นำหน้า คุ้มครองส่วนหน้าเอาไว้ ไม่ให้ฟู่อิงทำร้ายได้อีก กรงเล็บของมันเป็นประกายแวววาวยังแหลมคมกว่าอาวุธหากถูกมันตะปบใส่ ไหนเลยมีชีวิตรอดได้

มังกรร้ายพุ่งตัวลงมาถึงที่ซึ่งห่างจากฟู่อิงวาเศษ พลันทิ้งส่วนหัวลงมาหันเขาทั้งคู่ใส่ฟู่อิง ค่อยพุ่งโถมใส่ ฟู่อิงฉุกใจคิด มังกรร้ายตัวนี้อาจมองเห็นในช่วงระยะที่จำกัด ดังนั้นพอเข้าสู่ระยะหนึ่งวา กลับมองไม่เห็นวัตถุในระยะใกล้ เพราะเหตุนี้ฟู่อิงสามารถทำร้ายมันในระยะประชิดติดตัว แต่ในสภาพปัจจุบันแม้ทราบก็หามีข้อแตกต่างไม่

ฟู่อิงตวาดก้อง กระโดดขึ้นกลางอากาศ ยกเท้าเหยียบใส่หว่างกลางของเขาทั้งสองข้างของมังกรร้าย ท่วงท่านี้ทั้งหลบรอดจากกรงเล็บของมังกรร้าย ทั้งเลือกจู่โจมใส่ส่วนหัวที่เปราะบางกว่าของมัน

แลเห็นเท้ากำลังจะเหยียบถูก แม้แต่ฟู่อิงซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่ยึดถือต่อผลสำเร็จล้มเหลวยังลอบลิงโลดยินดี แต่แล้วที่ข้างกายเกิดกระแสลมขึ้น เท้าของฟู่อิงเหยียบถูกส่วนหัวของมังกรร้าย ยังไม่ทันใช้กำลัง บริเวณ

ไหล่ขวาก็ถูกหางมหึมาของมันหวดใส่

ฟู่อิงก็มีปฏิกิริยาเป็นเลิศ รีบบังคับตัวอ่อนนุ่มปล่อยให้มังกรร้ายสะบัดหางหวดร่างเขาลอยขึ้นกลางอากาศ ร่วงหล่นลงบนผิวทะเลสาบที่อยู่ห่างไปยี่สิบวา ด้วยความรู้สึกที่ย่ำแย่ยิ่ง คิดไม่ถึงว่าส่วนหางของมังกรร้ายกลับคล่องแคล่วร้ายกาจถึงเพียงนี้ ทั้งจู่โจมอย่างไม่คิดฝัน ทำให้มันช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ตอนอยู่บนบกตนเองมิใช่คู่มือของมัน หากลงน้ำไป ผลแพ้ชนะเป็นที่คาดคำนวณได้

ฟู่อิงร่วงหล่นลงในน้ำดังตูม ก่อเกิดสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน ที่ข้างหูแว่วเสียงน้ำหนักทึบ ทราบว่าในเวลาเดียวกันนี้ มังกรร้ายก็ดำลงน้ำด้วยความปราดเปรียว เพื่อรอจัดการกับศัตรูคู่แค้นเช่นเขา

ผู้คนทั่วไปพอพลัดตกลงน้ำ จะต้องแหวกว่ายเข้าหาฝั่งอย่างไม่คิดชีวิต แต่ฟู่อิงไม่มีความคิดเช่นนี้ หนึ่งนั้นเป็นเพราะเมื่อครู่ถูกหางของมังกรร้ายหวดใส่ มาตรว่าไม่ถึงกับกระแทกลมปราณคุ้มครองกายแตกซ่านสลาย แต่ครึ่งซีกร่างกลายเป็นชาด้าน ไม่สมควรแหวกน้ำเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง อีกทางหนึ่งเขาวางแผนพาตัวเข้าสู่จุดอับ แล้วค่อยพลิกฟื้นเอาตัวรอด ลองเสี่ยงอันตรายสักครา

สองมือของเขากอดหัวเข่าไว้ ขดตัวราวกับห่วง โคจรพลังถ่วงร่างลงสู่ก้นทะเลสาบ ยิ่งจมลงไป น้ำทะเลสาบยิ่งเย็นเฉียบ แรงกดดันยิ่งหนักหน่วง ฟู่อิงหลับตาลง ปล่อยให้พลังลมปราณโคจรหมุนเวียนอยู่ภายใน มุ่งความสนใจอยู่ที่การสัมผัสทางผิวกาย ความแปลกแยกของกระแสน้ำทุกสายก้นทะเลสาบ ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากประสาทสัมผัสของเขา เขาฝึกปรือวิชาเต่าจำศีล สามารถใช้ผิวกายดูดรับอากาศในน้ำเช่นเดียวกับปลา

บนผิวทะเลสาบบังเกิดเสียงน้ำอย่างรุนแรง มังกรร้ายว่ายสำรวจไปมาบนผิวทะเลสาบ ค้นหาร่องรอยของศัตรู เมื่อมันหาศัตรูไม่พบ จะดำลงในทะเลสาบ อย่างนั้นจะถึงเวลาต่อสู้แตกหักของมนุษย์กับมังกรแล้ว

หวงอี๋ : เถียน / น.นมริตน์ : แปล

เสียงน้ำบนผิวทะเลสาบเงียบหายไป มังกรร้ายดำลงในทะเลสาบ

ฟู่อิงติดตามความเคลื่อนไหวรอบข้างอย่างจดจ่อ เขาผ่อนการโคจรหมุนเวียนของพลังลมปราณภายในกาย รักษาตัวเองอยู่ในสภาพที่ผ่อนคลาย ทั้งมีปฏิกิริยาที่ปราดเปรียวที่สุด

รัสึกว่าน้ำทะเลสาบโดยรอบเกิดคลื่นลับหนนเนื่องมังกรร้ายว่ายตรวจตราอยู่ละแวกใกล้เคียง ในที่สุดปรากฏคลื่นลับขุมหนึ่งแหวกพุ่งมาจากเบื้องล่างขวามือ ฟู่อิงทราบว่าถึงเวลาตัดสินชี้ขาดแล้ว จึงลืมตาขึ้น กวาดมองไปยังเบื้องล่างขวามือ

ในน้ำทะเลสาบที่ดำและลึกปรากฏประกายสีเขียวสองจุดขึ้น ขยายใหญ่เข้าหาตนเองอย่างรวดเร็ว ฟู่อิงนึกทบทวนปฏิบัติการเที่ยวหนึ่ง หากว่าคำนวณผิดพลาด วันนี้ของปีหน้าจะเป็นวันครบรอบการตายของเขา

ประกายสีเขียวทวีความกล้าแข็งขึ้น ตอนแรกเพียงเป็นประกายสีเขียวสองจุด พริบตาต่อมาก็มีขนาดเท่าไข่ไก่ น้ำทะเลสาบรอบข้างเกิดกระแสปั่นป่วน ฟู่อิงค่อยคลายมือเท้า กระพุ่มแหวกน้ำ รักษาการทรงตัวไว้

ส่วนหัวของมังกรร้ายปรากฏรำไร จากสี่วาเป็นสามวา สองวา หนึ่งวา ส่วนหัวของมังกรร้ายตกห้อยลงมา ตระเตรียมพุ่งตัวมาถึงตำแหน่งของฟู่อิง ค่อยอ้าปากงับใส่

ฟู่อิงคาดเดาไม่ผิด ถึงแม้อยู่ในน้ำ มังกรร้ายยังมองไม่เห็นภาพในระยะหนึ่งวา เมื่ออยู่ในระยะนี้มันได้แต่อาศัยกระแสน้ำไหลคำนวณความเคลื่อนไหวของเป้าหมาย นี่เป็นความได้เปรียบเพียงหนึ่งเดียวที่ฟู่อิงพึ่งพาอาศัยได้

ฟู่อิงผนึกจิตรวมสมาธิ มังกรร้ายคุกคามเข้ามาในระยะเจ็ดเชียะ ค่อยอ้าปากมหึมา เผยเห็นฟันเขี้ยวแวววาว ที่นี้แม้อยู่ส่วนลึกของก้นทะเลสาบแต่ยังมีแสงรำไรสาดลอดลงมาถึงความลึกระดับนี้ เพียงพอกับการช่วยให้ยอดฝีมือเช่นฟู่อิงเห็นภาพอย่างเลือนราง

ระยะห่างย่นใกล้เป็นหกเชียะ ห้าเชียะ สี่เชียะ...

ปากมหึมาอ้ากว้างออก

ฟู่อิงเล็งหาโอกาสเหมาะ พุ่งตัวไปเบื้องหน้าอย่างสุดตัว พลิกตัวขึ้นไปบนหัวมังกรร้าย สองมือตะปบปราด รวบคว้าเขาสั้นบนหัวมังกรร้ายเอาไว้ ตลอดทั้งร่างขี่อยู่บนหัวมังกร สองเท้าหนีบหัวมังกรแนบแน่น

มังกรร้ายยามแตกตื่นพุ่งกระโจนไปเบื้องหน้า พลิกตลบม้วนตัวในน้ำทะเลสาบราวบ้าคลั่ง บางครั้งยังเผ่นโผนขึ้นไปบนผิวทะเลสาบ ก่อกวนจนทะเลสาบใต้ดินพลิกปั่นป่วน ปลาทั้งหลายว่ายเตลิดหนีหาย แต่สองมือของฟู่อิงยึดจับเขาทั้งคู่แนบติดกับตัวมัน ปล่อยให้มันอาละวาดวุ่นวาย หาหวั่นไหวลนลานไม่

มังกรร้ายมีพลังงานไม่สิ้นสุด กระโจนขึ้นสูงหมอบตัวลงต่ำ ทั้งพลิกตัวไปมาไม่หยุดยั้ง ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด แม้แต่ยอดฝีมือซึ่งมีพลังลมปราณยาวนานเช่นฟู่อิงยังเริ่มทนทานไม่ได้ มือเท้าชาด้านปวดเมื่อย ตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ หากมิใช่หลายปีมานี้ฝึกจิตจนเข้มแข็ง เพียงสภาพร่างกายที่เผชิญรับไว้ คงปล่อยมือแต่แรกแล้ว

แต่หากมังกรร้ายยังอาละวาดต่อไป จะช้าเร็วเขาคงต้องคลายมือออก ความรู้สึกที่ล้มเหลวแล่นจู่โจมจิตใจ ฟู่อิงนอกจากต้องต้านทานความอ่อนล้าทางร่างกาย ยังต้องต่อสู้กับความเหนื่อยล้าทางจิตใจ

มังกรร้ายพุ่งพรวดขึ้นไปยังที่สูงเหนือผิวทะเลสาบสามวา ตำหนักเทพประยุทธ์อันยิ่งใหญ่หมอบนิ่งอยู่เบื้องหน้า ฟู่อิงพลันบังเกิดไหวพริบปฏิภาณวูบหนึ่ง นึกถึงม้วนภาพเทพประยุทธ์ภาพที่สามสิบหกขึ้นมา

ภาพใบนั้นวาดรูปคนผู้หนึ่ง นั่งขัดสมาธิอยู่ใจกลางวงกลมขนาดใหญ่ ตำแหน่งทรวงอกหัวใจของคนผู้นั้นก็วาดวงกลมขนาดเล็กวงหนึ่ง ใต้ภาพเขียนข้อความว่า *"ฟ้าดินหนึ่งไท่จี๋ ร่างคนหนึ่งไท่จี๋ ไท่จี๋จำเดิมมีเพียงหนึ่ง เพราะใจกำหนดใหญ่เล็ก เพราะสำนึกก่อเกิดในนอก หากขจัดจิตและสำนึก*

ได้ ไหนเลยมีการแบ่งเป็นในนอก แยกออกเป็นเราท่าน ฟ้าดินเมื่อไร้ที่สุด ร่างคนก็ไม่มีที่สิ้นสุด พึงหลุดพ้นจากลักษณะทั้งปวง"

ตอนนั้นฟู่อิงอ่านดูอย่างไรก็ไม่เข้าใจ แต่ยามตกอยู่ในสภาพอันเลวร้ายเช่นนี้ พลันรู้แจ้งปรุโปร่ง ความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าของเขาในยามนี้ล้วนยึดติดอยู่กับการแบ่งแยกภายในภายนอก แยกออกเป็นเราท่าน เนื่องด้วยมีสังขาร จึงเกิดความเหนื่อยล้า เนื่องด้วยมีจิตสำนึก ค่อยเกิดความปวดร้าว หลายปีที่บำเพ็ญฌาน พลันกลับกลายเป็นบททดสอบอย่างเป็นรูปธรรม

ฟู่อิงเป็นลูกโทนของบิดามารดา เพาะพลังพิสดารตั้งแต่เล็ก ไม่ชมชอบเล่นหัวกับเด็กในวัยเดียวกัน หากแต่เข้าสู่ส่วนลึกของภูเขา ผ่านไปหลายวันค่อยกลับออกมา พออายุสิบหกปี ก็ศึกษาสรรพตำราจนแตกฉาน กลายเป็นเงียบขรึมไม่พูดจา

มีอยู่วันหนึ่งหัตถ์ขัดขืนฟ้าลี่หลิงผู้เป็นน้าชายท่องเที่ยวถึงบ้านของพี่สาว พอพบเห็นฟู่อิง ตอนแรกเกิดความตระหนก จากนั้นปีติยินดี ไม่สนใจว่าบิดามารดาฟู่อิงพอใจหรือไม่พอใจ กลับพำนักในบ้านฟู่อิง หนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์ออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ลี่หลิงยังถ่ายทอดวิชาอี้จิง ภูมิศาสตร์ ดาราศาสตร์ ตลอดจนวิถีแห่งเซียนแก่หลานชายจนหมดสิ้น

ฟู่อิงพอร่ำเรียนก็เข้าใจ พอเข้าใจก็แตกฉาน เมื่ออายุยี่สิบเอ็ดปี เริ่มมีแบบฉบับของตัวเอง ลี่หลิงต้องทอดถอนใจชมเชย หัวร่อดังๆ พลิ้วกายจากไป ส่วนฟู่อิงก็ออกท่องเที่ยวเดินทางไกล สิบกว่าปีนี้ตระเวนไปทั่วทุกแห่งหนแม้แต่ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือที่เหน็บหนาวกันดาร เพื่อค้นหามรรคาฟ้า เมื่อปีก่อนบังเกิดความคิดวูบหนึ่ง เดินทางไปเยี่ยมเยือนลี่หลิง ได้รับการขอร้องจากลี่หลิง เดินทางมายังวังสะท้านห่านป่าตามคำนัดของหานกงตู้ จวบจนได้รับปาฏิหาริย์ตอนนี้

ที่ผ่านมาฟู่อิงทำความเข้าใจกับหลักของผู้บำเพ็ญพรตที่ว่า *"วัตถุถึง*

ที่สุดต้องเปลี่ยนพลิก เมื่ออับจนหนทางต้องเปลี่ยนแปลง" โดยไม่รู้จริง ถึงแม้เข้าใจความหมายของถ้อยคำ แต่ไม่ได้ใช้ตามสภาพความจริง พอตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ บวกกับได้รับการจุดประกายจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ พลันได้คิดว่าเมื่อสังขารร่างกายเหนื่อยล้าถึงที่สุด วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือเปลี่ยนจากมีร่างกายเป็นไร้ร่างกาย และเคล็ดลับที่จะบรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้ต้องหยิบ "ใจ" ออกจากกำแพงล้อมทั้งในและนอก ทำให้ "ไท่จี๋" ของคนคืนสู่ "ไท่จี๋" แห่งจักรวาล เมื่อปราศจากตัวตนของคน ไหนเลยมีจุดอับ?

หากคิดหยิบใจออกไป ก่อนอื่นต้องรักษาใจไว้ เมื่อรักษาใจจนถึงที่สุด วัตถุถึงที่สุดต้องเปลี่ยนแปลง จึงจะยาตราเข้าสู่ขอบเขตไร้ใจ

พริบตานั้นฟู่อิงสลัดความคิดทางโลกทั้งมวล รักษาจิตสมาธิอยู่ในสำนักอันโปร่งใส ปล่อยให้มังกรร้ายเหินฟ้าลงดิน โดยไม่ครุ่นคิดคำนึงถึง

คล้ายกับอยู่ในห้วงแรกเปิดฟ้าเบิกพิภพ ไร้ภายนอกไร้ภายใน ไร้ผู้คนไร้ตัวเรา ปราศจากพื้นที่ว่าง ไร้ซึ่งกาลเวลา ขจัดซึ่งภาพลักษณ์ทั้งปวง

เทพแห่งจิตลอยขึ้นตลอดเวลา สรรพความคิดรวมเป็นหนึ่งจิตตะ หนึ่งจิตตะแปลงเป็นไร้ดวงจิต เวิ้งว่างโปร่งโล่ง ว่างเปล่าแต่ไม่ว่างเปล่า ความเจ็บปวดของกายเนื้อแม้ยังคงอยู่ แต่คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา

นี่นับเป็นการบำเพ็ญทุกรกิริยาของสำนักมาร ผู้ฝึกปรือถึงกับสะบั้นสังขารตัวเอง จวบกระทั่งจิตสำนึกควบคุมบงการร่างกายเลือดเนื้อโดยสิ้นเชิง ใช้พลังจิตเอาชนะวัตถุธาตุ แต่ฟู่อิงได้รับการจุดประกายจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ ใช้วิชารักษาจิตใจจวบจนถึงขั้นไร้จิตใจ อาศัยพลังจิตพิชิตความเจ็บปวดของร่างกายเลือดเนื้อ ไม่ทราบเหนือล้ำกว่าเท่าใด

กาลเวลาคล้ายหยุดนิ่ง ไม่มีก่อนหน้านี้ ไม่มีหลังจากนี้ สำหรับกับฟู่อิง ไม่มีการเลื่อนลับดับสูญ ปราศจากการเคลื่อนคล้อยของกลางวันกลางคืนอีก

ไม่ทราบมังกรร้ายอาละวาดอยู่นานเท่าใด เทพแห่งจิตของฟู่อิงลอย

ขึ้นไปเป็นจุดแต้มเล็กๆ มากมายสุดคณานับ ผนึกรวมตัวที่ระดับชั้นและพื้นที่ช่องว่างที่อยู่สูงยิ่งกว่า เขาพอลืมเนตรปัญญาในจิตวิญญาณขึ้น ก็เห็นภาพอันวิจิตรพิสดารฉากหนึ่ง

เขาพบว่าตัวเองหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศของอาณาจักรใต้ดิน บนผิวทะเลสาบพวยพุ่งลำน้ำสายแล้วสายเล่า มีคนใช้สองมือยึดจับเขามังกร ฟุบร่างบนตัวมังกร ลอยอยู่กลางอากาศ คนและสัตว์ร้ายพุ่งข้ามพื้นที่ว่างเหนือผิวน้ำหกเจ็ดวา จากนั้นโผพุ่งลงน้ำไปใหม่

เมื่อฟู่อิงได้คิดว่าผู้ที่ขี่อยู่บนหลังมังกรคือตนเอง ต้องใจหายวาบ สรรพความคิดประดังเข้ามาส่งเสียงครวญครางคำหนึ่ง เทพแห่งจิตถูกกระชากกลับเข้าสู่กายเนื้อซึ่งขี่อยู่บนหลังมังกร ความเจ็บปวดนานัปการแล่นมาตามเส้นชีพจรเข้าสู่หัวใจ จนแทบพลัดตกลงจากหลังมังกร

ฟู่อิงเฝ้ารักษาจิตแห่งฌานไว้ กลับคืนเข้าสู่ภาวะทางจิตที่วิญญาณแยกจากสังขารอีกครา

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด มังกรร้ายพลันหยุดการเคลื่อนไหวทั้งมวล

ฟู่อิงระงับสติ ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

มังกรร้ายหมอบฟุบอยู่หน้าประตูตำหนักเทพประยุทธ์ คล้ายเป็นพาหนะที่บรรทุกเขามายังที่นี้โดยเฉพาะ ปากส่งเสียงร้องคร่ำครวญ หัวมังกรตกห้อยลง เป็นสภาพที่ทอดอาลัยตายอยาก

ฟู่อิงครุ่นคิดขึ้น *หรือว่ามังกรร้ายยอมรับว่าสู้แพ้ ยอมศิโรราบต่อเขา? หรือว่าเพียงเป็นเล่ห์อุบายของมัน? ยามนี้เขาเริ่มรู้สึกปวดเมื่อยไปทั่วร่าง หวนนึกถึงหากพ้นจากตัวมังกร เผชิญกับการจู่โจมจากมัน อย่าว่าแต่คิดต้านทาน กระทั่งยกสองมือขึ้นยังยากลำบาก สร้างความลังเลขึ้นมา*

ขณะครุ่นคิด เสียงกู่ร้องแผ่วทุ้มอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังจากปากมังกร สุ้มเสียงก้องกังวาน ไพเราะเสนาะหูยิ่ง

ฟู่อิงฉุกใจคิด บังเกิดความฮึกหาญประดัง ตัดสินใจเดิมพันสักครา

พลิกตัวลงจากหลังมังกร ซึ่งสมควรบอกว่ากลิ้งตัวลงจากหลังมังกรจะเหมาะกว่า พอพลิกตัวกับพื้น ก็กางแขนเหยียดขาออก รู้สึกว่าใบหน้าเย็นวะวาบที่แท้มังกรร้ายแลบลิ้นมังกรสองแฉกสีแดงเลือดออกมาเลียใบหน้าเขา ด้วยท่าทางสนิทสนมยิ่ง

ฟู่อิงรู้สึกตลอดทั้งร่างปลอดโปร่งสบาย จิตวิญญาณสงบนิ่งดุจมหรรณพ กลับหลับไหลไปในลักษณะนี้

ฟู่อิงเข้าสู่ห้วงนิทราที่หน้าประตูใหญ่ของตำหนักเทพประยุทธ์

ราชครูมองโกลปาซือปายืนอยู่ปากทางเข้าวังสะท้านห่านป่าบนพื้นดินก้มสายตามองดูที่ราบหลิวหม่าเบื้องล่าง

อาทิตย์อุทัยลอยขึ้นทางบูรพาทิศ แผ่นพื้นพสุธาเต็มไปด้วยพลังชีวิต

ปาซือปาหลับตาลง ในมือกำมีดน้อยของฟู่อิงแนบคมมีดกับจุดอิ้งถันที่หว่างคิ้ว โคจรพลังพิสดารตรวจสอบจิตวิญญาณของคู่ต่อสู้

ถึงแม้ปาซือปาไม่ทราบว่าฟู่อิงมีชื่อเรียงเสียงใด มีประวัติความเป็นมาอย่างไร แต่ทำความเข้าใจกับเทพแห่งจิตของฟู่อิง อาจยังเหนือกว่าบิดามารดาของฟู่อิงอีก ปาซือปามิเพียงสัมผัสถูกเทพแห่งจิตในชาติภพนี้ของฟู่อิง ยังรับรู้ถึงชาติปางก่อนนับร้อยชาติภพจากความทรงจำในเทพแห่งจิตของฟู่อิง

ปาซือปากับฟู่อิงไม่ได้พบกันเป็นครั้งแรก ร้อยพันปีมานี้ ทั้งสองพัวพันวุ่นวาย เมื่อเข้าสู่ชาติภพนี้ถึงเวลาที่จะแยกออกจากกันแล้ว

ฟู่อิงนั่งอยู่บนบันไดของตำหนักเทพประยุทธ์

มังกรร้ายโลดแล่นบนผิวทะเลสาบแสดงออกถึงกำลังวังชาและความยินดีปรีดาของมัน บางครั้งดำลงก้นทะเลสาบ ปลิดผลของพืชใต้น้ำ คาบขึ้นมาส่งให้แก่ฟู่อิง ผลไม้มีรสหอมหวาน ทิ้งความหอมอยู่ในปากไม่เสื่อมคลาย

ฟู่อิงไม่ตอบปฏิเสธ ทางหนึ่งกัดกินผลไม้ที่มังกรร้ายคาบมาให้ ทางหนึ่งนึกทบทวนภาพในตำหนักเทพประยุทธ์ทีละภาพ ยามนี้หวนนึกถึงภาพที่สิบสาม ในภาพวาดรูปคนผู้หนึ่งนอนขดตัวหลับใหล ดวงตา ใบหู จมูก ปากล้วนปิดมิดชิด ที่ทรวงอกก็วาดรูปคนผู้หนึ่งอยู่ในท่านอนขดตัว และปิดดวงตาใบหจมูกปากเช่นกัน เหนือภาพวาดเขียนข้อความว่า *"ท้องก่อเกิดพลังแฝง พลังสงบอยู่ในท้อง"*

สิ่งที่ฟู่อิงครุ่นคิดในยามนี้ ไม่ได้ใส่ใจว่าภาพใบนี้สมควรอธิบายอย่างไร หากแต่ข้อความนี้เป็นหลักปรัชญาของวิชาบำเพ็ญตนสำเร็จเป็นเซียน ในตำราผู้บำเพ็ญพรตบ่งบอกว่า คนตอนแรกปฏิสนธิ เชื่อมโยงกับมารดาผ่านทางสายสะดือ หายใจเข้าออกตามผู้เป็นมารดา รับสารอาหารหล่อเลี้ยง พอถือกำเนิดออกมาดูโลก สายสะดือถูกตัดขาด ดังนั้นเปลี่ยนจากหายใจภายในแนวทางแรกธรรมชาติ เข้าสู่ช่วงหายใจทางจมูกปากจนแนวทางหลังกำเนิด

เพราะเหตุนี้เคล็ดวิชาอันดับแรกของการบำเพ็ญตนสำเร็จเป็นเซียน คือ ต้องกลับคืนสู่ลมหายใจแรกธรรมชาติ แต่เมื่อไม่อยู่ติดกับร่างมารดา ได้แต่ขับเคลื่อนลมหายใจแรกธรรมชาติด้วยตัวเอง เริ่มจากชีพจรตู จากกระดูกสันหลังขึ้นถึงจุดหนือวนบนขม่อม แล้วค่อยลงมายังชีพจรเยิ่น โดยผ่านจุดอิ้นถังที่หว่างคิ้ว ลงมายังทรวงอกถึงท้องน้อย เรียกว่ากรุยชีพจร**เยิ่นและตู***
จึงจะดึงดูดพลังแห่งฟ้าดิน เพาะสร้างเป็นธาตุเซียนขึ้น

วิชาขั้นเซียนนี้สืบทอดมาจากบรรพกาล ไม่ทราบมาจากม้วนภาพเทพประยุทธ์นี้หรือไม่ กว่างเฉิงจื่อซึ่งกายเนื้อกลายเป็นเหล็กกล้าในตำหนักเป็นอาจารย์ผู้ประสิทธิประสาทวิชาให้แก่จักรพรรดิเหลืองหวงตี้ ซึ่งต่อมาบำเพ็ญตนกลายเป็นเซียน คาดว่าช่วงเวลาหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว กว่างเฉิงจื่อมาถึงตำหนักเทพประยุทธ์แห่งนี้ ไขความลับของฟ้าดินจักรวาล หลังจาก

---

* ภาษาแต้จิ๋วว่า หยิมและตักจิ๋วว่า

กลับคืนสู่พื้นโลก ก็ถ่ายทอดวิชาความรู้แก่หวงตี้ ต่อจากนั้นกลับมาเร้นกายอยู่ที่นี้ จนบรรลุถึงขั้นทำลายวชิระ

ฟู่อิงนึกถึงตอนนี้ ต้องประหวัดนึกถึงข้อความหนึ่งในจดหมายสั่งเสียของเป่ยเสิ้งเทียนที่ว่า *"น่าเสียดายที่เราด้อยภูมิปัญญา ไม่อาจรู้แจ้งในวิถีหลุดพ้นจากทางโลกเช่นเซียนวิเศษกว่างเฉิงจื่อ"* ต้องรำพึงในใจ *'รู้แจ้งในวิถีหลุดพ้นจากทางโลก'*

เมื่อฟู่อิงมีอายุสิบเจ็ดปี มีอยู่ค่ำคืนหนึ่งที่จันทร์กระจ่าง ได้ขึ้นสู่ยอดเขาละแวกใกล้เคียงกับบ้านที่อยู่อาศัย นึกถึงความสำเร็จล้มเหลว ตลอดจนการเกิดแก่เจ็บตายของผู้คน ได้คิดว่าชีวิตไม่จีรัง ถูกขีดคั่นอยู่ในแวดวงอันจำกัด นับแต่นั้นเป็นต้นมา ก็กำหนดเป้าหมายให้กับตัวเองว่า ต้องค้นหาความลับของจักรวาลให้จงได้

น่าเสียดายที่ผ่านไปสิบกว่าปี มาตรว่ามีพลังฝีมือรุดหน้าจนเข้าสู่วิถีแห่งฟ้า แต่การบำเพ็ญฌานเพียงหยุดอยู่แค่จิตจำรัสเห็นแก่ธาตุ ยากจะก้าวข้ามข้อจำกัดของกายเนื้อ ถึงแม้ว่าโสตจักษุกายาปราดเปรียวกว่าผู้คนทั่วไปร้อยเท่า สามารถต่อสู้ช่วงชิงชัยชนะได้อย่างเหลือเฟือ แต่หากคิดทะลวงผ่านขีดคั่นระหว่างมนุษย์เทวะ รังแต่เป็นการละเมอเพ้อฝัน วันนี้ได้รับประสบการณ์พิสดาร กว่างเฉิงจื่อเป็นตัวอย่างที่จริงแท้แน่นอน อดกระตุ้นปณิธานความคิดค้นหาวิถีแห่งฟ้าขึ้นมาใหม่มิได้

พลันแว่วเสียงน้ำไหลดังมาจากด้านขวามือที่ห่างไกล ปลุกฟู่อิงตื่นจากห้วงความคิดคำนึง

น้ำทะเลสาบเริ่มลดลงอย่างรวดเร็ว เต่าศิลาซึ่งความจริงแช่อยู่ในน้ำเผยเห็นครึ่งท่อนบนอีกครา

ฟู่อิงฉุกใจคิด ส่งเสียงกู่ดังแหลมเล็ก มังกรที่แหวกว่ายในน้ำก็คืบคลานขึ้นจากทะเลสาบ ปีนป่ายขึ้นบนบันไดศิลา ฟู่อิงกระโดดขึ้นหลังมังกร ตบหัวมังกรเบาๆ มังกรร้ายที่แสนรู้ก็เข้าใจความหมาย บรรทุกเขาว่าย

ไปยังต้นเสียงของน้ำไหล

ยิ่งใกล้เสียงน้ำไหล กระแสน้ำยิ่งรุนแรง คล้ายกับน้ำตกสายหนึ่ง โกรกกระแทกใส่ใต้พื้นธรณี แม้แต่มังกรร้ายยังไม่กล้าเข้าใกล้

ฟู่อิงกู่ร้องด้วยความยินดี เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่เบิกบาน

ในที่สุดฟู่อิงพบเห็นเส้นทางไปจากที่นี้ตามที่เป่ยเส้งเทียนบ่งชี้ นั่นคือทางน้ำไหลก้นทะเลสาบในตำแหน่งสวิน

มังกรร้ายคล้ายล่วงรู้ความคิดหมายจากไปของฟู่อิง ต้องส่งเสียงร้องครำ่ครวญ แสดงท่าทีอาลัยอาวรณ์ออกมา

ไปยังต้นเสียงของน้ำไหล

ยิ่งใกล้เสียงน้ำไหล กระแสน้ำยิ่งรุนแรง คล้ายกับน้ำตกสายหนึ่ง โกรกกระแทกใส่ใต้พื้นธรณี แม้แต่มังกรร้ายยังไม่กล้าเข้าใกล้

ฟู่อิงกู่ร้องด้วยความยินดี เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่เบิกบาน

ในที่สุดฟู่อิงพบเห็นเส้นทางไปจากที่นี้ตามที่เป่ยเส้งเทียนบ่งชี้ นั่นคือทางน้ำไหลก้นทะเลสาบในตำแหน่งสวิน

มังกรร้ายคล้ายล่วงรู้ความคิดหมายจากไปของฟู่อิง ต้องส่งเสียงร้องครำ่ครวญ แสดงท่าทีอาลัยอาวรณ์ออกมา

สี่ศิษย์เด่นล้ำ

วันที่สิบห้าเดือนหก เวลายามไห *(สี่ทุ่ม)* ห่างจากกำหนดเวลาส่งมอบตำรางักฮุยแก่หลงจุนอี้ที่เมืองหังโจวอีกหนึ่งเดือน

ภายในตำหนักห่านป่าบินร่อนของวังสะท้านห่านป่า หนึ่งในสามยอดฝีมือของมองโกลปาซือปายืนสำรวมอยู่กลางตำหนัก ที่เบื้องหน้ายืนไว้ด้วยสามบุรุษหนึ่งสตรี ซึ่งมีรูปลักษณะการแต่งกายที่แตกต่าง

ปาซือปาเพ่งตาคมวาวราวอาวุธ สำรวจมองศิษย์อันเด่นล้ำที่เรียกระดมมาทั้งสี่ คนซ้ายสุดเป็นหลวงจีนทุกรกิริยาเท้าเปล่า**เฮ่อเทียนหมอ** เอ่ยถึงเฮ่อเทียนหมอ ทั่วทั้งดินแดนตะวันตกกล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดไม่รู้จัก มันความจริงเป็นชาวชมพูทวีป เพราะได้ยินกิตติศัพท์ของปาซือปา จึงเดินทางไกลถึงทิเบตมาฝึกวิชาฝีมือกับปาซือปา คนผู้นี้ก่อนที่จะกราบปาซือปาเป็นอาจารย์ ก็เป็นยอดฝีมือชมพูทวีป ระหว่างนี้ยังหล่อหลอมยอดวิชาของทิเบตกับชมพูทวีปเข้าด้วยกัน มีความสำเร็จถึงขั้นปรมาจารย์ ฝึกปรือจนน้ำอัคคียากกล้ำกราย แม้ถูกฝังอยู่ในดินยังไม่ตาย

[illegible] สมัยโบราณ เป็นบรรพบุรุษของชาวแมนจู

หวงอี้ : เอ็ผน / น.นพรัตน์ : แปล

ที่ข้างกายเฮ่อเทียนหมอ ยืนไว้ด้วยบุรุษชนเผ่านีเจิน* สวมใส่ชุดหนังบนไหล่มีนกแร้งดุร้ายเกาะอยู่ตัวหนึ่ง นกแร้งไม่ได้สวมถุงผ้าปิดตาไว้ จึงมีสายตาคมกล้า ราวกับเป็นนกอสูรจากอเวจี

ชาวนีเจินผู้นี้มีนามเถี่ยเอี๋ยน เป็นนักฆ่าที่น่ากลัวของดินแดนตะวันตก ถนัดในการสะกดรอยลอบสังหาร มีรูปร่างผอมซูบ ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยแผลเป็น ดวงตาคล้ายคบไฟ ตลอดทั้งร่างราวดาบที่ชักจากฝักเล่มหนึ่ง มันบัญญัติวิชาสิบแปดหอกลมหวน ท่องทะยานทั่วทะเลทราย ยี่สิบปีมานี้ พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน เป็นหนึ่งในศิษย์ที่มีชื่อลือเลื่องของปาซือปา

สตรีที่ข้างกายมันกลับงามเฉิดฉัน ดวงตาหยาดเยิ้มทั้งคู่ยามกลอกกลิ้ง สามารถกระชากขวัญวิญญาณผู้คน แต่งกายเช่นสตรีชาวทิเบต มีฉายานามอันกระฉ่อนว่า*พระโพธิสัตว์ไร้คำนึง*ไป่เหลียนเจี๋ย สตรีนางนี้ติดตามปาซือปา ฝึกวิชาฮวนชีต้าฝ่า* ของนิกายมนตรยานแห่งทิเบต ถนัดในการดึงดูดเชื้อพลังบุรุษหล่อเลี้ยงตัวเอง สามารถฆ่าคนในช่วงเวลาหฤหรรษ์ดื่มด่ำ

คนสุดท้ายเป็นบัณฑิตชุดขาวที่หล่อเหลาคมคาย รูปโฉมคล้ายอยู่ในวัยกลางคน เป็นศิษย์ชาวฮั่นเพียงหนึ่งเดียวของปาซือปา มีนามว่าซ่งเทียนหนันคนผู้นี้แตกฉานวิชาดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ คณิตศาสตร์และธาตุทั้งห้า นับเป็นชนชั้นอัจฉริยะ เนื่องจากนิยมเลื่อมใสวัฒนธรรมทิเบต จึงกราบปาซือปาเป็นอาจารย์ หลังจากผ่านการศึกษาค้นคว้ายี่สิบปี นับเป็นยอดฝีมือแห่งยุค

ปาซือปาไม่เสียดายกับการเรียกตัวยอดฝีมือทั้งสี่มาจากแดนไกลนับพันลี้ เป็นที่เห็นได้ว่าปาซือปาให้ความสำคัญกับฟู่อิง และหมายมั่นตามล่าสังหารฟ่อิง

ปาซือปากล่าวว่า “เราผู้เป็นอาจารย์เรียกตัวพวกเจ้ามา มีความคิดฆ่าคนผู้นี้ให้จงได้ หวังว่าพวกเจ้าอย่าได้ประมาทศัตรู จนพบกับความพ่าย

---

* แปลตรงตัวว่า วิชาแห่งความยินดีเบิกบาน หมายถึงการเสพสังวาสระหว่างบุรุษหญิง

แพ้ ผลจากการนั่งกรรมฐานเมื่อครู่ จิตสำนึกเราพลันเกิดปฏิกิริยา ทราบว่าเป้าหมายของพวกเรากลับขึ้นบนพื้นผิวดินแล้ว จึงต้องออกเดินทางในบัดดล เราศึกษาปรากฏการณ์บนท้องฟ้า พบว่าการเดินทางครั้งนี้มากอันตราย ในมงคลซ่อนเภทภัย ในเภทภัยซ่อนมงคล"

ยอดฝีมือทั้งสี่ทราบว่าปาซือปามีความสามารถถึงขั้นเทียมฟ้าคลุมพสุธา ทุกคำพูดลึกล้ำยากเข้าใจ จึงไม่ถามไถ่มากความ

ปาซือปายังคงมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวสืบต่อ "พวกเจ้าพอพบกับผู้นี้ ให้ทุ่มเทใช้ท่าไม้ตายจู่โจมสังหาร เราเพียงต้องการศีรษะของมัน ส่วนตำรางักฮุยสามารถได้มาหรือไม่ หามีความสำคัญแต่อย่างไร"

ยอดฝีมือทั้งสี่ไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัย ที่แท้ปาซือปามุ่งเป้าไปที่ผู้คน หาใช่วัตถุไม่

เพียงอาศัยยอดฝีมือทั้งสี่นี้ หากคิดฆ่าคนผู้หนึ่งโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ต่อให้คนผู้นี้ได้รับการปกปักรักษาจากภูตผีเทพยดา ก็ยากรอดพ้นจากชะตากรรม อย่าว่าแต่ยังมีราชครูมองโกลปาซือปาซึ่งทั่วหล้าไร้ผู้ต่อต้าน

วันที่สิบห้าเดือนหก ปลายยามสุก *(ใกล้สามทุ่ม)*

ฟู่อิงฟื้นฟูจากสภาพเต่าจำศีลทีละน้อย จมูกปากที่ปิดสนิทแน่น เริ่มหายใจเข้าออกใหม่ ยามนี้เขานอนอยู่ริมลำธารสายหนึ่ง ตลอดทั้งร่างอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ทรวงอกอืดอัดขัดข้อง ทั้งนี้เพราะขณะที่พุ่งโถมออกจากทางน้ำใต้ดิน ได้รับการกระทบกระแทกจนรับบอบช้ำภายใน

ยามนี้หัวงสมองของเขานึกทบทวนเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้น เมื่อเขาพบเห็นทางน้ำไหลใต้ดิน ก็ซ่อนตัวอยู่ในถุงวิเศษบรรจุลมปราณของเป่ยเสิ้งเทียน ผ่านทางน้ำไหลพัดพาเข้าสู่ทางน้ำใต้ดิน ไม่ทราบผ่านการกระทบกระแทกเป็นระยะทางเท่าใด สุดท้ายถุงวิเศษแตกทำลาย ฟู่อิงจำต้องผนึกวิชาเต่าจำศีล ปล่อยให้สายน้ำพัดพาไป จวบจนถึงที่นี้

ฟู่อิงขณะจะลืมตาขึ้น หัวงสมองก็ปรากฏภาพอันชัดแจ้งฉากหนึ่ง... ลามะครองจีวรแดง รูปลักษณ์เปี่ยมด้วยสง่าราศีรูปหนึ่งใช้สายตาที่ทอประกายพิสดารจับจ้องมองตนเอง ในมือยังถือมีดน้อยของตนเอง แต่เพียงชั่วพริบตา ภาพลักษณ์นั้นก็สูญหายไป

ฟ่อิงหาแตกตื่นสงสัยไม่ ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง ตอนนี้ตนเองรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัส แทบไม่อาจขยับเคลื่อนไหว อย่าว่าแต่คิดสังหารศัตรูพิชิตชัย กระทั่งเดินเหินยังยากลำบาก ลามะรูปนี้เมื่อฝึกยอดวิชาทางจิตวิญญาณ ย่อมสามารถสะกดรอยตามมา อดปวดเศียรเวียนเกล้ามิได้

ฟู่อิงลืมตาขึ้น นภาราตรีก็ผ่านเข้าสู่คลองจักษุ ยามนี้เป็นช่วงปลายฤดูร้อน ดาวนักษัตรมังกรเขียวทั้งเจ็ดหมู่ปรากฏอยู่บนนภาราตรีคล้อยไปทางทิศใต้ รวมเป็นภาพมังกรใหญ่ก้าวข้ามขอบฟ้าตัวหนึ่ง ในจำนวนนี้นับ**ดาวซินสิ้ว*** เปล่งประกายสีเหลืองเรืองรอง ฟู่อิงมีความรอบรู้ด้านดาราศาสตร์ ถึงกับเหม่อมองจนซึมเซา รัสึกว่าจักรวาลกว้างไพศาลไร้ขอบเขตงามตระการน่าประทับใจนัก

หัวงสมองฟู่อิงปรากฏภาพม้วนภาพเทพประยุทธ์ที่สามสิบแปดขึ้น ในภาพสลักนูนเป็นคนผู้หนึ่งยืนเปลือยเปล่า วาดเต็มไปด้วยดาวจักรราศี มุมซ้ายด้านล่างเขียนข้อความว่า *"ระหว่างฟ้าดินมีพลังโคจรหมุนเวียนเนื่องด้วยรูปลักษณะที่แตกต่าง จึงร้อยเปลี่ยนพันแปลง หากไล่เรียงถึงต้นกำเนิดล้วนรวมเป็นหนึ่ง ดังนั้นหากสามารถรักษาความเป็นหนึ่งไว้ เราก็ไม่ต่างกับแมกไม้ศิลา ไม่ต่างกับดวงเดือนดารา หากร้อยความเป็นหนึ่งเข้าด้วยกันมวลแก่นสารแห่งฟ้าดินล้วนตกเป็นของเรา"*

นึกไปนึกไป ทำความเข้าใจแจ่มแจ้ง เข้าสู่ห้วงกระแสจิตที่สงบว่างเปล่า รู้สึกว่าหากสามารถโคจรหมุนเวียนร่างร่วมกับจักรวาล เฉกเช่นกับ

ดาวจักรราศีบนท้องฟ้า อย่างนั้นพลังชีวิตแห่งฟ้าดินจะเป็นพลังชีวิตของเรา พลังงานแห่งฟ้าดินก็เป็นพลังงานของเรา

ปาซือปากับยอดฝีมือทั้งสี่ โลดแล่นไปตามเทือกเขาที่ทอดคดเคี้ยวเป็นพันลี้ เร่งรุดเดินทางทั้งสามราตรี ประจวบกับดาวนักษัตรมังกรเขียวทั้งเจ็ดหมู่ทอดขวางที่ขอบฟ้า

ปาซือปาพลันหยุดยั้งลง สีหน้าเคร่งขรึมอย่างไม่เคยมีมาก่อน ยอดฝีมือทั้งสี่ล้วนงงงันวูบใหญ่ ปาซือปาแม้มีความเคลื่อนไหวที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งแต่ท่าทีเช่นนี้นับว่าไม่ปรกติธรรมดา

ปาซือปาหลับตาลง กล่าวช้าๆ ว่า "ประหลาดแท้ เราพลันสูญเสียความรู้สึกที่มีต่อมัน หรือว่ามันสาบสูญไปจากโลกนี้ แต่ก็มิใช่ คล้ายกับว่ามันผนึกเชื่อมกับพลังอันยิ่งใหญ่ไพศาล ทำให้เราจำแนกแยกแยะมันไม่ออก" จากนั้นลืมตาขึ้น ดวงตาสาดประกายพิสดารออกมา

ยามนี้อาจารย์กับศิษย์ทั้งห้ายืนอยู่ที่สูงของนภาดาวสาดส่อง คล้ายกับมังกรยักษ์ที่เปลี่ยนแปลงไม่หยุดหย่อน คนทั้งห้ายืนต้านลมด้วยอิริยาบถที่แตกต่าง ประหนึ่งเทพสวรรค์ชั้นฟ้า

ซ่งเทียนหนันยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า "**ซือจุน** *(ท่านอาจารย์)* เทียนหนันเพิ่งเสี่ยงทายตามหลักวิชาลิ่วเยิ่น ปรากฏว่าเป็นบทว่าด้วยการสะกดข่มแฝงอันตรายสามชั้น หากพวกเรามุ่งไปทางตะวันออก เที่ยงวันพรุ่งนี้จะได้พบกับคนผู้นี้"

ปาซือปากล่าวเสียงราบเรียบว่า *"บทว่าด้วยการสะกดข่มแฝงอันตรายสามชั้น บ่งบอกว่ามีเภทภัยอันตรายหลายชั้น หวนนึกถึงเราเมื่ออายุสิบหกปี ได้พบกับเจ็งกิสข่าน ได้รับสถาปนาเป็นผู้ปกครองทิเบตทั้งเป็นราชครูมองโกล ท่องทะยานไปทั่วแผ่นดิน ด้านวิชาฝีมือ นอกจากเมิ่งเช่อสิงกับชาวฮั่นหลิ่งตงไหลแล้ว อื่นๆ แม้แต่ชนชั้นซือฮั่นเฟยกับพระธุดงค์*

ขวางตาบ เราก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา ขณะนึกสะท้อนใจที่คู่มือยากเสาะแสวงหา คืนนี้สะกดรอยตามคนผู้นี้ กลับบังเกิดความรู้สึกเป็นพิเศษ ควรทราบว่าบุคคลเช่นเมิ่งเซ่อสิงมีจิตใจแข็งแกร่งดั่งโขดหิน ยากที่จะโยกคลอนแม้แต่น้อย แต่เด็กผู้นี้มีพลังชีวิตที่ปราดเปรียวเปลี่ยนแปลง เฉกเช่นอาชาสวรรค์พาดผ่าน ยากจะหยั่งคะเนได้ นับเป็นบุคคลที่น้อยครั้งจะพบพาน สามารถมีคู่มือเช่นนี้ ก็เป็นความสุขสมใจประการหนึ่ง" ขณะกล่าวสีหน้าปรากฏแววปลาบปลื้มยินดียิ่ง

เซ่อเทียนหมอซึ่งปรกติไม่แสดงความยินดีเดือดดาลออกทางสีหน้าก็รับฟังจนตาสาดประกายเจิดจ้าลิงโลดยินดียิ่ง

ไป่เหลียนเจี๋ยมีสีหน้ากระตือรือร้น กล่าวกับปาซือปาว่า "มิสู้ให้เหลียนเจี๋ยลงมือรอบแรกเถอะ"

เถี่ยเอี๋ยนพลันตวัดนกแร้งพันธุ์พิเศษที่ขนดำเป็นประกายขึ้น นกแร้งดุร้ายก็กระพือปีกทั้งคู่ พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ใต้นภาดาวสาดส่อง เห็นจุดสีดำจุดหนึ่งบินวนอยู่กลางอากาศเล็กน้อย จากนั้นบินไปทางทิศตะวันออก

เถี่ยเอี๋ยนค่อยกล่าวว่า "คฤธรวิเศษต้องหาเด็กผู้นี้พบแน่นอน เมื่อถึงเวลาท่านคิดดูดเชื้อพลังหยางบำรุงธาตุหยิน ก็ล้วนแล้วแต่ท่าน"

เมื่อฟู่อิงตื่นขึ้นมา ก็เป็นเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น รู้สึกตลอดทั้งร่างอบอุ่นสบาย พลังฝีมือมิเพียงไม่เสื่อมถอย ตรงกันข้ามยังรุดหน้าเพิ่มพูน อาการบาดเจ็บบอบช้ำเมื่อคืนหายดีเป็นปลิดทิ้ง

ฟู่อิงกวาดตามองรอบข้าง พบว่าตอนนี้อยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่ง มีต้นไม้รกครึ้ม รอบข้างเป็นภูเขาสูงชัน ลักษณะคล้ายฉากกั้น นับเป็นดินแดนเหนือโลกอันร่มรื่น ผนังผาที่ห่างไปมีน้ำตกแห่งหนึ่งสาดเทลงมา แว่วเสียงน้ำอย่างเลือนราง ก่อเกิดเป็นลำธารอันคดเคี้ยว น้ำตกแห่งนั้นพัดพาเขาออกจากส่วนลึกของใต้พื้นธรณี คนผู้นี้มีนิสัยแปลกประหลาด มาตรว่ามีชีวิต

รอดจากกัปกัลป์ ก็ไม่รู้สึกปีติยินดีแต่อย่างไร

ฟู่อิงใช้วิชาสำรวจภายใน รู้สึกว่าจิตสำนึกกระจ่างแจ่มใส สำหรับสภาพแวดล้อมโดยรอบ คล้ายรับรู้ด้วยใจ พลันฉุกใจคิด ทราบว่าหากเดินเลียบลำธารไป จะได้พบกับวัตถุเรื่องราวอันงดงาม ดังนั้นผุดลุกขึ้นยืน

ยามนี้ฟู่อิงค่อยพบว่าตัวเองแทบเปลือยเปล่า นอกจากท่อนล่างสวมกางเกงขาสั้นแนบติดกับร่างแล้ว คงเหลือแต่เส้นเถาวัลย์ไม่กี่เส้น ใช้ผูกดาบสันหนากับกล่องเหล็กที่บรรจุตำรางักฮุยมัดติดกับกลางหลัง ของวิเศษที่ผู้คนทั่วหล้าคิดช่วงชิงนี้ ยังอยู่บนหลังของเขาอย่างปลอดภัย

ฟู่อิงไม่ยึดติดกับมารยาทธรรมเนียมอันคร่ำครึ ยามนี้แม้เปลือยเปล่าล่อนจ้อน สารรูปประหลาดพิกล ก็ไม่รู้สึกไม่สบายใจ เดินเลียบลำธารมุ่งหน้าไป ไม่นานก็เดินออกจากหุบเขา รอบข้างเป็นขุนเขาสูงตระหง่าน ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด

โดยไม่รู้สึกตัว ฟู่อิงเดินเป็นเวลาสองชั่วยามเศษ พลันฉุกใจคิด เกิดความรู้สึกว่าถูกคนจับตาดู รีบสำรวจมองรอบข้าง แต่นอกจากบนท้องฟ้าโปร่งมีเงาดำจุดหนึ่งบินวนเวียนแล้ว หามีร่องรอยสิ่งมีชีวิตไม่ ในส่วนลึกของป่าเขาเช่นนี้ ยิ่งปราศจากร่องรอยผู้คน

เดินทางอีกช่วงหนึ่ง ก็เป็นเวลายามเที่ยง ดวงอาทิตย์สาดส่องลงมา อากาศร้อนอบอ้าว ฟู่อิงกลับสบายทั้งกายและใจ เดินทอดน่องไปอย่างช้าๆ ที่ห่างไกลแว่วเสียงน้ำรินหลั่งดังมา พอลดเลี้ยวผ่านพุ่มไม้หลายครา รู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา

ท่ามกลางต้นไม้ล้อมรอบ ปรากฏเป็นบึงน้ำตื้นแห่งหนึ่ง น้ำใสจนเห็นก้น หญิงสาวที่มีรูปร่างงดงามนางหนึ่งกำลังอาบน้ำชำระร่างกายอยู่ บนหินใหญ่ริมบึงกองสุมด้วยเสื้อผ้าของหญิงสาว**ชนเผ่าเย้า*** ชุดหนึ่ง

---

* *ชื่อชนกลุ่มน้อยของจีน โดยมากอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ*

หวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

หญิงงามที่สรงสนานหันหลังให้กับฟู่อิง ท่ามกลางสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน เผยเห็นเส้นโค้งเส้นเว้าอันงามรัดรึง บนเรือนร่างเลือดเนื้อที่สมบูรณ์เต่งตึงแผ่ซ่านความสาวสะพรั่ง น้ำลำธารยิ่งชำระล้างผิวพรรณอันเรียบลื่นของนางจนลื่นละมุนกว่าเดิม

บนแผ่นหลังอันงดงามนี้ ฟู่อิงคล้ายค้นพบหลักเหตุผลที่ยากบอกกล่าวประการหนึ่ง คล้ายกับเมื่อคืนเขาแหงนมองนภาราตรีอันตระการตายามนี้เขาก็อาศัยสภาพจิตใจที่เหนือธรรมดา ค้นหาหลักเหตุผลอีกประการหนึ่งจากแผ่นหลังอันเฉิดฉายนี้

ฟู่อิงเมื่ออายุสิบห้าปี ก็ฝึกเพลงอาวุธกับนางแอ่นเหินบิน เขาใช้เวลาอันยาวนาน ศึกษาร่องรอยการบินของนางแอ่น พบว่าเส้นโค้งนั้นสอดคล้องกับหลักเหตุผลของฟ้าดิน จึงหลอมรวมเข้ากับเพลงดาบ เมื่ออายุสิบเจ็ดปีก็สามารถฟาดฟันสังหารนางแอ่นที่บินผ่านจากทุกตำแหน่งทิศ แม้แต่หัตถ์ขัดขืนฟ้าลี่หลิงผู้เป็นน้ายังยอมรับนับถือ

เมื่ออายุยี่สิบปี ฟู่อิงก็เดินทางไกลถึงดินแดนอันเหน็บหนาวนอกกำแพงใหญ่ ตามล่าเป็นพันลี้ สังหารโจรปล้นชิงม้าซึ่งออกอาละวาดในตอนนั้นหลายกลุ่ม ทำศึกไปทั้งเหนือจรดใต้ พออายุยี่สิบเจ็ดปีก็สำเร็จแตกฉานในเพลงดาบ วันนี้พลันพบเห็นแผ่นหลังของหญิงสาวสรงสนาน เกิดความรู้สึกรับรู้ด้วยใจ ต้องจมอยู่ในห้วงความคิด

หญิงสาวที่อาบน้ำชำระร่างกายอยู่กลางบึงพลันเหลียวหน้ามา ใบหน้าที่แดงสดใสปรากฏแววคล้ายยินดีคล้ายแง่งอน และคล้ายอุธัจเอียงอาย แต่ก็คล้ายกับแฝงความรักอันลึกล้ำ บันดาลให้บุคคลที่มีจิตใจอันเด็ดเดี่ยวเช่นฟู่อิงยังใจสั่นสะท้าน แทบวิ่งโลดแล่นเข้าหานาง

หญิงสาวที่สรงสนานนางนี้ ย่อมเป็นพระโพธิสัตว์ไร้คำนึงไป่เหลียนเจี๋ย

ความตื่นตระหนกของไป่เหลียนเจี๋ย ความจริงหาด้อยกว่าฟู่อิงไม่ แต่

ว่านางจัดเจนวิชาเสน่ห์หญิง เปลือกนอกไม่เปิดเผยร่องรอยอันใด วันนี้นางอาบน้ำชำระกายในที่นี้ ล้วนเป็นแผนการอันแยบคาย โดยเฉพาะนางหันหลังให้กับฟู่อิง สำหรับผู้คนทั่วไป ต้องเกิดความสงสัยอยากรู้ คิดยลโฉมของยอดพธู ความต้องการเช่นนี้ทำให้ผู้คนเผยช่องว่างรอยโหว่ในจิตใจ ไป่เหลียนเจี๋ยจึงฉวยโอกาสที่เหลียวหน้ากลับไป ใช้ออกด้วยวิชาเสน่ห์หญิง ซึ่งในสายตาของผู้คนที่แตกต่าง จะเกิดภาพลักษณ์อันงดงามซึ่งตัวเองนึกวาดมโนภาพไว้ นางจะฉวยโอกาสยึดครองจิตวิญญาณของมัน สามารถกระทำการตามใจปรารถนา

นี่เป็นวิชาเร้นลับของนิกายมนตรยาน ไป่เหลียนเจี๋ยสามารถใช้ออกอย่างแนบเนียนโดยไม่เป็นสองรองใคร มิคาดฟู่อิงเพียงใจสั่นสะท้าน หาได้หวั่นไหวใจไม่ ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่ไป่เหลียนเจี๋ย จนแทบชักเท้าวิ่งหนีไป นางหาทราบไม่ว่าฟู่อิงไม่มีขันติหนักแน่นปานนั้น เพียงแต่เขาพลันนึกถึงช่วงที่คันคว้าวิถีดาบ กลับช่วยให้เขารอดพ้นจากเภทภัยคราหนึ่ง

ในสายตาของฟู่อิง หญิงสาวชนเผ่าเย้าซึ่งอาบน้ำอยู่กลางบึงนางนี้พอพบเห็นบุรุษที่เปลือยเปล่าล่อนจ้อนเช่นเขา ยามแตกตื่นตกใจย่อมยกสองมือไขว้ทับกันปิดบังอยู่เบื้องหน้า ซ่อนเร้นส่วนสัดสำคัญของหน้าอกไว้ แต่คล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา กลับเปิดเผยหนั่นเนื้อหน้าอกอันเต่งตึง ศอกทั้งสองข้างยกขึ้นสูง ยิ่งขับเน้นช่วงเอวที่เล็กเรียวปานหยิบมือเดียว แต่เต็มไปด้วยแรงดีดสะท้อน ตั้งแต่หน้าท้องของนางลงไป ล้วนแช่อยู่ในน้ำ ท่ามกลางระลอกน้ำที่ขยายวงออกไป เผยเห็นช่วงขาอันเรียวยาวลับล่อรำไร

ไป่เหลียนเจี๋ยขยับยักย้ายเบาๆ ตลอดทั้งร่างเต็มไปด้วยเสน่ห์ตั้งแต่ครั้งดึกดำบรรพ์ ซึ่งมนุษยชาติยังมีสันดานดิบเถื่อนที่เย้ายวนใจยิ่งกว่า คือ สีหน้าที่คล้ายขัดขืนปฏิเสธ หากแต่เสนอสนองของนาง คล้ายกับเป็นดรุณแรกรุ่นซึ่งบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่เคยสัมผัสกับเพศรสมาก่อนพลัน

ถูกบุรุษครึ่งเปลือยผู้นี้สะกิดอารมณ์วัยสาวที่ทั้งร้อนแรง อุกอาจและปล่อยตัวขึ้นมา

ไป่เหลียนเจี๋ยยังรู้จักผสมผสานกับสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ เร่งเร้าวิชาเสน่ห์หญิงถึงขีดสุด ยามใดที่ฝ่ายตรงข้ามถูกกระตุ้นความต้องการทางเพศขึ้น นางก็สามารถฉกฉวยช่วงเวลาที่อีกฝ่ายเกิดความลิงโลดถึงขีดสุด ขโมยดูดเชื้อพลังธาตุหยางแท้มา ซึ่งยังโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าเข่นฆ่าสังหารฝ่ายตรงข้ามอีก

สมาธิจิตใจของฟู่อิงถูกไป่เหลียนเจี๋ยดึงดูดไว้ ไม่รู้สึกว่าหญิงสาวนางนี้มีความผิดปรกติธรรมดา หากแต่เห็นว่าทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินคงเหลือแต่ตนเองกับหญิงงามที่เย้ายวนนี้ สามารถกระทำการตามความต้องการ เขารู้สึกมีความต้องการอย่างรุนแรง คิดโถมทับหญิงสาวนางนี้อยู่ใต้ร่าง ลวนลามอย่างย่ามใจ และครอบครองเป็นของตน

ระหว่างที่ฟู่อิงออกตามล่าโจรปล้นชิงม้ากลางทะเลทรายเป็นพันลี้ ก็เคยหาความสุขตามประสา เชยชิดสนิทสนมกับหญิงงามไม่น้อย แต่ทุกครั้งหลังจากขึ้นถึงจุดสุดยอด จะเกิดความโดดเดี่ยวและอ้างว้างที่อับจนปัญญาชนิดหนึ่ง เพียงคิดนอนคนเดียวตามลำพัง

ความรู้สึกที่ตามมาภายหลังความสุขเช่นนี้ ทำให้ฟู่อิงละทิ้งการแสวงหาความสุขทางเพศ เห็นว่านั่นเพียงเป็นความสนุกสนานชั่วแล่น ขาดคุณค่าที่เป็นนิรันดร์ ไม่ควรแก่การเหลือบแล ระหว่างนี้เขาเปลี่ยนเป็นฝึกพลังชีวิตแปลงเป็นลมปราณ หักห้ามความคิดทางโลก แต่ภายใต้วิชาเสน่ห์หญิง ตลอดจนเรือนร่างอันงดงามของไป่เหลียนเจี๋ย กลับไม่อาจควบคุมตัวเองได้

พริบตาต่อมา เรือนร่างเลือดเนื้อของหญิงเปลือยนางหนึ่งกับร่างกายอันบึกบึนของบุรุษที่แทบเปลือยเปล่าล่อนจ้อนผู้หนึ่งก็แนบชิดติดกัน ต่อจากนั้นฟู่อิงก็ชำแรกแทรกลึกไปในเรือนร่างราวกับหยกงามของไป่เหลียนเจี๋ย

แล้ว

ไป่เหลียนเจี๋ยบังเกิดความปีติยินดี รีบโคจรเคล็ดวิชาเสน่ห์หญิงขั้นลึกล้ำ ตนเองคล้ายกับแผ่นพื้นพสุธาอันกว้างใหญ่ไพศาล รองรับพิรุณน้ำค้างทั่วท้องฟ้าได้โดยไม่สิ้นสุดหรือเอ่อพ้นท่วมทันออกไป

ฟู่อิงพลันพบว่าไม่ถูกต้อง พลังชีวิตลมปราณและจิตวิญญาณของตนเองคล้ายม้าป่าที่หลุดจากสายบังเหียนตัวหนึ่ง พร้อมกับการปลดปล่อยระบายออกของตนเอง ล้วนหลุดพ้นจากร่างไป

ซึ่งความจริงฟู่อิงยังรักษาสำนึกอันแจ่มใสวูบหนึ่ง ยังเหนือล้ำกว่าบุรุษทั้งหลายที่ผ่านมาซึ่งตกอยู่ใต้ชายกระโปรงของไป่เหลียนเจี๋ย คนเหล่านั้นจมอยู่ในทะเลแห่งตำฤษณา ไต่ขึ้นสู่ความสุขสุดยอด ไหนเลยนึกถึงการปลดปล่อยพลังธาตุหยางแท้ออกไป

ฟู่อิงในยามนี้นับว่าตกอยู่ในห้วงคับขันอันตรายถึงขีดสุด อาจจมดิ่งลงสู่ห้วงกัปกัลป์ที่ไม่มีวันฟื้นคืนมา ยามนี้คิดถอนตัวเลิกราก็ทำไม่ได้ ภายใต้การรีดเร้นบีบเค้นอย่างสุดกำลังของไป่เหลียนเจี๋ย เขากระทั่งคิดผลักไสนางออกไปยังไม่มีเรี่ยวแรงพอ

ในยามคับขันจวนเจียน ฟู่อิงนึกถึงม้วนภาพเทพประยุทธ์ภาพที่หนึ่งถึงสาม ในภาพที่หนึ่งนั้น เทพประยุทธ์พุ่งผ่านเก้าชั้นฟ้า โถมลงหาลูกไฟอัคคี ส่วนภาพที่สองเทพประยุทธ์ทะยานขึ้นจากลูกไฟอัคคีแปลงเป็นพลังหนึ่งหยินหนึ่งหยาง ก่อเกิดเป็นผลหมากรากไม้ สัตว์บกและสัตว์น้ำมากมาย สำหรับภาพที่สามวาดรูปวงกลมขนาดใหญ่ ปรากฏหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีรวมร่างรัดพัวพันกัน เกิดการโคจรหมุนเวียนไม่ขาดตอน ที่เบื้องล่างมีข้อความว่า "หนึ่งปิดหนึ่งเปิด สุดหยางเย็นยะเยือก สุดหยางยิ่งใหญ่ตระการ พลังชีวิตก่อเกิดจากลมหายใจ พลังปราณอยู่ในลมหายใจ ผู้ที่เคลื่อนไหวแม้ไม่พึงปิดตัวเอง ผู้ไม่เคลื่อนไหวก็ไม่ควรละทิ้ง ปล่อยให้เนิ่นนานเติมเต็ม เมื่อโคจรพลังถึงขั้นไร้รส รสชาติจะบังเกิด ฟ้าที่เป็นฟ้า หากไม่ถึงสุดหยิน จะ

ไม่บังเกิดเป็นหยาง วัตถุถึงที่สุดต้องเปลี่ยนพลิก เมื่ออับจนหนทางต้องเปลี่ยนแปลง เมื่อไร้หนทางผ่านเข้าจึงจะเข้าไปได้

ขณะที่ฟู่อิงตกอยู่ในห้วงจวนเจียนคับขัน ระหว่างความเป็นความตาย พลันชักนำภาพใบที่สามนี้เข้าสู่สภาพที่ตนเองประสบอยู่ ค่อยเข้าใจปรุโปร่งส่ห้วงยินดีปรีดาใหญ่

ไป่เหลียนเจี๋ยรู้สึกว่าพริบตานั้น พลังชีวิต ลมปราณและจิตวิญญาณของฟู่อิง ล้วนถ่ายเทเข้าสู่ร่างของนาง พร้อมกับการปลดปล่อยระบายออกโดยสิ้นเชิง บังเกิดเป็นพลังดั่งราวกับกระแสเชี่ยวกรากถั่งโถมสู่ท้องทะเล สร้างความลิงโลดยินดียิ่ง รีบใช้เคล็ดวิชาธาตุหยินแปลงธาตุหยางคิดดึงดูดพลังเหล่านั้นเข้ามาเป็นของตัวเอง

แต่แล้วนางบังเกิดความตื่นตระหนกสุดเปรียบปาน ที่แท้ฟู่อิงพอปลดปล่อยพลังธาตุหยางออกมา ภายในร่างของเขาก็บังเกิดพลังธาตุหยินแท้ขึ้น เมื่อพลังธาตหยินแท้ปลดปล่อยหมดสิ้น ก็บังเกิดพลังธาตหยางแท้ขึ้นอีก หมุนเวียนโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน ตัวเองกลายเป็นม้าพ่วงพีใต้หว่างขาของเขา ปล่อยให้เขาควบขับไปตามอำเภอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในใจนางไม่บังเกิดความเคียดแค้นแม้แต่น้อย ทั้งยังเต็มเปี่ยมด้วยความรักไร้ที่สุด ดำดิ่งลงในทะเลแห่งความรัก พลังลมปราณภายในร่างมีแต่เพิ่มพูนโดยไม่ลดทอนลง

เนิ่นนานให้หลัง ฟู่อิงค่อยกู่ร้องดังยาวนาน ผละจากเรือนร่างของไป่เหลียนเจี๋ย ทราบว่าพลังธาตุหยินและหยางของตนเองบรรลุถึงขั้นก่อเกิดหมุนเวียนไม่ขาดตอน ทั้งจำแนกไม่ออกเป็นหยินหรือหยาง แผ่นฟ้าแผ่นดินมีเพียงหนึ่งไท่จี๋เท่านั้น ส่วนจิตฌานของฟู่อิงก็มีความรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

ไป่เหลียนเจี๋ยนอนเหยียดยาวอยู่ริมบึง ผิวพรรณอันขาวผ่องสะท้อนประกายเย้ายวนใจ นางหลับตาพริ้มลง ขนตางอนยาวเป็นประกายใต้แสงอาทิตย์ นางทราบว่าตัวเองไม่มีคุณสมบัติเป็นคู่มือของฟู่อิงอีก และความ

พ่ายแพ้ของนางก็ทำให้นางต้องตกอยู่ในห้วงความคิดถึงข้างเดียวไปชั่วชีวิต ทำให้นางตกเป็นผู้ถูกพิชิตโดยราบคาบ

ฟู่อิงไม่กล่าวมากความ เขากับหญิงงามนางนี้เพาะสร้างความเข้าใจในเชิงลึก ซึ่งอยู่เหนือการสื่อสารด้วยถ้อยคำ เขาพยายามจ้องมองดูเรือนร่างเลือดเนื้อที่งามละลานเบื้องหน้า หวังว่าสามารถประทับอยู่ในความทรงจำอย่างลึกล้ำ ให้กลายเป็นทรัพย์สินทางจิตใจของตนเอง

ปาซือปากับซ่งเทียนหนัน เฮ่อเทียนหมอและเถี่ยเอี๋ยนยืนสำรวมอยู่บนสันเขาเล็กๆ ซึ่งห่างจากบุรุษสตรีทั้งสองสิบลี้

ปาซือปากล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า *"เหลียนเจี๋ยล้มเหลวแล้ว"*

ศิษย์ทั้งสามคนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หวนนึกถึงอาศัยวิชาเสน่ห์หญิงอันลึกล้ำของไป่เหลียนเจี๋ย ยังไม่อาจพิชิตอีกฝ่าย อย่างนั้นต้องประเมินความเข้มแข็งของจิตใจคนผู้นี้ใหม่แล้ว

พวกมันหาทราบไม่ว่าฟู่อิงแม้ได้ชัย แต่ก็พาตัวเข้าสู่จุดอับ แล้วค่อยพลิกฟื้นเอาตัวรอด อาศัยหลักทฤษฎีของวัตถุถึงที่สุดต้องเปลี่ยนพลิก ความจริงแล้วไม่ได้โค่นให้พ่ายแพ้ หากแต่สลายพลังมารเสน่ห์หญิงของไป่เหลียนเจี๋ย บรรลุถึงขอบเขตขั้นธาตุหยินและหยางก่อเกิดเกื้อกูลกันเอง มีพลังฝีมือรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง ปาซือปาทำนายว่าฟู่อิงเมื่อได้เห็นม้วนภาพเทพประยุทธ์ จะต้องเป็นชนวนเภทภัย นับว่าคาดการณ์ได้ล่วงหน้า การที่ปาซือปาเรียกตัวศิษย์ใหญ่ทั้งสี่มา ก็หวังช่วยให้กำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

ปาซือปากล่าวว่า "เทียนหนัน **อาหยวน** *(คนชื่อหยวน)* พวกเจ้าทั้งสองผนึกกำลังทรงอานุภาพไร้ผู้ต่อต้าน ให้จู่โจมสังหารเด็กผู้นี้บนสะพานตงโถวตู้ ส่วนเทียนหมอเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง หากมันโชคดีหนีรอดได้ ให้ติดตามไปพิฆาตเข่นฆ่า"

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ปาซือปาตัดสินใจเร่งเผด็จศึก ผนึกพลังปานอสนีบาตฟาดฟ้าปลิดชีวิตศัตรู ตนเองถือดีในศักดิ์ศรี ไม่ยอมผนึกกำลังกับศิษย์ทั้งสาม เพื่อรักษาบุคลิกของปรมาจารย์ไว้

สะพานตงโถวตู้เป็นหนึ่งในแปดทิวทัศน์ตระการของสันเขาเชียนหลี่ดังอยู่ทางทิศตะวันออกของสันเขาเชียนหลี่ สะพานข้ามมีความยาวสี่สิบห้าวา ทอดข้ามไหล่เขาของจวี้ฮู่หลิ่ง (บรรพตเสือหมอบ) กับว่านเยี่ยฟง (ยอดเขามองจันทร์) เบื้องล่างเป็นสายน้ำเชี่ยวกรากชัยภูมิพื้นที่หวาดเสียวอันตราย

หลังจากข้ามสะพานแห่งนี้ เลียบทางภูเขาไปทางตะวันออกยี่สิบลี้ จะบรรลุถึงทิวทัศน์ตระการอีกแห่งหนึ่งของสันเขาเชียนหลี่ ซึ่งคือวัดคงซานหลิงซื่อและเป็นสถานที่ต้องผ่านเพื่อข้ามกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก ต่อจากนั้นไปทางตะวันออกอีกสี่สิบกว่าลี้ จะเข้าสู่เขตมณฑลส่านซี หากควบม้าเป็นเวลาห้าวันก็บรรลุถึงเมืองหังโจว หากใช้เส้นทางทางบกไปยังเมืองอู่ชาง แล้วค่อยเลียบแม่น้ำแยงซีเกียงขึ้นไป ก็จะย่นเวลาการเดินทางสองวัน

วันที่สิบหกเดือนห้ายามอิ่ว *(สิบแปดนาฬิกา)* อาทิตย์เลื่อนลับลงสู่ทิศประจิม

ฟู่อิงมาถึงหน้าสะพานเชือก ในใจพลันบังเกิดลางอันตรายขึ้น พบว่าทั้งหน้าหลังมีพลังอันมหาศาลสองขุม กำลังรอให้ตนเองเหยียบย่างสะพานเชือก รังสีการฆ่าฟันทั้งสองขุมนี้เยือกเย็นยะเยือก ย่อมต้องเป็นยอดฝีมือแห่งยุค

ฟู่อิงคาดคะเนว่าด้วยพลังฝีมือของตนเองในยามนี้ แม้สามารถจู่โจมสังหารคนใดคนหนึ่ง แต่ภายใต้การกสุ้มรุมกระหนาบของยอดฝีมือทั้งสอง ตนเองคงไม่มีหนทางรอด อย่าว่าแต่ศัตรูเลือกชัยภูมิพื้นที่ซึ่งไม่มีทาง

ถอยเช่นนี้ ย่อมต้องมีจุดมุ่งหมาย ตนเองเหยียบย่างเข้ามาในสภาพการณ์ที่ฝ่ายตรงข้ามวางเอาไว้ ความคับขันอันตรายเป็นที่ทราบได้

ฟู่อิงสวมกางเกงขาสั้นรัดรูป เปลือยร่างท่อนบนอันผึ่งผายกับช่วง ขาที่แข็งแรง กลางหลังผูกสะพายดาบสันหนากับกล่องเหล็กที่บรรจุคัมภีร์งักฮุย ที่ด้านหลังห่างออกไปหมอบซุ่มด้วยนักฆ่าที่ดินแดนตะวันตกพอได้ยินชื่อก็หน้าถอดสีนามเถี่ยเอี๋ยน ที่เบื้องหน้าดักรอด้วยยอดฝีมือชาวฮั่นซ่งเทียนหนัน ขอเพียงเขาก้าวย่างขึ้นสู่สะพานเชือก พวกมันจะปลิดปลงสังหารหารู้ไม่ว่าจิตใจฟู่อิงเกิดลางสังหรณ์ขึ้นก่อน

ฟู่อิงตวาดก้อง ชักดาบสันหนาจากกลางหลัง ฟาดฟันดาบลงบนที่ยึดเหนี่ยวของสะพานเชือก ดาบนี้เกรี้ยวกราดรุนแรงเพียงไหน เชือกหยาบใหญ่ถูกฟันขาดผึงออก สะพานเชือกทั้งเส้นกลับไม่สั่นไหวอันใด ก่อนอื่นเป็นเพราะดาบนี้รวดเร็วแหลมคม ขณะที่เชือกขาดไม่เกิดแรงสั่นสะเทือน ยังมีเส้นเชือกที่ใช้ยึดเหนี่ยวนี้ เพียงเป็นหนึ่งในเส้นเชือกหลายสิบเส้น ไม่ส่งผลกระทบถึงความปลอดภัยของสะพานเชือกทั้งเส้น ต่อจากนั้นฟู่อิงฟาดฟันดาบที่สองลง

อีกปลายหนึ่งของสะพานเชือกปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมาดุจสายฟ้า ในมือปรากฏพลังกระบี่รุ้งยาวสายหนึ่ง เหยียบย่ำแผ่นไม้บนสะพานเชือก จู่โจมกระบี่มาด้วยอานุภาพสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

บนสันเขาอีกฟากหนึ่งก็ปรากฏคนผู้หนึ่งโถมปราดลงมา ในมือถือหอกเหล็ก เดินเข้าหาฟู่อิงทีละก้าว ดูไปคล้ายเชื่องช้า แต่ชั่วพริบตาคุกคามเข้ามาในรัศมีสามวา ปรากฏรังสีการฆ่าฟันขุมหนึ่งหนุนเนื่องมาถึง พวกมันย่อมไม่อาจปล่อยให้ฟู่อิงฟันสะพานเชือกขาดไป ไม่เช่นนั้นไม่สามารถผนึกรวมกำลังได้

ฟู่อิงหาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ กู่ร้องดังยาวนานปลุกปลอบความคิดต่อสู้อย่างแรงกล้า ประกายดาบในมือแผ่พุ่งออก แทบไม่อาจแบ่งแยก

ลำดับก่อนหลัง ฟันถูกกระบี่ของซ่งเทียนหนันกับหอกเหล็กของเถี่ยเอี๋ยนโดยพร้อมเพรียง กระแทกคนทั้งสองพันห่างไป

ซ่งเทียนหนันถูกคุกคามล่าถอยถึงอีกปลายหนึ่งของสะพานเชือก แต่ว่าพลังดาบของฟู่อิงยังทะลักหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น จำต้องล่าถอยไปอีกสิบกว่าก้าว ยืนหยัดอยู่กลางสะพาน จ่อกระบี่จี้ใส่ฟู่อิงแต่ไกล ทำการต่อต้านพลังดาบอันน่าตระหนกของเขา

เถี่ยเอี๋ยนจ้วงแทงหอกเหล็กออก หอกยังไม่บรรลุถึง รังสีการฆ่าฟันก็แหวกฝ่าอากาศมา รู้สึกว่าลมปราณคุ้มครองกายของศัตรูกล้าแข็งแกร่งกร้าว สร้างความตื่นตระหนกแก่เถี่ยเอี๋ยนยิ่ง มันความจริงเข้าใจว่าซ่งเทียนหนันสามารถสลายกำลังของฟู่อิงไปบางส่วน แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ศัตรูกลับจัดการกับมันอย่างสุดกำลัง

ในเสียงดังสะท้านแก้วหู เถี่ยเอี๋ยนทั้งคนและหอกถูกฟู่อิงฟาดฟันกระเด็นไปไกลสามวา แต่คนผู้นี้กรำศึกอย่างโชกโชน มีฝีมือกล้าแข็ง กลับถูกสะกิดนิสัยอันป่าเถื่อนดุร้ายขึ้น ถือดาบตั้งท่า ตระเตรียมจู่โจมท่าที่สองออก

ฟู่อิงย่อกายปักหลักมั่น ดาบสันหนายกชูขึ้นเหนือศีรษะ ใต้แสงสีสนธยา ตัวดาบสะท้อนประกาย *ในใจลอบยินดีที่สามารถชักนำศัตรูออกมาช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ไม่เช่นนั้นด้วยฝีมือที่คนทั้งสองแสดงออกเมื่อครู่ หากกลุ้มรุมกระหนาบใส่เขาบนสะพานเชือก ก็ต้องมอดม้วยแน่นอน*

เมื่อครู่ฟู่อิงใช้เคล็ดวิชาหยินหยางสลับสับเปลี่ยนแทนที่ ใช้พลังสุดหยินต้านทานกระบี่ของซ่งเทียนหนัน ต่อจากนั้นเปลี่ยนพลังหยินเป็นพลังหยางคลี่คลายท่าหอกของเถี่ยเอี๋ยน พลังหยินและหยางโคจรตามธรรมชาติ ไม่มีท่าทีของการทุ่มเทใช้พลัง จนเรี่ยวแรงไม่ต่อเนื่อง นี่เป็นผลจากการร่วมสัมพันธ์รักกับหญิงงามที่สรงสนานในบึงน้ำ ไม่เช่นนั้นคงต้องต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

ในยามนั้น ฟู่อิงพลันพบเห็นปรากฏการณ์ที่น่าตื่นตระหนกประการหนึ่ง โสตประสาทอันปราดเปรียวบอกต่อเขาว่า ศัตรูทางซ้ายขวาทั้งสองหายใจเข้าออกด้วยระดับความเร็วและจังหวะจะโคนพร้อมกัน

ฟู่อิงขบคิดอย่างรวดเร็ว คาดเดาว่าศัตรูมีวิชาผนึกกำลังจู่โจมที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง นอกจากสามารถเร่งมือฆ่าฟันคนใดคนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นด้วยฝีมือที่คนทั้งสองแสดงออกเมื่อครู่ สุดท้ายอย่างมากมีสภาพตกตายพร้อมกับศัตรู ตอนนี้เขาเฉกเช่นขี่บนหลังเสือ ขอเพียงเกิดความคิดหลบหลีกเลี่ยงหนี ศัตรูจะฉวยโอกาสจู่โจมลงมือ เร่งความพ่ายแพ้พินาศมาสู่ตนเองเร็วกว่าเดิม

ซ่งเทียนหนันกับเถี่ยเอี๋ยนเริ่มเคลื่อนไหว พวกมันเหยียบย่ำฝีเท้าที่แตกต่าง ซ่งเทียนหนันเหยียบย่ำใส่แผ่นไม้ของสะพานเชือก ส่วนเถี่ยเอี๋ยนเหยียบย่ำลงบนก้อนหิน ทุกฝีเท้าที่เหยียบย่ำลง พอดีเป็นช่องว่างของเสียงฝีเท้าของพวกพ้อง บังเกิดเป็นจังหวะจะโคนที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งผสานกับรังสีฆ่าฟันเต็มฟ้าที่ครอบคลุมใส่ฟู่อิง คล้ายชาวประมงสาวดึงร่างแหจับปลา สืบเท้าคุกคามเข้าหาฟู่อิงทีละก้าว หากเปลี่ยนเป็นยอดฝีมือธรรมดาทั่วไป ภายใต้แรงกดดันของคนทั้งสอง คงถูกบีบคั้นจนเสียสติแล้ว

ฟู่อิงกลับหนักแน่นดั่งหินผา กล้ามเนื้ออันบึกบึนแสดงออกถึงพลังไม่สิ้นสุด เป็นประกายใต้แสงสีคราสายัณห์ ดาบสันหนายกชูขึ้นเหนือศีรษะผนึกเป็นรังสีการฆ่าฟันอันแข็งแกร่งบนสะพานเชือก

เมื่อคุกคามเข้าใกล้ฟู่อิงในรัศมีหนึ่งวา คนทั้งสองพากันตวาดก้อง สุ้มเสียงคล้ายเปล่งจากปากบุคคลคนเดียว เถี่ยเอี๋ยนเสือกหอกเหล็กจากล่างขึ้นบนมุ่งใส่คอหอยฟู่อิง ส่วนซ่งเทียนหนันใช้กระบี่กลับกลายเป็นประกายสีเขียวเรือง ลอยตัวขึ้นปักลงยังศีรษะของฟู่อิง

ฟู่อิงตวาดก้อง เมื่อหอกกระบี่ใกล้ถึงตัว พลันกระโดดขึ้นกลางอากาศโดยหันหลังให้กับเถี่ยเอี๋ยน หอกเหล็กของเถี่ยเอี๋ยนก็แทงถูกกล่องเหล็กที่ผูก

อยู่กลางหลังของเขา ฟู่อิงกระอักโลหิตที่กลางอากาศคำหนึ่ง หยิบยืมพลังของหอกเหล็กจู่โจมดาบใส่ซ่งเทียนหนัน

ดาบกระบี่พอปะทะกัน กระบี่หักสะบั้นเป็นท่อน ซ่งเทียนหนันทราบว่าฟู่อิงอาศัยยอดวิชา ถ่ายเทพลังจู่โจมของเถี่ยเอี๋ยนมายังมัน บวกกับพลังการฝึกปรือของฟู่อิงเอง เท่ากับว่ามันเผชิญการผนึกกำลังจู่โจมจากยอดฝีมือสองคน ยามตื่นตระหนกรีบใช้ออกด้วยวิธีหนีเอาชีวิตรอดที่ปาซือปาถ่ายทอดให้ ขดตัวลงราวกับเต่าตัวหนึ่ง

ในประกายโลหิตฉีดพุ่งจากหัวไหล่ ซ่งเทียนหนันกลิ้งตัวไปด้านหลังราวกับลูกหนังใบใหญ่ ตลอดรายทางกระอักโลหิตจากปาก ฝืนใจอาศัยวิชาเต่าหดหัว สลายท่าดาบสังหาร รักษาชีวิตเอาไว้ แต่อย่าคิดหมายลงมือสยบศัตรูอีก

หอกของเถี่ยเอี๋ยนพอแทงถูกกล่องเหล็กที่กลางหลังฟู่อิง สร้างความลิงโลดยินดี เข้าใจว่าท่าจู่โจมดจอสนีสายฟ้าของตัวเองนี้ ไม่ว่าศัตรูฝึกลมปราณคุ้มครองกายอันใด ก็ต้องถูกกระแทกขาดใจตาย มิคาดหอกนี้พอแทงถูกกล่องเหล็ก พลันพบว่าปลายแหลมของหอกมิเพียงไม่กระทบถูกเหล็กโลหะ ตรงกันข้ามยังอ่อนนุ่มราวสำลี ท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังของมัน ถูกฟู่อิงใช้พลังหยินหยุ่นเยือก สลายไปราวกับดินโคลนถมลงสู่ท้องทะเล เถี่ยเอี๋ยนต้องตวาดก้องคำหนึ่ง ใช้หอกที่สองตามติดออก

ฟู่อิงใช้พลังหยินสุดหยุ่นเยือก ดูดรั้งพลังหอกอันกล้าแข็งแกร่งกร้าวของเถี่ยเอี๋ยนไว้ จากนั้นแปลงพลังหอกเป็นพลังหยางสุดกล้าแกร่งฟาดฟันดาบเข่นฆ่าซ่งเทียนหนันจนรับบาดเจ็บสาหัสกลิ้งเกลือกหลบหนี แต่ถึงแม้ว่าเขาสามารถสลายท่าหอกของเถี่ยเอี๋ยน ยังไม่อาจสลายสำนึกฆ่าฟันซึ่งแฝงมากับหอกนี้ของเถี่ยเอี๋ยน ยามนั้นรับบอบช้ำภายใน ดีที่กระอักโลหิตคำหนึ่ง สลายอาการคั่งค้างติดขัด ลดทอนอาการบอบช้ำภายใน แต่ในยามต่อสู้พิสูจน์เป็นตายย่อมส่งผลสะท้อน ขณะที่หอกที่สองของเถี่ยเอี๋ยน

จู่โจมมาถึงแล้ว

เถี่ยเอี๋ยนเห็นสภาวะดาบของศัตรูขยับเคลื่อนย้ายในพื้นที่ว่างที่เบื้องหน้าปลายแหลมของหอกตัวเองอย่างจำกัด ต่อจากนั้นสันดาบปะทะกับปลายแหลมของหอกตัวเอง บังเกิดเป็นพลังมหาศาลกระชากตัวเองไปข้างหน้า แทบพลัดตกลงสู่สายน้ำเชี่ยวกรากใต้สะพาน ยามตื่นตระหนกจึงรั้งดึงหอกกลับล่าถอยไป

ขณะเดียวกัน ฟู่อิงส่งเสียงหัวร่อดังยาวนานกระโดดพ้นจากสะพานเชือก พุ่งตัวลงยังสายน้ำเชี่ยวกรากใต้สะพานเชือก ชั่วพริบตาก็ตกลงไปสิบกว่าวา พลันปรากฏเชือกยาวยี่สิบวาเส้นหนึ่งพุ่งขวับมาจากฝั่งทางด้านซ่งเทียนหนัน ม้วนใส่ข้อเท้าของฟู่อิง

ยามนั้นฟู่อิงอยู่ในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน พอผงกหัวมองไป เห็นฝั่งตรงข้ามมีชาวชมพูทวีปลักษณะคล้ายหลวงจีนทุกรกิริยาผู้หนึ่ง กำลังสะบัดกวัดแกว่งเชือกยาวเส้นนี้ จึงรีบหดเท้ากลับ ตีลังกาตลบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่บนเท้าอยู่ล่าง

เชือกยาวคล้ายงูอันปราดเปรียว หดเข้าแล้วปล่อยออก เชือกยาวทั้งเส้นบรรจุพลังเปี่ยมล้น แทงใส่ฟู่อิงซึ่งกำลังร่วงหล่นลงดุจธนูยาวดอกหนึ่ง เวลานั้นฟู่อิงตกวูบลงไปอีกวาเศษ สะพานเชือกกลายเป็นอยู่ไกลลิบลับ ฟู่อิงพลันตวาดก้อง ฟาดฟันดาบออกดุจสายฟ้า ฟันใส่ส่วนปลายของเชือกยาว พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กระอักโลหิตที่กลางอากาศ ร่วงลิ่วลงยังสายน้ำเชี่ยวใต้สะพาน จมหายไปในบัดดล

ชาวชมพูทวีปที่คล้ายหลวงจีนทุกรกิริยานั้นคือเฮ่อเทียนหมอ เมื่อฟู่อิงฟันดาบใส่ส่วนปลายของเชือกยาว ที่ทรวงอกมันคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ ถอยปราดไปห้าก้าว อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่งเช่นกัน

คนผู้นี้ถือดีที่ยืนอยู่บนพื้นดิน เกร็งกำลังตั้งท่าอยู่ก่อน ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เนื่องจากเฮ่อเทียนหมอเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊จากชมพูทวีป ไม่ยอม

หวงอี๋ : เถียน / น.นพรัตน์ : แปล

ลดตัวลงผนึกกำลังกับผู้อื่นจัดการกับฟู่อิง ดังนั้นรอจนฟู่อิงกระโดดลงสู่สายน้ำก้นหุบเหว ค่อยสำแดงวิชาเชือกบิน คิดหมายหวดฟาดศัตรูตกตายกลางอากาศ มิคาดศัตรูมีฝีมือกล้าแข็ง มาตรว่ายามอยู่กลางอากาศไม่อาจหยิบยืมกำลัง ยังสามารถฟันดาบใส่เส้นเชือกทำร้ายศัตรู สร้างความตื่นตระหนกในใจ แต่ว่าเฮ่อเทียนหมอมีจิตใจเด็ดเดี่ยว หาได้ท้อแท้ใจไม่

เฮ่อเทียนหมอกู่ร้องดังยาวนาน กระโดดลงจากหน้าผาสูง พุ่งตัวลงยังสายน้ำเชี่ยวซึ่งอยู่ห่างจากพื้นดินห้าสิบวา ไล่กวดตามศัตรูไป

วัดโบราณกลางป่า

ฟู่อิงร่วงหล่นลงในสายน้ำเชี่ยวก้นหุบเหว ถูกพัดพาไปตามกระแสน้ำ ฝืนใจโคจรพลังคุ้มครองกายมิให้กระแทกถูกก้อนหินรับบาดเจ็บ

สายน้ำเชี่ยวนี้ไม่อาจเทียบเปรียบกับกระแสน้ำใต้ดิน แต่ก่อนหน้าที่ฟู่อิงจะพลัดตกลงมาได้รับบาดเจ็บติดต่อกัน ยามจะโคจรพลังลมปราณอย่าว่าแต่เผชิญกับเหล่ายอดฝีมือเมื่อครู่ ขอเพียงเป็นทหารมองโกลธรรมดาสิบกว่าคน ตนเองคงถูกหยามหยันตกเป็นเชลย

ดีที่ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว นี่เป็นเงื่อนไขความมีเปรียบเพียงหนึ่งเดียว หากสามารถโคจรพลังฟื้นฟูลมปราณ ใช้วิธีการที่ได้คิดจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ ประคับประคองถึงยามฟ้าสาง เมื่อถึงเวลานั้นก็สามารถหักหาญอีกครา ปัญหาอยู่ที่ผู้ตามล่าตนเองจะไม่เปิดโอกาสให้แก่เขา คนผู้นี้มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว กลับกระตุ้นความคิดดิ้นรนเอาชีวิตรอดจากห้วงความตาย ตกลงใจต่อกรกับศัตรูถึงที่สุด

ใต้ม่านวิกาลคลี่กาง ฟู่อิงถูกซัดกระแทกถึงพงหญ้า เผชิญกับต้นไม้เตี้ยๆ ซึ่งยื่นออกจากฝั่งขวางกันไว้ค่อยชะลอความเร็วลง ฟู่อิงฉวยโอกาสคว้าจับกิ่งง่ามเคลื่อนกายขึ้นสู่ฝั่ง รอจนคืบคลานถึงฝั่ง ตลอดทั้งร่างปวด

หวงอี้ : เอ็ดน / น.นพรัตน์ : แปล

เมื่อยไม่อาจขยับไหวติงได้

ในยามนั้น ท้องฟ้าเกิดเสียงฟ้าร้อง สายวิชชุแลบแปลบปลาบ ฝนหนาหนักเทกระหน่ำลงมา ที่แท้เกิดฝนตกหนัก ฟู่อิงลอบร้องผิดท่าในใจ รีบตะกายไปยังที่สูง ควรทราบว่าฝนห่านี้เป็นเหตุให้ระดับน้ำเพิ่มพูนขึ้น ภายใต้น้ำป่าไหลหลาก ฟ่อิงที่รับบาดเจ็บไม่ต้องรอให้ศัตรลงมือ ก็ต้องจบชีวิตไป

เฮ่อเทียนหมอถูกสายน้ำเชี่ยวพัดพาไล่หลังมา คนผู้นี้มีผิวทองแดงกระดูกเหล็ก ไม่กลัวสายน้ำเชี่ยวกรากแก่งหินแหลมคม แต่แล้วสายน้ำทวีความรุนแรง ชั่วพริบตาก็พัดพาเฮ่อเทียนหมอผ่านเลยที่ซึ่งฟู่อิงขึ้นฝั่งไป

เฮ่อเทียนหมอมีวิชาฌานสมาบัติสูงล้ำ พลันรู้สึกตัว แต่พลังแห่งธรรมชาติไหนเลยดูแคลนได้ กลับพัดพาเฮ่อเทียนหมอลงไปอีกห้าหกลี้อย่างลำบากยากเย็นค่อยสบโอกาส ยึดเหนี่ยวกิ่งขวางซึ่งยื่นออกจากต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งค่อยปีนป่ายขึ้นส่ฝั่ง

เฮ่อเทียนหมอมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พอปีนป่ายขึ้นฝั่ง โคจรพลังเป็นเวลาธูปไหม้ครึ่งดอก ก็ฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม จึงรีบทุ่มเททำร่าง วิ่งเลียบฝั่งทวนน้ำขึ้นไป

เดินทางระยะทางลี้เศษ ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นวัดใหญ่แห่งหนึ่ง มีแสงไฟสาดลอดออกมา ยามนี้เกิดฟ้าร้องพายุฝน แผ่นฟ้าแผ่นดินมืดทะมึน ภายใต้สายวิชชุแลบแปลบ ค่อยเห็นภูเขาสูงบรรพตตระหง่าน ต้นไม้สั่นไหว หญ้าเอนลู่

เฮ่อเทียนหมอฉกใจคิด หวนนึกถึงค่ำคืนฝนตกหนักเช่นนี้ คิดเสาะหาคนผู้หนึ่งกลางป่าเขา ไม่ต่างกับงมเข็มในมหาสมุทร มิสู้ซ่อนตัวในวัดโบราณดำเนินแผนเฝ้าต้นไม้รอกระต่ายเปรียว ไม่แน่ว่าศัตรูหลังจากรับบาดเจ็บจะเข้าวัดมาหลบฝนรักษาบาดเจ็บ อย่างน้อยรอจนฝนหยุดตกค่อยออกตามล่า ยังกลัวศัตรูหนีรอดจากร่างแหหรือ ดังนั้นหมุนตัวเดินเข้าวัดโบราณ

ไป

ในประกายสายฟ้าแลบลั่น วัดโบราณที่เค้าโครงเคร่งขรึมเยือกเย็นเหนือประตูมีป้ายขวางอันหนึ่งจารึกข้อความ "**คงซานหลิงซื่อ**" *(วัดศักดิ์สิทธิ์เขาเวิ้งว้าง)* ค่อยทราบว่านี่เป็นหนึ่งในแปดทิวทัศน์เลื่องชื่อของสันเขา เชียนหลี่ แต่ตอนนี้ปรากฏหญ้าท่วมรกร้าง แสดงว่ารกร้างมานาน ประตูวัดปิดแง้มไว้ ภายในมีแสงไฟสาดลอดออกมา

เฮ่อเทียนหมอผลักประตูเข้าไป หลังประตูเป็นลานที่ว่าง พอผ่านลานที่ว่างก็เป็นโบสถ์พระประธาน แสงไฟสาดลอดออกจากภายในโบสถ์ เฮ่อเทียนหมอจึงเดินตรงไปยังโบสถ์พระประธานโดยไม่ลังเล

ท่ามกลางพายุฝนฟ้าร้อง ลานที่ว่างปากทางเข้าวัดโบราณเจิ่งนองด้วยน้ำ เฮ่อเทียนหมอเดินเท้าเปล่าลุยน้ำ ก้าวยาวๆ เข้าโบสถ์พระประธานก็เห็นภาพอันประหลาดลี้ลับฉากหนึ่ง

บนพื้นที่ว่างอันกว้างขวางของโบสถ์พระประธานซึ่งขาดการบูรณะมานาน จัดตั้งโต๊ะยาวตัวหนึ่งอยู่กลางโบสถ์ บนโต๊ะตั้งป้ายวิญญาณสูงสองเชียะป้ายหนึ่ง ทั้งยังจุดธูปเทียนแถวหนึ่ง เปลวเทียนสาดส่องตัวโบสถ์อยู่ในแสงไฟที่เต้นระริก เฮ่อเทียนหมอผนึกพลังเพ่งตามอง เห็นบนป้ายวิญญาณเขียนอักษรสีทองว่า "**สามีผู้ล่วงลับจู้หมิงเซ่อ**"

คนสวมชุดขาวเจ็ดคนห้อมล้อมโต๊ะยาวเอาไว้ ยังมีคนร่างเล็กบางอีกคนหนึ่งนั่งกับพื้น ศีรษะสวมงอบไม้ไผ่กัมศีรษะต่ำ ดูจากรูปร่างสมควรเป็นสตรีนางหนึ่ง ส่วนคนชุดขาวอีกเจ็ดคนมีอายุแตกต่างกัน คนที่อายุมากที่สุดอยู่ในวัยห้าสิบเศษ ผู้ที่อายุเยาว์ที่สุดประมาณยี่สิบเศษ คนชุดขาวที่หันหน้าหาเฮ่อเทียนหมอหลายคน ต่างพากันจับจ้องมองเฮ่อเทียนหมอ ท่าทางตื่นเต้นตึงเครียดอยู่บ้าง

รอบโบสถ์พระประธานยังกระจายไว้ด้วยผู้คนสามคน คนหนึ่งเป็นบัณฑิตร่างสูงโปร่ง กลางหลังสะพายกระบี่ อีกคนหนึ่งเป็นคนอ้วนฉุท่าทาง

คล้ายพ่อค้าวาณิช ดาบยาวในมือชักจากฝัก ยังมีชายฉกรรจ์ท่วงท่าน่าเกรงขามอีกคนหนึ่ง ที่หว่างเอวคาดแส้ยาวสีดำมะเมื่อมเส้นหนึ่ง

คนชุดขาวไว้เครายาวที่มีอายุห้าสิบเศษกล่าวว่า “สหายดูท่าเป็นคนผ่านทาง คืนนี้สถานที่นี้เป็นที่นัดพบพิสูจน์ความเป็นตายของชาวยุทธจักร ขอให้สหายออกเดินทางในบัดดล”

คนผู้นี้คล้ายเป็นหัวหน้าของคนชุดขาว น้ำเสียงเกรงอกเกรงใจยิ่ง อาจเป็นเพราะคู่มือยากตอแย ไม่ต้องการให้เกิดเหตุแทรกซ้อน

เฮ่อเทียนหมอกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า “เกิดพายุฝนกลางป่าร้าง เพียงต้องการพื้นที่หลบฝนอันน้อยนิด ส่วนเรื่องราวของท่าน เราจะไม่ไต่ถาม”

บุรุษชุดขาวที่มีอายุยี่สิบเศษผู้หนึ่งอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง อดตวาดมิได้ว่า “*สหายหากรักชีวิตให้รีบจากไป*”

ทกผัคนภายในโบสถ์นอกจากสตรีชดขาวที่กัมศีรษะต่ำแล้ว ล้วนแสดงท่าทีไม่เป็นมิตร มีแต่ชายฉกรรจ์ที่คาดแส้ยาวอยู่รอบเอวขมวดคิ้วเล็กน้อย เฮ่อเทียนหมอเห็นเช่นนั้น ทราบว่าในที่นี้นับคนผู้นี้มีสายตาหลักแหลมที่สุด

เฮ่อเทียนหมอไหนเลยสนใจต่อคำข่มขู่ เดินส่ายอาดๆ ไปนั่งลงยังมุมโบสถ์ที่ไร้ผู้คน

รู้สึกมีกระแสลมโถมจากทางด้านหลัง เฮ่อเทียนหมอชิงขยับตัวไปด้านหลังอย่างรวดเร็วหลายเชียะ ร่างโยกซ้ายย้ายขวาอย่างประหลาด ที่ใต้ซอกแขนหนีบกระบี่ที่จ้วงแทงจากทางด้านหลังไว้สองเล่ม คนชุดขาวที่ลอบทำร้ายทั้งสอง ถูกมันใช้แผ่นหลังกระแทกกระเด็นออกไป

ต่อจากนั้นเป็นเสียงชักอาวุธจากฝัก นอกจากสตรีที่นั่งกับพื้นแล้ว คนชุดขาวที่เหลืออีกห้าคนพากันรายล้อมเฮ่อเทียนหมอเอาไว้ แต่บัณฑิตสูงโปร่ง พ่อค้าอ้วนฉุและชายฉกรรจ์นั้นยังคงนิ่งดูดายสังเกตการณ์อยู่ห่างๆ

ยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า “ท่านเมื่อยืนกรานรั้งอยู่ที่นี้ พวกเราก็ไม่บังคับ ยังหวังให้รักษาเรื่องที่ได้ยินได้เห็นในคืนนี้เป็นความลับ พวกเราจะสำนึกขอบคุณยิ่ง”

เฮ่อเทียนหมอเห็นสตรีนางนั้นเงยหน้าขึ้นกล่าววาจา เผยเห็นวงหน้าที่อ่อนหวานงดงาม ภายใต้แสงไฟสายฟ้า ผิวพรรณที่ขาวผ่องกอปรเป็นความงามที่คล้ายไม่พึงมีในโลกมนุษย์ เฮ่อเทียนหมอถึงกับตะลึงลาน ยามกะทันหันลืมตอบคำ

สตรีชุดขาวเห็นเฮ่อเทียนหมอจับจ้องมองตัวเอง ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า หากทว่าแฝงความจริงใจที่ยากบอกกล่าวชนิดหนึ่ง ดังนั้นถึงแม้นางถูกจ้องมอง แต่ในใจปราศจากเพลิงโทสะแต่อย่างไร

คนชุดขาวไว้เครายาวส่งเสียงกระแอมคราหนึ่ง เฮ่อเทียนหมอค่อยรู้สึกตัว กวาดตามองรอบข้าง เห็นสายตาของผู้คนส่วนใหญ่ภายในโบสถ์ต่างรวมอยู่ที่สตรีชุดขาว ราวกับว่าบนร่างนางมีแม่เหล็กดึงดูดสายตาผู้คน

เฮ่อเทียนหมอกล่าวว่า “เรื่องรักษาเป็นความลับยินดีที่จะปฏิบัติตาม”

กล่าวจบไม่กล่าวมากความ ส่งกระบี่ทั้งสองคืนให้แก่คนชุดขาว เดินไปที่มุมโบสถ์ทรุดนั่งขัดสมาธิ ผนึกวิชาสดับฟ้าฟังดิน ไม่ว่าเสียงฝนทุกเม็ด เสียงการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิต แม้แต่เสียงงูหนอนคืบคลาน เสียงวิหคเหินบินในรัศมีสิบวา ล้วนอยู่ภายใต้การสดับฟังของมัน หนึ่งเดียวที่รบกวนจิตใจคือ ทบทวนนึกถึงอิริยาบถท่วงท่าตอนกล่าววาจาของสตรีชุดขาว

คนชุดขาวทั้งเจ็ดก็กลับไปประจำตำแหน่ง อยู่ในอิริยาบถท่วงท่าเช่นตอนแรก ราวกับว่าไม่ได้เกิดการประมือในระยะประชิดใกล้มาก่อน

ท่ามกลางเสียงฝนตกฟ้าร้อง เฮ่อเทียนหมอได้ยินเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาเคลื่อนมาแต่ไกล เร่งรุดเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว จวบจนถึงปากทางเข้าหลังรูปปั้นพระโพธิสัตว์ของโบสถ์พระประธานค่อยหยุดยั้งลง

ความสูงส่งของวิชาตัวเบาคนผู้นี้ แม้แต่เฮ่อเทียนหมอยังบังเกิดความ

ตื่นตระหนก เห็นว่าตนเองก็มีความสำเร็จเพียงนี้เท่านั้น คนผู้นี้พอหยุดยั้งลงก็ปราศจากสุ้มเสียงใด ทุกผู้คนภายในโบสถ์คล้ายยังอยู่ในห้วงความฝัน

เฮ่อเทียนหมออดเป็นห่วงแทนสตรีชุดขาวนั้นลอบงอนิ้วดีดออก จี้พุ่งพลังดรรชนีสายหนึ่งใส่เสาไม้หลังรูปปั้นพระโพธิสัตว์ บังเกิดเป็นเสียงทึบคราหนึ่ง

ทุกผู้คนค่อยรู้สึกตัว คนชุดขาวไว้เครายาวตวาดถามว่า "**ผู้ใด**?"

แว่วเสียงหัวร่อดังยาวนาน ชายชราชุดดำสีหน้าลึกล้ำเยือกเย็นผู้หนึ่งพุ่งโถมเข้ามาดุจภูตร้าย คนชุดขาวทั้งเจ็ดใช้กระบี่ทั้งเจ็ดเล่ม สานเป็นแหกระบี่ปากหนึ่งม้วนใส่มัน คนทั้งเจ็ดนี้แสดงว่าฝึกวิชาผนึกกำลังจู่โจมมาก่อน

ชายชราชุดดำหัวร่อเฮอะฮะ รับมือด้วยมือเปล่า ปรากฏกระบี่สองเล่มแทงปราดมา ชายชราก็ใช้สองมือตบฟาดใส่สันกระบี่ คนถือกระบี่ทั้งสองสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ท่าร่างสะดุดติดขัดเล็กน้อย

ดีที่ยามนั้นปรากฏกระบี่อีกสี่เล่มโถมแทงมาจากมุมที่แตกต่าง ชายชราชุดดำต้องวุ่นวายกับการรับมือ สองมือร่ายรำเป็นเงาฝ่ามือเกลื่อนกลาดพร้อมกันนั้นสองเท้าทยอยเตะกราดออก กระบี่ที่ทิ่มแทงมาหลายเล่ม แทบถูกมันกระแทกพันห่างไปโดยพร้อมเพรียง

เฮ่อเทียนหมอเห็นเช่นนั้น ลอบร้องย่ำแย่ในใจ ทั้งนี้เพราะค่ายกลกระบี่ที่คนเหล่านี้ก่อตั้งขึ้นแม้พิสดารล้ำ แฝงหลักห้าธาตุสะกดข่ม น่าเสียดายที่พลังฝีมือห่างไกลจากชายชราชุดดำเกินไป ชายชราอาศัยกระบี่ของศัตรู แผ่พุ่งพลังอันน่าตระหนกใส่ กระแทกจนพวกมันเลือดลมพลุ่งพล่าน ดูท่าจะช้าเร็วต้องพ่ายแพ้ ส่วนผู้คนอีกสามคนพากันชักอาวุธออกถือมั่นจับจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ดูออกว่าผิดท่าเช่นกัน

เฮ่อเทียนหมอหวนนึกถึงหากมันลงมือด้วยตัวเอง ก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย แต่สตรีชุดขาวนั้นยังนั่งก้มศีรษะ ปลดงอบไม้ไผ่ลงมา เผยเห็นช่วงคออันขาวผ่องละลาน คล้ายกับว่าผลแพ้ชนะของทุกผู้คนไม่มีส่วน

เกี่ยวข้องกับนางก็มิปาน

ชายชราชุดดำหัวร่อดังยาวนาน สภาพการต่อสู้พลันแปรเปลี่ยนไป ภายในโบสถ์ปรากฏเงากรงเล็บเกลื่อนกลาด กระบี่ของคนชุดขาวพากันหลุดจากมือ ชายชราชุดดำมีเจตนาอวดศักดา ซัดกระบี่ที่ช่วงชิงมาขึ้นไปชั่วพริบตาบนขื่อกลางของโบสถ์พระประธานปักเรียงรายด้วยกระบี่เจ็ดเล่ม คนชุดขาวล้มลงกับพื้น ทุกคนล้วนถูกจี้สกัดจุดไว้

คนอ้วนฉุและบัณฑิตสูงโปร่งลงมือพร้อมกัน อย่าได้เห็นคนอ้วนนั้นมีรูปร่างอ้วนฉุ ยามเคลื่อนไหวกลับปราดเปรียวราวกับแมว ดาบยาวจู่โจมใส่ชายชราชุดดำจากทางซ้ายดุจงูพิษ บัณฑิตสูงโปร่งกลับถลันถึงด้านหลังคล้อยไปทางขวามือของชายชราชุดดำ

เมื่อเป็นเช่นนี้ หากชายชราชุดดำมองไปยังคนอ้วนฉุ หางตาไม่อาจเห็นมุมอับที่มันยืนอยู่ ถึงแม้ว่าคนอ้วนฉุกับบัณฑิตสูงโปร่งไม่เคยผนึกกำลังมาก่อน แต่ต่างเป็นยอดฝีมือ พอเริ่มต้นก็สามารถประสานเสริมกัน

หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ใช้ออกโดยพร้อมเพรียง ชายชราชุดดำถูกครอบคลุมอยู่ใต้เงาดาบประกายกระบี่ ดาบกระบี่ก่อเกิดเป็นพลัง กลายเป็นพลังวังวนมากมายก่ายกอง แม้แต่เฮ่อเทียนหมอซึ่งนั่งอยู่ที่มุมโบสถ์ห่างออกไป ยังถูกกระพือจนผมยาวพัดพลิ้ว เทียนไขบนโต๊ะไม่อาจทนทานรับพลังลมพากันดับวูบไป โบสถ์พระประธานกลายเป็นโลกมืดไป

ในความมืดมิด แว่วเสียงดังสดใสติดต่อกัน เฮ่อเทียนหมอคาดเดาว่าชายชราชุดดำงอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่ คนผู้นี้อยู่ในคืนฝนตกมืดมัว กลับสามารถดีดนิ้วใส่ดาบกระบี่ที่จู่โจมมาจากทั่วสี่ทิศแปดทางอย่างแม่นยำ นับเป็นยอดวิชาที่น่าตระหนก บัณฑิตสูงโปร่งกับคนอ้วนฉุพากันร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด แสดงว่าตกเป็นเบี้ยล่าง

พลันบังเกิดเสียงตวาดก้อง พื้นที่ว่างภายในโบสถ์บังเกิดเสียงลมอย่างรุนแรง ยามนั้นสายฟ้าแลบแปลบ เฮ่อเทียนหมอเห็นชายฉกรรจ์ซึ่ง

ไม่ได้ลงมือพลันดึงแส้ยาวที่คาดเอวออกมา คุกคามชายชราชุดดำถึงมุมโบสถ์ ส่วนบัณฑิตสูงโปร่งกับคนอ้วนฉุแยกย้ายนอนอยู่ที่เชิงผนัง ใบหน้าเป็นสีเทาซีดล้วนได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ

สตรีชุดขาวนั้นยังนั่งอยู่หน้าโต๊ะ ภายใต้ประกายสายฟ้า ใบหน้ายิ่งงดงามสดบรรยาย ท่วงท่าก็สงบนิ่ง เฮ่อเทียนหมอกลับรัสีกว่านั่นเป็นความสงบของการตัดสินใจยอมตาย เป็นความงามอย่างโศกซึ้งชนิดหนึ่ง ส่วนคนชุดขาวทั้งเจ็ดนอนกระจัดกระจายทั่วพื้นโบสถ์ ไม่มีความเคลื่อนไหวอันใด

หลังประกายสายฟ้าเป็นเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่ ทั่วทั้งโบสถ์กลับคืนสู่ความมืดมิด เสียงแส้ดังหวีดหวือ คู่ต่อสู้ทั้งสองกลับเงียบงันไม่ส่งเสียง ชายฉกรรจ์ผู้นี้นับว่ามีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าบัณฑิตสูงโปร่งและคนอ้วนฉุนั้นมากนัก

ทันใด เสียงตวาดเบาๆ สองครา เสียงแส้ชะงักขาดหาย มีแต่เสียงฝนที่ตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา ผสานกับเสียงลมภูเขาพัดอื้ออึง

ยามนั้นสายฟ้าแลบแปลบปลาบ สาดส่องโบสถ์พระประธานจนขาวโพลน ชายฉกรรจ์นั้นกับชายชราชุดดำยืนอยู่ห่างกันสองวา เท่ากับความยาวแส้ ชายฉกรรจ์นั้นยังถือแส้ยาวไว้ แต่ปลายแหลมของแส้ตกอยู่ในมือชายชราชุดดำ ใบหน้าชายฉกรรจ์นั้นบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด แสดงว่าตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

หลังเสียงฟ้าร้อง โบสถ์พระประธานกลับคืนสู่ความมืดมิดอีกครั้ง ลมหายใจของชายฉกรรจ์นั้นยิ่งมายิ่งหนักหน่วง พลันครางหนักๆ คำหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงแผ่นหลังปะทะชนผนัง กับเสียงรูดตัวลัมลง

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มกระด้างเสียงหนึ่งดังว่า *"แส้ทวนลมลู่หลันถิง"*

สุ้มเสียงแหบพร่าอีกเสียงหนึ่งดังว่า *"ปี้เยี่ยจิงมีชื่อสะท้านยุทธจักรร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ"*

เฮ่อเทียนหมอพอฟังเสียงของแส้ทวนลมลู่หลันถิง ก็ทราบว่ามันรับบอบช้ำภายใน ไม่สามารถลงมืออีก ชายชราชุดดำปี้เยี่ยจิงมีพลังฝีมือสูงล้ำ

ภายในเวลาอันสั้นผู้คนภายในโบสถ์มิใช่รับบาดเจ็บ ก็ถูกสยบจุดไว้ ไม่ทราบว่าความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปของมัน ใช่คิดจัดการกับสตรีชุดขาวนั้นหรือไม่

ภายในโบสถ์ก็ปรากฏเปลวเทียนสว่างวูบขึ้น สตรีชุดขาวนั้นยืนอยู่หน้าโต๊ะ มือถือชุดไฟ สายตาถลึงมองชายชราชุดดำตาไม่กะพริบ ทำให้ผู้คนเกิดความประหลาดใจที่หญิงงามซึ่งเปลือกนอกอ่อนแอนางนี้กลับมีประกายที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว กลายเป็นภาพที่ตัดกันอย่างรุนแรง

ปี้เยี่ยจิงกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า *"มอบมา"*

สตรีชุดขาวกล่าวว่า "จดหมายอยู่ในป้ายวิญญาณบนโต๊ะ พวกเราเมื่อพ่ายแพ้พินาศสิ้น ย่อมต้องทำตามข้อตกลง"

สุ้มเสียงของนางสดใสไพเราะ ราวกับกำลังสนทนาอยู่ในบ้าน ไม่คล้ายเผชิญหน้ากับศัตรูคู่แค้นแม้แต่น้อย

ปี้เยี่ยจิงหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า "โต๊ะยาวแกะสลักอย่างประณีต ต้องมิใช่สมบัติของวัดร้างแห่งนี้ หากแต่เคลื่อนย้ายมาจากที่อื่น แสดงว่าแฝงเจตนาร้าย อย่างนั้นอย่าได้โทษว่าเราไร้น้ำใจ ส่งพวกเจ้าขึ้นสวรรค์ให้หมดสิ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้กวาดตามายังใบหน้าเฮ่อเทียนหมอ เฮ่อเทียนหมอรู้สึกคล้ายถูกประกายสายฟ้ากวาดผ่านต้องใจสั่นสะท้าน หวนนึกถึงเฒ่าผู้นี้มีสายตาเกรี้ยวกราดดุร้ายนัก ไม่ทราบว่าจะจัดการกับตนเองซึ่งเป็นคนนอกอย่างไร

ซึ่งความจริงปี้เยี่ยจิงก็ใช้ความคิดในใจ มันมีสายตาหลักแหลม พอเข้าโบสถ์มาก็ทราบว่าเฮ่อเทียนหมอเป็นยอดฝีมือที่ยากตอแย เห็นอีกฝ่ายไม่มีความเคลื่อนไหวตลอดมา จึงตั้งใจว่าขอเพียงอีกฝ่ายไม่ขัดขวางการหยิบฉวยจดหมายของตนเอง มันก็ไม่คิดก่อเรื่องแทรกซ้อนโดยใช่เหตุ

สตรีชุดขาวนั้นกล่าวว่า "ปี้เยี่ยจิงท่านเมื่อใช้จิตใจคนต่ำช้า คำนวณ

ความคิดวิญญูชน พวกเรามิสู้เดิมพันสักครา หากโต๊ะยาวตัวนี้ไม่มีเล่ห์อุบาย ท่านก็ให้เวลาพวกเราสามปี ทำการพิสูจน์ฝีมือกันใหม่"

ปี้เยี่ยจิงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า "เราเป็นชนชั้นใด ไหนเลยรับการข่มขู่ของเจ้า? โต๊ะยาวเพียงตัวเดียวจะขัดขวางเราได้อย่างไร?"

กล่าวจบสืบเท้าไปยังหน้าโต๊ะ มันจงใจเดินทีละก้าว จวบจนถึงเบื้องหน้าสตรีชุดขาวสามเชียะค่อยหยุดยั้งลง ประกายตาอันเกรี้ยวกราดดุร้ายจ้องจับบนใบหน้าของสตรีชุดขาวเขม็งนิ่ง

ยามนี้มันเกร็งกำลังทั่วร่างขึ้น ขอเพียงสตรีชุดขาวมีท่าทีเคลื่อนไหวผิดปรกติ มันจะชิงจู่โจมสังหาร คนผู้นี้ท่องทะยานยุทธจักรนานปี ทราบว่าผู้คนดำเนินอุบายไม่หยุดหย่อน ดังนั้นถึงแม้เป็นเรื่องปรกติธรรมดา ยังไม่ชะล่าใจ เพราะเหตุนี้มันแม้เพาะสร้างศัตรูทั่วแผ่นดิน ยังยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่ล้มลง

สตรีชุดขาวเผชิญกับรังสีการฆ่าฟันของปี้เยี่ยจิง คล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง ตลอดทั้งร่างเย็นเฉียบ พลังสมาธิและจิตใจแทบพังทลายลง ซึ่งความจริงหากมิใช่ปี้เยี่ยจิงรั้งพลังฝีมือส่วนใหญ่ไว้ เพียงรังสีการฆ่าฟันที่แผ่พุ่งจากร่าง คงทำร้ายสตรีชุดขาวหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าล้มตายลง ยามนี้ทุกคนภายในโบสถ์ล้วนรับบาดเจ็บ ไม่มีเรี่ยวแรงช่วยเหลือ มีแต่เฮ่อเทียนหมออาจมีปัญญาลงมือ

ปี้เยี่ยจิงกล่าวว่า "**จู้ฮูหยิน** *(คำเรียกภรรยาคนแซ่จู้)* ท่านยังสาวสะพรั่ง มีชีวิตอีกยาวไกล จดหมายฉบับนั้นเพียงเป็นของนอกกาย ต่อให้เราได้ไป ก็ไม่แน่ว่าจะกระทำการใดได้ หากพลาดพลั้งกลับชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต คราครั้งนี้ในจดหมายที่ท่านนัดหมายเรามา บ่งบอกว่าหากฝ่ายของท่านพ่ายแพ้ ต้องมอบเอกสารให้ มาตรว่าพวกท่านไร้สัจจะ ไหนเลยยืนหยัดอยู่ในยุทธจักรได้ เราเห็นว่าสำนักกระบี่ไวมิสู้ลบชื่อไปเถอะ"

คนผู้นี้เจ้าอุบายความคิด ในใจลอบกริ่งเกรงต่อเฮ่อเทียนหมอ ดัง

นั่นทุกถ้อยคำสมเหตุสมผลทั้งขู่และปลอบ ทำให้เฮ่อเทียนหมอซึ่งกระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือ ยากที่จะยื่นมือช่วย "ด้วยคุณธรรม" ได้

ยามนั้นนอกโบสถ์เกิดลมพายุฝน ลมรุนแรงม้วนพัดเข้ามาภายในโบสถ์ เปลวเทียนเต้นระริกไม่หยุดยั้ง โบสถ์พระประธานบัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง ชายชราสหน้าลึกซึ้งเยือกเย็นผู้หนึ่ง ยืนคุกคามอยู่เบื้องหน้าหญิงงามนางหนึ่ง ระหว่างโฉมสะคราญกับผมขาว กอปรเป็นภาพอันลี้ลับถึงที่สุด

ตวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

เตชอสนีสายฟ้า

ปี้เยี่ยจิงรั้งพลังฝีมือกลับมาบางส่วน จู้ฮูหยินรู้สึกว่าพลังกดดันลดทอนลง จึงระบายลมจากปากเบาๆ พลันอ้าปากขึ้น พวยพุ่งประกายสีขาวสายหนึ่งใส่ใบหน้าปี้เยี่ยจิงดุจสายฟ้า ประกายสีขาวนี้รวดเร็วถึงที่สุด กอปรกับปี้เยี่ยจิงอยู่ห่างเพียงสามเชียะ ภายใต้ระยะห่างเช่นนี้ เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น

ปี้เยี่ยจิงสมเป็นผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายมิจฉาชีพ พอเห็นอิริยาบถอ้าปากขึ้นของจู้ฮูหยิน ก็พบว่าผิดท่า ควรทราบว่าที่ผ่านมาจู้ฮูหยินยามกล่าววาจา เพียงขยับเขยื้อนริมฝีปากเล็กน้อย การอ้าปากขึ้นเช่นนี้ แสดงว่าไม่มีเหตุผล ปี้เยี่ยจิงทราบว่าผิดท่า มันมีปฏิกิริยารวดเร็วสุดเปรียบปาน ตลอดทั้งร่างพลันดีดพุ่งไปด้านหลัง พร้อมกับหงายหน้าไป ประกายสีขาวจึงเฉียดผ่านปลายจมูกไปอย่างหวุดหวิด

ปี้เยี่ยจิงพุ่งถอยไปสองวา เมื่อแผ่นหลังมันห่างจากพื้นห้านิ้ว พลันดีดปราดขึ้นมา กระแทกหมัดใส่จู้ฮูหยิน

พริบตานั้นอากาศรอบข้างได้รับผลกระทบจากพลังลมปราณ โบสถ์พระประธานคล้ายเข้าสู่ห้วงฤดูหนาว หมัดของมันนี้ตั้งใจปลิดปลงสังหาร

หวงอี๋ : เย็นชา / น.นพวิตน์ : แปล

ดวงตาจู้ฮูหยินทอแววสิ้นหวัง หาหลบหลีกจากหมัดซึ่งต่อยมาจากที่ห่างไปสองวาไม่

เห็นแน่ชัดว่าจู้ฮูหยินต้องตายคาหมัด พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งเหินบินจากมุมโบสถ์ราวค้างคาว คล้ายกับเท้าไม่แตะพื้น กลับใช้แผ่นหลังบดบังอยู่เบื้องหน้าจู้ฮูหยิน ต้านทานรับหมัดที่กระแทกทุกสิ่งของปี้เยี่ยจิงเสียงปงคราหนึ่ง เฮ่อเทียนหมอใช้แผ่นหลังรับท่าจู่โจมอย่างสุดกำลังของปี้เยี่ยจิงเอาไว้

จู้ฮูหยินเห็นคนผู้นี้สะท้านขึ้นทั้งร่าง โน้มตัวมายังตัวเอง ดวงตาจมูกปากมีโลหิตไหลซึมออกมา กลับเป็นคนแดนตะวันตกสารรูปประหลาดพิกลซึ่งเข้าโบสถ์มาเมื่อก่อนหน้านี้ จู้ฮูหยินย่อมยื่นมือออกประคองพอดีสัมผัสถูกสองไหล่ของมัน รู้สึกถึงร่างกายที่บึกบึนแข็งแรง ไม่ทราบเพราะเหตุใดค่อยคลายใจลงบ้าง

คนแดนตะวันตกนั้นรีบยืนตัวตรง จู้ฮูหยินทราบว่าคนผู้นี้มีนิสัยแข็งกร้าว ไม่ยอมรับการประคองจากสตรีเพศ รีบหดมือทั้งสองกลับมา ดวงตาคนแดนตะวันตกนั้นทอแววสำนึกขอบคุณ จู้ฮูหยินเกิดความรู้สึกดลใจว่า นี่เป็นลูกผู้ชายชาตรีอันเข้มแข็ง

ปี้เยี่ยจิงกระแทกหมัดใส่กลางหลังเฮ่อเทียนหมอในใจเกิดความยินดีหวนนึกถึงเป็นผลสนองของการถือดีลงมือ จากนั้นบังเกิดความตื่นตระหนกที่แท้ขณะที่เฮ่อเทียนหมอขวางอยู่เบื้องหน้าจู้ฮูหยิน ได้งอหลังอย่างประหลาดเมื่อพลังหมัดกระทบร่าง ก็โยกซ้ายย้ายขวาเล็กน้อย พลังหมัดของปี้เยี่ยจิงกลับถูกสลายไปกว่าครึ่ง ต่อจากนั้นเป็นเสียงดังปง พลังลมปราณของเฮ่อเทียนหมอกระแทกสะท้อนกลับคืน ปี้เยี่ยจิงที่อยู่ห่างสองวายังต้องถอยกายไปครึ่งก้าว

ปี้เยี่ยจิงก็เป็นยอดฝีมือระดับสูง ทราบว่าเผชิญกับคู่มือเข้มแข็ง แต่ตอนนี้ศัตรูแม้ไม่ล้มตายลงสมควรรับบาดเจ็บสาหัส มันไหนเลยเปิดโอกาส

ให้คู่มือพักผ่อนหอบหายใจ รีบถลันวูบหนึ่ง มือขวายื่นออกราวกรงเล็บมิใช่กรงเล็บ อีกมือหนึ่งรวบกำเป็นหมัด โถมใส่เฮ่อเทียนหมอซึ่งหันหลังให้กับมันราวเสือร้ายตะปบเหยื่อ

ท่วงท่านี้ชั่วร้ายยิ่ง เพราะว่าจู้ฮูหยินอยู่เบื้องหน้าเฮ่อเทียนหมอห่างเพียงเชียะเศษ หากเฮ่อเทียนหมอคิดหลบหลีก จู้ฮูหยินต้องไม่อาจรอดชีวิต ชั่วพริบตาปี้เยี่ยจิงอยู่ห่างจากเฮ่อเทียนหมอเจ็ดแปดเชียะ ใช้หมัดกรงเล็บออกโดยพร้อมเพรียง

ท่าจู่โจมของมันนี้ซ่อนความนัย มือซ้ายกระแทกหมัด แฝงพลังหยุ่นเยือก มือขวาตะกุยกรงเล็บกลับแผ่พุ่งหมัดดรรชนีอันแกร่งกร้าวห้าสาย หากเฮ่อเทียนหมอยังใช้แผนเดิม อาศัยความเคลื่อนไหวที่แปลกประหลาด สลายพลังมือซ้ายขวาที่แตกต่างของมันต้องพลาดท่าเสียทีแน่นอน

เฮ่อเทียนหมอพลันพุ่งถอย ทั้งเผยอยิ้มให้กับจู้ฮูหยิน ภายใต้สายเลือดที่ดวงตาจมูกปากมันกอปรเป็นสารรูปที่ประหลาดพิกล

จู้ฮูหยินรู้สึกว่ารอยยิ้มนี้แฝงความจริงใจ เป็นความตั้งใจของผู้กล้าไปแล้วไม่ขอกลับคืนมา นางอดเกิดความรู้สึกพึ่งพาต่อคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักผู้นี้มิได้

เฮ่อเทียนหมอพลันพุ่งถอย ใช้แผ่นหลังรองรับหนึ่งหมัดกรงเล็บของปี้เยี่ยจิง ปี้เยี่ยจิงยิ่งยินดีกว่าเดิม หวนนึกถึงท่านถือดีในลมปราณคุ้มครองกาย คราครั้งนี้ต้องรับความเจ็บปวดแน่นอน จึงเร่งจู่โจมอย่างสุดกำลัง

เห็นแน่ชัดว่าหนึ่งหมัดหนึ่งกรงเล็บของปี้เยี่ยจิงจะจู่โจมถูกกลางหลังเฮ่อเทียนหมอ ทันใดนั้นสองมือของเฮ่อเทียนหมอพลันบิดไขว้มาด้านหลังอย่างเหลือเชื่อ แยกย้ายจู่โจมถูกหมัดซ้ายกรงเล็บขวาปี้เยี่ยจิง

ปี้เยี่ยจิงไม่ทันระวัง รู้สึกว่าสองมือที่ศัตรูตอบโต้กลับมา ในหมัดซ่อนฝ่ามือ ในฝ่ามือแฝงดรรชนี ใช้พลังพลิกแพลงแยบคาย ยามตื่นตระหนกรีบใช้วิชาประจำตัวออก

ตวงอี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

ชั่วพริบตาเฮ่อเทียนหมอในสภาพหันหลังให้ประมือปี้เยี่ยจิงสิบกระบวนท่า ทั้งสองช่วงชิงโอกาสจู่โจม สามารถตัดสินความเป็นความตายในบัดดล หวุดหวิดหวาดเสียวถึงที่สุด จู้ฮูหยินชมดูอยู่ด้านข้าง ค่อยแสดงความห่วงใยออกมา

จ้ฮหยินเห็นมันมีท่าร่างแปลกประหลาดสดหยั่งคาด บางครั้งคล้ายแผ่นไม้ที่แข็งทื่อ บังคับร่างเคลื่อนซ้ายย้ายขวา บางคราก็ลับคล้ายปลาหมึกตัวหนึ่ง จู่โจมมือเท้าออกจากมุมที่คาดไม่ถึง ด้วยพลังฝีมือของปี้เยี่ยจิง ยังรับมืออย่างวุ่นวาย เฮ่อเทียนหมอพลันหงายร่างกระโดดขึ้นกลางอากาศ สองมือใช้ออกด้วยท่วงท่าที่แปลกประหลาด จู่โจมลงหาปี้เยี่ยจิงดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

ปี้เยี่ยจิงทางหนึ่งรับมือ ทางหนึ่งหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ ตัวมันถนัดจัดเจนวิชาอสูรฟ้าสามจู่โจม เป็นวิชาจู่โจมลงจากกลางอากาศ คราก่อนในการศึกที่วังสะท้านห่านป่า แม้แต่ยอดฝีมือเช่นหานกงตัยยังไม่อาจต้านทานรับได้ เป็นเหตุให้ถูกเอี๋ยนเลี่ยเซ่อฉวยโอกาสยิงธนูสังหาร คืนนี้ชาวชมพูทวีปที่มีสารรูปประหลาดพิกลผู้นี้ กลับยืมหอกซัดสนองคืนผู้ใช้ นับเป็นเรื่องเสียดแทงใจอยู่บ้าง

เฮ่อเทียนหมอกลับลอบคร่ำครวญในใจ เมื่อครู่มันรับหมัดของปี้เยี่ยจิงไว้ มาตรว่าใช้เคล็ดวิชาชมพูทวีปสลายพลังส่วนใหญ่ไป แต่ปี้เยี่ยจิงจะอย่างไรมีพลังการฝึกปรือกว่าหกสิบปี ดังนั้นสร้างความบอบช้ำภายในแก่มันล้วนอาศัยกระบวนท่าประหลาดลี้ลับของตนเอง ฉวยโอกาสที่ศัตรูไม่ทันระวังป้องกัน ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ค่อยสัเสมอกัน นี่ยังเป็นผลจากการที่ตนเองฝึกปรือยอดวิชาทิเบตและชมพูทวีป ใช้ท่าพิสดารออกโดยไม่หยุดหย่อน

แต่ว่าศัตรูมีพลังลมปราณยืดยาว กระบวนท่าลึกล้ำ หลังจากต่อสู้ระยะเวลาหนึ่ง ศัตรูเริ่มตั้งหลักมั่น ตอบโต้กลับคืน เฮ่อเทียนหมอจำต้องใช้ท่าไม้ตายจู่โจมจากกลางอากาศ แต่อาการบาดเจ็บบอบช้ำที่สะกดเอาไว้ เริ่ม

ปวดแปลบขึ้นมา มีกระบวนท่ามากหลายไม่อาจใช้ออก นับเป็นสภาพแข็งนอกอ่อนใน ปี้เยี่ยจิงก็หัวร่อเฮอะเฮอะ แสดงว่าหยั่งความตื้นลึกหนาบางของตนเองออก

จู้ฮูหยินก็ดูออกว่าสภาพการต่อสู้เริ่มเพลี่ยงพล้ำ เมื่อครู่เฮ่อเทียนหมอรับพลังหมัดของปี้เยี่ยจิง โลหิตไหลซึมออกจากจมูกปาก ยังคงประทับอยู่ในความทรงจำ ตอนนั้นมันหันหน้าหานาง จึงล่วงรู้อาการบาดเจ็บของมันยิ่งกว่าผู้ใด พอเห็นสถานการณ์รีบร้อนคับขัน จึงเกิดความคิดอ่านขึ้น

ปี้เยี่ยจิงพลันตวาดด้วยโทสะติดต่อกัน ที่แท้จู้ฮูหยินยื่นมือหยิบฉวยป้ายวิญญาณบนโต๊ะขึ้นถลันหายลับไปหลังรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ไม่ต้องถามก็ทราบว่านางคิดหลบหนีออกทางประตู ไหนเลยไม่สร้างความโกรธเกรี้ยวแก่มันได้

ปี้เยี่ยจิงรีบจู่โจมออกหลายหมัด กระแทกเฮ่อเทียนหมอไปถึงมุมโบสถ์ ไล่ติดตามไปหลังรูปปั้นพระโพธิสัตว์ ขณะอยู่ห่างจากทางเดินหลังรูปปั้นพระโพธิสัตว์ครึ่งวา รู้สึกมีพลังลมคุกคามถึงท้ายทอย ทราบว่าหากตนเองไม่สนใจต่อท่าจู่โจมที่ด้านหลัง คงต้องถูกกระแทกทำร้าย ยามนั้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ บังเกิดเพลิงอำมหิตลุกฮือโหม

ปี้เยี่ยจิงผู้นี้เป็นบุคคลที่ยกขึ้นวางลงได้ ยามนี้ปล่อยวางเรื่องที่จู้ฮูหยินหลบหนีไป หมายมั่นสังหารศัตรูที่พัวพันไม่เลิกราผู้นี้ พลันหมุนขวับกลับไป เห็นเฮ่อเทียนหมอกวัดแกว่งเชือกยาวเส้นหนึ่ง ล้อมกักตนเองอยู่ในเงาเชือกเต็มฟ้า จึงแหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนาน จู่โจมออกอย่างสุดกำลัง

เฮ่อเทียนหมอทราบว่าจู้ฮูหยินคิดเสียสละตัวเอง ชักนำปี้เยี่ยจิงไปช่วยให้มันรอดพ้นจากชะตากรรม สร้างความตื้นตันใจยิ่ง หวนนึกถึงปี้เยี่ยจิงผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม บวกกับเจ้าความคิด ต่อให้มันยังไม่บาดเจ็บ ก็ยากที่จะเอาชัย อย่าว่าแต่ยังรับบาดเจ็บบอบช้ำ ยามนี้ปี้เยี่ยจิงระบายโทสะใส่มันคิดฆ่าตนเองแล้วค่อยออกติดตามจู้ฮูหยิน อย่างนั้นตนเองมิสู้หลบหนี

ไปสมทบกับจู้ฮูหยิน ก่อนที่ปี้เยี่ยจิงจะตามทัน อาศัยวิชาเร้นลับของตนเอง อาจมีหนทางรอดอีกหลายส่วน จึงเริ่มนึกหาวิธีหนีเอาชีวิตรอด

ปี้เยี่ยจิงพลันปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ ใช้ออกด้วยเพลงหมัดอันโอ่อ่าอาจหาญ ทุกหมัดที่ต่อยออก ล้วนก่อเกิดเป็นพลังวังวน พลังวังวนกับพลังวังวนปะทะกันเองไม่หยุดยั้ง

เฮ่อเทียนหมอทราบว่าหากปล่อยให้พลังวังวนโอบล้อมตนเองจนหมดสิ้น พลังกดดันจะเพิ่มพูนทวีคูณ เมื่อถึงเวลานั้นอย่าว่าแต่คิดหลบหนี กระทั่งหายใจยังติดขัดลำบาก จึงครุ่นคิดว่าตอนนี้เป็นโอกาสสุดท้ายที่จะหลบหนีแล้ว

ร่างอันอ่อนช้อยงดงามของจู้ฮูหยินโถมออกจากประตูหลังของวัดโบราณ ในมือโอบป้ายวิญญาณอันนั้นฝ่าไปในลมฝน วิชาฝีมือด้านอื่นของนางอาจใช้การไม่ได้ วิชาตัวเบากลับไม่ต่ำทราม คราครั้งนี้ท่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงจึงรวดเร็วยิ่ง

นางยามรีบร้อนไม่จำแนกเส้นทาง เพียงวิ่งปราดไปยังทุ่งร้าง ทุกครั้งคราที่ประกายสายฟ้าแลบแปลบ รอบบริเวณกลายเป็นขาวโพลน พริบตานั้นสองตาถูกประกายสายฟ้าสาดส่องจนมองไม่เห็นอันใด ต่อจากนั้นเป็นเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่ ทำให้ไม่ได้ยินอันใด

ท่ามกลางพายุฝนโหมกระหน่ำ นางรีบรุดไปอย่างสุดชีวิต ตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชก เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าของสตรีที่เติบโตเต็มสาว อากาศยิ่งมายิ่งหนาวเย็น ต้องแข็งใจกลั้นกลืนฝืนทน ฟันในปากจึงไม่กระทบกัน

ในยามนั้นแว่วเสียงน้ำไหลเชี่ยวกรากซอนไซเข้าหู ประกายสายฟ้าแลบแปลบอีกครา พริบตาที่แผ่นพื้นพสุธาถูกสาดส่องจนขาวโพลนอีกครั้ง นางพลันเหลือบเห็นภาพอันตระการตา ซึ่งทั้งแปลกประหลาดและน่าตระหนกฉากหนึ่ง

เฮ่อเทียนหมอถอยร่นไปยังมุมโบสถ์ทีละก้าว ปี้เยี่ยจิงก็รวมรั้งพลังฝีมือทีละน้อย ตระเตรียมพิฆาตศัตรูในคราเดียว ในใจกลับลอบตื่นตระหนกต่อฝีมืออันเหนียวแน่นของศัตรู

ยามนั้นเฮ่อเทียนหมอเผยอยิ้มให้อย่างประหลาด ปี้เยี่ยจิงต้องใจสั่นสะท้าน ในอกเสื้อเฮ่อเทียนหมอปรากฏประกายสีเขียวสายหนึ่งพุ่งวาบออก กลับทะลวงผ่านพลังหมัดที่ตนเองผนึกไว้ พุ่งฉกใส่หน้าตนเอง

ปี้เยี่ยจิงมีสายตาคมกล้าเพียงไหน ดูออกว่าเป็นงูเล็กๆ สีเขียวปลอดตัวหนึ่ง แสดงว่าเป็นสัตว์มีพิษพิสดาร ต้องตวาดก้อง พวยพุ่งพลังลมปราณออก เสียงซี่เมื่องูตัวนั้นแตกระเบิดทั้งตัว หมอกพิษกลุ่มหนึ่งแผ่กระจายออกอย่างรวดเร็ว

ปี้เยี่ยจิงไม่กล้าเสี่ยงอันตราย รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง ขณะเดียวกันได้ยินเสียงโครมกึกก้อง เห็นหลังหมอกเขียวปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้ง ผนังกำแพงทะลุออกเป็นช่องใหญ่ เฮ่อเทียนหมอกลับใช้แผ่นหลังพุ่งชนผนังโบสถ์แตกเป็นช่อง หลบหนีจากไป

ปี้เยี่ยจิงหัวร่อเฮอะฮะ ไม่แยแสสนใจเฮ่อเทียนหมอ ไล่ติดตามไปยังทิศทางที่จู้ฮูหยินหลบหนีจากไป

ท่ามกลางพายุฝนอสนีสายฟ้า พริบตาที่ประกายสายฟ้าแลบแปลบบนพื้นที่ว่างข้างกระแสน้ำเชี่ยวปรากฏบุรุษผู้องอาจสวมกางเกงขาสั้นตัวเดียวร่ายรำดาบใต้พายุฝนที่เทกระหน่ำ

ถึงแม้ว่าจู้ฮูหยินอยู่ห่างจากบุรุษนั้นถึงสิบวายังแว่วเสียงลมของดาบยาวที่กรีดฝ่าอากาศ กระแสลมซึ่งเกิดจากสภาวะดาบเย็นเยียบเสียดกระดูกทำให้นางหนาวสั่นสะท้าน คนใกล้จะพังทลายลง พลังดาบของคนผู้นี้กลับสามารถปกคลุมพื้นที่รัศมีสิบวา นับว่าบรรลุถึงขั้นแตกตื่นสะท้านโลกแล้ว

จู้ฮูหยินมองสภาวะดาบของบุรุษนั้นแผ่กระจายกว้างไกล ในใจต้อง

บังเกิดความรู้สึกอันสยดสยอง คล้ายกับตกอยู่กลางสมรภูมิสู้รบ สองทัพประจัญบานจนโลหิตไหลหลั่งเป็นท้องธาร ซากศพกระจัดกระจายทั่วท้องทุ่ง หรือว่าคนผู้นี้เป็นเทพประยุทธ์จำแลงมา?

ทันใด บุรุษนั้นลอยตัวขึ้น ทะยานคราเดียวสูงห้าวา ดาบยาวแทงใส่อากาศธาตุเหนือศีรษะ ประจวบปรากฏประกายสายฟ้าฟาดใส่ดาบยาวในมือกระแสไฟแรงสูงแล่นปลาบผ่าน จนดาบยาวสาดประกายสายฟ้า จากนั้นห่อหุ้มตลอดทั้งร่างของเขาอยู่ในประกายสายฟ้า ใต้นภาราตรีอันดำมืด ดูไปคล้ายเทพอสนีบาตจุติลงมา

จู้ฮูหยินแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง หัวใจเต้นระทึกตูมตาม คล้ายกับจะกระดอนจากปาก เห็นบุรุษนั้นยังรักษาท่วงท่าจับดาบด้วยสองมือยกชูขึ้นสูง ประกายสายฟ้าแล่นย้อนทวนร่างของเขารวมอยู่ที่ดาบยาว เมื่อเขาทิ้งตัวลงจากกลางอากาศ ปากตวาดก้องร้องขึ้น สองมือจับดาบฟาดฟันลงดุจสายฟ้า บังเกิดเป็นเสียงสะท้านฟ้าสะเทือนดินขึ้น

จู้ฮูหยินรู้สึกว่าพื้นพสุธาสั่นสะเทือน ต้องเสียหลักล้มลงกับพื้น พื้นดินเบื้องหน้าบุรุษนั้นแตกออกเป็นหลุมลึกกว้างสองเชียะยาวสามวาเส้นหนึ่ง บนหลุมยังเกิดประกายสายฟ้าหลงเหลืออยู่ ลั่นดังเปรียะประ กลับเป็นผลจากอานุภาพของดาบนี้

บุรุษนั้นใช้มือซ้ายถือดาบ มือขวาลูบคลำตัวดาบเบาๆ ในราตรีดำมืดท่ามกลางฟ้าแลบฟ้าร้อง แฝงบุคลิกอันโดดเด่นเหนือธรรมดาชนิดหนึ่ง จู้ฮูหยินชมดูปรากฏการณ์ครั้งนี้ จิตใจเกิดความพลุ่งพล่านยากสงบ ไม่ทราบว่าตกอยู่ในห้วงฝันร้ายหรือไม่ ทั้งไม่มีปัญญาเรียกสติกลับคืนมา

บุรุษนั้นกู่ร้องดังยาวนาน สุ้มเสียงคล้ายมังกรคำราม เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย ต่อจากนั้นเหลียวหน้ามองมายังทิศทางของจู้ฮูหยิน ยามนี้เสียงฟ้าร้องเริ่มเบาบางลง ฝนที่เทกระหน่ำดั่งฟ้ารั่วกลายเป็นเส้นสายเล็กๆ จันทร์ราตรีแขวนอยู่บนท้องฟ้ารำไรคล้ายเงาสะท้อนในน้ำ สองตาของบุรุษนั้น

ทอประกายดุจสายฟ้า ราวกับมองทะลุความลับในจักรวาล

บุรุษนั้นเดินตรงถึงเบื้องหน้าจู้ฮูหยินซึ่งนั่งกับพื้น ยื่นมือทำท่าคิดหมายประคอง จู้ฮูหยินรีบลุกขึ้นยืน กลับบังเกิดความกระอักกระอ่วนยิ่ง

ที่แท้เสื้อผ้าที่เปียกปอนของนางแนบติดกับร่าง เผยเห็นเรือนร่างอันงดงามลับล่อรำไร ภายใต้สายตาที่คล้ายมองทะลุปรุโปร่งของบุรุษนั้น เสื้อผ้าที่เปียกโชกไม่เกิดผลในการปกปิดร่างกาย ไม่ทราบทำอย่างไรดี ถึงกับหน้าแดงซ่านขึ้นมา

บุรุษนั้นแม้อยู่ในสภาพครึ่งเปลือย ยังรักษาความงามสง่าผ่าเผยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าฟู่อิง แม่นางเคลื่อนไหวในป่าเขากลางวิกาล ไม่ทราบมีเรื่องรีบร้อนอันใด?"

กล่าวพลางใช้สายตาที่อุกอาจสำรวจมองร่างนาง เป็นลักษณะท่าทางของคนเสเพลกรุ้งกริ่ง

จู้ฮูหยินเห็นอีกฝ่ายอุกอาจเสียมารยาท ต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น จากนั้นเกิดความรู้สึกว่าขณะที่ฟู่อิงสำรวจมองส่วนโค้งส่วนเว้าของนาง ในดวงตาปราศจากตัณหาราคะ ตรงกันข้ามกลับกระจ่างดังบึงน้ำ เป็นบุคลิกภาพที่เหนือล้ำชนิดหนึ่ง นางพบว่าตัวเองไม่มีโทสะต่อเขาอีก พร้อมกันนั้นเห็นฟู่อิงผู้นี้หน้าผากกว้าง จมูกโด่งตั้งตรง คล้ายรวมธาตุวิเศษแห่งฟ้าไว้ในตัวบุคคลเช่นนี้ยากจะพบพาน จึงตอบว่า "กลางป่าเขาท้องทุ่งรกร้าง ขาดมารยาทเท่าที่ควร ขอ**ฟู่เซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ฟู่)* อย่าได้ตำหนิ"

ฟู่อิงยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า "ขอแม่นางอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าเสียมารยาท ข้าพเจ้าไม่เคารพปฏิบัติตามมารยาทธรรมเนียมอันคร่ำครึ แม่นางคงความงามตามธรรมชาติ กอปรด้วยลักษณะอันสุนทรีย์ ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้แจ้ง ต้องขอขอบคุณ ณ ที่นี้"

จู้ฮูหยินเห็นว่าคนผู้นี้เอารัดเอาเปรียบยังกล่าวเล่นลิ้นคารม แต่ได้ยินอีกฝ่ายเจรจาอย่างสุภาพแฝงหลักเหตุผล ทั้งกล่าวยกย่องนาง จึงเกิดความ

เบิกบานใจขึ้นมา

นางคิดว่ากล่าวกระไร ฟู่อิงชิงยกมือห้ามไว้ จู้ฮูหยินงงงันวูบหนึ่ง ฟู่อิงก็หันไปยังต้นไม้ที่อยู่ห่างหลายสิบวาต้นหนึ่งว่า “สหายเมื่อมาแล้ว ขอเชิญออกมาพบปะสนทนา”

ยามนี้ฝนซาขาดเม็ด แสงจันทร์สาดส่องพื้นพสุธาอีกครา สะท้อนอยู่บนคราบน้ำที่เจิ่งนองอยู่บนพื้น บันดาลให้ผู้คนคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง ชายชราชุดดำสีหน้าลึกซึ้งเยือกเย็นผู้หนึ่งก้าวยาวๆ ออกมา ที่แท้เป็นปี้เยี่ยจิง

จู้ฮูหยินตระหนกจนหน้าถอดสี ล่าถอยไปด้านหลังหลบซ่อนอยู่หลังแผ่นหลังอันผึ่งผายของฟู่อิงอย่างลืมตัว

ปี้เยี่ยจิงลอบสงสัยใจ ในการศึกที่วังสะท้านห่านป่าเมื่อคราก่อน มันทราบว่าเด็กผู้นี้มีพลังฝีมือกล้าแข็ง แต่ตอนนี้พลังฝีมือของฝ่ายตรงข้ามคล้ายรดหน้ากว่าเดิม ดจากประกายตาและบคลิกท่วงท่า มีแต่บพพามารเมิ่งเช่อสิงกับราชครูมองโกลปาซือปาจึงเทียบเปรียบได้

นี่เป็นเรื่องราวที่น่าตระหนกนัก เมื่อวันก่อนปาซือปาทำนายว่าเด็กผู้นี้ลงสู่อุโมงค์ลับ ต้องมีประสบการณ์ปาฏิหาริย์ ดูท่าคำทำนายกลายเป็นจริง คู่มือผู้นี้ลึกล้ำสุดจะหยั่ง ไม่สมควรใช้กำลังเข้าหาญหัก

ปี้เยี่ยจิงกล่าวว่า “สหายจากมาสบายดี วันนี้เรามายังที่นี้ เพียงคิดหยิบฉวยสิ่งของที่พึงมีพึงได้กลับไป” มันไม่รอให้ฟู่อิงตอบคำ ก็หันไปกล่าวกับจู้ฮูหยินว่า “เราท่านวางเดิมพันประลองฝีมือ ผู้ชนะได้รับสิ่งของ ครั้งนี้เราได้รับชัยชนะ ขอให้ส่งมอบสิ่งของที่พึงมีพึงได้ออกมา”

ฟู่อิงเห็นมันยกอ้างเหตุผลขึ้นมากล่าว ได้แต่ยืนรออยู่ด้านข้าง จู้ฮูหยินกลับกล่าวว่า “ชาวชมพูทวีปนั้นเป็นอย่างไรบ้าง?”

นางจงใจถามคำถามนี้ ปี้เยี่ยจิงถือดีในศักดิ์ศรี ไม่อาจปั้นเรื่องโป้ปดจึงตอบว่า “คนผู้นั้นช่วยเหลือท่านอย่างเต็มที่ มิน่าเล่าท่านจึงเป็นห่วงมัน

คนผู้นั้นหลบหนีไปแล้ว"

ปี้เยี่ยจิงผู้นี้สมเป็นนักเลงเก่า จงใจระบุว่าในยามนี้จู้ฮูหยินยังเอ่ยถึงเฮ่อเทียนหมอ แสดงว่าเกี่ยวพันถึงความสัมพันธ์ฉันชู้สาว มันคิดอาศัยความรู้สึกอันหึงหวงระหว่างบุรุษสตรี สร้างความขัดแย้งของฟู่อิงกับจู้ฮูหยินขึ้น

จู้ฮูหยินระบายลมจากปากคำหนึ่ง ค่อยคลายใจลง ขณะเดียวกันลอบชำเลืองมองฟู่อิง คล้ายกลัวว่าอีกฝ่ายไม่พอใจ ความรู้สึกเช่นนี้แม้แต่นางก็ยากอธิบายได้ หวนนึกถึงนับตั้งแต่สามีถึงแก่กรรม จนบัดนี้แม้มีผู้คนมาติดพันนาง ตัวเองยังมีจิตใจสงบราวน้ำนิ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใด คนแปลกหน้าทั้งสองที่พบพานในคืนนี้ ล้วนทำให้นางเสียกิริยาจนผิดปรกติธรรมดา

ความคิดคำนึงของนางถูกคำพูดของปี้เยี่ยจิงตัดบทไป ปี้เยี่ยจิงยังกล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า “โปรดมอบจดหมายลับออกมา”

จู้ฮูหยินฉลาดหลักแหลมจึงกล่าว “ข้าพเจ้าส่งมอบจดหมายลับให้แก่ท่านตามข้อตกลงแล้ว แต่ตอนนั้นท่านปรักปรำข้าพเจ้าขุดหลุมพรางไว้มิเพียงไม่หยิบฉวยจดหมายลับไป ยังคิดร้ายต่อข้าพเจ้า ดังนั้นข้อตกลงระหว่างเราท่านเป็นอันยกเลิกไป อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องรับจดหมายอีก”

คำพูดเหล่านี้มีทั้งจริงทั้งเท็จ คละเคล้าระคนกัน ปี้เยี่ยจิงมีปากยากจะโต้แย้ง พลันบันดาลโทสะเกรี้ยงกำลังภายในขึ้น

ฟู่อิงรู้สึกได้ในบัดดล ตวาดว่า *“ปี้เยี่ยจิงท่านหยิบฉวยจดหมาย เท่ากับไม่ได้หยิบฉวย ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ท่านมีชีวิตไปจากที่นี้ กล่าวมากความไร้ประโยชน์ ให้ข้าพเจ้าปลิดศีรษะบนบ่าท่าน เพื่อเซ่นสรวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของหานกงตู้”*

ในชีวิตของปี้เยี่ยจิงมีแต่ผู้คนพอพบเห็นมันก็หลบลี้หนีหน้า ไหนเลยเคยถูกตวาดด่าทอต่อหน้ามาก่อน มันมีจิตใจลึกซึ้ง จึงไม่ประคารมด้วย

เพียงกล่าวว่า “เด็กน้อยประกาศนาม”

ฟู่อิงเห็นมันยามเดือดดาล ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ ตลอดทั้งร่างไม่เผยช่องว่างจุดอ่อนใด อดนับถือเลื่อมใสมิได้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าฟู่...”

เขาไม่ทันประกาศนามออกไป ปี้เยี่ยจิงก็โถมจู่โจมเข้ามาดุจวิหคตัวมหึมา พอลงมือก็ใช้ออกด้วยวิชาอสูรฟ้าสามจู่โจม คราก่อนหานกงตู้พลาดท่าเสียทีแก่สามท่าจู่โจมนี้ เป็นเหตุให้ถูกลูกธนยิงสังหาร

ฟู่อิงหัวร่อดังยาวนาน ยังสงบนิ่งดุจเดิม ดาบในมือซ้ายฟาดฟันใส่ปี้เยี่ยจิงที่กระโดดปราดเข้ามา มือขวาโอบเอวอ้อนแอ้นของจู้ฮูหยิน สั่งเบาๆ คราหนึ่ง จู้ฮูหยินก็ลอยตัวไปสามวาดุจขนนกอันเบาบาง ตกลงบนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่ม ความเคลื่อนไหวของฟู่อิงเหล่านี้คล้ายเมฆละล่องสายน้ำไหลราวกับผ่านการซักซ้อมมานับร้อยครั้ง

ปี้เยี่ยจิงโถมใส่ฟู่อิงในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน สองมือก่อเกิดเป็นเงากรงเล็บเต็มท้องฟ้า เห็นดาบที่ฟู่อิงฟาดฟันมา ดูไปคล้ายรวบรัดธรรมดา มิคาดพอสังเกตุด ทั้งไม่ทราบว่าดาบมาจากที่ใด และไม่ทราบว่าสภาวะดาบมีความเปลี่ยนแปลงอันใด ถึงกับไม่ทราบว่าสภาวะดาบเร็วหรือช้า เพียงรู้สึกว่าดาบนี้แฝงความเปลี่ยนแปลงของจักรวาล ไม่มีต้นไม่มีปลาย ไม่มีที่สิ้นสุดยุติ

ปี้เยี่ยจิงยามตื่นตระหนก พานไม่สนใจสภาวะดาบ กลับกราดฟาดฝ่ามือใส่ฟู่อิง อีกมือหนึ่งตะปบใส่คมดาบ เป็นกระบวนท่าที่ต่อสู้จนตกตายตามกัน

ฟู่อิงลอบชมเชยในใจ หวนนึกถึงเมื่อครู่ตนเองฝึกอาวุธใต้อสนีสายฟ้าค้นพบสุดยอดของวิถีดาบ พลังชีวิตลมปราณอยู่ในสภาพสมบูรณ์ขีดสุด ดาบนี้ตั้งท่าเตรียมพร้อม แฝงอานุภาพแห่งฟ้าดิน นอกจากปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลหรือบุพพามารเมิ่งเช่อสิงจึงลงมือคลี่คลายได้ ปี้เยี่ยจิงพานสละชีวิตสังหารศัตรู หากแต่ตนเองไม่คิดตกตายตามกัน ได้แต่รั้งดาบกลับ นับ

เป็นอีกหนึ่งวิธีที่จะคลี่คลายดาบนี้ จึงหัวร่อดังยาวนาน คิดถอยก็ล่าถอย ทั้งคนและดาบยืนอยู่ข้างกายจู้ฮูหยิน ราวกับไม่ได้ลงมือมาก่อน

ปี้เยี่ยจิงโชคดีรอดพ้น ในใจนึกอกสั่นขวัญแขวน บังเกิดความคิดหลบหนี แต่ฟู่อิงจ่อดาบจี้ใส่มันแต่ไกล ยังคงครอบคลุมมันอยู่ใต้พลังดาบ

ฟู่อิงตวาดก้อง ฟาดฟันดาบออกอีกครา ประกายดาบพุ่งผ่านระยะห่างสามวา กรีดใส่ปี้เยี่ยจิง ฟาดฟันเงากรงเล็บเต็มท้องฟ้ากระจายหายสิ้น ต่อจากนั้นหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ปี้เยี่ยจิงลอยตัวพุ่งถอยไป หายสาบสูญในบัดดล

จู้ฮูหยินปากอ้าตาค้าง มารร้ายที่คล้ายไม่มีวันถูกโค่นพ่ายแพ้ ตอนนี้กลับรับบาดเจ็บ พกความพ่ายแพ้หลบหนี เพลงดาบของฟู่อิงเป็นที่แน่ใจว่าบรรลุถึงขั้นยิ่งใหญ่สุดยอดแล้ว

ฟู่อิงเหลียวหน้ามา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "คนผู้นี้มีพลังฝีมือสูงส่งนัก ขณะที่เพลงดาบข้าพเจ้าอยู่ในสภาพสมบูรณ์ขีดสุด ยังรับบาดเจ็บหลบหนีไปได้ วันหน้าต้องเป็นเภทภัยร้ายแรง"

จู้ฮูหยินหัวร่อคิกกล่าวว่า "มันอย่างมากเป็นเภทภัยเล็กน้อยของท่าน"

ฟู่อิงงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว "ยังไม่ได้เรียนถามนามของแม่นาง"

จู้ฮูหยินกล่าวว่า "สามีผู้ล่วงลับแซ่จู้ ข้าพเจ้ามีแซ่เดิมว่าเซียว เรียกว่า**ฉูฉู่**"

ฟู่อิงกล่าวว่า "นามอันประเสริฐ ข้าพเจ้ามิสู้เรียกท่านเป็นฉูฉู่เถอะ"

ฟู่อิงไม่ยึดถือมารยาทอันคร่ำครึ พอใจอย่างไรก็ทำเช่นนั้น จู้ฮูหยินก็กล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นพี่ใหญ่ฟู่เถอะ"

ฟู่อิงกล่าวว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้าถูกศัตรูเข้มแข็งตามล่า มาตรว่ามีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม ศัตรูก็ยากตอแย" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย คล้ายจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด จู้ฮูหยินมองดูบุรุษผู้นี้ หวังว่าสามารถแบ่งเบาความกังวลของเขา

หวงอี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

ฟู่อิงขมวดคิ้ว กล่าวช้าๆ อีกว่า *"ซึ่งความจริงศัตรูที่เผยโฉม มีขุมกำลังเพียงพอกับการเข่นฆ่าข้าพเจ้า แต่ตอนเผชิญหน้า ยังต้องผสานกับยุทธศาสตร์ของดินฟ้าอากาศ ชัยภูมิพื้นที่และความปรองดองของบุคคลไม่ถึงขั้นสุดท้าย ยากจะรู้ผลแพ้ชนะ ดังนั้นข้าพเจ้าหากลัวไม่ แต่ในใจข้าพเจ้าทราบว่ามีศัตรูที่กล้าแข็งสุดยอดอยู่คนหนึ่ง คนผู้นี้ซ่อนอยู่ในจิตวิญญาณข้าพเจ้า ค้นหาช่องว่างจุดอ่อนของข้าพเจ้า หากไม่ระมัดระวังจะประสบภัยถึงแก่ชีวิต นี่จึงเป็นเภทภัยร้ายแรงที่แท้จริงข้าพเจ้า"* พลางกวาดมองจู้ฮูหยินแวบหนึ่ง เห็นนางมีสีหน้าห่วงใยกังวล จึงกล่าวย้ำว่า "มิใช่เภทภัยเล็กน้อย"

จู้ฮูหยินอดหัวร่อมิได้ มองดูเขาแวบหนึ่ง ครุ่นคิดว่าไม่ทราบต้องรอถึงเมื่อใด คนผู้นี้ค่อยจริงจังขึ้นมา ในเวลาเช่นนี้ยังมีกะใจล้อเล่นกับนาง พอครุ่นคิดสืบต่อ ต้องบังเกิดความเศร้าหม่นหมองขึ้นมา

ฟู่อิงกล่าวว่า "ฉฉ่ โปรดบอกต่อข้าพเจ้าว่าละแวกนี้มีสถานที่ใดที่ปลอดภัย รอให้ข้าพเจ้าส่งท่านถึงที่นั้นค่อยเดินทางต่อไปยังเมืองหังโจว"

จู้ฮูหยินพอฟังว่าต้องแยกทางกัน พลันเกิดความสะท้อนใจ นางรู้จิตใจผู้คนเป็นอย่างดี อย่าว่าแต่นี่เป็นเรื่องที่ยากหลีกเลี่ยง ทั้งไม่ต้องการเพิ่มภาระทางจิตใจของฟู่อิง จึงผงกศีรษะช้าๆ แต่ขอบตาแดงก่ำไปก่อนสำหรับกับบุรุษที่แรกรู้จักผู้นี้กลับกลายเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุดของนาง

ฟู่อิงมิใช่ไม่ล่วงรู้จิตเจตนาของนาง แต่ตนเองแบกภาระหน้าที่สำคัญต้องส่งมอบตำรางักฮุยต่อหลงจุนอี้ที่เมืองหังโจวในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด หากนำหญิงงามเช่นนี้ออกเดินทาง อย่าว่าแต่ตอนลงมือกลายเป็นเครื่องถ่วง ยังกลัวว่าตนเองไม่อาจหักห้ามใจบังเกิดความสัมพันธ์รักใคร่ อย่างนั้นจึงคลาดเรื่องสำคัญไป

จู้ฮูหยินบังเกิดความเศร้าสร้อยที่ต้องจากกันไหนเลยล่วงรู้ว่าฟู่อิงมีความคิดเช่นนี้ จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "พี่ใหญ่ฟู่ ศิษย์ร่วมสำนักของสามี

ผู้ล่วงลับกับสหายที่เชื้อเชิญมาช่วยเหลือล้วนอยู่ภายในวัด พวกเราควรสมทบกับพวกเขาก่อนหรือไม่?"

ฟู่อิงตอบตกลง ไม่ขอความเห็นชอบจากนาง ยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง ทุ่มเทท่าร่างพุ่งปราดไปยังวัดโบราณอย่างรวดเร็ว

จู้ฮูหยินเห็นว่าคนผู้นี้ช่างรวบรัดชัดเจนนัก ไม่คำนึงว่าเสื้อผ้าของนางเปียกโชก ตัวเขาก็อยู่ในสภาพครึ่งเปลือย ช่างนับเป็นพฤติการณ์ของคนเสเพลจริงๆ แต่ในใจนางไม่มีความคิดปฏิเสธที่จะสนิทสนมกับเขาแม้แต่น้อย

รู้สึกมีลมพัดผ่านสองหู ต้นไม้ถดถอยไปอย่างเร่งร้อน จมูกสูดได้กลิ่นกายบุรุษอันรุนแรงอดเคลิบเคลิ้มไปกับแสงจันทร์อันวาบหวามมิได้ ภาวนาว่าเส้นทางสายนี้ทอดยาวต่อไป อย่าได้สิ้นสุดยุติ

แต่ว่าฝันพิศวาสกระชั้นสั้น ฟู่อิงพลันหยุดยั้งลง จู้ฮูหยินเงยหน้าขึ้นที่แท้มาถึงหน้าวัดคงซานหลิงซื่อแล้ว

ฟู่อิงเพ่งตามองประตูวัดโบราณ สีหน้าเคร่งขรึมลง พลันปรากฏมือเรียวงามคู่หนึ่งโอบรัดรอบคอของเขา จู้ฮูหยินร้องเบาๆ ว่า "**ฟู่หลาง** *(ชายคนรักแซ่ฟู่) นี่เป็นโอกาสครั้งสุดท้าย วิงวอนท่านโปรดยึดครองข้าพเจ้า"*

คำพูดนี้เต็มไปด้วยความเร้าใจและอำนาจเย้ายวนใจ โดยเฉพาะยังกล่าวจากปากหญิงงามที่เติบโตเต็มสาว

ฟู่อิงลอบร้องคำน่าเสียดายในใจ ก้มศีรษะลงมอง เห็นหญิงงามใต้แสงจันทร์นางนี้งามเฉิดฉันสุดเปรียบปาน ฟู่อิงลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "ฉูฉู่สถานการณ์ไม่ถูกต้อง ภายในวัดโบราณปราศจากสิ่งมีชีวิต หากแต่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความตาย ดูท่าสหายของท่านประสบเภทภัยแล้ว"

จู้ฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ติดตามฟู่อิงเดินเข้าวัดโบราณไป

ทวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

เปลี่ยนฟ้ากระทบดิน

ทุกผู้คนในโบสถ์พระประธานยังรักษาสภาพเช่นเมื่อตอนที่จู้ฮูหยินจากไป หนึ่งเดียวที่แตกต่างคือคนเหล่านี้ล้วนเสียชีวิตแล้ว

ฟู่อิงตรวจดูสาเหตุการตายของแต่ละคนด้วยความตั้งใจ ส่วนจู้ฮูหยินยื่นมืออยู่เบื้องหน้าชายฉกรรจ์ที่ใช้แส้นั้น ศิษย์พี่ใหญ่ซึ่งหลงรักนางผู้นี้ มีโลหิตไหลซึมจากปาก กะโหลกศีรษะถูกผู้คนตะกุยแหลกลาญ สภาพการตายน่าสะพรึงกลัว ในมือยังกำด้ามแส้ไว้

ในใจจู้ฮูหยินบังเกิดความคิดพลุ่งพล่าน หวนนึกถึงครั้งกระโน้นตอนที่ตัวเองยังไม่แต่งงาน สำนักกระบี่ไวมีชื่อสะท้านแดนเสฉวน ศิษย์พี่ใหญ่แส้ทวนลมลู่หลันถิง ศิษย์พี่รองกระบี่คู่ฉับไวเหลียงเอ่อ ศิษย์พี่สามมือสังหารอ้วนหลิวหยวน กับสามีผู้ล่วงลับของนางนามจู้หมิงเซ่อ ได้รับขนานนามเป็นสี่ผู้กล้ากระบี่ไว ที่น่าเสียใจคือคนทั้งสี่ต่างหลงรักนาง สุดท้ายจู้หมิงเซ่อพิชิตใจหญิงงาม สามผู้กล้าที่หลงเหลือพกความผิดหวังจากไป ออกร่อนเร่ในยุทธจักร ภายหลังเพราะเรื่องจดหมายลับ จู้หมิงเซ่อเสียชีวิตอย่างอนาถ นางเกิดความเศร้าโศกเสียใจ รู้สึกว่าชีวิตคล้ายฝันร้ายที่ไม่มีวันตื่นขึ้นมา

ฟู่อิงเดินถึงข้างกายนาง มองดูซากศพแส้ทวนลมลู่หลันถิง พบว่าใต้ซากศพมันเผยเห็นห่อผ้าใบหนึ่ง หวนนึกถึงมันกับตนเองมีรูปร่างไล่เลี่ย

หวงอี๋ : เย็บ / น.ฉมวิตน์ : แปล

กัน มิสู้หยิบยืมเสื้อผ้ามันสวมใส่ ไม่เช่นนั้นหลังจากออกจากสันเขาเชียนหลี่ ตนเองยังอยู่ในสภาพครึ่งเปลือยออกจะอุจาดตาไป นั่นยังเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ที่ย่ำแย่คือมีเป้าหมายเด่นชัด เกรงว่ายังไม่ทันบรรลุถึงแม่น้ำแยงซีเกียง ก็ถูกศัตรูเชือดทิ้ง ดังนั้นไม่รีรอลังเล ยกซากศพของแส้ทวนลมลู่หลันถิงขึ้นเบาๆ เพื่อสะดวกกับการแก้ห่อผ้าที่ด้านหลังมัน

จู้ฮูหยินถูกความเคลื่อนไหวที่แปลกประหลาดของฟู่อิง เรียกความสนใจกลับคืนมาที่ตัวเขา นางอยู่ระหว่างความเศร้าโศก สมองกลายเป็นชาด้าน มาตรว่าเบิ่งตาดูทุกความเคลื่อนไหวของฟู่อิง แต่ไม่เข้าใจการกระทำของฟู่อิง

ฟู่อิงหยิบฉวยเสื้อผ้าสีเทาออกมาชุดหนึ่ง ขณะจะสวมใส่ พลันปรากฏจดหมายฉบับหนึ่งร่วงหล่นลงจากเสื้อผ้า ฟู่อิงหยิบขึ้นมาดู เห็นจดหมายจ่าหน้าซองว่า *"เรียนคุณหนูเกาเตี่ยนจิ้ง"* ที่ด้านข้างยังกำกับตำบลที่อยู่ไว้ ฟู่อิงเห็นว่านี่เป็นจดหมายส่วนตัวจึงวางจดหมายไว้บนซากศพ จากนั้นสวมใส่เสื้อผ้าดังสวบสาบ

จู้ฮูหยินมองดูกล้ามเนื้ออันบึกบึนแข็งแรงของฟู่อิง ถูกเสื้อผ้าห่อหุ้มปิดคลุมเอาไว้ทีละน้อย อดมองดูฟู่อิงอย่างอาวรณ์มิได้ หวนนึกถึงภาพเปลือยอันองอาจ ความสง่างามที่ไม่ยึดติดกับมารยาทอันครำครึของเขา คงเป็นเหตุให้วันหน้านางต้องทบทวนหวนนึก รสชาติของความคิดถึงนั้นช่างทรมานใจนัก

ฟู่อิงพอสวมใส่เสื้อผ้า ก็มีบุคลิกอีกแบบหนึ่ง จู้ฮูหยินรู้สึกว่าคนผู้นี้มีลักษณะธาตุแท้ที่โดดเด่นพิเศษ ผิดแผกจากผู้คนทั่วไป ฟู่อิงยังหยิบจดหมายส่วนตัวบนซากศพแส้ทวนลมลู่หลันถิงขึ้น กล่าวกับซากศพว่า "ข้าพเจ้าหยิบยืมเสื้อผ้าของท่าน สมควรทำงานให้กับท่านประการหนึ่ง" กล่าวพลางซุกเก็บจดหมายไว้ในอกเสื้อ

จู้ฮูหยินหวนนึกถึงศิษย์ร่วมสำนักซึ่งเคยอยู่ด้วยกันตั้งแต่เล็ก กลับ

พรากจากกันอยู่คนละภพ ตัวมารที่เบื้องหน้านี้ก็กำลังจะแยกจากกัน ชีวิตช่างไร้รสชาติจริงๆ พริบตานั้นเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ อดร่ำไห้ออกมามิได้

ฟู่อิงก้าวยาวๆ เข้าไป โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ให้เรือนร่างเลือดเนื้อที่เต็มสาวของนางสั่นสะท้อนอยู่ในวงแขนของตนเอง เสื้อผ้าบริเวณปกเสื้อถูกน้ำตาพร่างพรูจนเปียกชุ่ม

ฟู่อิงผู้นี้ประหลาดยิ่ง ไม่นำพากับความเป็นความตาย ครั้งกระโน้นบิดามารดาทยอยลาโลก เขาปราศจากความเศร้าโศกอันใด นี่มิใช่หมายความว่าเขาเลือดเย็นอำมหิต หากแต่เขาเห็นว่าความเป็นเช่นความฝัน ความตายก็เช่นความฝัน แต่ละคนคล้ายคนตาบอดที่ถือโคมไฟคนหนึ่ง ตลอดทั้งวันเข้าใจว่าแสงโคมสามารถสาดส่องที่หมายปลายทางของเขา แท้ที่จริงโคมไฟถูกลมพัดดับไปตั้งแต่แรก เพียงน่าสมเพชที่มันไม่ล่วงรู้ ดังนั้นทราบได้อย่างไรว่าผู้ตายไม่ได้หัวร่อเยาะต่อความเบาปัญญาของพวกมันที่เศร้าเสียใจเกินกว่าเหตุ

ภายในวัดโบราณเงียบวังเวง ปกคลุมด้วยกลิ่นอายของความตาย หญิงงามในอ้อมอกแม้เศร้าโศกปริ่มว่าจะตกตาย กลับเปล่งประกายของชีวิตออกมา ระหว่างความเป็นกับความตาย ความจริงกั้นด้วยเส้นสายใยเดียว ในหลักเหตุผลของความเป็นกับความตาย ฟู่อิงคล้ายค้นพบสัจธรรมที่ก้าวล้ำวัตถุธาตุบางประการ เป็นความเข้าใจและการจุดประกายที่อยู่เหนือการสื่อสารด้วยถ้อยคำชนิดหนึ่ง

เนิ่นนานให้หลัง จู้ฮูหยินค่อยเงยหน้าขึ้นในอ้อมอกของฟู่อิง เห็นตัวมารนี้ใบหน้าเป็นประกาย สองตาทอแสงแห่งปัญญา จมอยู่ในทะเลแห่งความคิดอันลึกล้ำ แต่แล้วพลันขมวดคิ้ว สีหน้าปรากฏแววอันปวดร้าวขึ้น

จู้ฮูหยินใจสั่นสะท้าน โยกคลอนร่างฟู่อิงเบาๆ ฟู่อิงค่อยคืนสู่ความสงบลงทีละน้อย ก้มศีรษะลงช้าๆ ใบหน้าอันงดงามที่อยู่ในอ้อมอกคล้ายดอกไม้สีขาวถูกฝนพรม อดโน้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากของนางมิได้ จู้ฮูหยินส่งเสียง

คราวคำหนึ่ง ไม่ทันแสดงปฏิกิริยาทักท้วง ก็ลุ่มหลงดื่มด่ำอยู่กับโลกแห่งรอยต่อของความรักกับความใคร่

ฟู่อิงถอนริมฝีปากออกจากปากจิ้มลิ้มของจู้ฮูหยิน สำรวจมองสภาพแห่งความตายรอบข้าง ทอดถอนใจกล่าวว่า "เมื่อครู่ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาความเป็นความตาย ขณะจะก้าวไปส่คำตอบที่คลี่คลายปมปริศนานี้ พลันพบว่านี่อยู่เหนือขีดจำกัดด้านความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทดลองก้าวข้ามไป กลับปวดศีรษะแทบระเบิด หรือว่าสวรรค์คิดขีดวงพวกเราอยู่ในกลเกมแห่งความเป็นและความตาย ปล่อยให้เบื้องบนจัดการตามอำเภอใจ?"

จู้ฮูหยินเห็นว่าคำถามเช่นนี้อย่าว่าแต่คิดค้นหาคำตอบ เพียงบอกออกมาก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ผู้คน

ฟู่อิงมองดูผนังกำแพงที่เฮ่อเทียนหมอทะลวงทะลุหนีเอาชีวิตรอดไป ท้องฟ้าเริ่มขาวโพลนรำไรแสงอุทัยสาดลอดเข้ามาทางช่องแตก ฟู่อิงพลันผลักไสจู้ฮูหยินเบาๆ กล่าวว่า *"ฉูฉู่ ที่เบื้องนอกมีคน"*

จู้ฮูหยินใจหายวูบ ติดตามฟู่อิงเดินออกช่องแตกออกไป ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นท้องทุ่งร้างในรัศมีหลายลี้ปราศจากร่องรอยผู้คน

ฟู่อิงพลันทิ้งตัวลง ทาบใบหูกับพื้น กล่าวว่า "คนอยู่ในดิน"

เขาคำนวณเล็กน้อย จากนั้นลงมือขุดดินโคลนแห่งหนึ่ง ดินโคลนนั้นอ่อนรวน ไม่นานก็เผยเห็นร่างของคนผู้หนึ่ง มันหน้าดำมะเมื่อม มิใช่เฮ่อเทียนหมอจะเป็นผู้ใด?

เฮ่อเทียนหมอหน้าขาวซีด สองตาปิดลง รูจมูกกับใบหูแนบติดกับใบหน้า เป็นภาพลักษณ์ของวิชาเต่าจำศีล ฟู่อิงหัวร่อเฮอะเฮอะ หวนนึกถึงคราก่อนอยู่บนหน้าผา คนผู้นี้ลงมือซ้ำเติมใช้เชือกยาวลอบทำร้าย ทำให้ตนเองรับบาดเจ็บสาหัส ดีที่ตนเองได้รับการจุดประกายความคิดจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ อาศัยพลังงานของอสนีสายฟ้า ฟื้นฟูสู่สภาพเดิม ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนพลิก คนผู้นี้กลับมีสภาพเช่นนี้ นับว่าพ้องกับคำกงเกวียนกำ

เกวียน ที่ข้างหูได้ยินจู้ฮูหยินกล่าวว่า "พี่ใหญ่ฟู่ โปรดช่วยเหลือมันสักครา"

ฟู่อิงเบือนหน้ามอง เห็นจู้ฮูหยินที่ข้างกายมีสีหน้าห่วงใยกังวล รู้สึกเป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก จากนั้นพอครุ่นคิดก็คลายใจลง คนผู้นี้มีบุญคุณต่อนาง ย่อมต้องร้องขอให้ตนเองช่วยคน พริบตานั้นสลัดบุญคุณความแค้นพ้นจากห้วงสมอง ทาบฝ่ามือกับจุดเทียนหลิงบนขม่อมของเฮ่อเทียนหมอ ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป

พลังลมปราณถ่ายทอดเข้าสู่ร่างกายเฮ่อเทียนหมอ กระจายไปยังแขนขาของมัน เส้นทางการโคจรพลังของคนแดนตะวันตกผู้นี้ แตกต่างกับวิชากำลังภายในของชาวจงหยวนภาคกลาง ฟู่อิงเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ พริบตานั้นจมอยู่กับการศึกษาเส้นทางพลังลมปราณของเฮ่อเทียนหมอ

เฮ่อเทียนหมอพลันฟื้นคืนสติมา มันเพียงเปิดเปลือกตาเล็กน้อย เห็นจู้ฮูหยินผู้เลอโฉมยืนอยู่ด้านข้าง ก้มสายตามองดูมัน ดวงตาทอแววร้อนรุ่มกังวล แสดงว่าไม่ทราบว่ามันฟื้นคืนสติแล้ว

ต่อจากนั้นเห็นเป้าหมายล่าสังหารของตนเอง สวมใส่เสื้อผ้าสีเทา ทาบมือซ้ายกับขม่อมตนเอง ถ่ายทอดพลังเข้ามารักษาอาการบาดเจ็บให้กับตนเอง พลันบังเกิดความคิดหลายประการขึ้น

เฮ่อเทียนหมอถนัดจัดเจนวิชาพิสดารแขนงหนึ่ง สามารถฉวยโอกาสที่ผู้อื่นถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างตนเองดึงดูดพลังของอีกฝ่ายมาเป็นของตน ในสภาพเช่นนี้หากมันคิดดึงดูดพลังฝีมือฟู่อิง แทบบรรลุความสำเร็จเต็มร้อย มันถึงกับสามารถอาศัยอาการบาดเจ็บของตนเอง ชักนำให้ฟู่อิงถ่ายทอดพลังเข้ามามากกว่านี้

การกระทำเช่นนี้มีแต่เอื้อประโยชน์ต่อมัน ทางหนึ่งสามารถช่วยเหลืออาจารย์กำจัดศัตรูเข้มแข็งนี้ ตนเองก็จะเพิ่มพูนพลังฝีมือ ส่วนฟู่อิงสูญสิ้นพลังลมปราณเสียชีวิต หากตนเองคิดครอบครองหญิงงามข้างกายนางนี้เท่ากับลดศัตรูความรักไปคนหนึ่ง แต่ก็กริ่งเกรงจู้ฮูหยินล่วงรู้ความจริง ยาม

กะทันหันเกิดความคิดหักล้างกันเอง

จู้ฮูหยินเห็นเฮ่อเทียนหมอครวญครางคำหนึ่งลืมตาขึ้นมา แสดงแววตาที่สับสนและเคลือบแคลง ที่แท้หลังจากที่เฮ่อเทียนหมอเกิดความคิดขัดแย้งหักล้างกัน ก็ได้ข้อสรุปว่าหากตนเองทรยศเนรคุณ บุคคลแรกที่ไม่ยอมยกโทษให้คือมโนธรรมของตนเอง ดังนั้นเลิกล้มความคิดนี้

มันลืมตาขึ้น ที่สัมผัสถูกมิใช่ตาคู่งามของจู้ฮูหยิน หากแต่เป็นประกายตาที่มองทะลุถึงจิตใจคนของฟู่อิง ถึงกับสะท้านใจอย่างรุนแรง พลันได้คิดว่าเมื่อครู่ฟู่อิงอาศัยการสัมผัสผ่านทางพลังลมปราณ ล่วงรู้ถึงความคิดหักล้างกันเองของมัน นี่ความจริงเป็นศัตรูคู่อริ กลับกลายเป็นบุคคลที่รู้ใจที่สุด

ฟู่อิงยิ้มเล็กน้อย ทุกประการไม่จำเป็นต้องกล่าวเปิดโปงออกมา เพียงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าฟู่อิง ไม่ทราบท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร?”

เฮ่อเทียนหมอยันกายลุกขึ้นนั่ง ยืดเหยียดแขนขาคราหนึ่ง ตอบว่า “ผู้น้องเฮ่อเทียนหมอ เป็นหนึ่งในสี่ศิษย์ใหญ่ของราชครูมองโกลปาซือปา พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ”

ฟู่อิงโบกมือคราหนึ่ง ไม่รอให้มันกล่าวจบก็กล่าวว่า “พี่เฮ่อฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องประการหนึ่งคิดขอร้องท่าน”

เฮ่อเทียนหมอกล่าวว่า “หากเป็นเรื่องของพี่ฟู่ ไม่ว่าเป็นอะไร เราล้วนรับปาก”

ดวงตาฟู่อิงทอแววสำนึกขอบคุณ เฮ่อเทียนหมอกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าฟู่อิงจะไม่ร้องขอให้มันกระทำเรื่องราวที่เป็นปฏิปักษ์ต่อปาซือปา ความเชื่อมั่นเช่นนี้นับว่ามีค่านัก จึงกล่าว “ข้าพเจ้าคิดขอให้พี่เฮ่อคุ้มครองส่งจู้ฮูหยินไปยังสถานที่อันปลอดภัย มิหนำซ้ำพักอยู่ที่นั้นหนึ่งเดือน หวังว่าพี่เฮ่อสามารถให้ความช่วยเหลือ”

เฮ่อเทียนหมอกลับบังเกิดความลังเล เห็นว่าหากอยู่ร่วมกับหญิงงามที่ชวนรัดรึงใจผู้นี้ทุกเช้าค่ำ นานไปต้องหลงรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น แต่ก็ไม

อาจช่วงชิงกับฟู่อิง เมื่อถึงเวลาจะทำอย่างไร?

จากนั้นหวนนึกว่า ภารกิจเช่นนี้ยากจะมีตัวเลือกอันเหมาะสม ลองนึกดูในยุทธจักรมีคนต้านทานรับมือปี้เยี่ยจิงสักกี่คน อย่าว่าแต่คนผู้นี้บันดาลโทสะ เมื่อครู่เร้นกายกลับมาฆ่าคนในวัดโบราณจนหมดสิ้น หากมิใช่ตนเองใช้วิชาซ่อนตัวในพสุธา คงยากรอดพ้นจากชะตากรรม กอปรกับพวกมันทั้งสี่ศิษย์ใหญ่พ่ายพินาศสิ้น ปาซือปาคงต้องลงมือด้วยตัวเอง ฟู่อิงต้องวุ่นวายกับการรับมือ ไม่มีวิธีอื่นอีก ดังนั้นค่อยเข้าใจว่า ฟู่อิงทำเช่นนี้เพราะอับจนสิ้นหนทาง จึงตอบตกลง

จู้ฮูหยินฉุดดึงฟู่อิงมายังด้านข้าง กล่าวว่า “พี่ใหญ่ฟู่ ท่านต้องมาหาข้าพเจ้า จดหมายลับในตัวข้าพเจ้าขอมอบต่อท่านก่อน”

ต่อจากนั้นบอกที่มาของจดหมายลับฉบับนี้ออกมา ที่แท้สามีผู้ล่วงลับของนางจู้หมิงแสเป็นหลานของปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหล เมื่อสามปีก่อนได้รับจดหมายลับซึ่งหลิ่งตงไหลใช้คนส่งมาฉบับหนึ่ง ในจดหมายมีแผนที่ชี้ทางแผ่นหนึ่ง บ่งบอกว่าหลิ่งตงไหลกักตัวเองอยู่ในสถานที่ลึกลับนาม**ด่านทศพิฆาต** เพื่อค้นหาวิถีแห่งฟ้า ทั้งกำชับให้จู้หมิงแสเดินทางมาตามแผนที่บ่งชี้ในฤดูใบไม้ผลิปีอี้เม่าปีหน้า เมื่อถึงเวลาจะมีคำบ่งชี้อื่นอีก มิคาดจดหมายฉบับนี้ถูกปี้เยี่ยจิงล่วงรู้ เพียรพยายามช่วงชิง เป็นเหตุให้จู้หมิงแสเสียชีวิต ย่อมเป็นเรื่องที่หลิ่งตงไหลคาดคิดไม่ถึงมาก่อน

ฟู่อิงพอฟังจบจึงกล่าวว่า “จดหมายฉบับนี้อย่าได้มอบต่อข้าพเจ้า รอจนข้าพเจ้าเสร็จภารกิจ วันหน้าค่อยไปหาท่าน เมื่อถึงเวลานั้นค่อยคิดอ่านกัน การเดินทางของข้าพเจ้าครั้งนี้ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี จดหมายเช่นนี้ไหนเลยพกติดตัวได้?”

จู้ฮูหยินกล่าวว่า “พี่ใหญ่ฟู่โปรดถนอมตัว”

ฟู่อิงแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “คำพูดนี้ท่านสมควรกล่าวกับปาซือปานั่น”

หวงอี้ : เฮียน / น.นพรัตน์ : แปล

หลายวันมานี้เขาถูกคันหาไล่ล่าราวกับเป็นเหยื่อชิ้นหนึ่ง ได้รับความคับข้องใจตั้งแต่แรก ตอนนี้ถึงเวลาเป็นฝ่ายกระทำ เปิดฉากตอบโต้แล้ว

ปาซือปายืนอยู่บนหน้าผาซึ่งยื่นออกไปแห่งหนึ่ง ทอดตามองเทือกเขาเชียนหลี่ใต้แสงอาทิตย์อัสดง

เมื่อมองไปทางซ้ายมือ ปรากฏขุนเขาสลับซับซ้อน กระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดผ่าน วัดโบราณคงซานหลิงซื่ออยู่ข้างสายน้ำเชี่ยวกราก ยามมองจากที่สูงเช่นนี้คล้ายกล่องแพรใบเล็กๆ ด้านขวามือเป็นพื้นที่ราบเทือกเขาเชียนหลี่สิ้นสุดแต่เพียงนี้ ถัดไปอีกหกสิบลี้จะเป็นเมืองหลันหลิงซึ่งมีผู้คนหนาตา

ปาซือปายืนอยู่ที่นี้หนึ่งชั่วยามแล้ว ปาซือปารู้สึกได้ว่าฟู่อิงกำลังวิ่งตะบึงมา *ในที่สุดถึงเวลาที่ทั้งสองจะพิสูจน์ฝีมือกันแล้ว*

หลายปีมานี้ปาซือปามีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ยังเหนือกว่ากษัตริย์มองโกลบวกกับมีลักษณะราศีสงส่ง ทำให้ท่องทะยานไปทั่วหล้าโดยไร้ผู้ต่อต้าน นอกจากบุคคลเพียงคนสองคนแล้ว อื่นๆ ล้วนไม่เห็นอยู่ในสายตา บวกกับระหว่างนี้ฝึกวิชาพลังจิตของนิกายมนตรยาน มีความสำเร็จอยู่เหนือความคาดฝันของผู้คนทั่วไป แต่ที่น่าเสียใจคือยังไม่อาจเห็นซึ้งถึงด่านเป็นตาย ดังนั้นถึงแม้อยู่เหนือคนธรรมดา ก็ต่างกันเพียง**คนถอยห้าสิบก้าวหัวร่อเยาะคนถอยร้อยก้าว***

ปาซือปาบังเกิดลางสังหรณ์ต่อฟู่อิงประการหนึ่ง คล้ายกับว่าระหว่างคนทั้งสองมีความเชื่อมโยงอันลึกลับและอยู่เหนือความเข้าใจชนิดหนึ่ง ดังนั้นปาซือปาจึงรับเรื่องการตามล่าฟู่อิงจากมือซือฮั่นเฟย ปาซือปาที่เรียกตัวศิษย์ใหญ่ทั้งสี่มา ความจริงไม่ได้คาดหวังว่าพวกมันสามารถปลิดชีวิตฟู่อิง หากแต่หวังว่าสามารถยืมมือพวกมัน ช่วยให้ตนเองมีเวลาศึกษาปฏิกิริยา

** เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง อุปมาอุปไมยว่าตนเองก็มีข้อบกพร่องเช่นเดียวกับผู้อื่น เพียงแต่น้อยกว่าเท่านั้น*

ของฟู่อิง เพื่อกำหนดแผนการเคลื่อนไหวขั้นต่อไป

สำหรับกับปาซือปา ในโลกนี้ไม่มีความสำเร็จสัมเหลว มีแต่ "ประสบการณ์" เช่นเดียวกับความฉลาดหรือโฉดเขลา ความเป็นกับความตาย ล้วนเป็น "ประสบการณ์" ที่แตกต่าง จุดหมายปลายทางของปาซือปาคิดอาศัย "ประสบการณ์" ของฟู่อิง บรรลุถึงความรู้แจ้งต่อสงสารวัฏ

ยามนี้ฟู่อิงปรากฏขึ้นบนทางภูเขาเบื้องล่างลงไปยี่สิบวา เคลื่อนใกล้มาอย่างรวดเร็ว ปาซือปาทอดทัศนาทิวทัศน์เทือกเขาเชียนหลี่ เห็นขุนเขาสายน้ำงามตระการ ฟ้าดินยั่งยืนยาวนาน พอเหลียวหน้ามา ฟู่อิงก็เข้ามาในรัศมีสิบวาแล้ว

ปาซือปาทุ่มเทใช้วิชาพลังจิตออก ปาซือปาไม่อาจหยั่งรู้ว่าจะเกิดผลอันใดจากตัวฟู่อิง แต่คนทั้งสองต้องเชื่อมโยงผูกพันกันทางจิต มิใช่เป็นศัตรูและมิใช่สหาย หากแต่เป็นเพื่อนคู่หูที่จูงมือกันเข้าสู่เส้นทางทางจิตซึ่งหลุดพ้นจากทางโลก สำหรับระดับขั้นอีกขั้นหนึ่งจะเป็นทั้งสหาย และเป็นศัตรู เป็นทั้งสามีภรรยา และเป็นพ่อลูกกัน...

ฟู่อิงพออยู่ห่างจากปาซือปาสิบวา ก็ชักดาบสันหนาจากลางหลัง รู้สึกว่าพลังชีวิตลมปราณของตนเองอยู่ในสภาพสมบูรณ์ขีดสุด มั่นใจว่าสามารถฟาดฟันทุกผู้คนลงจากหน้าผา

ฟู่อิงเร่งความเร็วไม่หยุดยั้ง พุ่งตรงเข้าหาปาซือปา ดาบสันหนาเริ่มฟาดฟันออก ยามนี้ปาซือปาอยู่ห่างเพียงหกเชียะ จีวรที่ครองร่างถูกพลังดาบของเขากดคุกคามจนพัดพลิ้วไปด้านหลัง ปาซือปามีท่วงท่าเคร่งขรึม สองตาสาดประกายเจิดจ้า คล้ายยืดคอรอรับการประหารก็มิปาน

ฟู่อิงตวาดก้อง เมื่อสะสมพลังสภาวะจนกล้าแข็งถึงที่สุด ก็ฟาดฟันดาบใส่ปาซือปาดุจสายฟ้า ฟ้าดินพลันเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น

ฟู่อิงพบว่าในมือปราศจากดาบ หากยังพุ่งโถมไปข้างหน้า แต่มิใช่อยู่บนหน้าผาโดดเดี่ยวของสันเขาเชียนหลี่ หากทว่าอยู่กลางตลาดร้านถิ่น เขา

เดินต่อไป พบว่าตนเองกลายเป็นเด็กชายอายุสิบสองสิบสามปีผู้หนึ่ง พลันบังเกิดความเจ็บปวดปานถูกฉีกกระชากสุมแน่นอก ทำให้เขาต้องร้องคำ *"อาเจี๋ย"* ออกมา ผู้คนข้างทางพากันด่าทอว่า ขอทานน้อยนี้เสียสติอีกแล้ว

ฟู่อิงย้อนกลับไปสู่อีกชีวิตหนึ่ง เขาจำได้ว่าหลังจากที่บิดามารดาเสียชีวิตน้องชายอาเจี๋ยซึ่งฝากชีวิตพึ่งพิงกันและกันพลันหายสาบสูญไป ทุกวันเขาออกตามหามัน จิตวิญญาณอันเปราะบางของน้องชายต้องการการดูแลจากเขาถึงเพียงนั้น ในโลกอันเวิ้งว้าง การตามหามันกลายเป็นเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวของเขา

ฟู่อิงโถมต่อไป สภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปอีก ที่เบื้องหน้าเป็นทะเลทรายสุดลูกหูลูกตา เขาควบขับม้าพ่วงพีตัวหนึ่งห้อตะบึง เขาจำได้ว่าตนเองเป็นนักรบชนเผ่าเลี่ยนา**ทะเลทรายเกอบี้*** นาม**ชาหลันเออ**เมื่อสามวันก่อนเขาออกไปข้างนอก ค่ายที่มั่นของชนเผ่าถูกโจรปล้นชิงม้ากลุ่มสุนัขป่าข่าซาลี่บกปล้น สตรีทั้งหมดล้วนถูกข่มขืน รวมทั้งภรรยาสาวของตนเองหลันหลิง เขาร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือด ทุกครั้งที่เข้านอนล้วนฝันร้าย ตอนนี้เหยียบย่ำทั่วทะเลสาบ สาบานว่าจะสังหารโจรปล้นชิงม้ากลุ่มสุนัขป่าข่าซาลี่ให้หมดสิ้น

เบื้องหน้าที่ไกลตาเป็นพื้นที่สีเขียวแถบหนึ่งเขากระตุ้นม้าควบขับไปพื้นที่สีเขียวขยายกว้างออกทีละน้อย กลายเป็นทะเลสาบแห่งหนึ่ง และพืชที่เจริญงอกงามอยู่โดยรอบ ในรัศมีสิบลี้เต็มไปด้วยค่ายกระโจม

บนทุ่งหญ้าเปิดตลาดค้าขาย คนของชนเผ่าต่างๆ ทำการค้าขายแลกเปลี่ยนต่างๆ นานา โดยใช้สิ่งของแลกสิ่งของ ชาลันเออพลิกตัวลงจากหลังม้า เดินช้าๆ ถึงริมทะเลสาบ กัมศีรษะลงดื่มน้ำ พลันแว่วเสียงน้ำแตกกระจาย หญิงสาวนางหนึ่งว่ายน้ำในทะเลสาบ ใบหน้าพริ้งพรายดั่งบุปผา อยู่

---

* *ทะเลทรายใหญ่*

ในวัยสาวสะคราญโปรยยิ้มให้กับเขา

ชาลันเออมีความรู้สึกคล้ายเคยรู้จัก ราวกับว่าเมื่อไม่นานมานี้เคยผ่านประสบการณ์ช่วงนี้ แต่นี่ไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิตของตนเองชัดๆ ความคิดของเขาก้าวข้ามกาลเวลาไปทีละน้อย *"เขา"* อีกคนหนึ่งคล้ายกับจะทะลุทะลวงออกมา ทำให้เขาปวดศีรษะแทบระเบิด

พลันรู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวน พบว่าตนเองอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า กลับเป็นเรือนร่างสตรีที่อวบอัดสล้าง เต็มไปด้วยเสน่ห์ในวัยสาว ความอุธัจเอียงอายประดังเข้าสู่จิตใจ "นาง" นึกออกว่านี่เป็นคืนแรกวิวาห์บนโต๊ะจุดเทียนมังกรหงส์ สาดส่องเห็นถึงใบหน้าอันลิงโลดของสามีอันเป็นที่รัก นางอวดเรือนร่างที่ชวนรัดรึงด้วยความภาคภูมิใจ ปล่อยให้มันเล้าโลมตามอำเภอใจ ชีวิตดำเนินถึงขั้นที่เร่งเร้ารุนแรง ที่เบื้องนอกแม้ยังแว่วเสียงอึกทึกวุ่นวายของแขกเหรื่อ ที่นี้กลับเป็นโลกอันอบอุ่นและวาบหวาม ทุกประการดูไปไม่จริงแท้ถึงเพียงไหน ภายใต้อารมณ์แห่งดำฤษณาซึ่งลุกโชนถึงขีดสุด นางเสนอตัวเองให้ พริบตาที่สามีชำแรกร่างเข้ามา นางเจ็บปวดจนกรีดร้องออกมา

พริบตานั้นจิตวิญญาณทั้งหลายถูกกระชากกลับเข้าสู่ห้วงสมองของฟู่อิง ฟู่อิงหลับตาแนบแน่น ตลอดทั้งร่างสั่นระริก เขาคล้ายได้ยินปาซือปาร้องเรียกจากส่วนลึกของจิตใจ ชักชวนเขารับการทดสอบของกาลเวลา จูงมือกันร่วมค้นหาความลับแต่บรรพกาล

เขานั่งอยู่ที่มุมถนนยาวอีกครั้ง พบว่าตนเองกลายเป็นสตรีที่อ้วนฉุนางหนึ่ง ในอ้อมอกของ *"นาง"* โอบกอดทาริกาอายุเพียงแปดเดือนนางหนึ่งที่ข้างกายยังมีเด็กอายุตั้งแต่สามขวบถึงแปดปีอีกสามคน ความรักอันยิ่งใหญ่ของมารดาเต็มเปี่ยมอยู่ในดวงใจของนาง หวนนึกถึงสามีลาโลกไป สามเดือนให้หลังตนเองคลอดทาริกานี้ออกมา จากนั้นเที่ยวระเหเร่ร่อน หอบหิ้วบุตรธิดาหลายคนนี้เที่ยวขอทาน พริบตานั้นเกิดความเศร้าหดหู่จับใจ ลูก

น้อยทั้งสามไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด เห็นมารดาร้องไห้ ต่างพากันร้องไห้เสียงร้องไห้ระงมไปทั่วบริเวณ

เขาเห็นปาซือปาอีกครั้งแต่มิใช่ปาซือปาในปัจจุบัน หากทว่าเป็นปาซือปาในชาติภพใดชาติภพหนึ่ง มาตรลักษณะไม่คล้ายเหมือนแม้แต่น้อย แต่เขาทราบกระจ่างแก่ใจว่า ชายชราสูงอายุที่ผมขาวเคราขาว ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น กร้านกร่ำแดดลมที่เบื้องหน้านี้คือปาซือปาซึ่งสูงส่งเปี่ยมราศีในชาติภพนี้ ตนเองคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าปาซือปาในชาติปางก่อน

ชายชราสูงอายุนั้นตวาดว่า “เจ้าไป เราไม่มีศิษย์เช่นเจ้าอีก เห็นแก่สัมพันธ์ไมตรีเก่าก่อน เราเพียงหักมือเจ้าข้างหนึ่ง” ฟู่อิงเมื่อชาติปางก่อนเห็นมีเงาคนถลันวูบหนึ่ง ข้อมือถูกชายชราบิดหักสะบั้น ฟู่อิงแผดร้องคำหนึ่ง เจ็บปวดจนสิ้นสติไป

ต่อจากนั้นเขากับปาซือปาพัวพันกันนับร้อยชาติภพ ปรากฏขึ้นในจิตวิญญาณตามลำดับ พวกเขาเคยเป็นศัตรูคู่แค้น และเคยเป็นพี่น้องร่วมอุทรทั้งเป็นสามีภรรยาที่ทั้งรักและแค้น และเป็นคนรักที่รักใคร่อย่างดูดดื่ม ในชีวิตที่แตกต่าง เกิดวัตถุเรื่องราวที่ไม่ละม้ายเหมือน ประสบการณ์ทั้งหลายสะสมรวมกัน ทำให้เขาผ่านพบชีวิตในรูปแบบที่แตกต่าง ทั้งยากดีมีจน และเกิดแก่เจ็บตาย

ความรู้แจ้งชนิดหนึ่งพลันยึดครองจิตใจ เขาพลันได้คิดว่ามัวนภาเทพประยุทธ์เป็นเป้าหมายที่บุคคลซึ่งผ่านสงสารวัฏเช่นเขากับปาซือปาแสวงหาและจะลุล่วงในชาติภพนี้ พริบตานั้นมัวนภาเทพประยุทธ์ผุดขึ้นที่เบื้องหน้าภาพแล้วภาพเล่า พลันกลับกลายเป็นพลังอันมหาศาลขุมหนึ่งหนุนส่งฟู่อิงลอยขึ้นสู่เบื้องสูง หลุดพ้นจากเรือนร่างโดยสิ้นเชิง

ฟู่อิงตวาดก้อง คิดดิ้นหลุดจากฝันร้าย แต่สองตาไม่อาจลืมขึ้น เขาส่งเสียงร้องด้วยความตระหนก สุ้มเสียงกลับแปลงเป็นมังกรตัวหนึ่ง ตนเองขี่มังกรเหินฟ้า พุ่งโถมเข้าหาลูกไฟอัคคีลูกใหญ่ เขากลับกลายเป็นเทพ

ประยุทธ์ไปแล้ว

อาณาจักรแห่งความคิดคำนึงไร้ขอบเขตจำกัดเพียงชั่วพริบตาสามารถไปไกลนับหมื่นแสนลี้ รู้สึกถึงกาลเวลาที่แตกต่าง วัตถุเรื่องราวอันแปลกพิสดารในระดับชั้นที่แตกต่าง พริบตานั้นเทพประยุทธ์ขี่มังกรพุ่งโถมถึงลูกไฟอัคคีพลังความร้อนถึงขีดสุดละลายร่างเขาเป็นจุณ แยกสังเคราะห์เป็นพลังงานอีกขุมหนึ่ง ผนึกรวมเข้ากับลูกไฟอัคคี

ความคิดคำนึงที่กว้างไพศาลไร้ขอบเขตเมื่อกาลก่อน ยามนี้หดแคบลงเป็นภาพเคลื่อนไหวที่ถูกจำกัดในลำดับชั้นหนึ่ง จากไร้ขีดจำกัดกลายเป็นจำกัด ไม่มีเทพประยุทธ์ ไม่มีมังกรร้าย เสียงบึมกึกก้อง ลูกไฟอัคคีแตกระเบิดออก พวยพุ่งไปทุกทิศทาง ฟู่อิงก็ถูกระเบิดออกมา กลับกลายเป็นพลังขุมหนึ่งในพลังนับพันๆ หมื่นๆ สาย กลายเป็นลูกไฟขนาดเล็กลูกหนึ่งแหวกพุ่งออกไป

ไม่ทราบผ่านยุคสมัยมากน้อยเท่าใด ฟู่อิงอยู่ในห้วงอันเลอะเลือนอลวน บังเกิดเสียงระเบิดอีกครา ลูกไฟขนาดเล็กแตกระเบิดซ้ำดีดพุ่งเป็นลูกกลมใหญ่น้อยมากมายสุดคณานับ โคจรอยู่รอบลูกไฟอัคคีขนาดใหญ่ที่สุดในห้วงจักรวาล

ฟู่อิงถูกชำแหละร่างอีกครั้ง โคจรตามลูกกลมที่แยกสังเคราะห์ออกจากลูกไฟขนาดเล็ก ก่อเกิดเป็นพลังชนิดต่างๆ รู้สึกว่าจุดที่เล็กที่สุดซ่อนจุดที่ใหญ่ที่สุด แต่ละจุดเป็นที่สุด เป็นจักรวาลที่เอกเทศแห่งหนึ่ง

ในยามนั้นเข้ารู้สึกถึงปาซือปา และรู้สึกถึงตนเอง ตนเองคือปาซือปา ปาซือปาคือตนเอง เป็นจุดที่เล็กที่สุด และเป็นจุดที่ใหญ่ที่สุด

ฟู่อิงลืมตาขึ้นช้าๆ ปาซือปานั่งขัดสมาธิอยู่ที่ห่างไปสามเชียะ ใบหน้านองด้วยคราบน้ำตา ดวงตาทอประกายพิสดาร จับจ้องมองตนเอง พร้อมกันนั้นพบว่าตนเองมีร่างกายที่อ่อนแอ ใบหน้าเปียกชุ่มชื้น ที่แท้หลั่งน้ำตาเช่นกัน

ดวงลี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

จันทราประดับอยู่ด้านหลังปาซือปา แสงจันทร์สาดส่องทั่วทั้งผาโดดเดี่ยว ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินเงียบสงบไร้สุ้มเสียง มีแต่สายน้ำเชี่ยวที่เบื้องล่างร้อยวาส่งเสียงน้ำไหลดังมา

ปาซือปากล่าวว่า *"ขอบคุณ"*

ฟ่อิงกล่าวว่า *"ไปยังที่ใด ส่แห่งหนไหน?"*

ปาซือปากล่าวว่า *"พวกเราแม้มีบุญวาสนาได้เห็นความลับแห่งฟ้าดิน วันหน้ามีเส้นทางให้สืบสาวหวนคืนสู่แรกเริ่ม แต่ยังต้องผ่านการเดินทางอันแสนเข็ญนับไม่ถ้วน ตำรับตำราโบราณเอ่ยถึงแรกกำเนิดฟ้าดิน จาก* **อู๋จี๋** *(ไร้ที่สุด) เป็นไท่จี๋ ไท่จี๋ก่อเกิดสองสัณฐาน สองสัณฐานก่อเกิดสี่ลักษณ์ สี่ลักษณ์ก่อเกิด***ปากัว** *(แปดทิศ) อันเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ ยังมีคำกล่าวว่า ทุกวัตถุธาตุมีหนึ่งไท่จี๋ เราท่านต่างมีหนึ่งไท่จี๋อยู่ที่ใจ หนึ่งไท่จี๋นี้ครอบคลุมภูมิปัญญาไร้ที่สุด ดังนั้นพุทธองค์มีคำกล่าวไว้ ผู้คนล้วนมีพุทธภาวะ หมายถึงข้อนี้เอง วันนี้ภายใต้โอกาสวาสนา เราท่านชักจูงภูมิปัญญาซึ่งคงอยู่ในไท่จี๋สัมผัสกับแรกกำเนิดจักรวาลอีกครั้ง แต่นี่คล้ายกับชมดูงิ้ว ขณะที่ชมดูงิ้วไม่ว่าทุ่มเทจดจ่อเพียงไหน ผู้ที่ออกมายังคงเป็นคนเดิม เพียงแต่ในสมองเพิ่มประสบการณ์ประการหนึ่ง แน่นอน ประสบการณ์ของพวกเรานี้ไม่ธรรมดา วันหน้าพบความสำเร็จก็เกิดจากฐานรากนี้"*

ปาซือปาใบหน้าเป็นประกาย ผุดลุกขึ้นยืน ใต้แสงจันทร์สาดส่องคล้ายมนุษย์เทพ กล่าวสืบต่อ "น้องแซ่ฟู่ เราท่านพบปะกันครั้งนี้ นับเป็นบุญวาสนาที่สั่งสมมาร้อยชาติภพ คืนนี้เราจะเดินทางกลับทิเบตหาสถานที่บำเพ็ญเพียร วันหน้าพบความสำเร็จย่อมบอกกล่าวให้ทราบ"

ฟู่อิงก็ลุกขึ้นยืน คล้ายกับชุบชีวิตใหม่ ที่แท้ตลอดทั้งร่างหลั่งเหงื่อจนชุ่มโชก ซึ่งความจริงผู้ที่ฝึกพลังฝีมือถึงขั้นสูงล้ำ ต่อให้เป็นฤดูร้อนอบอ้าวยังไม่หลั่งเหงื่อ แต่ภายใต้วิชาพลังจิตเปลี่ยนฟ้ากระทบดินของปาซือปาชักนำเขาประสบเหตุทั้งหลาย กลับสิ้นเปลืองพลังงานของเขาอย่างมากมาย

ปาซือปาเดินไปหลายก้าว เห็นฟู่อิงไม่เอ่ยปากกล่าววาจา จึงเหลียวหน้ามากล่าวว่า "หากมิใช่ท่านเห็นม้วนภาพเทพประยุทธ์มา พวกเราคงไม่มีประสบการณ์เช่นนี้ แต่มีผลดีก็มีผลเสีย คราครั้งนี้ยังชักนำความยุ่งยากทางโลกมาสู่ตน โดยเฉพาะท่านทำร้ายปี้เยี่ยจิง คนผู้นี้พอกลับไปรายงานซือฮั่นเฟย ซือฮั่นเฟยต้องกำจัดฆ่าท่านโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ อย่าว่าแต่หากตอแยเมิ่งเช่อสิงออกมา ด้วยความสำเร็จของท่านในยามนี้ แม้สามารถปะทะหักหาญ แต่โอกาสชนะไม่สูงนัก"

ฟู่อิงกล่าวว่า *"มีชีวิตไยต้องหรรษา แม้นตายไยต้องหวั่นผวา?"*

ปาซือปาหัวร่อดังๆ จากไป ส่งเสียงดังมาแต่ไกลว่า *"สำเร็จแล้วจะเป็นไร ล้มเหลวแล้วจะเป็นไร?"*

สุ้มเสียงดังสะท้อนทั่วขุนเขา ฟู่อิงใช้สายตาส่งเงาหลังปาซือปาจากไปไกล ต้องฝืนยิ้มออกมา ปาซือปาคิดเลิกราก็เลิกรา คิดปล่อยวางก็ปล่อยวาง ไม่ยึดติดกับเรื่องทางโลก ตนเองกลับแบกภาระบนไหล่บ่าจนหนักอึ้ง

ตอนนี้มีเรื่องราวอย่างน้อยสามประการรอให้เขาไปกระทำ ก่อนอื่นต้องจัดส่งตำรางักฮุยต่อหลงจุนอี้ที่เมืองหังโจว สองไปตามนัดกับจู้ฮูหยินฉูฉู่ยังต้องส่งจดหมายถึงเกาเตี่ยนจิ้งไม่ทราบรอถึงเมื่อใดจึงสามารถถอนตัวล่าถอยเช่นปาซือปา?

ไม่ว่าอย่างไรท่วงทำนองของชีวิตเมื่อเดินถึงที่นี้ ได้ก้าวสู่ขั้นตอนใหม่อย่างแท้จริง

หวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

นงรามอันเฉิดฉัน

ทัพม้าของทหารมองโกลขบวนแล้วขบวนเล่าเคลื่อนเข้าสู่เมืองหังโจว

ทหารมองโกลกองนี้มีจำนวนสามพันนาย ม้าคึกคักคนเข้มแข็ง ล้วนผ่านการคัดเลือกจากร้อยเหลือหนึ่ง ขบวนทัพม้าอารักขารถม้าหลายคันม่านรถปล่อยห้อยลง แฝงความลึกลับอยู่หลายส่วน

ขบวนทัพม้าเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็เข้าสู่ตึกใหญ่ซึ่งก่อกำแพงสูงล้อมรอบทางตัวเมืองตะวันออก หน้าตึกมีผู้คนกลุ่มหนึ่งยืนรอต้อนรับ คนแรกสุดคึกคักแจ่มใส กลับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของคนตามีสีปัจจุบันเป็นผู้สั่งการสูงสุดของชาวมองโกลในที่นี้นามจั่วเหอ ที่ด้านหลังมันยืนไว้ด้วยเหล่ามือดีคนสนิทที่เป็นคนตามีสีและเลี่ยเย่อเอี้ยน ยังมีชาวฮั่นอีกหลายคน

รถม้าหยุดลงที่หน้าประตู ดังนั้นมีคนเข้ามาเปิดประตูรถออก คนผู้หนึ่งก้าวลงมา กอปรด้วยสง่าราศีของกษัตริย์ราชัน สองตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า กลับเป็นพระอนุชาของท่านข่านองค์ปัจจุบัน...ซือฮั่นเฟยเอง

ผู้คนในรถม้าอีกหลายคันทยอยออกมา นอกจากเอี๋ยนเลี่ยเซ่อ เช่อจาลี่ ชุยซันจิ้งแล้ว ปี้เยี่ยจิงก็อยู่ในจำนวนนี้ นอกจากนั้นยังมีชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม ท่วงท่า

ตวงอี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

กระหยิ่มยินดี

คนเหล่านี้นั่งรถม้ามา ย่อมต้องการปกปิดร่องรอยเป็นความลับ

จั่วเหอรีบตรงเข้ารับหน้า หลังจากกล่าวต้อนรับพากันเข้าสู่ห้องโถง

ห้องโถงจัดตั้งโต๊ะเก้าอี้ไม้แข็งสองแถว ที่กึ่งกลางจัดวางเก้าอี้ไท่ซือมีพนักที่เท้าแขนคลมหนังเสือตัวหนึ่ง ซือฮั่นเฟยนั่งเก้าอี้ตัวกึ่งกลาง ที่หลงเหลือแยกย้ายนั่งลงทางซ้ายขวา ปรากฏหญิงรับใช้เสนอผ้าเช็ดหน้าและน้ำชามา

หลังความวุ่นวายผ่านไป ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือว่าศักดิ์ฐานะต่ำต้อยพากันล่าถอยออกจากห้องโถงเอง

ซือฮั่นเฟยยิ้มเล็กน้อย แสดงออกถึงบารมีและความเชื่อมั่นชนิดหนึ่ง กวาดตามองทุกผู้คนรอบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายลำบากมากแล้ว เราผู้เป็นอ๋องต้องขอขอบคุณบุคคลที่นี้สองท่าน ท่านแรกคือผู้บัญชาการจั่วเหอ ซึ่งช่วยให้เราล่วงรัสถานการณ์เบื้องหน้าโดยกระจ่างดจนิ้วบนฝ่ามือ สามารถกุมเคล็ดลับในการช่วงชิงชัยชนะเอาไว้ เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ทุกผู้คนฉวยโอกาสสรรเสริญเยินยอเที่ยวหนึ่ง ซือฮั่นเฟยจึงกล่าวสืบต่อ “ท่านที่สองคือ**ปี้เหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่ปี้)* ซึ่งพาตัวเสี่ยงภัยเพียงลำพัง พบกับผู้ต้องหาที่พวกเราต้องการตัวเป็นอันดับแรกฟู่อิง ทำให้พวกเราทราบว่าเด็กผู้นี้มีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม จะได้วางแผนเตรียมจัดการ ถือเป็นความดีความชอบคราหนึ่ง”

ชายหนุ่มรูปกายสูงใหญ่ซึ่งร่วมทางมากับซือฮั่นเฟยกล่าวว่า **“ไป๋เยี่นเทียน**ขออาสาท่านอ๋อง รุดไปปลิดศีรษะฟู่อิง”

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อเฮอะฮะ อีกคนหนึ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชาออกมา

บุคคลแรกย่อมเป็นเลี่ยเย่อเอี้ยน ไป๋เยี่นเทียนเมื่อกล่าวเช่นนี้ เท่ากับหมายความว่าตนเองมีฝีมือเหนือกว่าปี้เยี่ยจิงผู้เป็นศิษย์พี่มัน

คนที่แค่นเสียงอย่างเย็นชาคือชุยซันจิ้ง

ที่แท้ไป๋เยี่นเทียนเป็นศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของสำนักเส้าหลิน ต่อมาฝึกฝีมือจากเจ้าอธรรมหวังลี่ชงสำนักตงไห่ จึงประกอบด้วยวิชาฝีมือฝ่ายธัมมะและอธรรม ระหว่างนี้มีชื่อเลื่องลือ เข้าสังกัดร่มธงของซือฮั่นเฟยไม่ถึงหนึ่งเดือน จึงไม่ได้เข้าร่วมการศึกที่วังสะท้านห่านป่า มีนิสัยเย่อหยิ่งถือดี ไม่ลงรอยกับชุยซันจิ้งที่สุด

ซือฮั่นเฟยลอบไม่พอใจ กวาดมองปี้เยี่ยจิงแวบหนึ่ง พบว่าเฒ่าผู้นี้ใบหน้าเฉยไร้ความรู้สึก ไม่แสดงความยินดีเดือดดาลออกมา ต้องลอบตื่นตระหนกต่อความลึกซึ้งสุดจะหยั่งของคนผู้นี้ จากข้อนี้ยังคำนวณถึงความน่ากลัวของฟู่อิงได้

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “ฟู่อิงล่วงเกินปี้เหล่าซือ เยี่นเทียนท่านร้อนรุ่มคิดลงมือ ถือเป็นความรู้สึกของผู้คน แต่พลังฝีมือของฟู่อิงผู้นี้บรรลุถึงขั้นปรมาจารย์ เรากล้าระบุว่าทุกคนในที่นี้หากสู้กันตัวต่อตัว ต้องเป็นฝ่ายแพ้มากกว่าชนะ”

ทุกผู้คนอ่านรายงานของปี้เยี่ยจิง ทั้งล่วงรู้พลังฝีมือของปี้เยี่ยจิงเป็นอย่างดี ล้วนเห็นว่านี่เป็นบทสรุปที่ชอบด้วยเหตุผล มีแต่ไป๋เยี่นเทียนยังสั่นศีรษะแสดงว่าไม่ยอมรับนับถือ

จั่วเหอสงบปากคำไว้ ไม่อวดความดีความชอบ แสดงออกถึงความหนักแน่นที่พึงมี

ในมือดีชาวฮั่นของจั่วเหอ มีคนรูปร่างปานกลางจมูกงองุ้มดุจเหยี่ยวผู้หนึ่งกล่าวว่า “ไม่ทราบพบเห็นร่องรอยของฟู่อิงหรือไม่? ตอนนี้อยู่ห่างจากวันที่สิบห้าเดือนห้าเพียงสิบห้าวัน มันสมควรอยู่ระหว่างการเดินทางมาแล้ว”

ทุกผู้คนล้วนให้ความสนใจต่อมัน แม้แต่คนยโสลำพองเช่นเลี่ยเย่อเอี้ยนก็ตั้งใจฟัง แสดงว่าคนผู้นี้มีตำแหน่งพิเศษเหนือธรรมดา

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “เฉินไจ้ไอ**เฉินเหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่เฉิน)* ถาม

ได้ดียิ่ง นับตั้งแต่ท่านราชครูและศิษย์ใหญ่ทั้งสี่ออกตามล่าฟู่อิง ก็คล้ายสาบสูญกับอากาศ นี่เป็นเรื่องประหลาดแท้ เพราะว่าพวกมันล้วนมีลักษณะการแต่งกายที่แปลกพิเศษ ง่ายแก่การสืบสาว นอกจากพวกมันตั้งใจปกปิดร่องรอย ไม่เช่นนั้นยากจะรอดพ้นจากหูตาพวกเรา"

จั่วเหอกล่าวเสริมว่า "เมื่อห้าวันก่อน เราเคยระดมผู้คนนับพัน ตรวจค้นทั่วสันเขาเชียนหลี่ จนบัดนี้นอกจากพบเห็นสะพานเชือกสะพานหนึ่งถูกฟันเส้นเชือกขาดไปเส้นหนึ่ง และพบศพบุรุษสิบซากที่วัดคงซานหลิงซื่อแล้ว ไม่พบเบาะแสอันใด ปี้เหล่าซือบอกว่าพบพานชาวชมพูทวีปที่วัดโบราณ คาดว่าเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์ใหญ่ของท่านราชครูนามเฮ่อเทียนหมอ แสดงว่าเรื่องราวดำเนินถึงขั้นซับซ้อนพิสดาร"

ทันใดประตูห้องโถงถูกเปิดออก นายทัพผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า "ท่านข่านส่งทูตมาขอพบเป็นการด่วน"

ซือฮั่นเฟยงงงันวูบใหญ่

เห็นทหารมองโกลที่แข็งแรงผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามาใบหน้ามอมแมมด้วยฝุ่นละออง ส่งมอบจดหมายที่ประทับตราครั่งฉบับหนึ่ง

ซือฮั่นเฟยเปิดอ่านด้วยตัวเอง พออ่านจบก็ซุกเก็บจดหมายไว้ในอกเสื้อ กล่าวเสียงราบเรียบว่า *"มีข่าวของท่านราชครูแล้ว"*

ทุกผู้คนคึกคักอักโข ซือฮั่นเฟยผุดลุกขึ้น ยกมือไพล่หลังเดินไปมาที่กลางห้องโถง ทุกผู้คนร้อนรุ่มต้องการทราบเนื้อหาในจดหมายลับของท่านข่านผู้ยิ่งใหญ่ สายตาทุกคู่ล้วนจับจ้องมองมันเป็นจุดเดียว

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า "เมื่อวานนี้ศิษย์ของท่านราชครูนามเถี่ยเอี๋ยน ได้ส่งกาสาวพัสตร์สีแดงที่ท่านราชครูครองร่างคืนแก่ท่านข่าน"

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน การกระทำของปาซือปาครั้งนี้เป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ ซือฮั่นเฟยกล่าวสืบต่อ "เถี่ยเอี๋ยนยังฝากคำพูดถึงท่านข่านบอกว่าวันที่ท่านราชครูรอคอยมาหกสิบปีมาถึงแล้ว ขอตัดขาดจากเรื่องราว

ทางโลกโดยสิ้นเชิง"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป ความเปลี่ยนแปลงของเรื่องราวอยู่เหนือเหตุผลทั่วไป ที่แล้วมาปาซือปามีการกระทำที่เหนือความคาดหมายผู้คน แต่แสดงออกถึงภูมิปัญญาขั้นสุดยอด มาตรว่าครั้งสะบัดหน้าจากไป ทุกคนคาดคำนวณว่าต้องมีความหมายลึกล้ำ

ปี้เยี่ยจิงกล่าววาจาเป็นครั้งแรกว่า "ท่านราชครูอาจทำศึกเพลี่ยงพล้ำจึงดำเนินการเช่นนี้"

ชาวมองโกลและคนตามีสีพากันคัดค้าน ควรทราบว่าในสายตาของพวกมัน ปาซือปาเฉกเช่นเทพสวรรค์ เป็นไปไม่ได้ที่จะพบกับความพ่ายแพ้

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า "เถี่ยเอี๋ยนบอกต่อท่านข่านว่าท่านราชครูออกสู้ศึกกับฟู่อิงด้วยตัวเอง ส่วนมันกับซ่งเทียนหนันทำตามคำสั่งท่านราชครูรอฟังคำสั่งบนภูเขาเล็กๆ ที่ห่างไปยี่สิบลี้ จวบกระทั่งยามค่ำคืนของเจ็ดวันให้หลัง ท่านราชครูค่อยปรากฏกายด้วยความคึกคักแจ่มใส ฉายความปีติยินดีอย่างไม่เคยมีมาก่อน หลังจากมอบกาสาวพัสตร์แดงแก่พวกมัน กล่าวกำชับอยู่หลายคำก็พลิ้วกายจากไป ไม่เปิดเผยผลแพ้ชนะแต่อย่างไร"

จั่วเหอกล่าวว่า "นี่นับว่าประหลาดแท้ จากข้อมูลที่พวกเราได้รับ เมื่อสามวันก่อนฟู่อิงปรากฏกายที่แม่น้ำแยงซีเกียงครั้งหนึ่ง จากนั้นหายสาบสูญแสดงว่าไม่ได้ถูกฆ่าตาย การต่อสู้ระหว่างท่านราชครูกับมัน ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะชวนให้ครุ่นคิดนัก"

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า "ตอนนี้ไม่ต้องสืบสาวความนัย ประการสำคัญคือจู่โจมสังหารฟู่อิงผู้นี้ ท่านผู้บัญชาจั่วให้ท่านจัดกำลังคน ก่อตั้งเป็นหน่วยงานอันกล้าแข็ง หลังจากสืบทราบร่องรอยของมัน ให้ฆ่ามันโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ อีกด้านหนึ่งพวกเราจะผลักดันปฏิบัติการอสนีบาตซึ่งเตรียมการมานาน จู่โจมใส่โจรกบฏ ทำลายพวกมันแตกพ่ายไม่เป็นขบวน"

คนผู้นี้สมเป็นจอมทัพยิ่งใหญ่ ใช้คำพูดไม่กี่ประโยค ก็ปลุกเร้ากำลัง

ขวัญของผู้ใต้บังคับบัญชาขึ้นมาใหม่ จากนั้นกล่าวสืบต่อ “ท่านทั้งหลายสะสมออมกำลังเพื่อจู่โจมประสบผลในคราเดียว หลังจากนั้นจะปูนบำเหน็จตามความดีความชอบ รับรองไม่คืนคำ”

ทุกผู้คนแยกย้ายจากไป

ยามนี้ภายในห้องโถงคงเหลือซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอ ซึ่งเป็นผู้สั่งการขั้นสูงสุดของฝ่ายมองโกลประจำเมืองหังโจว

ซือฮั่นเฟยจมอยู่ในห้วงความคิด จั่วเหอได้แต่อดทนรอคอยที่ด้านข้าง

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า *“เมิ่งเช่อสิงกำหนดรุดมาถึงที่นี้ในวันที่สิบห้าเดือนนี้”*

จั่วเหอสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถึงกับปากอ้าตาค้างไป ในสายตาของพวกมัน เมิ่งเช่อสิงไม่ต่างกับเทวมารชั้นฟ้า บวกกับเคลื่อนไหวตามลำพังตลอดมา แม้แต่ท่านข่านมองโกลยังไม่กล้าควบคุมบังคับมัน

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “ท่านข่านใช้คนส่งกาสาวพัสตร์แดงของท่านราชครูไปมอบต่อเมิ่งเช่อสิง เมิ่งเช่อสิงพอซักถามรายละเอียด ก็แหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง พร้อมกันนั้นหลั่งน้ำตาออกมา แจ้งต่อทูตที่ส่งข่าวว่ามันจะจู่โจมสังหารฟู่อิงบนถนนยาวในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด”

จั่วเหอใจสั่นสะท้าน ทราบว่าการศึกนั้นต้องได้รับการกล่าวขานในยุทธจักรไปอีกนานเท่านาน

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “ดังนั้นพวกเราต้องปลิดศีรษะของฟู่อิงก่อนที่เมิ่งเช่อสิงจะมาถึง ไม่เช่นนั้นพวกเรายามอยู่เบื้องหน้าท่านข่าน ไหนเลยมีที่ยืนหยัดทรงกายได้?”

ภายในบ้านหลังน้อยทางตอนใต้ของเมืองหังโจว เซี่ยงอู๋จงเดินไปมาด้วยความไม่สบายใจ สีหน้าท่าทีขุ่นข้องรำคาญอยู่บ้าง แสดงว่าอยู่ระหว่างการรอคอย

ที่นอกบ้านบังเกิดเสียงดีดเล็บนิ้วมือ เป็นจังหวะสามยาวหนึ่งสั้น

เซี่ยงอู๋จงคึกคักขึ้นอักโข สีหน้าเปี่ยมแววปีติยินดี

สตรีสาวรูปกายงดงามนางหนึ่งพุ่งทะลวงหน้าต่างเข้ามา นางไม่หยุดยั้งรั้งรอ ก็โผเข้าอ้อมอกเซี่ยงอู๋จงดุจนางแอ่นคืนสู่รวงรัง

ทั้งสองสวมกอดกันแนบแน่น ประทับจูบอย่างดูดดื่ม

เนิ่นนานสตรีสาวนั้นค่อยเงยหน้าขึ้นกลับเป็นสีฮูหยินซึ่งคราก่อน เซี่ยงอู๋จงยื่นมือช่วยด้วยธัมมะจนรอดพ้นจากเงื้อมมือมารของเลี่ยเย่อเอี้ยน

สีฮูหยินกล่าวว่า "อู๋จง ท่านซูบผอมลงแล้ว"

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า "สายรัดหลวมคลายไม่เสียใจ"

ถัดจากคำพูดประโยคนี้ เป็นข้อความ **"ยอมซูบเซียวเพื่อหญิงที่ฝันใฝ่"*** *เซี่ยงอู๋จงแตกฉานวิชาอักษรศาสตร์ ดังนั้นอาศัยลำนำบทนี้ยืนยันความรักอันแน่วแน่ไม่แปรผัน*

สีฮูหยินใบหน้าเปล่งปลั่ง ภายใต้น้ำรักหล่อเลี้ยง แผ่ซ่านความงามอันเฉิดฉัน สีฮูหยินนางนี้เป็นรองหัวหน้าพรรคหงส์เหิน มาตรว่ามีอายุยี่สิบห้าปียังครองตัวเป็นโสด มีชื่อเดิมว่า**สีเอ้าจวี้** แต่เรียกตัวเอง**สีฮูหยิน** *(ภรรยาคนแซ่สี)*

สีฮูหยินกล่าวว่า "อู๋จง เราเป็นห่วงยิ่ง สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อฝ่ายเรา"

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า "หรือว่าพวกเราสูญเสียกำลังผู้คนไปอีก?"

สีฮูหยินกล่าวว่า "มิใช่ ดังนั้นพวกเราค่อยรู้สึกไม่เป็นผลดี เพราะว่าขบวนผู้คนชาวมองโกลที่กุมอำนาจ นอกจากชาวฮั่นที่จำกัดเพียงไม่กี่คนแล้ว อื่นๆ ล้วนเป็นชาวมองโกล คนตามีสี และผู้คนจากแดนตะวันตกอื่นๆ เครือข่ายข้อมูลของพวกเราไม่สามารถเจาะเข้าไปในแวดวงรอบใน ตรงกัน

---

* *จากการรดทองในลำนำชื่อฟังชีอู่ ของกวีสมัยราชวงศ์ซ้องนามหลิวหย่ง*

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ข้ามกับพวกเราประกอบด้วยคนของทุกค่ายสำนัก ปนเปสับสน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับประกันว่า เพื่อรักษาทรัพย์สินสมบัติของตระกูล จะไม่ยอมลดตัวเป็นเขี้ยวเล็บมองโกล ภายใต้สถานการณ์ที่เปรียบเทียบกันเช่นนี้ พวกเราตกอยู่ในสภาพแพ้มากกว่าชนะ"

เซี่ยงอู๋จงพอฟังคำพูดของสีฮูหยินเหล่านี้ แทบผุดใบหน้าของกวนเจี๋ยขึ้น คนผู้นี้พ้องกับคำกล่าวของสีฮูหยิน มีทรัพย์สินสมบัติอันมหาศาลต้องปกปักรักษา มิหนำซ้ำคนผู้นี้ที่สามารถสั่งสมบารมีก้าวขึ้นเป็นรองหัวหน้าธวัชฟื้นฟูเกียรติ ล้วนอาศัยข่าวคราวที่ปราดเปรียว ประกอบความดีความชอบติดต่อกัน ในเมื่อชาวฮั่นยากที่จะเจาะเข้าสู่ศูนย์กลางอำนาจของฝ่ายมองโกล ข่าวคราวของมันมาจากช่องทางใด ไม่ต้องถามไถ่ก็ทราบว่าต้องมีเลศนัย เซี่ยงอู๋จงตกลงใจว่าจะสืบสาวโดยละเอียด

สีฮูหยินเห็นเซี่ยงอู๋จงจมอยู่ในห้วงความคิด จึงกล่าว "เนื่องด้วยพวกเรานอกจากที่ติดกับเมื่อครั้งนั้นแล้ว ไม่ได้เกิดเรื่องอันใดอีก ค่อยแสดงว่าเรื่องราวไม่ถูกต้อง ฝ่ายมองโกลต้องรอคอยโอกาสเหมาะที่สุด ค่อยจู่โจมทำลายพวกเราในคราเดียว"

ซึ่งความจริงนางหารู้ไม่ว่า ปฏิบัติการอสนีบาตภายใต้การสั่งการของจั่วเหอ จะเริ่มในยามเที่ยงคืนของคืนนี้ สถานการณ์นับว่าคับขันยิ่ง

เซี่ยงอู๋จงรวบสองมือกอดรัดเรือนร่างอันอวบอิ่มของสีฮูหยินเอาไว้ขณะเดียวกันจมูกสูดดมกลิ่นกายสตรี ซึ่งแผ่ซ่านจากร่างสีฮูหยินอย่างตะกลาม คล้ายกับกลัวว่าหากไม่ระวัง หญิงงามที่ตราตรึงใจตนเองจะหลุดลอยไป ถึงกับคิดชักชวนนางจากไปให้ไกลแสนไกล ไม่สนใจความแค้นของประเทศชาติอีก แต่มันทราบดีว่าไม่อาจทำเช่นนี้ ต้องทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา

สีฮูหยินหน้าแดงเปล่งปลั่ง ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ไม่สามารถทนรับการเสียดสีทางร่างกาย สะกิดความต้องการตามธรรมชาติขึ้น ภายใน

บ้านเรือนอันมืดมิดบังเกิดเปลวสวาทลุกโชนขึ้น

บุรุษสตรีที่ผ่านผู้คนเรื่องราวเช่นพวกมัน ความคิดคำนึงมุ่งเน้นผลรับที่เป็นเนื้อแท้ ดังนั้นหากไม่บังเกิดความรักก็แล้วกันไป พอรักใคร่ชอบพอต้องมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน โดยเฉพาะในกลียุคซึ่งวันนี้ไม่ทราบว่าพรุ่งนี้เป็นอย่างไร สภาพการณ์ยิ่งชัดเจนกว่าเดิม

เมื่อสีฮูหยินไปจากเซี่ยงอู๋จง ก็เป็นเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น นางไม่กล้าทุ่มเทท่าร่าง หากแต่ใช้ฝีเท้าตามปรกติ เดินกลับบ้านเรือนที่นางใช้ซ่อนตัว

นางพอเข้าสู่ประตูบ้าน ปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา ที่แท้เป็นเซี่ยโหวเปียวแห่งสำนักอู่ตัง*

สีฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง เรื่องที่นางลักลอบได้เสียกับผู้คน คล้ายกับถูกมันดูออกก็มิปาน

เซี่ยโหวเปียวยิ้มพลางกล่าวว่า "สีฮูหยิน เราคิดแนะนำสหายเก่าผู้หนึ่งต่อท่าน"

สีฮูหยินเห็นมันไม่ถามไถ่สาเหตุที่ตัวเองหายไปตลอดทั้งคืน ค่อยคลายใจลง ถามว่า "เป็นผู้ใด?"

เซี่ยโหวเปียวมองไปยังด้านหลังนาง นางย่อมเหลียวหน้าไปตามสัญชาตญาณ พลันรู้สึกชาวูบที่ใต้ชายโครง พลังลมปราณสายหนึ่งแล่นเข้าสู่ร่าง ปิดสกัดจุดทั้งหลายของตัวเองไว้

สีฮูหยินร่างอ่อนระทวย ล้มไปยังข้างหลัง ปรากฏมือที่หยาบกร้านและมีพลังข้างหนึ่งยื่นจากด้านหลังโอบรอบเอวของนางไว้ ตัวเองล้มระทวยอยู่ในอ้อมอกมัน ตะโพกแผ่นดินถูกมันแนบชิดสนิทแน่น ต่อจากนั้นลมหายใจที่ร้อนผ่าวของบุรุษพวยพุ่งใส่หน้า เซี่ยโหวเปียวยื่นหน้ามากล่าวว่า *"โฉมสะคราญเช่นนี้แทบไม่อาจตัดใจยกออกไปจริงๆ"*

---

* ภาษาแต้จิ๋วท่านว่าบู๊ตึง

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

สีฮูหยินขณะนึกใคร่ครวญคำพูดนี้ ก็แว่วเสียงฝีเท้าม้าดังกระทบโสต

เซี่ยโหวเปียวซ้อนร่างสีฮูหยินขึ้น เดินไปที่หน้าประตู สีฮูหยินเห็นหน้าประตูจอดไว้ด้วยรถม้าสีเทาคันหนึ่ง คนขับรถผู้หนึ่งนั่งประจำที่รออยู่ ประตูหน้าต่างรถปิดผ้าม่านไว้ ไม่อาจเห็นสภาพภายใน

เซี่ยโหวเปียวอุ้มสีฮูหยินถึงหน้ารถ ประตูรถก็เปิดออก คนผู้หนึ่งยื่นมือออกมารับร่างของนาง

สีฮูหยินสมองลั่นอึงอล คล้ายพลัดตกหุบเหวหมื่นวา ลงสู่ขุมนรกที่สิบแปด

คนผู้นี้กลับเป็นมารร้ายเลี่ยเย่อเอี้ยน

สีฮูหยินร่ำร้องในใจ...เซี่ยโหวเปียวเป็นไส้ศึก มิน่าเล่าเมื่อครั้งที่กลุ้มรุมจู่โจมเลี่ยเย่อเอี้ยน ฝ่ายนางแทบล้มตายหมดสิ้น ส่วนเซี่ยโหวเปียวกลับปลอดภัยไร้อันตราย ครั้งนี้เลี่ยเย่อเอี้ยนเดินทางมารับตัวนางอย่างผ่าเผยคนของค่ายสำนักต่างๆ ที่ซ่อนตัวร่วมกับนางในที่นี้อีกแปดคน คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ส่วนนางอาจมีชะตากรรมที่น่ากลัวกว่าความตายร้อยเท่า

เลี่ยเย่อเอี้ยนโอบอุ้มสีฮูหยิน วางร่างนางลงบนที่นั่งภายในรถ หลังจากปิดประตูรถลง ก็อยู่ในโลกซึ่งมีพื้นที่กว้างยาวหกเชียะร่วมกับสีฮูหยินผู้งดงาม แว่วเสียงฝีเท้าม้าดังกุบกับ รถม้าเริ่มแล่นออกจากที่

สีฮูหยินหลับตาลง เพียงทราบว่าเลี่ยเย่อเอี้ยนยื่นมือตบใส่ร่างของนางหลายครา ปิดสกัดจุดของนางหลายแห่ง ตอนนี้ต่อให้สีฮูหยินคิดกัดลิ้นฆ่าตัวตายก็ทำไม่ได้แล้ว

เลี่ยเย่อเอี้ยนไม่อาจอดรนทนรอได้ มือข้างหนึ่งเลื้อยเข้ามาในร่มผ้าของสีฮูหยิน ลวนลามด้วยความย่ามใจ

สีฮูหยินลอบทอดถอนใจ รู้สึกได้ว่านักเด็ดบุปผาผู้นี้กำลังปลุกกระตุ้นความต้องการของนาง ต้องหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย ลอบร้องในใจ 'อู๋จง

เราไม่อาจรักษาพรหมจรรย์ให้กับท่านแล้ว'

เซี่ยงอู๋จงรอจนสีฮูหยินจากไป ก็ออกจากที่พักพิงไปตามนัดกับกวนเจี๋ย

ภายใต้รหัสที่กวนเจี๋ยทิ้งเอาไว้ มันทราบว่าเจ้าธวัชพื้นฟูเกียรติเยิ่นเทียนเหวิน ได้นำมือดีใต้ร่มธงมาถึงสถานที่ลึกลับแห่งหนึ่งในที่นี้ ตอนนี้มันกำลังเดินทางไปพบปะ เพื่อร่วมกระทำการใหญ่

เซี่ยงอู๋จงรีบรุดสู่จุดหมาย ในใจร้อนรุ่มอยู่บ้าง เนื่องจากคลอเคลียกับสีฮูหยินทำให้เสียเวลา มาสายไปสองชั่วยาม พออ้อมถนนสายหนึ่ง พลันเงยหน้าขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

บนท้องฟ้าเบื้องหน้าปรากฏควันดำสายหนึ่งกระจายขึ้นสู่เบื้องบนอากาศ ยังมีควันขาวลอยกรุ่น กลับเป็นสถานที่ซึ่งตนเองนัดหมายกับกวนเจี๋ย

เซี่ยงอู๋จงใจสั่นสะท้าน สาวเท้ารีบรุดไป

ที่เบื้องล่างมุงดูด้วยผู้คน มันเบียดเสียดไปในฝูงชน พบว่าตึกใหญ่ที่เยิ่นเทียนเหวินกับมือดีใต้ร่มธงเข้าพัก กลับกลายเป็นเขตภัยพิบัติหลังจากที่ถูกไฟเผาวอดวาย

ทหารมองโกลชุดแล้วชุดเล่า ลากซากศพที่ไหม้เกรียมออกจากกองเพลิง เรียงรายทั่วพื้นดิน

เซี่ยงอู๋จงคะเนโดยคร่าวๆ พบว่ามีอย่างน้อยเจ็ดสิบกว่าซาก ที่ด้านข้างยังมีอาวุธกองหนึ่ง ไม้เท้ามังกรยาวเจ็ดเชียะอันลือลั่นของเยิ่นเทียนเหวินก็อยู่ในจำนวนนี้

เซี่ยงอู๋จงมือเท้าเย็นเฉียบ สมองเลอะเลือนอลวน มันเฝ้าร้องเตือนตัวเองให้เยือกเย็นไว้ ดูท่าธวัชพื้นฟูเกียรติพินาศย่อยยับหมดสิ้น

ทันใด มันรู้สึกว่ามีสายตาที่คมกล้าคู่หนึ่งครอบคลุมใส่ร่างมัน เซี่ยงอู๋จงเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชนไม่กล้าเหลียวมองไปในบัดดล กลัวว่าศัตรูเห็น

มันมีปฏิกิริยารวดเร็ว เกิดความระแวงสงสัยขึ้น

เซี่ยงอู๋จงทราบว่าตนเองอยู่ในพื้นที่อันตราย หากไม่รีบจากไป ต้องสังเวยชีวิตอีกผู้หนึ่ง

มันปลอมตัวเป็นคนมุงดูเหตุการณ์เพราะความอยากรู้ หมุนตัวไปช้าๆ เดินไปยังตรอกขวางที่มุมโค้ง ดีที่บนถนนมีผู้คนมุงดูมากหน้าหลายตา ตอนนี้ศัตรูคงไม่ลงมือโดยวู่วาม พอเลี้ยวเข้าสู่ถนนขวางจะถึงเวลาลงมือแล้ว

ตรอกขวางอยู่ที่ห่างไปสองวา

เซี่ยงอู๋จงได้ยินเสียงฝีเท้าของผู้คนหลายคนไล่ตามหลังมาจากตำแหน่งทิศที่แตกต่าง เพียงฟังจากเสียงฝีเท้าอันหนักแน่น ก็ทราบว่าผู้มาล้วนเป็นมือดีอันเข้มแข็งที่ผ่านการฝึกอบรมมา

เซี่ยงอู๋จงพลันทุ่มเทท่าร่าง พุ่งขวับเข้าตรอกขวางราวลูกธนู หลบหนีอย่างสุดฝีเท้า

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลม ศัตรูไล่กวดตามมา

พอเข้าส่ตรอกขวาง เซี่ยงอู๋จงค่อยคลายใจลง คำนวณว่าอาศัยวิชาตัวเบาของตนเอง นอกจากผู้ที่ติดตามมาเป็นมือดีชั้นแนวหน้าของมองโกลไม่เช่นนั้นตนเองมีโอกาสหนีรอดได้อย่างมาก

เซี่ยงอู๋จงทุ่มเทท่าร่าง พุ่งตัวขึ้นบนกำแพงกระโดดเข้าตึกหลังของบ้านเรือนผู้คนหลังหนึ่ง จากนั้นกระโดดออกจากกำแพงตึกอีกด้านหนึ่งบัดเดี๋ยวขึ้นสูงบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ ผละจากไปอย่างรวดเร็ว

เร่งรุดประมาณครึ่งชั่วน้ำเดือด เซี่ยงอู๋จงถลันเข้าตรอกแคบแห่งหนึ่ง มิคาดไม่เพียงไม่อาจสลัดหลุดจากศัตรู ตรงกันข้ามศัตรูยิ่งคุกคามยิ่งเข้าใกล้สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าเผชิญศัตรูเข้มแข็งแล้ว

รู้สึกมีกระแสลมคุกคามจากด้านหลัง เซี่ยงอู๋จงขบกรามกรอด ชักกระบี่แทงย้อนกลับไป เห็นเงาหอกเต็มท้องฟ้า ครอบคลุมลงยังศีรษะ เซี่ยงอู๋จงจึงใช้เคล็ดวิชาที่ร่ำเรียนจากหลิงตู้ซวี ลากกระบี่สลายท่าหอกของฝ่ายตรงข้ามไป

ศัตรูอุทานดังเอ๊ะ จู่โจมหอกเหล็กเข้ามาใหม่ แต่ละท่วงท่าแฝงหลักนับพันชั่ง

เซี่ยงอู๋จงต้านทานอย่างยากเย็น หากมิใช่ระหว่างนี้มีพลังฝีมือรุดหน้าคงแพ้พ่ายล้มตายแต่แรก แต่ถึงอย่างไรยังตกอยู่ในสภาพตั้งรับถ่ายเดียว

ศัตรูที่ติดตามมามีเพียงคนเดียว เป็นคนตามีสีร่างเตี้ยเล็กหน้าตาดุร้ายผู้หนึ่ง

เซี่ยงอู๋จงจดจำออกว่ามันเป็นบุคคลในสี่วชิระใหญ่ในสังกัดจั่วเหอ ฉายา *หอกดุร้าย***แสฉาง** ต้องลอบคร่ำครวญในใจ

แสฉางใช้ท่าหอกไม้ตายติดต่อกัน หมายมั่นปลิดชีวิตเซี่ยงอู๋จงให้จงได้

สภาวะหอกของแสฉางพลันแปรเปลี่ยนไป ใช้ออกด้วยฝีมืออันพลิกแพลง เขี่ยใส่มือขวาที่ถือกระบี่ของเซี่ยงอู๋จง

ภายในตรอกคับแคบเช่นนี้ หอกเหล็กซึ่งถนัดในการจู่โจมระยะยืดยาวย่อมช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แสฉางมาถึงที่นี้ค่อยเปิดฉากจู่โจม นับเป็นชนชั้นอันร้ายกาจที่ล่วงรู้กลยุทธ์เป็นอย่างดี

เสียงตังคราหนึ่ง กระบี่ของเซี่ยงอู๋จงถูกเขี่ยปลิวกระเด็น

แสฉางไม่แสดงความยินดียินร้ายทางสีหน้า จ้วงแทงหอกใส่ทรวงอกศัตรู

เซี่ยงอู๋จงคิดช่วงชิงชัยในความตาย ใช้ออกด้วยวิชาของหลิงตู้ซวี ยื่นมือคว้าจับปลายแหลมของหอกไว้

ท่วงท่านี้หากเป็นหลิงตู้ซวีลงมือด้วยตัวเองต้องบิดหัวหอกหักไป กระทุ้งด้ามหอกย้อนใส่ทรวงอกเจ้าของหอก แต่เซี่ยงอู๋จงมีกำลังไม่เพียงพอ เพียงหยิบยืมพลังหอกของศัตรูถอยปราดไปด้านหลัง

แสฉางเห็นฝ่ายตรงข้ามใช้ฝีมือพิสดาร กลับอาศัยมือเปล่าสลายท่าหอกสังหารของมัน สีหน้าค่อยปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย แต่ว่ามันยังช่วงชิง

เป็นฝ่ายมีเปรียบ

หอกที่สองก่อเกิดเป็นเงาหอกเจ็ดชั้น ตามติดดุจเงาตามตัวรุกไล่เข้าหา

เซี่ยงอู๋จงเผชิญหน้ากับเงาหอกเกลื่อนกลาด ยากที่จะใช้ฝีมือเดิมอีก พลันถูกกระตุ้นอารมณ์อันดุร้าย ตัดสินใจแลกชีวิตกับศัตรู

เงาหอกเต็มท้องฟ้ากระจายเป็นเงาหอกสิบสี่สาย ปิดสกัดทุกตำแหน่ง มุมที่เซี่ยงอู๋จงจะลงมือเอาไว้

การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นพิสูจน์ความเป็นความตายกัน

เซี่ยงอู๋จงกู่ร้องด้วยความรันทด ขณะจะลงมืออย่างสุดกำลัง ในยามนั้นพลันปรากฏเงาร่างสีแดงสายหนึ่ง คุมประกายเย็นเยียบแหวกพุ่งมาจากบนกำแพงด้านหลังซ้ายมือของเซี่ยงอู๋จง โถมไปในเงาหอกเต็มท้องฟ้า บังเกิดเป็นเสียงโลหะปะทะติดต่อกันดังขึ้น

เงาหอกแตกกระจาย หัวไหล่แสฉางปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ถอยปราดไปด้านหลัง

เงาสีแดงปรากฏเป็นสตรีสาวชุดแดงนางหนึ่ง นางปล่อยผมยาวประบ่า สองมือแยกย้ายยึดถือกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นจำนวนสองมือ ประดุจเทพธิดาเหินลงจากฟ้า

มุมของเซี่ยงอู๋จงนี้เพียงเห็นหน้าด้านข้างที่งามซึ้ง ผิวพรรณที่ขาวผ่องปานเยี่ยหิมะและท่วงท่าอันชดช้อยของนาง เซี่ยงอู๋จงพลันนึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา หรือว่าเป็นองครักษ์ซ้ายในองครักษ์ซ้ายขวาสังกัดหลงจุนอี้ ฉายา *นงรามเฉิดฉัน***ฉีปี้เสา**

สตรีสาวชุดแดงกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ กล่าวว่า "รีบไป ที่ด้านหลังมีคนรอรับอยู่"

แสงอาทิตย์สาดลอดผ่านม่านหน้าต่างรถเข้ามา

เลี่ยเย่อเอี้ยนภายในรถหายใจกระชั้นเร่งร้อน มันไม่รีบครอบครองโฉม

สะคราญที่ยั่วยวนใจนางนี้ เพียงใช้มือตะโบมโลมลูบอย่างเต็มที่

สีฮูหยินนอนขวางอยู่ในอ้อมอกมัน ใบหน้าที่นองน้ำตากลายเป็นแดงฉาน ผมเผ้ายุ่งเหยิงสยาย ปกเสื้อแบะอ้าออกอยู่ในสภาพครึ่งเปลือย

เลี่ยเย่อเอี้ยนกระตุ้นปลุกเร้าหญิงงามที่เติบโตเต็มสาวนางนี้ตลอดเวลา สร้างความอับอายเสียใจแก่นางนัก

เลี่ยเย่อเอี้ยนผู้นี้นับเป็นมารปีศาจที่บดขยี้ทำลายสตรีเพศอย่างแท้จริง

ทันใดรถม้าเกิดการสั่นสะเทือน พลันหยุดนิ่งลง

ในชีวิตเลี่ยเย่อเอี้ยนผ่านคลื่นลมอย่างโชกโชน พลันได้สติจากเพลิงราคะที่ลุกฮือโหม ตวาดเบาๆ ว่า **"เฉินเฉิง เกิดเรื่องใด?"**

นอกรถปราศจากสุ้มเสียงใด เลี่ยเย่อเอี้ยนด่าทอในใจเปิดช่องถ่ายเทอากาศบนหน้าต่างรถแง้มออกเป็นช่อง เฉินเฉิงที่ขับรถสาบสูญไร้ร่องรอย เลี่ยเย่อเอี้ยนบังเกิดความไม่สบายใจ ยื่นมือดึงหนามแหวกน้ำที่ใช้อาละวาดออกมา มองดูสีฮูหยินด้วยความเสียดายแวบหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงโครมใหญ่ ตัวรถด้านหลังปรากฏเศษไม้ปลิวเวียนว่อน เลี่ยเย่อเอี้ยนทลายหลังรถออกมา

รังสีการฆ่าฟันอันน่าตระหนกขุมหนึ่งกดคุกคามถึงตัว

เลี่ยเย่อเอี้ยนถือหนามแหวกน้ำ เห็นด้านซ้ายมือของรถม้ายืนตระหง่านด้วยชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง มือซ้ายขวาถือไม้เท้าข้างละด้าม ยืนหยัดด้วยความมั่นคงดุจขุนเขา

ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "พี่เลี่ยจากมาสบายดี?"

เลี่ยเย่อเอี้ยนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ฝ่ายตรงข้ามกลับเป็นไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิงซึ่งหายสาบสูญไปภายหลังการศึกที่วังสะท้านห่านป่า

เลี่ยเย่อเอี้ยนตวาดด้วยโทสะ แทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา หนามแหวกน้ำในมือแทงตรงใส่ไม้เท้าคู่สุดยอด

หวงอี๋ : เอ็ดน / น.ฉมริตน์ : แปล

หมากของมันตานี้ยอดเยี่ยมยิ่ง หากมันเตลิดหลบหนี จะสูญสิ้นพลังสภาวะ ไม่ถึงร้อยก้าวจะหลั่งโลหิตชโลมดิน เมื่อเปลี่ยนจากรุกแทนตั้งรับเช่นนี้กลับสามารถช่วงชิงโอกาสหยุดพักหายใจ ควรทราบว่าเมืองหังโจวในยามนี้ชุมนุมด้วยชาวมองโกล หากมีกำลังหนุนรุดมา ไหนเลยเกรงกลัวไม้เท้าค่สดยอดอันใด

ไม้เท้าคู่สุดยอดตวาดก้อง พลังลมปราณของมันบรรลุถึงขั้นใช้เส้นเสียงทำร้ายคน สามารถผนึกสุ้มเสียงเป็นกระแสพลัง คล้ายค้อนเหล็กกระแทกใส่ ทำร้ายโสตประสาทของศัตรู

เลี่ยเย่อเอี้ยนชะงักงันวูบหนึ่ง สภาวะจู่โจมสะดุดหยุดลงชั่วขณะ

ไม้เท้าคู่สุดยอดพุ่งโถมมาดุจสายฟ้า ไม้เท้าเหล็กข้างขวากระแทกลงบนหนามแหวกน้ำของเลี่ยเย่อเอี้ยน

เลี่ยเย่อเอี้ยนร้องเสียงพิกล พุ่งถอยไปด้านหลังราวกับวิหคที่แตกตื่นตัวหนึ่ง

หนามแหวกน้ำของมันเน้นที่พลิกแพลงเผ็ดร้อน ไม่เหมาะกับปะทะหักหาญกับไม้เท้าเหล็กกล้าซึ่งดำเนินในแนวทางหนักหน่วงแกร่งกร้าวของไม้เท้าคู่สุดยอด

ไม้เท้าคู่สุดยอดส่งเสียงตวาดรบกวนจิตใจก่อน ด้านระดับความเร็วและตำแหน่งมุมที่จู่โจมก็ประจวบพอดี พอลงมือยังกระแทกใส่หนามแหวกน้ำของมัน ใช้ความได้เปรียบของตนเองจู่โจมจุดอ่อนของศัตรู ดังนั้นพอเปิดฉากต่อสู้กัน เลี่ยเย่อเอี้ยนก็ตกเป็นรอง

มันมิใช่คิดพ่งถอย หากแต่มันเลือดลมพล่งพล่าน หนามแหวกน้ำแทบหลุดจากมือ กลยุทธ์รุกแทนตั้งรับถูกท่าไม้เท้านี้กระแทกแตกสลายไป

เลี่ยเย่อเอี้ยนกู่ร้องดังยาวนาน สุ้มเสียงดังไปทั้งใกล้และไกล

นี่เป็นย่านอันครึกครื้นของเมืองหังโจว การต่อสู้ดำเนินไปกลางถนนหนทาง ผู้คนสัญจรต่างพากันหลบเลี่ยง

ระยะห่างระหว่างเลี่ยเย่อเอี้ยนกับไม้เท้าคู่สุดยอดยืดยาวเป็นสองวา สามวา...

เลี่ยเย่อเอี้ยนลอบลิงโลดยินดี ไม่เข้าใจว่าไม้เท้าคู่สุดยอดไฉนไม่ฉวยโอกาสรุกไล่ ขอเพียงระยะห่างยืดยาวเป็นสี่วา มันก็สามารถหลบหนีเข้าตรอกข่วาง

สี่วา

ไม้เท้าคู่สุดยอดที่ห่างไปค่อยเคลื่อนไหว

เพียงดูจากท่วงท่าสภาวะ เลี่ยเย่อเอี้ยนก็ทราบว่าตัวเองจบสิ้นแล้ว

ช่วงระยะสี่วาเป็นระยะที่เหมาะกับการจู่โจมที่สุดของไม้เท้าคู่สุดยอด

ไม้เท้าคู่สุดยอดโน้มตัวไปข้างหน้า สองเท้าถีบยันใส่พื้น ตลอดทั่วร่างสาดพุ่งขึ้นกลางอากาศ โถมลงหาเลี่ยเย่อเอี้ยนราวกระสุนที่ถูกยิง ชั่วพริบตาก็ลอยอยู่เหนือศีรษะเลี่ยเย่อเอี้ยน

เลี่ยเย่อเอี้ยนร้องเสียงแหลมเล็ก หนามแหวกน้ำในมือจ้วงแทงขึ้นไปอย่างสุดกำลัง ไม้เท้าทั้งสองข้างของไม้เท้าคู่สุดยอด ผนึกเป็นรังสีการฆ่าฟันอันแรงกล้า ปกคลุมพื้นที่รัศมีหลายวา มันคิดหลบหนีก็ทำไม่ได้

ไม้เท้าคู่สุดยอดตวาดอีกครา ไม้เท้าทั้งสองข้างกระแทกใส่หนามแหวกน้ำ ต่อจากนั้นบิดโดยแรง หนามแหวกน้ำถูกม้วนขึ้นฟ้า ลอยเคว้งคว้างอยู่กลางอากาศราวขนนกไร้น้ำหนัก

เงาคนสัมผัสวูบก็ผละจากกัน

ไม้เท้าของไม้เท้าคู่สุดยอดแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง จ่อใส่เลี่ยเย่อเอี้ยนที่ห่างไปวาเศษ ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่เลี่ย ครั้งก่อนเราท่านไม่ได้ต่อสู้กัน ครั้งนี้ค่อยสำเร็จลุล่วง ถือว่าเป็นวาสนา”

ดวงตาเลี่ยเย่อเอี้ยนทอแววดุร้าย กล่าวอย่างอาฆาตมาดร้ายว่า “พวกเรามีวาสนาถึงที่สุด วันนี้ผู้น้องไปก่อนก้าวหนึ่ง รอให้พี่ท่านมาสมทบ”

ไม้เท้าคู่สุดยอดกล่าวว่า “พี่เลี่ยกับเราอยู่คนละเส้นทาง พี่เลี่ยก่อ

กรรมทำชั่ว สุดท้ายต้องตกนรกชั้นที่สิบแปด อภัยที่ผู้น้องไม่น้อมสนอง"

เลี่ยเย่อเอี้ยนพลันหอบหายใจอย่างหนักหน่วง ดวงตาฉายแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า "ศิษย์พี่เราต้องสับร่างท่านเป็นร้อยพันท่อนให้กับเรา"

ไม้เท้าค่สดยอดหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "ปี้เยี่ยจิงแม้เป็นยอดฝีมือแห่งยุค เราไม้เท้าคู่สุดยอดยังไม่เห็นอยู่ในสายตา ดูท่าพี่เลี่ยไม่อาจตายตาหลับแล้ว"

เลี่ยเย่อเอี้ยนพลันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ดวงตาใบหูจมูกปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา คราบโลหิตที่ทรวงอกก็ขยายวงกว้างออก ตลอดทั้งร่างส่ายโงนเงน กล่าวเสียงแหบพร่าว่า *"เราหมายถึงศิษย์พี่ใหญ่ลี่กง ท่านกลับเข้าใจว่าเป็นศิษย์พี่ปี้ น่าหัวร่อ น่าหัวร่อนัก..."*

เสียงโครมเมื่อมันล้มหงายไปด้านหลัง

ในที่สุดมารร้ายแห่งยุคจบชีวิตกลางถนนยาว

ไม้เท้าคู่สุดยอดพึมพำว่า *"มือโลหิตลี่กง หรือว่ามันยังไม่ตาย?"*

ขณะกล่าว สีหน้าปกคลุมด้วยเมฆหมอกมืดหม่นชั้นหนึ่ง เป็นชนชั้นใดสร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่มันถึงเพียงนี้?

ยอดหญิงเมืองหังโจว

เสียงต๊ก ต๊ก ต๊ก เบาๆ สามครา ปลุกฟู่อิงตื่นจากวิชาเต่าจำศีล

เคล็ดวิชานี้ชักนำผู้คนเข้าสู่ภาวะคล้ายหลับใหลไม่คล้ายหลับใหล จมูกปากไม่มีลมหายใจ เปลี่ยนเป็นหายใจเข้าทางผิวหนัง ดังนั้นคราก่อนเฮ่อเทียนหมอฝังตัวเองอยู่ในดิน ฟู่อิงอยู่ในทางน้ำไหลใต้ดิน ต่างอาศัยอากาศในดินและในน้ำดำรงคงอยู่

แน่นอน หากคิดใช้เคล็ดวิชานี้ นอกจากต้องมีพลังลมปราณอันลึกล้ำยังต้องมีจิตใจอันเด็ดเดี่ยวและจิตฌานที่สงบนิ่ง คล้ายสัตว์จำศีลในฤดูหนาวปรับพลังชีวิตในตัวถึงระดับต่ำที่สุด

ฟู่อิงเป็นยอดฝีมือในพิภพจบแดน ต่อให้เป็นสุ้มเสียงผิดปรกติเล็กน้อยก็ปลุกให้เขาสะท้านตื่นขึ้น

ฟู่อิงโคจรพลังลมปราณภายในกายช้าๆ ลืมตาขึ้นมา

รอบบริเวณมืดทะมึน ข้างหูแว่วสรรพเสียงที่แปลกประหลาดใต้น้ำ หวนนึกถึงตนเองทำตามวิธีการของหานกงตู้ที่กำหนดไว้ก่อน เสาะพบหัวหน้าพรรคแยงซีเกียงฉายาปลาบินกุงซิ่ง ภายใต้การจัดการของมัน ทำการซ่อนตัวในห้องลับก้นท้องเรือห้องหนึ่ง ยามนี้ฟังจากสัญญาณส่งข่าวแสดงว่าเรือแล่นถึงเมืองหังโจวแล้ว

หวงอี๋ : เอ็ดนา / น.ฉมริตน์ : แปล

ฟู่อิงผลักเปิดกลไกของห้องลับซึ่งปิดตาย ก็ปรากฏแสงเทียนอ่อนจางสาดลอดลงมา

ฟู่อิงเกร็งกำลังเล็กน้อยก็ดีดตัวขึ้นไป ยืนอยู่ที่ก้นท้องเรือ ปรากฏคนผอมซูบไว้หนวดเรียว อายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งยืนรอเขาอยู่

ฟู่อิงจดจำออกว่ามันเป็นคนสนิทของหัวหน้าพรรคแยงซีเกียง เรียกว่า**เหลียงหู** คนผู้นี้ทั้งหลักแหลมทั้งรอบคอบ เรื่องราวครั้งนี้เป็นมันจัดการให้

เหลียงหูกล่าวว่า “จอมยุทธ์ฟู่ นี่เป็นท่าเรือเล็กๆ นอกเมืองหังโจวทางตะวันตกเฉียงเหนือยี่สิบลี้ ตามข้อมูลของพวกเรา การตรวจค้นของทหารมองโกลในละแวกนี้ ไม่ใคร่ถี่ยิบ เป็นสถานที่เหมาะกับการขึ้นจากเรือ **ปางจู่** *(หัวหน้าพรรค)* ได้ระดมกำลังคนเท่าที่มีตรวจสอบสภาพในเมืองหังโจวตอนนี้ ตามรายงานล่าสุดนับว่าไม่เป็นผลดีต่อฝ่ายชาวฮั่นเรา ในสิบวันมานี้มือดีของธวัชฟื้นฟูเกียรติ สมาคมธำรงฮั่น พรรคม้าเหล็ก และค่ายสำนักต่างๆ กว่าห้าร้อยคนถูกฝ่ายมองโกลฆ่าทิ้ง แขวนศีรษะประจานอยู่ตามจุดต่างๆ” เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏแววลิงโลดยินดี สุ้มเสียงก็ดังกว่าเดิม กล่าวว่า “แต่มารร้ายเลี่ยเย่อเอี้ยนที่ทุกคนเคียดแค้นชิงชังถูกฆ่าตายอย่างลึกลับ ศีรษะก็ถูกแขวนอยู่บนประตูเมือง เป็นที่สาสมใจของผู้คนนัก”

ฟู่อิงนิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา เหลียงหูกล่าวอีกว่า “ฟังว่าบรรพชนหอกจื้อลี่สิง เคยปรากฏกายที่ริมทะเลสาบซีหู หลังจากนั้นหายสาบสูญไร้ร่องรอย สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ฝ่ายมองโกล”

ฟู่อิงจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

เหลียงหูยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง ไม่กล้ารบกวน มันมีโอกาสรับใช้ยอดฝีมือแห่งยุคผู้นี้ รู้สึกเป็นเกียรตินัก

ฟู่อิงถามว่า “ตอนนี้เป็นเวลาใด?”

เหลียงหูตอบว่า “เป็นปลาย**ยามโฉ่ว** *(สามนาฬิกา)* ห่างจากยามฟ้าสางอีกครึ่งชั่วยาม เรือจอดเทียบอยู่ข้างคลังสินค้า สะดวกกับการลอบขึ้นฝั่ง”

ฟู่อิงผงกศีรษะแสดงความพึงพอใจ กล่าวขอบคุณอยู่หลายคำ จากนั้นขึ้นฝั่งไป ยามนี้บนฝั่งยังมืดทะมึน เงียบสงบไร้สุ้มเสียง

ฟู่อิงทุ่มเทท่าร่าง พุ่งปราดไปยังเมืองหังโจว

ค่ำคืนวันที่แปดเดือนเจ็ด หอกระจายหอมอันเลื่องชื่อของเมืองหังโจว

เวลาใต้เข้าไฟ บรรยากาศครึกครื้นกว่าปรกติ

ฟู่อิงมาถึงหน้าหอกระจายหอม ลูบคลำจดหมายลับซึ่งแส้ทวนลมลู่หลันถิงเขียนถึงเกาเตี่ยนจิ้งในอกเสื้อคราหนึ่ง จากนั้นก้าวยาวๆ เข้าประตูไป

หญิงงามกลางคนนางหนึ่งออกมาต้อนรับ เห็นฟู่อิงมีบุคลิกท่วงท่าน่าเกรงขาม จึงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "นายท่านเชิญขึ้นห้องพิเศษไปรับน้ำชา"

ฟู่อิงกล่าวว่า "ที่นี้ใช่มีแม่นางชื่อเกาเตี่ยนจิ้งหรือไม่"

หญิงงามกลางคนนั้นกล่าวว่า "คุณหนูเกาประจำอยู่ที่นี้ ดีดพิณขับกล่อมแขกเหรื่อ แต่มิใช่แม่นางประจำหอเรา"

ฟู่อิงส่งเสียงดังอ้อ ที่แท้เป็นสตรีดีดพิณซึ่งขายศิลปะไม่ขายตัว จึงกล่าว "ข้าพเจ้าฟังมาว่าแม่นางเกามีวิชาพิณล้ำเลิศ ไม่ทราบสามารถขอให้นางดีดพิณขับกล่อมข้าพเจ้าหรือไม่?"

หญิงงามกลางคนนั้นมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า "ขออภัยอย่างยิ่ง นอกจากเป็นแขกประจำนัดหมายไว้ คุณหนูเกาไม่รับคำเชิญให้ดีดพิณขับกล่อมอีก ต่อให้สามารถไหว้วานแขกประจำนัดหมายให้ ก็ต้องจับจองเวลา มิสู้ให้เราแนะนำแม่นางที่ถนัดในการดีดจะเข้แก่ท่าน นางก็มีศิลปะเลิศล้ำเช่นกัน"

ฟู่อิงคาดคิดว่าเกาเตี่ยนจิ้งผู้นี้สมควรมีชื่อเลื่องลือแล้ว ขณะใคร่ครวญว่าสมควรฝากจดหมายแก่นางหรือไม่ พลันได้ยินสุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า "ที่แท้พี่ท่านนี้ก็เป็นผู้นิยมดนตรีการ"

ฟู่อิงเหลียวหน้ามอง เห็นคนกล่าววาจามีท่วงท่าคึกคักแจ่มใส ที่

ข้างกายยืนด้วยผู้คนหลายคน มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นมือดี สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับมาที่ตนเอง

คนกึ่งกลางรูปร่างสูงใหญ่ แต่งกายเช่นพ่อค้าวาณิช ประสานมือกล่าวว่า "ผู้น้องกวนเจี๋ย คนทางซ้ายเราหนึ่งคือคุณชายเจิ้งหยาซึ่งมีเพลงกระบี่บทกวีเลื่องลือทั่วแดนเจียงหนัน อีกท่านหนึ่งคือจอมยุทธ์หม่าหลินเจียงที่ถือคุณธรรมธัมมะ คนทางขวาคือดาวดวงใหม่ของยุทธจักรนามไป๋เยี่นเทียน"

เจิ้งหยากับหม่าหลินเจียงพากันประสานมือคารวะฟู่อิง พวกมันเห็นฟู่อิงเฉกเช่นมังกรในมวลมนุษย์ แฝงความสูงส่งาราศี จึงคิดคบหาสมาคม

ไป๋เยี่นเทียนเหลือกตาขึ้น วางท่าหยิ่งยโสไม่เห็นฟู่อิงอยู่ในสายตา

ฟู่อิงย่อมยิ่งไม่แยแสสนใจไป๋เยี่นเทียน เขาเป็นชนชั้นปรมาจารย์วิชาบู๊ มองปราดเดียวก็ดูออกว่าไป๋เยี่นเทียนเป็นยอดฝีมือ มิหนำซ้ำบนร่างแผ่ซ่านรังสีการฆ่าฟัน จึงลอบซกงำพลังลมปราณไว้ มิให้ไป๋เยี่นเทียนหยั่งความตื้นลึกหนาบางของตนเองออก ค่อยกล่าวว่า "ผู้น้องฉู่สิงหวี่ วันนี้ได้พบกับเหล่าผู้ระบือนามในยุทธจักร รู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง"

ฟู่อิงเจรจาสุภาพอ่อนโยน บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกที่ดี กวนเจี๋ยจึงกล่าว "เชื้อเชิญมิสู้พบโดยบังเอิญ พวกเราในวันนี้มารับฟังเพลงพิณของคุณหนูเกาโดยเฉพาะ หากพี่ฉู่ไม่รังเกียจ ขอเชิญไปร่วมวงด้วย"

ฟู่อิงสบอารมณ์พอดี ไหนเลยผลักไสบ่ายเบี่ยง ครั้นแล้วคนทั้งหลายขึ้นบันไดไปยังห้องข้างที่กวนเจี๋ยเหมาเอาไว้

ทุกผู้คนนั่งลงโอภาปราศรัย กวนเจี๋ยเป็นชนชั้นใด ฉวยโอกาสเลียบเคียงถามชาติตระกูลและเจตนาการมาของฟู่อิงอย่างแยบคาย ฟู่อิงตอบโดยไม่ติดขัด กวนเจี๋ยก็ไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อชาติกำเนิดที่เขาปั้นแต่งขึ้น

เจิ้งหยากล่าวว่า "แม่นางเกาสมควรมาแต่แรก ไม่ทราบถูกเรื่องใดเหนี่ยวรั้งไว้?"

ไป๋เยี่นเทียนมีสีหน้าไม่พอใจ หม่าหลินเจียงมีนิสัยสัตย์ซื่อถือมั่นกว่าจึงกล่าว "แม่นางเกาไม่เคยผิดนัด คงถูกเรื่องใดหน่วงเหนี่ยวเอาไว้"

ไป๋เยี่นเทียนแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง

กวนเจี๋ยขมวดคิ้ว ไม่พอใจต่อท่าทีของไป๋เยี่นเทียนอยู่บ้าง แต่มันมีเรื่องต้องพึ่งพาไป๋เยี่นเทียนจึงกลั้ำกลืนโทสะไว้

หม่าหลินเจียงกับเจิ้งหยาก็บังเกิดความกริ่งเกรงต่อไป๋เยี่นเทียน ไม่คิดตอแยมัน

พลันปรากฏสตรีนางหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า "ท่านกวนโปรดให้อภัย วันนี้แม่นางเกาไม่สบาย ไม่สามารถมาดีดพิณบรรเลงพิณ"

ไป๋เยี่นเทียนพลันฟาดฝ่ามือลงบนโต๊ะ กลับฟันมุมโต๊ะที่ทำจากเนื้อไม้อันแข็งแกร่งหักไปมุมหนึ่ง จากนั้นผุดลุกขึ้นยืน ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ฟู่อิงเห็นมุมโต๊ะที่หักไปเรียบเสมอหมดจด เห็นว่าคนผู้นี้มีฝีมือไม่ต่ำทราม

ไป๋เยี่นเทียนจับจ้องมองสตรีที่แตกตื่นจนแทบสิ้นสติไป กล่าวว่าภายในเวลาธูปไหม้หมดดอก หากยังไม่เห็นเกาเตี่ยนจิ้ง เราจะรื้อทำลายหอกระจายหอมของท่าน

กวนเจี๋ยและพวกเห็นมันบันดาลโทสะ จึงไม่กล้ากล่าวเกลี้ยกล่อม

ฟู่อิงคำนวณว่าเกาเตี่ยนจิ้งมีเจตนาหลบหน้าไป๋เยี่นเทียน เนื่องด้วยคนผู้นี้ยโสลำพอง มิใช่ชนชั้นดีงาม นอกจากวิชาฝีมือแล้ว คงมีที่ถือดีอื่นอีกไม่เช่นนั้นยากจะอาละวาดในเมืองใหญ่เช่นนี้

พลันปรากฏโฉมสะคราญรูปร่างอ่อนช้อยนางหนึ่ง โอบพิณโบราณเดินเยื้องย่างเข้ามาภายในห้อง ทั้งไม่เหลือบแลทั้งหมด จัดวางพิณโบราณลงบนโต๊ะพิณกลางห้อง ทรุดนั่งลงกับพื้น ค่อยเงยหน้าขึ้น ทุกผู้คนรู้สึกเบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า เห็นเป็นวงพักตร์อันงามผุดผาด แฝงความเศร้าหมองอยู่ข้างใบหนึ่ง

ผู้มาย่อมเป็นเกาเตี่ยนจิ้ง

เกาเตี่ยนจิ้งกวาดตามายังร่างฟู่อิง สายตาหยุดนิ่งเล็กน้อย ค่อยกวาดมองไป๋เยี่นเทียน กล่าวว่า "ท่านไป๋ปรกติสุภาพนุ่มนวล ล่วงรู้จิตใจคน ที่แท้กลับมีอารมณ์ฉุนเฉียวถึงเพียงนี้ กลับคิดทุบทำลายสถานที่หล่อเลี้ยงชีวิตของพวกเราเหล่าสตรีเพศอ่อนแอ"

เส้นเสียงของนางไพเราะยิ่ง น้ำเสียงแฝงความหมายลึกซึ้ง ทั้งอ่อนและแข็ง ต่อให้ไป๋เยี่นเทียนลำพองกว่านี้ ก็อับจนถ้อยคำไป

กวนเจี๋ยกลอกกลิ้งเพียงไหน รีบกล่าวว่า "ไป๋เยี่นเทียนคิดถึงคุณหนูเกาอารมณ์ย่อมกลายเป็นฉุนเฉียว"

ไป๋เยี่นเทียนยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน กล่าวว่า "เราผู้แซ่ไป๋ใจร้อนวู่วาม ขอคุณหนูเกาโปรดให้อภัย"

สำหรับกับมัน ยากนักที่ยอมกล่าวเสียงอ่อนลงเช่นนี้ แสดงว่าเกาเตี่ยนจิ้งทรงเสน่ห์ถึงเพียงไหน

ฟู่อิงสำรวจดูทุกผู้คน รู้สึกว่าบรรยากาศกระด้างผิดธรรมดา

เจิ้งหยากับหม่าหลินเจียงต่างนิ่งดูดายอยู่ด้านข้าง ไป๋เยี่นเทียนยิ่งขายหน้า พวกมันทั้งสองยิ่งท้อแท้ ไม่ว่ารูปโฉม พลังฝีมือและอำนาจ พวกมันล้วนไม่อาจเทียบเปรียบกับไป๋เยี่นเทียน สูญเสียเงื่อนไขในการช่วงชิงเกาเตี่ยนจิ้งไป มิหนำซ้ำต่อให้ไป๋เยี่นเทียนยอมถอนตัว สภาพอันทุเรศของไป๋เยี่นเทียนก็จะประทับอยู่ในจิตใจเกาเตี่ยนจิ้ง แม้แต่พวกมันก็นึกละอายในตัวเอง

ฟู่อิงใจละเอียดอ่อนช่างสังเกต ล่วงรู้ถึงความสัมพันธ์อันสลับซับซ้อน จึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "พี่ไป๋เมื่อมีน้ำใสใจจริง ไยต้องขออภัยด้วย?"

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน

ไป๋เยี่นเทียนหน้าแปรเปลี่ยนไป สองตาสาดประกายดุร้ายพวยพุ่งใส่ฟู่อิง

ฟู่อิงหาอ่อนข้อไม่ ดวงตาทอประกายเจิดจ้า คล้ายลูกธนูสองดอกยิง

ใส่ลูกตาไป๋เยิ่นเทียน์

ผู้คนนี้มีนิสัยปล่อยตัวไม่สำรวม กระทำตามอารมณ์ ไหนเลยเกรงกลัวไป๋เยิ่นเทียน

ทุกผู้คนรวมทั้งเกาเตี่ยนจิ้งล้วนลอบตื่นตระหนก ทราบว่าบุรุษหนุ่มที่องอาจผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา

ไป๋เยิ่นเทียนที่รับหน้าแทบคิดหลับตากัมศีรษะ ที่น่าประหลาดคือเพลิงโทสะที่ลุกฮือโหมพลันปลาสนาการสิ้น

การเผชิญหน้าครั้งนี้ ไม่ว่าจิตสมาธิและพลังสภาวะ ไป๋เยิ่นเทียนล้วนพ่ายแพ้อย่างยับเยิน

กวนเจี๋ยสอดคำขึ้น “พี่ฉู่กล่าววาจาน่าตระหนก ขอให้อธิบายบ่งบอกไม่เช่นนั้นเราต้องผดุงความยุติธรรม ปรับให้ท่านดื่มสามจอก”

แม้แต่ฟู่อิงยังลอบชมเชยความกลอกกลิ้งเจนจัดของมัน เพียงเสนอหน้าเข้ามา ก็ผ่อนคลายบรรยากาศอันเคร่งเครียดไป

กวนเจี๋ยไม่รอให้ฟู่อิงตอบคำ ก็หันไปกล่าวกับเกาเตี่ยนจิ้งว่า “เราลืมแนะนำไป ท่านนี้คือพี่ฉู่สิงหวี่ เมื่อครู่พวกเราพบกันที่หน้าประตู ถูกชะตาต้องใจกันทราบว่ามันมาเพราะได้ยินกิตติศัพท์ของคุณหนูเกาจึงเชิญมันขึ้นมา”

เกาเตี่ยนจิ้งรับคำดังอึมม์ กระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลฟู่อิง ในใจกลับครุ่นคิด...*ฉู่สิงหวี่? ฉู่คือเซียงอ๋อง สิงหวี่สมควรย่อมาจากคำ**สิงหวินซือหวี่** (ขับเคลื่อนเมฆโปรยพิรุณ) ไหนเลยมีชื่อแปลกประหลาดเช่นนี้แสดงว่าหมายถึงหวินหวี่วูซัน* **(เมฆฝนภูเขาวูซัน)*** นางละเอียดรอบคอบ พลันนึกออกว่านี่เป็นชื่อปลอม

ทุกผู้คนเพ่งตาจ้องจับบนร่างฟู่อิง รอให้เขาบอกเหตุผลออกมา ไป๋เยิ่น

** ขณะนี้ยังไม่ทราบที่มาว่าเลือกชื่อนี้ แต่งกวีนิพนธ์เรื่องเกาถังฟู่ บรรยายว่าฉู่เซียงเอ๋องประพาสถึงเกาถัง ในฝันได้พบกับสตรีนางหนึ่งมาร่วมหลับนอน ก่อนจากไปกราบทูลว่านางคือหวินหวี่วูซัน ยุคถัดมาจึงเรียกเมฆฝนเขาวูซันเพื่อเปรียบเปรยการร่วมรักระหว่างชายหญิง*

หวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

เทียนยามกะทันหันไม่อาจอาละวาด มันไหนเลยไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามบอกสาเหตุความนัยได้

ฟู่อิงเยือกเย็นไม่ลนลาน ถึงแม้นั่งอยู่บนเก้าอี้ยังกอปรด้วยบุคลิกภาพสยบขวัญ กล่าวว่า “เมื่อสามปีก่อน ข้าพเจ้าเดินทางผ่านภูเขาสูงลูกหนึ่ง พลันบังเกิดอารมณ์ท่องเที่ยว เข้าสู่ส่วนลึกของภูเขา เห็นสายน้ำสายหนึ่งไหลลงจากยอดเขา ก่อเกิดเป็นน้ำตกชั้นแล้วชั้นเล่า จวบจนถึงเชิงเขาค่อยไหลรวมกับแม่น้ำ”

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบว่าฟู่อิงไฉนเอ่ยถึงเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันนี้ แต่ว่าฟู่อิงใช้ถ้อยคำกระชับเร้าใจ ดังนั้นพวกมันไม่รู้สึกเบื่อหน่ายรำคาญแต่อย่างไร

ไป๋เยี่นเทียนก็ตั้งใจรับฟัง

ที่ผ่านมาเกาเตี่ยนจิ้งชืดชาต่อเรื่องนอกกาย ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับต้องการให้เขากล่าวสืบต่อ เงยหน้าขึ้นสำรวจดฟู่อิงอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก

ฟู่อิงครุ่นคิด *‘ในที่สุดท่านสนใจมองดูเราแล้ว’* สตรีนางนี้กอปรด้วยลักษณะอันลึกล้ำ สั่นไหวจิตใจคน มิน่าเล่าแส้ทวนลมลู่หลันถิงจึงเขียนจดหมายถึงนาง แต่จนบัดนี้ยังไม่มีโอกาสมอบจดหมายต่อนาง

ฟู่อิงกล่าวสืบต่อ “ใต้น้ำตกโกรกกระแทก เกิดหินประหลาดแปลกตา ความหนักเบาเร็วช้าของน้ำตกกลับพอดีเป็นที่สุด ข้าพเจ้าเดินเลียบสายน้ำขึ้นไป พอไปถึงจุดหนึ่ง ต้องหยุดพักชมดู ถูกความพิสดารของธรรมชาติดึงดูดไว้”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดชะงักไว้ เพ่งตาจ้องมองเกาเตี่ยนจิ้ง คล้ายกับว่าเพียงกล่าวต่อนางแต่ผู้เดียว

เกาเตี่ยนจิ้งพอสบสายตากับฟู่อิง หัวใจก็เต้นตูมตาม ก้มศีรษะต่ำลง หัวใจสับสนว้าวุ่นขึ้นมา

แว่วเสียงฟู่อิงดังว่า *"ข้าพเจ้าพลันได้คิดถึงหลักเหตุผลข้อหนึ่ง นั่นคือสรรพเรื่องราวสรรพวัตถุของฟ้าดินต่างมีลักษณะพิเศษที่ไม่เปลี่ยนแปลง ยกตัวอย่างน้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ ดังนั้นน้ำที่ไหลลงจากเขา ตามรายทางที่ไหลผ่าน ล้วนบ่งบอกตำแหน่งและลักษณะของวัตถุ ไม่ได้สะท้อนลักษณะพิเศษของสายน้ำไหล ซึ่งก็หมายความว่าหากสายน้ำขาดสะบั้น ริ้วรอยที่สายน้ำไหลทิ้งเอาไว้คือความบริสุทธิ์ ทรายสักเม็ดหินสักก้อน ล้วนสะท้อนถึง 'สัจธรรม' ของสายน้ำไหล เป็นธรรมชาติที่ไม่ต้องหยิบยืมมือของผู้คน"*

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ มีความรู้สึกว่าฟู่อิงคิดกล่าวอันใด แต่ไม่มีแนวคิดอย่างเป็นรูปธรรม

เกาเตี่ยนจิ้งฉุกใจได้คิด จมอยู่ในห่วงความครุ่นคิด

นางศึกษาวิชาดนตรีการ จึงมีความรู้สึกอ่อนไหวต่อแนวความคิดที่เป็นนามธรรมเช่นนี้เป็นพิเศษ

ฟู่อิงยิ้มพลางกล่าวว่า "นิสัยใจคอของคนเฉกเช่นสายน้ำไหล น้ำไหลผ่านทิ้งร่องรอย ความรักบังเกิดเรื่องราวลุล่วง เมื่อเป็นน้ำใสใจจริง ถือว่าเป็นธรรมชาติ ไหนเลยยืมมือคนเปลี่ยนแปลงได้?"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล

"ฉู่สิงหวี่" ผู้นี้มีความคิดอ่านไม่เหมือนใครทำให้ผู้คนต้องประเมินค่าใหม่

ไป๋เยิ่นเทียนก็อับจนถ้อยคำ

ในยามนั้น ฟู่อิงได้ยินสุ้มเสียงเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบาหลากหลายคะเนโดยคร่าวๆ มียอดฝีมืออย่างน้อยยี่สิบคนขึ้นไปคุกคามเข้าใกล้ห้องข้างที่ตนเองอาศัยอยู่ ในจำนวนนี้มีอยู่หลายคนที่เสียงฝีเท้าแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินสามารถจัดเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า

ผู้มาพอคุกคามเข้าใกล้ในระยะสามวา ไป๋เยิ่นเทียนค่อยรู้สึกตัว ร้องบอกว่า *"มีคน"* ไม่ทันขาดคำ ประตูห้องถูกคนแตะเปิดออก ประกายเย็น

เยียบหลายสายสาดพุ่งเข้ามา แยกย้ายจู่โจมใส่ผู้คนภายในห้อง เกาเตี่ยนจิ้งก็เป็นหนึ่งในเป้าหมายด้วย

ไป๋เยี่นเทียนตวาดก้อง กราดฟาดสองมือออก ต้านรับกระบี่คู่ที่แทงใส่มันเอาไว้ เห็นสตรีสาวชุดแดงนางหนึ่งร่ายรำกระบี่ดุจหงสาบินร่อน แผ่พุ่งเป็นประกายสีเขียวเรืองกลุ่มหนึ่งมาอย่างฉับพลัน ไปอย่างกะทันหัน ด้วยพลังฝีมือของไป๋เยี่นเทียน ยังถูกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว ต้องถอยปราดไป ชนผนังห้องแตกทะลุ กระเด็นออกระเบียงยาวนอกห้องข้าง รู้สึกมีพลังลมคุกคามถึงตัว เงาดาบประกายกระบี่ผืนหนึ่งโหมจู่โจมมา

ทุกซอกมุมล้วนปรากฏศัตรูขึ้น

กวนเจี๋ยนั่งอยู่ริมหน้าต่าง พอเห็นผิดท่าก็กระโดดออกนอกหน้าต่าง รู้สึกมีพลังลมปะทะหน้า กระบี่เล่มหนึ่งแทงปราดมาจากนอกหน้าต่าง กวนเจี๋ยเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง คนผู้หนึ่งฉวยโอกาสกระโดดเข้ามา ตวาดว่า “โจรทรยศ ท่านก็มีวันนี้ด้วย”

กวนเจี๋ยใจสั่นสะท้าน ผู้มากลับเป็นเชี่ยงอู๋จง

พื้นที่ว่างสองวาของห้องข้างปกคลุมด้วยเงาดาบประกายกระบี่ พลังลมปั่นป่วนวุ่นวาย

ที่จู่โจมใส่ฟู่อิงเป็นพู่กันคู่หนึ่ง แยกย้ายมุ่งใส่คอหอยกับท่อนล่างของเขา ลงมือด้วยความเผ็ดร้อนดุร้าย ไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

ในสายตาผู้อื่น พู่กันคู่นี้ทิ่มแทงอย่างรวดเร็ว แต่เมื่อปรากฏแก่สายตาฟู่อิง พู่กันทั้งคู่ขาดพลังหนุน ระดับความเร็วเชื่องช้า บวกกับช่วงเวกับฝีเท้าของผู้มาไม่ประสานเสริม บังเกิดเป็นช่องว่างจุดอ่อน ไม่อาจทนทานรับการตอบโต้แม้สักคราเดียว

สิ่งที่ฟู่อิงเป็นห่วงเพียงเป็นทวนยาวที่แทงใส่เกาเตี่ยนจิ้ง เขาดูออกว่าในห้วงความเป็นความตาย เกาเตี่ยนจิ้งที่หน้าขาวซีดกลับเยือกเย็นผิดธรรมดา ตระเตรียมรับความตายโดยไม่พรั่นพรึง

ฟู่อิงขยับเคลื่อนขวาง พุ่งทะลวงผ่านหว่างกลางพู่กันทั้งคู่ไป พร้อมกันนั้นตบฟาดใส่จุดเส้นบนร่างชายชราที่ใช้พู่กันอย่างน้อยแปดแห่ง ถลันถึงข้างกายของเกาเตี่ยนจิ้ง

ฟู่อิงยื่นมือซ้ายออกโอบเอวอ้อนแอ้นของเกาเตี่ยนจิ้ง รู้สึกว่าสัมผัสถูกความอ่อนนุ่มถึงที่สุด มือขวาคีบจับปลายแหลมของทวนไว้ แผ่พุ่งพลังเล็กน้อย ด้ามทวนก็กระทุ้งใส่จุดเส้นบนหัวไหล่ทั้งสองของคนถือทวน คนถือทวนถึงกับสองมือตกห้อยลง สร้างความแตกตื่นแก่มันจนถอยปราดไป ได้ยินเกรียวกราว ฟู่อิงรวบร่างเกาเตี่ยนจิ้ง พุ่งชนหลังคาห้องแตกทลาย โผพุ่งขึ้นฟ้าไป กลับลอยอยู่เหนือหลังคาห้องห้าวา

บนหลังคาห้องความจริงซุ่มไว้ด้วยคนชุดดำสี่คน ยามกะทันหันต่างปากอ้าตาค้าง ใช้สายตาส่งฟู่อิงทิ้งตัวลงยังที่ห่างไกล กลืนหายกับความมืด

ภายในห้องบังเกิดเสียงแผดร้องคำหนึ่ง เจิ้งหยาถูกชายฉกรรจ์ถือหอกคู่ผู้หนึ่งทิ่มแทงเสียชีวิต

ตวงอี๋ : เขียน / น.นมรัตน์ : แปล

หาญช่วยโฉมสะคราญ

ฟู่อิงหนีบร่างเกาเตี่ยนจิ้งพุ่งผ่านบ้านช่องห้องหับ ไม่นานก็มาถึงริมทะเลสาบซีหูซึ่งมีนามเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ที่ท้องฟ้าประดับด้วยจันทรา ทะเลสาบทั้งทะเลสาบถูกอาบไล้อยู่ใต้ประกายสีทอง แว่วเสียงแมลงร้องระงม แผ่นพื้นพสุธาเต็มไปด้วยชีวิตชีวา

ฟู่อิงวางร่างเกาเตี่ยนจิ้งลง สูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าปอด พริบตานั้นทั้งสองต่างเหม่อมองทิวทัศน์ราตรีที่ชวนลุ่มหลงนี้อย่างซึมเซา

ยังคงเป็นฟู่อิงเอ่ยปากขึ้นก่อนว่า "ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่าน เหตุใดท่านไม่มีท่าทีขอบอกขอบใจ?"

ผู้อื่นหยิบยื่นพระคุณหวังผลตอบแทน ฟู่อิงกลับไม่สนใจ เกาเตี่ยนจิ้งก็กล่าวว่า "หากท่านช่วยข้าพเจ้ากับพิณโบราณออกมาพร้อมกัน ข้าพเจ้าอาจขอบคุณท่าน?"

ฟู่อิงหัวร่อดังยาวนาน โผพุ่งขึ้นฟ้าไป ส่งเสียงมาแต่ไกลว่า "นี่มีอันใดยากลำบากด้วย?"

ชั่วครู่ให้หลังฟู่อิงกระโดดปราดกลับมา สองมือประคองส่งพิณโบราณที่แตกเสียหายให้ คาดว่าถูกอาวุธทุบทำลายไป

เกาเตี่ยนจิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า "ในที่สุดยังช่วยไม่ได้"

หวงลี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ฟู่อิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า *“พิณแม้ถูกทำลายคนยังคงอยู่ ขอเพียงใจพิณไม่ถูกทำลาย ของนอกกายหาสลักสำคัญไม่”*

ดวงตาเกาเตี่ยนจิ้งทอประกายวูบหนึ่ง มีความรู้สึกว่าคนผู้นี้ไม่เหมือนใครจริงๆ

ฟู่อิงล้วงจดหมายซึ่งแส้ทวนลมลู่หลันถิงเขียนถึงนางจากอกเสื้อกล่าวว่า “นี่เป็นของท่าน” น้ำเสียงและท่าทางล้วนปล่อยตัวตามสบาย

เกาเตี่ยนจิ้งหาถือสาไม่ รับจดหมายมาอ่านดู ต่อจากนั้นฉีกจดหมายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เกาเตี่ยนจิ้งเห็นฟู่อิงไม่เหลียวหน้ามามองดู ต้องลอบขุ่นเคืองใจยืดกายขึ้นกล่าวว่า “นายท่าน ขอถามข้าพเจ้ากลับบ้านได้หรือไม่?”

ฟู่อิงกล่าวว่า “ให้ข้าพเจ้าส่งท่านสักระยะทางหนึ่งเถอะ”

เกาเตี่ยนจิ้งกลับคืนสู่บุคลิกภาพอันสูงส่งสง่า กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ไม่ต้องแล้ว รังซอมซ่อของข้าพเจ้าเป็นบ้านสีเขียวที่เบื้องหน้าหลังนั้น นายท่านเชิญตามสะดวกเถอะ”

ฟู่อิงได้ยินน้ำเสียงนางกลายเป็นกระด้างเย็นชา ก็รู้สึกไร้รสชาติ คนผู้นี้มีนิสัยผ่าเผย ไม่นำมาเป็นอารมณ์ กล่าวคำ *“คุณหนูเกาถนอมตัว”* จากนั้นหันกายไป

เกาเตี่ยนจิ้งมองดูเงาหลังอันผึ่งผายของเขาจากไปไกลทีละน้อย ในใจบอกไม่ถูกว่าเป็นรสชาติอันใด ยามนี้ค่อยนึกออกว่ากระทั่งชื่อแซ่แท้จริงของเขายังไม่ทราบ

ฟู่อิงเดินเลียบทะเลสาบไปอย่างช้าๆ

ใต้เสียงจันทร์ลูบไล้ ราตรีของทะเลสาบซีหูละมุนละไมเป็นพิเศษ

ในใจฟู่อิงหวนนึกถึงเมื่อครู่นี้กลับไปยังหอกระจายหอม หยิบฉวยพิณให้กับเกาเตี่ยนจิ้ง พบว่าเจิ้งหยากับหม่าหลินเจียงทอดร่างเป็นซากศพอยู่

ในห้อง ส่วนบุคคลอื่นไม่ทราบไปที่ใด ห้วงสมองกลับบังเกิดภาพอันแจ่มชัดฉากหนึ่ง นั่นเป็นสตรีสาวชุดแดงนางหนึ่ง มือถือกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้น เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ก่อเกิดเป็นประกายกระบี่นับร้อยพันสาย

ขณะเวลานั้น ฟู่อิงเห็นบนหลังคาตึกใหญ่ที่ห่างไปลิ้เศษปรากฏเงาสีแดงถลันวูบแล้วหายวับ หากมิใช่ฟู่อิงมีสายตาที่คมกล้า ต้องไม่สามารถมองเห็นไกลถึงเพียงนี้

ฟู่อิงยินดียิ่ง พุ่งปราดไปยังทิศทางที่เงาร่างสีแดงปรากฏขึ้นอย่างสุดฝีเท้า

ไม่นานต่อมาฟู่อิงก็ยืนอยู่ในตำแหน่งที่เงาร่างสีแดงปรากฏขึ้นแล้วหายลับ เท่าที่สายตามองเห็น กลับปราศจากร่องรอยผู้คน

ฟู่อิงคาดคำนวณว่าสตรีสาวชุดแดงนั้นคงมีปัญหา ไม่เช่นนั้นพวกนางวางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว หากลงมือประสบผล สมควรล่าถอยหลบหนีไหนเลยมีอารมณ์ชมจันทร์ เคลื่อนไหวบนที่สูงเช่นนี้

ฟู่อิงอาศัยวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ ยึดถือที่ซึ่งยืนอยู่เป็นจุดศูนย์กลาง พุ่งวนเป็นวงอย่างรวดเร็ว ยิ่งมายิ่งขยายวงกว้างออกไป วิธีนี้ได้ผลจริงๆ เมื่อถึงรอบที่สาม ได้ยินมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดศูนย์กลางไปสี่ทิศ บังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันหลายคราดังมา

ฟู่อิงบังเกิดความยินดี โผพุ่งขึ้นฟ้าราวเหยี่ยวราตรี พุ่งโถมไปยังทิศทางต้นเสียง

เสียงอาวุธดังมาจากศาลเจ้าใหญ่หลังหนึ่ง ฟู่อิงจดจำออกว่าเป็นศาลเจ้ากวนอูที่มีชื่อเลื่องลือ ปรกติมีผู้มากราบไหว้อย่างเนืองแน่น ยามนี้เสียงอาวุธปะทะพลันชะงักขาดหาย

ฟู่อิงทิ้งตัวลงบนกระเบื้องหลังคา เร้นกายเข้าไปหมอบซุ่มอยู่บนขื่อขวางของศาลเจ้า

สตรีสาวชุดแดงนั้นถูกไล่ต้อนจนหลังติดผนังกำแพง กระบี่สั้นใน

มือซ้ายหลุดลอยไป คงเหลือแต่กระบี่ยาวในมือขวา ยกกระบี่ขึ้นเสมออก ตาคู่งามทอแววอันเด็ดเดี่ยว

ผู้ที่กลุ้มรุมจู่โจมนางมีทั้งสิ้นสี่คน ล้วนไม่คล้ายเป็นชาวจงหยวนภาคกลาง คนหนึ่งถือหอก สองคนถือดาบ ยังมีชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งถือทวนร้อยสายโซ่

ยามนั้นทุกคนล้วนหยุดมือไว้

ฟู่อิงพอเห็นเช่นนั้น ต้องลอบร้องย่ำแย่ในใจ ตำแหน่งที่คนทั้งสี่ยึดครอง ล้วนปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม ฟู่อิงหวนนึกถึงต่อให้เปลี่ยนเป็นตนเอง ในเวลาอันสั้นยังไม่อาจทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม สตรีสาวชุดแดงย่อมยิ่งไม่สามารถเทียบเปรียบกับตนเอง

ภายในศาลเจ้ายังแยกย้ายยืนหยัดด้วยผู้คนหลายคน คนหนึ่งเบ้าตาลึกกลวงจมูกงองุ้ม ซึ่งก็คือจั่วเหอ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกายมันที่แท้เป็น “สหายเก่า” ของฟู่อิงนามปี้เยี่ยจิง ที่ด้านหลังคนทั้งสองยืนไว้ด้วยผัคนสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นกวนเจี๋ย

ฟู่อิงเข้าใจในบัดดลว่า สตรีสาวชุดแดงเป็นฝ่ายปฏิปักษ์กับมองโกล ดูจากรูปโฉมการแต่งกายของนาง มิใช่ยอดฝีมือในสังกัดหลงจุนอี้ ฉายานงราม เฉิดฉันฉีปี้เสาจะเป็นผู้ใด?

จั่วเหอกล่าวเสียงกังวานว่า “แม่นางฉี ในความเห็นเรา ท่านยังคงละทิ้งการต่อสู้ขัดขืน หากมิใช่พวกเราไม่อาจหักใจทำร้ายท่าน ต่อให้ท่านมีถึงเก้าชีวิต ก็ต้องตายหมดสิ้น ท่านอ๋องซือฮั่นเฟยของพวกเรานิยมชมชื่นท่านมานาน หากแม่นางให้เกียรติไป ย่อมต้องต้อนรับขับสู้ด้วยมารยาทอันดี”

ฉีปี้เสายืนพิงผนังกำแพง เร่งโคจรพลังสีหน้าห้าวหาญรันทด หาตอบคำไม่ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าคิดเสี่ยงตายฝ่าวงล้อม

ปี้เยี่ยจิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า “สตรีนางนี้มีฝีมือกล้าแข็ง ให้เราลงมือเถอะ”

จั่วเหอพอฟัง ในใจไม่พอใจ หวนนึกถึงสี่วชิระใหญ่ในสังกัดตนเองมีชื่อสะท้านแผ่นดิน ไหนเลยเพลี่ยงพล้ำแก่สตรีนางหนึ่งได้ จึงกล่าว "**ปี้เหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่ปี้)* สูงด้วยวัยวุฒิคุณวุฒิ ไหนเลยกล้ารบกวน?"

ขณะจะส่งสัญญาณให้สี่วชิระใหญ่ลงมือจู่โจม มิคาดในมือฉีปี้เสาแผ่ประกายเย็นเยียบ โถมแทงใส่คนตามีสีที่ถือหอก การต่อสู้เปิดฉากขึ้นอีกคราหนึ่ง

ยามนั้นกลางอากาศบังเกิดเสียงกู่ร้องยาวนาน เงาร่างสายหนึ่งพุ่งโถมใส่คนในวงต่อสู้ทั้งห้า

จั่วเหอกับปี้เยี่ยจิงพอเห็นสภาวะถาโถมของคนผู้นี้ นับว่ากอปรด้วยพลังอันกล้าแข็งดุจทหารทั้งกองทัพ ต้องลอบร้องผิดท่า รีบยื่อเข้าช่วยเหลือแต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง

ศีรษะหลายหัวถูกโลหิตที่ฉีดพุ่งหนุนส่งขึ้นมาแล้วค่อยกลิ้งตกลงสู่พื้น คนผู้นั้นหยิบยืมสภาวะดาบฟาดฟันใส่ปี้เยี่ยจิงกับจั่วเหอที่โถมเข้ามา ทั้งสองพากันลงมือปิดป้อง รู้สึกว่าดาบนี้คล้ายเขากวางเลียงผา ทำให้ผู้คนคำนวณตำแหน่งทิศและความเปลี่ยนแปลงไม่ออก

จั่วเหอดึงพลั่วเหล็กออกมา ใช้ออกด้วยวิชาก้นหีบ เปลี่ยนแปลงติดต่อกันหลายครา ค่อยกัดฟันต้านทานดาบนี้เอาไว้ แว่วเสียงตังดังสะท้านพลังลมปราณของเจ้าของดาบหนุนเนื่องมาไม่ขาดสาย จั่วเหอถอยร่นไปเจ็ดก้าว ค่อยฝืนใจยืนหยัดมั่น เลือดลมทั่วร่างพลุ่งพล่านปั่นป่วนขึ้นมา

ปี้เยี่ยจิงเห็นผู้มากลับเป็นฟู่อิง ชิงหดสองมือกลับมา หงายร่างตีลังกาออกไปเจ็ดเชียะ ต่อจากนั้นกระโดดถึงกลางลานที่ว่าง ตวัดมือยิงพลุสัญญาณออกไป เมื่อเผชิญศัตรูสำคัญเช่นนี้ ปี้เยี่ยจิงไหนเลยกล้าชะล่าใจ

บุคคลอื่นเห็นจั่วเหอยืนหยัดปักหลัก ปี้เยี่ยจิงกลับกระโดดออกไปยังลานที่ว่าง ตนเองไม่อาจเทียบเปรียบกับคนทั้งสองนี้ ย่อมไม่กล้าลงมือโดยบู่วาม บวกกับเห็นสี่วชิระใหญ่ในสังกัดจั่วเหอ เมื่อครู่ยังคึกคักเข้มแข็งดุจมังกรพยัคฆ์ ยามนี้กลับถูกคมดาบฟู่อิงฟันศีรษะหลุดจากบ่า ยิ่งเงียบกริบไป

ฟู่อิงก็ลอบร้องคำหวาดเสียวในใจ คนตามีสีผู้นี้กลับสามารถรับดาบที่ตนเองจู่โจมออกอย่างสุดกำลังไว้ พลังฝีมือเปรียบกับปี้เยี่ยจิง มีแต่สูงล้ำโดยไม่อ่อนด้อยกว่า ทั้งนี้เพราะเพลงดาบของตนเองเน้นที่พลังสภาวะตัดสินผลแพ้ชนะในไม่กี่ดาบ หากจั่วเหอผู้นี้กับปี้เยี่ยจิงบุกเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต ตนเองแม้ไม่ถึงกับพ่ายแพ้ คงต้องถูกพัวพันไว้ครู่ใหญ่ ยามนี้ปี้เยี่ยจิงล่าถอยโดยที่ไม่ทันต่อสู้กัน สมควรขอบคุณเทพยดาฟ้าดินแล้ว

ฟู่อิงหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า “หากท่านทั้งหลายไม่คัดค้าน เราผู้แซ่ฟู่ขออำลา”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งแผ่พุ่งพลังดาบอันกล้าแข็ง กดคุกคามใส่จั่วเหอ

จั่วเหอโคจรพลังต้านทานไว้อย่างยากเย็น ไหนเลยกล้าส่งเสียง

ปี้เยี่ยจิงเพียงหวังให้กำลังหนุนฝ่ายตนรีบรุดมาถึง หากให้มันเข้าไป *“เหนี่ยวรั้ง”* ฟ่อิงไว้ อย่าได้คิดฝันไป

ยอดฝีมือทั้งสองนี้ไม่แสดงท่าทีอันใด ผู้อื่นยิ่งไม่กล้าส่งเสียง

ฟู่อิงกวักมือชักชวนฉีปี้เสาทางด้านหลัง ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ก้าวยาวๆ ออกจากศาลเจ้า

เพิ่งก้าวออกจากประตูศาลเจ้า กระบี่ยาวก็ร่วงหล่นลงสู่พื้นดังตัง ฉีปี้เสาล้มระทวยลงกับพื้น

ฟู่อิงยื่นมือข้างหนึ่งช้อนร่างสตรีสาวชุดแดงนางนี้ไว้ เห็นนางหลับตาทั้งสอง สิ้นสติสมประดีไป

ฟู่อิงคาดเดาว่านางใช้กำลังเกินควร เมื่อครู่อยู่ต่อหน้าศัตรูในศาลเจ้ายังกัดฟันยืนทน ยามนี้สมาธิจิตใจผ่อนคลาย ก็ไม่อาจประคองตัวสืบต่อ พลันสิ้นสติไป แสดงว่าหญิงงามนางนี้มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไม่เช่นนั้นในสังคมที่บุรุษเป็นใหญ่เช่นนี้ ไม่สามารถช่วงชิงตำแหน่งถึงขั้นนี้

พริบตาที่ฟู่อิงโอบอุ้มฉีปี้เสาขึ้น ก็พุ่งตัวออกไปดุจธนูหลุดออกจาก

แหล่ง เพิ่งลอยข้ามหลังคาตึกหลายหลัง พลันบังเกิดความไม่สบายใจ ที่แท้ศาลเจ้ากวนอูถูกโอบล้อมไว้ ทั่วสี่ทิศแปดทางที่ห่างไปลิ้เศษปรากฏจุดแต้มๆ เป็นทิวแถว คบไฟนับร้อยๆ พันๆ จ่อคุกคามมายังที่ซึ่งเขายืนอยู่

ในเวลาอันกระชั้นสั้น สามารถระดมกำลังคนมากมายถึงเพียงนี้ นอกจากซือฮั่นเฟยยังมีผู้ใด? คนผู้นี้รู้หลักพิชัยสงคราม ดูท่าไม่ว่าหลบหนีไปทางทิศใด ก็ต้องตกอยู่ในวงล้อมของฝ่ายมองโกล บวกกับตนเองยังต้องดูแลสตรีสาวชุดแดงที่สลบไสลไปนางนี้ สถานการณ์ในคืนนี้คับขันอันตรายยิ่ง

ฟู่อิงตกอยู่ในเหตุการณ์เช่นนี้ กลับบังเกิดความฮึกเหิมอย่างเต็มเปี่ยม ยื่นมือเคลื่อนย้ายฉีปี้เสาไปทางด้านหลัง ล้วงเชือกยาวจากอกเสื้อเส้นหนึ่ง ผูกมัดร่างฉีปี้เสาติดกับกลางหลัง ดึกดาบสันหนาออก กู่ร้องดังยาวนาน วิ่งตะบึงไปยังทะเลสาบซีหู

ฟู่อิงแบกร่างฉีปี้เสา วิ่งขึ้นสู่เขื่อนขาวซึ่งทอดข้ามทะเลสาบซีหู

หมากตานี้เหนือความคาดหมายของซือฮั่นเฟยนัก ยามนี้ซือฮั่นเฟยยืนอยู่บนหอสูงซึ่งปลูกสร้างที่ริมทะเลสาบซีหู บนหอสูงยังสร้างเวทีไม้หลังหนึ่ง ทำให้มันสามารถบัญชาสั่งการจากที่สูงได้

เมืองหังโจวมีจุดควบคุมจากเบื้องสูงเช่นนี้รวมหกแห่ง ขอเพียงศัตรูปรากฏขึ้นในที่ใดของเมืองหังโจว มันก็สามารถเลือกขึ้นสู่จุดควบคุมจากเบื้องสูงที่แตกต่าง บัญชาการทัพมองโกลฝ่ายตน นับเป็นมาตรการอันยอดเยี่ยมจริงๆ

ซือฮั่นเฟยนึกประเมินฟู่อิงใหม่ ทั้งนี้เพราะเปลี่ยนเป็นผู้ใดตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ต้องหลบหนีไปยังที่ซึ่งมีประชากรแน่นหนา ปลูกบ้านเรือนติดต่อกัน หากมุ่งสู่ทางเดินเช่นเขื่อนขาวซึ่งทอดเยียดยาวเช่นนี้ ทหารมองโกลมีฝีมือยิงธนูลือลั่น ทัพม้าที่เผ่นโผนโจนทะยานยิ่งข่มขวัญผู้คน เมื่ออยู่บนที่โล่งเช่นนี้ ไหนเลยมีทางรอดได้

มาตรการของซือฮั่นเฟยถูกกำหนดขึ้นภายใต้ความนึกคิดเช่นนี้ หาก

ศัตรูหาทางหลบหนีไปยังที่ซึ่งมีบ้านเรือนแน่นขนัด สถานการณ์ยิ่งคับขันอันตรายกว่าเดิม

ซือฮั่นเฟยทำสัญญาณมือคราหนึ่ง คบไฟบนเวทีไม้ก็กวัดแกว่งตามคำสั่ง ทำให้ซือฮั่นเฟยสามารถจัดสรรกำลัง มุ่งปลิดศีรษะของฟู่อิง

ฟู่อิงวิ่งขึ้นสู่ช่วงกลางของเขื่อนขาว

ที่หน้าหลังล้วนปรากฏทหารม้าชาวมองโกลไล่กวด

เสียงฝีเท้าม้าเหยียบย่ำลงบนเขื่อน เป็นเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น

ฟู่อิงเงยหน้ามองจันทร์กระจ่างบนท้องฟ้าแวบหนึ่ง หวนนึกถึงอารมณ์ตอนที่ชมจันทร์ร่วมกับเกาเตี่ยนจิ้งกับตอนนี้ ช่างแตกต่างถึงเพียงนั้น

รู้สึกมีพลังลมปะทะหน้า ลูกธนูเต็มฟ้ายิงจู่โจมมา เป็นภาพสวยงามน่าดู

ฟู่อิงตวาดก้อง ฝ่าไปในฝนธนู ดาบยาวปิดบนป้องล่าง ลูกธนูยาวที่ยิงมาล้วนถกเขี่ยปลิวกระเด็น เขากระโดดขึ้นลงหมอบลงต่ำ ชั่วพริบตาก็ปะทะกับทหารมองโกล

ทหารม้ามองโกลแถวหน้าตวัดหอกยาว โถมแทงใส่ฟู่อิงเป็นพัลวัน

ฟู่อิงกรีดดาบยาวเป็นเส้นโค้ง หอกยาวเจ็ดแปดเล่มพร้อมด้วยมือขาดที่โชกเลือดเจ็ดข้างล้วนร่วงหล่นลงสู่พื้น

ต่อจากนั้นฟู่อิงถลันไปใต้ท้องม้า ดาบสันหนาจู่โจมจากล่างขึ้นบนทหารมองโกลแม้ตวาดร้องก้อง แต่ยังพลัดตกลงจากหลังม้าไม่ขาดสาย ทัพม้ามองโกลหลายร้อยคนชุลมุนวุ่นวาย มาตรว่าทหารมองโกลได้ชื่อว่าโหดเหี้ยมดุร้าย แต่ไม่อาจทำอย่างไรกับฟู่อิงซึ่งซอกซอนอยู่ใต้ท้องม้าได้

บนเวทีเบื้องสูงซึ่งซือฮั่นเฟยอาศัยอยู่ ปรากฏแสงคบไฟเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ทหารราบชาวมองโกลสองขบวนก็ปรากฏขึ้นที่สองฟากข้าง มือถืออาวุธจำพวกขวานเหล็กดาบคมกล้าหนีบกระหนาบเข้ามา ล้อมกักทหารม้าหลายร้อยคนกับฟู่อิงไว้กึ่งกลาง พร้อมกันนั้นสองฟากข้างเขื่อน

ขาวปรากฏเรือเร็วจำนวนมากขึ้น บนเรือกระจายเต็มไปด้วยทหารมองโกล ซึ่งน้าวคันธนูพาดลูกศร เตรียมพร้อมสำหรับยิงจู่โจม

ฟู่อิงพุ่งผ่านขบวนทัพม้า โดยไม่ทำร้ายม้าแม้สักตัวเดียว เหล่าทหารม้าได้รับคำสั่งห้ามมิให้ติดตาม ปล่อยให้ฟู่อิงวิ่งเข้าหาทหารราบ

ฟู่อิงทราบว่าเรื่องสนุกสนานรออยู่ข้างหลัง ยอดฝีมือของฝ่ายตรงข้ามไม่แสดงตนขึ้น แสดงว่าคิดรอให้ตนเองสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงไปเจ็ดแปดส่วน ค่อยฉวยโอกาสลงมือ ดีที่ตนเองค้นพบเคล็ดวิชาพลังหยินและหยางก่อเกิดเกื้อกูลกันจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ มีพลังลมปราณยืดยาว ยังมีต้นทุนสำหรับต่อสู้คราหนึ่ง

เห็นทหารราบชาวมองโกลดำทะมึนเป็นแผ่นผืน ขวานเหล็กดาบยาวสะท้อนประกายใต้แสงจันทร์ใช้ฝีเท้าที่เร่งร้อนมุ่งตรงเข้าหาตนเอง นี่เป็นทหารมองโกลที่ผ่านการคัดเลือกมา มีฝีเท้าพร้อมพรักกอปรเป็นท่วงท่าสภาวะประหนึ่งทหารทั้งกองทัพ ข่มขวัญผู้คนจนระย่นย่อ

ฟู่อิงยกมือตบฉีปี้เสาเบาๆ กระชับดาบสันหนาในมือ ใช้ฝีเท้าที่หนักแน่นมั่นคง ก้าวยาวๆ เข้าหาทหารมองโกลที่คุกคามมา

ดาบสันหนาแผ่ซ่านรังสีการฆ่าฟันอันรุนแรง ผสานกับฝีเท้าที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เปรียบกับทหารทั้งกองทัพที่คุกคามมา ยังทรงพลังยิ่งกว่า เป็นฉากอันห้าวหาญรันทดนัก

ในยามนั้น หญิงงามที่ด้านหลังอุทานดังอา บิดหมุนตัวช้าๆ เรือนร่างเลือดเนื้อที่ชวนรัดรึงเสียดสีกับกลางหลังฟู่อิง

ขณะเดียวกัน ทหารราบมองโกลแถวหน้าสุดจามขวานใส่ฟู่อิง

ฟู่อิงกวาดดาบออก ประกายเย็นเยียบแลบแปลบอย่างรุนแรง ท่ามกลางหยาดโลหิตฉีดพุ่ง ทหารมองโกลล้มหงายไปด้านหลัง ทุกดาบของฟู่อิงบรรจุพลังเปี่ยมล้น ผู้ที่ถูกดาบฟันใส่ล้วนตกตายสิ้น เพลงดาบเกรี้ยวกราดดุร้ายยิ่ง

ท่ามกลางภูเขาดาบทะเลขวานของศัตรู ฟู่อิงยังเคลื่อนไหวด้วยระดับความเร็วที่น่าตื่นตระหนก ชั่วพริบตาไปถึงตำแหน่งที่แตกต่าง ทางหนึ่งป้องกันมิให้ศัตรูทำร้ายฉีปี้เสาที่กลางหลัง อีกทางหนึ่งทำให้ศัตรูที่เผชิญหน้ากับตนเองเป็นกระจุกเล็กๆ ไม่อาจรุมล้อมทำร้ายตนได้

แต่นี่ก็เป็นยุทธวิธีที่สิ้นเปลืองกำลังที่สุด

ประกายดาบของฟู่อิงพอกรีดผ่าน ทหารมองโกลพากันล้มตายลง แต่กำลังหนุนของศัตรูหนุนเนื่องมาไม่ขาดสาย ดูท่าจะช้าเร็วฟู่อิงต้องหมดเรี่ยวสิ้นแรงเสียชีวิตไป

ซือฮั่นเฟยอยู่ที่สูงมองดูแต่ไกล ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มที่พึงพอใจขึ้น กล่าวว่า “บอกให้จั่วเหอรวบรวมยอดฝีมือ เมื่อฟู่อิงพุ่งพันจากเขื่อนขาวให้เข้าสกัดไว้”

การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นสุดท้ายแล้ว

ยามนั้นทหารมองโกลบนเรือเร็วจุดคบไฟขึ้นแสงสาดส่องครึ่งแผ่นฟ้าป้องกันมิให้ฟู่อิงกระโดดลงทะเลสาบ

ซือฮั่นเฟยประเมินฝีมือฟู่อิงในระดับสูง เห็นว่าฟู่อิงสามารถฝ่าวงล้อมเป็นชั้นๆ พุ่งผ่านระยะสิบวาพันจากเขื่อนขาว บรรลุถึงบ้านเรือนราษฎรซึ่งปลูกเลียบริมทะเลสาบ ที่นั้นจึงเป็นตำแหน่งที่ซือฮั่นเฟยวางกำลังสำคัญไว้

ประกายดาบของฟู่อิงคลี่ออกแล้วหุบเข้า เขายังปรับเปลี่ยนวิธีการต่อสู้ เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ชักนำพลังดาบเคลื่อนตาม ไม่ว่าผู้ใดเข้ามาในรัศมีห้าเชียะ จะถูกพลังดาบของเขากระแทกทำร้ายเสียชีวิต แม้แต่ทหารมองโกลยังถูกเพลงดาบอันรุนแรงนี้ขู่จนขวัญหาย

ซือฮั่นเฟยยืนอยู่บนเวทีเบื้องสูง ชมดูการต่อสู้แต่ไกล ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น เช่อจาลี่วิ่งมาถึงข้างกาย รายงานว่า “เรียนท่านอ๋อง ชาวบ้านฝั่งตะวันออกของทะเลสาบซีหูถูกอพยพออกไปจนหมดสิ้น พื้นที่

เลียบทะเลสาบทางตะวันออกทั้งแถบถูกปิดตาย ครั้งนี้มันแม้ติดปีกก็บินหนีไม่พ้น"

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า "จัดเตรียมม้าให้กับเรา ท่านบัญชาการอยู่ที่นี้แทนเรา เราจะไปรับทราบฝีมือของมันด้วยตัวเอง"

บนหลังคาบ้านเรือนฝั่งตะวันออกของทะเลสาบซีหู ยืนไว้ด้วยจั่วเหอกับพวกอีกสามสิบกว่าคนอย่างเนืองแน่น ติดตามดูการต่อสู้บนเขื่อนขาว นอกจากปี้เยี่ยจิง ไป๋เยิ่นเทียน เฉินไจ้ไอ ชุยซันจิ้งกับยอดฝีมือชาวฮั่นอีกหลายคนแล้ว ยังมีมือดีชาวมองโกลกับคนตามีสี ขุมพลังกล้าแข็งยิ่ง

จั่วเหอกล่าวว่า "เด็กผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เพลงดาบเป็นเอกเทศ ไม่ใช่ท่าดาบที่สร้างชื่อในยุทธจักร ทุกดาบคล้ายกลมกลืนกับธรรมชาติสอดคล้องกับหลักเหตุผลอันลึกล้ำ เชื่อมโยงเข้ากับฟ้าดิน ไม่เปิดเผยช่องว่างจุดอ่อน นับว่าบรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงสุดของวิถีดาบ"

ชุยซันจิ้งกล่าวว่า "พี่จั่วอย่าลืมว่า พวกเราในที่นี้มีดาวรุ่งดวงใหม่เพียงพอกับการต่อกรกับฟู่อิง"

มันกล่าวด้วยน้ำเสียงเสียดสี มุ่งเป้าไปที่ไป๋เยิ่นเทียน

ไป๋เยิ่นเทียนไหนเลยไม่ทราบ ต้องแค่นเสียงอย่างเย็นชา มันก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ พอเห็นพลังดาบของฟู่อิง ก็ทราบว่าตนเองยังห่างจากเขาช่วงหนึ่ง แต่คนผู้นี้มีนิสัยหยิ่งยโส ไม่อาจทนรับการกระตุ้น จึงประสานมือต่อจั่วเหอ กล่าวว่า "ผู้บัญชาการจั่ว โปรดอนุญาตข้าพเจ้าออกศึก"

จั่วเหอกล่าวว่า "**ไป๋เหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่ไป๋)* ระวังให้มากไว้"

ไป๋เยิ่นเทียนลอบเดือดดาล มันความจริงหวังให้จั่วเหอห้ามปรามมิให้มันออกศึก หรือว่าจัดส่งยอดผีมือหนุนเสริม มิคาดจั่วเหอก็ไม่พอใจต่อความเย่อหยิ่งถือดีของมัน กลับกล่าววาจาคล้อยตาม ทำให้มันยากลงจากเวที ได้แต่กัดฟันออกสู้ศึก

ฟู่อิงเข่นฆ่าไปมาในกองทหารราบของมองโกล สภาวะดาบคล้าย

สายรุ้ง ไม่มีผู้ใดต้านติด ในยามนั้นรู้สึกว่าหญิงงามที่ด้านหลังขยับมือเท้าตวัดรัดพันใส่ ที่ข้างหูแว่วเสียงอันแผ่วเบาหากทว่าเต็มไปด้วยแรงดึงดูดใจดังว่า “ขอบคุณ” สุ้มเสียงแผ่วเบาราวกับยุง คล้ายแฝงความเอียงอายเหลือประมาณ

ฟู่อิงรู้สึกเบาตัว ที่แท้ขณะที่ฉีปี้เสายังไม่ฟื้นคืนสติมา มือเท้าอ่อนระทวย น้ำหนักตัวถ่วงลงเบื้องล่าง ยามแบกไว้ไม่สะดวกยิ่ง ตอนนี้นางพอขยับสองมือสองเท้าโอบกอดหนีบรัดฟู่อิง ฟู่อิงย่อมรู้สึกว่าที่ด้านหลังเบาลง เคลื่อนไหวคล่องตัวเป็นทวีคูณ พลันเปล่งอานุภาพฟาดฟันสังหารทหารมองโกลรอบข้างจนเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน

ทันใดนั้น ท่ามกลางเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ฟู่อิงได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศอย่างแผ่วเบา คล้ายปรากฏอาวุธมีคมชนิดหนึ่งแทงจากด้านหลัง แต่ถูกร่างของฉีปี้เสาบดบังไว้ จึงไม่เกิดปฏิกิริยาขึ้น

ฟู่อิงมีโสตประสาทปราดเปรียว การลอบจู่โจมครั้งนี้ยังไม่อาจรอดพ้นจากสองหูของเขา เขาคำนวณจากเสียงแหลมเล็กเกรี้ยวกราดและระดับความเร็วที่แหวกฝ่าอากาศมา จำแนกแยกแยะว่าคนลอบทำร้ายจัดอยู่ในระดับยอดฝีมือ ในใจเกิดความคิดอ่านขึ้น

คนลอบทำร้ายคือไป๋เยี่นเทียน มันสำนึกตัวดีว่าหากจู่โจมใส่ฟู่อิงซึ่งหน้า ตัวเองคงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มากกว่า ได้แต่อาศัยจุดอ่อนของฉีปี้เสา คิดลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว มาตรว่าไม่บรรลุผลตามที่คาดหวัง หากสามารถทำร้ายฉีปี้เสา ค่อยฉวยโอกาสล่าถอย ก็ถือว่าไม่เสียหน้าแล้ว

กระบี่ของไป๋เยี่นเทียนนี้รวดเร็วและไร้เสียง ชั่วพริบตาห่างจากร่างฉีปี้เสาเชียะเศษ ขณะจะแผ่พุ่งพลังเพิ่มพูนสภาวะกระบี่ พลันรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ฟู่อิงสับเปลี่ยนตำแหน่งแทนที่ เห็นสองตาฟู่อิงถลึงจ้องมองมา ประกายเย็นเยียบวูบขึ้น ฟาดฟันดาบสันหนาใส่ทรวงอกอย่างหักโหม

ไป๋เยี่นเทียนก็ยอดเยี่ยมยิ่ง รีบรั้งกระบี่กลับไม่คิดหวังผล แต่คิด

รักษาชีวิตไว้

พู่อิงฟาดฟันดาบลง พอดีฟันถูกโกร่งกระบี่รูปโค้ง ซึ่งป้องกันมิให้อาวุธบาดถูกมือของไป๋เยี่นเทียน

พลังลมปราณทั่วร่างของไป๋เยี่นเทียนแทบถูกดาบอันกล้าแกร่งของพู่อิงกระแทกแตกสลายสิ้น ขณะจะล่าถอยไป พลันรู้สึกเย็นวาบที่ลำคอ โลหิตทั่วร่างรั่วไหลหมดสิ้น กลายเป็นซากศพที่ถูกเชือดคอหอยขาด ถูกพู่อิงเตะพุ่งย้อนกลับไป ชนทหารมองโกลที่ด้านหลังสิบกว่าคนกระดูกหักล้มลง แสดงว่าเท้านี้หนักหน่วงถึงเพียงไหน

จั่วเหอและพวกชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป คาดคิดไม่ถึงว่าไป๋เยี่นเทียนจะจบชีวิตในกระบวนท่าเดียว

จั่วเหอรีบโบกมือส่งสัญญาณ ยอดฝีมือที่ด้านหลังยี่สิบกว่าคนต่างพากันคุกคามเข้าหาพู่อิงอย่างแช่มช้า

สภาวะดาบของพู่อิงแปรเปลี่ยนอีกครา ภายใต้แสงคบไฟสาดส่องประกายดาบสันหนาคล้ายนางแอ่นบินร่อน จากนั้นกระโดดขึ้นสูง เหยียบใส่ศีรษะทหารมองโกลผู้หนึ่ง ได้ยินเสียงกะโหลกศีรษะแตกปะทุ ทหารมองโกลนั้นหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้ามา

ต่อจากนั้นพู่อิงเหยียบใส่ศีรษะทหารมองโกลอีกผู้หนึ่ง ทหารมองโกลนั้นแม้พยายามต้านทาน แต่พู่อิงมีเพลงเท้าพิสดาร เหยียบผ่านม่านดาบของศัตรู สันรองเท้ายังคงเหยียบใส่ศีรษะมัน ทหารมองโกลนั้นล้มตายลง พู่อิงหยิบยืมพลังกระโดดปราด ห่างจากฝั่งกว่าเดิม

เมื่อครู่ไป๋เยี่นเทียนโถมแทงกระบี่มา ฉีปี้เสารู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งจู่โจมถึงตัว ต้องลอบร้องคำชีวิตเราจบสิ้นกันในใจ แต่ไม่คิดส่งเสียงรบกวนพู่อิง เพียงเบียดกายเข้าหาพู่อิงตามสัญชาตญาณ

รู้สึกมีพลังลมปราณสายหนึ่งถ่ายทอดจากร่างพู่อิง หลอมรวมเข้ากับกำลังภายในของนาง โคจรหมุนเวียนรอบหนึ่ง พลันฟื้นฟูเร็วแรงมากว่า

ครึ่ง จมูกสูดได้กลิ่นกายบุรุษของฟู่อิง สมองเลอะเลือนอลวน ลืมเลือนว่าตกอยู่ในอันตราย แต่แล้วยามนั้นแว่วเสียงของฟู่อิงกระทบโสต

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ภายใต้บารมีของบุรุษผู้นี้ ฉีปี้เสาสูญเสียความถือดีทั้งหลาย ยินยอมปฏิบัติตามคำสั่งของเขา กลัวว่าจะรับฟังตกหล่นไปคำหนึ่ง

จั่วเหอเห็นฟู่อิงคล้ายคิดหลบหนีไปยังแหล่งที่มีบ้านเรือนหนาแน่น จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา โบกมือสั่งให้เหล่ายอดฝีมือกระจายกำลังเข้าสกัดขัดขวาง

ฟู่อิงทราบดีว่าดาบที่จู่โจมสังหารไป๋เยี่นเทียนเมื่อครู่ สิ้นเปลืองพลังมากมาย หากในเวลาอันสั้นไม่สามารถหลบหนีออกไปคงต้องตายแน่นอน ยอดฝีมือฝ่ายศัตรูนอกจากไป๋เยี่นเทียนแล้ว อื่นๆ ล้วนไม่ปรากฏกาย ตอนนี้ตนเองแม้นยิ่งใหญ่ไร้ผู้ต่อต้าน แต่สถานการณ์ยากรักษาอย่างยืนยาว ยุทธวิธีของศัตรูยอดเยี่ยมจริงๆ

ฟู่อิงมีท่าร่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเหลืออีกสี่วาก็จะกระโดดขึ้นบนบ้านเรือนที่อยู่ใกล้ที่สุด ขณะจะพุ่งตัวขึ้นไป ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้น ลูกธนูสามดอกยิงมาจากตำแหน่งอันแยบคาย พอดีปิดสกัดเส้นทางรุกหน้าของตนเองเอาไว้ มิหนำซ้ำช่วงระยะห่างระหว่างลูกธนูกับลูกธนูดูไปคล้ายไร้ระเบียบแบบแผน แต่ในสายตาของยอดฝีมือเช่นฟู่อิง ทราบว่าหากหลบหลีกลูกธนูดอกแรก ลูกธนูดอกที่สองจะเสริมช่องว่างที่ตนเองใช้พลังเก่าหมดสิ้น พลังใหม่ยังไม่บังเกิดขึ้น

ฟู่อิงลอบชมเชยคำหนึ่ง หงายร่างตีลังกาลงจากศีรษะของทหารมองโกล เห็นว่าหากไม่สามารถเข่นฆ่ามือธนูผู้นี้ คืนนี้อย่าคิดหมายไปจากที่นี้ สองเท้าของเขาเพิ่งแตะพื้น ก็ปรากฏทวนยาวเล่มหนึ่งและขวานใหญ่สองด้ามจู่โจมมาถึง

极碎虚

ความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วม

ยอดฝีมือฝ่ายมองโกลพอลงมือ ฟู่อิงก็ตกอยู่ในห้วงอันคับขัน

ทวนยาวที่จู่โจมมาอยู่ในมือคนตามีสีผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีรูปร่างสันทัด เข้มแข็งดุร้ายยิ่งนัก ทวนยาวยามที่มาแทงกวาดกระหน่ำ บังเกิดเป็นพลังหมุนวน

ชายฉกรรจ์ชาวมองโกลอีกคนหนึ่งหน้าตาเหี้ยมหาญ ดูจากสารรูปเป็นคนไม่กลัวตาย ขวานใหญ่ที่หนักนับร้อยชั่งเมื่ออยู่ในมือมัน คล้ายวัตถุเบาหวิวไร้น้ำหนัก ใช้ออกด้วยท่วงท่าอันละเอียด บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกยากจะต่อต้าน

ฟู่อิงทราบว่าคนทั้งสองนี้ล้วนเป็นชนชั้นมือดีของฝ่ายตรงข้าม มาตรว่าไม่เทียบเท่าจั่วเหอกับปี้เยี่ยจิง แต่คู่คี่กับไป๋เยิ่นเทียน อาจเป็นรองเล็กน้อย แต่คราครั้งนี้คนทั้งสองมีบทเรียนจากไป๋เยิ่นเทียนตนเองก็สิ้นเปลืองพลังมากมาย ดังนั้นทั้งสองแม้ถูกเพลงดาบของตนรุกไล่เป็นพัลวัน ในเวลาอันสั้นยังไม่อาจเผด็จศึกได้

ทันใดรังสีการฆ่าฟันคุกคามจากด้านหน้า จั่วเหอควงพลั่วเหล็กทั้งคู่จู่โจมมาถึง ฟู่อิงจึงต้องกรำศึกหนัก เมื่อครู่เขาเข่นฆ่ามาตลอดทางฉีปี้เสาหาเป็นปัญหาไม่ แต่พอประมือกับยอดฝีมือเช่นนี้ ฟู่อิงถูกผู้คนใช้

หวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

นางเป็นเครื่องหน่วงเหนี่ยวให้ห่วงพะวง สถานการณ์จึงเลวร้ายลง

ที่หัวไหล่ฟู่อิงปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ถูกชาวฮั่นร่างซูบเรียวซึ่งจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้างทิ่มแทงหอกทำร้าย

ชาวมองโกลในบริเวณส่งเสียงโห่ร้องออกมา นี่เป็นครั้งแรกที่ฟู่อิงรับบาดเจ็บ มาตรว่าอาการไม่หนักหนานัก แต่ก็มีส่วนปลุกเร้ากำลังขวัญของฝ่ายมองโกล

ฟู่อิงกู่ร้องดังยาวนาน ตัดสินใจฝ่าวงล้อมออกไป ลอบเกร็งพลังลมปราณ ดาบสันหนาฟาดฟันออกอย่างรวดเร็ว หลายดาบนี้กรีดเป็นเส้นสายอันสวยงาม ในสายตาของผู้ที่ชมดูงามเลิศล้ำตามธรรมดา แต่มือดีฝ่ายมองโกลที่ต่อสู้กับฟู่อิงทั้งสี่คนรู้สึกว่าดาบสันหนาพุ่งผ่านช่องว่างของอาวุธโดยไร้อุปสรรค ตนเองคล้ายกลับเป็นมือเปล่าหมัดเปลือย อาวุธในมือไม่อาจใช้ต้านทานแต่อย่างไร

ก่อนอื่นเป็นชาวฮั่นที่ใช้หอกยาวลอบทำร้ายแผดร้องคำหนึ่ง ที่ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ถูกฟาดฟันล้มตายลง ต่อจากนั้นชายฉกรรจ์ชาวมองโกลที่ใช้ขวานคู่ถูกฟันมือขวาขาดเสมอศอก ตามด้วยคนตามีสีที่ใช้ทวนยาวถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า ส่วนหัวพุ่งขึ้นสูงวาเศษ ที่คอขาดปรากฏโลหิตฉีดพุ่งไปไกลสองวา มีแต่จั่วเหอที่ประคองตัวพุ่งถอยไปในกลุ่มทหารมองโกลค่อยรอดชีวิตได้

ฟู่อิงเข่นฆ่าไปในทหารมองโกลอีกครั้ง รู้สึกว่าเกิดอาการอ่อนแรง นึกชมเชยวาสนาตัวเองที่ดาบเมื่อครู่สะกดมือดีฝ่ายมองโกลไว้ ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดกล้าติดตามมา

ฟู่อิงเคลื่อนเข้าใกล้บ้านเรือนที่อยู่ใกล้ที่สุด หวนนึกถึงขอเพียงบุกฝ่าเข้าบ้านเรือนราษฎร ตนเองแม้สามารถอาศัยบ้านเรือนสกัดยับยั้งการบุกจู่โจมดุจระลอกคลื่นของทหารมองโกล แต่ก็เอื้อประโยชน์ต่อการที่มือดีฝ่ายมองโกลจะจู่โจมใส่ตน อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามมีมือธนูอันร้ายกาจคนหนึ่ง

จ้องคุมเชิงอยู่เบื้องสูง อาจเป็นเหตุปัจจัยให้ถึงแก่ชีวิต

ฟู่อิงเข่นฆ่าถึงหน้าประตูบ้านเรือนหลังนั้น ใช้เพลงดาบคุกคามทหารมองโกลข้างกายพ้นห่าง ตวัดเท้าเตะประตูบ้านเปิดออก ถาโถมเข้าไป

แว่วเสียงตวาดดังสะท้านสะเทือน บนลานบ้านหลังประตูยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชาวมองโกลสิบกว่าคน ทั้งหมดเปลือยร่างท่อนบน ระบายลมจากปาก ซัดหอกยาวในมือดุจสายฟ้าสิบกว่าสายใส่ฟู่อิง ผู้คนสิบกว่าคนมีความเคลื่อนไหวพร้อมพรัก เสียงตวาดคล้ายเปล่งจากปากผู้คนคนเดียว ซัดหอกยาวพร้อมกันสิบกว่าเล่ม

หอกยาวแต่ละเล่มบรรจุพลังทั่วร่างกายของชายฉกรรจ์คนหนึ่ง แม้แต่สุดยอดฝีมือเช่นฟู่อิงยังไม่กล้าปะทะโดยตรง อย่าว่าแต่เป็นตอนที่หาญหักจนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง แต่ว่าเขาก็ไม่อาจล่าถอย เพราะว่าด้านหลังมีทหารมองโกลอันดุร้าย และมือดีอีกคับคั่ง

ฟู่อิงตัดสินใจในฉับพลัน พริบตาก่อนที่หอกยาวจะซัดจู่โจมถึงตัว ชิงเคลื่อนไปทางขวาง แฉลบร่างเลียบกำแพงบ้านด้านใน หอกยาวทั้งหมดล้วนซัดใส่อากาศธาตุ

ความเคลื่อนไหวครั้งนี้ ล้วนพึ่งพาพลังลมปราณอึดหนึ่ง ฟู่อิงรู้สึกหัวใจเต้นแรง ทราบว่าเป็นการบอกเหตุของพลังลมปราณใกล้สิ้นสูญ ซึ่งความจริงหากมิใช่ฟู่อิงค้นพบเคล็ดวิชาธาตุหยินและหยางก่อเกิดเกื้อกูลกัน โคจรหมุนเวียนไม่ขาดตอนจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ คงหมดเรียวสิ้นแรงล้มตายบนเขื่อนขาวแล้ว

ฟู่อิงความจริงคิดจู่โจมตอบโต้ใส่มือหอกเหล่านี้ มิให้พวกมันมีโอกาสซัดขว้างหอกคำรบสอง แต่เนื่องจากพลังลมปราณหมุนเวียนไม่สะดวก ได้แต่เกร็งกำลังเตะประตูข้างบานหนึ่งเปิดออกถลันเข้าไป

คราครั้งนี้กลับเปิดโอกาสให้ฟู่อิงได้พักผ่อนหอบหายใจ

ที่แท้หลังมือหอกสิบกว่าคน ปรากฏมือดาบขวานใส่ชุดเกราะ มือถือ

โล่เหล็กจำนวนมากฮือออกมา นักรบเหล่านี้ถนัดในการตั้งรับ มุ่งเป้ามาที่ฟู่อิงซึ่งไม่อาจสิ้นเปลืองพลังลมปราณอีก แต่ในบ้านเรือนยากที่จะแสดงฝีมืออย่างเต็มที่ การหลบเลี่ยงของฟู่อิงครั้งนี้ พอดีเลี่ยงจากการปะทะกับมือดาบขวานขบวนนี้

ฟู่อิงพุ่งผ่านประตูข้างเข้าห้องหับ หลังประตูเป็นห้องโถงข้าง กระจายเต็มไปด้วยทหารมองโกล พอเห็นฟ่อิงเข้ามาก็โถมใส่อย่างไม่กลัวตาย

ฟู่อิงเกร็งลมปราณกระโดดขึ้นบนขื่อห้อง เสียงกราวเมื่อพุ่งชนทะลุหลังคาห้องกระโดดขึ้นไป

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง คนผู้หนึ่งถือหอกยืนหยัด สวมชุดฉลองพระองค์เช่นกษัตริย์มองโกล กลับเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือมองโกลนามซือฮั่นเฟย

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “วันนี้พี่ฟู่สามารถบุกฝ่าถึงที่นี้ เพียงพอกับการจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ เราก็มาร่วมสนุกด้วย ไยไม่ปล่อยวางหญิงงามที่กลางหลังลงมาก่อน ใต้ราตรีจันทร์เช่นนี้ เราท่านพิสจน์ฝีมือกัน นับว่าสมใจนัก”

ฟู่อิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “นี่มีอันใดไม่ได้?”

กล่าวพลางแก้เชือกบนร่างออกช้าๆ ทางหนึ่งโคจรพลังตรวจสอบภายใน พบว่าตนเองอยู่ในสภาพตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง การศึกครั้งนี้มีแต่พ่ายแพ้ไม่อาจชนะได้

ฟู่อิงค่อยๆ ว่างร่างฉีปี้เสาลง เห็นตาคู่งามของนางลึกล้ำดุจมหาสมุทรเต็มเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก คล้ายกับคิดอาศัยการเพ่งตามอง ถ่ายทอดบอกต่อตนเอง

คนทั้งสองร่วมรุกร่วมถอย บุกบั่นฝ่าความตายตลอดทั้งคืน จนบัดนี้ค่อยหันหน้าหากัน ฟู่อิงพลันบังเกิดความรู้สึกที่สลักซึ้งใจ ไม่อาจหักใจปล่อยให้สตรีที่งดงามนางนี้ไปจากตนเอง

ฉีปี้เสาได้รับการถ่ายทอดพลังลมปราณจากฟู่อิง บวกกับนางเองก็โคจรพลังพักผ่อน แทบฟื้นฟูสู่สภาพเดิม นางทำตามคำสั่งฟู่อิง ยังคงแสร้งเป็นอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

ตอนนี้นางกลายเป็นหมากตัวสุดท้ายของฟู่อิง

ฟู่อิงถือดาบยืนอยู่บนสันหลังคา ที่เบื้องล่างกระจายเต็มไปด้วยคบไฟ ส่วนบนหลังคาบ้านข้างเคียง แยกย้ายยืนไว้ด้วยจั่วเหอ ปี้เยี่ยจิงและเหล่ายอดฝีมือ

ย่านบ้านเรือนราษฎรริมทะเลสาบ ถูกแสงไฟสาดส่องจนสว่างไสว ซือฮั่นเฟยสะพายหอก ยืนตระหง่านดั่งขุนเขา กอปรด้วยบุคลิกของยอดฝีมือ

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “พี่ฟู่เป็นมังกรในมวลมนุษย์อย่างที่เราน้อยครั้งจะพบพาน น่าเสียดายที่ขึ้นตรงต่อเจ้าชีวิตที่แตกต่าง ไม่อาจจับมือโอภาปราศรัยนับเป็นเรื่องเสียใจในชีวิตจริงๆ”

ฟู่อิงทางหนึ่งฉวยโอกาสโคจรพลัง ทางหนึ่งกล่าวว่า “ในสถานการณ์เช่นนี้ **ซือเซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ซือ)* ยังเปิดโอกาสให้เราผู้แซ่ฟู่ต่อสู้สักครั้ง เราผู้แซ่ฟู่สำนึกขอบคุณยิ่ง”

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “หากไม่อาจพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับพี่ฟู่ เราจะสงบจิตใจได้อย่างไร คงต้องเป็นความเสียใจไปชั่วชีวิต”

มันเห็นฟู่อิงไม่เอ่ยถึงเรื่องที่กรำศึกมาก่อน ตนเองค่อยท้าสู้ ฉวยโอกาสมีเปรียบ ทำให้ตนมีหน้ามีตากว่าเดิม แสดงให้เห็นถึงจิตใจอันกว้างขวางของฟู่อิง ถึงแม้ฟู่อิงอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ยังรักษาบุคลิกท่วงท่าที่ไม่นำพาไว้

ซือฮั่นเฟยควงหอกยาวเป็นประกายนับพันสายที่เหนือศีรษะ ภายใต้แสงคบไฟสาดส่อง พลันรวมตัวเป็นหนึ่งหอกพาดขวางอยู่เหนืออก

ฟู่อิงสลัดความคิดอันสับสน ยกดาบสันหนาขึ้นจ่อจี้ใส่ซือฮั่นเฟยซึ่งอยู่ห่างสองวาแต่ไกล

แผ่นดินแผ่นฟ้าพลันถูกปกคลุมอยู่ภายใต้บรรยากาศฆ่าฟัน มาตร ว่าเป็นปลายฤดูร้อนต้นฤดูใบไม้ร่วง กลับคล้ายฤดูหนาวมาเยือนกราย

รอบบริเวณรายล้อมด้วยทหารมองโกลนับหมื่น แต่ไม่ได้ยินสุ้มเสียงอื่นใด มีแต่น้ำมันสนของคบไฟถูกเผาไหม้ดังเพียะพะ

ในความเขม็งตึงเครียด บนสันหลังคาที่ห่างไปกว่าสิบวาพลันบังเกิดสุ้มเสียงอันอาจหาญเสียงหนึ่งดังว่า "น้องแซ่ฟู่จากมาสบายดี?"

พร้อมกับเสียงดัง ชายฉกรรจ์ท่วงท่าน่าเกรงขามผู้หนึ่งปรากฏขึ้นบนสันหลังคา ร่ายรำไม้เท้าคู่ในมือใช้ออก ผู้ขวางหน้าล้วนแตกพ่ายพินาศ ทหารมองโกลซึ่งความจริงชุมนุมอยู่บนหลังคาพากันพลัดตกลงกลางถนน เกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

โดยกระชั้นชิดติดกัน แว่วเสียงแผดร้องคราหนึ่ง ชาวมองโกลร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งร่วงลิ่วลงจากหอสูงซ้ายมือ ที่ร่วงหล่นพร้อมกับมันยังมีคันธนูคันหนึ่ง ต่อจากนั้นบนหอสูงปรากฏคนร่างผอมสูงผู้หนึ่งขึ้นในมือถือหอกยาวปลายแหลมทั้งสองด้าน กลับเป็นบรรพชนหอกจื้อลี่สิง

ส่วนชาวมองโกลที่ร่วงหล่นลงมา คือหัวหน้าองครักษ์กลุ่มนักรบมือธนูนามเอี๋ยนเลี่ยเซ่อ

ฟู่อิงลอบโห่ร้องด้วยความยินดีในใจ เมื่อกำจัดคนผู้นี้ไป เท่ากับถอนหนามตำตาออก คนผู้นี้มีวิชายิงธนูเป็นเลิศ ส่งผลคุกคามต่อการหลบหนีของตนเอง

บรรพชนหอกยืนอยู่บนหอสูง ลมราตรีโชยพัดเสื้อผ้ามันกระพือพลิ้วดังพึ่บพั่บ ที่ใต้เท้าต่ำลงไปเจ็ดแปดวา เอี๋ยนเลี่ยเซ่อทอดร่างเป็นซากศพอยู่กลางถนน ในใจสะท้อนใจยิ่ง มันแก้แค้นให้กับหานกงตู้ผู้เป็นสหายสนิทที่ถูกยิงธนูสังหาร นับเป็นความสมใจประการหนึ่ง

พลันบังเกิดเสียงตังดังสะท้าน ที่แท้ไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิงพุ่งปราดมายังสันหลังคาที่ฟู่อิงยืนอยู่ดุจประกายสายฟ้า จั่วเหอทะยานขึ้นสกัดขัด

ขวาง ไม้เท้าพลั่วปะทะกันกลางอากาศ ไม้เท้าคู่สุดยอดโถมสืบต่อ จั่วเหอกลับพุ่งเฉียงๆ ลง แสดงว่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

พลังฝีมือของไม้เท้าคู่สุดยอด เปรียบกับการศึกวังสะท้านห่านป่าที่ผ่านมา ยังรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง

เหล่ามือดีฝ่ายมองโกลพากันเข้าสกัดขัดขวาง

ฟู่อิงตวาดก้อง ดาบสันหนากรีดวาดใส่ซือฮั่นเฟยอย่างช้าๆ พร้อมกับสภาวะดาบที่ทวีความกล้าแข็งขึ้น กระแสพลังละแวกใกล้เคียงเกิดเป็นพลังหมุน แรงกดดันพลันเพิ่มพูนขึ้น

ซือฮั่นเฟยจ้วงแทงหอกหลอกล่อ สลายกระแสพลังซึ่งแฝงมากับดาบในใจลอบประหลาดใจ ทั้งนี้เพราะวิถีการต่อสู้ของฟู่อิงนี้สิ้นเปลืองกำลังที่สุด ด้วยสภาพร่างกายของฟู่อิงตอนนี้ยิ่งไม่เหมาะสม การกระทำของฟู่อิงนี้ไม่ต่างกับฆ่าตัวตาย

ซือฮั่นเฟยรู้สึกว่าพลังดาบยิ่งมายิ่งผนึกรวมตัว ดาบของฟู่อิงนี้บรรลุถึงขั้นฟ้าดินมนุษย์หลอมรวมเป็นหนึ่งอย่างแนบเนียน ตนเองนอกจากล่าถอยหลบเลี่ยงแล้ว ไม่มีวิธีอื่นอีก การล่าถอยนี้ซ่อนวิชาความรู้ ต้องปิดสกัดความเปลี่ยนแปลงขั้นต่อไปของศัตรู ไม่เช่นนั้นศัตรูฉวยโอกาสรุกไล่ตามติดตนเองคงอยากรอดพ้นจากชะตากรรมแพ้พ่ายล้มตาย

สภาวะดาบของฟู่อิงยังไม่ถึงที่สุด พลันกู่ร้องเป็นสัญญาณคราหนึ่ง

ฉีปี้เสาซึ่งนอนสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหวพลันกระโดดปราดไปเบื้องหน้า ส่วนฟู่อิงพุ่งถอยไปด้านหลัง พอดีถอยถึงใต้เท้าของฉีปี้เสาซึ่งลอยอยู่เบื้องสูงตวัดสองมือขึ้น ฟาดใส่ใต้เท้าของฉีปี้เสาอย่างสุดกำลัง

ฉีปี้เสาโผพุ่งขึ้นฟ้าราววิหคสีแดงตัวหนึ่ง เหินข้ามกำแพงมนุษย์ที่ทหารมองโกลก่อตั้งขึ้น ร่อนลงในความมืดที่ห่างไปยี่สิบวา จนหายลับสาบสูญ

ฟู่อิงขวางดาบยืนอยู่ริมหลังคา ประหนึ่งขุนพลสวรรค์

ซือฮั่นเฟยขณะจะโถมไปเบื้องหน้า สภาวะดาบของฟู่อิงแฝงพลังดาบ

ที่มีสภาพ เนิ่นนานยังไม่เสื่อมคลาย ตนเองคล้ายต่อสู้อยู่กับมือดาบที่ล่องหนผู้หนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ในยามนั้น ไม้เท้าคู่สุดยอดกระโดดลงบนสันหลังคา ไม้เท้าทั้งคู่ขวางอยู่เหนืออก บดบังอยู่เบื้องหน้าฟู่อิง หัวร่อดังๆ ออกมา

มือดีชาวมองโกลแม้มีจำนวนมาก กลับไม่อาจสกัดมันเอาไว้

ฟู่อิงเห็นว่าไม้เท้าคู่สุดยอดมาได้ทันเวลา ที่แท้เขาอยู่ในสภาพตะเกียงน้ำมันใกล้สิ้นแสง กระทั่งยืนยังแทบยืนไม่มั่น แว่วเสียงไม้เท้าคู่สุดยอดดังว่า "มือหยุ่นเยียบกำลังจะปรากฏกาย ท่านต้องติดตามมันไป ที่นี่ปล่อยให้เรากับจื้อลี่สิงจัดการเอง"

ซือฮั่นเฟยขณะจะกล่าววาจา บรรพชนหอกจื้อลี่สิงบนหอสูงพลันตวาดว่า "ปี้เยี่ยจิง หากท่านเก่งกล้าสามารถ ก็ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับเราบนหอนี้"

ปี้เยี่ยจิงก่ร้องดังยาวนาน จากนั้นน้อมคารวะต่อซือฮั่นเฟยทางด้านนี้กล่าวว่า "ท่านอ๋อง เราได้รับเกียรติจากท่าน ในใจสำนึกขอบคุณ ยังหวังอนุญาตให้เราผู้แซ่ปี้ต่อสู้กับคนผู้นี้ตัวต่อตัว อย่างนั้นเราผู้แซ่ปี้ก็ปราศจากความเสียใจอีก"

ซือฮั่นเฟยขบคิดแล้วกล่าว "**ปี้เหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่ปี้)* ต้องสังหารศัตรูพิชิตชัยได้ เราขอแสดงความยินดีล่วงหน้า"

ชาวมองโกลให้การยกย่องวีรบุรุษผู้กล้า หากปี้เยี่ยจิงหดหัวในกระดองไม่รับคำท้า ก็ไม่มีพื้นที่ให้มันยืนหยัดทรงกายอีก ซือฮั่นเฟยไม่รับปากก็ทำไม่ได้

ปี้เยี่ยจิงพุ่งปราดขึ้นไปยังหอสูง ทุกผู้คนต่างพากันโห่ร้องชมเชย ค่อยทราบว่าเฒ่าผู้นี้เจ้าอุบายลึกซึ้ง ปรกติซุกงำพลังฝีมืออยู่หลายส่วน

บรรพชนหอกเป็นชนชั้นปรมาจารย์ รีบล่าถอยถึงมุมหนึ่ง ไม่ฉวยโอกาสที่ปี้เยี่ยจิงไม่ทันทรงกายมั่นชิงลงมือ

ปี้เยี่ยจิงยกท่าเตรียมพร้อม กรงเล็บทั้งคู่ครอบคลุมใส่บรรพชนหอกแต่ไกล อยู่ในสภาพเผชิญหน้ากัน

จั่วเหอพลันตวาดถามว่า **"ฟู่อิง เมื่อครู่ฉีปี้เสาใช่พกพาตำรางักฮุยไปหรือไม่"**

คำพูดนี้สะท้านทั่วบริเวณ ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกพิสดารยอกย้อนจับต้นชนปลายไม่ถูก

ฟู่อิงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า *"มิผิดแม้แต่น้อย ในที่สุดเราผู้แซ่ฟู่ทำตามที่รับมอบหมายจากจอมยุทธ์หานกงตู้ มอบตำรางักฮุยให้จอมยุทธ์หญิงฉีนำไปมอบต่อหลงจุนอี้"*

ทั่วทั้งบริเวณบังเกิดความแตกตื่นวุ่นวาย มีคนคาดเดาว่าฟู่อิงคงหาสถานที่เก็บซ่อนตำรางักฮุยไว้ก่อน ขอเพียงเขาบอกที่ซ่อนตำราต่อฉีปี้เสา ค่อยให้ฉีปี้เสาแจ้งต่อหลงจุนอี้ ถือว่าทำงานสำเร็จเสร็จสิ้น

ซือฮั่นเฟยแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า *"ต่อให้มีเทพศัสตรา หากผู้ใช้ขาดคุณสมบัติ ไม่ล่วงรู้วิธีการ เทพศัสตราก็ไม่ต่างกับเหล็กเปื่อยผุ ราชวงศ์ซ้องอ่อนแอมานับร้อยปี สิ้นอายุขัยไปแล้ว มองโกลยิ่งใหญ่เราเจิดจ้าดุจอาทิตย์ยามเที่ยง พิชิตศึกไปนับพันหมื่นลี้ ไม่เคยพบกับความปราชัยมาก่อน โจรกบฏอันน้อยนิดนับเป็นอย่างไรได้"*

จั่วเหอฉวยโอกาสแปลคำพูดเหล่านี้ร้องบอกต่อทหารมองโกลรอบข้างเที่ยวหนึ่ง เหล่าทหารมองโกลพากันโห่ร้องออกมา คลื่นเสียงสะท้านกระเบื้องหลังคา ฟ้าดินแทบเปลี่ยนสีไป

ซือฮั่นเฟยใช้คำพูดไม่กี่ประโยค กู้หน้าที่ตำรางักฮุยหลุดลอยไปกลับคืนมา

ฟู่อิงกับไม้เท้าคู่สุดยอดต่างนิยมเลื่อมใสต่อบุคลิกภาพของซือฮั่นเฟย ทั้งสองล้วนเป็นวีรบุรุษ ไม่ได้ลบหลู่ซือฮั่นเฟยเพียงเพราะตั้งเผชิญหน้าเป็นศัตรูกัน

ตวงอี้ : เอ็ดฉ / น.ฉมวัตน์ : แปล

ยามนั้นบนท้องถนนบังเกิดเสียงร้องตวาดดังขึ้น ทหารมองโกลเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ที่แท้ปรากฏวัวบ้าสิบกว่าตัวลากเกวียนซึ่งเปลวอัคคีลุกโชนเล่มหนึ่ง แล่นตะบึงด้วยความเร็วที่น่าตระหนกจากปลายหนึ่งชนถนนยาว พุ่งตรงมายังใต้สันหลังคาที่ฟู่อิงกับไม้เท้าคู่สุดยอดยืนอยู่ บนเกวียนสุมเต็มไปด้วยวัสดุไม้ ราดน้ำมันสน เกิดการลุกไหม้อย่างรุนแรง เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

คนอ้วนฉุผู้หนึ่งถือธงใหญ่ยาวสามวาผืนหนึ่ง กระโดดไปมาบนหลังวัวที่วิ่งตะบึง โบกสะบัดธงเป็นกระแสลม ผู้คนที่ขวางทางล้วนถูกชนล้มระเนระนาด บนลำตัววัวแม้ปักเต็มไปด้วยลูกธนู แต่ฝูงวัวที่รับบาดเจ็บยิ่งบ้าคลั่ง ชนทหารมองโกลกระเด็นกระดอน

คนอ้วนฉุเป็นมือหยุ่นเยียบเถียนกว่อเค่อเอง

ฝีมือของมือหยุ่นเยียบนี้ได้ผลยิ่ง ชั่วพริบตาวัวบ้ากับเกวียนอัคคีทะลวงผ่านวงล้อมของทหารมองโกล มาถึงใต้เท้าของฟู่อิงกับไม้เท้าคู่สุดยอด

ไม้เท้าค่สดยอดฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังของฟ่อิง ต่อจากนั้นหวดไม้เท้ากลับหลัง กวาดจู่โจมซือฮั่นเฟยที่โถมเข้ามาพ้นห่างไป

ฟู่อิงรู้สึกว่าฝ่ามือของไม้เท้าคู่สุดยอดแฝงพลังอันมหาศาล ตลอดทั้งร่างลอยลิ่วออกไป จนถึงที่ซึ่งห่างจากมือหยุ่นเยียบสองวา พลังสภาวะก็หมดสิ้น ร่างตกวูบลงอย่างเร่งร้อน ฟู่อิงตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ต้องลอบร้องคำจบสิ้นกันในใจ

มือหยุ่นเยียบตวาดก้อง ม้วนกวาดธงใหญ่รับร่างฟู่อิงไว้ พุ่งผ่านวงล้อมราวกระบอกเหล็กของทหารมองโกล พกพาเปลวอัคคีเต็มฟ้าหลบหนีไปทางตะวันตก

จั่วเหอและเหล่ามือดีของมองโกลพากันไล่ติดตามไป

มือหยุ่นเยียบวางร่างฟู่อิงลงบนหลังของวัวบ้าตัวหนึ่ง ในใจทราบดีว่าคิดทะลวงฝ่าทหารมองโกลไม่ยากเย็น หากคิดสลัดหลุดจากจั่วเหอและ

เหล่ามือดีกลับเป็นไปไม่ได้

มือหยุ่นเยียบกระโดดลงยังกลางถนน เห็นมือดีฝ่ายมองโกลซึ่งนำโดยจั่วเหอติดตามเข้ามาในรัศมีสิบวา ที่ข้างหูแว่วเสียงวัวเทียมเกวียนบรรทุกฟู่อิงวิ่งจากไป ค่อยคลายใจลงบ้าง โบกสะบัดธงใหญ่ในมือตัดสินใจเฝ้าตรึงอยู่ที่นี้จนตาย

ไม้เท้าคู่สุดยอดกับซือฮั่นเฟยก็ตระเตรียมต่อสู้ขั้นแตกหัก

ซือฮั่นเฟยคล้ายไม่ใส่ใจกับเรื่องที่ฟู่อิงหลบหนีไป ขยับหอกยาวในมือหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "สามารถพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับพี่ปี้ ก็เป็นความสมใจในชีวิต"

ไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิงผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน โคจรพลังถึงขีดสุดย่อเอวโน้มตัวไปเบื้องหน้า ไม้เท้าทั้งคู่กลับซ่อนอยู่ด้านหลัง ตวาดว่า **"พี่ซือจัดอยู่ในทำเนียบสามยอดฝีมือมองโกล ไม่ทราบกล้าต่อสู้กับเราตัวต่อตัวหรือไม่ ไม่เช่นนั้นเราจะทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป"**

ซือฮั่นเฟยลอบชมเชยไม้เท้าคู่สุดยอด คนผู้นี้ดูไปปล่อยตัวห้าวหาญแท้ที่จริงคิดอ่านรอบคอบ เพราะว่าต่อให้มันสามารถสู้ชนะซือฮั่นเฟย ก็ต้องสิ้นเปลืองพลังลมปราณมากมาย ยามนี้ทหารมองโกลมีกำลังนับหมื่น บวกกับมือดีคับคั่ง มันไหนเลยฝ่าวงล้อมออกไปได้ ดังนั้นหากซือฮั่นเฟยไม่ยอมรับปาก ไม้เท้าคู่สุดยอดได้แต่เลือกช่วงเวลาตอนนี้ซึ่งมีสภาพสมบูรณ์สุดขีดเสี่ยงชีวิตหลบหนีไป

ซือฮั่นเฟยสมเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค กล่าวอย่างหนักแน่นว่า "พี่ปี้ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ขอเพียงไม่แพ้พ่ายล้มตาย เราขอกล่าวในนามข่านแห่งมองโกล รับรองว่าไม่มีผู้ใดขัดขวางท่าน"

มันไม่ใช้ชื่อซือฮั่นเฟย หากแต่กล่าวในนามข่านแห่งมองโกล เพราะกลัวว่าหากมันพลาดท่าเสียชีวิต ทหารมองโกลยามโกรธแค้นจะขัดคำสั่งนับว่าแสดงออกถึงความถือดีและจริงใจ

หวงอี้ : เอ๊ียน / น.นมวิตน์ : แปล

ซือฮั่นเฟยยังใช้ภาษามองโกลกับทหารมองโกลเที่ยวหนึ่ง

ไม้เท้าคู่สุดยอดลอบยอมรับนับถือ

ซือฮั่นเฟยกรีดวาดหอกยาวช้าๆ บังเกิดเป็นกระแสพลังราวมีดดาบขุมแล้วขุมเล่า

ไม้เท้าคู่สุดยอดตวาดก้อง จนสะท้านทั่วบริเวณ

รอบบริเวณบังเกิดเสียงกระเบื้องปริแตกดังขึ้น แสดงให้เห็นถึงอานุภาพของเสียงตวาดครั้งนี้

ก่อนที่มันจะตวาดเป็นคำรบสอง ซือฮั่นเฟยก็จ้วงแทงหอกออก

หอกนี้คล้ายระลอกคลื่น จมลงแล้วผุดขึ้น สภาวะหอกกลับเชื่องช้าลงทุกขณะ ไม่มีผู้ใดรู้สึกว่านั่นเป็นทวนเหล็กกล้าซึ่งเป็นของตาย หากแต่คล้ายมังกรพิษที่มีชีวิต อาศัยลูกคลื่นหนุนเนื่อง ลอยกระเพื่อมจู่โจมใส่ไม้เท้าคู่สุดยอดซึ่งอยู่ห่างสองวา

บรรพชนหอกกับปี้เยี่ยจิงบนหอสูงกลับปราศจากสุ้มเสียงใด คล้ายกลืนหายเข้ากับราตรีกาล

ทิศทางที่ซึ่งฟู่อิงจากไป แว่วเสียงตวาดต่อสู้ดังมา มือหยุ่นเยียบหักล้างกับศัตรูแล้ว

บนหลังคาซึ่งซือฮั่นเฟยกับไม้เท้าคู่สุดยอดยืนอยู่ เต็มไปด้วยทหารมองโกลที่ถือคบไฟ แสงไฟลุกไหม้ดังเพียะพะ

ไม้เท้าคู่สุดยอดหลับตาลง รู้ขุมขนทั่วร่างล้วนรู้สึกถึงเส้นทางที่หอกยาวจู่โจมมา

เมื่อหอกยาวห่างจากมันเพียงหกเชียะ สภาวะหอกยิ่งเชื่องช้าลง แต่พลังลมที่บังเกิดขึ้น กลับกระพือผมเผ้าและเสื้อผ้าของมันพัดพลิ้วไปด้านหลัง แรงกดดันอันน่าตระหนก ยิ่งทำให้มันหายใจไม่สะดวก

ไม้เท้าคู่สุดยอดตวาดก้องอีกครา ไม้เท้าทั้งคู่อันลือลั่นดีดพุ่งไปเบื้องหน้า กระแทกถูกปลายแหลมของหอกโดยพร้อมเพรียง จากนั้นดีด

ตัวไปตามสภาวะ

ข้อมือทั้งสองของซือฮั่นเฟยสะท้านแล้วสะท้านเล่า ท่าจู่โจมของไม้เท้าคู่สุดยอดทั้งสองครั้งแฝงพลังหนึ่งแข็งหนึ่งอ่อน พอดีสลายพลังของมัน จากนั้นดีดตัวไปด้านหลัง หลบรอดจากท่วงท่าตามหลังที่หวดออกจากส่วนปลายของหอก นับเป็นคู่มืออันร้ายกาจนัก

ซือฮั่นเฟยแทนที่จะรุกไล่กลับล่าถอย ประจวบกับยามนั้นไม้เท้าคู่สุดยอดพุ่งย้อนกลับมา พริบตานั้นไม้เท้ากับหอกปะทะกันหลายร้อยครา

รอบบริเวณบังเกิดกระแสพลังลมหวนอย่างรุนแรง เศษกระเบื้องบนหลังคาปลิวขึ้นฟ้าตลอดเวลา

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง มังกรพยัคฆ์สัประยุทธ์กัน

บรรพชนหอกกับปี้เยี่ยจิงก็เข้าสู่ช่วงตัดสินความเป็นความตาย

สายตาของทั้งสองคมกล้าประดุจเหยี่ยว จับจ้องมองอีกฝ่ายเขม็งนิ่ง

บรรพชนหอกยืนแน่วนิ่ง ถือหอกปลายแหลมทั้งสองด้านด้วยมือขวาเก็บซ่อนไว้ด้านหลัง โผล่พันช่วงหนึ่งอยู่เหนือศีรษะ อีกมือหนึ่งทำท่าฟาดฟันจ่อใส่ปี้เยี่ยจิงซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของหอสูง

ปี้เยี่ยจิงก็โคจรหมุนเวียนพลังลมปราณภายในกาย สองมืององุ้มดั่งกรงเล็บ หนึ่งอยู่บนหนึ่งอยู่ล่างตระเตรียมจู่โจมอย่างสุดกำลัง

เพราะการตายของหานกงตู้ ทั้งสองเพาะเป็นความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน

ปี้เยี่ยจิงกู่ร้องดังยาวนาน ยุติการเผชิญหน้าอันยืดยาว เปิดฉากจู่โจมขึ้น

มันกระโดดขึ้นกลางอากาศเหนือหอสูง กรงเล็บทั้งสองกลับกายเป็นหมัด กระแทกลงใส่บรรพชนหอกอย่างดุดัน

หอกปลายแหลมทั้งสองด้านของบรรพชนหอกดีดขวับขึ้นฟ้า แผ่กระจายเป็นประกายสีขาวนับหมื่นสาย

ปี้เยี่ยจิงหัวร่อเฮอะเฮอะ หมัดกลับกลายเป็นมีดดาบ ฟันใส่ปลายแหลมของหอก มันมีพลังการฝึกปรือกว่าหกสิบปี ย่อมไม่รวบรัดธรรมดา

ทันใดเงาหอกสลายหายวับ กลับกลายเป็นประกายสีขาวสายหนึ่ง ปักใส่ท้องน้อยของปี้เยี่ยจิง

ปี้เยี่ยจิงสงสัยใจยิ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้บรรพชนหอกมิใช่เปิดช่องโหว่บนศีรษะหรอกหรือ แต่ยามต่อสู้ชิงชัยไหนเลยขบคิดมากความได้ พลันบิดเอวดีดตัวขึ้นไปอีกครา เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน หลบเลี่ยงจากปลายแหลมของหอก สองมือกลับคืนเป็นหมัดอีกครั้ง กระแทกลงยังศีรษะของบรรพชนหอก

บรรพชนหอกเงยหน้าขึ้น ปี้เยี่ยจิงมองเห็นแววตาเด็ดเดี่ยวของมัน บังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง แต่ไม่ทันเปลี่ยนแปลงชะตากรรมซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นแก่คนทั้งสองได้

หอกปลายแหลมทั้งสองข้างแยกออกจากกัน

กลายเป็นหอกสั้นสองเล่ม

บรรพชนหอกดีดตัวขึ้นราวกระสุนที่ถูกยิง ใช้ศีรษะพุ่งชนใส่หมัดเหล็กของปี้เยี่ยจิง

ส่วนหมัดของปี้เยี่ยจิงกระแทกใส่ศีรษะของบรรพชนหอก ได้ยินเสียงกะโหลกของศัตรูแตกสลาย ขณะเดียวกันขมับทั้งสองของมันปวดแปลบอย่างรุนแรง ขณะที่บรรพชนหอกพุ่งชนใส่หมัดเหล็กของมัน ก็ยกมือปักหอกสั้นทั้งคู่ ใส่ขมับซ้ายขวาของมัน

ปี้เยี่ยจิงเข้าใจแล้ว บรรพชนหอกทราบดีว่า คืนนี้ต้องตายแน่นอน จึงฉุดลากมันลงสู่ปรภพด้วย นั่นเป็นความคิดสุดท้ายในชีวิตมัน

บนหอสูงบังเกิดเสียงร้องก้อง เงาร่างสองสายกลิ้งตกลงมา

เสียงโครมโครมเมื่อทั้งสองร่วงหล่นลงมากลางถนนพร้อมกัน

ยอดฝีมือทั้งสองต่อสู้จนดกตายตามกัน

ไม้เท้าคู่สุดยอดกระทั่งเวลาทอดถอนใจใช้ความคิดยังไม่มี หอกยาวของซือฮั่นเฟยก็ร่ายรำเปลี่ยนแปลง ตระเตรียมจู่โจมครั้งสุดท้ายที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน

หอกยาวเริ่มผลักดันเข้าหามัน

มันรู้สึกถึงแรงกดอันน่าตระหนกอันเนื่องมาจากหอกยาว

ขณะที่ซือฮั่นเฟยสงบจิตใจอย่างแน่วแน่

มันคือหอกยาว หอกยาวก็คือมัน

ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเราอีก

พลังฝีมือของไม้เท้าคู่สุดยอดยังกล้าแข็งกว่าที่มันคาดคิดไว้ เป็นที่แน่ใจว่าสามารถแทนที่พระธุดงค์ขวางดาบ

อาณาจักรมองโกลมีชะตาแรงกล้า ก่อเกิดบุพพามารเมิ่งเซ่อสิง ราชครูปาซือปาและตัวมัน ถือว่าพ้องกับหลักเหตุผลของฟ้า แต่ที่ไม่เข้าคือราชวงศ์ซ้องล่มสลายไปแล้ว ยังปรากฏสุดยอดฝีมือเช่นฟู่อิงกับไม้เท้าสุดยอดผุดขึ้นมา นับว่าขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

อย่าว่าแต่ยังมีมังกรเทพยดาเห็นหัวไม่เห็นหางเช่นปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหล

ไม้เท้าคู่สุดยอดที่ห่างไปส่งเสียงกู่ร้องเบาๆ ตอนแรกแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน คล้ายแว่วมาจากนรกขุมที่สิบแปด ต่อจากนั้นพลันยึดครองทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน

ซือฮั่นเฟยคล้ายตกอยู่กลางลมพายุ ราวกับกำลังทวนน้ำไป มันทราบว่าไม้เท้าคู่สุดยอดหลอมรวมพลังลมปราณประจำตัวเข้ากับเสียงกู่ เปิดฉากจู่โจมต่อตนเอง หากจิตวิญญาณของตนเองเผยช่องว่างจุดอ่อนเพียงเล็กน้อยจะถูกสะกดเอาไว้

ทั้งสองเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของการต่อสู้แตกหักแล้ว

ไม้เท้าทั้งสองข้างของไม้เท้าคู่สุดยอดกระแทกใส่หอกยาวที่เสือกแทง

ใส่มันอย่างช้า ๆ

หอกกับไม้เท้าซึ่งเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าใกล้เข้าไปทุกขณะ
และคล้ายรวดเร็วปานฟ้าร้อง
ทั้งสองฝ่ายล้วนเข้าใจจิตเจตนาของอีกฝ่าย

หอกกับไม้เท้ากลายเป็นวัตถุประหลาดซึ่งมีลักษณะนิสัย มีอารมณ์ความรู้สึก และมีจิตปณิธาน

คนทั้งสองพลันพบเห็นเรื่องประการหนึ่งพร้อมกัน สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ด้วยพัฒนาการเฉพาะหน้า เมื่อหอกยาวแทงทะลุอกไม้เท้าคู่สุดยอด จะเป็นเวลาที่ไม้เท้าทั้งสองข้าง กระแทกศีรษะของซือฮั่นเฟยแหลกลาญไป

ไม่มีผู้ใดกล้าเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย พลังสภาวะและระดับความเร็วล้วนยืดขยายถึงที่สุด ความเปลี่ยนแปลงแม้สักน้อยนิด รังแต่เร่งความเร็วของฝ่ายตรงข้าม เพิ่มพลังสภาวะของศัตรกล้าแข็งขึ้น กลายเป็นตนเองผ่อนคลายอีกฝ่ายยืดยาว

ไม่ว่าเป็นความต้องการหรือไม่ ลูกธนูถูกพาดกับสายธนูแล้ว
ยอดฝีมือทั้งสองเดินไปสู่จุดจบของการตกตายตามกัน

ไม้เท้าคู่สุดยอดแค่นเสียงหนัก ๆ คำหนึ่ง บังคับไม้เท้าทั้งคู่กลับคืนหงายร่างตีลังกาไปด้านหลัง

ภายใต้การรุกอย่างสุดกำลังของซือฮั่นเฟยการปรับเปลี่ยนจากรุกเป็นรับเช่นนี้ ไม่ต่างกับการฆ่าตัวตาย

ซือฮั่นเฟยกู่ร้องดังยาวนาน แทนที่จะรุกไล่กลับล่าถอย รั้งหอกยาวกลับเก็บซ่อนอยู่ด้านหลัง

ไม้เท้าคู่สุดยอดหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า “พี่ซือสมเป็นวีรบุรุษจริง ๆ”

ซือฮั่นเฟยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “พี่ปี้พาตัวเองเข้าเสี่ยง หยุดม้าที่ริมหน้าผา หลีกเลี่ยงจากสภาพตกตายตามกัน เราไหนเลยฉวยโอกาสลงมือ

จนถูกตราหน้าว่าไร้คุณธรรมได้?"

ไม้เท้าคู่สุดยอดถามว่า "การต่อสู้รอบนี้ยังจะดำเนินต่อไปหรือไม่?"

ซือฮั่นเฟยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า "การต่อสู้รอบนี้ถือว่าเสมอ พี่ปี้เชิญจากไป แต่ว่าครั้งหน้าพบกันใหม่ เราจะลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ หมายมั่นกำจัดพี่ปี้ให้จงได้"

มันล่วงรู้ถึงความน่ากลัวของไม้เท้าคู่สุดยอด ดังนั้นไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายต่อสู้อย่างยุติธรรมอีก

ไม้เท้าคู่สุดยอดเห็นมันไม่ปิดบังอำพราง จึงกล่าวคำ *"ประเสริฐ"* ติดต่อกัน กวาดตาไปยังที่ซึ่งบรรพชนหอกทอดร่างเป็นซากศพ ปากกล่าวว่า "ไม่ทราบว่ามือหยุ่นเยียบกับฟู่อิงเป็นตายร้ายดีอย่างไร?"

แว่วเสียงจั่วเหอดังจากบนหลังคาด้านขวามือว่า *"มือหยุ่นเยียบต่อสู้จนตัวตาย ฟู่อิงหนีหายจนไร้ร่องรอย พี่ปี้สมควรคลายใจได้"*

ไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิงกู่ร้องด้วยความรันทด กระโดดข้ามหลังคาบ้านเรือน กลืนหายกับความมืด ทหารมองโกลก็ไม่ได้สกัดขัดขวาง

ซือฮั่นเฟยแหงนมองจันทรา ครุ่นคิดว่าเอ่ยถึงศัตรูที่น่ากลัวที่สุดยังคงนับฟู่อิงอยู่อันดับแรก

พายุฝนตั้งเค้า

ฟู่อิงกอดรัดวัวบ้าตัวหนึ่ง ที่ด้านหลังเป็นเกวียนซึ่งเกิดเปลวอัคคีพวยพุ่งขึ้นฟ้า แทบไม่รู้สึกตัวว่าอยู่แห่งหนใด วัวบ้าใช้ระดับความเร็วที่น่าตระหนกวิ่งออกจากสมรภูมิการต่อสู้

หลังจากผ่านการพักผ่อนโคจรพลัง ฟู่อิงค่อยฟื้นฟูพละกำลังมาบ้างมาตรว่ายังไม่สามารถเกร็งลมปราณลงมือ แต่ยังสามารถหลบหนีไป

ยามนั้นเสียงฝีเท้าม้าอันสะเทือนเลื่อนลั่นยิ่งมายิ่งเข้าใกล้ ทหารมองโกลจำนวนมากควบม้าไล่กวดตามมา ฟู่อิงปลุกปลอบสติ กระโดดพ้นจากหลังวัวร่วงลิ่วลงในเงามืดที่มุมถนน

เกาเตี่ยนจิ้งก็ยืนอยู่ริมหน้าต่าง มองดูแสงคบไฟซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของทะเลสาบ ข้างหูแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันสะท้านถึงแผ่นฟ้า หัวใจเต้นระทึกตูมตาม ไม่ทราบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวมารนั้นหรือไม่ พลันแว่วเสียงตบประตูดังขึ้น

ประตูบ้านถูกผลักเปิดออก มนุษย์โลหิตผู้หนึ่งถาโถมเข้ามา

นั่นมิใช่ฟู่อิงยังมีผู้ใด?

ฟู่อิงกล่าวว่า "รีบเช็ดคราบโลหิตที่หน้าประตูทิ้งไป"

เกาเตี่ยนจิ้งรีบปฏิบัติตาม

หวงอี้ : เอ๊ียน / น.นพรัตน์ : แปล

ฟู่อิงนอนกับพื้น กระทั่งเรี่ยวแรงกระดิกนิ้วยังไม่มี เกาเตี่ยนจิ้งเบือนหน้ามองมา ฟู่อิงจึงยิ้มพลางกล่าวว่า “คุณหนูเกา ข้าพเจ้ารุดมาฟังท่านดีดพิณ”

เกาเตี่ยนจิ้งขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า “หากท่านยังไม่พักผ่อน คงต้องรอถึงชาติหน้าค่อยได้รับฟัง”

ฟู่อิงหลับตาลง นับตั้งแต่การชุมนุมที่ศาลเจ้าซันจวินบนที่ราบหลิวหม่าเป็นต้นมา เขาไม่เคยพบกับความสงบถึงเพียงนี้มาก่อน

ตำรางักฮุยส่งมอบให้แก่หลงจุนอี้แล้ว ความสำเร็จล้มเหลวภายหลังจากนี้ สุดที่ฟู่อิงจะข้องเกี่ยวได้ ทั้งยังเป็นเรื่องของวันหน้าแล้ว

เมื่อฟู่อิงตื่นขึ้นมา ก็เป็นยามเที่ยงของวันที่สอง กลับหลับไหลไปหกชั่วยามเต็มๆ

ฟู่อิงอาศัยการหลับอย่างสนิท หลอมรวมเข้ากับฟ้าดิน ยามนี้ตื่นขึ้นมา รัสึกมีกำลังวังชาอย่างเต็มเปี่ยม อาการหมดเรี่ยวสิ้นแรงหลังกรำศึกอาบเลือดปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง

ฟู่อิงกวาดตามองรอบข้าง พบว่าอยู่ในห้องเล็กๆ ที่เงียบสงบ ตกแต่งอย่างเรียบง่ายหลังหนึ่ง นอกจากลิ่นหอมจางๆ แล้ว ไม่อาจนึกโยงว่านี่เป็นห้องส่วนตัวของหญิงสาวนางหนึ่ง โดยเฉพาะหญิงงามที่มีศิลปวิทยาอาศัยเสียงพิณสร้างชื่อทั่วแดน**เจียงหนัน** *(ดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)* เช่นเกาเตี่ยนจิ้ง

ฟู่อิงลุกจากเตียงเดินออกจากห้อง มาถึงห้องรับแขกที่ตกแต่งพอประมาณหลังหนึ่ง

ความทรงจำเมื่อคืนของตนเองสิ้นสุดในที่นี้ คาดว่าเกาเตี่ยนจิ้งต้องเปลืองมือเปลืองเท้า เคลื่อนย้ายตนเองขึ้นไปบนเตียงของนางไม่น้อย ด้วยหญิงงามอันหยดย้อยเช่นนาง กับสภาพอันทุลักทุเลตอนนั้น ฟู่อิงพอหวน

นึกถึง เกิดความรู้สึกสมใจที่ได้กลั่นแกล้งก่อกวนชนิดหนึ่ง

ที่กลางห้องรับแขกจัดวางโต๊ะพิณ บนโต๊ะเตี้ยมีพิณโบราณเจ็ดสายคันหนึ่ง ตอนนี้พิณอยู่คนไม่อยู่ ตามเหตุผลยังไม่ถึงเวลาที่เกาเตี่ยนจิ้งจะไปทำงานที่หอกระจายหอม

โฉมสะคราญอยู่หนใด?

พลันปรากฏกลิ่นหอมของข้าวปลาอาหารโชยมา ฟู่อิงท้องลั่นโครกคราก รีบสืบเสาะไปยังที่มาของกลิ่นหอม

ฟู่อิงลังเลเล็กน้อย ค่อยผลักประตูข้างด้านขวามือของห้องรับแขกออก

ภายในเป็นห้องหนังสือหลังหนึ่ง กึ่งกลางห้องตั้งโต๊ะหนังสือตัวหนึ่ง ยามนี้ที่จัดวางบนโต๊ะมิใช่หนังสือหนังหา ที่แท้เป็นข้าวและกับซึ่งปิดฝาเอาไว้

ฟู่อิงไม่เกรงอกเกรงใจ นั่งลงรับประทานเป็นการใหญ่

ในใจของเขาบังเกิดความอบอุ่น คล้ายสูดได้กลิ่นหอมจากมือเรียวงามของเกาเตี่ยนจิ้ง

เมื่อมองผ่านหน้าต่างห้องหนังสือออกไป ที่เบื้องนอกมีไม้ดอกร่มรื่นเต็มไปด้วยชีวิตชีวา

บ้านของเกาเตี่ยนจิ้งแม้ไม่ใหญ่โต แต่เฉกเช่นนกกระจิบ แม้ตัวเล็กแต่มีเครื่องในครบถ้วน เป็นสถานที่เหมาะกับการอยู่อาศัยอย่างสงบ

หญิงงามนางนี้กอปรด้วยบุคลิกลักษณะพิเศษชนิดหนึ่ง ต่างกับสามัญชนอันคร่ำครึ ได้แต่พิศดูแต่ไกล

ไม่ทราบว่าแส้ทวนลมลู่หลันถิงกับนางมีความสัมพันธ์อันใด เมื่อตอนที่ตนเองส่งมอบจดหมายของลู่หลันถิงแก่นาง นางกลับฉีกทิ้งไป นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ

ในยามนั้นแว่วเสียงผลักประตูเบาๆ เงาร่างอันอ้อนแอ้นแช่มช้อยของเกาเตี่ยนจิ้งพลิ้วกายเข้ามา ใบหน้าอันงามงดยังสงบราบเรียบถึงเพียงนั้น

ฟู่อิงกล่าวด้วยความขอบคุณว่า “คุณหนูเกามีวิชาพิณล้ำเลิศ นึกไม่ถึงฝีมือการปรุงอาหารก็ยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้”

เกาเตี่ยนจิ้งเห็นเขานั่งสงบแน่วนิ่ง มาตรว่าวางท่าเชื่องโข แต่น้ำเสียงแสดงว่ากล่าวจากใจจริง ทำให้ไม่อาจอาละวาดได้ จึงกล่าวว่า “ท่านรับประทานอย่างมูมมาม คล้ายวัวเคี้ยวดอกโบตั๋น ไหนเลยล่วงรู้ถึงรสชาติ?”

หวนนึกถึงบุรุษผู้นี้บันดาลให้จิตใจตัวเองเกิดระลอกขึ้น เมื่อครู่นางเพิ่งไปยังหอกระจายหอม ยกเลิกนัดหมายดีดพิณในคืนนี้ เพื่อมีเวลาอยู่บ้านให้มากกว่าเดิม

ยามนั้นปรากฏผีเสื้อคู่หนึ่งโบยบินถึงริมหน้าต่าง ปีกทั้งสองข้างยามโบกกระพือ เผยเห็นลวดลายอันสวยงามตามลำตัว ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง โบยบินอยู่ท่ามกลางต้นไม้ใบหญ้าโดยเสรี

ฟู่อิงเห็นเกาเตี่ยนจิ้งเหม่อมองดูผีเสื้อที่บินร่อนคู่นั้น ด้วยจิตใจที่จดจ่อ จึงกล่าว “ผีเสื้อลายค่นี้สวยงามยิ่ง”

เกาเตี่ยนจิ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ที่ข้าพเจ้าสนใจมิใช่เปลือกนอกที่สวยงามของพวกมัน” นางขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าวอีกว่า *“ข้าพเจ้าอิจฉาเลื่อมใสพวกมัน ผีเสื้อมีชีวิตที่กระชั้นสั้น ทำให้พวกมันผ่านทุกช่วงเวลาที่แปลกใหม่ประทับใจ ภาพลักษณ์ที่ไม่สร้างความเร้าใจแก่พวกเรา เช่น อาทิตย์ทอแสงอาทิตย์ตกดิน ฝนน้ำค้างลมโชยโบก ล้วนเป็นความตื่นเต้นยินดีต่อพวกมัน ไม่มีการทบทวนซ้ำ และไม่มีเวลาที่สูญเปล่า”*

ฟู่อิงบังเกิดความประหลาดใจ ต้องใช้สายตาอีกแบบหนึ่งมองดูนางมุมมองของเกาเตี่ยนจิ้งนี้แฝงหลักปรัชญา แต่เต็มไปด้วยกลิ่นอายอันเศร้าสร้อย ต้องนึกใคร่ครวญในใจ

เกาเตี่ยนจิ้งกล่าวว่า “เหตุใดท่านไม่ถามถึงชะตากรรมของพันธมิตรร่วมรบของท่าน?”

สุ้มเสียงของนางแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ฟู่อิงกลับเงยหน้าขึ้น

แน่นอน หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือจากไปในบัดดล นึกถึงตอนนี้ฟู่อิงจึงผุดลุกขึ้น

ขณะไม่ทราบว่าจะเอ่ยปากอย่างไร เกาเตี่ยนจิ้งชิงกล่าวว่า “ท่านคิดไปแล้ว?”

ฟู่อิงกล่าวว่า “บุญคุณของคุณหนูเกา เราผู้แซ่ฟู่ไม่ขอลืมเลือน วันหน้ามีวาสนา ย่อมได้พบกันใหม่”

เกาเตี่ยนจิ้งหันหลังให้ช้าๆ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “เราท่านต่างอุดมการณ์ ไม่อาจร่วมกระทำเรื่องราว พบหน้าหรือไม่มีข้อแตกต่างอันใด?”

ฟู่อิงความจริงคิดกล่าววาจาระรื่นหูสักหลายคำ แต่หวนนึกถึงไม่ควรรั้งอยู่นาน จึงลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง หันกายจากไป

บนท้องถนนแสงแดดแผดจ้า ดินฟ้าอากาศแจ่มใส

ฟู่อิงเดินส่ายอาดๆ ไปตามตลาดร้านถิ่น ไม่คล้ายกับเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของฝ่ายมองโกล

ในความคาดคิดของเขา ยอดฝีมือฝ่ายมองโกลที่ร่วมล้อมปราบเขาตอนนี้ยังอยู่ในช่วงพักผ่อน โดยเฉพาะยอดฝีมือที่เคยต่อสู้กับเขาหรือไม้เท้าคู่สุดยอด ยิ่งต้องขังตัวเองฝึกฝีมือในห้องหับอันมิดชิด ฟื้นฟูพลังลมปราณที่สูญเสียไป โดยขึ้นอยู่กับพลังการฝึกปรือของแต่ละคน เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นเช่นเดียวกับฟู่อิง ซึ่งใช้เวลาหกเจ็ดชั่วยามก็ฟื้นฟูพลังฝีมือดังเดิม

ตอนนี้กล่าวได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่แนวป้องกันของฝ่ายมองโกลเปราะบางที่สุด

แน่นอน ซือฮั่นเฟยเจ้าความคิด ต้องวางมาตรการเอาไว้ มิให้ศัตรูฉกฉวยโอกาสได้ แต่เป็นที่แน่ใจว่าต้องเน้นการป้องกันที่ด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ

บนท้องถนนมีผู้คนสัญจรดับคั่ง บางครั้งปรากฏทหารมองโกล

ขบวนแล้วขบวนเล่าเคลื่อนผ่านไป ล้วนไม่รู้จักฟู่อิง แสดงว่าไม่ได้เข้าร่วมการต่อสู้เมื่อคืน

เหล่านี้ล้วนเป็นทหารรักษาความสงบ เปรียบกับหน่วยรบเมื่อคืน แสดงว่ามีภาระหน้าที่และขอบเขตความเคลื่อนไหวที่แตกต่าง

ฟู่อิงเดินตรงไปยังประตูเมือง ในใจเพียงคิดไปจากที่นี้โดยเร็ว หลังจากนี้จะไปที่ใดสู่แห่งหนไหน รอจนออกจากเมืองแล้วค่อยคิดอ่าน พร้อมกันนั้นบังเกิดความคิดหลายประการขึ้น...ไม่ทราบจู้ฮูหยินเป็นอย่างไร? ฉีปี้เสาใช่ติดตามหลงจุนอี้กลับลงใต้ไปโดยปลอดภัยหรือไม่?

ในยามนั้น ฟู่อิงรู้สึกตัวว่าถูกคนสะกดรอยตาม

ฟู่อิงไม่แสดงท่าทีผิดปรกติ ถลันวูบเข้าตรอกแคบตรอกหนึ่ง เห็นสองฟากข้างก่อกำแพง ตรอกแคบทั้งเส้นเห็นอย่างชัดเจน ฟู่อิงกำลังใคร่ครวญว่าคนสะกดรอยยังจะติดตามอย่างไรโดยไม่ถูกพบเห็น ก็มีคนเดินเข้าตรอกแคบมาอย่างเร่งร้อน

ฟู่อิงเลื่อนมือแตะด้ามดาบ แผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันขุมหนึ่งออกครอบคลุมผู้มาเอาไว้

คนสะกดรอยเป็นชายกลางคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้คุ้นหน้าคุ้นตา จากนั้นฟู่อิงจดจำออกว่าตอนอยู่บนหอกระจายหอม คนของหลงจุนอี้ ซึ่งนำโดยฉีปี้เสาลอบจู่โจมกวนเจี๋ยและพวก คนผู้นี้ก็อยู่ในจำนวนนั้น จึงรีบรั้งพลังการฆ่าฟันกลับมา

ชายกลางคนนั้นกระแทกนั่งลงกับพื้น ใบหน้ากลายเป็นขาวซีด หอบหายใจไม่หยุดยั้ง มาตรว่าฟู่อิงยังไม่ลงมือ แต่รังสีการฆ่าฟันของเขาเฉกเช่นทัพม้าโถมทะยาน มือดีเช่นนี้ไหนเลยต้านทานรับได้ ชายกลางคนนั้นรู้สึกมีพลังกดดันอันมหาศาลกดกระแทกใส่ทรวงอก พลังอันกล้าแข็งขุมนี้ยังแฝงแรงดึงดูดชนิดหนึ่ง ทำให้มันคิดล่าถอยก็ทำไม่ได้ พริบตานั้นลมหายใจติดขัด อวัยวะภายในคล้ายจะระเบิด ตลอดทั้งร่างปวดแปลบราวถูกเข็ม

แทง หากมิใช่ฟู่อิงรั้งพลังการฆ่าฟันกลับคืน เกรงว่ามันคงขาดใจตาย มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังได้รับความเจ็บปวดทรมานอย่างมาก

ฟู่อิงยืนอยู่ที่ห่างไปวาเศษ จับตาดูชายกลางคนที่นั่งกับพื้นอย่างเย็นชา ทำท่านิ่งเฉยดูดาย ท่าทีเช่นนี้บังเกิดเป็นความกดดันทางจิตใจ ดังนั้นชายกลางคนนั้นพอหายใจตามปรกติ รีบลุกขึ้นยืน กล่าวอย่างเปิดอกว่า "จอมยุทธ์ฟู่โปรดอภัยที่ผู้น้อยเสียมารยาท เรา**เจิ้งตงเฉิง** ทำงานให้กับคุณหนูฉีปี้เสาในสังกัดจอมทัพหลงจุนอี้ คราครั้งนี้ได้รับคำสั่งคุณหนูเชิญจอมยุทธ์ฟู่ไปพบปะสนทนา"

ฟู่อิงขมวดคิ้วกล่าวว่า "หรือว่าคุณหนูฉีไม่ได้ติดตามหลงจุนอี้กลับมณฑลกวางตุ้งตอนใต้?"

ชายกลางคนนามเจิ้งตงเฉิงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "เป็นเช่นนั้นจริง แต่สาเหตุความนัยของเรื่องเราไม่ทราบชัด ดูท่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับจอมยุทธ์ฟู่ เพราะว่าคุณหนูฉีกระจายกำลังคนทั้งหมด สั่งให้หาตัวจอมยุทธ์ฟู่ให้พบ"

ฟู่อิงคาดเดาว่าคนผู้นี้ทราบเรื่องอย่างจำกัด ดูท่ามีแต่พบกับฉีปี้เสาค่อยล่วงรู้สาเหตุความนัย

ฟู่อิงพบกับฉีปี้เสาที่บ้านเล็กๆ ทางตัวเมืองตะวันออกหลังหนึ่ง

นางผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักบู๊ที่รัดรูปสีน้ำเงินทะเลสาบ แฝงความเข้มแข็งองอาจ หมดจดสดใสน่าประทับใจ เป็นเสน่ห์ความงามอีกแบบหนึ่ง

ฉีปี้เสาโบกมือไล่ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งหมดไป

รอจนภายในห้องเพียงหลงเหลือพวกเขาสองต่อสอง นงรามเฉิดฉันซึ่งเปลือกนอกปฏิเสธผู้คนจนห่างไกล มีรูปโฉมความงามเป็นที่เลื่องลือนางนี้กลับคล้ายภูเขาน้ำแข็งที่พลันละลายลูกหนึ่ง โผกายดุจนางแอ่นคืนสู่รวงรังเข้าสู่อ้อมอกของฟู่อิง

ฟู่อิงคล้ายโอบกอดอัคคีกลุ่มหนึ่ง หวนนึกถึงที่ริมทะเลสาบซีหู ตนเอง

แบกร่างอันงดงามนี้สู้ศึกตลอดราตรี พลันพบว่าหญิงงามในอ้อมอกกลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเลือดเนื้อตนเอง นั่นเป็นคืนหนึ่งที่ยากลืมเลือนจริงๆ

จันทร์กระจ่างยังคงอยู่ สาดส่องโฉมตรูคืนถิ่น*

ฉีปี้เสาเงยหน้าขึ้นในอ้อมอกของเขา ใช้เส้นเสียงที่เต็มไปด้วยแรงดึงดูดใจของนางกล่าวเบาๆ ว่า “ฟู่อิง ฟู่อิง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ได้พบกับท่านอีกแล้ว”

ในช่วงสงครามรบพุ่งวุ่นวายเช่นนี้ คิดตามหาคนผู้หนึ่ง หากมิใช่ลิขิตของโชคชะตา ไม่ต่างกับงมเข็มในมหาสมุทร

ฟู่อิงหลับตาลงครุ่นคิด ประสบการณ์ในยี่สิบกว่าวันที่ผ่านมานี้ ช่างเพริศแพร้วเปลี่ยนแปลง มากมีสีสันและคาดคิดไม่ถึงปานนั้น

ฉีปี้เสามองดูบุรุษที่นางเคยฝากชีวิตไว้ เขาคล้ายกับขุนเขาที่ตั้งตระหง่านกลางพายุฝนโดยไม่ล้มลง ในใจเต็มเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึกอันร้อนระอุ มาตรว่าต้องตายเพื่อเขา ก็ยินยอมพร้อมใจ

แว่วเสียงฉีปี้เสากระทบโสตฟู่อิงว่า “**ฟู่หลาง** *(ชายคนรักแซ่ฟู่)* หลังจากนี้พวกเราจะไปยังแห่งหนใด?”

ฟู่อิงตื่นจากห้วงความคิด กล่าวว่า “ขุนเขาลำน้ำทั่วหล้า ล้วนแต่งดงามตระการตา มีที่ใดไปไม่ได้?” ขณะกล่าว ห้วงสมองปรากฏภาพภูเขาสูงแม่น้ำใหญ่นอกกำแพงฉางเฉิงขึ้น

ฉีปี้เสาสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คล้ายกับคาดคิดไม่ถึงมาก่อน

ฟู่อิงก้มศีรษะเพ่งพิศใบหน้าของหญิงงามในอ้อมอกอย่างสงสัยใจ นึกโยงไปถึงเมื่อคราก่อนในวัดคงซานหลิงซื่อสันเขาเชียนหลี่ ก็ก้มศีรษะมองดูจู้ฮูหยินฉูฉู่เช่นนี้ อดสะท้อนใจมิได้ หวนนึกถึงปุยเมฆกลางหาวราวภูษา

---

* *จากคำกล่าวของเยี่ยนจือเต้าสมัยราชวงศ์ซ่งต้องการสื่อความหมายถึงค่ำคืนที่อยู่ร่วมกันใต้แสงจันทร์ให้ความรู้สึกที่กินใจยากลืมเลือน*

หวงอี้ : เธียน / น.ณมรัตน์ : แปล

ขาว ชั่วครู่ชั่วคราวแปรเปลี่ยนเป็นสุนัขดำ เรื่องราวทางโลกไม่จีรังยั่งยืนยาว ที่จริงแท้แน่นอนคือ “ยามนี้” ชั่วพริบตาก็กลายเป็นควันเมฆที่ผ่านตาไป

ฉีปี้เสาจ้องมองดวงตาของฟู่อิง รู้สึกถึงอารมณ์ความรู้สึกในดวงตาของเขา กล่าวเบาๆ ว่า “ฟู่หลาง ชาติบ้านเมืองรุ่งเรืองเสื่อมโทรม ทุกผู้คนล้วนมีภาระ ด้วยคุณสมบัติอันเลิศล้ำของท่าน ไยไม่ร่วมกับพวกเราขับไล่อริราชศัตรู ช่วยเหลือปวงประชาหลุดพ้นจากทุกข์เข็ญ?”

ฟู่อิงคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดลงยังศีรษะ บังเกิดความแหนงหน่ายแล่นจู่โจมจิตใจ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “เราผู้แซ่ฟู่ไม่มีจิตปณิธานใหญ่ ยากจะแบกรับหน้าที่สำคัญได้”

รู้สึกร่างของหญิงงามในอ้อมอกกลับกลายเป็นแข็งทื่อ ถึงแม้ทั้งสองยังโอบกอดกันแนบแน่น แต่ความรักอันซาบซึ้งเมื่อครู่กลับอันตรธานไปสิ้น

ฉีปี้เสาผลักไสฟู่อิงออกเบาๆ หันหลังให้กับอีกฝ่าย กล่าวว่า “ฟู่หลาง ท่านไหนเลยนึกถึงแต่ตัวเองผู้เดียวได้ คราก่อนท่านเสี่ยงชีวิตบกลงส่วังเร้นลับใต้ดิน นำตำรางักฮุยมามอบต่อพวกเรา เป็นความกล้าหาญอันยิ่งใหญ่ วันนี้สถานการณ์เปลี่ยนพลิก มีโอกาสขับไล่มองโกลไป ฟู่หลางไหนเลยนิ่งดูดายได้?”

ฟู่อิงบังเกิดความเบื่อหน่ายรำคาญ เดินช้าๆ ไปยังหน้าต่างที่อยู่ใกล้บานหนึ่ง

ที่เบื้องนอกแสงอาทิตย์สาดส่องหล้า ธรรมชาติยังงดงามถึงเพียงนั้น

แต่การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างคนต่อคนกลับไม่มีวันสิ้นสุดยุติ

แว่วเสียงอันสดใสเย็นชาของฉีปี้เสาดังขึ้นที่ด้านหลังว่า “คนต่างมีปณิธาน เราฉีปี้เสาย่อมไม่อาจคุกคามบังคับ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าจะเดินทางกลับกวางตุ้ง หากแม้นมีวาสนา อาจมีวันพบกันใหม่” กล่าวถึงตอนท้าย สุ้มเสียงสั่นเครืออยู่บ้าง

ฟู่อิงได้ยินเสียงฝีเท้าของฉีปี้เสาเดินออกนอกประตู ห่างหายไปทีละ

น้อย ห้วงสมองกลับกลายเป็นขาวว่างเปล่า

พริบตานั้น บ้านเรือนทั้งหลังคงเหลือแต่เขาคนเดียว

และหัวใจที่เย็นเฉียบของเขา

ฟู่อิงลอบตกลงใจ เพียงคิดไปจากเมืองหังโจวโดยเร็ว จึงหันกายเดินไปยังประตูบ้าน

ขณะจะผลักประตูออก มีคนชิงผลักประตูเข้ามาก่อนก้าวหนึ่ง

ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเมื่อครู่ตนเองบังเกิดความกลัดกลุ้มใจ พลังฝีมือลดทอนลงมากมาย กลับไม่รู้สึกตัวว่ามีคนเข้าใกล้

คนผู้นี้จมูกงองุ้ม รูปกายสูงใหญ่ บันดาลให้ผู้คนพบเห็นครั้งเดียวยากลืมเลือน กลับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของคนตามีสี ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บัญชาการศึกในที่นี้... *จั่วเหอนั่นเอง*

คนทั้งสองจับจ้องมองกันและกัน ดวงตาทอประกายอันเจิดจ้าออกมา

ฟู่อิงเลื่อนมือกุมด้ามดาบ ปรากฏรังสีการฆ่าฟันปกคลุมไปทั่วห้อง

จั่วเหอก็โคจรพลังฝีมือ ต่อต้านพลังสภาวะอันแข็งกล้าของฟู่อิง ทั้งสองประมือกันหลายครา มีแต่ครั้งนี้ที่เผชิญหน้ากัน

จั่วเหอกล่าวว่า "พี่ฟู่สูงเยี่ยมยิ่ง กลับฟื้นฟูพลังฝีมือรวดเร็วถึงเพียงนี้ ช่างเหนือความคาดหมายของเรานัก เป็นเหตุให้มาตรการต่างๆ ไม่อาจใช้ออกได้"

คนผู้นี้กล่าวอย่างเปิดเผยตรงๆ แม้แต่ฟู่อิงที่เป็นศัตรู ยังบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อมัน จึงกล่าว "ข้าพเจ้ากำลังจะออกจากเมือง หลังจากนี้เราท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน มีคำพูดใดโปรดกล่าวอย่างรวบรัด"

เขาได้รับความกระทบกระเทือนใจจากฉีปี้เสา เพียงคิดหลบเร้นเข้าป่าเขา ค้นหาความลับของม้วนภาพเทพประยุทธ์ ส่วนเรื่องราวทางโลกทั้งปวงไม่คิดเกี่ยวข้องอีก

จั่วเหอมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "คำพูดของพี่ฟู่

คล้ายขาดการใคร่ครวญ ควรทราบว่ายามใดที่ม้วนเข้าสู่บุญคุณความแค้นของมนุษยชาติ ไหนเลยถอนตัวไปโดยง่ายดายได้ วันนี้ที่มายังที่นี้ ย่อมมีเรื่องสำคัญคิดเรียนบอก"

ฟู่อิงขมวดคิ้ว ทำท่าขุ่นข้องรำคาญ

จั่วเหอกล่าวว่า "ท่านข่านยิ่งใหญ่มีราชโองการมาให้ปิดถนนเจิ้นเอี่ยนซึ่งเป็นถนนหลักของเมืองหังโจวตลอดทั้งสายในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของฝ่ายเรานามเมิ่งเช่อสิง จะต่อสู้กับท่านบนถนนยาว ในเวลายามเที่ยงของวันดังกล่าว ดังนั้นเราเดินทางมานัดหมายโดยเฉพาะ"

ฟู่อิงงุนงงเล็กน้อย จากนั้นแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "ท่านข่านมองโกลเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า เราผู้แซ่ฟู่คิดไปก็ไป ไหนเลยอยู่ใต้อาณัติของผู้อื่น การต่อสู้เช่นนี้เราผู้แซ่ฟู่หามีความสนใจไม่"

จั่วเหอกล่าวราวกับมีแผนเป็นมั่นเหมาะว่า "ท่านอ๋องซือฮั่นเฟยนึกถึงข้อนี้แต่แรก จึงแสดงฝีมือเล็กน้อย หวังให้ท่านตอบรับคำท้าสู้ เรื่องราวมีความจำเป็น ขออย่าได้ตำหนิ"

ต่อจากนั้นปรบมือคราหนึ่ง มือดีคนตามีสีผู้หนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่นอกหน้าต่าง สองมือโอบพิณโบราณคันหนึ่ง

ฟู่อิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทราบว่าในที่สุดยังคงชักนำความยุ่งยากให้กับเกาเตี่ยนจิ้ง

จั่วเหอกล่าวอีกว่า "ขอเพียงพี่ฟู่รุดไปตามนัด เราผู้แซ่จั่วขอใช้ศีรษะบนบ่าเป็นประกันว่า คุณหนูเกาจะปลอดภัยไร้อันตราย สามารถใช้ชีวิตในเมืองหังโจวสืบไป" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "เรายังรับประกันว่าฉีปี้เสาจะไปจากเมืองหังโจวโดยปลอดภัย เราจะไม่ออกคำสั่งล่าสังหารแต่อย่างไร"

ฟู่อิงค่อยเข้าใจในบัดดล ซือฮั่นเฟยความจริงล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของหลงจุนอี๋ตลอดเวลา แต่กลับดำเนินนโยบายผ่อนปรน ให้พวกมันเติบโตแข็งกล้าถึงกับพกนำตำรางักฮุยไป จุดประสงค์เพื่อให้ชาวฮั่นที่เป็นปฏิปักษ์

ต่อมองโกลรวมตัวกัน เพื่อจู่โจมทำลายในคราเดียว ความคิดอ่านของซือฮั่นเฟยผู้นี้ นับเป็นอัจฉริยบุรุษแห่งยุค

ซือฮั่นเฟยจึงเป็นคู่มือที่น่ากลัวที่สุด

ฟู่อิงตาสาดประกายเจิดจ้า พลันชักดาบออกถือมั่น จ่อจี้ใส่จั่วเหอแต่ไกล พลังดาบที่สะท้านทั้งดินฟ้าคุกคามจนจั่วเหอรีบดึงพลั่วคู่ออกมาสถานการณ์ทวีความตึงเครียดขึ้น

ฟู่อิงหัวร่อฮาฮา รั้งพลังกลับคืน กล่าวเสียงกังวานว่า “สามารถต่อสู้กับยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งมองโกลบนถนนยาว เป็นเรื่องอันสมใจนัก พอถึงเวลาเที่ยงเราผู้แซ่ฟู่จะรุดไปตามนัด แต่เกาเตี่ยนจิ้งต้องปล่อยตัวในทันที”

น้ำเสียงหนักแน่นยืนกราน ไม่ผ่อนปรนประนีประนอมอย่างเด็ดขาด

จั่วเหอตัดสินใจในบัดดล กล่าวอย่างจริงจังว่า “พี่ฟู่ยกขึ้นวางลงได้สมเป็นผู้กล้าอันห้าวหาญ เรานับถือเลื่อมใสนัก พี่ฟู่เมื่อรับปากก็เพียงพอแล้ว เราไหนเลยประพฤติเป็นคนต่ำช้าได้?”

ครั้นแล้วออกคำสั่งให้ปล่อยตัวเกาเตี่ยนจิ้ง และสั่งห้ามมิให้ตามล่าฉีปี้เสา

ฟู่อิงพอตัดสินใจ ก็สลัดความกลัดกลุ้มทั้งมวลพ้นจากสมอง พลิ้วกายจากไป

ทุกฝ่ายเฝ้าจับตา

วันที่เจ็ดเดือนเจ็ด ฝ่ายปกครองเมืองหังโจวปิดประกาศที่ถนนใหญ่เจิ้นเอี่ยน มีคำสั่งให้ชาวเมืองที่อาศัยอยู่สองฝั่งถนนเจิ้นเอี่ยน อพยพออกจากที่อยู่อาศัยก่อนยามจี๋ (สิบนาฬิกา) จนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าผู้ใดห้ามมิให้เข้าสู่ย่านนี้ตามเวลาดังกล่าว เมื่อถึงเวลาทหารมองโกลจะเข้าปิดล้อมสถานที่ ผู้บุกรุกต้องตาย และยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งมองโกลเมิ่งเช่อสิงจะสัประยุทธ์กับฟู่อิงบนถนนเจิ้นเอี่ยน

ข่าวดังกล่าวแพร่กระจายออกไปดุจไฟไหม้ป่า แพร่สะพัดทั่วเมืองหังโจว ต่อจากนั้นขยายไปตามมณฑลต่างๆ การสัประยุทธ์เฉกเช่นลูกธนูพาดสายต้องปล่อยออกแน่นอน

ค่ำคืนวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด

หอกระจายหอม

เกาเตี่ยนจิ้งเดินเข้าสู่หอกระจายหอม ยามนี้ในห้องโถงชั้นล่างยืนไว้ด้วยผู้คนกลุ่มหนึ่ง นอกจากกวนเจี๋ยแล้ว ยังมีเฉินไจ้ไอและเหล่ายอดฝีมือชาวฮั่น

ทุกผู้คนเห็นนางมาถึง ต่างพากันน้อมกายคารวะ

หวงอี๋ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

สีหน้าของกวนเจี๋ยไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง

รสชาติของคนทรยศย่อมยากทนทานรับได้

เกาเตี่ยนจิ้งยิ้มพลางคารวะตอบ

ทุกอิริยาบถของนางสูงส่งสง่า สร้างความลานตาแก่ผู้คน

เมื่อนางเดินขึ้นบันไดไปยังห้องพิเศษชั้นสอง ยังรู้สึกว่ายอดฝีมือชาวฮั่นที่สวามิภักดิ์ต่อฝ่ายมองโกลเหล่านี้ จับจ้องมองเงาหลังของนาง

ในยอดฝีมือเหล่านี้ นับเฉินไจ้ไอมีสายตากล้าแข็งที่สุด ฟังว่าพลังฝีมือของมันอยู่เคียงกับปี้เยี่ยจิง ค่ำคืนที่มือหยุ่นเยียบต่อสู้จนตัวตาย เป็นฝีมือของมันเอง

เกาเตี่ยนจิ้งมีความรู้สึกว่า ยอดฝีมือที่ถือดีเหล่านี้ให้ความเคารพต่อนาง เพราะเคารพยกย่องฟู่อิง ดังนั้นรักบ้านช่องเผื่อแผ่ถึงนกกา ถึงแม้ว่าพวกมันอยู่ในฐานะเป็นศัตรูกัน แต่ตอนนี้สถานการณ์แปรเปลี่ยนกลับกลาย ข่านยิ่งใหญ่แห่งมองโกลทรงอนุญาตให้บุพพามารเมิ่งเช่อสิงสัประยุทธ์กับฟู่อิง เท่ากับยอมรับในศักดิ์ศรีของฟู่อิง ดังนั้นฟู่อิงแม้เป็นศัตรูคู่แค้นของฝ่ายมองโกล แต่ต่อให้เขาเดินส่ายอาดๆ กลางถนนหนทาง ก็ไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องตอแยเขา

ทุกประการรอตัดสินชี้ขาดในวันสัประยุทธ์

นางเดินไปเดินไป มาถึงห้องข้างหลังหนึ่ง ภายในห้องมีชายกลางคนผู้หนึ่งนั่งรออยู่ คนผู้นี้มีหน้าตาโอ่อ่าอาจหาญ บุคลิกท่วงท่าไม่ธรรมดา หามีท่าทีร้อนรุ่มรำคาญที่ต้องรอนานไม่

เกาเตี่ยนจิ้งเดินเข้าห้องข้าง มันรีบผุดลุกขึ้นเชื้อเชิญให้นั่งลง

ภายในห้องจัดวางพิณโบราณของนาง เกาเตี่ยนจิ้งก็ไม่กล่าวมากความ นั่งลงที่หน้าโต๊ะพิณ หลังจากปรับเสียงสำเนียง ก็ดีดบรรเลงดังติงตัง นิ้วมือที่เรียวยาวและอ่อนช้อยของนาง กรีดกรายอยู่บนสายพิณ ที่ดีดบรรเลงคือบทเพลงรำลึกถึงสหาย

เสียงพิณเรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ แฝงจินตนาการอันกว้างไกล

นางพอบรรเลงจบเพลง ชายกลางคนนั้นต้องทอดถอนใจยาว แสดงว่าหวั่นไหวตามเสียงพิณ บังเกิดความสะทกสะท้านในดวงจิต

เกาเตี่ยนจิ้งก็มีความในใจส่วนตัว พริบตานั้นทั้งสองต่างนิ่งเงียบงันไร้วาจา

นอกหน้าต่างเป็นม่านวิกาลเลือนราง เงาจันทร์ผนึกอยู่กลางหาว

บุรุษนั้นกล่าวทำลายความเงียบ ทอดถอนใจชมเชยว่า “วิชาพิณของเตี่ยนจิ้ง สมควรรับคำไร้ผู้ทัดเทียม โดยเฉพาะบทเพลงรำลึกถึงสหายในคืนนี้เศร้าสร้อยแต่ไม่โศกศัลย์ บรรลุถึงขั้นสุดยอดของดนตรีการ วันหน้าเรานึกถึงยามนี้ เกรงว่ายากควบคุมอารมณ์ได้”

คนผู้นี้รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ แสดงออกถึงภูมิความรู้ส่วนตัว ถ่ายทอดบอกความสะท้อนใจออกมา

เกาเตี่ยนจิ้งหวนนึกถึงเมื่อครู่นางแม้ดีดพิณอยู่ที่นี้ จิตใจกลับล่องลอยไปถึงฟู่อิง ท่านกลับเต็มตื้นถึงเพียงนี้ ช่างเป็นโชคชะตากลั่นแกล้งคน

บุรุษนั้นกล่าวสืบต่อ “นับตั้งแต่จากกันเมื่อปีก่อน เราวิ่งเต้นไปทุกแห่งหน ทุกครั้งที่รำลึกนึกถึงรูปโฉมของท่าน ยากที่จะหักห้ามความคิดถึงได้ หากทราบว่าเกิดความห่วงพะวงถึงเพียงนี้ ตอนแรกไยต้องรู้จักกัน?”

เกาเตี่ยนจิ้งใจสั่นสะท้านเงยหน้าขึ้น บุรุษที่ด้านตรงข้ามไม่ว่าบุคลิกภาพและความคิดอ่านล้วนสูงส่ง มาตรว่าไม่อาจเทียบเปรียบกับบุคลิกลักษณะที่พิเศษเฉพาะของฟู่อิง แต่ในหมื่นคนยากหาพบได้ ทุกครั้งมันเพียงมาสดับฟังเสียงพิณ ไม่เคยถ่ายทอดบอกอารมณ์ความรู้สึกเช่นยามนี้มาก่อน

บุรุษนั้นไม่กล่าวมากความ เพียงแต่สองตาทอประกายแห่งความรักอันลึกล้ำ สามารถสั่นไหวจิตใจคน

ห้วงสมองของเกาเตี่ยนจิ้งปรากฏรูปโฉมของฟู่อิงผุดขึ้น ที่ได้ยินได้ฟังในวันนี้ ล้วนเป็นหัวข้อสนทนาของการสัประยุทธ์ระหว่างฟู่อิงกับเมิ่งเซ่อ

สิง จนถึงกับคิดอุดหูไม่รับฟัง นางไม่อาจทนทานรับข้อสันนิษฐานที่ว่าฟู่อิงต้องแพ้พ่ายตกตาย แต่นี่เป็นบทสรุปที่ทุกฝ่ายคิดเห็นตรงกัน นางเพียงคิดไปยังสถานที่อันเปลี่ยวร้างไร้ผู้คน ไม่ต้องการรับทราบผลการสัประยุทธ์อันใด

บุรุษนั้นกล่าวอีกว่า “หากท่านยอมลดตัวแต่งกับเรา เราโจวเฉิงหวี่ยินยอมถอนตัวออกจากยุทธจักร เสาะหาทิพยสถานอันเงียบสงบ ผ่านชีวิตนี้ร่วมกับท่าน ตลอดทั้งวันฟังท่านดีดพิณ อื่นๆ ล้วนไม่สนใจ”

คำพูดหลายประโยคนี้พอกระทบโสตเกาเตี่ยนจิ้ง ต้องเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง

น้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้มนาง เมื่อโจวเฉิงหวี่ยื่นมือข้างหนึ่งโอบไหล่นาง ในใจนางเพียงคิดถึงฟู่อิงแต่ผู้เดียว

โจวเฉิงหวี่ได้ยินเกาเตี่ยนจิ้งกล่าวเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า “โปรดนำข้าพเจ้าไปจากที่นี้ให้ไกลแสนไกล”

ภายในห้องข้างอีกหลังหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไปหลายวา ชุมนุมด้วยกวนเจี๋ย เฉินไจ้ไอและเหล่ายอดฝีมือ หัวข้อสนทนาคือการสัประยุทธ์ระหว่างสุดยอดฝีมือชาวฮั่นกับมองโกล

นี่เป็นหัวข้อสนทนาที่ได้รับความสนใจจากผู้คนในเมืองหังโจวมากที่สุด พวกมันย่อมไม่มีข้อยกเว้น

กวนเจี๋ยกล่าวว่า “**เฉินเหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่เฉิน)* ท่านเคยพบกับเมิ่งเช่อสิงและฟู่อิงมา ไม่ทราบว่าท่านมีความเห็นต่อผลแพ้ชนะของพวกมันอย่างไร?”

ทุกผู้คนมีสีหน้ากระตือรือร้นสนใจ ทั้งนี้เพราะข้อสันนิษฐานของผู้คนทั่วไป เป็นการคาดเดาอย่างเลื่อนลอย แต่เฉินไจ้ไอเมื่อเคยเห็นคนทั้งสองมา ตัวเองก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือข้อสันนิษฐานย่อมมีน้ำหนักมากกว่า

เฉินไจ้ไอกวาดมองทุกผู้คนแวบหนึ่ง กล่าวอย่างจริงจังว่า *"ขอบอกตามตรง หากเราผู้แซ่เฉินเผชิญกับผู้หนึ่งผู้ใดในคนทั้งสอง ย่อมต้องแพ้พ่ายล้มตายโดยมิต้องสงสัย แต่หากให้เราเลือก เรายอมเผชิญหน้ากับฟู่อิง ไม่ขอตั้งประจันกับเมิ่งเช่อสิง"*

ยอดฝีมือชาวฮั่นอีกผู้หนึ่งนามหลิงเอี่ยนฉีรีบกล่าวว่า "เฉินเหล่าซือไฉนกล่าวเช่นนี้? ในเมื่อล้วนแพ้พ่ายตกตาย ตายในมือผู้ใดมีข้อแตกต่างอันใด?"

เฉินไจ้ไอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "คราก่อนท่านอ๋องชักนำเราเข้าพบกับบุพพามารเมิ่งเช่อสิง ประสบการณ์นั้นช่างน่ากลัวจริงๆ" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดชะงักไว้ จมอยู่ในห้วงหวนรำลึก สีหน้าคล้ายกับสะท้านตื่นจากฝันร้ายประการหนึ่ง

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง เฉินไจ้ไอเป็นยอดฝีมือฝ่ายมิจฉาชีพ ในชีวิตอาละวาดอย่างอุกอาจ เมื่อหวนราลึกถึงเหตุการณ์ที่พบกับบุพพามารเมิ่งเช่อสิงกลับหวาดหวั่นขวัญผวาถึงเพียงนี้ ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนก แก่ผู้คน

เฉินไจ้ไอกล่าวสืบต่อ *"ความน่ากลัวของเมิ่งเช่อสิงคือ มันฝึกปรือยอดวิชาที่แปรพลังสมาธิจิตวิญญาณให้เป็นวัตถุธาตุ วันนั้นมันเพียงเหลือบมองเราแวบหนึ่ง เราก็ไร้เรี่ยวแรง ไม่อาจปลุกปลอบความคิดต่อสู้ขัดขืน ความรู้สึกนั้นคล้ายตกอยู่ในฝันร้าย ทั้งที่เห็นงูพิษภูตพรายรุมล้อมฉกกัดใส่ พานไม่อาจต่อต้านแข็งขืน"*

ทุกผู้คนครุ่นคิดดู รู้สึกว่าน่ากลัวจริงๆ ความสำเร็จของบุพพามารเมิ่งเช่อสิงนับว่าบรรลุถึงขั้นเลิศภพจบพสุธา ยังมีผู้ใดต่อต้านแข็งขืนมันได้?

กวนเจี๋ยกล่าวว่า *"ในความเห็นเรา อาจมีแต่ปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลจึงสามารถต่อกรกับมัน"*

ทุกผู้คนสนทนาจนคล้อยดึก ค่อยแยกย้ายจากไป กวนเจี๋ยก้าวขึ้น

บนหลังม้า ควบขับไปยังบ้านพักของนางบำเรอคนโปรดของมัน

บนท้องถนนเงียบสงบไร้ผู้คน ประหนึ่งแดนปีศาจอันรกร้าง

เพิ่งลดเลี้ยวผ่านมุมถนน บ้านพักของนางบำเรอคนโปรดปรากฏแก่สายตา กวนเจี๋ยพลันรั้งดึงสายบังเหียนหยุดม้าเอาไว้

ที่กลางถนนปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น คือเซี่ยงอู๋จงเอง

เซี่ยงอู๋จงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า “พี่กวนกลับจากการหาความสำราญในที่ใด?”

กวนเจี๋ยหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า “หลงจุนอี้และพวกไปจากที่นี้แล้ว ดูว่าท่านยังนัดหมายผู้ใดได้?”

คำพูดเหล่านี้เยาะเย้ยเซี่ยงอู๋จงคราก่อนนัดหมายฉีปี้เสาและพวกมาลอบทำร้าย ขณะเดียวกันก็ทดสอบหยั่งดูว่าฝ่ายตรงข้ามยังมีกำลังหนุนหรือไม่

เซี่ยงอู๋จงมองดคนทรยศซึ่งกาลก่อนเป็นพันธมิตรร่วมรบ บังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า “คิดปลิดชีวิตสุนัขของท่าน เราคนเดียวก็เกินพอ” พลางยกมือชักกระบี่จากกลางหลัง

กวนเจี๋ยยิ้มเย้ยหยัน กล่าวว่า “เซี่ยงอู๋จงท่านมีน้ำหนักกี่ชั่ง เราผู้แซ่กวนไหนเลยไม่ทราบ ครั้งนั้นนับว่าท่านชะตากล้าแข็ง ไม่เช่นนั้นคงติดตามปีศาจเฒ่าแซ่เยี่นและพวกลงสู่ปรภพไปตั้งแต่แรก”

กล่าวจบกระโดดลงจากหลังม้า ดึงกระบี่ออกมาจ่อจี้ใส่เซี่ยงอู๋จงซึ่งคุกคามเข้าใกล้มัน

ต่อจากนั้นกวนเจี๋ยบังเกิดความตื่นตระหนก แทบระแวงสงสัยว่ามันเผชิญหน้ากับบุคคลอื่นอีก

ที่แท้มันพบว่าเซี่ยงอู๋จงกอปรด้วยพลังสภาวะอันแข็งกล้า ปลายกระบี่ขยับเคลื่อนย้ายอย่างพิสดารปิดสกัดสภาวะของมันไว้ เปรียบกับเซี่ยงอู๋จงซึ่งมันรู้จักคุ้นเคย ยังมีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมเท่าตัว ไหนเลยไม่สร้าง

ความตื่นตระหนกแก่มันจนขวัญหาย

เซี่ยงอู๋จงบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม หวนนึกถึงเพราะการทรยศของคนผู้นี้ เป็นเหตุให้ธวัชฟื้นฟูเกียรติถูกทำลายล้างสิ้น เยิ่นเทียนเหวินซึ่งมันให้ความเคารพเช่นบิดาก็ตายอย่างอนาถ ต้องตวาดเบาๆ คำหนึ่ง โถมแทงกระบี่ออกอย่างสุดกำลัง

กวนเจี๋ยสะบัดกระบี่ต้านทาน ทั้งสองสัมผัสวูบก็ผละจากกัน กระบี่ทั้งสองเล่มจ่อจี้ใส่กันและกัน

ต่อจากนั้นกระบี่ในมือกวนเจี๋ยร่วงหล่นลงสู่พื้น ร่างล้มไปยังด้านหลังที่ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา

เซี่ยงอู๋จงเดินเข้าไปก้มศีรษะลง จับจ้องมองใบหน้าที่ขาวซีดของกวนเจี๋ย

กวนเจี๋ยกล่าวว่า *"เช่นนี้ก็ดี เราจะได้ไม่ต้องนอนไม่หลับอีก"*

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า *"หากทราบเช่นนี้แต่แรก กาลก่อนไยต้องประพฤติ?"*

กวนเจี๋ยกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า *"หากท่านเป็นเรา เกรงว่าจะเดินสู่เส้นทางสายนี้เช่นกัน รายละเอียดของเรื่องราวไม่ต้องเอ่ยถึงอีก"* จากนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงกล่าวว่า *"ฟู่อิงตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน การตายของปี้เยี่ยจิงกับเลี่ยเย่อเอี้ยนสองศิษย์พี่ศิษย์น้อง ชักนำให้มือดี***สำนักทศเย็น**รุดมายังเมืองหังโจว เพื่อล้างแค้นให้กับผู้ตาย"

เซี่ยงอู๋จงใจสั่นสะท้าน สำนักทศเย็นเป็นสาขาย่อยของสำนักมาร เต็มไปด้วยความลี้ลับสุดหยั่งคาด แม้แต่สถานที่ตั้งสำนักก็ไม่มีผู้ใดทราบ วิชามารประจำสำนักเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ดูจากวิชาฝีมือของปี้เยี่ยจิงกับเลี่ยเย่อเอี้ยน บุคคลอื่นในสำนักก็ต้องมีพลังฝีมือที่น่าตระหนก ฟังว่าเจ้าสำนักทศเย็นคนปัจจุบัน ฉายามือโลหิตลี่กงเคยพ่ายแพ้แก่ปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหล หลังจากนั้นเร้นกายฝึกวิชามาร หากคราครั้งนี้มันเร่งรุดมา บวกกับมือดีอื่นในสำนัก สถานการณ์ของฟู่อิงก็คับขันอันตรายจริงๆ

ทวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

กวนเจี๋ยกล่าวสืบต่อ “อาจารย์ของไป๋เยี่นเทียนฉายาเจ้าอธรรมลี่ชงก็อยู่ระหว่างเดินทางมา การสัประยุทธ์ครั้งนี้ต่อให้ฟู่อิงได้ชัย เกรงว่ายากรอดพ้นจากเงื้อมมือมารร้ายเหล่านี้” เอ่ยถึงตอนนี้พลันหอบหายใจอย่างหนักหน่วง

เซี่ยงอู๋จงบังเกิดความคิดสับสนว้าวุ่น เจ้าอธรรมลี่ชงเป็นคนมีชื่ออื้อฉาวในฝ่ายมิจฉาชีพยากที่จะตอแยได้ หากปล่อยให้ตกไปในเงื้อมมือพวกมัน ฟู่อิงมิสู้ต่อสู้กับบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงจนตัวตายยังดีกว่า

กวนเจี๋ยพลันชักกระตุกคราหนึ่ง

เซี่ยงอู๋จงเห็นมันขยับเขยื้อนริมฝีมาก คล้ายมีคำพูดจะกล่าว จึงรีบโน้มหน้าลงไป

กวนเจี๋ยกล่าวด้วยสุ้มเสียงแผ่วล้าจนแทบไม่ได้ยินว่า *“อู๋จง หากเปลี่ยนราชวงศ์เป็นอีกยุคหนึ่ง พวกเราอาจคบหาเป็นสหายกัน”* ต่อจากนั้นศีรษะห้อยพับไปด้านข้างสิ้นใจตาย

เซี่ยงอู๋จงยืดกายขึ้น ในใจปราศจากความปลาบปลื้มยินดีที่ได้ล้างแค้นให้กับธวัชฟื้นฟูเกียรติแม้แต่น้อย

วันที่สิบเดือนเจ็ด

ชาวยุทธจักรจากทุกสารทิศ เริ่มเดินทางจากทั่วสี่ทิศแปดทางมายังเมืองหังโจว การสัประยุทธ์ครั้งนี้กลายเป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่ง หมายถึงเกียรติภูมิของชาวฮั่นกับมองโกล หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดปราชัยก็ยากที่จะสู้หน้าผู้คนได้

แต่ฟู่อิงคล้ายหายสาบสูญกับอากาศธาตุ ไม่ว่าผู้คนฝ่ายใดใช้ความพยายามเพียงไหน ก็หาร่องรอยของเขาไม่พบ

ห่างจากการสัประยุทธ์ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ดอีกห้าวัน

ค่ำคืนวันที่สิบเดือนเจ็ด

ตึกใหญ่ของผู้บัญชาการทัพมองโกลจั่วเหอจุดโคมไฟสว่างไสว

ภายในห้องโถงใหญ่ จั่วเหอนั่งตำแหน่งผู้เหย้า แถวที่นั่งขวามือนั่งไว้ด้วยชนชั้นผู้นำฝ่ายมองโกล ได้แก่เช่อจาลี่ เฉินไจ้ ไอ ชุยซันจิ้งและพวก

ส่วนแถวที่นั่งซ้ายมือนั่งไว้ด้วยบุรุษสตรีสารรูปผิดแตกต่างสิบกว่าคน

คนแรกสุดเป็นบุรุษปล่อยผมยาวประบ่า คนผู้นี้มีใบหน้าสีแดงเข้ม ผิวพรรณเรียบลื่นราวทารก สองตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า สวมชุดขาวราวหิมะ รูปร่างซูบเรียว แต่โครงกระดูกใหญ่ มีบุคลิกท่วงท่าคล้ายเซียนวิเศษ เพียงดูจากเปลือกนอกก็ทราบว่าเป็นคนยากตอแยถึงที่สุด

ซึ่งความจริงคนผู้นี้ไหนเลยเพียงยากตอแย จั่วเหออยู่ห่างจากมันวาเศษ ยังรู้สึกมีพลังความเย็นยะเยือกแผ่ซ่านจากคนผู้นี้ ทำให้มันมิอาจไม่โคจรพลังต่อต้าน

คนผู้นี้เป็นศิษย์พี่ของปี้เยี่ยจิงกับเลี่ยเย่อเอี้ยน เป็นเจ้าสำนักทศเย็นที่ลึกลับที่สุดในยุทธจักร ฉายามือโลหิตลี่กง ครั้งกระโน้นลี่กงอาละวาดไปทั่วแผ่นดิน สองมือชุ่มโชกด้วยโลหิต ต่อมาตอแยปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลออกมาจัดการ ค่อยพ่ายแพ้ถอนตัวเร้นกาย ครั้งนี้กลับเข้าสู่ยุทธจักร ฟังว่าสำเร็จวิชามาร ย่อมน่ากลัวกว่าเดิมร้อยเท่า

ซ้ายมือของมันนั่งไว้ด้วยสตรีครองชุดพรต ดูจากรูปโฉมมีอายุสามสิบเศษ เค้าใบหน้าหมดจด น่าเสียดายสองตายามกะพริบทอแววกลอกกลิ้งดุร้าย ที่แท้เป็นหนึ่งในสี่ยอดฝีมือสำนักทศเย็น นาม**ฝูเหยาหง** ฟังว่าสามารถใช้เชือกอ่อนอย่างลึกล้ำพิสดาร พลังฝีมือไล่เลี่ยกับปี้เยี่ยจิง ซึ่งจัดอยู่หนึ่งในสี่ยอดฝีมือเช่นกัน

คนถัดมาเป็นสองยอดฝีมือที่เหลือของสำนักทศเย็น ฉายา*เงาอสูร***เติ้งเจี๋ย** กับ*ดาบปีศาจ***หลี่ไคซู่** คนทั้งสองนี้ไม่ได้ออกเคลื่อนไหวนานปี คาดว่า

ระย่นต่อบารมีของหลิ่งตงไหล จำต้องซ่อนตัวไว้

ถัดจากนั้นเป็นศิษย์รุ่นที่สองของสำนักทศเย็นเช่นเชี่ยชง หลิงจื้อเอี่ยน คังเจิ้นและไป๋กว่างหยาง ดูจากประกายตาและท่วงท่าของพวกมันล้วนเป็นมือดีที่ไม่อาจดูแคลน สำนักทศเย็นหลังจากผ่านการซุกงำซ่อนตัวเริ่มมีกำลังกล้าแข็งขึ้นมา

จั่วเหอชูจอกชักชวนดื่ม ทั้งสองฝ่ายโอภาปราศรัยตามมารยาท จากนั้นจั่วเหอกล่าวว่า "**ลี่จงจู่** *(ผู้นำสำนักแซ่ลี่)* กลับเข้ายุทธจักรครั้งนี้ ไม่ทราบมีแผนการใหญ่อันใด ฝ่ายเราสามารถช่วยเหลือหรือไม่?"

มือโลหิตลี่กงมองดูจั่วเหอ จั่วเหอรู้สึกใบหน้าร้อนวูบคราหนึ่ง ความเกรี้ยวกราดดุร้ายของประกายตาคนผู้นี้ หาด้อยกว่าฟู่อิง เมิ่งเซ่อสิงหรือปาซือปาไม่

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า *"เราไม่คิดกล่าวเกินจริง คราก่อนพ่ายแพ้แก่หลิ่งตงไหลอย่างยินยอมพร้อมใจ สิบกว่าปีนี้เร้นกายฝึกเคล็ดวิชาเลือดม่วงสำนักเรา คันพบวิถีแห่งมนุษย์เทวะ โลหิตทั่วร่างเปลี่ยนเป็นแดงม่วง ถือว่าสำเร็จยอดวิชา หวนนึกถึงความพ่ายแพ้ครั้งก่อนค่อยเกิดผลในวันนี้ กล่าวได้ว่าโชคเคราะห์ทางโลกสุดหยั่งคาด นี่นับเป็นตัวอย่างหนึ่ง"*

เสันเสียงของมันแผ่วทุ้มมีพลัง แฝงมนตร์ขลังที่สะกดให้ผู้คนยอมศิโรราบชนิดหนึ่ง

จั่วเหอเคยได้ยินมาว่า ที่แล้วมาจอมมารร้ายผู้นี้มีเส้นเสียงแหลมสูงอารมณ์ฉุนเฉียววู่วาม แต่คราครั้งนี้ได้พบหน้า หามีความรู้สึกดังกล่าวไม่ นับว่าเคล็ดวิชาเลือดม่วงมิเพียงเปลี่ยนถ่ายโลหิตผู้คน ยังเกิดผลในทางปรับเปลี่ยนลักษณะธาตุแท้ของผู้คน

มือโลหิตลี่กงกล่าวสืบต่อ *"ครั้งนี้เราผู้แซ่ลี่ยกกำลังลงจากเขา จุดประสงค์หลักเพื่อพิสูจน์ความเป็นตายกับหลิ่งตงไหลอีกครั้ง ส่วนจะสำเร็จหรือล้มเหลวเป็นเรื่องรองลงไป"*

เหล่ายอดฝีมือใจสั่นสะท้าน ทางหนึ่งเลื่อมใสต่อความใจกว้างของจอมมารร้ายนี้ อีกทางหนึ่งหวนนึกถึงคนผู้นี้เร้นกายฝึกฝีมือนับสิบปี ทั้งยังฝึกปรือยอดวิชาสำนักมารสำเร็จ แต่การศึกกับหลิ่งตงไหลยังไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ความสูงส่งของพลังฝีมือหลิ่งตงไหล นับว่าสุดที่จะคาดคิดคำนวณได้

ฝูเหยาหงซึ่งสวมใส่ชุดพรตกล่าวเสียงแหลมเล็กว่า “ยังมีเพื่อแก้แค้นให้กับปี้เยี่ยจิงและเลี่ยเย่อเอี้ยน ตัดศีรษะของไม้เท้าคู่สุดยอดกับฟู่อิง เพื่อเซ่นดวงวิญญาณของพวกมัน”

เฉินไจ้ไอกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “**ฝูเซียนกู** *(คำยกย่องนักพรตหญิงแซ่ฝู)* อภัยที่เราปากมาก เลี่ยเย่อเอี้ยนถูกไม้เท้าคู่สุดยอดฆ่าตาย ท่านคิดทวงถามความแค้นจากมัน เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล แต่พี่ปี้กับบรรพชนหอกต่อสู้กันบนหอสูงจนตกตายตามกัน ไหนเลยเกี่ยวข้องกับฟู่อิง?”

ฝูเหยาหงแค่นเสียงอย่างเย็นชา แสดงว่าไม่พอใจต่อคำถามของเฉินไจ้ไอยิ่ง กล่าวว่า “หากปราศจากฟู่อิง ไหนเลยเกิดการต่อสู้ในคืนนั้น ศิษย์น้องปี้ไหนเลยต้องตายอย่างอนาถ?”

เหล่ายอดฝีมือที่สวามิภักดิ์ต่อมองโกลหันไปมองหน้ากัน เห็นว่าสตรีนางนี้ดื้อรั้นไร้เหตุผล ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกในเชิงลบขึ้น

มีแต่ชุยซันจิ้งลอบยินดี คราครั้งนี้ฟู่อิงตอแยสำนักทศเย็น หากประมาทพลาดพลั้ง ตกไปในมือคนทมิฬดุร้ายเหล่านี้ คงมีชีวิตมิสูญตกตาย ชุยซันจิ้งผู้นี้มีจิตใจคับแคบ คราก่อนฟู่อิงเล็ดลอดจากเงื้อมมือมัน ลงสู่อุโมงค์ลับจนบัดนี้มันยังผูกใจอาฆาตไม่คลาย

มือโลหิตลี่กงยกมือห้ามปราบ ฝูเหยาหงก็ปิดปากลง แสดงว่าสตรีที่ป่าเถื่อนดุร้ายนางนี้บังเกิดความเกรงขามต่อมือโลหิตยิ่ง

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า “ความแค้นระหว่างสำนักเรากับฟู่อิง สืบเนื่องจากคราก่อนมันสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ปี้เยี่ยจิงหยิบฉวยข้อมูลของหลิ่ง

ตงไหลที่วัดคงซานหลิงซื่อ ที่แล้วมาสำนักเรายึดหลักตาต่อตาฟันต่อฟัน ความแค้นรายนี้ยากจะคลี่คลาย อย่าว่าแต่พวกเรายังต้องสืบสาวร่องรอยของหลิ่งตงไหลจากตัวมัน ดังนั้นพวกเราจะต้องได้ตัวฟู่อิงให้จงได้"

คนผู้นี้สมเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง กล่าววาจาอย่างชัดแจ้ง พร้อมกันนั้นขีดเส้นเน้นย้ำว่า ความแค้นกับฟ่อิงไม่มีทางประนีประนอมกัน ทำให้ผู้อื่นไม่อาจสอดมือเข้ามา

จั่วเหอลอบร้องผิดท่าในใจ สำนักทศเย็นแสดงว่าคิดหาตัวฟู่อิงให้พบก่อนที่สุดยอดฝีมือชาวฮั่นกับมองโกลจะสู้สัประยุทธ์กัน ไม่เช่นนั้นหากฟู่อิงตายใต้เงื้อมมือบุพพามาร ก็ไม่อาจเค้นถามถึงร่องรอยหลิ่งตงไหลได้ ดังนั้นนึกหาวิธีรับมือในใจ

ยอดฝีมือสำนักทศเย็นอีกผู้หนึ่งดาบอสูรเตี้งเจี๋ยกล่าวว่า "นี่ต้องขอความร่วมมือจากพี่จั่ว บอกร่องรอยของฟู่อิงออกมา หากพวกเราสามารถจัดการกับมันก่อน ก็ไม่ต้องรบกวน**เมิ่งเซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่เมิ่ง)* ของฝ่ายท่าน นี่มิใช่ดีพร้อมทั้งสองฝ่ายหรือ?"

คนผู้นี้หน้าขาวซีดอมเขียว คล้ายป่วยเป็นโรค แต่สองตายามกะพริบทอประกายเจิดจ้า มีพลังฝีมือไล่กวดตามหลังฝูเหยาหง

จั่วเหอกล่าวว่า "น้ำใจไมตรีของสำนักท่าน เราขอเป็นตัวแทนท่านข่านมองโกลกล่าวขอบคุณ แต่เรื่องการสู้สัประยุทธ์ระหว่างเมิ่งเซียนเชิงกับฟู่อิง เป็นพระประสงค์ของท่านข่าน จำต้องดำเนินการ หวังว่าก่อนที่ทั้งสองจะสู้สัประยุทธ์ ขอให้สำนักท่านผ่อนผันสักครา"

คำพูดเหล่านี้กล่าวเกรงอกเกรงใจยิ่ง คนของสำนักทศเย็นกลับหัวร่อเฮอะฮะ แสดงความไม่พอใจออกมา

เหล่ายอดฝีมือที่สวามิภักดิ์ต่อมองโกลเห็นอีกฝ่ายข่มขู่คุกคาม ย่อมเป็นรสชาติสุดทนทาน บรรยากาศพลันเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

จั่วเหอลอบขุ่นเคืองใจ กวาดตาไปยังมือโลหิตลี่กง

ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักทศเย็นผู้นี้ไม่มีความรู้สึกอันใด เพียงแต่ยกมือขึ้น ทั่วทั้งห้องโถงก็เงียบกริบลง

ยอดฝีมือสำนักมารผู้นี้มิเพียงมีอำนาจบารมีสะกดผู้คนในสำนักตนเอง แม้แต่ยอดฝีมือที่สวามิภักดิ์ต่อมองโกลก็เกิดความระย่นย่อ รอให้มันเอ่ยปาก

มือโลหิตลี่กงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “สำนักเรามิใช่ไม่ล่วงรู้ความลำบากใจของฝ่ายท่าน เพียงไม่ทราบพี่จั่วมีหนทางแก้ไขหรือไม่?”

จั่วเหอค่อยเข้าใจในบัดดล มือโลหิตผู้นี้ร้ายกาจนัก กลับไล่ต้อนมันไปติดกับ แต่ในเวลาเช่นนี้ มันก็ไม่ต้องการเพาะศัตรูเข้มแข็งปานนี้ให้กับฝ่ายมองโกล ได้แต่กล่าวว่า “พี่ลี่กล่าวประเสริฐ หากฟู่อิงเสียชีวิตในการต่อสู้ ฝ่ายเราจะรับผิดชอบสืบหาร่องรอยของเซียวฉูฉู่ผู้เป็นภรรยาม่ายของจู้หมิงเซ่อ อย่างนั้นเท่ากับหาตัวฟู่อิงจนพบ ไม่ทราบท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

มือโลหิตลี่กงผงกศีรษะกล่าวว่า “เช่นนี้ก็ได้ แต่ต้องขอความร่วมมือจากพี่จั่ว รีบบอกที่ซ่อนตัวของเซียวฉูฉู่ออกมา สำนักเราก็จะทำตามข้อตกลง”

คำพูดเหล่านี้ทั้งขู่และปลอบ บอกใบ้ว่าตราบใดที่ไม่ล่วงรู้ร่องรอยของจู้ฮูหยินเซียวฉูฉู่ จะไม่เลิกล้มความคิดเสาะหาฟู่อิง

จั่วเหอชั่งน้ำหนักแล้วตัดสินใจกล่าวว่า “ตกลงเราจะบอกข้อมูลที่ท่านต้องการให้ทราบภายในสามวัน หากสำนักท่านไปเสาะหาจู้ฮูหยิน โปรดปล่อยปละละเว้นเฮ่อเทียนหมอที่อยู่ร่วมกับนาง คนผู้นี้เป็นศิษย์ของราชครูปาซือปา หากได้รับอันตรายใด จะสร้างความอับอายขายหน้าแก่ฝ่ายเรา”

คนผู้นี้ก็เจ้าอุบายความคิด ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ค่อยเสนอเงื่อนไขออกไป ควรทราบว่าเฮ่อเทียนหมอก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ หากคิดคร่ากุมตัวจู้ฮูหยิน โดยที่ไม่ทำร้ายเฮ่อเทียนหมอ ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

มือโลหิตลี่กงขมวดคิ้วแล้วตอบตกลง หวนนึกถึงในโลกหล้ามีแต่ขุมกำลังของฝ่ายมองโกล ค่อยสืบทราบที่ซ่อนตัวของจู้ฮูหยินกับเฮ่อเทียนหมอ

ย่อมยากหลีกเลี่ยงจากการยื่นเงื่อนไขข้อแลกเปลี่ยน

ผลจากการสนทนาของทั้งสอง ทำให้จู้ฮูหยินตกอยู่ในสถานการณ์อันคับขัน

ขณะเดียวกัน ในตึกใหญ่ที่ชานเมืองอันเปลี่ยวร้าง ปรากฏขุมกำลังอีกขุมหนึ่งรวมตัวกัน

ตัวแทนของทุกค่ายสำนัก ใช้วิธีการและอำพรางตนที่แตกต่าง ลอบเร้นกายมายังที่นี้ ผู้ที่ทำหน้าที่เชื้อเชิญเป็นค่ายสำนักที่ทรงเกียรติภูมิที่สุด ได้แก่สำนักเส้าหลิน อู่ตังและ**ชิงเฉิง***

ค่ายสำนักทั้งสามนี้ ล้วนมีประวัติศาสตร์หลายร้อยปี ผ่านการสืบทอดอย่างยาวนาน มีศิษย์กระจายทั่วแผ่นดิน หยั่งรากฝังลึกอยู่ทุกหัวระแหง มาตรว่าเกิดศึกสงครามนานปี ธัมมะเสื่อมโทรมอธรรมลำพอง หากยังคงมีขุมกำลังที่ไม่อาจดูแคลน

ดังนั้นถึงแม้ว่าเวลาฉุกละหุก แต่ในเวลาอันสั้นเช่นนี้ ยังอาศัยเครือข่ายสื่อสารอันกว้างไกล เชื้อเชิญนักสู้ผู้กล้าจากทุกสารทิศมา

เซี่ยงอู๋จงอาศัยความสัมพันธ์กับสีฮูหยินสามารถเดินทางมาเข้าร่วม

ทั้งสองมาถึงหน้าตึกใหญ่ สีฮูหยินแสดงจดหมายลับ ก็ถูกเชื้อเชิญให้เข้าไป

ยามนั้นปรากฏชายกลางคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา ประสานมือคารวะกล่าวว่า "เรา**หลินเสียน**แห่งสำนักอู่ตังขอให้ท่านรองสีแนะนำสหายผู้นี้ให้รู้จัก การชุมนุมครั้งนี้มีความสำคัญยิ่ง โปรดบอกเหตุผลที่ชักนำสหายผู้นี้มา"

สีฮูหยินกับเซี่ยงอู๋จงลอบชมเชยอีกฝ่ายดำเนินการด้วยความรอบคอบ ระมัดระวังทุกฝีเท้า แม้แต่รองหัวหน้าพรรคหงส์เหินเช่นสีฮูหยินก็

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าแชเซี้ย

ไม่ได้รับการยกเว้น

สีฮูหยินกล่าวว่า "ท่านนี้เป็นบุตรชายของเงาภูตพรายเซี่ยงจี๋ เคยทำงานกับเจ้าธวัชเยิ่น การมาครั้งนี้เพราะมีข่าวสำคัญคิดแจ้งต่อทุกท่าน"

หลินเสียนรีบกล่าวว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้ ขอพี่เซี่ยงโปรดให้อภัยที่ผู้น้องล่วงเกิน ตัวแทนทุกค่ายสำนักส่วนใหญ่มาถึงแล้ว ขอเชิญท่านทั้งสองเข้าสู่ที่ประชุม"

จากนั้นทำหน้าที่นำทางถึงห้องโถง

ภายในห้องโถงมีที่นั่งประมาณห้าสิบที่ ล้วนนั่งเต็มไปด้วยผู้คน สีฮูหยินจึงผงกศีรษะทักทายตามมารยาท

ได้ยินสุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า "วันนี้ท่านทั้งหลายเดินทางมา ข้าพเจ้าขอเป็นตัวแทนสำนักเส้าหลิน อู่ตังและชิงเฉิงแสดงความขอบคุณต่อทุกท่าน"

คนผู้นี้ร่างสูงโปร่ง เป็นบุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นกระบี่ที่หนึ่งแห่งชิงเฉิง นาม**ติงไถไป้** ไม่ว่าศักดิ์ฐานะพลังฝีมือและจริยะความประพฤติ ล้วนคู่ควรกับการเป็นผู้จัดการชุมนุมครั้งนี้

ซ้ายมือของมันนั่งไว้ด้วยหลวงจีน**ว่างเซิง** เป็นตัวแทนสำนักเส้าหลิน

คนทางขวาเป็นชายหนุ่มรูปงามนาม**ตี้เหิงเสี้ยน** คนผู้นี้ผุดขึ้นในยุทธจักรไม่นาน กอปรด้วยปัญญาความคิด จัดเป็นผู้นำรุ่นใหม่ของสำนักอู่ตัง คราครั้งนี้เป็นตัวแทนเข้าร่วม แฝงเจตนาอันลึกล้ำ

ยามนั้นคนทั้งสามพากันลุกขึ้นคารวะ มือดีทุกค่ายสำนักรีบลุกขึ้นประสานมือคารวะตอบ

ผู้คนสี่สิบกว่าคนแม้ลุกขึ้นพร้อมกัน แต่ไม่ได้ยินเสียงชนโต๊ะเก้าอี้กระทบถูกถ้วยถาด แสดงว่าผู้ที่เข้าร่วมชุมนุมล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

เซี่ยงอู๋จงกวาดตามองรอบข้าง พบเห็นคนมีชื่อเสียงเกียรติภูมิหลายท่าน เช่น**อิ๋วจื่อเซิง**พรรคกระยาจก นักพรตหญิง**ชิงเหลียน**สำนักเอ๋อ

เหมย หัวหน้าพรรคแยงซีเกียง**เฉินเยี่ยโส่ว** ยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งหลิงหนัน นามฟางผู ประมุขคนเล็กแห่งตระกูลหนันกงนาม**หนันกงเลี่ยง**กับฮูหยินหลี่**หวินเม่ย** ยอดฝีมือสำนักฉางไป่**หลิงฮั้วนอิ่ง** และยอดฝีมือหญิงสำนัก เตี่ยนชังจิงจื่อและพวก คนเหล่านี้ถือเป็นขุมกำลังของฝ่ายธัมมะแห่งยุค

ยามนั้นติงไถไป้ทรุดนั่งลงยังที่นั่งเจ้าภาพ ทุกผู้คนพากันนั่งลง

ติงไถไป้กวาดตามองรอบข้าง ยิ้มทักทายกับคนที่รู้จักมักคุ้น ยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งสำนักชิงเฉิงผู้นี้ ไม่ว่าบุคลิกท่วงท่าการวางตัว กอปรด้วยลักษณะยอดขุนพล สร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้คน

ติงไถไป้กล่าวว่า “คราครั้งนี้ที่เชื้อเชิญท่านทั้งหลาย เพราะว่าเรื่องราวสำคัญยิ่งยวด มิต้องบอกกล่าวมากความ ยามนี้ ไม่ว่ายุทธจักรและชาติบ้านเมือง ล้วนอยู่ในช่วงดำรงหรือล่มสลาย ที่น่าคับแค้นใจคือพานไม่อาจสอดมือเข้าไป มีเรี่ยวแรงไม่อาจใช้ออก ดังนั้นการชุมนุมในคืนนี้ หวังว่าสามารถรวบรวมความคิดเห็น รวมพลังของทั้งหมด กระทำการอันใดบ้าง”

เหลียงจื่อฟั่งแห่งสำนักเหิงซานกล่าวว่า “เจ้าสำนักเราส่งมอบเห็ดหลิงจือประจำสำนักออกมา นี่เป็นของวิเศษที่สามารถเพิ่มพูนพลังฝีมือ น่าเสียดายที่สำนักเราแม้ระดมกำลังคนทั้งหมด ยังหาตัวจอมยุทธ์ฟู่ไม่พบ ดังนั้นคำกล่าวของพี่ติงที่ว่าไม่อาจสอดมือเข้าไป เราเห็นด้วยทั้งสิ้น”

เหลียงจื่อฟั่งผู้นี้มีคุณวุฒิสูงยิ่ง ทั้งมีหน้ามีตากว้างขวาง หากกระทั่งมันยังหาตัวฟู่อิงไม่พบ ก็เป็นเรื่องที่ชวนให้ครุ่นคิดแล้ว

ทุกผู้คนพากันเอ่ยปาก ที่แท้แต่ละสำนักต่างเพียรพยายามจัดหาอาวุธประเภทดาบวิเศษ กระบี่วิเศษ เพื่อเพิ่มพูนโอกาสช่วงชิงชัยชนะให้กับฟู่อิง

เซี่ยงอู๋จงพอฟังเกิดความไม่สบายใจ คนเหล่านี้แม้มีความปรารถนาดี แต่ก็สะท้อนให้เห็นว่า การสู้สัประยุทธ์ระหว่างฟู่อิงกับเมิ่งเช่อสิงครั้งนี้ ฟู่อิงต้องพ่ายแพ้แน่นอน จึงเกิดความประหวั่นลนลาน หวังว่าสามารถพลิก

สถานการณ์สู้รบกลับคืนมา

ภาพลักษณ์ที่ไม่มีวันพ่ายแพ้ของบุพพามารเมิ่งเช่อสิง คาดว่าประทับตราตรึงอยู่ในสมองทุกผู้คน

ยอดฝีมือสำนักฉีเหลียนนาม**เถี่ยฉุนอี้**กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายฟังเราสักคำ หากเป็นยอดฝีมือระดับจอมยุทธ์ฟู่และเมิ่งเช่อสิง เน้นการประลองพลังสมาธิจิตปณิธานและสติปัญญา ต้องผ่านการฝึกฝนเคี่ยวกรำอย่างยาวนาน ไม่มีทางลัดช่วยให้ลุล่วง หากหวังพึ่งยอดศัสตรา เนื่องจากขาดความผูกพันทางจิตใจ ยากจะเกิดปฏิกิริยาขึ้น แทนที่จะได้กลับกลายเป็นเสีย เราไม่ต้องการให้ท่านทั้งหลายเปลืองสมองทางด้านนี้ จึงเสนอออกมาอย่างอุกอาจ ยังหวังอย่าได้ตำหนิ"

ทุกผู้คนรับฟังจนนิ่งเงียบงันไป

ติงไถไป้เพ่งตามองเถี่ยฉุนอี้ เห็นว่าคนผู้นี้มีถิ่นฐานอยู่ทางตะวันตก คิดไม่ถึงมีความคิดอ่านอันแหลมคม ต้องประเมินคุณค่าของมันใหม่

เซี่ยงอู๋จงพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "ผู้อาวุโสทุกท่านข้าพเจ้าเซี่ยงอู๋จงเป็นบุตรคนรองของเงาภูตพรายเซี่ยงจี๋ หลายวันนี้เพราะความประจวบบังเอิญ ได้รับข้อมูลข่าวสารบางประการ บ่งบอกว่าสถานการณ์ยิ่งมายิ่งซับซ้อน ส่งผลร้ายต่อจอมยุทธ์ฟู่"

พริบตานั้นสายตาทุกคู่จ้องจับบนร่างมันเป็นจุดเดียว เซี่ยงอู๋จงจึงกล่าวสืบต่อ "ทราบมาว่าสำนักทศเย็นทุ่มเทยอดฝีมือออกมา สาบานว่าจะฆ่าไม้เท้าคู่สุดยอดกับจอมยุทธ์ฟู่ ดังนั้นต่อให้จอมยุทธ์ฟู่ได้ชัยจากการสัประยุทธ์ ก็ยากหนีรอดจากเงื้อมมือมารร้ายเหล่านี้"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป สำนักทศเย็นเป็นค่ายสำนักอันอื้อฉาวชั่วร้าย เพียงยอดฝีมือของสำนักสองคน ได้แก่ปี้เยี่ยจิงกับเลี่ยเย่อเอี้ยน ก็สร้างความเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ชนชั้นเจ้าสำนักฉายามือโลหิตลี่กง ยังมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าปี้เยี่ยจิงกับเลี่ยเย่อเอี้ยน คู่มือเช่นนี้นับว่าน่ากลัวจริงๆ ระหว่าง

นี้ปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลก็ถอนตัวออกจากยุทธจักร เป็นเหตุให้ธัมมะเสื่อมโทรมอธรรมลำพอง จากมุมมองนี้ยิ่งเน้นเห็นถึงความสำคัญของฟู่อิงกับไม้เท้าคู่สุดยอด

ตัวแทนสำนักอู่ตังตี้เหิงเสี้ยนกล่าวว่า "ตอนนี้วิธีเพียงหนึ่งเดียวที่จะต่อต้านกับมารร้ายเหล่านี้คือ รวมกลุ่มจัดตั้งเป็นสหพันธ์ อาศัยความร่วมมือของทุกค่ายสำนัก รับมือกับอุปสรรคเฉพาะหน้า อันว่าความคิดอ่านอยู่ที่คน ความสำเร็จขึ้นอยู่กับฟ้า หากพวกเราทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ก็ไม่นึกถึงความสำเร็จล้มเหลวแล้ว"

คนผู้นี้อายุยังเยาว์ แต่เจรจาพาทีอย่างเหมาะสม หลวงจีนว่างเซิงก็กล่าวเสริม "ก่อนอื่นพวกเราจัดตั้งหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลาง วางแผนดำเนินการต่างๆ หากได้รับการสนับสนุนจากทุกค่ายพรรคโดยพร้อมเพรียงจะมีขุมกำลังที่ไม่อาจดูแคลนได้"

ทกผัคนผงกศีรษะเห็นพ้อง ควรทราบว่าหากไม่มีหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลางแห่งหนึ่ง ก็เฉกเช่นคนที่มีกำลังวังชา หากทว่าปัญญาอ่อน เสียทีที่มีพละกำลัง แต่ไม่อาจใช้ออก

ครั้นแล้วทั้งหมดหารือรายละเอียดข้อปลีกย่อยต่างๆ

การสู้สัประยุทธ์ระหว่างฟู่อิงกับบุพพามารเมิ่งเช่อสิง กลายเป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวพันถึงยุทธจักรโดยรวม นอกจากบุญคุณความแค้นส่วนตัว บุญคุณความแค้นระหว่างสำนัก บุญคุณความแค้นของชาติบ้านเมืองแล้ว ยังจะเป็นเครื่องตัดสินถึงความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมของธัมมะและอธรรม

แต่ว่าฟู่อิงคล้ายสาบสูญไปจากโลกก็มิปาน

เทพมารสัประยุทธ์

วันที่สิบเอ็ดเดือนเจ็ด ท้องฟ้าโปร่ง

วันแห่งการต่อสู้สัประยุทธ์ใกล้เข้ามาทุกขณะ

ขุมกำลังกลุ่มต่างๆ ล้วนสั่งคนออกค้นหาฟู่อิง แต่ค้วาน้ำเหลวสูญเปล่า แม้แต่ไม้เท้าคู่สุดยอดก็ไม่ทราบหลบซ่อนตัวอยู่ซอกมุมใด

ข่าวการต่อสู้สัประยุทธ์แพร่กระจายไปทั้งทางบกและทางน้ำ ทำให้การสู้สัประยุทธ์ครั้งนี้กลายเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรกที่ผู้คนทั้งแผ่นดินกังวลสนใจ

โดยทั่วไปแล้ว ทั้งหมดเห็นว่าบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงมีโอกาสชนะมากกว่า

ผลการต่อสู้สัประยุทธ์กลายเป็นหัวข้อที่ใช้เดิมพันในตลาดร้านถิ่น

วันที่สิบสองเดือนเจ็ดมีเมฆมาก

ทหารมองโกลเริ่มเข้าประจำการที่ถนนเจิ้นเอี่ยนสำรวจสำมะโนประชากร จัดตั้งด่านตรวจ ป้องกันผู้คนขุดหลุมพรางวางกับดักไว้

หน่วยองครักษ์ยังขนถ่ายสุนัขดุจากนครต้าตูซึ่งเป็นนครหลวงของมองโกลมาห้าสิบตัว ตระเตรียมว่าเมื่อถึงเวลาจะใช้สะสางสถานที่

หวงอี้ : เอ็ดน / น.นมริตน์ : แปล

ชาวบ้านจำนวนมากกลัวเกิดเรื่อง พากันอพยพไปพักอาศัยอยู่กับญาติมิตรเป็นการล่วงหน้า

ความเคลื่อนไหวเช่นนี้ ก่อเกิดเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่

ก่อนพลบค่ำวันที่สิบสอง ชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่ที่ถนนเจิ้นเอี่ยน ได้อพยพออกไปกว่าแปดส่วนเป็นเหตุให้บ้านเรือนสิบหลังว่างเปล่าเสียเก้าหลัง

ผู้ที่ยังไม่ย้ายออกไปก็ไม่กล้าออกมาเดินเพ่นพ่าน บรรยากาศตึงเครียดผิดธรรมดา

ชาวยุทธจักรรวมถึงผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง กลัวว่าถูกทหารมองโกลตรวจสอบซักถาม ต่างเลิกล้มความคิดบุกรุกเข้ามา

ถนนทั้งเส้นไร้ซึ่งชีวิตชีวา

วันที่สิบสามเดือนเจ็ด เมฆหนาทึบ หากยังไม่มีฝนตกลงมา

เมื่อเวลายามสนธยา ครอบครัวสุดท้ายได้อพยพออกจากบ้านที่ถนนเจิ้นเอี่ยน ไปขออาศัยอยู่กับสหาย

วาระสุดท้ายคล้ายเยือนกรายถนนใหญ่เส้นนี้ก่อนกำหนด

ทหารมองโกลกว่าสี่หมื่นนาย ผลัดเปลี่ยนเวรยามกันทำหน้าที่ลาดตระเวนตรวจตราท้องที่ย่านนี้ทำการปิดถนนใหญ่ไป

ถนนใหญ่ซึ่งปรกติมีรถราม้าต่างแล่นขวักไขว่กลับกลายเป็นแดนปีศาจอันรกร้าง

ตามจุดที่สูงละแวกใกล้เคียง ล้วนจัดมือธนูสังกัดทัพมองโกลเฝ้ารักษา ผู้ใดคิดบุกรุกเข้ามายังย่านนี้ จะประสบชะตากรรมถูกยิงสังหาร

ผู้ที่รักชอบฟู่อิงหรือชิงชังฟู่อิง คิดช่วยเหลือเขาหรือว่าต้องการช่วยเหลือเขา ล้วนถูกกันออกนอกพื้นที่นี้

ยามเที่ยงวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด จะมีบุคคลเพียงสองคนสามารถเดินเข้าสู่ถนนเจิ้นเอี่ยน

นั่นคือยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งมองโกลบุพพามารเมิ่งเช่อสิง
และยอดฝีมือชาวฮั่นซึ่งผุดขึ้นดุจดาวประกายพรึกฟู่อิง

วันที่สิบสี่เดือนเจ็ด ฝนโปรยปราย

ถนนเจิ้นเอี่ยน

บนที่ลาดต่ำราวกับอยู่ก้นทะเลลึก ความนึกคิดของฟู่อิงค่อยๆ ลอยขึ้นจากความลึกที่ไม่อาจหยั่งคะเน ลอยตัวขึ้นบนผิวน้ำ

บนผิวน้ำคือโลกแห่งความเป็นจริง

ฟู่อิงตื่นจากการหลับนิทราอันล้ำลึก

ประสาทสัมผัสของเขาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

ก่อนอื่นโสตประสาทบอกต่อเขาว่า รอบบริเวณเงียบสงบจนผิดธรรมดา เปรียบกับเมื่อสิบวันก่อนซึ่งก่อนที่เขาจะเข้าสู่ห้วงนิทราอันล้ำลึก ความอึกทึกวุ่นวายที่ได้ยินคล้ายกับเป็นคนละโลก

ฟู่อิงยังคงรักษาท่วงท่านอนขวาง เริ่มงานสำรวจตรวจสอบตัวเอง

ที่เหนือความคาดหมายคือ เขารู้สึกปลอดโปร่งสบายอย่างไม่เคยมีมาก่อน

หลังจากผ่านการหลับนิทราอย่างยาวนานถึงสิบวัน ฟู่อิงมิเพียงไม่มีอาการสติเลอะเลือนอันเนื่องมาจากการนอนยาว ตรงกันข้ามรูขุมขนทุกแห่งล้วนโห่ร้องเริงร่า สมองใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว พลังฝีมือยังรุดหน้ากว่าเดิม

ฟู่อิงเห็นว่าภาพสลักนูนของม้วนภาพเทพประยุทธ์ทั้งสี่สิบเก้าภาพแต่ละภาพล้วนเกิดประสิทธิผลอย่างน่าตระหนก ถึงแม้ตนเองไม่มีข้าวสักเม็ดตกถึงท้อง ไม่มีน้ำแตะริมฝีปากเป็นเวลาสิบวัน แต่ไม่รู้สึกหิวกระหายแม้แต่น้อย

ฟู่อิงได้คิดว่าตนเองค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

ปรับเปลี่ยนร่างกายให้ดึงดูดและรองรับพลังงานของจักรวาล บรรลุถึงขอบเขตขั้นที่บรรพชนโบราณกล่าวขานว่า "ดูดรั้งแก่นสารสำคัญแห่งฟ้าดิน"

ฟู่อิงไม่ต้องการอาหารและน้ำหล่อเลี้ยงร่ายกายอีก เพียงพลังธาตุแห่งฟ้าดินก็เกินพอ ฟู่อิงในยามนี้แทบบรรลุถึงขอบเขตขั้น "อดอาหาร" มาตรว่ายังไม่บรรลถึงขั้นดั้นเมฆขี่หมอก บังคับมังกรเหินหาว แต่เปรียบกับผู้อยู่เหนือโลกที่รับประทานลมลิ้มรสน้ำค้าง ยังเหนือล้ำกว่าขั้นหนึ่ง

ความปีติยินดีอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนแล่นเข้าสู่จิตใจ

ตอนนี้ฟู่อิงแม้อยู่ในหอร้างซึ่งใช้เก็บของที่ไม่ต้องการของครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง แต่ในสายตาของเขา ยังเลิศล้ำกว่าปราสาทราชวังอีก

สิ่งของทุกชิ้นล้วนงามวิจิตรอย่างประหลาด

ภายใต้แสงอาทิตย์ที่สาดลอดหน้าต่างเข้ามา วัตถุทั้งหลายเป็นประกายระยิบระยับ

ใยแมงมุมที่ถักสานอยู่มุมห้อง เครื่องเรือนที่หักพังบนพื้น ในส่วนที่ดำรงคงอยู่แฝงหลักเหตุผลอันลึกล้ำ สะท้อนความหมายที่อยู่เหนือวัตถุสิ่งของชนิดหนึ่ง

ฟู่อิงกวาดตามองรอบข้าง พบเห็นวัตถุเรื่องราวที่ปรกติละเลยไป

หลังจากศึกษาค้นคว้าเคล็ดวิชาของม้วนภาพเทพประยุทธ์สิบวัน ความรู้สึกนึกคิดและประสาทสัมผัสของฟู่อิงเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างน่าตระหนก คล้ายลูกปลาน้อยที่อาศัยอยู่ก้นทะเลลึกอย่างยาวนาน ครั้งแรกที่โผล่พ้นผิวน้ำ ได้สัมผัสโลกเหนือน้ำที่งามวิจิตรและน่าประทับใจ

เสียงฝีเท้าที่ต่อเนื่องดังทำลายความคิดคำนึงของเขา ในเสียงฝีเท้ายังแฝงไว้ด้วยสุ้มเสียงอันแผ่วเบาชนิดหนึ่ง แต่ไม่อาจรอดพ้นจากตาข่ายโสตประสาทที่ตื่นตัวของฟู่อิงได้

ฟู่อิงฉุกใจคิด คาดว่าสุ้มเสียงอันแผ่วเบานั้นเป็นเสียงฝีเท้าของสุนัข เสียงฝีเท้าเหล่านี้ยิ่งมายิ่งดัง มุ่งมายังทิศทางของเขา

ฟู่อิงรีบโคจรพลังซ่อนเร้นพลังงานความร้อนปิดรูขุมขนทั่วร่าง ป้องกันมิให้กลิ่นอายร่างกายรั่วไหลออกไป

คนและสุนัขสำรวจตรวจตราที่ชั้นล่างของหอครู่หนึ่ง จากนั้นจากไป

ฟู่อิงสามารถเก็บซ่อนตัว แม้แต่สุนัขที่มีจมูกดมกลิ่นเป็นเลิศยังไม่รู้สึก เกรงว่าจั่วเหอซึ่งเป็นผู้ดำเนินแผนการค้นหายังคาดคิดไม่ถึง

มิน่าเล่าถึงแม้ว่าทุกฝ่ายออกค้นหาตัวฟู่อิงล้วนพบกับความล้มเหลว

ความจริงแล้วฟู่อิงกบดานซ่อนตัวในหอซึ่งถูกทิ้งร้างของครอบครัวริมถนนเจิ้นเอี่ยนครอบครัวหนึ่ง

สิบวันที่เขาบำเพ็ญเพียร เมื่อไม่ต้องพักผ่อนดื่มกินเช่นผู้คนทั่วไปย่อมคล้ายกับสาบสูญไปโลกนี้

ยามนี้เป็นเวลาเที่ยง ห่างจากการสู้สัประยุทธ์ในวันพรุ่งนี้สิบสองชั่วยามพอด

ฟู่อิงลุกขึ้นนั่งสมาธิ กวาดตาสำรวจมองรอบข้าง เห็นที่มุมห้องมีต้นเสาสำหรับแขวนโคมไฟทำจากไม้เนื้อแข็งสีแดงเข้มต้นหนึ่ง ตัวเสาลำต้นหยาบใหญ่ สูงราวห้าเชียะ สร้างความยินดียิ่งหยิบขึ้นมาเคาะดู รู้สึกหนักไม่น้อย

ห้วงสมองฟู่อิงบังเกิดปฏิภาณวูบ ชักดาบสันหนาที่สร้างชื่อให้กับตนเองจากกลางหลัง สำรวจดูลักษณะของต้นเสาที่ใช้แขวนดวงโคมอยู่ครู่หนึ่งจึงเริ่มลงมือฝาน

พลังสมาธิของเขา หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับคมดาบ

ตำแหน่งมุม ความหนักเบา ความเร็วช้าของทุกมีดดาบที่ฝานลงล้วนแล้วแต่พิถีพิถัน ตรงตามข้อเรียกร้องความต้องการของเขา

นี่คล้ายกับจิตรกรเอกผู้หนึ่งที่จิตสำนึกถึงพู่กันถึง จึงสร้างผลงานภาพวาดอันล้ำเลิศออกมา คิดหยุดเมื่อใด ยุติเวลาไหน ปล่อยให้เป็นเรื่อง

ตามธรรมชาติเมื่อถึงเวลาจะทราบเอง

เขาในยามนี้ โลกส่วนตัวของเขาในยามนี้คงเหลือแต่ต้นเสา ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามคมดาบที่ฝานใส่ตัวเขาเข้าสู่ห้วงแห่งการสร้างสรรค์อย่างจดจ่อ

ความรักความแค้นกับเกาเตี่ยนจิ้ง

ความขัดแย้งกับข้อแปลกแยกระหว่างตนเองกับฉีปี้เสา

การทำศึกต่อสู้กับซืออั่นเฟยซึ่งยังไม่สำเร็จเสร็จสิ้น

การพลีชีวิตเพื่อช่วยเหลือตนเองของมือหยุ่นเยียบ

คุณธรรมความห้าวหาญของไม้เท้าคู่สุดยอด

ความรักคืนฝนตกกับจู้ฮูหยิน...

ยังมีการสู้สัประยุทธ์กับยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งมองโกลบุพพามารเมิ่งเซ่อสิงซึ่งกำลังจะมาถึง

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ล้วนไม่อยู่ใน "ยามนี้"

ล้วนแต่ไม่สลักสำคัญ ไม่ควรแก่การเหลือบแล

ฟู่อิงเข้าสู่ห้วงแห่งจิตที่ "ลืมตน" โดยสิ้นเชิง

แผ่นฟ้าแผ่นดินคงเหลือเพียงแต่คมดาบกับเสาไม้

วันที่สิบห้าเดือนเจ็ด ยามจี๋ (สิบนาฬิกา)

เมฆดำแผ่ปกคลุม ใกล้จะเกิดฟ้าร้อง

คล้ายกับฟ้าวิปโยคดินเศร้าหมอง

กองทหารองครักษ์ที่ขึ้นตรงต่อข่านมองโกลขบวนแล้วขบวนเล่า เดินเท้ามาถึงละแวกใกล้เคียงกับถนนเจิ้นเอี่ยน สับเปลี่ยนหน้าที่กับทหารมองโกลที่ยืนยามรักษาการณ์อยู่ก่อน ทำให้การปิดล้อมเพิ่มความเข้มงวดกว่าเดิม

คนและสุนัขที่ลาดตระเวนไปตามท้องถนนทยอยถอนกำลังออกไป

ขณะเดียวกัน มือธนูที่ประจำอยู่ตามที่สูงก็ถอนออกจากจุดที่มองเห็นถนนใหญ่

ถนนใหญ่เงียบสงบราวแดนปีศาจ

ซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอยืนอยู่ปากทางเข้าด้านทิศตะวันออกของถนนเจิ้นเอี่ยน ติดตามดูการถอนกำลังของฝ่ายมองโกล

จั่วเหอยิ้มพลางกล่าวว่า "เรากำชับผู้รับผิดชอบกองกำลังหนึ่งพันคนนี้ ให้ตรวจนับคนของตัวเองอย่างละเอียด เพื่อป้องกันว่ามีคนเกิดความสงสัยอยากรู้ซ่อนตัวเอาไว้ แอบดูการสู้สัประยุทธ์ของมังกรพยัคฆ์ครั้งนี้"

ซือฮั่นเฟยอดยิ้มมิได้ กล่าวว่า "ข้อกังวลของผู้บัญชาการจั่วมิใช่ไร้เหตุผล แม้แต่เราผู้เป็นอ๋องยังหวั่นไหวใจเช่นกัน"

คนทั้งสองสบสายตาหัวร่อดังๆ ออกมา

จั่วเหอทอดตามองถนนใหญ่ซึ่งมีความยาวสองลี้เส้นนี้ เนื่องจากช่วงกลางหักโค้งเล็กน้อย เมื่อมองไปถึงระยะลี้เศษ สายตาจึงถูกบดบัง

ในระยะเท่าที่มองเห็นนี้ ปราศจากร่องรอยผู้คนสภาพการณ์ประหลาดลี้ลับถึงที่สุด

จั่วเหอกล่าวว่า "น่าเสียดายที่พวกเราไม่อาจติดตามดูการสู้สัประยุทธ์ของมังกรพยัคฆ์ครั้งนี้ นับเป็นเรื่องที่น่าเสียใจจริงๆ"

ซือฮั่นเฟยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ครั้งนี้เราไปยังนครต้าตู ก็สอบถามเรื่องนี้จากท่านข่านผู้เป็นใหญ่ ท่านข่านผู้เป็นใหญ่ตอบว่านี่เป็นคำร้องของเมิ่งเช่อสิง พระองค์แม้ไม่เห็นด้วย แต่จำต้องรับปาก"

ที่แท้บุพพามารเมิ่งเช่อสิงมีศักดิ์ฐานะพิเศษในจักรวรรดิมองโกล คนผู้นี้เคยช่วยเหลือมองโกลตั้งเป็นจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ เนื่องจากเมื่อครั้งกระโน้นเจ็งกิสข่านมีบุญคุณต่อตระกูลของมัน ดังนั้นที่ผ่านมาเมิ่งเช่อสิงรั้งตำแหน่งหัวหน้าองครักษ์ประจำตัวข่านผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนภารกิจทั่วไปล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว นอกจากปรากฏยอดฝีมือมารุกราน มันค่อยเสนอหน้าออกสังหารศัตรู

หลายสิบปีมานี้ ยอดฝีมือที่ในและนอกประเทศที่จบสิ้นใต้เงื้อมมือ

มันมีมากมายสุดคณานับ

เสียงเป่าหลอดเขากระทบโสตทั้งสอง ทหารม้ามองโกลในชุดเกราะสีดำขบวนหนึ่งควบขับมาจากที่ห่างไกล ที่ด้านหลังเป็นรถม้าสีดำคันใหญ่ขอบรถขลิบทองเป็นที่สะดุดตา ถัดไปเป็นทหารม้าอีกขบวนหนึ่งกอปรเป็นขุมกำลังอันยิ่งใหญ่ มุ่งหน้ามายังที่ซึ่งซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอยืนอยู่

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า *"เมิ่งเช่อสิงมาแล้ว"*

เป็นเวลาใกล้ยามเที่ยง

ฝนตกฟ้าร้องตั้งเค้าขึ้น

ขบวนม้ามาถึงปากถนน เหล่าทหารม้าพากันรั้งสายบังเหียน คนและม้าทั้งขบวนหยุดนิ่งลง

ทุกผู้คนรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง คนชุดดำที่สูงใหญ่น่าเกรงขามผู้หนึ่งหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอ

รอบบริเวณบังเกิดเสียงโครมโครม ทหารมองโกลละแวกใกล้เคียงพากันหมอบราบคาบกับพื้น สำหรับกับพวกมัน บุพพามารเมิ่งเช่อสิงมิใช่มนุษย์ หากแต่เป็นเทพเจ้า

ซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอล้วนมีรูปร่างสูงใหญ่อยู่แล้ว แต่เมิ่งเช่อสิงยังสูงกว่าพวกมันอีกครึ่งศีรษะ หนักแน่นมั่นคงดั่งขุนเขาบรรพต

สีผิวของมันขาวละเอียดอ่อน ดูเผินๆ คล้ายรูปเทพเจ้าที่แกะสลักจากหินผลึก อยู่ในท่วงท่าเหนือสำสัตว์ทั้งปวง ตาทั้งคู่เป็นสีครามกับน้ำทะเลสาบคล้ายหินวิเศษในยามราตรี ขณะแน่วนิ่งคล้ายปราศจากชีวิต พอกะพริบสาดประกายเจิดจ้า ยังยิ่งกว่าดวงดาวที่เรืองรองที่สุดบนท้องฟ้า จมูกโด่งตั้งตรงริมฝีปากมีเหลี่ยมมุมชัดเจน แสดงออกถึงความเด็ดเดี่ยวและเด็ดขาดเกินคน

ชุดสีดำกับผิวสีขาวตัดกันอย่างรุนแรง

เมิ่งเช่อสิงเต็มไปด้วยมนตร์เสน่ห์แห่งมารชนิดหนึ่ง สะกดจนผู้คน

บังเกิดความระย่นย่อ

จั่วเหอเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง ถึงแม้ว่าเมิ่งเซ่อสิงยืนอยู่เบื้องหน้ามันหกเชียะ มันกลับไม่รู้สึกถึงการดำรงคงอยู่ของมัน

ซึ่งก็หมายความว่าหากมันหลับตาลง จะไม่รู้สึกตัวว่าเมิ่งเซ่อสิงอยู่ข้างกายมัน

จั่วเหอใจสั่นสะท้าน ควรทราบว่ายอดฝีมือระดับพวกมันเพาะความรู้สึกที่ไกลักับประสาทสัมผัสที่หกขึ้น ขอเพียงมีคนเข้าใกล้ จิตวิญญาณจะเกิดความตื่นตัวขึ้น

ความสำเร็จเช่นนี้ไม่อาจใช้กับเมิ่งเซ่อสิง

เช่นนี้นับว่าตรงกันข้ามกับมือโลหิตลี่กง ตลอดทั้งร่างของมันแผ่ซ่านพลังเย็นยะเยือก ทำให้ท่านึกต่อต้านแข็งขืนและหวาดหวั่นพรั่นพรึง กระตุ้นเตือนถึงการคงอยู่ของมันอยู่ตลอดเวลา ส่วนฟู่อิงกลับผิดแผกแตกต่าง ฟู่อิงเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างคล่องตัว ปราศจากร่องรอยให้สืบสาว ทำให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก

สุ้มเสียงที่แหลมคมราวอาวุธเสียงหนึ่งดังว่า “ฮั่นเฟย พี่จั่ว จากมาสบายดี?”

ที่แล้วมาเมิ่งเซ่อสิงได้รับความเคารพจากเชื้อพระวงศ์มองโกลเป็นท่านอาจารย์ ดังนั้นเรียกชื่อซือฮั่นเฟยตรงๆ

ซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอพากันแสดงความเคารพ ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า “**เมิ่งเหล่าซือ** *(อาจารย์แซ่เมิ่ง)* ถือสัจจะจริงๆ แต่ฟู่อิงยังไม่มาถึง”

มันสร้างเครือข่ายการสื่อสาร ครอบคลุมพื้นที่รัศมีห้าสิบลี้ ขอเพียงฟู่อิงปรากฏตัว มันจะล่วงรู้ในบัดดล ตอนนี้ไกลัถึงยามเที่ยง หากฟู่อิงยังอยู่ห่างไปห้าสิบลี้ คงต้องมาสายแล้ว

เมิ่งเซ่อสิงแหงนมองท้องฟ้า กล่าวว่า *“ใกล้ฝนตกฟ้าร้อง เรารู้สึกถึงกระแสฟ้าที่กลางอากาศ”*

ซืออั่นเฟยกับจั่วเหอล้วนตะลึงลาน รู้สึกว่ายามอยู่เบื้องหน้าผู้ยิ่งใหญ่ในเชิงยุทธ์ท่านนี้ ตนเองช่างเล็กกระจ้อยร่อยและไร้คุณค่าความหมายนัก

ใบหน้าที่โปร่งใสราวหยกขาวของเมิ่งเซ่อสิงเปล่งประกายอันเรืองรองใต้ดินฟ้าอากาศที่มืดครึ้มเช่นนี้ ยิ่งเพิ่มความลี้ลับกว่าเดิม

เมิ่งเซ่อสิงกวาดตาไปยังถนนยาวซึ่งเงียบวังเวงราวแดนปีศาจ ดวงตาพลันสาดประกายเจิดจ้า กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "มันมาแต่แรกแล้ว"

ฟู่อิงหยุดความเคลื่อนไหวตัดฝาน เสาไม้ทั้งต้นกลับกลายเป็นอาวุธประหลาดคล้ายดาบไม่คล้ายดาบคล้ายหอกไม่คล้ายหอก คล้ายกระบี่ไม่คล้ายกระบี่ดูเหมือนเป็นไปตามท่วงทำนองและจังหวะจะโคนชนิดหนึ่ง แต่ในความเปลี่ยนแปลงซ่อนความไม่เปลี่ยนแปลง ในลักษณะตรงแฝงความคดเคี้ยว ในส่วนโค้งแฝงความกลม ทำให้ผู้คนคำนวณประโยชน์ใช้สอยของมันไม่ออก

ฟู่อิงพิศซ้ายดขวา แสดงว่าพึงพอใจยิ่ง

ยามนั้นแว่วเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น พอดีเป็นเวลาเที่ยง

พริบตาก่อนการต่อสู้สัประยุทธ์ ความรู้สึกที่สงบถึงที่สุดประการหนึ่งผุดขึ้นจากส่วนลึกของสมอง เขารู้สึกสงบและเป็นสุขอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ภายในหอซึ่งเก็บสิ่งของที่ใช้แล้วแห่งนี้ ก่อนอื่นเขาได้ยินเสียงลมหายใจ เสียงเต้นของหัวใจ และเสียงโลหิตที่ไหลเวียนของตัวเอง เสียงดีบคลานของมุสิกในถ้ำรู และเสียงมดปลวกในขื่อไม้

จิตสำนึกกระจ่างสดใส ทุกสรรพเสียงในสภาพแวดล้อมโดยรอบ นับตั้งแต่เสียงลมหายใจเข้าออกตลอดจนเสียงคืบคลานของมดแมลงซึ่งเบาจนแทบไม่ได้ยิน เขาล้วนรู้สึกและได้ยิน

โดยปรกติแล้วความรู้สึกของผู้คนทั่วไป เพียงมุ่งไปที่เป้าหมายใดเป้าหมายเดียว

ยกตัวอย่างหากมุ่งความสนใจสดับฟังเสียงน้ำไหล จะละเลยเสียง

ลมไป ในทางกลับกันก็เช่นเดียวกัน

แต่ฟู่อิงสามารถได้ยินเสียงที่มีลักษณะแตกต่างในเวลาเดียวกัน นับเป็นความรู้สึกเหนือโสตประสาทธรรมดาประการหนึ่ง

ฟู่อิงไม่เพียงได้ยินเสียง ขณะเดียวกันยังรู้สึกชีวิตที่แยกประเภทออกเป็นชนิดต่างๆ และกำลังวังชาของพวกมัน

ในยามนั้น ฟู่อิงสัมผัสกับพลังจิตอันมหาศาลขุมหนึ่ง

หากบอกว่าปาซือปาคือบึงน้ำที่สงบนิ่งบึงหนึ่ง นี่ก็เป็นพายุหมุนที่พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า พัดทำลายทุกสิ่ง ดูเผินๆ คล้ายสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว หากทว่าซ่อนพลังกล้าแข็งอันน่าตระหนก

เมิ่งเซ่อสิงเคลื่อนเข้าใกล้ทีละน้อย

ฟู่อิงกุมกระชับอาวุธประหลาดในมือ กู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง เสียงโครมดังกึกก้อง พุ่งชนกำแพงด้านข้างแตกทะลุ หอบเอาเศษหินและผงคลีเต็มฟ้ากระโดดเคลื่อนขวางลงยังใจกลางถนน สองมือยกชูอาวุธไม้สีแดงเข้มขึ้นเสมออก ชี้เฉียงทำมุมสามสิบองศา จ่อจี้ใส่คนชุดดำที่อยู่ห่างห้าวาแต่ไกล

เมิ่งเซ่อสิงคล้ายขุนเขาโดดเดี่ยว ยืนมือไพล่หลังแน่วนิ่ง

ดวงตาของทั้งสองทอประกายคมกล้า คล้ายดาบวิเศษเทพศัสตรากระทบกันกลางอากาศ

เมฆดำบนท้องฟ้าเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว ฟ้ามืดครึ้มดินเลือนราง

ลมแรงก่อนพายุฝนมาเยือน ม้วนพัดฝุ่นละอองบนถนนยาวคละคลุ้งเต็มฟ้า แต่เสื้อผ้าของทั้งสองกลับสงบนิ่งไม่ไหวติง ประหนึ่งมนุษย์เทพซึ่งแกะสลักจากศิลาสององค์

ในชีวิตของฟู่อิงยังไม่เคยเผชิญกับสายตาของผู้ใดมีความแหลมคมเท่ากับครึ่งหนึ่งของเมิ่งเซ่อสิง ส่วนที่น่าตระหนกคือประกายตาคล้ายวัตถุมีสภาพราวกับค้อนเหล็กที่หนักพันชั่ง เจาะผ่านดวงตาของเขาเข้ามากระแทกใส่ส่วนลึกของจิตวิญญาณฟู่อิงครั้งแล้วครั้งเล่า

เขาพลันรู้สึกลมหายใจติดขัด หัวใจวาบหวิวหวั่นไหว ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย

ความรู้สึกที่อ่อนล้าสิ้นหวังประการหนึ่งลุกลามไปทั่วร่าง รู้สึกว่าคู่มือที่เผชิญหน้าเป็นยอดมนุษย์ที่ไม่มีทางโค่นล้มลงได้

เสียงฟ้าร้องหนักๆ ดังสะท้านขอบฟ้าไกลตา

ฟู่อิงรับรู้ถึงการเรียกหาจากธรรมชาติ ตนเองคล้ายอยู่ศูนย์กลางของจักรวาล ห้วงสมองเกิดความคิดอย่างเร่งร้อน ชนะก็คือแพ้ แพ้ก็คือชนะ ทั้งสองสิ่งนี้หลอมรวมเข้าด้วยกัน ไม่แบ่งเขาแบ่งเราอีก

ม้วนภาพเทพประยุทธ์ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าทีละภาพ พริบตานั้น จิตสมาธิหล่อหลอมรวมกับสรรพธาตุ กลับคืนสู่ธรรมดา ช่องว่างทางจิตวิญญาณซึ่งเมื่อครู่ถูกเมิ่งเช่อสิงเจาะทะลวงผ่าน พลันสมานตัวปิดลง บรรลุถึงขอบเขตขั้นฟ้ามนุษย์หลอมรวมเป็นหนึ่ง

เมิ่งเช่อสิงบังเกิดความประหลาดใจยิ่ง เมื่อคร่ำมันผนึกพลังซึ่งแปลงจากจิตสมาธิ สร้างความกดดันต่อจิตวิญญาณของคู่ต่อสู้ โปรยหว่านเมล็ดพันธุ์ที่ต้องพ่ายแพ้อยู่ในห้วงสมองของอีกฝ่าย แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับรวมตัวกับพลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลขุมหนึ่ง ทำให้ตนเองพบกับความล้มเหลว

เมิ่งเช่อสิงแทนที่จะตระหนกกลับยินดี คู่มือเช่นนี้ไหนเลยพบได้โดยง่ายดาย ยามนั้นกล่าวว่า “อาวุธในมือพี่ฟู่มีรูปทรงเหลี่ยมกลมคดตรงแหลม เกิดการข่มซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับหลักแห่งฟ้าดิน ทำให้เราผู้แซ่เมิ่งไม่ทราบลงมืออย่างไร ช่างสมใจยิ่งนัก” พลางแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนานออกมา

ในเสียงหัวร่อดังๆ ไม่รอให้ฟู่อิงตอบคำ เมิ่งเช่อสิงหมุนตัวไปช้าๆ พุ่งชนประตูบ้านที่ปิดสนิทบานหนึ่ง เดินเข้าบ้านเรือนราษฎรทางซ้ายมือหลังหนึ่ง คงทิ้งช่องแตกเป็นรูปคนเอาไว้

นี่คล้ายกับผู้คนทั่วไปเดินผ่านประตูบ้านที่เปิดอ้าออก ปราศจากการ

สะดุดติดขัดหรือชักช้ารีรอแม้แต่น้อย

ฟู่อิงจับตาดูทุกความเคลื่อนไหวของเมิ่งเช่อสิงไม่ว่าการหมุนตัวทลายประตู ตลอดจนการหัวร่อดังๆ ประกายตา การสอดรับระหว่างข้อศอกช่วงแขน ช่วงเอวและเท้า ล้วนไม่ปล่อยให้คลาดสายตาไป

เห็นระหว่างความเคลื่อนไหวกับความเคลื่อนไหวหล่อหลอมกลมกลืนไม่เปิดช่องว่างจุดอ่อนให้ผู้คนฉกฉวยได้

ฟู่อิงผนึกพลังฝีมือทั่วร่าง เฉกเช่นลูกธนูพาดสาย รอโอกาสปล่อยออกไป แต่เมิ่งเช่อสิงปราศจากช่องว่างรอยโหว่ ท่าจู่โจมที่ตระเตรียมไว้ไม่อาจใช้ออก สร้างความกลัดกลุ้มหงุดหงิด ลำบากใจยิ่ง พลันตวาดก้องร้องขึ้นกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เมิ่งเช่อสิงยังไม่ลงมือแม้สักกระบวนท่า ฟู่อิงก็รับบาดเจ็บก่อน

ฟู่อิงพอกระอักโลหิตออก รู้สึกทรวงอกผ่อนคลาย กลับคืนสู่ความสะดวกปลอดโปร่ง

ภารกิจรีบด่วนเฉพาะหน้าคือ ค้นหาความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปของเมิ่งเช่อสิง ซึ่งเร้นกายเข้าบ้านเรือนไป

ฟู่อิงสงบจิตสำรวมใจ จดจ่อเป็นหนึ่งเดียว อาศัยความรู้สึกทางจิตวิญญาณ ค้นหาร่องรอยของบุพพามารเมิ่งเช่อสิง

ผลแห่งการจดจ่อ ไม่ว่าเสียงมดแมลงในรัศมียี่สิบวา ล้วนเฉกเช่นปลาในร่างแห ไม่อาจเล็ดลอดไปได้

เพียงแต่ไม่รู้สึกถึงการดำรงคงอยู่ของเมิ่งเช่อสิง

ภายใต้การตรวจสอบของประสาทความรู้สึกที่เหนือธรรมดาของฟู่อิง มีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียวคือ เมิ่งเช่อสิงแตกดับสูญสลาย ไม่คงอยู่ในโลกหล้าอีก

สภาพความเป็นจริงย่อมมิใช่เช่นนี้

เช่นเดียวกับที่ฟู่อิงปิดรูขุมขนซุกงำพลังชีวิตหยุดการหายใจ แม้แต่

สุนัขดมกลิ่นของกองทัพมองโกลยังไม่ล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของเขา พลังสมาธิและจิตวิญญาณของเมิ่งเซ่อสิง ก็บรรลุถึงระดับขั้นที่สามารถหลบรอดจากประสาทสัมผัสของฟู่อิง

เมิ่งเซ่อสิงกลับสาบสูญไปโดยสิ้นเชิง

ลมแรงบนถนนยาวยิ่งโชยพัดยิ่งรุนแรง ฝุ่นละอองม้วนคละคลุ้งเต็มท้องฟ้า

สายวิชชุแลบแปลบปลายที่ขอบฟ้าตลอดเวลา

ฟ้าดินบัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง

ถนนยืดยาวไม่สิ้นสุด ไม่เห็นร่องรอยผู้คน คล้ายเพียงหลงเหลือฟู่อิงแต่ผู้เดียว

อำนาจในการกำหนดสูญเสียไปโดยสิ้นเชิง ฟู่อิงยืนอยู่กลางถนนมือถืออาวุธที่ฝานจากไม้ และการรอคอยที่ไม่สิ้นสุด

เสียงประหลาดที่คล้ายมังกรคู่ร้องพยัคฆ์คำรณพลันดังจากรอบข้างตอนแรกแผ่วเบาจนไม่ได้ยินคล้ายอยู่ไกลลิบลับ ชั่วพริบตาก็สะท้านทั่วพื้นที่ว่าง สะเทือนแก้วหูผู้คน กลบเสียงฟ้าร้องที่ขอบฟ้า บดบังเสียงลมอันรุนแรงไป

พริบตานั้นทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินมีแต่เสียงประหลาดที่แหลมเล็กระคายหู

นี่เป็นลางบอกเหตุก่อนที่ศัตรูจะลงมือ

ในรัศมีสิบวาเกิดกระแสพลังหมุนวนอย่างเร่งร้อน พลังอันแหลมคมราวมีดดาบขุมแล้วขุมเล่ากระทบกระแทกกันในพื้นที่แถบนี้

ฟู่อิงคล้ายอยู่ศูนย์กลางของลมพายุ เขาไม่ขยับตัวยังพอทำเนา พอขยับเคลื่อนตัว แรงกดดันทั้งมวลล้วนมุ่งมายังร่างของเขา ม้วนเขาเข้าสู่พลังหมุนวนอันรุนแรง

ฟู่อิงไม่มีทางถอยอื่นอีก

เมิ่งเช่อสิงที่แท้อยู่สารทิศใด

พลังหมุนวนยิ่งหมุนยิ่งเร่งร้อน

พลันปรากฏพลังลมปราณอันกล้าแข็ง เพียงพอกับการทำลายทุกสิ่งขุมหนึ่งเคลื่อนตัวจากทางขวามือกระแทกกระทั้นใส่ด้วยระดับความเร็วที่น่าตระหนก

ฟู่อิงไหนเลยกล้าชักช้า ใช้ออกด้วยท่าจู่โจมที่ตระเตรียมพร้อมมานานออกอย่างสุดกำลัง

ในที่สุดสุดยอดฝีมือทั้งสองปะทะหักหาญกันแล้ว

เมิ่งเช่อสิงโถมมาจากทางขวามือของฟู่อิง เห็นอาวุธไม้ในมือเคลื่อนไหวในพื้นที่ว่างอันจำกัด ดั่งราวกับนางแอ่นเหินลม กรีดเป็นเส้นโค้งตามธรรมชาติอย่างสวยงาม หักมุมอย่างแยบคาย เปลี่ยนเป็นแทงใส่หน้ามัน

อาวุธไม้ทางหนึ่งแทงออก ทางหนึ่งเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด รูปกลมเปลี่ยนเป็นคดเคี้ยว คดเคี้ยวเปลี่ยนเป็นสี่เหลี่ยม สี่เหลี่ยมเปลี่ยนเป็นปลายแหลมหนุนเสริมกันเองแทนที่กันเอง ทำให้ผู้คนไม่สามารถกำหนดวิธีรับมือได้

ความเปลี่ยนแปลงทุกประการ ทำให้ท่าสังหารที่เมิ่งเช่อสิงเห็นว่าไร้ช่องโหว่ให้จู่โจม กลายเป็นความผิดพลาดที่เต็มไปด้วยช่องว่างรอยโหว่

เมิ่งเช่อสิงพุ่งหมัดออก โดยเปลี่ยนตำแหน่งมุมอยู่ตลอดเวลา เพื่อรับมือกับท่าจู่โจมซึ่งแฝงท่วงทำนองแห่งฟ้าดินของฟู่อิง

เมิ่งเช่อสิงทุ่มเทอย่างสุดฝีมือ ในที่สุดต่อยหมัดถูกปลายแหลมของไม้พลอง

ท่าจู่โจมของฟู่อิงนี้ ละทิ้งความคุ้นเคยของการใช้ดาบ เปลี่ยนเป็นงานสร้างสรรค์ซึ่งบัญญัติคิดค้นตามสถานการณ์ปัจจุบัน แฝงหลักห้าธาตุแห่งฟ้าดินสะกดข่มกันเอง แต่เมิ่งเช่อสิงสมเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่ง

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

มองโกล ยังสามารถปิดสภาวะโถมจู่โจมของตนเอง ต่อยหมัดใส่ส่วนปลายที่แหลมคมของท่าจู่โจมนี้

รู้สึกมีพลังอันมหาศาลไร้ที่สิ้นสุดแล่นมาตามอาวุธไม้ซึ่งถูกฝานเป็นรูปไม้พลอง พลังที่ยากจะต่อต้านขัดขืนนี้ กระแทกฟู่อิงปลิวลิ่วไปด้านหลัง

ต่อจากนั้นเป็นเสียงโครมครามของข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่แตกทำลายดังสับสนวุ่นวาย

แผ่นหลังของฟู่อิงชนผนังกำแพงแตกทะลุชั้นแล้วชั้นเล่า กดทับเครื่องเรือนหักสลายไปนับไม่ถ้วนสุดท้ายเป็นเสียงโครม เมื่อชนถูกของแข็งสิ่งหนึ่งค่อยหยุดชะงักลง ลื่นไหลลงกองกับพื้น

ไม้พลองในมือนอกจากท่อนเล็กๆ ที่กำอยู่ในมือแล้ว ไม้พลองทั้งด้ามล้วนสลายเป็นผุยผง

ฟู่อิงเบือนหน้ามอง ที่แท้ตนเองชนถูกเตาเหล็กขนาดใหญ่ในห้องครัว

ประกายสายฟ้าแลบแปลบ ตามด้วยเสียงฟ้าร้อง พายฝนที่ตั้งเค้าเป็นเวลานานพลันเทกระหน่ำลงมา

เมิ่งเช่อสิงยืนอยู่หน้าช่องแตกที่ถูกฟู่อิงพุ่งชนทะลุ มันความจริงคิดฉวยโอกาสรุกไล่ ยุติการต่อสู้ครั้งนี้ แต่พริบตาที่ฟู่อิงพุ่งถอยไปด้านหลังไม้พลองซึ่งเหลือเพียงครึ่งท่อนในมือ กลับผนึกเป็นพลังอันแหลมคมชั้นแล้วชั้นเล่า ยังคมกล้ากว่าอาวุธอีก ปิดพื้นที่ช่องว่างทั้งหมดเอาไว้ เนิ่นนานยังไม่สลายคลาย

เมิ่งเช่อสิงคิดรุกไล่ก็ทำไม่ได้ พลาดโอกาสอันดีไป

เมิ่งเช่อสิงยืนอยู่ท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำลงมา ใต้ฟ้าแลบฟ้าร้องอย่างโกรธเกรี้ยว เงาร่างที่สูงใหญ่คล้ายกับมารร้ายซึ่งผุดขึ้นจากนรกขุมที่สิบแปด

ฟู่อิงรู้สึกตลอดทั้งร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง จึงรีบโคจรพลังลมปราณ*ท่าจู่โจมของเมิ่งเช่อสิงนี้ เพียงพอกับการทลายฟ้ากวาดล้างพสุธาแล้ว*

ซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอยืนอยู่ที่หัวถนนซึ่งห่างไปสามลี้ องครักษ์ที่ใกล้ชิดกางร่มบังฝนให้กับพวกมัน น้ำฝนสาดเทลงจากขอบรถประหนึ่งม่านน้ำ

ในระยะห่างและตำแหน่งมุมเช่นนี้ ไม่อาจเห็นสภาพการต่อสู้ได้

จั่วเหอกล่าวว่า "ครั้งกระโน้นเมิ่งเหล่าซือพิฆาตฆ่าศัตรู ล้วนตัดสินกันในชั่วพริบตา ยังไม่เคยสิ้นเปลืองเวลาถึงเพียงนี้มาก่อน"

ขณะกล่าว สีหน้าปรากฏแววร้อนรุ่มอยู่บ้าง การสู้สัประยุทธ์ครั้งนี้พวกมันแพ้ไม่ได้

ซือฮั่นเฟยกล่าวว่า "ฟู่อิงผู้นี้กระทำเรื่องราวเหนือความคาดหมายผู้คน ยากที่จะหยั่งคำนวณได้"

ยามนั้นฟ้าแลบฟ้าร้องติดต่อกัน ฝนเทกระหน่ำดั่งฟ้ารั่ว ยิ่งมายิ่งทวีความรุนแรง

ซือฮั่นเฟยกล่าวสืบต่อ "เมื่อวันก่อนท่านเห็นพ้องกับหมู่มารร้ายสำนักทศเย็นว่า หลังการสู้สัประยุทธ์ครั้งนี้ หากฟู่อิงยังไม่ตาย ก็อนุญาตพวกมันคลี่กางร่างแหล้อมสังหารฟู่อิง" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ในใจเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง *ที่แล้วมามันนิยมชมชื่นผู้มีความสามารถทั้งเกิดความรู้สึกที่ดีต่อฟู่อิง แต่หากปล่อยให้ฟู่อิงกลายเป็นวีรบุรุษในสายตาของทุกฝ่าย จะเป็นชนวนเภทภัยต่อการปกครองแผ่นดินของมองโกล*

ซือฮั่นเฟยพลันตัดสินใจกล่าวว่า "หากฟู่อิงรอดพ้นจากชะตากรรมในวันนี้ และหนีรอดจากการตามล่าของหมู่มารร้ายสำนักทศเย็น ให้ท่านระดมกำลังยอดคนพิสดารจากทะเลทรายตอนเหนือมา เข่นฆ่าสังหารฟู่อิงโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้"

จั่วเหอใจสั่นสะท้าน มันติดตามซือฮั่นเฟยมานานปี นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินว่าซือฮั่นเฟยคิดจัดการกับคนผู้หนึ่งถึงเพียงนี้

จั่วเหอรับคำคราหนึ่ง คล้ายเป็นการกำหนดชะตาในอนาคตของฟู่อิง

ถนนยาวเลอะเลือนพร่ามัว ที่ห่างไปหลายวาถูกฝนอันหนักหน่วง

บดบังสายตา เห็นแต่สีขาวเลือนราง

ท่ามกลางฝนที่ตกไม่ลืมหูลืมตา ยอดฝีมือที่ต่อสู้กันทั้งสอง ที่แท้ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?

เมิ่งเช่อสิงยืนอยู่กลางถนน แผ่กระจายพลังลมปราณไปทั่วร่าง

สายฝนพอตกลงถึงเบื้องบนศีรษะของมันห้าเชียะ ก็กระเซ็นออกรอบข้าง ไม่ตกใส่ร่างมันแม้สักหยดเดียว

ไม่ว่าพลังสภาวะและการโคจรลมปราณ มันล้วนบรรลุถึงขั้นสุดยอด

การสู้สัประยุทธ์ดำเนินถึงช่วงตัดสินผลแพ้ชนะกัน

เสียงโครมครามหนึ่ง ฟู่อิงพุ่งชนหลังคาบ้านแตกเป็นช่อง จนเศษกระเบื้องหินละเอียดปลิวเวียนว่อนทะยานขึ้นสูงเจ็ดวา ดาบสันหนายกชูขึ้นเหนือศีรษะ บวกกับฟ้าแลบฟ้าร้องทางด้านหลัง คล้ายกับเทพอสนีบาตจุติมา

เมิ่งเช่อสิงสงสัยใจยิ่ง ฟู่อิงโถมลงจากกลางอากาศเช่นนี้ เท่ากับเปิดเผยร่างกายต่อมันซึ่งเตรียมพร้อมจู่โจม นับว่าไม่ต่างกับฆ่าตัวตาย

กาลเวลาไม่อนุญาตเมิ่งเช่อสิงขบคิดมากความ มันโน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย สองมือทำท่าโอบเข้าหาตัว ปรากฏเสาลมปราณที่กล้าแข็งม้วนตัวขึ้นไป กระแทกใส่ฟู่อิงที่ลอยอยู่กลางอากาศ

นี่เป็นการผนึกพลังฝีมือชั่วชีวิตของเมิ่งเช่อสิง ต่อให้เป็นปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลมาด้วยตัวเอง ก็ต้องหลีกเลี่ยงจากการปะทะ

ขณะเดียวกัน ประกายสายฟ้าที่เจิดจ้าจับตาผ่าทำลายอากาศธาตุแล่นจู่โจมใส่ดาบสันหนาที่ยกชูอยู่กลางอากาศของฟู่อิง

ดาบสันหนาสว่างเรืองรองตลอดทั้งเล่ม ลำแสงนับหมื่นสายพุ่งฉวัดเฉวียนรอบตัวดาบ กระแสสายฟ้าที่แล่นปลาบลงมา บังเกิดเป็นเสียงจิ๊ดจิ๊ดดังขึ้น

ฟู่อิงกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ดาบสันหนาที่แฝงประกายสายฟ้า ฟาดฟันลงหาเมิ่งเช่อสิงอย่างดุดัน

ภายใต้ประกายสายฟ้าแลบลั่น บังเกิดเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่ เมิ่งเช่อสิงถูกดาบที่แฝงอานุภาพอสนีสายฟ้า กระแทกปลิวกระเด็นไปสิบวา เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินอีกหลายวา ระดับความเร็วค่อยหยุดชะงักลง

ใจกลางถนนแตกแยกออกเป็นหลุมตื้นแนวยาว ลึกราวห้านิ้วยาวสองวาที่ชวนอกสั่นขวัญผวาเส้นหนึ่ง

เดชอำนาจของดาบนี้ เพียงพอกับการสะเทือนดินสะท้านฟ้าจริงๆ

ในชีวิตเมิ่งเช่อสิงทำศึกประสบชัยทุกครา นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้คนกระแทกล้มลงกับพื้น

ฟู่อิงจู่โจมดาบลงมา พอดีเผชิญกับเสาลมปราณที่เมิ่งเช่อสิงผลักดันขึ้นไป พลังทั้งสองขุมพอปะทะร่างของฟู่อิงก็ถูกจับโยนขึ้นฟ้าไป

ฟู่อิงกู่ร้องเสียงกราดเกรี้ยว หยิบยืมสภาวะบินขวางออกไป ข้ามเส้นปิดล้อมของฝ่ายมองโกล เหินร่อนลงยังบ้านเรือนราษฎรที่ห่างไป ถลันวูบก็หายลับสาบสูญ

เมิ่งเช่อสิงลุกขึ้นช้าๆ เสื้อผ้าตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชกหมดสิ้น

ซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอยืนอยู่ที่หัวถนนห่างไกลออกไป ได้ยินเสียงกู่อันเกรี้ยวกราดของฟู่อิงดังติดต่อกันสองครา ถึงแม้พวกมันไม่แสดงความยินดีเดือดดาลออกทางสีหน้า ยังอดหันไปมองหน้ากันมิได้

ยามนั้นปรากฏเงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งแสดงตนขึ้นบนถนนเจิ้นเอี่ยนกลางสายฝน เดินตรงเข้าหาคนทั้งสอง

ซือฮั่นเฟยมีสายตาเหนือล้ำกว่า ชมดูจนสะท้านทั้งร่าง

ต่อจากนั้นจั่วเหออุทานดังอา ถึงกับปากอ้าตาค้างไป

ด้วยความหนักแน่นเยือกเย็นของทั้งสอง พอเห็นสภาพของเมิ่งเช่อ

สิงในยามนี้ ยังอดหน้าถอดสีมิได้ เมิ่งเช่อสิงเดินถึงเบื้องหน้าทั้งสอง ใบหน้าที่ขาวราวกับหินผลึกของมันเปลี่ยนเป็นไหมเกรียมหลังถูกฟ้าผ่า ตลอดทั้งร่างเปียกปอน ทุลักทุเลยิ่ง

มุมปากเมิ่งเช่อสิงสั่นกระตุก ฝืนยิ้มออกมาวูบหนึ่ง

ยามนั้นรถม้าแล่นมาถึง เมิ่งเช่อสิงเดินถึงหน้าประตูรถ คิดขึ้นรถไป แต่แล้วเหลียวหน้ามากล่าวกับทั้งสองว่า *"อย่าได้ถามเรา เราก็ไม่ทราบว่าตัวเองแพ้หรือชนะ"*

ซือฮั่นเฟยรู้จักมันมานานปี นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นสีหน้ามันแสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมา

พายุฝนยิ่งตกยิ่งหนักกว่าเดิม

เหตุการณ์สุดคับขัน

เสียงโครมคราหนึ่ง **ฟู่อิงพุ่งชนทะลุหลังคาบ้านร่วงลิ่วลงอย่างหนักหน่วง กระดูกสันหลังกดทับซี่กรงไม้หักไปหลายซี่ สุดท้ายร่วงหล่นลงยังกองหญ้าฟางบนพื้น**

รอบบริเวณบังเกิดเสียงม้าร้องดังสะท้าน ม้าพ่วงพีหลายสิบตัวได้รับความแตกตื่นพากันยกขาหน้าขึ้น สภาพการณ์ชุลมุนวุ่นวายถึงที่สุด ที่แท้สถานที่นี้เป็นโรงม้าแห่งหนึ่ง

ฟู่อิงฝืนยิ้มคราหนึ่ง หวนนึกถึงเมื่อครู่เมิ่งเช่อสิงใช้ท่าจู่โจมสะท้านฟ้าสะเทือนดิน มาตรว่าตนเองอาศัยการลอยตัวพุ่งถอย สลายอานุภาพส่วนใหญ่ไป ยังไม่อาจหลีกเลี่ยงจากการรับบาดเจ็บ ยามนี้ยากที่จะเกร็งลมปราณขึ้น ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ไม่สามารถต่อสู้กับผู้คนอีก ขณะที่สถานการณ์ยังคับขัน สร้างความร้อนรุ่มใจนัก

ฟู่อิงทราบดีว่าหากมีเวลาประมาณธูปไหม้สองดอกก็สามารถฟื้นฟูพลังฝีมือส่วนใหญ่ เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ย่ำแย่ที่สุดก็หลบหนีไปได้

เมื่อมองออกนอกโรงม้า พายุฝนเริ่มอ่อนลงเสียงฟ้าร้องค่อยเบาบาง

สำหรับปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ ฟู่อิงเกิดความรู้สึกที่สนิทสนมคล้ายกับเด็กซุกซนที่หลงทางได้พบกับมารดาปรานีอีกครั้ง

หวงอี้ : เอ๊ียน / น.นมรัตน์ : แปล

ขณะครุ่นคิด ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน ที่แท้จิตวิญญาณเกิดการแจ้งเตือนภัย มีพลังอันชั่วร้ายอำมหิตขุมหนึ่งกำลังค้นหาร่องรอยของเขา

ฟู่อิงฝืนใจลุกขึ้นยืน รู้สึกตาลายสมองหมุนอาการบาดเจ็บบอบช้ำยังหนักหนากว่าที่คาดคิดไว้อีก

ฟู่อิงรวบรวมสติสมาธิ อาการตาลายสมองหมุนค่อยเลือนหายไป

สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ฟู่อิงรีบผลักประตูรั้วเดินออกจากโรงม้าที่เบื้องนอกเป็นสวนดอกไม้ขนาดใหญ่ ไม่เห็นมีผู้คน

ภายใต้ฝนฟ้าคะนองเช่นนี้ สุ้มเสียงทั้งมวลล้วนถูกกลบบดบัง ผู้คนในที่นี้ ย่อมไม่ได้ยินเสียงพุ่งชนซี่กรงไม้ของโรงม้าหักสลายไป

ฟู่อิงออกจากโรงม้า โถมออกไปสิบวา จึงถึงเชิงกำแพงล้อมรอบสวนดอกไม้ รวบรวมเรี่ยวแรงอีดสุดท้ายกระโดดขึ้นไป ใช้เท้าเหยียบกำแพง ต่อจากนั้นตีลังกากลับไป ร่วงหล่นบนลานหญ้า

ตลอดรายทางที่ฟู่อิงออกจากโรงม้า ล้วนเดินไปตามพื้นดินเหลืองเผยเห็นรอยเท้าเป็นแนว การกลับไปครั้งนี้ กลับเหยียบย่ำตามพื้นหญ้า เขาไม่เข้าทางประตูโรงม้า แต่อ้อมไปหลังโรงม้า ค่อยปีนหน้าต่างพุ่งตัวเข้าไปซ่อนตัวอยู่หลังสิ่งของเหลือใช้แล้วกองหนึ่ง

ยามนี้ฟู่อิงหมดเรี่ยวสิ้นแรง แทบสิ้นสติสมประดีไป

นี่ย่อมไม่อาจเป็นเช่นนั้น ฟู่อิงรีบรวบรวมสติเริ่มโคจรพลังรักษาบาดเจ็บ อาศัยเคล็ดวิชาในม้วนภาพเทพประยุทธ์ ดึงดูดพลังงานของฟ้าดินและจักรวาลอย่างเต็มที่

ในความเงียบสงบ จิตวิญญาณพลันสั่นไหว ฟู่อิงเปิดเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย มองลอดข้าวของที่เหลือใช้ออกไป

เงาคนถลันวูบหนึ่ง นักพรตหญิงครองชุดพรตอายุประมาณสี่สิบปีนางหนึ่งพุ่งปราดเข้าโรงม้า ในมือถือแส้ยาวเส้นหนึ่ง

นักพรตหญิงนี้มีหน้าตาหมดจด แต่สองตายามกะพริบทอประกายอัน

ดุร้ายอำมหิต เป็นที่น่าตระหนกนัก

ยามนี้นางกำลังตรวจดูช่องแตกที่ฟู่อิงร่วงหล่นลงมา ตลอดจนริ้วรอยบนพื้น นางยามเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจภูตพราย บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกคล้ายจริงคล้ายเท็จยามตกอยู่ในห้วงฝันร้าย

ฟู่อิงสะท้านใจอย่างรุนแรง ดูออกว่านักพรตหญิงนางนี้ยากตอแย ในเวลาอันสั้นนี้ หากตนเองต่อสู้กับนาง คงต้องตายแน่นอน ทั้งไม่ทราบว่าปรากฏสตรีดุร้ายเช่นนี้ผุดโผล่จากที่ใด มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับตนเอง

ฟู่อิงหยุดการเคลื่อนไหวทั่วร่าง รวมทั้งการลืมตาและหายใจเข้าออก เพื่อมิให้กระตุ้นปฏิกิริยารับรู้ของยอดฝีมือชั้นพิเศษเช่นนี้

นักพรตหญิงนั้นพลันพลิ้วกายออกจากประตูโรงม้า กู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง ขณะเดียวกัน ทั่วสี่ทิศแปดทางก็บังเกิดเสียงกู่ร้องที่แตกต่างดังมา

ฟู่อิงตื่นตระหนกยิ่ง นักพรตหญิงนางนี้ยากตอแยอยู่แล้ว ยังมีพวกพ้องอีก ดีที่ตนเองไม่ได้คิดหาทางหลบหนี ตรงกันข้ามกลับทิ้งร่องรอยที่ผิดพลาดชักจูงให้พวกมันเดินผิดทาง ไม่เช่นนั้นหากหลบหนีโดยผลีผลาม คงพลัดตกไปในร่างแหของคนทมิฬดุร้ายเหล่านี้

นี่เพียงเป็นวิธีถ่วงเวลา เมื่อคนร้ายเหล่านี้หาตนเองไม่พบ อาจย้อนกลับมายังที่นี้ เมื่อถึงเวลานั้นก็ไม่มีวันพลิกฟื้นกลับมาได้แล้ว

ฟู่อิงไม่มีทางเลือกอื่นอีก สงบจิตสำรวมใจ โคจรพลังพักผ่อน ชั่วพริบตาก็เข้าสู่ห้วงฟ้ามนุษย์หลอมรวมเป็นหนึ่ง

เพียงเวลาชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกระทบโสต ปลุกฟู่อิงตื่นขึ้นมา

เมื่อลืมตาขึ้น ภายในโรงม้ามีชายกลางคนผอมสูงผู้หนึ่ง กำลังเดินวนโดยรอบ ปากเรียกเบาๆ ว่า *"จอมยุทธ์ฟู่อิง ท่านฟู่"*

ฟู่อิงอาศัยจิตวิญญาณติดต่อกับจิตวิญญาณของฝ่ายตรงข้ามคราหนึ่ง

ชายกลางคนนั่นสะท้านทั้งร่าง สีหน้าปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย แสดงว่าไม่เข้าใจว่าตนเองไฉนเกิดปฏิกิริยาเช่นนี้

ฟู่อิงตัดสินใจผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "ท่านเสาะหาเราผู้แซ่ฟู่ด้วยเรื่องใด?"

ชายกลางคนพอพบเห็นเขา มีสีหน้ายินดียิ่งกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "เราเซี่ยงอ๋จง หม่มารร้ายสำนักทศเย็นกำลังตามล่าท่าน ดีที่พวกเรามีการเตรียมการไว้ โปรดตามเรามา"

ฟู่อิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า "ขอเพียงเป็นระยะที่ไม่ไกลเกินไป คงไม่มีปัญหา"

เซี่ยงอู๋จงกล่าวเป็นเชิงเข้าใจว่า "รับรองไม่ไกล โปรดตามเรามา" พลางพุ่งปราดออกไป

ฟู่อิงตามติดโดยกระชั้นชิด พบว่าตนเองฟื้นฟูรวดเร็วกว่าที่คาดคิดไว้หลายเท่า มาตรว่ายังไม่อาจต่อสู้กับผู้คน แต่สามารถเกร็งลมปราณใช้วิชาตัวเบาได้โดยไร้อุปสรรค

เมื่อครู่เขาแม้อาศัยการสัมผัสทางจิตวิญญาณ ลงความเห็นว่าเซี่ยงอู๋จงมีเจตนาดี แต่ยังจงใจบอกว่าตนเองรับบาดเจ็บสาหัส ปกปิดความตื้นลึกหนาบางของตนเองไว้

ทั้งสองรีบเดินออกจากถนน ปรากฏวัวเทียมเกวียนคันหนึ่งแล่นมาช้าๆ หยุดลงตรงหน้าทั้งสอง คนแต่งกายเช่นชาวนาผู้หนึ่งประจำที่นั่งต้อนวัว

เซี่ยงอู๋จงกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านนี้คือเถี่ยฉุนอี้แห่งสำนักฉีเหลียน" จากนั้นยื่นมือแหวกหญ้าเสบียงซึ่งสุมราวภูเขาเล็กๆ บนเกวียนออก เปิดช่องลับที่ใต้เกวียนแห่งหนึ่ง กล่าวอีกว่า "จอมยุทธ์ฟู่ เรื่องราวมีความจำเป็น ต้องลดตัวท่านสักครา พวกเรายังมีคนจัดการกับหมู่มารร้ายเหล่านั้น"

ฟู่อิงฝืนยิ้มคราหนึ่ง คาดไม่ถึงว่าตนเองก็มีวันนี้ เขาผู้นี้มีนิสัยประเปรียวรู้จักปรับตัว จึงไม่ถือสา ถลันวูบไปซ่อนตัวในช่องลับ

เซี่ยงอู๋จงช่วยเขาปิดช่องลับ จัดแจงปูแผ่นไม้ไว้แผ่นหนึ่ง แล้วค่อยปูแผ่นไม้อีกแผ่นหนึ่งทับซ้อนเป็นสองชั้น เว้นระยะประมาณหนึ่งนิ้ว ดังนั้นต่อให้มีคนพบเห็นช่องลับ หลังจากเปิดออกเพียงเห็นแผ่นไม้อีกแผ่นหนึ่งนับเป็นการออกแบบจัดสร้างอย่างประณีต

เซี่ยงอู๋จงปูหญ้าเสบียงกลบไว้ดังเดิม รถเทียมเกวียนก็เคลื่อนต่อไปอย่างแช่มช้า

วัวเทียมเกวียนแล่นช้ายิ่ง ประมาณชั่วธูปไหม้หมดดอก ค่อยวกเข้าสู่เส้นทางที่ออกจากเมือง

เถี่ยฉุนอี้ถือแส้ยาว หวดใส่หลังวัวเบาๆ เป็นลักษณะท่าทางของชาวชนบทที่รื่นรมย์

เห็นประตูเมืองปรากฏแก่สายตา พลันปรากฏพลังกระบี่สายหนึ่งแทงจากด้านซ้ายใส่ท้ายทอยของเถี่ยฉุนอี้ กระบี่ยังไม่มาถึง พลังอันเย็นเยียบก็แล่นจู่โจมมาถึงก่อน

ยามนี้เถี่ยฉุนอี้ต้องตัดสินใจในฉับพลัน มันหนึ่งนั้นลงมือตอบโต้ ใช้เวลาที่กระชั้นสั้นจู่โจมสังหารศัตรู อีกทางหนึ่งคือไม่แยแสสนใจ ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันว่าศัตรูเพียงเสือกแทงกระบี่ทดสอบดูหาได้คิดปลิดปลงสังหารไม่

มันตัดสินใจเลือกวิธีหลัง

ปลายกระบี่แทงถึงต้นคอแล้ว ระยะห่างเพียงนี้ต่อให้เถี่ยฉุนอี้เปลี่ยนความตั้งใจหลบเลี่ยงก็ไม่ทันการณ์

ปลายกระบี่แทงเข้ามาอีกสองนิ้ว ก็วกกระบี่เคลื่อนขวาง คล้ายบุปผาพิรุณเต็มฟ้า โถมแทงใส่เกวียนที่บรรทุกเต็มไปด้วยหญ้าเสบียง

ชั่วลัดนิ้วมือกระบี่ยาวแทงถูกแผ่นไม้ที่ปูรองรับหญ้าเสบียงสี่สิบครั้งครา หากว่าในหญ้าเสบียงซ่อนคนไว้ คงถูกทิ่มแทงเป็นรูปรุพรุนแล้ว

คนใช้กระบี่ไม่พบสิ่งผิดปรกติใด พลันเร้นหายไป

ตั้งแต่เริ่มต้นจนยุติ เถี่ยฉุนอี้ไม่ได้เหลียวหน้ากลับไป แต่ใช้หางตา

เหลือบแลว่า คนลงมือตรวจค้นเกวียนคล้ายเป็นชายหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่ง คาดว่าคงเป็นมือดีรุ่นที่สองของสำนักทศเย็น

คนทมิพดุร้ายเหล่านี้ ทำงานด้วยความรอบคอบรัดกุม ไม่ปล่อยปละละเว้นเป้าหมายที่น่าสงสัยใดๆ

ภายใต้การควบคุมบังคับของเถี่ยฉุนอี้ วัวเทียมเกวียนเคลื่อนช้าๆ ออกจากเมือง

เดินทางประมาณครึ่งชั่วยาม บ้านเรือนสองฟากข้างเริ่มบางตาลง ที่ห่างไปมีเก๋งเล็กๆ หลังหนึ่ง ภายในเก๋งนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ร่างสันทัดผู้หนึ่งที่ด้านข้างยังยืนไว้ด้วยชายหนุ่มอายุระหว่างยี่สิบเศษถึงสามสิบเศษจำนวนสี่คน ที่กลางหลังสะพายอาวุธชนิดต่างๆ

เถี่ยฉุนอี้ลอบร้องผิดท่า ชายฉกรรจ์ร่างสันทัดคือเจ้าอธรรมลี่ชง นี่เรียกว่าเพิ่งขับไล่เสือร้ายออกทางประตูหน้า ปรากฏสุนัขป่าเข้ามาทางประตูหลัง ตอนนี้หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือรอให้กำลังหนุนฝ่ายตนรุดมาถึง

เจ้าอธรรมลี่ชงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “พี่เถี่ยระหว่างนี้เป็นอย่างไร ไฉนทำหน้าที่ขับเกวียน?”

เถี่ยฉุนอี้กล่าวว่า “พี่ลี่คงมีสภาพไม่ดีกว่าผู้น้อง ไม่เช่นนั้นไฉนกลายเป็นผู้ดูแลเก๋งในที่นี้?”

ดวงตาเจ้าอธรรมลี่ชงทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง คนผู้นี้เปลือกนอกหยาบกร้านห้าวหาญ แท้ที่จริงจิตใจคับแคบ มีนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต

ชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบห้าปีที่อยู่ทางซ้ายมือของมันผู้หนึ่งตวาดว่า “บังอาจ กลับกล้าเสียมารยาทต่อ**ซือจุน** *(ท่านอาจารย์)*”

ขาดคำชักดาบออกถือมั่น ก้าวยาวๆ เข้าหาเถี่ยฉุนอี้บนหลังวัวเทียมเกวียน

เจ้าอธรรมลี่ชงตวาดว่า **“เว่ยสง กลับมา”**

มันทราบว่า เถี่ยฉุนอี้แม้อยู่ห่างไกลถึงเขตชายแดนในดินแดนภาค

กลางน้อยครั้งจะได้ยินชื่อเสียงเรียงนาม แต่มีไหวพริบปราดเปรียวพลังฝีมือก็สูงเยี่ยม ที่นี้นอกจากตนเองแล้ว อื่นๆ ล้วนมิใช่คู่มือของอีกฝ่าย ครั้งกระโน้นเนื่องจากตนเองมีข้อบาดหมางกับเถี่ยฉุนอี้ จึงทราบความร้ายกาจของอีกฝ่าย

เถี่ยฉุนอี้เห็นว่าถึงอย่างไรต้องลงมือ ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีนี้ พลันตวัดแส้ยาวในมือขึ้นหวดใส่เว่ยสง

เว่ยสงผู้นี้ถือดีว่ามีอาจารย์หนุนหลัง ปรกติอาละวาดตามชายฝั่งทะเลแถบฮกเกี้ยน เห็นศัตรูหวดแส้ออก จึงขวางดาบเข้าหา คิดฟันแส้ยาวขาดไป

แส้ยาวม้วนพันดาบยาวไว้ เว่ยสงรู้สึกมีพลังมหาศาลขุมหนึ่งแล่นมาตามตัวแส้ ทรวงอกคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ ดาบยาวหลุดจากมือไป เซตึงตึงตึงถอยไปสิบกว่าก้าว กระแทกนั่งกับพื้นอ้าปากกระอักโลหิตออกมา

เจ้าอธรรมลี่ชงพลันถลันวูบหนึ่ง มาถึงข้างกายเว่ยสง ยื่นมือทาบกับกลางหลังของศิษย์ ถ่ายทอดพลังเข้าไปรักษาอาการบาดเจ็บให้ อีกมือหนึ่งรวบกำเป็นหมัด กระแทกใส่เถี่ยฉุนอี้

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้ต่อเนื่องตามกันในอึดใจเดียว รวดเร็วดุจประกายสายฟ้า

เถี่ยฉุนอี้ใจหายวาบ โยนแส้ยาวทิ้ง ร่ายรำฝ่ามือปิดป้องต้านทานเสียงปงคราหนึ่ง หมัดของเจ้าอธรรมลี่ชงนี้แทบกระแทกมันพลัดตกลงจากเกวียน

เจ้าอธรรมลี่ชงแบ่งจิตใช้ออกเป็นสองทาง ยังมีอานุภาพถึงเพียงนี้ ขอเพียงมันรักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ศิษย์เสร็จสิ้น ตนเองคงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง ยังไม่ทันระงับสติ เจ้าอธรรมลี่ชงก็ต่อยหมัดที่สองตามติดมาถึง

เจ้าอธรรมลี่ชงยังตวาดสั่งว่า **"ค้นเกวียน"**

ศิษย์อีกสามคนขยับเคลื่อนไหว พุ่งปราดมาที่หลังเกวียน

หวงอี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

เถี่ยฉุนอี้ใจสั่นสะท้าน หมัดของเจ้าอธรรมลี่ชงยิ่งมายิ่งหนักหน่วง ตนเองตกอยู่ในห้วงพ่ายแพ้ล้มตาย ไหนเลยปลีกตัวไปช่วยเหลือได้

ชั่วครู่ให้หลังที่ด้านหลังยังปราศจากสุ้มเสียงใด เจ้าอธรรมลี่ชงกลับรั้งหมัดล่าถอยกลับไป ถลึงมองที่หลังเกวียนอย่างเคร่งเครียด

เถี่ยฉุนอี้สงสัยใจยิ่ง เหลียวหน้ากลับไป เห็นที่หลังเกวียนยืนตระหง่านด้วยชายฉกรรจ์ดั่งเจดีย์เหล็ก มือถือไม้เท้าข้างละเล่ม ศิษย์ทั้งสามของลี่ชงนอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น ไม่ทราบตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่

นี่ย่อมเป็นไม้เท้าคู่สุดยอดปี้คงฉิง

ไม้เท้าคู่สุดยอดหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ศิษย์ของพี่ลี่ทำงานบกพร่อง เราลงมือจัดการแทน ส่งพวกมันขึ้นสวรรค์ไป มิต้องให้ท่านขุ่นข้องรำคาญใจอีก"

เจ้าอธรรมลี่ชงหน้าดำคร่ำเครียด กล่าวเสียงหนักๆ ว่า "พี่ปี้ ไม่เห็นว่าลงมือด้วยอำมหิตไปหรือ?"

ไม้เท้าคู่สุดยอดพอมาถึงก็เข่นฆ่าสังหารศิษย์รักของตนเอง การลงมือโดยไม่ไว้ไมตรีเช่นนี้ แสดงว่าคิดพิสูจน์ความเป็นตายกับตนเอง

ไม้เท้าคู่สุดยอดหัวร่อออกมา กล่าวว่า *"ฉันใดฉันนั้น"* พลางกระชับไม้เท้าทั้งคู่ สืบเท้าเข้าหาลี่ชง บังเกิดเป็นเสียงดังเชียะเชียะ เปรียบกับตอนอยู่ที่ริมทะเลสาบซีหู ยังมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม

เจ้าอธรรมลี่ชงไหนเลยกล้าชะล่าใจ ชักดาบออกถือมั่น ผนึกพลังลมปราณทั่วร่าง มันทราบว่าพลังฝีมือของไม้เท้าคู่สุดยอดเดินในแนวทางแกร่งกร้าว ตัดสินผลแพ้ชนะในไม่กี่ท่วงท่า

เถี่ยฉุนอี้บังเกิดความรู้สึกสมใจ หวนนึกถึงลี่ชงท่านอาละวาดทั่วแผ่นดิน คิดไม่ถึงวันนี้จะเผชิญกับวิกฤตการณ์ด้วย

ทันใด ไม้เท้าคู่สุดยอดตวาดก้อง คล้ายเป็นอสนีบาตยามแล้ง เถี่ยฉุนอี้ปวดแปลบที่รูหู เห็นว่าตนเองเป็นคนนอก ยังแทบทนทานรับไม่ได้ ลี่ชง ตก

เป็นเป้าจู่โจมซึ่งหน้า ไม่ทราบมีความรู้สึกใด

เสียงโครมคราหนึ่ง เว่ยสงที่เมื่อครู่ถูกเถี่ยฉุนอี้ทำร้ายบาดเจ็บพลันล้มหงายลงกับพื้น หลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า กลับถูกเสียงตวาดของไม้เท้าคู่สุดยอดกระแทกจนขาดใจตาย

เจ้าอธรรมลี่ชงแม้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แต่เนื่องจากตกเป็นเป้าจู่โจม ยังถูกตวาดจนใจสั่นสะท้าน มือเท้าสะดุดติดขัดคราหนึ่ง ไม้เท้าทั้งคู่ของไม้เท้าคู่สุดยอดฉวยโอกาสจู่โจมเข้ามาดุจมังกรร้าย

เจ้าอธรรมลี่ชงฝืนใจวกดาบฟันใส่ไม้เท้า ดาบไม้เท้ากระทบกันบังเกิดเสียงดังสะท้านแก้วหู เจ้าอธรรมลี่ชงถอยกายไปหลายก้าว ทุ่มเทใช้ดาบยาวต้านทานการจู่โจมดุจลมคลุ้มฝนคลั่งของไม้เท้าคู่สุดยอด

ไม้เท้าคู่สุดยอดส่งเสียงตวาดไม่ขาดหู แต่ละเสียงตวาดคล้ายฟ้าร้องกรอกหู จนเพลงดาบของเจ้าอธรรมลี่ชงเริ่มสับสน ไม้เท้าคู่สุดยอดกลับเพิ่มแรงกดดันใส่มันดุจระลอกคลื่น

ยอดฝีมือต่อสู้ช่วงชิง หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดช่วงชิงมีเปรียบ อีกฝ่ายหนึ่งยากที่จะพลิกกลับกลาย จวบจนตายจึงเลิกรา

ไม้เท้าคู่สุดยอดเล็งโอกาสเหมาะ ควงไม้เท้าข้างขวากระแทกใส่สันดาบของลี่ชง ไม้เท้าอีกด้ามหนึ่งหวดใส่ใบหน้าลี่ชง

เจ้าอธรรมลี่ชงแตกตื่นจนขวัญหาย มันถึงกับได้ยินเสียงกระดูกทั่วร่างตัวเองหักสลาย เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน จบชีวิตไปในลักษณะนี้

ไม้เท้าคู่สุดยอดยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว รีบโคจรพลัง ลี่ชงผู้นี้ครองความยิ่งใหญ่ในฝ่ายมิจฉาชีพ มีฝีมือไม่ธรรมดา มันจู่โจมอย่างสุดกำลัง สิ้นเปลืองพลังลมปราณมากมาย ต้องพักผ่อนโคจรพลังค่อยฟื้นคืนมาได้

เถี่ยฉุนอี้ก็ต้านรับลี่ชงหลายหมัด พลอยเลือดลมพลุ่งพล่าน จึงฉวยโอกาสโคจรพลัง

ผ่านไปประมาณธูปไหม้ครึ่งดอก พลันบังเกิดเสียงกู่ดุจมังกรคำราม

ดังขึ้นที่ส่วนท้ายของเกวียน เงาร่างสูงตระหง่านสายหนึ่งดีดตัวขึ้นมา มาตรว่าบนร่างแปดเปื้อนดินโคลน แต่สองตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า ใบหน้าเป็นประกายอันจำรัส คือฟู่อิงซึ่งมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน เขาในยามนี้ไม่มีวี่แววว่ารับบาดเจ็บบอบช้ำแต่อย่างไร

ไม้เท้าคู่สุดยอดระบายลมจากปากคำหนึ่ง แหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ได้เห็นน้องแซ่ฟู่ปลอดภัยเป็นปรกติ เราผู้พี่ชราปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง น้องแซ่ฟู่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บอย่างรวดเร็ว คงต้องมีเคล็ดวิชาลับเฉพาะ เหตุใดไม่เปิดเผยต่อคนในแนวร่วมเดียวกัน?"

ทั้งสองสบสายตากัน ถ่ายทอดบอกน้ำใจไมตรีอันลึกล้ำ ไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากกล่าววาจา

ฟู่อิงกล่าวว่า *"ฟ้าดินเป็นองค์ประกอบเดียวกัน ไยต้องแบ่งแยกเป็นเราท่าน?"* ขณะกล่าว ดวงตาทอประกายปัญญาอย่างเปี่ยมล้น

ไม้เท้าคู่สุดยอดก็กล่าวอย่างจริงจังว่า *"ท่านกล่าววาจาของท่าน เรากล่าววาจาของเรา ย่อมแบ่งแยกเราท่าน ยังมีวาจาใดปราศจากเราท่าน?"*

ทั้งสองหันเหหัวข้อสนทนา เริ่มถกถึงปัญหาเชิงปรัชญา ฟู่อิงจึงกล่าว *"ดังนั้นจำต้องลืมเรา จึงจะคืนสู่องค์ประกอบเดียวกัน ฟ้าดินไม่ระคายเคือง เราย่อมไม่ระคายเคือง ฟ้าดินไม่แพ้พ่าย เราย่อมไม่แพ้พ่าย มีแต่ลืมเราฟ้ามนุษย์จึงหลอมรวมเป็นหนึ่ง"*

ไม้เท้าคู่สุดยอดกล่าวว่า *"เราคงอยู่อย่างยาวนาน มาตรว่าลืมเลือนชั่วครู่ชั่วยาม มีส่วนช่วยต่อเรื่องราวได้อย่างไร?"*

ฟู่อิงกล่าวว่า *"ก่อนที่จะลืมเรา เราต้องพยายามถึงที่สุด ยกตัวอย่างเลี้ยงวัว ก่อนอื่นต้องเสาะหาวัวได้วัวแล้วค่อยปล่อยวัว หลังจากที่ปล่อยวัววัวจะเข้มแข็งถึงที่สุด จึงค่อยลืมวัวลืมคน คนและวัวล้วนลืมเลือน ค่อยฝึกแนวทางว่างเปล่าบรรจบ กลับคืนสู่แรกวิถี"*

ไม้เท้าคู่สุดยอดประสานมือคารวะต่อฟู่อิงจนจรดพื้น กล่าวว่า "ได้

สนทนากับท่านหนึ่งรอบ ยังเลิศกว่าบำเพ็ญตนสิบปี วันหน้าหากเราบรรลุวิถี เป็นผลจากการประทานบอกกล่าวของน้องเรา ต้องขอขอบคุณล่วงหน้า" คนผู้นี้คิดอย่างไรก็กล่าวเช่นนั้น ไม่ปิดบังอำพรางอันใด

เถี่ยฉุนอี้ฟังคำสนทนาโต้ตอบของทั้งสองคล้ายได้คิดปรุโปร่ง ถึงกับเคลิบเคลิ้มซึมเซา คนผู้นี้ก้าวขึ้นเป็นปรมาจารย์แห่งยุค ถัดจากฟู่อิงกับไม้เท้าคู่สุดยอด เพราะสืบเนื่องจากเหตุนี้เอง

ไม้เท้าคู่สุดยอดกล่าวอีกว่า "ไม่ทราบว่าการสู้สัประยุทธ์ระหว่างน้องเรากับบุพพามารเมิ่งเช่อสิง ผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร?"

ฟู่อิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้น้องอาศัยความได้เปรียบของดินฟ้าอากาศ หนีรอดจากชะตากรรมอย่างหวุดหวิด ไหนเลยกล้าโอ้อวดว่าได้ชัย?"

ไม้เท้าคู่สุดยอดกล่าวว่า "เป็นแพ้หรือชนะ วันหน้าย่อมมีบทสรุป ตอนนี้หมู่มารร้ายสำนักทศเย็นออกอาละวาดอยู่ภายในเมือง ค้นหาอย่างเปิดเผย แสดงว่าได้รับความยินยอมจากฝ่ายมองโกล จึงกล้าเหิมเกริมถึงเพียงนี้ มิสู้ให้เราสองย้อนกลับเข้าเมืองจะได้ขจัดภัยแก่แผ่นดิน"

ยามนี้เถี่ยฉุนอี้ค่อยมีโอกาสสอดคำขึ้น "จอมยุทธ์ทั้งสองจับมือกันขจัดมาร นับเป็นบุญวาสนาของปวงชน บวกกับเจ้าสำนักทศเย็นฉายามือโลหิตลี่กงนำมารร้ายอีกสองคนออกจากเมืองเมื่อเช้าวานนี้ ยามนี้ภายในเมืองนอกจากฝูเหยาหงแล้ว ล้วนเป็นมือดีรุ่นที่สอง ขุมกำลังอ่อนลงกว่าเดิม เป็นโอกาสเหมาะที่จะกำจัดเขี้ยวเล็บมารร้าย"

ฟู่อิงกล่าวว่า "พี่เถี่ยกล่าวมีเหตุผล ไม่ทราบมือโลหิตลี่กงไปยังที่ใด?"

เถี่ยฉุนอี้ตอบว่า "พวกมันออกทางประตูเมืองตะวันตก ตามข่าวคราวล่าสุด สมควรอยู่ละแวกจินชวนยูนนาน"

ฟู่อิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า *"ผิดท่าแล้ว"*

ไม้เท้าคู่สุดยอดและเถี่ยฉุนอี้สงสัยใจยิ่ง ฟู่อิงขบคิดอย่างรวดเร็ว สะสางสภาพของเรื่องราวได้โดยคร่าวๆ จากนั้นกล่าวว่า "การไปของมือ

โลหิตลี่กงครั้งนี้ อาจมุ่งเป้าไปยังสหายของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าต้องออกเดินทางในบัดดล หวังว่าสามารถรุดถึงก่อนพวกมัน เรื่องในที่นี้ต้องรบกวนท่านทั้งสองแล้ว"

ไม้เท้าคู่สุดยอดกล่าวว่า "น้องเราจากไปอย่างวางใจ หลังจากเสร็จเรื่องครั้งนี้ เราผู้พี่ชราจะกลับภูเขาไปบำเพ็ญเพียร กลับคืนสู่ชีวิตของคนดอย อาจไม่มีโอกาสพบกับน้องเราอีก ขอให้ถนอมตัว"

ฟู่อิงกู่ร้องดังยาวนาน ไม่กล่าวมากความ เพียงตบไหล่ของไม้เท้าคู่สุดยอด พลิ้วกายจากไป

สองยอดฝีมือที่มีชีวิตรอดจากการศึกที่วังสะท้านห่านป่าเมื่อคราก่อนมิอาจไม่แยกทางกัน

ทั้งสองคิดแยกจากก็แยกจาก ล้วนหมดจดชัดเจน ปราศจากท่าทีอาลัยอาวรณ์ของชาวโลก

อาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงสู่ทิศประจิม ย้อมครึ่งแผ่นฟ้าจนแดงเข้มไปทั้งแถบ รัตติกาลใกล้กรายเข้ามาแทนที่

ท่วงทำนองของฟ้าดิน หาได้เปลี่ยนแปลงเพราะการอยู่ร่วมแยกจากทางโลกไม่

ประสบพบอีกครั้ง

ฟู่อิงพอแยกจากไม้เท้าคู่สุดยอด ก็รีบรุดสู่เมืองเฉิงตูทั้งยามราตรี

พลังลมปราณภายในกายของเขาใช้ออกแล้วก่อเกิด ก่อเกิดแล้วใช้ออก ไม่หยุดชะงักขาดตอน ปราศจากอาการเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียแต่อย่างไร

ในใจฟู่อิงเป็นห่วงจู้ฮูหยินกับเฮ่อเทียนหมอ ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินไป

เขาละทิ้งวิธีควบม้าห้อตะบึงตามทางหลวง เปลี่ยนเป็นปีนภูเขาข้ามเนินบรรพต ลัดเลาะไปตามทางภูเขาใช้เวลาไม่ถึงสามวันสามคืน ก็บรรลุถึงเมืองอี้ชาง

คาดว่าใช้เวลาอีกสองวันก็บรรลุถึงเมืองเฉิงตู

ในความคาดคิดของเขา ตอนนี้เขาสมควรล่วงหน้ามาก่อนคนทมิฬดุร้ายสำนักมารซึ่งโดยสารรถม้าอย่างน้อยหนึ่งวัน

ฟู่อิงบังเกิดความฮึกหาญประดัง เห็นว่ามิสู้รออยู่ที่นี้หนึ่งวัน ใช้มือโลหิตลี่กงเป็นเครื่องทดสอบดาบของเขา สะสางเรื่องราวให้เด็ดขาด ยังดีกว่าถูกพัวพันไม่เลิกรา ดังนั้นเสาะหาโรงเตี๊ยมซึ่งอยู่ติดกับเส้นทางเข้าเมืองเข้าพักอาศัย

หวงอี้ : เอ็ดน / น.นพรัตน์ : แปล

ห้องพักเรียบง่ายธรรมดา และสะอาดสะอ้าน

ฟู่อิงนั่งอยู่บนเตียง นึกทบทวนความเร้นลับพิสดารของม้วนภาพเทพประยุทธ์ ไม่นานก็เข้าสู่ห้วงฟ้ามนุษย์บรรจบพบกัน

แผ่นฟ้าแผ่นดินคืนส่ความเงียบสงบ

ทุกเสียงฝีเท้า ทุกคำสนทนาภายในโรงเตี๊ยมแม้แต่เสียงพลิกตัวบนเตียงของแขกเหรื่อ ล้วนเข้าสู่โสตประสาทที่เหนือคนของฟู่อิง

ความคิดอันสับสนทั้งมวลถูกขับออกจากอาณาจักรแห่งความคิดของเขา

เสียงรถม้าบนท้องถนนคล้ายบังเกิดขึ้นในสถานที่ไกลลิบลับ และคล้ายอยู่ใกล้ที่ริมโสต

ฟู่อิงสงบจิตใจทีละน้อย ความรู้สึกนึกคิดทั้งมวลยิ่งมายิ่งผนึกแน่วแน่ค่อยๆ สลัดละทิ้งสรรพเสียงที่มีอยู่ คล้ายกับผละจากที่บังเกิดสุ้มเสียงอย่างรวดเร็ว ทำให้สรรพสำเนียงเจือจางออกจากสติสำนึกของเขา

ไร้อนุสติไร้ความคิดคำนึง

แต่แล้วยามนี้ ฟู่อิงถูกคำสนทนาโต้ตอบช่วงหนึ่งดึงดูดความสนใจ

ที่ดึงดูดใจของเขามิใช่เนื้อหาของคำสนทนา หากแต่เป็นรังสีการฆ่าฟันของคนกล่าววาจา

คราก่อนที่ฟู่อิงรับบาดเจ็บซ่อนตัวในโรงม้ารู้สึกมีพลังอันชั่วร้ายขุมหนึ่งอยู่ละแวกใกล้เคียงที่แท้เป็นคนทมิฬดุร้ายสำนักมารออกค้นหาเขา

ต่อจากนั้นเซี่ยงอู๋จงปรากฏกาย พลังสมาธิของฟู่อิงคล้ายเครื่องมือตรวจสอบที่ไร้สภาพเครื่องหนึ่ง รู้สึกถึงกุศลจิตของเซี่ยงอู๋จง ทั้งหมดนี้คือความรู้สึกทางจิตสมาธิซึ่งอยู่เหนือประสาทความรู้สึกของผู้คนทั่วไป

ฟู่อิงหยุดการเดินทางมุ่งสู่ระดับชั้นทางจิตที่สูงล้ำกว่านี้ชั่วคราว ผนึกกำลังความสามารถแอบฟังคำสนทนาโต้ตอบเหล่านั้น สุ้มเสียงอื่นกลายเป็น

เลอะเลือนพร่ามัว คงเหลือแต่สุ้มเสียงโต้ตอบที่เต็มไปด้วยความคิดฆ่าฟันนั้น

สุ้มเสียงแหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า "คำนวณเส้นทางของเด็กแซ่โจวนั้นได้แล้วหรือไม่?"

สุ้มเสียงแหลมเล็กระคายหูอีกเสียงหนึ่งดังว่า "**เหล่าต้า** *(อันดับหนึ่ง)* ทิ้งรหัสไว้ บ่งบอกว่าผู้แซ่โจวอาจทราบระแคะระคาย กำหนดเดินทางกลางวิกาลในคืนนี้ เฮอะ ไหนเลยทราบว่านี่เป็นโอกาสเหมาะที่พวกเราจะจู่โจมสังหารมัน"

สุ้มเสียงแหบพร่านั้นดังว่า "อาศัยพวกเราทั้งสอง ก็สามารถจัดการกับพวกมัน ไยต้องรอจนออกเดินทางค่อยลงมือ?"

สุ้มเสียงแหลมเล็กนั้นดังว่า "ท่านยังไม่ทราบ ผู้แซ่โจวมิใช่ชนชั้นธรรมดา มาตรว่าประกอบกิจการค้าขายแต่ก็เป็นศิษย์ฆราวาสที่โดดเด่นของสำนักเส้าหลิน อย่าว่าแต่ในผู้ติดตามของมันยังมีมือดีอีกหลายคน เหล่าต้าไม่คิดทิ้งความยุ่งยากไว้ จึงเรียกระดมพวกเราทั้งเจ็ดปฏิบัติการ เพื่อจู่โจมประสบผลในคราเดียว" พลางลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "อย่าว่าแต่ค่าตอบแทนครั้งนี้ดียิ่ง เพียงพอให้พวกเราจับจ่ายใช้สอยไปสามปี ดังนั้นเหล่าต้าจึงรอบคอบเป็นพิเศษ" ต่อจากนั้นส่งเสียงประหลาดเสียงหนึ่งคล้ายเป็นเสียงกลืนน้ำลาย กล่าวว่า "เด็กหญิงนั้นงดงามยิ่งบันดาลให้เราเกิดความเวทนาสงสาร"

คนทั้งสองส่งเสียงหัวร่ออย่างชั่วช้าลามกพร้อมกัน

ฟู่อิงรับฟังถึงตอนนี้ บังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม มหาโจรกลุ่มนี้แสดงว่าได้รับการใช้สอยจ้างวาน ให้กระทำการทำร้ายชีวิตปล้นสวาทประการหนึ่ง ตนเองไหนเลยนิ่งดูดายได้ ดูท่าได้แต่พักเรื่องของมือโลหิตลี่กงไว้ก่อน

สุ้มเสียงแหบพร่านั้นพลันตวาดถามว่า "**ผู้ใด?**"

สุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า "**เหล่าอู่** *(อันดับห้า)* **เหล่าชี**

(อันดับเจ็ด) เป็นเรา"

สุ้มเสียงแหลมเล็กนั้นค่อยกล่าวอย่างโล่งอกว่า "**เป็นเหล่าเอ้อ** *(อันดับสอง)*"

ต่อจากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูห้อง

ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน เสียงฝีเท้าของเหล่าเอ้อนี้แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน แม้แต่เขาต้องรอจนสุ้มเสียงแหบพร่านั้นตวาดถาม ค่อยล่วงรู้การมาของมัน แสดงว่ามีพลังฝีมือไม่ธรรมดา

ฟู่อิงนึกประเมินขุมกำลังของคนร้ายทั้งเจ็ดนี้ใหม่

เหล่าเอ้อนั้นกล่าวว่า "เราเพิ่งพบกับเหล่าต้าตกลงกำหนดจุดสำคัญเฝ้าดักรออยู่หลายจุด รอจนขบวนรถของผู้แซ่โจวออกจากเมือง จะติดตามหลังไป พอถึงที่เปลี่ยวร้างก็ซุ่มโจมตี จดจำไว้ สตรีนั้นต้องไม่ได้รับอันตราย ผู้จ้างวานครั้งนี้ตึงมือยิ่ง แม้แต่พวกเราก็ไม่อาจล่วงเกิน"

ผัดนอีกสองคนนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา ต่อจากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูห้อง

คนทั้งสามออกจากห้องพักไป

ฟู่อิงยื่นมือหยิบฉวยดาบสันหนา พุ่งทะลวงหน้าต่างห้องออกไป

รถม้าเลิศหรูคันหนึ่ง อยู่ท่ามกลางการอารักขาของม้าสิบกว่าตัวแล่นไปตามทางหลวงใต้ม่านวิกาลอย่างรวดเร็ว

คนบนหลังม้าสองตัวแรกถือโคมป้องกันลมสาดส่องเส้นทางข้างหน้าทำหน้าที่เบิกทาง

ดาวเดือนไร้ประกาย
ลมทรายพัดหวีดหวือ
แสงโคมไฟเต้นระริกไม่หยุดยั้ง
สถานที่เปลี่ยวรกร้างชวนวิโยค

ในขบวนผู้คนบนหลังม้า มีชายกลางคนหน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ หน้าตาองอาจผู้หนึ่งใช้เท้าหนีบท้องม้า เร่งรัดจากทางด้านหลังมาถึงข้างรถม้า กล่าวผ่านม่านหน้าต่างรถที่ปล่อยห้อยลงว่า "ลำบากตรากตรำหรือไม่?" น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรักและความเอื้ออาทร

สุ้มเสียงสตรีที่แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินเสียงหนึ่งรับคำดังอืมม์ ต่อจากนั้นไม่เอ่ยปากอีก

ชายกลางคนนั้นกล่าวว่า "ใกล้จะถึงอำเภอซาเสี้ยนแล้วศิษย์พี่เราจะรอรับอยู่ในที่นั้น" ต่อจากนั้นชะลอความเร็วของม้า กลับคืนสู่ขบวนผู้คนและม้าที่หลังรถ

คนบนหลังม้าที่มีอายุเกือบสี่สิบปีที่ข้างกายมันผู้หนึ่งกล่าวว่า "ท่านโจว ข่าวคราวใช่โคมลอยหรือไม่?"

คนแซ่โจวนั้นมีสีหน้าวิตกกังวล กล่าวอย่างหนักแน่นว่า "ไม่เด็ดขาด **เจ็ดทมิฬส่านเป่ย**อาละวาดอยู่ทางแถบมณฑลส่านซี ก่อการฆ่าปล้นชิงทรัพย์ ปรกติจะไม่ออกจากพื้นที่ คราครั้งนี้มุ่งมายังตะวันออก ทั้งเพียรพยายามสะกดรอยพวกเรา ต้องมิใช่เหตุบังเอิญแน่นอน"

คนบนหลังม้าที่หนุ่มฉกรรจ์แข็งแรงผู้หนึ่งกล่าวว่า "ศิษย์พี่ พวกเราก็มิใช่ตอแยได้โดยง่ายดาย อย่าว่าแต่พวกเรากับพวกมันเฉกเช่นน้ำคลองกับน้ำบ่อไม่ก้าวก่ายกัน เหตุใดจึงเสาะหาพวกเรา?"

คนแซ่โจวนั้นกล่าวว่า "ที่ผ่านมาเจ็ดทมิฬส่านเป่ยยอมรับเงินทองไม่ยอมรับผู้คน ดังนั้นกลายเป็นเครื่องมือก่อการร้ายให้กับผู้ที่มากเงินทองมากอิทธิพลแต่ไม่ต้องการเสนอหน้า เรานึกสังหรณ์ใจว่าพวกมันมาเพราะภรรยาในอนาคตของเรา ไม่เช่นนั้นช่วงเวลาต้องไม่ประจวบเหมาะถึงเพียงนี้ พวกเรารับตัวนางออกเดินทางเพียงเจ็ดวัน โจรร้ายเหล่านี้ก็สืบเสาะมา"

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป

เจ็ดทมิฬส่านเป่ยทั้งโหดเหี้ยมอำมหิต ทั้งมักมากกามคุณ ออก

อาละวาดทางแถบมณฑเสฉวนส่านซี สิบกว่าปีมานี้ไม่เคยลงมือล้มเหลวมาก่อน

ฟังว่า**เหล่าต้า** *(อันดับแรก) ขวานปีศาจ***ไป๋อู่ซิน**กับ**เหล่าเอ้อ** *(อันดับสอง) ดาบสั้น***หม่าเฮยโส่ว** มีฝีมือเลิศล้ำ ทั้งเจ้าเล่ห์เพทุบาย เป็นนักฆ่าที่น่ากลัวยิ่ง

พวกมันไม่มีความมั่นใจเอาชัย เพียงคิดอาศัยยามวิกาลหลบหนีจากไป เพื่อสมทบกับผู้คนที่รอรับอยู่ทางอำเภอซาเสี้ยน

คนแซ่โจวนั้นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "เฉินกงกับศิษย์น้องเหอ รอสักครู่หากคับขันอันตราย พวกท่านคุ้มครองรถม้าไปก่อน ปล่อยให้พวกเราสกัดโจรร้ายเอาไว้"

มันตกลงใจว่าไม่เสียดายต่อการเสียสละทุกสิ่งจะคุ้มครองโฉมสะคราญในรถม้าถึงที่สุด

คนบนหลังม้าสองคนรับคำเบาๆ

ยามนี้ทุกผู้คนจิตใจหนักอึ้ง เพียงคิดบรรลุถึงอำเภอซาเสี้ยนโดยเร็ว

กระแสลมยิ่งมายิ่งรุนแรง

พวกมันเดินทางทวนลม บวกกับเส้นทางมืดมิดทำให้ระดับความเร็วของพวกมันแทนที่จะเพิ่มขึ้นกลับลดลง

ศัตรูสามารถปรากฏกายขึ้นทุกเมื่อ

เสียงฝีเท้าม้าอันเร่งร้อนดังขึ้นที่ด้านหลัง สุ้มเสียงเร่งร้อนทวีความกล้าแข็ง แสดงว่าผู้ที่ไล่กวดตามรุดมาอย่างรวดเร็วราวกับคำสวดเร่งชีวิต

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป พากันหยุดม้าเอาไว้

ศัตรูมีระดับความเร็วถึงเพียงนี้ หากหลบหนีสืบต่อ รังแต่ประคองตัวต่อไปชั่วขณะเท่านั้น

ในขบวนผู้คนมีชายชราอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งกระโดดลงจากหลังม้า ทาบใบหูกับพื้น ทุกผู้คนพากันเพ่งตาจ้องจับบนร่างมัน ชายชรานั้นเงย

หน้าขึ้นกล่าวว่า “มีม้าราวเจ็ดถึงแปดตัว”

ที่แล้วมาเจ็ดทมิฬส่านเป่ยร่วมรุกร่วมถอยพร้อมกัน ไม่เคยอนุญาตคนภายนอกเข้าร่วม ดูท่าพวกมันคิดทุ่มกำลังจู่โจมปานอสนีบาตฟาดฟ้าทำลายศัตรูในคราเดียว

คนแซ่โจวนั้นตวาดว่า “เฉินกงกับศิษย์น้องเหอพวกท่านคุ้มครองส่งคุณหนูไปยังอำเภอซาเสี้ยนในทันที ส่วนพวกเราจะไปสมทบกับพวกท่านในภายหลัง”

ปรากฏผู้คนสองคนควบม้าออกไปตามคำสั่ง

รถม้าแล่นจากไปอย่างรวดเร็ว

ผู้คนอีกสิบสองคนขวางม้าอยู่กลางทางหลวง ตกลงใจเฝ้ารักษาจนตัวตาย

เสียงฝีเท้าม้ายิ่งมายิ่งเร่งร้อน เพียงชั่วขณะที่ด้านหลังปรากฏแสงโคมไฟขึ้นหลายจุด สั่นไหวอยู่ใต้ม่านวิกาล ยิ่งมายิ่งสว่างเรืองรอง

คนแซ่โจวเปลือกนอกหนักแน่นเยือกเย็น ในใจกลับตื่นเต้นตึงเครียด เจ็ดทมิฬส่านเป่ยมีชื่อสะท้านมณฑลเสฉวนกับส่านซี หลายสิบปีนี้เพาะสร้างศัตรูมากมาย ยังไม่มีผู้ใดทำอย่างไรพวกมันได้ ทางหนึ่งเป็นเพราะพวกมันร่องรอยลี้ลับ สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือพวกมันมีฝีมือกล้าแข็ง ผู้ที่ทวงถามความแค้นจากพวกมัน หากไม่ตายก็รับบาดเจ็บ

หากเป็นช่วงเวลาที่แผ่นดินสันติสุข พวกมันยังไม่กล้าก่อการร้ายอย่างเปิดเผย แต่ในช่วงสงครามรบพุ่งวุ่นวายเช่นนี้ ทุกค่ายสำนักได้แต่ดูแลตัวเอง ยิ่งเป็นเหตุให้พวกมันเหิมเกริมกว่าเดิม

ขบวนม้าที่ด้านหลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว ภายใต้แสงโคมสาดส่องเผยเห็นรูปลักษณ์สีดำทะมึนบนหลังม้า

คนแซ่โจวตวาดก้อง ชักกระบี่ออกถือมั่น

ที่หลงเหลือพากันชักอาวุธออกมา

การต่อสู้ใกล้เปิดฉากขึ้น

ทางฝ่ายพวกมันดับไฟหมดสิ้น ทั้งสิบสองคนจับอาวุธรอท้าศึกเตรียมต่อสู้ระยะประชิดติดพัน

แสงโคมไฟของฝ่ายศัตรูเข้าใกล้พวกมันทุกขณะ

พวกมันสามารถเห็นรปโฉมอันชั่วร้ายของศัตรแล้ว

ใบหน้าคนแซ่โจวพลันกลับกลายเป็นขาวซีดร้องออกมาว่า “หลงกลแล้ว”

ศัตรูบนหลังม้ามีเพียงห้าคนแต่มีม้าเจ็ดตัว สองในจำนวนนั้นว่างเปล่า อีกสองคนไปยังที่ใด?

แต่ตอนนี้ล่วงรู้ก็สายเกินไปแล้ว

เสียงขวับขวับเมื่อลูกธนูหลายดอกยิงจากศัตรูบนหลังม้าที่คุกคามเข้าใกล้

ทุกผู้คนอยู่ในความมืดยากมองเห็นวัตถุ ได้แต่อาศัยโสตประสาทรับรู้กวัดแกว่งอาวุธปัดป่าย ปรากฏผู้คนสองคนถูกธนูยิงใส่ พลัดตกลงจากหลังม้าที่หลงเหลือเสียขบวนขึ้นมา

เจ็ดทมิฬส่านเป่ยถนัดในการสู้รบตะลุมบอนมีประสบการณ์มากกว่าขบวนผู้คนนี้ร้อยเท่า พอมาถึงก็ชิงข่มขวัญผู้คน

ห้าในเจ็ดทมิฬส่านเป่ยโถมเข้ามายังขบวนของคนแซ่โจว แว่วเสียงอาวุธปะทะติดต่อกัน ขบวนผู้คนถึงกับแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

ทมิฬทั้งห้านี้ช่างเหี้ยมหาญดุร้าย ยากจะต่อกรได้จริงๆ

ในขบวนผู้คนนับคนแซ่โจวมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด แต่คู่ต่อสู้ถือหอกหนักอึ้ง พอมาถึงก็จู่โจมใส่อย่างหนักหน่วงสามครา แผ่พุ่งพลังราวกับน้ำป่าไหลทะลัก มันอาศัยฝีมือแยบคาย ค่อยรับท่าจู่โจมทั้งสามเอาไว้ แต่ก็ถูกกระแทกจนง่ามมือฉีกขาดไป

คนแซ่โจวทางหนึ่งปิดป้องต้านทาน ทางหนึ่งตวาดว่า **“เจี่ยนเหลียง”**

คนถือหอกหนักอึ้งมีสีหน้าเขียวเข้ม มีนามเจี่ยนเหลียง ทางหนึ่งเร่งเร้าสภาวะจู่โจม ทางหนึ่งหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า “นับว่าท่านยังรู้จักบิดา คืนนี้พวกท่านต้องตายแน่นอน โจวเฉิงหวี่ท่านเป็นคนขึ้นสวรรค์เป็นอับดับแรก”

โจวเฉิงหวี่ใจสั่นสะท้าน ในเจ็ดทมิฬส่านเป่ยเจี่ยนเหลียงจัดอยู่อันดับสาม เจ็ดทมิฬจัดเรียงลำดับตามพลังฝีมือ นับเหล่าต้า (อันดับหนึ่ง) กับเหล่าเอ้อ (อันดับสอง) เข้มแข็งที่สุด เจี่ยนเหลียงจัดอยู่อันดับสาม ตอนนี้เหล่าต้ากับเหล่าเอ้อยังไม่ปรากฏกาย แสดงว่าแยกทางไปไล่กวดตามรถม้า ดูท่าตนเองคาดเดาไม่ผิด เป้าหมายของศัตรูคือภรรยาซึ่งยังไม่ตบแต่งเข้าหอของตนเอง สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

ในขบวนผู้คนบังเกิดเสียงคราง หนักๆ ติดต่อกัน มีคนหลั่งโลหิตรับบาดเจ็บ มาตรว่าฝ่ายตนมีพวกมากกว่า แต่ตอนแรกถูกศัตรูยิงทำร้ายไปสองคนพลังฝีมือของศัตรูก็เหนือล้ำกว่าฝ่ายตน เพียงชั่วขณะก็กลายเป็นกัดฟันสู้ศึก ดูท่าความพ่ายแพ้เป็นเรื่องช้าหรือเร็วเท่านั้น

ยามนี้ ไม่อนุญาตโจวเฉิงหวี่ขบคิดมากความ ได้แต่ทุ่มเทอย่างสุดฝีมือ ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

เจี่ยนเหลียงหัวร่อเฮอะฮะ มันไม่คิดบีบบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามสู้ตาย ดังนั้นอาศัยวิชาขับขี่ม้าที่เหนือกว่า บวกกับปมเด่นของหอกหนักอึ้ง เพิ่มแรงกดดันตลอดเวลา รอจนศัตรูใช้กำลังวังชาไปเจ็ดแปดส่วน ค่อยปลิดชีวิตศัตรู อย่าว่าแต่เหล่าต้ากับเหล่าเอ้อคงลงมือประสบผลแล้ว นึกถึงตอนนี้ต้องหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งลำพอง โถมแทงหอกยาวออกดุจสายฟ้ารุกไล่โจวเฉิงหวี่จนถอยร่นเป็นพัลวัน

โจวเฉิงหวี่ได้คิดว่าพวกมันกระทำความผิดพลาดอย่างมหันต์ข้อหนึ่งนั่นคือไม่สมควรรับมือศัตรูบนหลังม้า วิชาขับขี่ของพวกมันเปรียบกับมหาโจรที่ถนัดในการทำศึกบนหลังม้า นับว่าห่างไกลกันอย่างลิบลับ หากลงจาก

หลังม้ามารับศึก อย่างน้อยคงไม่ย่ำแย่เช่นตอนนี้

แว่วเสียงแผดร้องอีกหลายครา ภายใต้สภาวะจู่โจมของห้าทมิพ ปรากฏผู้คนอีกสามคนพลัดตกลงจากหลังม้า คงเหลือผู้คนเจ็ดคนที่กัดฟันต่อสู้ เห็นแน่ชัดว่าต้องพ่ายพินาศทั้งขบวนแล้ว

เสียงตังคราหนึ่ง กระบี่ของโจวเฉิงหวี่ถูกเขี่ยหลุดกระเด็น เผยช่องโหว่ที่ใบหน้าทรวงอก

เจี่ยนเหลียงแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย จ้วงแทงหอกยาวอย่างตรงๆ

โจวเฉิงหวี่หงายร่างตีลังกา ร่วงหล่นลงที่ด้านหลังของม้า

เจี่ยนเหลียงตามติดโดยกระชั้นชิด หอกยาวจ่อจี้ใส่พื้น ขณะจะปลิดชีวิตศัตรู พลันได้ยินสุ้มเสียงประหลาดเสียงหนึ่ง

คล้ายเป็นเสียงลมพัดกระโชก

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงอุทานและเสียงแผดร้องหลายครา เจี่ยนเหลียงจดจำออกว่าเป็นเสียงของสี่ทมิพ ขณะจะเหลียวหน้าไป พลันปรากฏพลังดาบอันเกรี้ยวกราดสายหนึ่งจู่โจมถึงกลางหลัง

เจี่ยนเหลียงผู้นี้ยอดเยี่ยมยิ่ง ด้วยประสบการณ์ต่อสู้มาหลายสิบปี ทำให้มันพลิกตัวลงจากหลังม้าอาศัยลำตัวม้าต้านทานสภาวะจู่โจมของศัตรูต่อ จากนั้นแทนที่จะรุดหน้ากลับล่าถอย มุดไปใต้ท้องม้า หอกยาวแทงจากล่างขึ้นบน จู่โจมใส่ทิศทางที่มาของพลังดาบอย่างสุดกำลัง ความเคลื่อนไหวทั้งหลายต่อเนื่องตามกัน ปราศจากความชะงักงันแม้แต่น้อย

คนผู้หนึ่งตวาดคำ *"ประเสริฐ"* ดาบสันหนาเล่มหนึ่งฟันจากด้านข้างใส่หัวหอก

เจี่ยนเหลียงคล้อยตามทิศทางที่สภาวะดาบฟาดฟันมา เกร็งกำลังตวัดเขี่ยหอกขึ้น คิดอาศัยจุดเด่นของหอกยาวและหนักอึ้ง เขี่ยดาบสันหนาปลิวกระเด็น

มิคาดหอกและดาบพอกระทบกัน พลังของหอกยาวล้วนสลายสิ้นสูญ

คล้ายกับว่าเจี่ยนเหลียงยกชูหอกยาวใส่กลางอากาศอย่างอ่อนแรงก็มิปาน

เจี่ยนเหลียงทราบว่าศัตรูใช้พลังดาบอันแยบคายชนิดหนึ่ง เมื่อฟันถูกตัวหอก ก็ถดถอยแล้วค่อยเสือกส่งออก พอดีสลายพลังอันกล้าแข็งของมันโดยที่ไม่มากและไม่น้อย

เจี่ยนเหลียงแม้เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ใบหน้ายังกลับกลายเป็นขาวซีด อ้าปากกระอักโลหิตออกมา ถอยกายไปหลายก้าว หอกยาวตกห้อยลง

ความเปลี่ยนแปลงของพลังเช่นนี้ เปรียบกับการใช้พลังอย่างหนักหน่วงใส่อากาศธาตุ ยังสร้างความอึดอัดขัดข้องแก่ผู้คนอีก

คนผู้นั้นถือดาบสันหนา สืบเท้าคุกคามเข้ามาอย่างกระชั้นชิด

ยามนี้ เจี่ยนเหลียงค่อยมีโอกาสมองดูผู้มา

คนถือดาบมีรูปกายกำยำ อายุราวสามสิบปี กอปรด้วยลักษณะราศีอันสูงสง่าชนิดหนึ่ง สองตาคล้ายดวงดาวบนท้องฟ้า ประกายที่ผนึกรวมตัวราวกบวัตถุมสภาพ

ผู้คนรอบข้างของมันล้วนหยุดมือ พี่น้องของตนเองนอนเกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน ไม่มีผู้ใดยืนอยู่ได้

โจวเฉิงหวี่และพวกกำลังจับตาดูจุดจบของมัน

ที่แล้วมาเจี่ยนเหลียงมีนิสัยดุร้าย ไม่ทราบเพราะเหตุใด ยามอยู่เบื้องหน้าคนผู้นี้ กลับไม่อาจปลุกปลอบความกล้าหาญแม้แต่น้อย ภายใต้ประกายตาอันคมกล้าของศัตรู กลับสูญเสียความคิดต่อสู้ไป

เสียงดังเมื่อหอกยาวทิ้งลงกับพื้น

ฝ่ายตรงข้ามไม่ผ่อนคลายแม้แต่น้อย หัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า “พี่เจี่ยนไฉนสูญเสียความคิดต่อสู้ไป?”

เจี่ยนเหลียงกล่าวอย่างดุดันว่า “เพลงดาบของท่านนับว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังมา เราสำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ จะฆ่าจะฟัน โปรดให้ความรวบรัดหมดจดแก่เรา เราผู้แซ่เจี่ยนจะสำนึกขอบคุณอย่างสูง แต่หวังให้ประทานบอกนาม

อันสูงส่ง อย่าได้ตายในสภาพปีศาจเลอะเลือนงมงาย"

โจวเฉิงหวี่พอฟัง ก็มีสีหน้าจดจ่อ พวกมันก็ต้องการทราบว่าผู้ที่ยื่นมือช่วยเหลือเป็นใคร

ฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่า "เราฟู่อิง พี่เจี่ยนสมเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง"

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนสะท้านใจอย่างรุนแรง

เจี่ยนเหลียงส่งเสียงหัวร่ออย่างเกรี้ยวกราด ชั่วครู่จึงกล่าว "เมื่อพ่ายแพ้แก่ดาบที่หนึ่งแห่งแผ่นดินที่สู้เสมอบุพพามารเมิ่งเซ่อสิง เราผู้แซ่เจี่ยนยอมรับนับถือทั้งปากและใจ เชิญลงมือเถอะ"

ฟู่อิงยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า *"พี่เจี่ยน พวกเราทำความตกลงแลกเปลี่ยนเป็นอย่างไร?"*

เจี่ยนเหลียงงงงันวูบหนึ่ง สองตาเป็นประกายขึ้นมา หากแม้นไม่ตายได้ มีผู้ใดคิดใคร่ตาย

โจวเฉิงหวี่และพวกก็รับฟังจนตะลึงลาน

การกระทำของฟู่อิงอยู่เหนือความคาดหมายผู้คน ตอนแรกปลิดปลงสังหารสี่ทมิฬ ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี ยามนี้กลับเจรจาอย่างสุภาพอ่อนโยน เว้นทางถอยให้ แม้แต่เจี่ยนเหลียงซึ่งเป็นศัตรูคู่อริยังบังเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือ

ฟู่อิงกล่าวว่า *"ขอเพียงพี่เจี่ยนบอกต่อข้าพเจ้าว่าจะตามหาสตรีที่เหล่าต้ากับเหล่าเอ้อของพวกท่านชิงตัวไปกลับมาอย่างไร และสาบานว่าจะล้างมือถอนตัวออกจากยุทธจักร พี่เจี่ยนก็สามารถไปได้"*

ใบหน้าเจี่ยนเหลียงบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด แสดงว่าในใจเกิดความคิดขัดแย้งกันเอง

ฟู่อิงกล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา แต่เท่ากับให้เจี่ยนเหลียงขายพี่ใหญ่กับพี่รองของพวกมัน

ขอถามว่าทั่วหล้ามีผู้ใดต่อต้านแข็งขืนกับฟู่อิงได้?

เจี่ยนเหลียงพลันทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "ท่านยังคงฆ่าเราเถอะ"

มันหวนนึกถึงพวกมันทั้งเจ็ดสาบานเป็นพี่น้อง หลายปีมานี้ไม่ไว้ไมตรีต่อผู้คน แต่ระหว่างพี่น้องกลับตีแผ่หัวใจให้แก่กัน ไม่เช่นนั้นคงไม่ไต่เต้าจนถึงขั้นนี้ ไหนเลยขายเพื่อนพ้องเพื่อความอยู่รอดได้

ฟู่อิงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารับปากท่านว่า หากพวกมันยอมสาบานว่าจะมุ่งสู่ความดี ก็จะปล่อยปละละเว้นพวกมัน เป็นอย่างไร? ไม่เช่นนั้นต่อให้พวกมันไปถึงสุดขอบฟ้า ข้าพเจ้าก็จะสับพวกมันเป็นท่อนๆ ทิ้งซากศพอยู่กลางป่าร้าง"

เจี่ยนเหลียงตาเป็นประกาย หมากของฟู่อิงจู่โจมถึงกลางใจมัน นับเป็นวิธีที่ดีพร้อมทั้งสองฝ่าย หลังจากชั่งน้ำหนักดูแล้วกล่าวว่า "ตกลง ถือวาจาเป็นสัจจะ"

ถงเหยินเป็นเมืองใหญ่ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเฉิงดู

รุ่งเช้าวันนี้ ปรากฏรถม้าคันหนึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับของชายฉกรรจ์ผอมสูง ตาบอดข้างหนึ่ง เคลื่อนช้าๆ มาถึงหน้าศาลเจ้าเปลี่ยวร้างที่ชานเมืองตะวันออกหลังหนึ่ง

ที่หลังรถตามติดด้วยชายฉกรรจ์ชุดขาว หน้าตาแฝงความชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูกผู้หนึ่ง

รถม้าหยุดนิ่งลง

ภายในศาลเจ้าปรากฏผู้คนหลายคนเดินออกมา

คนนำหน้าสวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรู หน้าตาเคร่งขรึมน่าเกรงขาม กอปรด้วยบุคลิกท่วงท่าของการชี้นิ้วบงการจนเคยชิน

คนที่ด้านหลังทั้งสามสวมชุดนักบู๊ ท่วงท่าหนักแน่นเยือกเย็น แสดงว่าเป็นชนชั้นมือดี

คนที่นำหน้ากล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "**ไป๋เหล่าต้า** *(อันดับ*

หนึ่งแซ่ไป๋) **หม่าเหล่าเอ้อ** *(อันดับสองแซ่หม่า)* ขอแสดงความยินดีที่พวกท่านรับทรัพย์รายใหญ่อีก"

คนที่อยู่หลังรถม้าหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวอย่างเฉยเมยว่า "**เซียวเหลาปั่น** *(เถ้าแก่แซ่เซียว)* ร่ำรวยครอบคลุม**ซูหัง*** ทั้งยังมีสายสัมพันธ์กับฝ่ายมองโกล เงินทองเพียงร้อยหมื่นไหนเลยเห็นอยู่ในสายตา สินค้าส่งมาถึงแล้วขอเชิญตรวจรับ"

เซียวเหลาปั่นโบกมือวูบหนึ่ง ที่ด้านหลังมีคนถลันออกมา เดินถึงข้างรถม้า ผลักประตูรถมองเข้าไป จากนั้นกลับมาที่ด้านหลังเซียวเหลาปั่นกล่าวว่า "ไม่มีปัญหา"

ชายฉกรรจ์ตาบอดที่ขับรถกล่าวว่า "ท่านนี้ใช่เป็น**พี่ฟ่านเฉิงจิ่ว**แห่งฉางไป่หรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ที่ตรวจรับสินค้ารับคำดังอืมม์ ท่วงท่าหยิ่งยโสยิ่ง

เซียวเหลาปั่นปรบมือเบาๆ ก็มีคนวิ่งออกจากศาลเจ้า พร้อมด้วยกล่องแพรใบหนึ่ง

พี่ใหญ่ของเจ็ดทมิฬส่านเป่ยไป๋อู๋ซินส่งรหัสสัญญาณ อันดับสองของเจ็ดทมิฬนามหม่าเฮยโส่วก็กระโดดลงจากรถม้า เปิดกล่องแพรออก ภายในบรรจุเต็มไปด้วยทองคำเหลืองอร่าม

หม่าเฮยโส่วแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า "เหลาปั่นรักษาสัจจะจริงๆ การแลกเปลี่ยนครั้งนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี"

เซียวเหลาปั่นหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า "พวกท่านต้องทำตามคำมั่นว่าจะรักษาความลับไว้ สตรีนางนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยอดฝีมืออันดับหนึ่งฟู่อิง หากข่าวคราวรั่วไหลออกไป เราท่านล้วนต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

ไป๋อู๋ซินกับหม่าเฮยโส่วล้วนงงงันวูบใหญ่ กล่าวด้วยความตื่นตระหนก

---

* *ชื่อย่อของเมืองซูโจวกับหังโจว*

ว่า "ท่านไฉนไม่บอกแต่แรก?"

ควรทราบว่าฟู่อิงมีชื่อสะท้านเขตแดนตะวันตกมาก่อน โจรปล้นชิงม้าพอได้ยินชื่อก็ขวัญฝ่อ เจ็ดทมิฬส่านเป่ยมีจุดเริ่มจากโจรปล้นชิงม้า ย่อมเกิดความกริ่งเกรงต่อฟู่อิง

เชียวเหลาปั่นกล่าวว่า "พวกท่านไยต้องแตกตื่น ฟู่อิงในตอนนี้ยังเอาตัวไม่รอด ฝ่ายมองโกลและสำนักมารล้วนต้องการตัว ไม่เช่นนั้นเราไม่แน่ว่าจะเคลื่อนไหวเช่นนี้" ต่อจากนั้นหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า "นี่นับว่าฟ้าส่งเสริมเรา ต่อให้นางยโสเย็นชาเพียงไหน สุดท้ายยังตกอยู่ในมือเรา ให้เราได้เชยชิดสนิทสนม"

ไป่อู๋ซินกับหม่าเฮยโส่วล้วนมีสีหน้าไม่พอใจ พวกมันมีนิสัยป่าเถื่อนดุร้าย แทบคิดฉีกหน้าลงมือ แต่ผู้คนที่ด้านหลังเชียวเหลาปั่นล้วนเป็นมือดีอันเข้มแข็ง พวกมันเมื่อได้รับเงินทองครบถ้วนได้แต่สะกดกลั้นโทสะไว้อย่าวาแต่ตอนนี้เฉกเช่นขบนหลังเสือ คิดกลับกลายยกสายเกน

ทั้งสองขณะจะจากไป พลันพบว่าเชียวเหลาปั่นและพวกมีสีหน้าตื่นตระหนกจนขวัญหาย เหม่อมองด้านหลังของพวกมัน ทั้งสองจึงหันขวับไป

บุรุษร่างสูงตระหง่านผู้หนึ่งสะพายดาบสันหนาที่กลางหลังยืนหยัดอย่างทระนง กวาดตาสำรวจมองผู้คนในบริเวณอย่างปลอดโปร่ง

คนผู้นี้กอปรด้วยบุคลิกภาพข่มขวัญ ทำให้ผู้คนไม่กล้าประมาณดูแคลน

ขวานคมกล้าของไป่อู๋ซินกับดาบสั้นของหม่าเฮยโส่วพากันชักออกมาถือมั่น

ผู้คนที่ด้านหลังเชียวเหลาปันทุกคนล้วนชักอาวุธออกมา คล้ายเผชิญศัตรูอันกล้าแข็ง

เชียวเหลาปั่นหน้าถอดสี ไม่มีสีเลือดแม้แต่น้อย กล่าวเสียงแหบพร่าว่า *"ฟู่อิง"*

ฟู่อิงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราผู้แซ่ฟู่

แม้เอาตัวไม่รอด แต่หากคิดฆ่าพวกท่าน ก็ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น ไม่ทราบเซียวเหลาปั่นเชื่อหรือไม่?"

ฟ่านเฉิงจิ่วแห่งฉางไปที่ด้านหลังเซียวเหลาปั่นตวาดว่า **"ผู้อื่นเกรงกลัวฟู่อิงท่าน เราพานไม่เชื่อเรื่องอาถรรพณ์"**

ฟู่อิงกระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลมัน กวาดตาไปยังไป๋อู๋ซินกับหม่าเฮยโส่ว กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเคยรับปากผู้คนว่า หากพวกท่านทั้งสองกล่าวคำสาบานว่าจะละเว้นจากการประพฤติชั่ว มุ่งสู่ความดีงาม จะปล่อยตัวพวกท่านทั้งสองไป ขอให้ให้คำตอบแก่ข้าพเจ้ามา"

ใบหน้าเขียวเข้มของไป๋อู๋ซินกลับกลายเป็นแดงก่ำ ดวงตาทอประกายดุร้าย ยกชูขวานเหล็กในมือขึ้น จ่อใส่ฟู่อิงแต่ไกล พร้อมทั้งส่งรหัสสัญญาณหม่าเฮยโส่วมีกระแสจิตเชื่อมโยง ดังนั้นสะอึกเข้าประจำตำแหน่งอันมีเปรียบตระเตรียมผนึกกำลังจู่โจม

เซียวเหลาปั่นก็ทราบว่าไม่อาจเลิกราโดยสันติจึงโบกมือสั่งให้มือดีที่ด้านหลังทั้งสามถลันออกไป

ขณะเดียวกันภายในศาลเจ้าปรากฏผู้คนอีกเจ็ดคนโถมออกไป ทั้งสองฝ่ายมีกำลังทั้งสิ้นสิบสองคนต่างถืออาวุธชนิดต่างๆ รายล้อมฟู่อิงเอาไว้

ฟู่อิงยังเยือกเย็นดุจเดิม สงบนิ่งดุจทะเลลึกมั่นคงดั่งขุนเขาบรรพต

ถึงแม้ตกอยู่ในกองทัพมองโกล ฟู่อิงยังเคลื่อนไหวตามใจปรารถนา ไหนเลยเห็นมือดีเหล่านี้อยู่ในสายตา

เซียวเหลาปั่นตวาดว่า **"ลงมือ"** แต่ตัวเองกลับถอยปราดไปด้านหลัง

ทุกผู้คนล้วนเคลื่อนไหวโหมจู่โจมใส่ฟู่อิง นอกจากไป๋อู๋ซินกับหม่าเฮยโส่วที่มีข้อยกเว้น

ขวานเหล็กของไป๋อู๋ซินกับดาบสั้นของหม่าเฮยโส่วกลับจู่โจมใส่สมุนบริวารของเซียวเหลาปั่นพร้อมกัน

สมุนบริวารของเซียวเหลาปั่นทั้งสิบไม่ทันระวังถูกจู่โจมจนเลือดเนื้อ

กระเซ็นซ่าน เสียงศีรษะหลุดจากบ่าและกระดูกหัก ผสานกับเสียงแผดร้องโหยหวนสภาพสยดสยองยิ่ง

ยามนั้นเซียวเหลาปั่นล่าถอยเข้าศาลเจ้าไปแล้ว

การต่อสู้ยุติลงอย่างรวดเร็ว

ฟู่อิงยังไม่ชักดาบจากฝัก ผู้คนทั้งสิบก็ทอดร่างเป็นซากศพกับพื้น

ไป๋อู๋ซินประสานมือต่อฟู่อิง กล่าวว่า “จอมยุทธ์ฟู่มีชื่อสะท้านทั่วทะเลทราย พวกเราไหนเลยกล้าปะทะด้วย ภายหน้าหากพวกเราทั้งสองยังก่อกรรมทำชั่วขอให้พวกเราถูกหมื่นธนูทะลุร่าง ไม่มีวันผุดเกิดใหม่”

คนผู้นี้มีวาจารวบรัดชัดเจน ฟู่อิงต้องยิ้มเล็กน้อย เขาเคยเดินทางสู่ทะเลทราย ใช้โจรปล้นชิงม้าเป็นเครื่องทดลองดาบ เป็นที่ข่มขวัญผู้คนจริงๆ จึงกล่าว “สำหรับเซียวเหลาปั่น พวกท่านคงไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตสืบไปกระมัง?”

ไป๋อู๋ซินกล่าวว่า “นี่ย่อมแน่นอน พวกเราจะออกล่าสังหารคนผู้นี้ในบัดดล”

หม่าเฮยโส่วที่ด้านข้างกล่าวว่า “หากพวกเราทราบว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับจอมยุทธ์ฟู่ จะไม่ยอมรับแน่นอน ขอจอมยุทธ์ฟู่โปรดให้อภัย”

ฟู่อิงกล่าวว่า “พวกท่านไปได้แล้ว ส่วนทองคำเหล่านี้ขอให้นำส่งกองทัพธรรมของหลงจุนอี้ให้กับข้าพเจ้า”

เขาคาดว่าคนทั้งสองต้องไม่กล้าขัดคำสั่ง ไม่เช่นนั้นพวกมันอย่าคิดหมายนอนตาหลับแม้สักคืนเดียว

ไป๋อู๋ซินกับหม่าเฮยโส่วรับคำสั่งจากไป

ฟู่อิงลอบทอดถอนใจ นี่เรียกว่าคนไม่ต้องการมีชื่อ ชื่อเสียงประดังมาเอง เขากลายเป็นสัญลักษณ์ที่ไร้ผู้ต่อต้าน แม้แต่ชาวมิจฉาชีพก็ถูกสะกดจนศิโรราบทั้งสิ้น

ฟู่อิงสาวเท้าไปยังรถม้า กลับตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมา

เมื่อครู่เขาแอบฟังคำโต้ตอบของพวกมันที่ด้านข้าง ค่อยทราบว่าภรรยาที่ยังไม่ตบแต่งเข้าหอของโจวเฉิงหวี่ซึ่งอยู่ในรถม้า กลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง เพียงไม่ทราบว่าเป็นใคร?

ฟู่อิงเปิดประตูรถออกช้าๆ

ที่ประสานสบเป็นตาค่งามอันโศกซึ้ง คล้ายกับไม่กังวลสนใจต่อเรื่องราวทางโลกคู่หนึ่ง และใบหน้าที่หมดจดงดงามใบหนึ่ง

เป็นเกาเตี่ยนจิ้ง

ภรรยาที่โจวเฉิงหวี่เตรียมตบแต่งเข้าหอ กลับเป็นหญิงงามเมืองหังโจว ซึ่งมีฝีมือดีดพิณกับรูปโฉมโนมพรรณเลื่องลือ

ด้วยความหนักแน่นเยือกเย็นของฟู่อิง ยังอดใจสะท้านหวั่นไหวมิได้

เกาเตี่ยนจิ้งถูกมัดมือมัดเท้า คนยังมีสติแจ่มใส นางอยู่ในรถม้าก็ทราบว่าผู้มาคือฟู่อิง สร้างความเศร้าหดหู่จู่โจมจิตใจ น้ำตาไหลรินลงอาบแก้มประหนึ่งดอกสาลี่ถูกฝนพรม

พบกันยากเย็นจากกันก็แสนเข็ญ

ฟู่อิงยื่นมือกระตุกเส้นเชือกที่มัดมือเท้าของนางขาดสะบั้น โอบอุ้มนางออกจากรถ

รู้สึกว่าเรือนร่างอันอ้อนแอ้นอ่อนแอของนางสั่นสะท้านในอ้อมอกของเขา ฟู่อิงบังเกิดความรักอย่างเต็มเปี่ยม จากนั้นได้คิดว่านางกำลังจะเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว

เกาเตี่ยนจิ้งหลับตาพริ้ม แต่น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย

ฟู่อิงนวดเฟ้นมือเท้าที่ชาด้านให้กับนางเบาๆ ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติใด หากแต่นึกหาคำพูดที่เหมาะสมไม่ได้แม้สักคำเดียว

เกาเตี่ยนจิ้งลืมตาขึ้น พอดีประสานสบกับสายตาของฟู่อิงที่มองลงมา สายตาทั้งคู่พัวพันเป็นพัลวัน

ฟู่อิงโน้มหน้าลงจูบริมฝีปากของนางเบาๆ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"พี่โจวอยู่ระหว่างเดินทางมายังที่นี้มันจะปฏิบัติต่อท่านด้วยดี"

นี่นับว่ามีวาสนาพบพาน หากไร้วาสนาอยู่ร่วมกัน

เกาเตี่ยนจิ้งข่มความพลุ่งพล่านใจ กล่าวว่า "**ฟู่หลาง** *(ชายคนรักแซ่ฟู่)* ท่านสามารถหยิบฉวยพิณมาให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

ฟู่อิงลุกขึ้นช้าๆ หยิบฉวยพิณโบราณมาจากรถม้า

เกาเตี่ยนจิ้งรับพิณโบราณมา จัดแจงนั่งกับพื้น วางพิณโบราณอยู่บนหัวเข่า

ฟู่อิงนั่งลงตรงหน้านาง ความเศร้าหม่นหมองครอบครองจิตใจจนหมดสิ้น

คิดไม่ถึงชะตากลั่นแกล้งคนถึงเพียงนี้

เกาเตี่ยนจิ้งหลับตาหักห้ามอารมณ์ ชั่วครู่ให้หลังทรวงอกที่สะท้อนขึ้นลงค่อยสงบลง กรีดนิ้วดุจกล้วยไม้ดีดบรรเลงพิณดังติงติงตังตังออกมา

ภายใต้นิ้วมืออันอ่อนช้อยของนาง พิณเจ็ดสายบรรเลงท่วงทำนองอันอ้อยส้อยสุดบรรยาย

บทเพลงนี้ไม่ได้บันทึกในหนังสือโน้ตเพลงใด เกาเตี่ยนจิ้งเกิดความสะทกสะท้อน เคลื่อนไหวตามอารมณ์ ถ่ายทอดออกมาเป็นบทเพลง

เสียงพิณสะท้อนสะท้านอยู่หน้าศาลเจ้าร้าง บางครั้งคล้ายเมฆลิ่วละล่อง วิหคเหินบินร่อน บางคราคล้ายกัมหน้าสะอื้นไห้ ดั่งสายธารกลางหุบเขา

เพียงชั่วขณะฟู่อิงก็ถูกเสียงพิณดึงดูดจิตใจเข้าสู่โลกแห่งดนตรีการอันประทับใจ

เขารู้สึกได้ว่าเกาเตี่ยนจิ้งพร่ำพรรณนาถึงชีวิตอันอ้างว้างอับจนปัญญาของนาง คล้ายสะอื้นคล้ายรำพัน

ทั้งยังรู้สึกถึงความรักอันลึกล้ำที่เกาเตี่ยนจิ้งมีต่อเขา ราวกับผีเสื้อโบยบินอยู่กลางบุปผา

หวงอี้ : เอ็ดน / น.นพรัตน์ : แปล

เขาจำได้ว่านางอิจฉาเลื่อมใสต่อชีวิตอันกระชั้นสั้นของผีเสื้อ ซึ่งทุกช่วงเวลาล้วนแปลกใหม่สดใส

ภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมาปรากฏขึ้นในห้วงสมอง

เสียงพิณร้อยเปลี่ยนแปลง เฉกเช่นความทุกข์เข็ญของสำสัตว์ทางโลก

เขารู้สึกถึงความอับจนปัญญาของชีวิต การเกิดแก่เจ็บตายเวียนว่ายเป็นสงสารวัฏ

น้ำตาถึงกับไหลรินลงมา

ระหว่างคนทั้งสองไม่ได้พร่ำพลอดบอกรักแม้สักคำเดียว แต่ความรู้สึกอันสลักซึ้งใจยังตราตรึงยิ่งกว่า

ที่ห่างไปบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังมา

จิตใจของเกาเตี่ยนจิ้งถูกรบกวน พลันหยุดการดีดบรรเลง เมื่อเงยหน้าขึ้น ฟู่อิงก็สาบสูญจากคลองจักษุแล้ว

นางทราบว่าตัวเองไม่มีวันดีดพิณอีก

รักนี้ได้แต่หวนรำลึก

ยามนึกถวิลพาให้เลื่อนลอย*

วรรคทองของหลี่ซางอิ่น ซึ่งเป็นกวีหญิงสมัยราชวงศ์ถัง

คู่อริทางดับแดบ

วันที่หนึ่งเดือนแปด ท้องฟ้าโปร่ง

เมืองเฉิงตูมณฑลเสฉวน

เฉิงตูตั้งอยู่ตรงกลางของที่ราบ มีทรัพยากรสมบูรณ์ ประชากรแน่นหนา เป็นสถานที่อุดมพูนผลที่สุดในเขตมณฑลเสฉวน ได้รับการขนานนามร่วมกับเมืองหังโจวเป็นสองเมืองใหญ่ทางตะวันออกและตกของแม่น้ำแยงซีเกียงตอนใต้

กษัตริย์กุบไลข่านทรงจัดตั้งสภาองคมนตรีเสฉวนในที่นี้ ถือเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและเศรษฐกิจทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศมองโกล

วันนี้ปรากฏรถม้าสีดำสองคันแล่นเข้าเมืองอย่างช้าๆ

ภายในรถนั่งไว้ด้วยมวลหมู่มารร้ายแห่งสำนักทศเย็นทั้งสาม ได้แก่ เจ้าสำนักทศเย็นมือโลหิตลี่กงกับเงาอสูรเติ้งเจี๋ย และดาบปีศาจหลี่ไคซู่

เมื่อมาถึงเมืองเฉิงตู ก็มีคนมาติดต่อ ชักนำพวกมันไปยังตึกใหญ่หลังหนึ่ง ผู้ดูแลสถานที่ของฝ่ายมองโกลนาม**อิงกู่ซา**น้อมรออยู่

อิงกู่ซาเป็นชนเผ่านีเจิน ครั้งกระโน้นติดสอยห้อยตามจั่วเหอประกอบความดีความชอบ จนได้เป็นหัวหน้าขบวนสายสืบประจำท้องถิ่น มีวิชาฝีมือโดดเด่นไม่น้อย

ทวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

แน่นอน หากเปรียบกับหมู่มารร้ายสำนักทศเย็นเหล่านี้ พลังฝีมือของมันย่อมเป็นรองอยู่ช่วงใหญ่

อิงกู่ซาได้รับคำสั่งลับจากเมืองหังโจว ให้อำนวยความสะดวกแก่มือโลหิตและพวก เพื่อให้พวกมันเพาะความแค้นกับฟู่อิงอย่างลึกล้ำ จนบาดเจ็บล้มตายทั้งสองฝ่าย

มือโลหิตและพวกเข้าสู่ห้องโถง ผู้เหย้าอาคันตุกะแยกย้ายนั่งลง

ทั้งหมดทักทายตามมารยาทอยู่หลายประโยค ก็เข้าสู่หัวข้อสำคัญ มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า “คราก่อนผู้บัญชาจั่วประจำเมืองหังโจวบอกต่อเราว่าที่ซึ่งจู้ฮูหยินกับเฮ่อเทียนหมอปรากฏตัวเป็นครั้งสุดท้ายคือเมืองเฉิงตู ไม่ทราบว่าพี่อิงมีข่าวคืบหน้าหรือไม่?”

อิงกู่ซายิ้มพลางกล่าวว่า “นับตั้งแต่วันที่สิบสองเดือนเจ็ดเป็นต้นมา ได้รับแจ้งทางนกพิราบสื่อสารจากผู้บัญชาการจั่ว เราก็ระดมกำลังคนเท่าที่มีใช้วิธีแบบปูพรม ตรวจสอบบุคคลที่มายังเมืองเฉิงตูในช่วงเวลาดังกล่าว ในที่สุดได้รับเบาะแสอยู่บ้าง” ขณะกล่าว สีหน้าปรากฏแววภาคภูมิใจ

มือโลหิตลี่กงเป็นชนชั้นใด พอสังเกตจากสีหน้าท่าที ทราบว่าคนผู้นี้บังเกิดความถือดีต่อวิธีการตรวจสอบของตัวเองยิ่ง จึงกล่าว “ขอทราบรายละเอียด”

อิงกู่ซากล่าวว่า “ฝ่ายเราระดมกำลังคนถึงสองพันคน ทั้งขอให้ค่ายพรรคท้องถิ่นช่วยสืบเสาะ แต่เฉิงตูเป็นเมืองใหญ่ ในเวลาอันสั้นคิดหาตัวบุรุษสตรีที่มีเจตนาหลบซ่อนตัวคู่หนึ่ง ไม่ต่างกับงมเข็มในมหาสมุทรพวกเรามุ่งเป้าไปที่ลักษณะพิเศษของคนทั้งสอง ตรวจสอบจากร้านเสบียงและร้านค้าสิ่งของเครื่องใช้ของสตรี ในที่สุดเมื่อสามวันก่อน เสาะพบเป้าหมายของสำนักท่าน”

มือโลหิตและพวกทั้งสามส่งเสียงร้องชมเชย นับถือเลื่อมใสต่อวิธีการตรวจสอบของอิงกู่ซายิ่ง

ควรทราบว่าคนฝึกวิชาบู๊เช่นเฮ่อเทียนหมอแต่ละวันรับประทานอาหารจุยิ่ง ดังนั้นถึงแม้มันซ่อนตัวเอาไว้ ยังต้องจัดซื้อเสบียงอาหารจำนวนมาก ขอเพียงสอบถามร้านค้าเสบียงว่าช่วงเวลานี้จำหน่ายเสบียงอาหารจำนวนมากแก่ผู้ใด ย่อมมีเบาะแสให้สืบสาว

ส่วนสิ่งของเครื่องใช้ของสตรี มุ่งเป้าไปที่สตรีสาวสะคราญโฉมเช่นจู้ฮูหยิน หากให้นางอย่าได้ตกแต่งประทินโฉม อย่าคิดหมายกระทำได้ ดังนั้นเบาะแสทั้งสองเส้นนี้พอรวมกัน ไม่กังวลว่าฝ่ายตรงข้ามจะเล็ดลอดไปได้

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "โอกาสต้องรีบไขว่คว้าขอให้**อิงเซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่อิง)* ส่งคนนำทาง"

อิงกู่ซากล่าวว่า "ทุกประการเตรียมพร้อมอยู่แล้ว หากออกเดินทางในบัดดล จะถึงที่หมายเช้าวันพรุ่งนี้"

มือโลหิตลี่กงหัวร่อดังยาวนาน บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง มันเร้นกายฝึกฝีมือสิบปี ก็เพื่อพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับหลิ่งตงไหลอีกครั้ง

ทางภูเขาเส้นหนึ่งทอดคดเคี้ยวขึ้นไป เส้นทางเลี้ยวลดสู่สถานที่ลึกลับ

ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ร่วงงามละลานชวนลุ่มหลง

มือโลหิตลี่กงและพวกทั้งสาม ทุ่มเทท่าร่างมุ่งสู่ไหล่เขา บนภูเขาบังเกิดเสียงตัดฟืนดังไม่ขาดหูบังเกิดเป็นเสียงสะท้อนสะท้านอยู่กลางอากาศ

พอเลี้ยวโค้งอีกครา เห็นคนผิวดำมะเมื่อมไม่คล้ายเป็นชาวจงหยวนภาคกลางผู้หนึ่งย่อตัวผ่าฟืนอยู่ข้างทาง ปรากฏกิ่งไม้ที่ถูกตัดโคนปูลาดทั่วพื้นดิน

เงาอสูรเติ้งเจี๋ยกล่าวขึ้นก่อนว่า *"เฮ่อเทียนหมอ"*

คนตัดฟืนคือเฮ่อเทียนหมอเอง มันเงยหน้าขึ้นสำรวจมองคนทั้งสามเที่ยวหนึ่ง สายตาหยุดนิ่งอยู่บนร่างมือโลหิตลี่กงนานที่สุด สีหน้าปรากฏแววตื่นตัวขึ้น จากนั้นก้มหน้าลงตัดฟืนสืบต่อ

หวงอี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

หลี่ไคซู่สบตากับเติ้งเจี๋ยแวบหนึ่ง มารร้ายทั้งสองลงมือโดยพร้อมเพรียงพลังฝีมือของคนทั้งสองนี้เดินในแนวทางเดียวกับปี้เยี่ยจิง กรงเล็บมารทั้งสองคู่แยกย้ายเป็นซ้ายขวา จู่โจมใส่เฮ่อเทียนหมอ

พริบตานั้นเฮ่อเทียนหมอตกอยู่ใต้กรงเล็บมารทั้งสี่ข้าง หนทางถอยถูกปิดตาย ต้องครุ่นคิดขึ้น คนทั้งสามนี้ไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร กลับมีฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้

มันทางหนึ่งครุ่นคิด ทางหนึ่งไม่กล้านิ่งเฉยเคลื่อนไหวทั้งมือเท้าปรากฏเงากิ่งไม้เต็มท้องฟ้า แฝงพลังลมอันแข็งกล้าพุ่งจู่โจมใส่มารร้ายทั้งสอง

มือโลหิตลี่กงถือดีในศักดิ์ศรี ยืนดูอยู่ด้านข้าง ราวกับว่าเรื่องราวไม่เกี่ยวข้องกับมัน

เฮ่อเทียนหมอนอกจากใช้สองมือซัดขว้างกิ่งไม้ออกไป สองเท้าก็ตวัดเตะกิ่งไม้บนพื้น หาได้ด้อยกว่าสองมือไม่ ตลอดทั้งร่างทุกสัดส่วนของคนผู้นี้ล้วนมีขีดความสามารถในการจู่โจม ชั่วพริบตาก็ซัดกิ่งไม้บนพื้นออกจนหมดสิ้น จากนั้นร้องเสียงพิกลคำหนึ่ง พุ่งถอยไปด้านหลัง

เติ้งเจี๋ยกับหลี่ไคซู่ไหนเลยจัดการได้โดยง่ายดาย เห็นกิ่งไม้เต็มท้องฟ้าสาดพุ่งมา กลับไม่หลบหลีกเลี่ยงหนี มือทั้งสี่ข้างก่อเกิดเป็นเงาฝ่ามือเกลื่อนกลาด ฟาดฟันกิ่งไม้ที่ซัดพุ่งเข้ามาปลิวกระเด็นไม่มีท่อนใดกระแทกใส่ร่าง แต่ท่วงท่าของทั้งสองจะอย่างไรชะงักงันวูบหนึ่ง

เฮ่อเทียนหมอหายสาบสูญไปที่สุดทางภูเขาแล้ว

เติ้งเจี๋ยกับหลี่ไคซู่ไล่กวดตามดุจเงาภูตพราย ชั่วพริบตามาถึงทางแพร่งสายหนึ่ง ทั้งสองร่วมมือกันมานานปี รู้ใจกันเป็นอย่างดี จึงแยกย้ายไปคนละทาง

มือโลหิตลี่กงยกมือไพล่หลัง ติดตามมาอย่างช้าๆ คล้ายกับแขกเหรื่อ ที่มาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ปลอดโปร่งรื่นรมย์นัก

เฮ่อเทียนหมอแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่อย่างมากอยู่ระดับเดียวกับเติ้งเจี๋ยและหลี่ไคซู่ จอมมารร้ายแห่งยุดเช่นมันไหนเลยเห็นอยู่ในสายตา

บนภูเขาพลันบังเกิดเสียงแผดร้องเสียงหนึ่งดังขึ้น

มือโลหิตลี่กงงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นพุ่งปราดไปยังทิศทางที่บังเกิดเสียงแผดร้องดังมา

มือโลหิตลี่กงมีท่าร่างรวดเร็วถึงเพียงไหน ชั่วพริบตาโถมถึงที่เกิดเหตุ แม้แต่บุคคลที่ลึกซึ้งไม่แสดงออกเช่นนั้นยังสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ทั้งเพราะภาพที่เห็นชวนสยองไปแล้ว

ยามนั้นเติ้งเจี๋ยก็พุ่งปราดถึงข้างกายมัน พอเห็นเช่นนั้นพลอยปากอ้าตาค้างไป

หลี่ไคซู่หลังพิงต้นไม้ใหญ่ กระแทกนั่งกับพื้นสองมือตะปบคว้ามือขาดเสมอไหล่ข้างหนึ่ง ส่วนที่ติดกับหัวไหล่ของมือขาดปรากฏเลือดเนื้อเลอะเลือน โลหิตยังหยดหยาดลง ชโลมพื้นหญ้าแดงฉานไปแถบใหญ่

อีกปลายหนึ่งซึ่งเป็นฝ่ามือของมือขาดปักใส่ทรวงอกของหลี่ไคซู่แสดงแน่ชัด พริบตาที่หลี่ไคซู่กระชากแขนของเฮ่อเหลียนหมอขาดจากร่าง มือโลหิตของเฮ่อเทียนหมอก็ปลิดชีวิตของมัน

หลี่ไคซู่ลืมตาโพลง ตายโดยไม่อาจนอนตาหลับ

มือโลหิตลี่กงลอบใจสั่นสะท้าน เฮ่อเทียนหมอผู้นี้ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต แสดงว่าตัดสินใจยอมตาย นับว่าน่าประหลาดอยู่บ้าง ดูท่าตนเองยากปฏิบัติตามที่รับปากจั่วเหอว่า จะไม่ฆ่าคนผู้นี้

มือโลหิตลี่กงเงยหน้าช้าๆ สุดทางภูเขาปรากฏมุมรั้วล้อมโผล่พ้นออกมา ย่อมเป็นที่ซ่อนตัวของเฮ่อเทียนหมอกับจู้ฮูหยินแล้ว

มือโลหิตลี่กงกับเติ้งเจี๋ยโถมปราดไปโดยพร้อมเพรียง ภายในบ้านว่างเปล่าไร้ผู้คน เติ้งเจี๋ยขณะจะออกตามหา มือโลหิตลี่กงชิงกล่าวว่า "ท่านรั้งอยู่ที่นี้ตรวจค้นห้องหับ เราไม่เชื่อว่ายามรีบร้อนเช่นนี้บวกกับมีคนรับบาดเจ็บสาหัส พวกมันยังพกจดหมายลับติดตัว บวกกับเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน พวกมันไม่ทราบว่าพวกเรามาด้วยเหตุนี้ จดหมายลับอาจยังอยู่ที่นี้ รอ

ให้เราตามตัวพวกมันจนทัน คร่ากุมสตรีนางนั้นกลับมา แล้วค่อยคิดอ่านกัน"

กล่าวจบคำพุ่งปราดจากไป คนผู้นี้ยามรีบร้อนไม่สับสนลนลาน สมเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง

มือโลหิตลี่กงพอจากไป เต้งเจี๋ยก็เริ่มการตรวจค้น

คนผู้นี้เมื่อครั้งกระโน้นเป็นมหาโจร อาละวาดอยู่ทางแถบตะวันออก คราครั้งนี้พอดีสอดรับกับอาชีพเดิม เพียงชั่วครู่ก็เสาะพบป้ายวิญญาณที่จารึกชื่อจู้หมิงเซ่อป้ายนั้น

เต้งเจี๋ยยินดียิ่ง ดึงสลักไม้บนป้ายวิญญาณออก พบว่าภายในซ่อนจดหมายลับไว้จริงๆ

บนซองจดหมายขีดเขียนอักษรตวัดงดงามดั่งมังกรหงส์ว่า *"ถึงหมิงเซ่อหลานเรา"*

เต้งเจี๋ยขณะจะซุกเก็บจดหมายไว้ในอกเสื้อพลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นปราดมา ช่วงชิงจดหมายลับไปอย่างง่ายดาย

เต้งเจี๋ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ในชีวิตมันออกอาละวาด นอกจากกริ่งเกรงต่อมือโลหิตลี่กงซึ่งเป็นศิษย์พี่แล้ว กล่าวได้ว่าไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน แต่ยามนี้มีคนมาถึงข้างกาย ยื่นมือชิงจดหมายไป ตนเองกลับไม่รู้สึกตัวไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่มารร้ายนี้ได้?

บุรุษสวมเสื้อสีเทา ท่วงท่าทะนงองอาจผู้หนึ่งสะพายดาบสันหนาที่กลางหลัง ยืนหยัดอยู่กลางห้อง

เต้งเจี๋ยถามโพล่งว่า "ท่านเป็นใคร?"

บุรุษนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า *"ข้าพเจ้าฟู่อิง ลี่กงอยู่ที่ใด?"*

น้ำเสียงของฟู่อิงแฝงมนตร์ขลังอย่างประหลาดทำให้ผู้คนต้องปฏิบัติตามคำพูดของเขา

เต้งเจี๋ยสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของอีกฝ่ายจึงกล่าวเสียงอ่อนลงว่า "เจ้าสำนักเราติดตามไปยังยอดเขา สหายของท่านตกอยู่ห้วงคับขัน"

สีหน้าของฟู่อิงแปรเปลี่ยนกลับกลาย กล่าวว่า “ท่านรีบลงจากเขาไป วันที่เราท่านพบกันใหม่ จะเป็นวาระสุดท้ายของท่าน”

เติ้งเจี๋ยก้มศีรษะไม่กล่าววาจา เดินช้าๆ ผ่านข้างกายฟู่อิงไปที่ประตู ขณะอยู่ห่างจากด้านหลังฟู่อิงสี่เชียะ พลันหมุนตัวย่อร่างลง กรงเล็บทั้งสองข้างตะปบใส่ร่างท่อนล่างของฟู่อิงดุจสายฟ้า

กรงเล็บทั้งสองนี้ ใช้ออกโดยไร้สุ้มไร้เสียง ชั่วร้ายอำมหิตยิ่ง

ฟู่อิงตวัดเท้าขวาเตะออก ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน เตะถูกข้อมือของเติ้งเจี๋ย

เติ้งเจี๋ยแสยะยิ้ม ใช้ข้อมือซ้ายกดกระแทกใส่ข้อเท้าฟู่อิง

มันฝึกปรือกรงเล็บมารคู่นี้เป็นเวลาหลายสิบปีจึงไม่รวบรัดธรรมดา ด้วยพลังเท้าของฟู่อิง ยังถูกมันกระแทกพันห่างไป

เติ้งเจี๋ยอาศัยความได้เปรียบพุ่งโถมเข้าหา คิดหมายใช้วิชาต่อสู้ระยะประชิด ซึ่งเป็นความจัดเจนของมัน คลีคลายท่าเพลงดาบอันลือลั่นของฟู่อิง มือขวากางนิ้วทั้งสองทิ่มใส่ดวงตาฟู่อิง ส่วนเท้าขวาเตะใส่หว่างขาของฟู่อิง มันฝึกวิชาการทรงตัวถึงขั้นสุดยอด ขณะที่ตวัดเท้าขึ้น ร่างท่อนบนหาโยกคลอนไม่

ควรทราบว่าอวัยวะที่อ่อนไหวที่สุดของผู้คนคือดวงตา เติ้งเจี๋ยชิงจู่โจมสองตาของฟู่อิง เพื่อรบกวนการมองเห็นของอีกฝ่าย ละเลยท่าสังหารด้วยเท้าขวาของมัน นับเป็นยุทธวิธีอันชั่วร้ายยิ่ง

ฟู่อิงหงายหน้าหลบเลี่ยง เติ้งเจี๋ยยินดียิ่งเท้าขวาเตะถูกอย่างถนัดถนี่ แต่มิใช่ท่อนล่างของฟู่อิง หากแต่เป็นคมดาบของดาบสันหนา

เติ้งเจี๋ยค่อยทราบว่าฟู่อิงยังกลอกกลิ้งกว่ามันอีก ต้องแผดร้องคำหนึ่ง ห้ามโลหิตที่ไหลหลั่งจากเท้าขวา มิคาดดาบของฟู่อิงแนบติดกับสันเท้าของมันตวัดเขี่ยร่างมันลอยขึ้นจากพื้น

ฟู่อิงหัวร่อดังยาวนาน ประกายดาบแลบแปลบอีกครา เติ้งเจี๋ยถูกฟัน

ศีรษะหลุดจากบ่า โลหิตฉีดพุ่งจากคอขาด จบชีวิตในลักษณะนี้

ฟู่อิงเดินออกจากห้อง รอบข้างปรากฏขุนเขาล้อมรอบ ทำให้ผู้คนคล้ายตกอยู่ในหุบเขา

ฟู่อิงเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ประกาศว่า **"ลี่กงจดหมายลับอยู่ในมือเรา ฟู่อิง หากสหายทั้งสองของข้าพเจ้าได้รับอันตรายใด ข้าพเจ้าจะทำลายจดหมายลับไป"**

สุ้มเสียงถ่ายทอดไปไกล บังเกิดเสียงสะท้อนจากขุนเขารอบข้าง

แว่วเสียงมือโลหิตลี่กงดังจากบนเขาว่า *"นี่ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงท่านส่งมอบจดหมายมา เราจะคืนคนมีชีวิตทั้งสองคนให้กับท่าน"*

สุ้มเสียงของมันสดใสกังวานไกล ต่อเนื่องไม่ขาดตอน หาได้บังคับเส้นเสียงดังขึ้นไม่

ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน ความสูงส่งของพลังฝีมือจอมมารร้ายนี้ อยู่เหนือความคาดหมายของเขา มิหนำซ้ำยังกว้างไกลไพศาล มุ่งสู่ขอบเขตขั้นสูงสุดของอาณาเขตมาร

ไม่นานให้หลัง ปรากฏคนผอมสูงปล่อยผมยาวประบ่า ใบหน้าเป็นสีเขียวอมม่วงผู้หนึ่งปรากฏขึ้นบนยอดเขา ในมือหิ้วร่างผู้คนข้างละคน ดูไปคล้ายเดินเหินอย่างเชื่องช้า ชั่วพริบตามาถึงเบื้องหน้าของเขาห้าวา

คนทั้งสองจับจ้องมองกันเขม็งนิ่ง

พร้อมกันนั้นพบว่าอีกฝ่ายมีพลังสภาวะแข็งกล้า ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจมทำลาย

มือโลหิตลี่กงวางร่างจ้ฮหยินกับเฮ่อเทียนหมอลง

เฮ่อเทียนหมอหน้าขาวซีด หลับตาทั้งสองมือซ้ายขาดด้วนเสมอไหล่ที่รอยขาดยังมีโลหิตไหลซึมออกมา

จู้ฮูหยินสะคราญปานบุปผา ลืมตาทั้งสอง แต่ไม่สามารถเอ่ยปาก ถูกจี้สกัดจุดไว้ เสื้อผ้าบริเวณทรวงอกมีคราบโลหิตวงหนึ่ง

ฟู่อิงมีความรู้สึกว่าสายตาที่จู้ฮูหยินมองดูตนเอง แฝงอารมณ์อันซับซ้อน ขณะครุ่นคิดถึงความหมายที่แฝงอยู่ภายใน มือโลหิตลี่กงก็กล่าวว่า "คราบโลหิตที่หน้าอกนาง เป็นนางคิดใช้มีดฆ่าตัวตาย แต่ได้รับการช่วยเหลือจากเรา"

ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน หวนนึกถึงเฮ่อเทียนหมอสละชีวิตสังหารศัตรู ส่วนจู้ฮูหยินชักมีดแทงตัวเอง ล้วนแสดงออกถึงความตั้งใจยอมตาย ความนี้มีเลศนัยใด? แต่ยามเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ไม่มีเวลาครุ่นคิดโดยละเอียด จึงกล่าวเสียงกังวานว่า "สหายข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ ล้วนสืบเนื่องจากท่าน ท่านไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้"

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว หากท่านไม่รีบมอบจดหมายออกมา พวกมันทั้งสองต้องตายในบัดดล"

ฟู่อิงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "จดหมายนั้นท่านอย่าคิดหมายได้ไป"

มือโลหิตลี่กงรู้สึกว่าฟู่อิงผู้นี้มีการกระทำที่เหนือความคาดหมายผู้คน มิใช่วิญญูชนที่ข่มเหงได้ จึงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "พี่ฟู่ไม่ธรรมดาจริงๆ เราผู้แซ่ลี่ท่องทะยานทั่วแผ่นดิน ท่านเป็นคนแรกที่กล่าววาจาต่อหน้าเราเช่นนี้"

ไม่ทันขาดคำ ตลอดทั้งร่างไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด ก็คุกคามถึงเบื้องหน้าฟู่อิงห้าเชียะ ขณะที่ดาบยาวของฟู่อิงค่อยฟาดฟันออก

มือโลหิตลี่กงซ่อนมือซ้ายไว้ที่ด้านหลังสะบัดฝ่ามือซ้ายออก ตบฟาดใส่ตัวดาบคราหนึ่ง

ทั้งสองแค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง พลันผละจากกัน

ผลการทดสอบฝีมือครั้งนี้ ทั้งสองมีสภาพคู่ตี้ก๊ำกึ่งกัน ต้องประเมินศัตรูคู่ต่อสู้กันใหม่

ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน มือโลหิตลี่กงนอกจากมีท่าร่างที่รวดเร็วน่าตระหนก

แล้ว ยังมีพลังลมปราณหยุ่นเยือกเย็นเยียบ หากต่อสู้อย่างยืดยาว จะเปล่งอานุภาพอย่างคาดไม่ถึง

มือโลหิตลี่กงก็ลอบตื่นตระหนก มันถือดีที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พอเริ่มประมือก็ทดสอบกำลังภายในของฟู่อิง มิคาดฝ่ายตรงข้ามมีกำลังภายในต่อเนื่องไม่ขาดตอน คล้ายวงรอบของวิถีแห่งฟ้าไม่มีวันสิ้นสุดยุติ

มือโลหิตลี่กงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "มันตายแล้วหรือ?"

ฟู่อิงทราบว่ามันถามถึงเติ้งเจี๋ย จึงผงกศีรษะรับ ทางหนึ่งลอบเกร็งพลังลมปราณขึ้น

มิคาดมือโลหิตลี่กงมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง คล้ายกับเห็นมดปลวกตายไปตัวหนึ่ง

ฟู่อิงกล่าวว่า *"ข้าพเจ้ามีวิธียืดหยุ่นประการหนึ่ง พวกเราทั้งสองฉีกจดหมายออกเป็นสองส่วน ถือครองคนละส่วน ชักชวนกันไปหาหลิ่งตงไหล หากหลิ่งตงไหลปรกติไร้เรื่องราว ข้าพเจ้าจะนิ่งเฉยชมด ปล่อยให้พวกท่านทั้งสองพิสูจน์ฝีมืออย่างยุติธรรม"*

มือโลหิตลี่กงส่งเสียงร้องสนับสนุน

ความคิดของฟู่อิงอุกอาจและสร้างสรรค์ ทั้งเป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียวที่ดำเนินการได้

ควรทราบว่าหากหลิ่งตงไหลสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ชัดขืนด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม หากมือโลหิตลี่กงไปถึง ย่อมต้องเหยียบย่ำหลิ่งตงไหล หากฟู่อิงอยู่ข้างเคียง ก็สามารถระงับยับยั้ง

ในทางกลับกัน หากหลิ่งตงไหลเป็นปรกติสุขไร้เรื่องราว ฟู่อิงสมควรปล่อยให้ทั้งสองต่อสู้กัน ไม่อาจขัดขวางมือโลหิตลี่กง

มือโลหิตลี่กงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ตกลงตามนี้พวกเราออกเดินทางในบัดดล ส่วนเรื่องฉีกจดหมายออกเป็นสองส่วน ไม่จำเป็นต้องกระทำมากความ ให้พี่ฟู่ทำหน้าที่นำทาง"

จากนั้นตบคลายจุดของจู้ฮูหยินกับเฮ่อเทียนหมอ จู้ฮูหยินรีบลุกขึ้นโผเข้าอ้อมอกของฟู่อิง

มือโลหิตลี่กงฉวยโอกาสจี้จุดหลับของเฮ่อเทียนหมอ ให้มันหลับไหลไป จะได้ไม่ต้องตื่นขึ้นมารับความเจ็บปวดจากแขนขาด ปากกล่าวว่า “ให้เวลาท่านชั่วธูปไหม้หมดดอก เราจะไปฝังศพศิษย์น้องทั้งสอง ต่อจากนั้นรอท่านที่เชิงเขา”

คนผู้นี้กล่าวอย่างเฉื่อยชา คล้ายเป็นผู้ที่ไม่รำลึกถึงคนเก่าก่อน ฟู่อิง แม้เลื่อมใสในบุคลิกภาพการวางตัวของอีกฝ่าย แต่ก็สะท้านหวั่นไหวต่อความไร้น้ำใจของมัน

มือโลหิตลี่กงปลีกตัวจากไป

จู้ฮูหยินฟุบกายกับอ้อมอกของเขา กลิ่นกายสาวอันหอมจรุงโชยกระทบจมูกฟู่อิง ให้ความรู้สึกอันอบอุ่นที่คุ้นเคย

ฟู่อิงเรียกชื่อของนางว่า *“ฉูฉู่ ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว พี่เฮ่อเป็นชนชั้นวีรบุรุษ ท่านเป็นเพื่อนมันกลับนอกกำแพงใหญ่ วันหน้าหากข้าพเจ้ามีเวลาว่างต้องไปเยี่ยมเยียนพวกท่าน และบุตรธิดาของพวกท่าน”*

จู้ฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ที่แท้ฟู่อิงดูจากการที่จู้ฮูหยินกับเฮ่อเทียนหมอล้วนยอมตาย ทราบว่าทั้งสองรักชอบกัน แต่จู้ฮูหยินรักชอบตนเอง เฮ่อเทียนหมอเมื่อรับไหว้วานจากเขา ก็ไม่อาจลักลอบกระทำผิดศีลธรรม ดังนั้นกลายเป็นเงื่อนตายที่แก้ไม่ออก จึงเกิดความคิดยอมตาย ฟู่อิงนัดหมายกับมือโลหิตลี่กง ก็เพื่อเปิดโอกาสให้กับคนทั้งสอง

ฟู่อิงผลักไสจู้ฮูหยินออกเบาๆ หันกายจากไป หากเฮ่อเทียนหมอแขนไม่ขาดข้างหนึ่ง นางยังจะติดตามฟู่อิง แต่ตอนนี้เฮ่อเทียนหมอรับบาดเจ็บพิการเพราะนาง นางไหนเลยทอดทิ้งมันไปโดยไม่แยแสได้?

เงาหลังของฟู่อิงหายลับกับสุดปลายของทางภูเขาแล้ว

หวงอี้ : เถียน / น.นพรัตน์ : แปล

ธัมมะอธรรมร่วมทาง

หลังจากผ่านการเดินทางยี่สิบกว่าวัน วันนี้ทั้งสองมาถึงชีวอพู ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ทางทิศเหนือของด่านเจียอวี้กวนมณฑลกานซู

หลังจากหาโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งพักพำนัก ทั้งสองล้างหน้าล้างตาแล้วออกมาจิบน้ำชาที่ร้านอาหารของโรงเตี๊ยม

ฟู่อิงฝึกฝีมือถึงขั้นไม่ต้องรับประทานอาหาร เพียงจิบน้ำชาเป็นพิธี มือโลหิตลี่กงมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ หลายวันค่อยรับประทานอาหารหนึ่งมื้อ เพียงรับประทานผักผลไม้ ก็เพียงพอกับความต้องการของร่างกาย

ตลอดรายทาง ทั้งสองบางครั้งถกถึงวิชาบู๊ตลอดวัน ราวกับเป็นสหายสนิท บางคราไม่ปริปากพูดจากันหลายวัน ลักษณะคล้ายคนแปลกหน้า ผู้ที่ไม่ทราบความนัยล้วนจับต้นชนปลายไม่ถูก

ยามนี้ในร้านอาหารเต็มไปด้วยแขกเหรื่อที่สัญจรเดินทาง ครึกครื้นยิ่งนัก

ฟู่อิงกล่าวว่า “สถานที่บำเพ็ญภาวนาของหลิ่งตงไหล อยู่ที่ภูเขาซีเล่อหนันซาน ไปทางตะวันตกประมาณแปดสิบลี้ ภูเขาดังกล่าวถือเป็นยอดเขาอันดับหนึ่งของท้องถิ่น ส่วนด่านทศพิฆาตที่เอ่ยถึงในจดหมาย ต้องไปตรวจสอบภูมิประเทศจึงทราบได้”

หวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

สีหน้ามือโลหิตลี่กงปราศจากความรู้สึกใดเพียงผงกศีรษะเป็นเชิงสนับสนุน

ยามนี้อากาศเริ่มหนาวเย็นลง เมืองซีวอพูนี้อยู่ติดพรมแดนมณฑลชินเกียง ใกล้กับทะเลทรายทัคลิมาคัน พอตกกลางคืนอุณหภูมิจะลดต่ำลง ทุกคนล้วนสวมชุดหนังหนาเตอะ ฟู่อิงกับลี่กงแม้ฝึกฝีมือถึงขั้นความร้อนหนาวไม่กล้ำกราย แต่ไม่ต้องการสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คน จึงสวมใส่เสื้อผ้าตาม

ประตูของร้านสุราแขวนม่านประตู ทุกครั้งที่มีผู้คนเข้ามา จะเลิกม่านผ้าขึ้น ลมหนาวก็พัดกรูเข้ามา ผู้ที่อยู่ใกล้ประตูอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ลอบด่าทออยู่ในใจ

ในยามนั้นม่านประตูถูกผู้คนเลิกไปยังสองฟากข้าง ลมหนาวจึงพัดกรูเกรียวเข้ามา

ชั่วครู่ให้หลังค่อยปรากฏชายฉกรรจ์ร่างต่ำเตี้ยล่ำสันผู้หนึ่งเดินเข้ามา

ผู้ที่ติดตามหลังเป็นหญิงงามอันเฉิดฉันนางหนึ่ง ที่ด้านหลังยังมีชายฉกรรจ์สี่คนทยอยเดินเข้ามา

คนเหล่านี้ล้วนพกพาอาวุธนานาชนิด ท่าทางเหี้ยมหาญดุร้าย

ผู้คนที่ความจริงคิดอาละวาด พอเห็นขุมกำลังเช่นนี้ รีบสงบสุ้มเสียงไว้

ผู้รับใช้ร้านสุราตรงเข้ามารับหน้าผู้คนขบวนนี้ จัดให้นั่งที่โต๊ะใหญ่ข้างกายฟู่อิงกับลี่กง

คนเหล่านี้พอนั่งลง ก็กวาดตาสำรวจมองผู้มาดื่มกินรอบข้าง พอกวาดมองฟู่อิงกับลี่กง เห็นทั้งสองก้มหน้าจิบน้ำชา จึงไม่ให้ความสนใจอีก

ผู้คนขบวนนี้สนทนาด้วยถ้อยคำที่ใช้ในยุทธจักร ลี่กงกับฟู่อิงรับฟังจนขมวดคิ้วเข้าหากัน

ที่แท้พวกมันสังกัด**พรรคกานส่าน** ซึ่งครองความเป็นใหญ่ที่มณฑล

กานซูกับส่านซี

ค่ายพรรคนี้ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ต้นราชวงศ์ซ้องจนบัดนี้มีประวัติศาสตร์หลายร้อยปี อิทธิพลครอบคลุมมณฑลกานซู ส่านซี และเส้นทางสำคัญที่ทอดสู่ภูเขาเทียนซาน ทำตัวเป็นเจ้าของพื้นที่ รอแบ่งผลประโยชน์

หัวหน้าพรรคคนปัจจุบันมีนาม**ฮั่วจินเฉิง** กอปรด้วยสติปัญญาความสามารถ มีพลังฝีมือกล้าแข็ง ทั้งมีมือดีอยู่ในสังกัดคับคั่ง ความจริงสมควรกระทำการใหญ่ได้ น่าเสียดายเกิดผิดเวลา ทัพมองโกลเข้าปกครองประเทศเป็นเหตุให้สมาคมม้าบิน ซึ่งความจริงเป็นโจรปล้นชิงม้า ประกอบด้วยชาวนีเจินกับมองโกลเป็นหลัก ผุดขึ้นที่ละแวกซินเกียงทิเบต ระหว่างนี้แผ่อิทธิพลเข้าสู่มณฑลกานซู ตระเตรียมช่วงชิงพื้นที่กับพรรคกานส่าน

เมื่อสิบวันก่อน หัวหน้าสมาคมม้าบิน**ฮาม่อซา**นำมือดีในสมาคมพร้อมด้วยกลุ่มโจรนับพัน ปิดเส้นทางที่ทอดสู่ภูเขาซีเล่อหนันซาน คิดหมายล้างอิทธิพลในละแวกแถบนี้ของพรรคกานส่านอย่างขุดรากถอนโคน

นี่เป็นสาเหตุที่ลี่กงกับฟู่อิงขมวดคิ้ว

ควรทราบว่าพวกเขาพอดีคิดออกเดินทางไปยังภูเขาซีเล่อหนันซาน การแย่งชิงพื้นที่ของค่ายพรรคสมาคมเหล่านี้ ย่อมส่งผลกระทบต่อการเดินทางของพวกเขา เพิ่มความยุ่งยากโดยใช่เหตุ

ในยุคสมัยของการทำศึกสงคราม เหตุการณ์บังเกิดขึ้นแทนที่ของขุมกำลังกลุ่มเก่าและใหม่ เกิดขึ้นทั่วทุกหัวระแหงของประเทศ

ยามนั้นม่านประตูของร้านอาหารถูกผู้คนกระชากขาดลงมา จนลมเย็นปกคลุมไปทั่วทั้งห้อง

ผู้คนในร้านไม่ทันร่ำร้องด่าทอ ปรากฏโจรปล้นชิงม้าที่ใช้หนังสัตว์คลุมกายสิบกว่าคนโถมเข้ามา

คนเหล่านี้มีประสบการณ์ต่อสู้ที่ช่ำชองชำนาญ พอเข้าประตูมาก็กระจายกำลังออก เฝ้าทางออกตามประตูหน้าต่างเอาไว้ เป้าหมายสมควร

เป็นห้าบุรุษหนึ่งสตรีในพรรคกานส่าน

พริบตานั้นร้านสุราปกคลุมด้วยเงาดาบประกายกระบี่ รังสีการฆ่าฟันระอุคุกรุ่น

ผู้มาดื่มกินอื่นหน้าเผือดขาว บางคนร่างอ่อนระทวย หาไม่ก็ย่อตัวลงกับพื้น

ดาบกระบี่ไร้น้ำใจ มีผู้ใดไม่เกรงกลัว?

ห้าบุรุษหนึ่งสตรีนั่งแน่วนิ่งดังเดิม แต่สีหน้าตื่นเต้นอยู่บ้าง ผู้คนบางส่วนเลื่อนมือแตะด้ามดาบ

ยามนี้ปรากฏผู้คนอีกหลายคนเดินเข้ามา ดูท่าทีเป็นหัวหน้ากลุ่มของโจรปล้นชิงม้าที่เข้ามาเมื่อครู่

คนนำหน้ารูปร่างสันทัด ลักษณะแข็งแรง สองตาทอประกายดุร้าย เป็นบุคคลประเภทที่ชมชอบเอาชนะคะคาน

คนผู้นี้กล่าวขึ้นว่า "เรา**ฟางเตี่ยน**แห่งสมาคมม้าบิน มีเรื่องต้องสะสางกับสหายพรรคกานส่านในที่นี้ ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเชิญตามสะดวก"

พริบตานั้นผู้คนในร้านอาหารแตกฮือหลบหนีไป คงเหลือแต่คนของพรรคกานส่านกับลี่กงและฟู่อิงที่ยังนั่งกับที่ดังเดิม

ฟู่อิงบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อผู้คนเหล่านี้ พวกมันไม่ฉวยโอกาสที่ผู้อื่นแตกฮือ ทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป กลับทำร้ายคนไร้ความผิด นับว่ามีหลักการอยู่

ฟางเตี่ยนเพ่งตาเจิดจ้ามองมายังลี่กงกับฟู่อิงสลับไปมา

มือโลหิตลี่กงมีสารรูปประหลาดพิกล ไม่แสดงความรู้สึกทางสีหน้า

ฟู่อิงองอาจหาญกล้า ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา

ดูท่าล้วนเป็นบุคคลตึงมือยากตอแย

ฟางเตี่ยนยังขบคิดใคร่ครวญ สมุนบริวารที่ด้านหลังก็ตวาดว่า "พวกเจ้าทางด้านนั้นยังมิรีบไส..."

คำ *"หัว"* ไม่ทันกล่าวจากปาก น้ำชาเส้นหนึ่งฉีดพุ่งจากถ้วยชาของมือโลหิตลี่กงราวลูกธนู พุ่งทะลวงเข้าปากมัน

ชายฉกรรจ์ที่ด่าทอนั้นล้มหงายไปด้านหลัง ชนกับผนังกำแพงดังโครม โลหิตกระเซ็นออกจากทวารทั้งเจ็ดบนในหน้า ขาดใจตายทันที

ผู้คนในบริเวณนอกจากฟู่อิงแล้ว ไม่ว่าคนของสมาคมม้าบินหรือพรรคกานส่านล้วนปากอ้าตาค้างแตกตื่นจนขวัญหาย

มือโลหิตลี่กงคล้ายไม่มีเรื่องราวใด จิบน้ำชาต่อไป

ฟู่อิงหวนนึกถึงหากลี่กงเปิดฉากฆ่าฟัน ตนเองก็ไม่ทราบวางตัวอย่างไรดี

ในชีวิตฟางเตี่ยนเพิ่งพบเห็นฝีมืออันน่าตระหนกเช่นนี้เป็นครั้งแรก แม้แต่หัวหน้าสมาคมม้าบินฮาม่อซาซึ่งตนเองเคารพประหนึ่งเทพเจ้า ก็ไม่อาจเทียบเปรียบกับคนผู้นี้ อย่าว่าแต่คิดแก้แค้นให้กับบริวาร กระทั่งนึกยังไม่กล้านึกถึง จึงกล่าว "ยอดคนท่านนี้มีนามสูงส่งใด?"

ที่มันกล่าวในตอนนี้เป็นวาจารักษาหน้า วันหน้าจะได้รายงานต่อทางสมาคม

ใบหน้ามือโลหิตลี่กงปราศจากความรู้สึกใด

ฟู่อิงทราบว่ามันกำลังจะลงมือแล้ว อดตวาดมิได้ว่า **"ไสหัวไป"**

สุ้มเสียงนี้คล้ายค้อนอันหนักหน่วง ทุกคนในบริเวณล้วนใจสั่นสะท้าน ฟางเตี่ยนรู้สถานการณ์ดี ถอยปราดออกนอกร้าน ที่หลงเหลือเพียงแค้นที่บิดามารดาประทานเท้าให้เพียงคู่เดียว ชั่วพริบตาก็หนีหายไปจนหมดสิ้น

ชายฉกรรจ์ต่ำเตี้ยล่ำสันที่โต๊ะถัดไปผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้า**เซี่ยจื่อหลง**แห่งพรรคกานส่าน วันนี้มีตาแต่ไร้แวว ไม่ทราบมียอดคนอยู่ที่นี้ ทั้งยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ ต้องขอขอบคุณอย่างสูง"

มือโลหิตลี่กงไม่ปริปากกล่าววาจา เอาแต่จิบดื่มน้ำชา

เซี่ยจื่อหลงบังเกิดความกริ่งเกรงต่อท่าทีที่ลึกล้ำสุดจะหยั่ง ตลอด

จนฝีมืออันอำมหิตของลี่กง กลัวว่าจะกล่าววาจาล่วงเกิน ตอแยเภทภัยถึงแก่ชีวิต จึงประสานมือคารวะ นำกำลังจากไป

พริบตานั้นทั่วทั้งร้านอาหารคงหลงเหลือลี่กงกับฟู่อิงสองคน

ฟู่อิงเห็นมือโลหิตลี่กงข่มขวัญทั่วบริเวณ ยังไม่มีสีหน้ากระหยิ่มยินดี ทราบว่าคนผู้นี้วางเป้าหมายในชีวิตอยู่ที่การทดสอบฝีมือกับปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหล ส่วนความเป็นความตาย ผลประโยชน์ชื่อเสียงทางโลกล้วนไม่จดจำใส่ใจ ยามนั้นอดกล่าวมิได้ว่า “ครั้งกระโน้นพี่ลี่ทำศึกกับหลิ่งตงไหล ไม่ทราบสามารถบอกเล่าให้ทราบหรือไม่?”

มือโลหิตลี่กงกวาดตามายังฟู่อิง สองตาสาดประกายเจิดจ้า ชั่วครู่ค่อยหลุบตาลง มองดูน้ำชาสีเขียวในถ้วย กล่าวช้าๆ ว่า “ก่อนที่จะพบพานหลิ่งตงไหล เราท่องทะยานไปทั่วหล้า ผู้คล้อยตามเรารอด ผู้แข็งขืนเราม้วย อวดโอ่ถือดีมาชั่วชีวิต”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดชะงักไว้ จมอยู่ในห้วงหวนรำลึก

ยามนั้นลมทรายพัดกรเข้ามาจากประตูที่เปิดออก กระโชกตะเกียงน้ำมันภายในร้านจนสั่นไหววูบวาบ

บนพื้นที่ว่างอันกว้างขวาง นอกจากลี่กงกับฟู่อิงแล้ว มีแต่โต๊ะว่างยี่สิบกว่าตัว เป็นภาพอันประหลาดลี้ลับยิ่ง

มือโลหิตลี่กงระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวสืบต่อ *“เช้าวันนั้นเราบำเพ็ญเพียรอยู่ในตัวตึกชานเมืองหลินอาน พลันแว่วเสียงขลุ่ยดังจากบนยอดเขา เสียงขลุ่ยยามแหลมสูงคล้ายดังจากขอบฟ้าไกลตา ยามแผ่วทุ้มราวกับเสียงสะอื้นที่ข้างหู เสียงขลุ่ยคล้ายอยู่ใกล้คล้ายห่างไกล สูงจนไร้ขีดจำกัด ต่ำจนไม่มีที่สิ้นสุด บรรลุถึงขั้นสูงสุดของวิชาขลุ่ย”*

สีหน้ามันปรากฏแววเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ แสดงว่าความรู้สึกอันเนื่องมาจากเสียงขลุ่ย จนบัดนี้ยังยากลืมเลือน เมื่อกวาดมองมายังฟู่อิง ดวงตาก็ทอแววลิงโลด กล่าวว่า *“ดังนั้นเราทราบว่าหลิ่งตงไหลมาแล้ว เราไม่ทราบ*

ว่าตอนนั้นล่วงรู้ได้อย่างไร ยามนี้จึงค่อยทราบ เราก็บรรลุถึงระดับขั้นถ่ายทอดความรู้สึกทางจิตวิญญาณ แต่ว่าตอนนั้นมันทำได้แล้ว"

ขณะกล่าว ดวงตาทอแววเคารพยกย่องชนิดหนึ่ง

ฟู่อิงบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่งนั่นคือคราครั้งนี้ มือโลหิตลี่กงมาหาหลิ่งตงไหล มิใช่คิดแก้แค้นที่ตนเองเคยถูกโค่นพ่ายแพ้ หากแต่รำลึกถึงประสบการณ์ดังกล่าว คิดสัมผัสรับรู้อีกครั้ง

มือโลหิตลี่กงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

ฟู่อิงเงียบงันไม่กล่าววาจา

มือโลหิตลี่กงแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง สั่นสะเทือนจนตะเกียงน้ำมันสั่นไหวอย่างรุนแรง

ที่เบื้องนอกลมยิ่งกระโชกยิ่งรุนแรง

ภายในร้านเงียบวังเวงราวแดนปีศาจ

เสียงหัวร่อพลันชะงักขาดหาย หางตาของมือโลหิตลี่กงกลับเปียกชุ่มอยู่บ้าง กล่าวว่า "ในโลกนี้มีวัตถุเรื่องราวที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่เราน้อยกว่าน้อย แต่เราไม่ลืมเลือนเรื่องพิสูจน์ฝีมือกับหลิ่งตงไหลอีก ตอนนั้นเราพอได้ยินเสียงขลุ่ย ก็โถมออกจากตัวตึกสืบเสาะที่มาของเสียงขลุ่ย ตอนนั้นผู้ที่เข้าพักอยู่ในตัวตึกพร้อมกับเรา ยังมีศิษย์ของสำนักอื่น ตลอดจนสหายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรายี่สิบกว่าคน เรากลับไม่พบเห็นผู้คนแม้สักคนเดียว เสียงขลุ่ยแผ่วพลิ้วไม่แน่นอน เราค้นหาทั่วทั้งป่าเขา ยังหาคนเป่าขลุ่ยไม่พบ" มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "เมื่อเราคว้าน้ำเหลวกลับมาภายในตัวตึกยังว่างเปล่าไร้ผู้คน ตอนนั้นเราหมดเรี่ยวสิ้นแรง ท้อแท้ทอดอาลัยนั่งอยู่ในห้องหับ รอคอยหลิ่งตงไหลมาเยือน แต่แล้วเสียงขลุ่ยพลันขาดหายไป"

ฟู่อิงเห็นสีหน้ามือโลหิตลี่กงปรากฏแววหวาดหวั่นยำเกรง ทราบว่าปรมาจารย์แห่งยุคผู้นี้จมอยู่ในห้วงหวนรำลึก เผชิญกับวัตถุเรื่องราวใน

วันนั้นอีกครั้ง ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด ทำให้มันยามหวนรำลึกจึงเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

มือโลหิตลี่กงกล่าวสืบต่อ “ในยามนั้นมีคนเคาะประตูสามครา เราก็เกร็งกำลังทั่วร่าง ตระเตรียมเสี่ยงชีวิตกับหลิ่งตงไหล สถานการณ์ในตอนนั้นช่างคับขันถึงที่สุด” มันกวาดมองฟู่อิง สั่นศีรษะกล่าวว่า “สุดท้ายเราไม่ได้จู่โจมลงมือ ผู้ที่เข้ามาเป็นศิษย์คนรองของเรา เรารีบสอบถามว่าพวกมันไปยังที่ใด มันบอกว่าพวกมันอยู่ในตัวตึกตามปรกติ ไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงขลุ่ย และไม่มีคนเห็นเราวิ่งไปและกลับ ทุกประการเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง” มันฝืนยิ้มออกมากล่าวว่า “ท่านคงเข้าใจว่าเราถูกธาตุไฟเข้าแทรกห้วงสมองจึงเกิดมายาภาพขึ้น เราจะให้ท่านชมดูของสิ่งหนึ่ง”

กล่าวจบแก้ห่อผ้าออก หยิบฉวยชุดสีขาวออกมาชุดหนึ่ง

ด้านหลังของชุดสีขาววาดเต็มไปด้วยภาพคนในอิริยาบถต่างๆ ที่ด้านข้างบันทึกตัวอักษรเล็กละเอียดถี่ยิบ

ฟู่อิงตั้งใจชมดู พบว่าล้วนอธิบายเคล็ดความกระบวนท่าหนึ่ง ต่อจากนั้นเป็นวิธีจู่โจมทำลายกระบวนท่านั้น

ตัวหนังสือที่ตวัดงดงามดุจมังกรหงส์ กระจายทั่วด้านหลังของชุดสีขาว

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า “ตอนนั้นเราสวมใส่ชุดสีขาวตัวนี้ กลับถูกผู้คนวาดภาพขีดเขียนตัวหนังสือมากมายที่ด้านหลัง หากยังไม่รู้สึกตัว ท่านดู”

พลางยื่นชายเสื้อด้านล่างซ้ายมือต่อฟู่อิง ฟู่อิงเห็นมุมด้านล่างซ้ายมือของเสื้อผ้าเขียนข้อความว่า **“หลิ่งตงไหลทำลายเจ็ดสิบสองท่ามืออสูรฟ้าสำนักทศเย็น”**

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า “วิธีจู่โจมทำลายของมันเลิศล้ำพิสดาร จนบัดนี้ยังนึกหาวิธีจู่โจมทำลายที่ดีกว่านี้ไม่ได้ หากมิใช่เราฝึกวิชาเลือดม่วงสำเร็จ คงไม่มีความกล้าที่มาหามันอีก” มันกล่าวอีกว่า “ซึ่งความจริงเรา

เพียงต้องการพบมันเท่านั้น"

จากเมืองซีวอพูถึงภูเขาซีเล่อหนันซาน เป็นระยะทางประมาณแปดสิบกว่าลี้ คนสัญจรเดินทางทั่วไปควบขับม้า อย่างเร็วต้องใช้เวลาสี่วันค่อยบรรลุถึง บวกกับอากาศแห้งแล้ง ลมทรายรุนแรง ตลอดรายทางล้วนเป็นพื้นที่แถบทะเลทรายและกึ่งทะเลทราย การเดินทางลำบากยากเย็น

ดีที่ระหว่างทางมีแหล่งหญ้าและน้ำหลายแห่ง ยกตัวอย่างธารจิ่วเฉวียนละแวกด่านเจียอวี้กวน กับพื้นที่ลู่เถียนตามรายทาง ล้วนเป็นสถานที่ซึ่งชนเผ่าต่างๆ มารวมตัว ทำการแลกเปลี่ยนสินค้ากัน

ฟู่อิงเมื่ออายุยี่สิบกว่าปี เคยเดินทางมายังทะเลทราย**เกอปี้*** ตามล่าสังหารกองโจรขโมยม้าซึ่งออกอาละวาดในตอนนั้น ใช้เป็นเป้าซักซ้อมดาบ ดังนั้นหาได้นำพากับระยะทางแปดสิบลี้ไม่

มือโลหิตลี่กงอายุเกือบเจ็ดสิบปี ในชีวิตท่องทะยานทั่วแผ่นดิน ย่อมมีประสบการณ์ช่ำชองชำนาญ ดังนั้นทั้งสองซื้อหาอูฐสองตัว ปฏิเสธคนนำทางซึ่งขันอาสา เริ่มออกเดินทาง

ทั้งสองเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่

ดินฟ้าอากาศดียิ่ง ฟู่อิงนั่งอยู่บนหลังอูฐ ในใจยังหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่มือโลหิตประมือกับหลิ่งตงไหล ตามที่อีกฝ่ายบรรยายให้ทราบ

ฟังจากคำบอกเล่า พลังฝีมือของหลิ่งตงไหลก้าวข้ามขอบเขตของมรรคาบู๊ ใกล้เคียงกับวิชาพลังจิตของปาซือปา สัมผัสถึงส่วนลึกของจิตวิญญาณคู่ต่อสู้ล่วงถึงแก่นแท้ของชีวิต

การขีดเขียนวิธีการจู่โจมทำลายวิชามืออสูรฟ้าซึ่งเป็นวิชาประจำสำนักทศเย็นอยู่บนเสื้อผ้าด้านหลังของมือโลหิตลี่กง นับเป็นวิชาบู๊ขั้นสุดยอด

---

* ทะเลทรายโกบี

ตลอดทั้งเรื่องราวสะท้อนถึงภูมิปัญญาอันสูงส่งของหลิ่งตงไหล

ตอนนี้ ไม่เพียงแต่มือโลหิตลี่กง แม้แต่ฟู่อิงก็กระหายใคร่พบพาน "ยอดมนุษย์" ท่านนี้ นั่นคงเป็นประสบการณ์ที่ยากลืมเลือน

จวบกระทั่งยามสนธยา ทั้งสองเดินทางเป็นระยะทางสามสิบกว่าลี้

ทั้งสองไม่เร่งรดถึงที่ค้างแรม พักอาศัยอย่กลางทะเลทราย ตระเตรียมผ่านคืนนี้กัน

คนทั้งสองไม่ดื่มน้ำสักหยด แต่ไม่มีอาการหิวกระหายหรืออ่อนเพลียเช่นผู้คนทั่วไป

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "เรารู้สึกว่าที่เบื้องหน้ามีหลุมพรางดักรอพวกเราอยู่"

พลางเพ่งสายตาไปยังที่ห่างไกลของทะเลทราย

ฟู่อิงผงกศีรษะเห็นพ้อง พื้นที่ทะเลทรายเช่นนี้ ที่ทรงอานุภาพที่สดยังคงเป็นพลังตามธรรมชาติ กองโจรเช่นสมาคมม้าบิน เนื่องจากใช้ชีวิตอยู่ที่นี้นานปี รู้จักอาศัยเงื่อนไขพิเศษของทะเลทราย เสริมพลังการจู่โจมของพวกมัน ทำให้พวกมันเพิ่มความน่ากลัวกว่าเดิม

ดังนั้นถึงแม้ฟู่อิงกับลี่กงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยังมิอาจไม่เตรียมพร้อมล่วงหน้า เพื่อรับมือกับการจู่โจมที่จะมาถึง

ยามนั้นท้องฟ้าเริ่มมืดค่ำลง

อูฐหมอบตัวลงกับพื้น ซุกหัวไปในพื้นทราย

ฟู่อิงกับลี่กงนั่งกรรมฐานอยู่หว่างกลางของอูฐ

หลังจากผ่านการสนทนาเมื่อคืน ระยะห่างของพวกเขาย่นใกลักว่าเดิม คล้ายกับสหายผู้รู้ใจสองคนสนทนาถึงทุกเรื่องราว

อาทิตย์พอหายลับกับขอบฟ้า ปรากฏเป็นนภาราตรีที่งามตระการ

กลุ่มดาวนักษัตรเช่นดาวม้าหน้าคน ดาวคนหามหมู ดาวช้างใหญ่ ดาวมังกร ดาวอภิชิตทอดขวางอยู่ที่ขอบฟ้า

ฟูอิงผนึกจิตรวมสมาธิ รู้สึกว่าตนเองกลายเป็นศูนย์กลางของจักรวาล พลังธาตุเต็มฟ้าครอบคลุมลงมา พลังแก่นสารของพสุธาแผ่ซ่านขึ้นจากชีพจรเยิ่น บรรจบพบกันที่ชีพจรเยิ่นและตู โคจรหมุนเวียนโดยรอบ

พริบตานั้น พื้นที่รัศมีหลายลี้ของทะเลทรายทุกชีวิตในผืนทรายบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองรับรู้

คนเข้าสู่ห้วงลืมวัตถุลืมตัวตน

นับตั้งแต่ฟู่อิงได้รับการจุดประกายความคิดจากม้วนภาพเทพประยุทธ์ก็ฝึกปรือโดยไม่หยุดหย่อน ร่างกายเลือดเนื้อกลายเป็นสื่อกลางดึงดูดพลังธาตุแห่งฟ้าดิน อาณาจักรความรู้สึกยืดขยายตลอดเวลา จนกระทั่งรู้สึกถึงพื้นที่ว่างอันแปลกพิสดาร ตลอดจนโลกที่อยู่เหนือวัตถุธาตุความเป็นจริง

หากจัดลำดับขั้นตามผู้บำเพ็ญพรต ฟู่อิงนับว่าเข้าสู่ขั้นแรกของการฝึกจิตคืนสู่ว่างเปล่า

เนิ่นนานให้หลัง ฟู่อิงค่อยกลับจากสรรพสิ่งที่มีอยู่ คืนสู่ห้วงความรู้สึกของตัวเอง พอลืมตาขึ้นเห็นดวงตามือโลหิตลี่กงเป็นประกายในความมืดจับจ้องมองตนเขม็งนิ่ง

ฟู่อิงยังจมอยู่กับห้วงอารมณ์ที่หลอมรวมเข้ากับฟ้าดินอันแปลกพิสดาร ไม่คิดกล่าววาจา

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า *"ฟู่อิงท่านนับเป็นปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง เมื่อครู่แทบจะบรรลุถึงขั้นฟ้ามนุษย์หลอมรวมเป็นหนึ่ง ถึงกับเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำตัว แต่สำหรับกับเรา ต้องกอปรด้วยจังหวะเวลาและสภาพแวดล้อม ตั้งใจอย่างแน่วแน่ใช้เวลาเข้าสู่ส่วนลึกของจิตวิญญาณค่อยบรรลุถึงโดยบังเอิญ"* กล่าวจบแหงนมองนภาราตรี นั่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา

ฟู่อิงกล่าวว่า "จนบัดนี้ ข้าพเจ้าค่อยไม่รู้สึกถึงความไม่เป็นมิตรของท่าน"

มือโลหิตลี่กงยิ้มโดยที่ยังเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า "ความรู้สึกของคนเกิด

ขึ้นพร้อมกับการถือกำเนิด หากไม่อาจไปถึง ไหนเลยหลุดพ้นได้?" จากนั้นกล่าวสืบต่อ "วันนั้นเราเห็นท่านตัดรักให้แก่เฮ่อเทียนหมอ โดยปราศจากความพลุ่งพล่าน สงบราบเรียบเช่นปรกติ ตอนแรกเข้าใจว่าท่านมีนิสัยเยือกเย็นอำมหิต จนบัดนี้ค่อยทราบว่าท่านเข้าสู่วิถีแห่งฟ้าดินจักรวาลหลุดพ้นจากความรักความแค้นทางโลก ยกตัวอย่างเหยี่ยวบินบนท้องฟ้าหามีส่วนเกี่ยวข้องกับคำสรรเสริญต่อวัตถุเรื่องราวของชนชาวโลกไม่"

ฟู่อิงครุ่นคิด ลี่กงสังเกตการณ์อยู่ด้านข้างเห็นแจ่มใส ตนเองหารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงตามปรกติเช่นนี้ไม่

มือโลหิตลี่กงกล่าวอีกว่า *"หากให้เลือกผู้สืบต่อจากหลิ่งตงไหล เราจะเลือกท่านแน่นอน ถึงแม้ว่าฝึกปรือวิชามาร แต่เคล็ดวิชาเลือดม่วงของสำนักเราชักนำให้ผู้คนจากมารเข้าสู่ธรรม เฉกเช่นขุนเขาบรรพตสูงเด่นมีเส้นทางที่แตกต่าง มาตรว่าประสบเหตุไม่ละม้ายเหมือน แต่เป้าหมายยังคงอยู่ที่บรรลถึงยอดเขานั้น"* หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า *"ครั้งกระโน้นเราฝึกวิชามารสำเร็จ เพียงพอกับการท่องทะยานทั่วแผ่นดิน แต่ในใจยังไม่รู้จักพอ ควรทราบว่าความคิดคำนึงของพวกเราโบยบินไปตามอำเภอใจล่องลอยไปไกลแสนไกล แต่ถูกจำกัดที่กายเนื้อ ถูกมัดมือมัดเท้า ดังนั้นเมื่อเกิดความคับข้อง จะลงมือฆ่าคนคิดอาศัยความเร้าใจชั่วแล่น หลุดพ้นจากการถูกกักพันธนาการ จวบกระทั่งพบพานปรมาจารย์ไร้ที่สุด ค่อยทราบว่ายังมีโลกที่ไปไม่ถึง สิบปีที่บำเพ็ญเพียร ค่อยเปิดแง้มสู่วิถีแห่งมนุษย์เทวะ"*

ฟู่อิงกล่าวว่า "หากท่านพบพานหลิ่งตงไหล ใช่จะต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับมันหรือไม่?"

มือโลหิตลี่กงกล่าวอย่างจริงจังว่า "หากหลิ่งตงไหลสามารถชักนำเราเข้าสู่สุดยอดแห่งวิถี เรายินดีกราบมันเป็นอาจารย์ ไม่เช่นนั้นก็พิสูจน์ความเป็นความตาย เพื่อปลดเปลื้องใหญ่สักครา"

ปางก่อนชาติภพนี้

อาทิตย์ลอยขึ้นจากบูรพาทิศ แผ่นพื้นพสุธาเป็นสีเหลืองทอง

ฟู่อิงกับลี่กงเดินทางสืบต่อ

ทั้งสองเดินเลียบด้านทิศใต้ของภูเขาฉีเหลียน ล่วงลึกเข้าทะเลทราย มุ่งหน้าสู่ช่องเขากู่หลาง

ภูเขาทวอไหลหนันซานตั้งตระหง่านที่เบื้องหน้า

จากภูเขาทวอไหลหนันซานลงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สี่สิบลี้ จะเป็นภูเขาซีเล่อหนันซาน ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของพวกเขา

เชิงเขาซีเล่อหนันซานมีทะเลสาบแห่งหนึ่งชื่อว่าทะเลสาบฮาลา เป็นที่อยู่ของเหล่าชนกลุ่มน้อย

มือโลหิตลี่กงพลันกล่าวว่า "พี่ฟู่ ท่านรู้สึกหรือไม่ว่าชั้นทรายในที่นี้หนาเป็นพิเศษ อูฐก้าวเท้าด้วยความยากลำบาก"

ฟู่อิงกล่าวว่า "หากสมาคมม้าบินคิดบุกโจมตี พื้นทะเลทรายที่นี้จะสำแดงพลังการจู่โจมของพวกมันได้"

มือโลหิตลี่กงขบคิดแล้วกล่าว "หากศัตรูจัดทัพม้าห้าร้อยตัว ใช้อาวุธหนักจู่โจม ท่านเห็นว่าเราสองจะเป็นอย่างไร?"

ฟู่อิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลเช่นนี้ควรทราบว่าเมื่อ

ตวงอี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

วันก่อนพวกเรานั่งโต๊ะติดกับคนของพรรคกานส่าน หากสมาคมม้าบินเข้าใจผิดคิดว่าพวกเราเป็นผู้ช่วยที่พรรคกานส่านนัดหมายมา ย่อมต้องจู่โจมสังหารพวกเรา ขอเพียงศัตรูมีกำลังห้าร้อยคนอยู่บนพื้นที่ทะเลทรายเช่นนี้ ด้วยพลังฝีมือของพวกเราทั้งสอง เกรงว่ามีโอกาสได้ชัยไม่มากนัก แต่หากคิดหนีเอาชีวิตรอด ในโลกยังมีผู้ใดล้อมกักพวกเราได้?"

คำพูดเหล่านี้กล่าวด้วยความถือดี แต่ยามกล่าวจากปากฟู่อิงคล้ายกับสัจธรรมที่ว่าอาทิตย์ลอยขึ้นทางทิศตะวันออก

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "หากเกิดการสู้รบ เกรงว่าเรายากร่วมทางกับพี่ฟู่ หากพวกเราแยกย้ายหลบหนีให้สมทบกันที่แหล่งหญ้าและน้ำ ทางทิศตะวันตกของช่องเขากู่หลางห่างไปห้าลี้ หากมีเหตุให้คลาดจากกันก็พบกันที่ทะเลสาบฮาลาเชิงเขาซีเล่อหนันซาน เป็นอย่างไร?"

ฟู่อิงกล่าวว่า "ตกลง ไม่พบกันไม่แยกจาก"

ทั้งสองสบสายตากัน จิตวิญญาณหล่อหลอมเข้าด้วยกัน ส่งเสียงหัวร่อดังๆ พร้อมกันด้วยความปลอดโปร่งโล่งอารมณ์

มือโลหิตลี่กงใช้เท้ากระทุ้งอูฐ ถาโถมไปเบื้องหน้า

ฟู่อิงขี่อูฐตามติดโดยกระชั้นชิด

ศัตรูคู่อรินี้เพราะเป้าหมายและอุดมการณ์ที่กว้างไกลยิ่งกว่า กลับละทิ้งบุญคุณความแค้นทางโลกที่พัวพันจนยุ่งเหยิง

ในที่สุดศัตรูปรากฏตัวขึ้น

ทั้งสี่ทิศปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้งเต็มฟ้า เหล่าโจรสมาคมม้าบินแสดงตนขึ้นจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

ตอนแรกเพียงเป็นจุดดำเป็นทิวแถว ชั่วพริบตาก็เห็นเป็นนักบู๊ถือหอกน้าวคันธนูอยู่บนหลังม้า

ฟู่อิงกับลี่กงล้วนงงงันวูบหนึ่ง ฟู่อิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ศัตรูมีจำนวน

อย่างน้อยนับพัน คงหมายมั่นต้องการชีวิตพวกเราแล้ว"

ฟู่อิงกู่ร้องดังยาวนาน คลื่นเสียงพวยพุ่งขึ้นถึงยอดเมฆ ยกมือตบดาบสันหนา ซึ่งเป็นเพื่อนเขาบุกบั่นฝ่าความตาย เผ่นโผนออกไปก่อน

มือโลหิตลี่กงติดตามหลัง เข่นฆ่าเข้าหาศัตรูพวกมาก

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง เม็ดทรายสีเหลืองเป็นประกายระยิบระยับ ดั่งทะเลทรายเหลืองที่พลุ่งพล่านปั่นป่วน

ฟู่อิงถาโถมถึงระยะห่างจากศัตรูยี่สิบวา อูฐที่ขี่อยู่ได้รับความตื่นตกใจคุกเข่าลงกับพื้นทราย

ศัตรูควบม้าเข้ามาในรัศมีสิบวา ปรากฏลูกธนูปลิวเวียนว่อนเต็มฟ้าระดมยิงเข้ามา

ฟู่อิงกับลี่กงกระโดดปราดไป คล้ายเหยี่ยวโฉบแพะแกะ ลอยตัวโถมใส่โจรปล้นชิงม้าอันดุร้าย

อูฐที่ด้านหลังทั้งสองตัวแผดเสียงร้องออกมา ตลอดทั้งลำตัวปักตรึงด้วยลูกธนู มีสภาพราวกับตัวเม่น

ฟู่อิงบังเกิดอารมณ์อันดุร้ายขึ้น ตวัดดาบสั้นหนากลางอากาศ ปัดป่ายลูกธนูปลิวกระเด็น เล็งเป้าหมายไปยังโจรร้ายที่นำขบวน ฟาดฟันดาบใส่

ประกายดาบแลบแปลบคราหนึ่ง หัวหน้าขบวนที่พุ่งสวนมาปรากฏโลหิตฉีดพุ่งสู่ท้องฟ้า โลหิตไม่ทันตกถึงพื้น ฟู่อิงก็คุมดาบโถมไปในกลุ่มโจรปล้นชิงม้า ฟาดฟันสังหารผู้คนอีกสามคน

ทิศทางที่มือโลหิตลี่กงโถมใส่ ก็ปรากฏผู้คนผงะหงายม้าพลิกล้มลงสภาพการณ์ชุลมุนวุ่นวาย

ดาบของฟู่อิงแลบแปลบคราใด ต้องมีคนผู้หนึ่งหลั่งโลหิตสังเวยชีวิต หากเปรียบกับตอนทำศึกริมทะเลสาบซีหู เขายังมีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม พลังลมปราณยืดยาวนาน ก่อเกิดไม่ขาดตอน ไหนเลยมีท่าทีเหน็ดเหนื่อยอิดโรย

ตวงอี๋ : เขียน / น.ฉมวิตน์ : แปล

พริบตานั้นฟ้ากำสรดดินสลด สภาพในบริเวณสยดสยองยิ่ง

ยามนั้นมือโลหิตลี่กงกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด ฟู่อิงทราบว่ามันส่งสัญญาณให้หลบหนี ดังนั้นไม่กล้าอวดโอ่ความเข้มแข็ง ช่วงชิงม้าตัวหนึ่งมาโดยง่ายดาย เข่นฆ่าไปทางช่องเขากู่หลาง พบผู้คนก็สังหาร ไม่นานก็ฝ่าออกจากวงล้อม หลบหนีจากไป

เหล่าโจรปล้นชิงม้าแม้ทำท่าข่มขวัญ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าไล่ตามมา

การศึกครั้งนี้ข่มขวัญสมาคมม้าบินจนกระเจิดกระเจิง ล่าถอยกลับมณฑลซินเกียง จวบกระทั่งสิบปีให้หลัง จึงกล้ากรีธาทัพเข้ามณฑลกานซู

ฟู่อิงกับลี่กงกลับช่วยเหลือพรรคกานส่านโดยบังเอิญคราหนึ่ง

ฟู่อิงควบม้าไปตามทะเลทรายสีเหลืองทอง ในใจบังเกิดความรู้สึกคุ้นเคย ยามนี้เขาอยู่ห่างจากที่ซึ่งสมาคมม้าบินซุ่มโจมตีเขากับลี่กงอย่างน้อยสิบกว่าลี้ ฟู่อิงควบม้าอย่างรวดเร็ว ตัดผ่านช่องเขากู่หลาง มุ่งสู่แหล่งหญ้าและน้ำ

ชั้นทรายบนพื้นสะท้อนขึ้นลงดุจระลอกคลื่น รอยเท้าที่เกือกม้าเหยียบย่ำผ่าน หลังจากลมโชยพัดผ่านก็ยากจำแนกแยกแยะ มลายหายไปสิ้น

ฟู่อิงไม่เป็นห่วงมือโลหิตลี่กงแต่อย่างไร หากแม้นเป็นห่วง กลับห่วงแทนโจรปล้นชิงม้าสังกัดสมาคมม้าบิน ด้วยพลังฝีมือที่สุดยอด บวกกับความเจ้าเล่ห์ดั่งจิ้งจอกของมือโลหิตลี่กง โจรร้ายเหล่านั้นไหนเลยเป็นคู่มือด้วย

ยามนี้เส้นขอบฟ้าที่ห่างไกลปรากฏเส้นสีเขียวขึ้นสายหนึ่ง พร้อมกับการรุดหน้าของม้าเร็ว เส้นสีเขียวขยายใหญ่เป็นแผ่นผืน กลางทะเลทรายสีเหลืองทอง จึงสะดุดตาเป็นพิเศษ คาดว่าควบม้าอีกเจ็ดถึงแปดลี้จะบรรลุถึง

หน้าผากของฟู่อิงปรากฏเหงื่อเย็นเยียบผุดขึ้น ความรู้สึกที่คุ้นเคยยิ่งมายิ่งรุนแรง

ฟู่อิงคล้ายรู้สึกว่านี่เป็นสถานที่ซึ่งเขามีชีวิตอยู่มานานปี แต่ต่อให้เค้นสมองครุ่นคิด ก็นึกไม่ออกว่าตนเองเคยมายังที่นี้เมื่อใด จิตใจถึงกับว้าวุ่นสับสน

ในสายตาของฟู่อิง แหล่งหญ้าและน้ำขยายใหญ่ขึ้น มองเห็นแสงสะท้อนของแอ่งน้ำกลางพื้นที่เขียวชอุ่มอย่างเลือนราง

ฟู่อิงอุทานด้วยตระหนก พลัดตกลงจากหลังม้าเกลือกกลิ้งไปตามพื้นทรายไม่หยุดยั้ง ตลอดทั้งร่างสั่นระริก ความทรงจำเกี่ยวกับชาติปางก่อนซึ่งถูกปาซือปาชักจูงไปประสบพบพานล้วนย้อนกลับมา จำไม่ได้ว่าตนเองคือฟู่อิง หรือว่าเป็นนักบู๊ทะเลทรายชาหลันเออซึ่งชนเผ่าถูกล้มล้าง ภรรยาถูกข่มขืนฆ่าทิ้ง

ชีวิตอันร้อนแรงอีกชีวิต ยึดครองจิตวิญญาณของเขาใหม่

ปางก่อนนับร้อยนับพันชาติภพ ผุดขึ้นที่เบื้องหน้าเป็นฉากๆ

จิตสำนึกของฟู่อิงก้าวข้ามระยะของกาลเวลา ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ผ่านประสบการณ์นับร้อยพันปี

ฟู่อิงฝังศีรษะไปในพื้นทราย ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุก ทั่วทั้งกายสั่นระริก

ตอนนี้ต่อให้เป็นสตรีที่อ่อนแอนางหนึ่ง ก็สามารถปลิดชีวิตของเขา

ยามนั้นมือโลหิตลี่กงก็มาถึงแหล่งหญ้าและน้ำ แต่ว่าจิตวิญญาณของมันไม่รู้สึกถึงการดำรงคงอยู่ของฟู่อิงอีก พลังชีวิตของลี่กงคล้ายสลายจากร่างโดยสิ้นเชิง

ความรู้สึกของมันยืดขยายไปยังกาลเวลาที่ไม่สิ้นสุด ด้วยรูปแบบที่มันไม่อาจเข้าใจได้

มือโลหิตลี่กงคุกเข่าลงช้าๆ มันยอมศิโรราบต่อจักรวาลอันลึกลับ ขอเป็นสุจริตชนที่ไม่คิดต่อต้านแข็งขืน

ส่วนฟู่อิงท่องไปยังอากาศธาตุและกาลเวลาที่แตกต่าง

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ค่อยกลับคืนสู่ความรู้สึกนึกคิดของ *"ฟู่อิง"* ใหม่ หากทว่าร่างกายอ่อนแอ อาการที่บัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาวแล่นจู่โจมไปทั่วร่าง สติสัมปชัญญะแทบพังทลายลง อดส่งเสียงครางออกมามิได้

ทันใดสุ้มเสียงหนึ่งดังกระทบโสต สุ้มเสียงอันสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูว่า "**เจี่ยแจ** *(พี่สาว)* เขาฟื้นแล้ว"

สุ้มเสียงสตรีที่แผ่วทุ้มกว่าอีกหนึ่งดังว่า "เขาสลบไสลไปห้าวันเต็มๆ ร่างกายบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว ตอนนี้อาการอาจดีขึ้น ยังมิรีบไปเชิญผู้อาวุโส**อามาน**มาอีก?"

ฟู่อิงสติเลอะเลือน รู้สึกมีมือข้างหนึ่งลูบคลำหน้าผากของเขา ต่อจากนั้นจับชีพจรข้อมือ สัมผัสกับฝ่าเท้าของเขา

สุ้มเสียงชายชราเสียงหนึ่งดังว่า "คนผู้นี้พลังชีพจรสับสน เป็นอาการที่ในชีวิตเราไม่เคยพบเห็นมาก่อนดท่ามีชีวิตอีกไม่นาน"

ต่อจากนั้นเป็นความนิ่งเงียบงันไป

คนเหล่านี้ล้วนสนทนาด้วยภาษา**อุยกูร*** สร้างความตื่นตระหนกแก่ฟู่อิงยิ่ง ที่แท้ตนเองไม่มีอุปสรรคด้านการสื่อสาร ดูท่าประสบการณ์เมื่อชาติปางก่อน ทำให้ตนเองเข้าใจคำโต้ตอบของพวกมัน

ยามนี้ได้ยินชายชราบอกว่าตนเองมีชีวิตอีกไม่นาน ถึงกับใจสั่นสะท้าน สติสำนึกฟื้นฟูมากว่าครึ่ง รีบรวมจิตใจแน่วแน่ โคจรพลังลมปราณ ลมหายใจเริ่มเข้าสู่สภาวะเชื่องช้า ยาวนานและลึกล้ำ

แว่วเสียงสตรีอุทานด้วยความตระหนก คล้ายยังกล่าวอันใด

ฟู่อิงได้ยินไม่ชัดเจน พาตัวอยู่ในห้วงฟ้ามนุษย์หลอมรวมเป็นหนึ่งคนค่อยๆ ฟื้นฟูมาทีละน้อย

---

* *ชนชาติที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในมณฑลซินเกียง*

ความทรงจำนับร้อยพันชาติภพ ซึ่งฝังลึกอยู่ในจิตวิญญาณ ผุดขึ้นในห้วงสมองของ "ฟู่อิง" ในปัจจุบัน หลังจากผ่านการจุติใหม่และเวียนว่ายมานับร้อยพันชาติภพ ในที่สุดฟู่อิงเรียกส่วนที่หลุดลอยไปในชาติภพนี้กลับคืนมา

ฟู่อิง *"ฟื้นตื่น"* ขึ้นมาแล้ว

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ที่ข้างหูแว่วเสียงสวบสาบดังขึ้น

ฟู่อิงลืมตาทั้งสอง พบว่าตอนนี้อยู่ในกระโจมหลังหนึ่ง จมูกสูดได้กลิ่นของไขมันแพะ

เขาเงยหน้าเล็กน้อย พลันเห็นเงาร่างอันสมบูรณ์ของสตรีนางหนึ่ง นางกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ข้างกายของเขา แผ่นหลังที่เปลือยเปล่างดงามแผ่ซ่านความสาวสะพรั่ง

ฟู่อิงนึกถึงไป่เหลียนเจี๋ยเปลือยกายสรงสนานในบึงน้ำ จู้ฮูหยินเปิดเผยส่วนโค้งส่วนเว้าภายหลังถูกฝนสาดจนเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก ตลอดจนภาพเปลือยท่อนบนอันงามเปล่งซึ่งกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยที่หันหลังให้กับตนเอง

หญิงสาวชนเผ่าอุยกูรนั้นพอเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็เหลียวหน้ามา พลันสะท้านทั้งร่าง สัมผัสกับสายตาอันแวววาวของฟู่อิง

ฟู่อิงเห็นหญิงสาวนางนี้มีผิวขาวอมแดง จมูกโด่งเบ้าตาลึกกลวง เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ความงามของชนเผ่าอื่น อดยิ้มเล็กน้อย เผยเห็นฟันขาวเรียงรายมิได้

หญิงสาวนั้นไหนเลยเคยพบเห็นบุคคลเช่นนี้มาก่อน บวกกับธิดานอกกำแพงใหญ่ไม่ยึดถือมารยาทอันคร่ำครึ แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย ยามนั้นลืมความเอียงอายที่ถูกแอบดูตอนเปลี่ยนเสื้อผ้า ตรงเข้ามากล่าวอย่างตื่นเต้นยินดีว่า "ท่านฟื้นแล้ว"

ฟู่อิงเกร็งลมปราณยืดกายขึ้น หญิงสาวนั้นก็ลุกตาม นางมีรูปร่างสูง

โปร่ง เพียงเตี้ยกว่าฟู่อิงอยู่ครึ่งศีรษะ

ฟู่อิงเดินออกจากกระโจม ที่นอกกระโจมอากาศเย็นสดชื่น อาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงสู่ตะวันตก ที่ท้องฟ้าถูกฉาบเป็นสีแดงแสด พสุธาช่างงดงามตระการตา

กระโจมหลังนี้พอดีอยู่ริมทะเลสาบแห่งหนึ่ง เลียบริมทะเลสาบยังมีกระโจมมองโกลลักษณะต่างๆ ตั้งเรียงราย เมื่อมองดูตัวเอง พบว่าผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของบุรุษชนเผ่าอุยกูร

ฟู่อิงคล้ายกลับชาติเกิดใหม่ เพียงไม่ทราบว่ามือโลหิตลี่กงเป็นอย่างไร?

หญิงสาวนั้นมาถึงข้างกายของเขา กล่าวว่า "**เจี่ยแจ** *(พี่สาว)* มาจากทางด้านนั้นแล้ว"

ซึ่งความจริง ฟู่อิงเห็นแต่แรกว่าที่ห่างไปมีหญิงสาวนางหนึ่งควบม้ามา สายตาของเขาย่อมเหนือล้ำกว่าหญิงสาวที่ข้างกายถึงกับเห็นสีหน้าอันลิงโลดยินดีของหญิงสาวชนเผ่าอุยกูรที่งดงามนั้น

หญิงงามชนเผ่าอยกรนั้นสวมเสื้อสีแดง ควบม้ามาดจสายลม ขณะอยู่ห่างจากน้องสาวของนางกับฟู่อิงวาเศษ ก็ถอนเท้าออกจากบังโกลนกระโดดลงจากหลังมา

ใบหน้านางประดับด้วยรอยยิ้มอันเฉิดฉัน ส่งเสียงร้องทักทายว่า "ท่านหายดีแล้ว"

ฟู่อิงหัวร่อดังๆ ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจเต็มเปี่ยมด้วยพลังชีวิตที่แท้ชีวิตบรรเจิดเพริศแพร้วถึงเพียงนี้ จึงตอบเสียงกังวานว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกดีถึงเพียงนี้มาก่อน"

เขาตอบเป็นภาษาอุยกูรที่ชัดถ้อยชัดคำ สะกดจนหญิงสาวทั้งสองตะลึงลานกับที่

ฟู่อิงรู้สึกว่าความทรงจำแต่ชาติปางก่อนคล้ายน้ำกับน้ำนม เชื่อมประสานกันอย่างกลมกลืน

เขาก้าวข้ามตัวเองเมื่อกาลก่อน กลายเป็นตัว "เรา" ที่กว้างไพศาลกว่าเดิม หากเขาไม่ได้มีจิตใจที่จดจ่อแน่วแน่ประดุจเหล็ก คงไม่อาจสังเกตว่าในเวลาขณะนี้ เขากลายเป็นคนที่มีประสาทไม่ปรกติในสายตาของคนนอก

หญิงสาวทั้งสองหนึ่งอยู่ด้านหน้า หนึ่งอยู่ด้านข้าง เหม่อมองบุรุษที่เข้มแข็งองอาจผู้นี้ ยามกะทันหันคล้ายเคลิบเคลิ้มคล้ายเมามาย

ฟู่อิงยืนอยู่บนเนินลาดเทของพื้นหญ้าหน้าทะเลสาบขนาดเล็ก เบื้องล่างเป็นน้ำทะเลสาบสีเขียว ซึ่งกระเพื่อมเลื่อมพรายอยู่กลางสายลม

ที่ข้างกายเป็นสองศรีพี่น้องที่สะคราญปานบุปผาคู่หนึ่ง

พวกนางเป็นหญิงงามชนเผ่าอุยกูร นามเจี๋ยเซี่ยเหนียงกับเจี๋ยเซี่ยโหยว

ในใจของเขาเต็มไปด้วยความอบอุ่นซาบซึ้ง

ฟู่อิงครุ่นคิด เหตุใดช่วงเวลาอันงดงามเช่นนี้มักน้อยนิดถึงเพียงนั้น ที่แท้เป็นเพราะสภาพเช่นนี้ยากแสวงหา หรือว่าพวกเราขาดอารมณ์ความรู้สึกเช่นนั้น?

เรือนร่างอันหอมกรุ่นของหญิงสาวสองนางแอบอิงเข้ามาจากทางซ้ายขวา หญิงสาวนอกกำแพงมีนิสัยเปิดเผย ไม่ปกปิดความรักชอบต่อคนที่ตนรัก

รอบบริเวณเงียบสงบไร้ผู้คน ใต้แสงสีสนธยาฟ้าดินสลัวเลือนราง ที่ห่างไกลแว่วเสียงม้าร้องแพะแกะร่ำร้องดังมา

หัวงสมองฟู่อิงปรากฏภาพเหตุการณ์ที่เพิ่งหลบหนีออกจากตำหนักเทพประยุทธ์ พบเห็นไป่เหลียนเจี๋ยสรงสนานอยู่กลางป่าเขา พลันหวนนึกถึงเมื่อชาติภพของนักบู๊ชาหลันเออ เคยชมดูหญิงงามสรงสนานที่ทะเลสาบแห่งนี้ภาพต่างๆ ผุดขึ้นในหัวงสมองอีกครา

เขาเบือนหน้ามองดูสองศรีพี่น้องคู่นี้ หญิงงามชนเผ่าอุยกูรมีรูปใบ

หน้าชัดเจน เบ้าตาลึกดวงตาโต ยามมองจากด้านข้างยิ่งงดงามสุดบรรยาย

หญิงสาวทั้งสองเห็นฟู่อิงมองมา ต่างเผยอยิ้มอย่างอ่อนหวาน แอบอิงชิดใกล้เขากว่าเดิม ใบหน้าล้วนเป็นสีแดงซ่านสดใส

ฟู่อิงฉุกใจคิด นับตั้งแต่แยกจากจู้ฮูหยินมา เขาไม่บังเกิดความต้องการตามธรรมชาติมาก่อน ยามนี้พลันก่อตัวขึ้นอีกครั้ง

ก่อนอื่นเขาหันไปมองดู**เจี๋ยเซี่ยโหยว**ผู้เป็นน้องสาว สำรวจมองเรือนร่างของนางอย่างอุกอาจ

เจี๋ยเซี่ยโหยวมีรูปร่างสูงระหง ค่อนข้างอวบอิ่มสมบูรณ์ มีแต่ขุนเขาสายน้ำนอกกำแพงใหญ่ จึงบ่มเพาะหญิงงามเช่นนี้ได้

ฟู่อิงยังนึกถึงภาพเปลือยหลังและเส้นโค้งเส้นเว้าที่ชวนรัดรึง เมื่อตอนที่นางเปลี่ยนเสื้อผ้าในกระโจม นั่นเป็นความงามอันล้ำเลิศในโลกมนุษย์แล้ว

ใบหน้าเจี๋ยเซี่ยโหยวแดงเข้มกว่าเดิม ฟู่อิงกอปรด้วยพลังจิตอันกล้าแข็ง ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดต่อนางอย่างชัดเจน นางรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า ปล่อยให้ชายคนรักใช้สายตาเล้าโลมเชยชมตามอำเภอใจ

เจี๋ยเซี่ยเหนียงผู้เป็นพี่สาวพลันยืดเหยียดสองมือเข้ามาโอบรัดพัวพันคล้ายบังเกิดความขุ่นข้องรำคาญที่ฟู่อิงไม่ได้รุกคืบอีกขั้นหนึ่ง ฟู่อิงไม่รู้สึกว่าที่ข้างกายเป็นสตรีสองนาง หากแต่เป็นอัคคีที่ร้อนลวกสองกลุ่ม

ความรักอันคุกรุ่นของดรุณแรกรุ่น แผดเผาจิตใจของหญิงงามคู่นี้

แสงอาทิตย์เลือนลับแต่แรก เดือนเต็มดวงลอยขึ้นสู่เวหาหาว

ใต้ราตรีจันทร์อำไพ ทะเลสาบเพิ่มความนุ่มนวลเป็นพิเศษ

ในช่วงเวลาเช่นนี้ ชีวิตช่างล้ำค่าถึงเพียงไหน

ในใจฟู่อิงบังเกิดความเศร้าสร้อยประการหนึ่งเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน จะปราศจากช่วงเวลาอันประทับใจเช่นนี้อีก

ความรักอันร้อนแรงคล้ายเทียนไขที่ลุกไหม้เล่มหนึ่ง ในที่สุดต้องดับวูบไป

เช่นเดียวกับฤดูหนาวจะถูกฤดูใบไม้ผลิเข้าแทนที่หรือว่านี่จึงเป็นสัจธรรมของฟ้าดิน?

ไม่มีความเป็นนิรันดร์

ฟู่อิงแหงนหน้ามองท้องฟ้า ร่ำร้องในใจ...ฟู่อิง สิ่งที่เจ้าแสวงหา ใช่เป็นห้วงแห่งความเป็น "นิรันดร์" ซึ่งเลื่อนลอยสุดจะหยั่งหรือไม่?

ชีวิตที่จำกัด เป้าหมายที่แสวงหา ใช่เป็นการ "ไร้ขีดจำกัด" หรือไม่?

ภูเขาซีเล่อหนันซานสูงเสียดเมฆ เป็นยอดเขาอันดับหนึ่งของพื้นที่แถบนี้ ความสูงชันตระหง่านง้ำ แทบสะกดจนลมหายใจผู้คนชะงักค้าง

ที่เชิงเขามีทะเลสาบแห่งหนึ่ง ใหญ่กว่าทะเล สิ่งที่ฟู่อิงอาศัยอยู่นับสิบเท่า

ริมทะเลสาบอาศัยด้วยชนเผ่าต่างๆ สิบกว่าชนเผ่าเป็นทัศนียภาพของดินแดนเหนือโลก

มือโลหิตลี่กงมาถึงที่นี้ตั้งแต่เจ็ดวันก่อน ขอเช่ากระโจมจากชาวคาซัค ซึ่งอยู่ในพื้นที่หลังหนึ่ง รอคอยฟู่อิงรุดมาสมทบ

พลังชีวิตและจิตใจของมันผนึกรวมตัว ปราศจากความร้อนรุ่มที่ต้องรอคอย ต่อให้ต้องรอไปอีกร้อยชาติภพ ก็ไม่ขุ่นข้องรำคาญแม้แต่น้อย

มันนั่งกรรมฐานในกระโจมเข้าสู่วันที่ห้า กิจกรรมโดยรอบคล้ายดำเนินในอีกโลกหนึ่ง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับมันไม่

ทันใดนั้น ในความเงียบสงบถึงที่สุด มันรู้สึกมีผู้คนหลายคนเคลื่อนกายเข้าใกล้ ถึงกับใจสั่นสะท้าน ทราบว่าผู้มาล้วนเป็นชนชั้นมือดี อดเคลือบแคลงสงสัยมิได้

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "**ลี่เหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่ลี่)* พวกเราสังกัด

ท่านอ๋องซือฮั่นเฟย ไม่ทราบเข้าไปสนทนาได้หรือไม่?"

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "เราเห็นว่าไม่มีใดต้องสนทนา หากพวกท่านคิดลอบทำร้ายฟู่อิง สามารถสงบจิตใจรอคอยอยู่ที่นี้ มันอยู่ระหว่างเดินทางมา แต่หากพวกท่านนึกถึงชีวิตตัวเอง สมควรรีบไปจากที่นี้ ฟู่อิงบรรลุถึงขอบเขตขั้นที่ไม่มีวิชาฝีมือในโลกจะโค่นทำลายลง สุดที่พวกท่านจะเข้าใจได้"

นอกกระโจมนิ่งเงียบงันไป จากนั้นบังเกิดสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า "ฟู่อิงสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือเมิ่งเช่อสิง พวกเราก็รู้แน่แก่ใจเป็นอย่างดี คราครั้งนี้พวกเราเตรียมพร้อมเต็มที่ มีขุมกำลังกล้าแข็งสามารถจู่โจมสังหารยอดฝีมือทุกคนในโลก หากลี่เหล่าซือยอมยื่นมือช่วยเหลือ ย่อมมีโอกาสสำเร็จเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ"

มือโลหิตลี่กงทราบว่าตนเองกับฟู่อิงกลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย คงอยู่เหนือความคาดหมายของซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอ คนเหล่านี้รุดมาทดสอบหยั่งดู เพื่อทำความเข้าใจกับจุดยืนของตนเอง หากตนเองแสดงท่าทีว่าจะช่วยเหลือฟู่อิง ภารกิจอันดับแรกของคนเหล่านี้ ย่อมต้องจัดการกับตนเองก่อน ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้มันกับฟู่อิงผนึกรวมกำลัง คนเหล่านี้คงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

เมื่อประหวัดหวนนึก หากแม้นตนเองผนึกกำลังกับคนเหล่านี้ ก็มีขีดความสามารถในการเข่นฆ่าสังหารฟู่อิงจริงๆ เรื่องราวทางโลกช่างแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาดนัก

ซือฮั่นเฟยมีปัญญาสูงเทียมฟ้า แต่ว่าร้อยคำนวณพันคำนวณ ยังไม่อาจหยั่งคาดความเปลี่ยนแปลงในวันนี้ได้

มือโลหิตลี่กงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "เราผู้แซ่ลี่ไม่มีความคิดช่วงชิงเอาชนะ เรื่องของพวกท่านล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา พวกท่านรีบจากไปเถอะ"

คำพูดหลายประโยคนี้ไม่ชัดเจนแจ่มชัด ทำให้ผู้คนไม่ทราบว่ามันมี

เจตนาอย่างไร

ที่เบื้องนอกตกอยู่ในความเงียบสงัดงัน

มือโลหิตลี่กงพลันบังเกิดความตื่นตัว เสียงโครมเมื่อพุ่งชนหลังคากระโจมแตกทะลุ ลอยตัวอยู่กลางอากาศ เท้าเพิ่งพ้นจากพื้น ปรากฏหอกยาวหลายเล่มแทงทะลุผ้ากระโจมรอบข้าง ปักใส่ตำแหน่งที่ตนเองนั่งอยู่เมื่อครู่

พลังฝีมือของคนเหล่านี้ ยังสูงกว่าที่ตนเองประเมินไว้อีก

มือโลหิตลี่กงลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันเคลื่อนขวางหลายวา ทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้าซึ่งอยู่ห่างไกลจากกระโจม หันหลังให้กับทะเลสาบ เหล่ามือดีที่ลอยตัวขึ้นสกัดจู่โจมใส่เขาล้วนโถมใส่อากาศธาตุ

เท้าของมือโลหิตลี่กงพอแตะสัมผัสพื้น ก็กวาดมองโดยรอบอย่างรวดเร็ว พบว่าตนเองอยู่ที่เชิงเนินลาดเทแห่งหนึ่ง ด้านหลังเป็นทะเลสาบฮาลาอันกว้างไพศาล ยามนั้นบนยอดเนินปรากฏทัพม้าหลายสิบตัวกำลังถาโถมลงหาตนเอง สองฟากข้างยังมีมือดียี่สิบสามสิบคน โถมจู่โจมใส่ตนเองโดยพร้อมเพรียง

มือโลหิตลี่กงใจสั่นสะท้าน เห็นว่าฝ่ายมองโกลมีขุมกำลังกล้าแข็งเหลือประมาณ กลับสามารถเรียกระดมยอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าคุยโอ่ว่าสามารถจู่โจมสังหารฟู่อิง ที่แท้สำเร็จหรือไม่ ยังไม่แน่นัก แต่คิดฆ่าตนเองมีโอกาสอย่างมาก

มือโลหิตลี่กงไหนเลยกล้าสู้พัวพันกับศัตรู กู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่งหงายร่างตีลังกาลงในทะเลสาบ จมหายไปในน้ำ

ความรวดเร็วของปฏิกิริยารับเหตุเปลี่ยนแปลงของมือโลหิตลี่กงอยู่เหนือความคาดหมายของศัตรู มาตรว่าทุ่มกำลังมาทั้งกองทัพ ก็ไม่อาจใช้กำลังได้

ยอดฝีมือที่นำขบวนมาล้อมจู่โจมมือโลหิตลี่กงหลายคนรวมตัวกัน

หารือความเคลื่อนไหวขั้นต่อไป

ชาวมองโกลร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งคล้ายเป็นหัวหน้าขบวนปฏิบัติการครั้งนี้กล่าวขึ้นก่อนว่า "ครั้งนี้ลี่กงแสดงท่าทีว่าไม่ให้ความร่วมมือกับฝ่ายเราตามคำสั่งของท่านผู้บัญชาการจั่วเหอ หากลี่กงยืนอยู่ฝ่ายฟู่อิง พวกเราต้องล่าถอยกลับไป ไม่ทราบท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?"

น้ำเสียงของคนผู้นี้เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น แสดงว่าไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของจั่วเหอ

คราครั้งนี้พวกมันรวบรวมกำลังยอดฝีมือจากสถานที่ต่างๆ ทั่วจักรวรรดิมองโกลถึงเจ็ดสิบสองคน หากให้พวกมันยอมรับว่า อาศัยขุมกำลังเช่นนี้ยังไม่อาจจู่โจมสังหารมือดีชาวฮั่นสองคน ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ อย่าว่าแต่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงศักดิ์ศรีของชนชาติ

ชาวมองโกลร่างเตี้ยล่ำสันอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "มีคำกล่าวไว้ *'ขุนพลยามออกรบ ไม่รับคำสั่งทางทหาร'* ตอนนี้พวกเรามีกำลังกล้าแข็ง ฟู่อิงนั้นไม่ทราบเป็นตายร้ายดี พวกเราอยู่ที่นี้สุขสบายแทนลำบาก มันไม่มาก็แล้วกันไป หากมาถึงพวกเราจะจู่โจมใส่มันหนักหน่วง มันก็เป็นเรือนร่างเลือดเนื้อพวกเราไยต้องกลัวเกรงด้วย?"

คนผู้นี้เรียกว่าหยามู่เหอ เป็นน้องของหยามู่เวิน ซึ่งถูกหลวงจีนธุดงค์ขวางดาบใช้หอกหักฆ่าตายในการศึกที่วังสะท้านห่านป่า ดังนั้นจดหนี้โลหิตรายนี้ไว้กับฟู่อิง จึงเสนอให้สู้รบ

มันพอกล่าวเช่นนี้ ยอดฝีมืออื่นพากันส่งเสียงสนับสนุน

ชาวมองโกลร่างสูงใหญ่ที่เป็นหัวหน้าขบวน ซึ่งมีนามมู่ฮั่วเคอเห็นเช่นนั้น รีบหารือยุทธวิธีกับทุกผู้คน

พริบตานั้น ริมทะเลสาบฮาลาปกคลุมด้วยเมฆหมอกของสงคราม

มือโลหิตลี่กงพอกระโดดลงในทะเลสาบ ก็ไม่ปรากฏกายขึ้นอีก คล้ายกับสาบสูญจากโลกมนุษย์นี้ก็มิปาน

ฟู่อิงนั่งตระหง่านอยู่บนหลังม้า ทอดตามองเทือกเขาซึ่งทอดเหยียดยาวอยู่ที่ห่างไป

เมื่อผ่านภูเขาทวอไหลหนันซาน จะบรรลุถึงทะเลสาบฮาลา

ทะเลสาบฮาลาตั้งอยู่บริเวณแอ่งระหว่างภูเขาทวอไหลหนันซานกับซีเล่อหนันซาน ดังนั้นลมทรายจากทะเลทรายคูมู่ถ่าเกอพัดไม่ถึง จึงมีพืชหญ้าต้นไม้เขียวชอุ่ม กลายเป็นที่พักพิงของชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อน

หลังจากควบม้าเร็วเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม สามารถเห็นดงไม้ริมทะเลสาบฮาลาอย่างชัดเจน

ฟู่อิงทอดตามองทิวทัศน์แต่ไกล ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อน รู้สึกได้อย่างชัดแจ้งว่ามีรังสีการฆ่าฟันและขุมกำลังอันกล้าแข็งทอดขวางอยู่เบื้องหน้า ความกล้าแข็งของขุมกำลังนี้เพียงพอกับการเข่นฆ่าสังหารตนเอง

ในยามนั้น ควันเบาบางสายหนึ่งลอยขึ้นจากขุนเขาซ้ายมือ ผนึกเป็นก้อนเมฆที่กลางอากาศก้อนหนึ่ง

ฟู่อิงยิ้มเล็กน้อย คาดว่านี่เป็นยันต์เร่งชีวิตของเขา ศัตรูอาศัยควันเบาบางนี้ สื่อสารส่งข่าวการปรากฏกายของตนเอง ตระเตรียมคลี่กางร่างแหรออยู่เบื้องหน้า

ฟู่อิงควบม้าไปเบื้องหน้า จนถึงหน้าดงไม้ของทะเลสาบฮาลา ค่อยกระโดดลงจากหลังม้า

คนผู้นี้มีนิสัยรักม้า ไม่ต้องการให้ม้าตัวนี้ประสบเคราะห์กรรมพร้อมกับเขา

ดังนั้นยกมือตบตะโพกม้า ม้าได้รับความแตกตื่น จึงวิ่งกลับเส้นทางเดิมเมื่อขามา

ม้าตัวนี้มีนิสัยแสนรู้ ที่ลำตัวยังทำเครื่องหมายไว้ ต้องกลับไปหาสองศรีพี่น้องชนเผ่าอุยกูรผู้งดงามอย่างแน่นอน

หวงอี้ : เอียน / ถ.ถมวิตย์ : แปล

ฟู่อิงหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ตนคิดจากมา หญิงสาวนอกกำแพงใหญ่ผู้งดงามทั้งคู่แสดงท่าทีอาลัยอาวรณ์ ต้องใจอ่อนลง ความรู้สึกผูกพันทางโลกช่างยากตัดรอนจริงๆ

ฟู่อิงยกมือตบดาบสันหนาที่สะพายอยู่กลางหลัง เดินลงจากทางภูเขาที่ทอดสู่ทะเลสาบ เข้าสู่พื้นที่ริมทะเลสาบซึ่งมีต้นไม้รกครึ้ม

ฟู่อิงทราบว่ากลยุทธ์อันประเสริฐสุดของศัตรูคือรอจนเขาออกจากดงไม้ บรรลุถึงพื้นที่โล่งกว้างระหว่างต้นไม้กับทะเลสาบ ก็จะโอบล้อมจู่โจมใส่เขา อย่างนั้นจึงเปล่งอานุภาพของการผนึกกำลังจู่โจมของพวกมันอย่างเต็มที่

ในใจฟู่อิงปราศจากความแตกตื่นพรั่นพรึง ทั้งไม่ตื่นเต้นตึงเครียด หากแต่ปลอดโปร่งรื่นรมย์ราวกับเดินทางไปร่วมงานเลี้ยงงานหนึ่ง

ฟู่อิงหาได้ตั้งใจบรรลุห้วงความรู้สึกเช่นนี้ไม่ แต่ว่าบังเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

มู่ฮั่วเคอยืนอยู่บนสันเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง จ้องมองฟู่อิงเข้าสู่ดงไม้ ส่งสัญญาณมือออกไป ยอดฝีมือทั้งหมดก็ประจำตำแหน่งเตรียมจู่โจม การต่อสู้ตะลุมบอนคล้ายลูกธนูพาดสาย ตระเตรียมปล่อยออก

การรอคอยดำเนินไปอย่างยาวนาน

มู่ฮั่วเคอรู้สึกไม่ถูกต้อง ฟู่อิงล่วงเลยเวลาออกจากดงไม้เป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอกแล้ว ดงไม้แถบนี้มีพื้นที่ไม่มาก เพียงลี้เศษเท่านั้น แต่คนผู้หนึ่งหากคิดซ่อนตัวไว้ กลับง่ายดายยิ่ง

หมากของฟู่อิงตานี้หมดจดสวยงามยิ่ง ช่วงชิงเป็นฝ่ายกำหนดแทน

มู่ฮั่วเคอทำสัญญาณมืออีกครา ยอดฝีมือทั้งเจ็ดสิบกว่าคนเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนจากรวมกำลังอยู่บนทางน้อยที่ออกจากภูเขา เป็นโอบล้อมดงไม้ทั้งแถบไว้

ฟู่อิงซ่อนตัวในดงไม้ไม่ออกมา ทำให้มู่ฮั่วเคอมิอาจไม่ปรับเปลี่ยนยุทธวิธี

มันไม่เข้าใจว่าฟู่อิงไฉนหยั่งรู้ความเคลื่อนไหวของศัตรูได้ เป็นเหตุให้คำนวณผิดพลาดไป

ตอนนี้มู่ฮั่วเคอมีทางเลือกเพียงสองสาย หนึ่งคือรอให้ฟู่อิงออกจากดงไม้

วิธีนี้มันกระทั่งครุ่นคิดยังไม่กล้าครุ่นคิด ขอถามดู หากฟู่อิงเลียนเยี่ยงมือโลหิตลี่กง กบดานเป็นเวลาห้าวันยังไม่ออกมา พวกมันจะประสบสภาพพ่ายพินาศโดยไม่ต้องสู้รบ

วิธีที่สองคือเข้าดงไม้ไปสังหารศัตรู

นี่เป็นการกระทำที่เสี่ยงอันตรายอย่างยิ่งยวด แต่ว่ามันไม่มีทางเลือกอื่นอีก

มันส่งกำลังคนสามสิบคนจากยอดฝีมือเจ็ดสิบสองคน เข้าดงไม้ไปค้นหา ขอเพียงพบเห็นร่องรอยศัตรู ให้ส่งสัญญาณแจ้งเหตุทันที

การค้นหาดำเนินไปอย่างเป็นระบบ

พวกมันจัดกำลังสามคนเป็นหนึ่งกลุ่ม บุกเข้าดงไม้จากตำแหน่งมุมที่ผ่านการใคร่ครวญอย่างรอบคอบ

ระหว่างหนึ่งกลุ่มย่อยกับอีกหนึ่งกลุ่มย่อย มีการติดต่อสื่อสารอย่างถี่ยิบ ขอเพียงศัตรูพลัดตกไปในร่างแหค้นหาของกลุ่มย่อยใด จะสื่อสารถึงกันเช่นตาข่ายแมงมุม ทั้งหมดล้วนทราบได้ในบัดดล

มู่ฮั่วเคอสั่งการอย่างเยือกเย็น มิน่าเล่าจั่วเหอจึงมอบหมายภารกิจครั้งนี้แก่มัน เพียงแต่ศัตรูคู่ต่อสู้น่ากลัวไปแล้ว

มิหนำซ้ำยังมีมือโลหิตลี่กง ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสำนักมารจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

ฟู่อิงยืนสงบนิ่งในดงไม้ เป็นเป้าหมายที่เด่นชัด ดูท่าไม่มีความคิดปกปิดร่องรอยแต่อย่างไร

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ปีนี้ฟู่อิงเพิ่งมีอายุสามสิบสี่ปี แต่เอ่ยถึงความช่ำชองชำนาญด้านประสบการณ์ต่อสู้ ในยุทธจักรยากจะมีคนเทียบเปรียบได้

พลังจิตสมาธิของฟู่อิงบรรลุถึงขั้นสงบนิ่งและมากอิทธิฤทธิ์ถึงที่สุด ในดงไม้รัศมีลี้เศษนี้ อย่าว่าแต่เสียงฝีเท้าของศัตรูแต่ละคน แม้กระทั่งเสียงหนอนแมลงร่ำร้อง ก็ผ่านเข้ามายังประสาทรับรู้ของเขา ทำการเก็บรวบรวมและแยกแยะ

ฟู่อิงถลันวูบดุจสายฟ้า ทั้งคนและดาบพุ่งโถมไปยังมุมหนึ่งของดงไม้ดั่งดาวตก แทบเป็นเวลาเดียวกัน ปรากฏผู้คนสามคนบุกเข้าดงไม้มาในรูปหนึ่งหน้าสองหลัง

คนทั้งสามเพิ่งเข้าสู่ดงไม้ ในพุ่มไม้ปรากฏประกายสายรุ้งขึ้น ดาบสันหนาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของฟู่อิงกรีดเป็นเส้นโค้งอย่างรวดเร็วและมีพลังแฉลบเข้าหาคนทั้งสามพร้อมกัน ราวกับว่าคนทั้งสามเสนอตัวเข้ามาให้ฟู่อิงเชือดเฉือน ความแม่นยำของการคำนวณตำแหน่งมุม ความเหมาะเจาะของระยะเวลา ทำให้คนทั้งสามไม่มีปัญญาตอบโต้กลับคืนได้

คนทั้งสามล้วนเป็นมือดีทางดินแดนตะวันตกที่เคยพิชิตไปทั่วทุกแห่งหน แต่ความแปลกพิสดารของดาบฟู่อิงนี้คือ ทำให้คนทั้งสามซึ่งถูกประกายดาบครอบคลุม แต่ละคนล้วนเกิดความรู้สึกว่าตัวเองตกเป็นเป้าจู่โจมอันดับแรกของฟู่อิง

ประกายโลหิตกระเซ็นซ่านออกรอบข้าง ภายใต้การซุ่มโจมตีของฟู่อิง คนทั้งสามไม่ทันส่งข่าวออกไป ก็หลั่งโลหิตจบชีวิต

ฟู่อิงถอยปราดไปด้านหลัง หายลับกับพุ่มไม้อันแน่นขนัด

ซากศพของคนทั้งสามถูกผู้คนอีกหนึ่งกลุ่มย่อยพบเห็นโดยเร็ว มู่ฮั่วเคอกับผู้คนอีกหลายกลุ่มพากันรุดถึงที่เกิดเหตุ

หลังจากตรวจดูสภาพการตายของคนทั้งสาม ยอดฝีมือที่ผ่านการคัดสรรมาเหล่านี้อดสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บมิได้

คนทั้งสามล้วนถูกเชือดคอหอยขาด ไม่มากเกินแม้แต่น้อย และไม่คลาดเคลื่อนแม้สักน้อยนิด ความแม่นยำของกำลังข้อและตำแหน่งแห่งที่บรรลุถึงขั้นน่าแตกตื่นสะท้านโลก

ยามนี้ทุกผู้คนค่อยเห็นว่า ความวิตกกังวลของซือฮั่นเฟยกับจั่วเหอมีเหตุผล

แต่เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ คิดเลิกราก็ทำไม่ได้

หากฟู่อิงสามารถจู่โจมสังหารก่อนที่ผู้คนฝ่ายตนจะส่งข่าวออกไป แต่ละกลุ่มย่อยย่อมยากรอดพ้นจากชะตากรรมถูกจู่โจมทำลายทีละกลุ่ม

แว่วเสียงกู่อันเร่งร้อนดังมา ทุกผู้คนใจเขม็งตึงเครียด โถมไปยังต้นเสียง เห็นที่ห่างไปยี่สิบกว่าวา ปรากฏซากศพอีกสามซากหลั่งโลหิตนอนฟุบกับพื้น แสดงว่าเป็นผลงานของฟู่อิงอีก

มู่ฮั่วเคอตัดสินใจในฉับพลัน รวบรวมกำลังคนทั้งในและนอกดงไม้ เริ่มจากทิศตะวันออกของดงไม้ ตรวจค้นร่วมกันไปทางทิศตะวันตก

ดงไม้แถบนี้งอกเงยด้วยต้นป่อขนาดคนโอบ ความจริงมีทิวทัศน์น่ารื่นรมย์ ยามนี้พอกระจายด้วยยอดฝีมือเหล่านี้ พลันกลับกลายเป็นบังเกิดกลิ่นอายฆ่าฟันอย่างเปี่ยมล้น มีสภาพดุจลานประหาร

ภายใต้การนำของมู่ฮั่วเคอ ทุกผู้คนคืบหน้าเป็นระยะทางครึ่งลี้ จนถึงส่วนกลางของดงไม้

ที่นอกดงไม้ตามที่สูง ยืนไว้ด้วยกองกำลังฝ่ายตนซึ่งเฝ้าจับตาดู ส่งสัญญาณมาไม่หยุดยั้ง เป็นความหมายว่าไม่พบเห็นฟู่อิงออกจากดงไม้ ซึ่งก็หมายความว่าศัตรูสำคัญผู้นี้ยังอยู่ในดงไม้

ในยามนั้น ฟู่อิงพลันปรากฏกายขึ้น ส่งเสียงตวาดก้อง ดาบสันหนากระจายเป็นประกายนับร้อยพันสายฟาดฟันเข้าหา

ฟู่อิงอยู่ในดงไม้ อาศัยดงไม้ปกปิดร่องรอย เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ท่าร่างลี้ลับสุดจะหยั่ง ทำให้ศัตรูคำนวณทิศทางของเขาไม่ออก ยิ่งไม่

สามารถผนึกรวมกำลังกลุ้มรุมจู่โจม ได้แต่แยกย้ายกันสู้ศึกเปิดโอกาสให้ฟู่อิงทำลายล้างทีละคน

ชั่วพริบตายอดฝีมือที่ตายใต้คมดาบฟู่อิงมีมากกว่าสิบห้าคน ขณะที่ฟู่อิงสู้พลางถอยพลางไปทางดงไม้ด้านทิศตะวันตก

ฟู่อิงเข่นฆ่าจนเกิดความย่ามใจ ใช้เพลงดาบถึงขีดสุด เพลงดาบของเขาในยามนี้ปราศจากร่องรอยให้สืบสาว แต่ละดาบครุ่นคิดในทันทีทันใด คู่มือของเขาไม่สามารถล่วงรู้เส้นทางดาบของเขา ยิ่งอย่าว่าแต่คิดคำนวณสภาวะดาบของเขา

ดาบสันหนาในมือบางครั้งคล้ายสายน้ำอันเชี่ยวกราก ทะลักทลายมาถึง บางคราคล้ายเข็มปักดอกไม้ ละเอียดอ่อนพิถีพิถัน และคล้ายทัพม้าโถมทะยานอยู่กลางสมรภูมิสู้รบ ราวกับหญิงม่ายในหอห้องสะอื้นไห้รำพึงรำพัน ทำให้ผู้คนที่ตกอยู่ในเหตุการณ์บังเกิดอารมณ์นานัปการ

แต่ละดาบของเขาบรรจุพลังดาบ จนคล้ายวัตถุมีสภาพ สังหารศัตรูที่อยู่ห่างหลายวา เพียงอึดใจเดียวปรากฏศัตรูอีกสิบกว่าคนจบชีวิตใต้คมดาบของเขา

ผู้ที่ตกเป็นเป้าจู่โจมของเขามีแต่ล้มตายลง ไม่มีคนรับบาดเจ็บ

พลันปรากฏหอกยาวเล่มหนึ่งแทงสวบใส่ทรวงอก หอกนี้แฝงพลังสภาวะเย็นเยือก ผสมกลมกลืนอย่างแนบเนียน นับตั้งแต่เปิดฉากต่อสู้อาบเลือดเป็นต้นมา นับเป็นท่าจู่โจมที่ส่งผลคุกคามที่สุด

ฟู่อิงตวาดก้อง ใช้ดาบต่างกระบี่ แทงใส่ปลายแหลมของหอก

คนใช้หอกกระดอนไปด้านหลัง อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ถอยห่างไปสิบวาค่อยหยุดยั้งลง เป็นมู่ฮั่วเคอเอง

มันอาศัยพลังของหอกนี้ สะกดยับยั้งฟู่อิงได้วูบหนึ่ง มาตรว่าตัวเองรับบาดเจ็บบอบช้ำ แต่เหล่าสมุนบริวารอาศัยโอกาสชั่ววูบนี้ก่อตั้งวงล้อมขึ้น อาวุธนานาชนิดจ่อจี้ใส่ฟู่อิงในวงล้อมเป็นจุดเดียว

ฟู่อิงลอบใจสั่นสะท้าน มู่ฮั่วเคอผู้นี้มีพลังฝีมือไล่กวดตามหลังจั่วเหอเป็นบุคคลแรกที่รับบาดเจ็บใต้เงื้อมมือของเขา โดยไม่ถึงกับตกตาย

ยามนี้ทั้งหน้าและหลังห้อมล้อมด้วยผู้คนรอบแล้วรอบเล่า บนต้นไม้ที่ห่างไปก็หมอบซุ่มด้วยยอดฝีมือสี่ห้าสิบคน นับเป็นขุมกำลังที่น่าตระหนกตนเองเพราะต้านทานหอกนี้ เป็นเหตุให้ตกอยู่ในวงล้อม

ฟู่อิงกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง

แว่วเสียงสะท้อนจากทั่วพนา นกกาบินเตลิดวุ่นวาย

ฟู่อิงฟาดฟันดาบคราหนึ่ง ต้นไม้ใหญ่ขนาดคนโอบ สูงร่วมหกวาที่ด้านข้างต้นหนึ่งหักโค่นล้มลงดังครืนใหญ่

ทิศทางที่ต้นไม้ใหญ่โค่นล้มแฝงความแยบคายพอดีเป็นพื้นที่ว่างในดงไม้ ดังนั้นจึงล้มลงตรงหน้า

ฟู่อิงพุ่งเรียดต้นไม้ที่ล้มลงออกไป โดยพุ่งจากโคนต้นไม้ไปยังยอดไม้เนื่องจากต้นไม้โค่นล้ม ฟู่อิงจึงพุ่งตัวในแนวราบ สาดพุ่งใส่ที่ห่างไปหกวาราวลูกกระสุนที่ถูกยิง

เหล่ายอดฝีมือลอยตัวขึ้น ปรากฏหนึ่งหอก หนึ่งดาบ หนึ่งกระบี่ไล่กวดตาม โถมแทงใส่กลางหลังของฟู่อิงอย่างดุดัน

ฟู่อิงรู้สึกถึงพลังการฆ่าฟันคุกคามถึงตัว พลันถีบยันสองเท้า เหยียบใส่ต้นไม้ใหญ่ที่โค่นล้มลงค่อยพุ่งเฉียงๆ ไปยังที่ห่างไกล

อาวุธที่โหมจู่โจมจากทางด้านหลังล้วนแทงใส่อากาศธาตุ

ฟู่อิงอาศัยต้นไม้ใหญ่ที่โค่นล้มลง หลบหนีออกจากวงล้อมโดยง่ายดายกลายเป็นทอดทิ้งทั้งหมดอยู่ด้านหลัง

ฟู่อิงรู้สึกว่าการต่อสู้ครั้งนี้ หนุนส่งให้ตนเองมีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมบวกกับพลังลมปราณก่อเกิดไม่ขาดตอน ทุกดาบที่ฟาดฟันออก คล้ายยังมีพลังหลงเหลือ เปรียบกับยุทธการที่วังสะท้านห่านป่า กับการศึกที่ริมทะเลสาบซีหู ซึ่งต่อสู้จนหมดเรี่ยวสิ้นแรง นับว่าไม่อาจเทียบเปรียบได้

ยามนี้ต่อให้เผชิญกับบุพพามารเมิ่งเช่อสิงอีก มาตรว่ายังไม่แน่ว่าจะได้ชัย แต่ยังสามารถหักหาญสักครา มิต้องหยิบยืมอานุภาพอสนีสายฟ้าค่อยหนีเอาชีวิตรอดได้

ในยามนั้น ปรากฏพลังการฆ่าฟันอันแหลมคมรุนแรงขุมหนึ่งพุ่งสวนมา

ฟู่อิงมองไปข้างหน้าด้วยความตระหนก เห็นคนผู้หนึ่งปล่อยผมยาวพัดพลิ้วไปด้านหลัง พุ่งโถมเข้าหาตนเอง

เป็นมือโลหิตลี่กงเอง

ฟู่อิงใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว หนึ่งนั้นเป็นลี่กงผนึกกำลังกับคนเหล่านี้กลุ้มรุมกระหนาบเขาทางหน้าหลัง หากเป็นเช่นนั้นตนเองคงต้องตายโดยไม่มีทางรอด ความเป็นไปได้อีกประการหนึ่งคือลี่กงมาช่วยตนเอง โดยมุ่งเป้าไปที่ยอดฝีมือซึ่งไล่กวดมาจากทางด้านหลัง

ตอนนี้ฟู่อิงต้องตัดสินใจในทันที

มือโลหิตลี่กงโถมถึงดจสายฟ้า

ฟู่อิงละทิ้งความคิดตอบโต้ ทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฟู่อิงแว่วเสียงแผดร้องหลายเสียงดังขึ้นที่ด้านหลัง ปรากฏผู้คนหลายคนประสบชะตากรรม

ฟู่อิงลอบชมเชยวาสนาตนเอง ในที่สุดเขาดูลี่กงไม่ผิด

ฟู่อิงทราบว่าลี่กงจงใจสร้างสถานการณ์เมื่อครู่เพื่อทดสอบความเชื่อมั่นที่ตนเองมีต่อมัน คนผู้นี้มีพฤติการณ์ประหลาดพิกล ยากจะคำนวณด้วยเหตุผลทั่วไป

ฟู่อิงหงายร่างตีลังกา เข้าร่วมวงต่อสู้ สุดยอดฝีมือหนึ่งธัมมะหนึ่งอธรรมทั้งสอง กลับสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยความจริงใจ

ศัตรูคนแล้วคนเล่าล้มตายลงที่เบื้องหน้าพวกเขา

จั่วเหอคำนวณไม่ผิด สุดยอดฝีมือทั้งสองนี้พอผนึกกำลัง ต่อให้ฝ่าย

มองโกลมีขุมกำลังพวกมากยังไม่อาจต้านทานรับได้

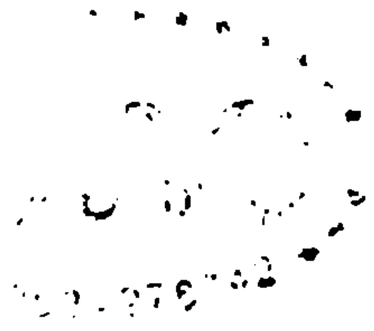

ฟู่อิงกับมือโลหิตลี่กงยืนอยู่ที่เชิงเขาชมอาทิตย์ของภูเขาซีเล่อหนันซาน สำรวจมองแอ่งแผ่นดินฉาต๊ะมู่

เทือกเขาฉีเหลียนซานทอดขวางอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้แต่ไกล ด้านทิศตะวันตกเป็นทะเลทรายคูมู่ถ่าเกอซึ่งกว้างไพศาลไร้ขอบเขต

ฟู่อิงมองดูภาพแผนที่ซึ่งหลิ่งตงไหลวาดกับมือเอง กล่าวว่า "ด่านทศพิฆาตอยู่ทางด้านนั้น" กล่าวพลางชี้มือไปยังไหล่เขาของภูเขาสูงฝั่งตรงข้ามที่นั้นมีภูมิประเทศลาดชันอันตราย ผู้คนและสัตว์เลี้ยงยากกรายถึง

มือโลหิตลี่กงสั่นศีรษะกล่าวว่า "สถานที่ลาดชันเช่นนี้คิดปลูกสร้างบ้านศิลาสักหลังยังยากเย็นยิ่ง ผู้ใดสามารถสร้างถ้ำวิมานในที่นี้?"

ฟู่อิงทราบว่ามันเพียงรำพึงรำพัน ไม่ต้องการให้ตนเองตอบคำถาม ภาพแผนที่เขียนบอกอย่างชัดแจ้ง เห็นแน่ชัดว่าจะบรรลุถึงด่านทศพิฆาต สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

ที่นี้อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลเจ็ดพันกว่า**เชียะ*** บนภูเขาปกคลุมด้วยหิมะน้ำแข็ง อากาศเบาบางยิ่ง แต่หาเป็นอุปสรรคต่อทั้งสองไม่

มือโลหิตลี่กงนำหน้าไปก่อน มุ่งสู่จุดหมายปลายทาง ชนชั้นปรมาจารย์ที่ไม่หวั่นไหวต่อเรื่องราวทางโลก กลับมีท่าทีที่ไม่อาจอดรนทนรอได้

ครึ่งชั่วยามให้หลัง ฟู่อิงกับลี่กงยืนอยู่หน้าผนังศิลาขนาดใหญ่ ซึ่งเรียบลื่นดุจกระจก สูงสิบวากว้างหกวาแถบหนึ่ง เนื้อหินของผนังศิลานี้ต่างกับสถานที่อื่น ปราศจากรอยแตกแม้แต่น้อย ฝังอยู่ที่ไหล่เขาของภูผาหิน

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "ที่นี้สมควรเป็นปากทางเข้าของด่านทศพิฆาต ท่านดูผนังศิลาที่อยู่สูงขึ้นไปห้าวา กับสองฟากข้างระยะสองวา มีเส้นเล็ก

---

* ฟุตจีน

ทวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ละเอียดเป็นทางยาว แสดงว่าเป็นรอยเชื่อมระหว่างปากทางเข้ากับผนังศิลา แต่เมื่อครู่พวกเราทั้งสองออกแรงผลักดัน กลับไม่อาจขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย เป็นที่เห็นได้ว่าต้องมีวิธีอื่นเพื่อเปิดประตู"

ฟู่อิงกล่าวว่า "หลิ่งตงไหลขังตัวเองอยู่ในด่านทศพิฆาต ย่อมมีความหมายอันลึกซึ้ง ในจดหมายเขียนบอกว่าวันที่ยี่สิบเดือนสองของปีหน้า ประตูด่านจะเปิดออกเอง คงมิใช่วาจาเลื่อนลอย

มือโลหิตลี่กงกล่าวว่า "ดูท่าพวกเรานอกจากรออยู่ที่นี้ ไม่มีวิธีอื่นอีก"

ฟู่อิงกล่าวว่า "คิดผลักดันหินใหญ่เช่นนี้ สุดที่เรี่ยวแรงผู้คนจะกระทำได้ วันที่ยี่สิบเดือนสองของปีหน้า ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ของที่นี้พอดีอยู่ในแนวเดียวกัน ก่อเกิดกระแสน้ำขึ้นสูง น้ำของทะเลสาบฮาลาจะหนุนสูงถึงจุดสูงสุดในรอบสิบสามปี ในความเห็นข้าพเจ้า ด่านทศพิฆาตนี้อาจอาศัยแรงดันของน้ำซึ่งอยู่ส่วนลึกของภูเขาผลักเคลื่อนออก หลิ่งตงไหลเมื่อแตกฉานวิชาดาราศาสตร์ ย่อมสามารถคำนวณเวลาที่เข้าด่าน และคาดคะเนวันที่ประตด่านเปิดออกได้ จึงเขียนจดหมายให้หลานชายรดมา เพื่อชมดูผลที่เกิดขึ้น"

มือโลหิตลี่กงผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า "น้องแซ่ฟู่ ดูท่าพวกเราต้องเป็นชาวบ้านพักอาศัยอยู่ที่นี้สักหลายเดือนแล้ว"

ฟู่อิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ที่นี้มีทิวทัศน์ตระการ นับเป็นที่ยินดีอย่างยิ่ง"

คนทั้งสองส่งเสียงหัวร่อดังยาวนานออกมา

มือโลหิตลี่กงรอมาเป็นเวลาสิบปี ไหนเลยนำพากับระยะเวลาอีกไม่กี่เดือน

หลงจุนอี้หลังจากได้รับตำรางักฮุย ก็ขุดคลังศัสตราซึ่งจอมทัพงักฮุยทิ้งเอาไว้สี่แห่ง ทั้งเรียกระดมช่างฝีมือ อาศัยภาพอาวุธในตำรางักฮุยเป็นต้นแบบ

จัดสร้างเป็นรถศึก ขณะเดียวกันก็ซ่องสุมกำลังเสริมสร้างบารมีของตนเองขึ้นมา กลายเป็นกำลังหลักในการต่อต้านมองโกล

นอกจากแถบมณฑลกวางตุ้งซึ่งเป็นฐานที่มั่นเดิมแล้ว ขุมกำลังยังขยับขยายไปยังมณฑลหูหนาน เจียงซีและฮกเกี้ยนที่อยู่ข้างเคียง เรียกขวัญและกำลังใจผู้คนทั้งแผ่นดินอีกอักโข เหล่าวีรบุรุษผู้กล้าต่างพากันเข้าร่วมรวมเป็นขุมกำลังต่อต้านมองโกลอันแข็งกล้า ต่างกับเมื่อกาลก่อนอย่างมาก

ยามนี้เซี่ยงอู๋จงกับสีฮูหยินแต่งงานเป็นสามีภรรยาแล้ว ทั้งสองล้วนมีจิตปณิธานแน่วแน่ จึงเดินทางลงใต้สู่มณฑลเจียงซี มาถึงเมืองหลงซิงเพื่อกราบพบหลงจุนอี้

ทั้งสองเดินทางถึงหน้าตัวตึกของหลงจุนอี้ ค่อยพบว่ามีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด จึงแสดง**เทียบ** *(บัตร)* ขอเข้าพบ มีคนออกมาสอบถามแล้วเข้าไปรายงาน

ยืนรอเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม ค่อยมีคนออกมาชักนำทั้งสองเข้าไป

ทั้งสองคาดคิดว่าหลงจุนอี้มีภารกิจมากมายต้องสะสาง ย่อมสมควรรอคอยอยู่บ้าง

หลังกำแพงล้อมมีตัวตึกปลูกสร้างติดต่อกัน ปรากฏขบวนทหารสวมชุดเกราะลาดตระเวนผ่านไม่ขาดสาย เป็นที่น่าเกรงขามนัก

เซี่ยงอู๋จงสองสามีภรรยากลับชมดูจนสั่นศีรษะ ควรทราบว่านี่มิใช่แนวหน้าสมรภูมิสู้รบ ขอเพียงจัดการรักษาการณ์พอประมาณก็พอ ไยต้องสิ้นเปลืองกำลังทหารถึงเพียงนี้

ยามนี้ คนทั้งสองเข้าสู่ลานกว้างของประตูหน้า คนนำทางพลันลดเลี้ยวไปอีกทาง กลับชักนำคนทั้งสองถึงทางเข้าด้านขวามือของประตูหน้าเข้าสู่ห้องโถงจำลองเล็กๆ หลังหนึ่ง

นั่งรออยู่ที่นั้นร่วมครึ่งชั่วยาม ค่อยมีคนแต่งกายเช่นนักศึกษาเดินออกมา

นักศึกษานั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ยินดีต้อนรับท่านทั้งสองรุดมาเข้าร่วม ข้าพเจ้าไป๋เอี้ยนถง เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุ๋นของจอมทัพหลงจุนอี้เดินทางมาขึ้นทะเบียนให้กับพวกท่าน หากตรวจสอบว่าไม่ผิดพลาดจะแจ้งต่อพวกท่านโดยเร็ว”

ปากบอกว่ายินดีต้อนรับ แต่ท่าทีปราศจากความยินดีแม้แต่น้อย

เซี่ยงอู๋จงกับสีฮูหยินลอบบันดาลโทสะ แต่ทราบว่าหากอาละวาดต่อบุคคลประเภทนี้ หามีประโยชน์ใดไม่ จึงกล่าวคำอำลา ไป๋เอี้ยนถงก็ไม่เหนี่ยวรั้งแต่อย่างไร

ทั้งสองกลับมายังโรงเตี๊ยม ยังขุ่นข้องใจไม่คลาย ทางหนึ่งสะท้อนใจต่อพฤติการณ์ของหลงจุนอี้ เมื่อเป็นเช่นนี้ไหนเลยกระทำการใหญ่ได้ ยามนั้นทั้งสองต่างท้อแท้สิ้นหวัง วางแผนว่าวันพรุ่งนี้จะจากไป

มิคาดค่ำคืนนั้น ขุนพลหญิงใต้ร่มธงของหลงจุนอี้นามฉีปี้เสากลับเดินทางมาเยือนด้วยตัวเอง

คนทั้งสามล้วนรู้จักกันมาก่อน หลังจากกล่าวทักทายปราศรัยอยู่หลายคำ ฉีปี้เสาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าล่วงรู้เหตุการณ์ของท่านทั้งสองแล้ว ไป๋เอี้ยนถงนั้นเป็นคนของสื่อฉีเต้า ทราบความสัมพันธ์ของพวกท่านทั้งสองกับข้าพเจ้า จึงจงใจชีดชา ยังหวังอย่าได้ตำหนิ”

เซี่ยงอู๋จงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “ตอนนี้พวกท่านเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของชาวฮั่น หากไม่สามัคคีกลมเกลียว ไหนเลยสามารถขับไล่พวกตาดมองโกล กอบกู้ปฐพีกลับคืนได้?”

ฉีปี้เสาสั่นศีรษะกล่าวว่า “จอมทัพหลงนับตั้งแต่ได้รับตำรางักฮุยทะยานขึ้นเป็นประมุขใหญ่ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อมองโกล นิสัยใจคอก็เปลี่ยนไปไม่ประคับประคองด้วยความระมัดระวัง ปฏิบัติต่อผู้มีความรู้ความสามารถเช่นกาลก่อนอีก ระหว่างนี้ยังหลงเชื่อสื่อฉีเต้า ข้าพเจ้าพยายามเกลี้ยกล่อมหลายครั้ง แทนที่เขาจะรับฟัง กลับพาตัวเหินห่าง วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะถูก

โยกย้ายไปยังค่ายที่มั่นอีกแห่งหนึ่งทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำก้งเจียง ในเมื่อคนต่ำช้าครองอำนาจ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าเหนี่ยวรั้งพวกท่านสองสามีภรรยาอีก"

น้ำเสียงบังเกิดความท้อแท้ เซี่ยงอู๋จงกับสีฮูหยินก็ไม่ทราบปลอบโยนางอย่างไรดี

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า "ซือฮั่นเฟยระดมกำลังพลที่เมืองอู่ชาง คนผู้นี้เป็นอัจฉริยบุรุษ ถนัดในการจัดทัพพิสดาร หากคุณหนูฉีเห็นว่าไม่อาจกระทำการ ขอให้คิดอ่านเพื่อตัวเอง"

มันทราบว่าฉีปี้เสารักชาติมาตุภูมิ ไม่กล้าบ่งบอกตรงๆ ว่าเมื่อคนต่ำช้าครองอำนาจ ไยไม่ถอนตัวล่าถอย

ฉีปี้เสาหวนนึกถึงหากคำพูดเหล่านี้กล่าวกับนางเมื่อหลายปีก่อน นางคงสะบัดหน้าจากไป แต่ระหว่างนี้บังเกิดความทอดอาลัยอยู่บ้าง จึงตอบว่า "กุศลเจตนาของพวกท่านสองสามีภรรยา ปี้เสาขอรับด้วยใจ ข้าพเจ้าถลำลึกมากแล้ว มีไพร่พลคนสนิทนับหมื่น หากข้าพเจ้าผละจากไป คงส่งผลกระทบต่อจอมทัพหลงอย่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคนบาปของแผ่นดินได้?"

เซี่ยงอู๋จงสองสามีภรรยาได้แต่ยอมรับ ไม่เกลี้ยกล่อมนางถอนตัวจากไป

ฉีปี้เสาพลันก้มศีรษะลง กล่าวว่า *"มีข่าวคราวของเขาหรือไม่?"*

เขาที่หมายถึงฟู่อิง

เซี่ยงอู๋จงกล่าวว่า "นับแต่แยกจากกับจอมยุทธ์ฟู่เมื่อปีก่อน ก็ไม่มีข่าวคราวของเขา ไม่ทราบว่าระหว่างนี้เป็นอย่างไร"

ฉีปี้เสาเหม่อมองท้องฟ้าราตรีนอกหน้าต่าง ร่ำร้องในใจ...ฟู่หลาง (ชายคนรักแซ่ฟู่) ท่านทราบหรือไม่ว่าเราคิดถึงท่านเพียงไหน?

บรรสุวิถีแห่งฟ้า

วันที่ยี่สิบเดือนสอง

ภูเขาซีเล่อหนันซาน

หน้าด่านทศพิฆาต

ฟู่อิงกับมือโลหิตลี่กงพำนักอยู่ที่นี้เป็นเวลาเกือบครึ่งปีโดยไม่รู้ตัว ตลอดทั้งวันถกถึงวิถีแห่งฟ้ามนุษย์ วิชาฝีมือแนวทางธัมมะและอธรรมซึ่งความจริงแตกต่างกัน กลับหลอมรวมเข้าด้วยกัน ยากจะแบ่งแยกได้อีก

แท้ที่จริงแล้วอันว่าธัมมะและอธรรม เพียงต่างกันที่รูปแบบ ที่ว่าธัมมะคือการเดินทางสายกลาง เน้นการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไป ที่ว่าอธรรมคือการเดินเส้นทางสุดปลาย มุ่งเน้นความสำเร็จโดยเร็ว นี่เป็นคำวิจารณ์โดยภาพรวม หากยังมีข้อแตกต่างที่สลับซับซ้อนอีกมากนัก

มือโลหิตลี่กงแหงนมองขอบฟ้า อาทิตย์ลอยขึ้นถึงกลางหาวอย่างช้าๆ น้ำของทะเลสาบฮาลาสาดซัดใส่ฝั่งที่ไกลตา บังเกิดเป็นเสียงโครมคราม

ฟู่อิงกล่าวว่า "เมื่อเริ่มเกิดสุริยุปราคา ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์จะโคจรเข้ามาอยู่ในแนวเดียวกัน ระดับน้ำจะท่วมสูงถึงขีดสุด นั่นสมควรเป็นเวลาที่ด่านทศพิฆาตจะเปิดออก"

มือโลหิตลี่กงหลับตาลง ชั่วครู่จึงกล่าว "น้องแซ่ฟู่ หากเราฟังไม่ผิด

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ใต้ภูเขามีทะเลสาบใต้ดินขนาดใหญ่ตามที่ท่านคาดการณ์ไว้ ไม่เช่นนั้นในภูเขาไหนเลยบังเกิดเสียงน้ำดังเลื่อนลั่น"

ฟู่อิงใจสั่นสะท้าน ในภูผาหินบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้องดังแว่วมาจริงๆ แม้แต่ใต้เท้าก็เกิดการสั่นสะเทือนเล็กน้อยซึ่งแทบไม่รู้สึกได้

ตำหนักเทพประยุทธ์ก็อยู่กลางทะเลสาบใต้พื้นธรณี ด่านทศพิฆาตกับตำหนักเทพประยุทธ์ ใช่มีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือไม่?

แผ่นฟ้าแผ่นดินพลันมืดสลัวลง ดวงอาทิตย์กลางเวหาเริ่มถูกเงาคราสดำบดบังไปมุมหนึ่ง ในที่สุดเริ่มปรากฏการณ์**สุนัขฟ้ากลืนดวงอาทิตย์*** แล้ว

ที่ห่างไกลแว่วเสียงย่ำกลองดังติดต่อกัน แสดงว่าชนเผ่าน้อยละแวกใกล้เคียงคิดใช้เสียงกลองขับไล่สัตว์ร้ายที่กลืนดวงอาทิตย์ ให้คายดวงอาทิตย์ออกมา

เงาดำขยายใหญ่ขึ้นทีละน้อย แผ่นพื้นพสุธาตกอยู่ในความมืดอย่างช้าๆ

ในยามนั้น เสียงครืดครืดดังขึ้นที่เบื้องหน้าฟู่อิงกับมือโลหิตลี่กง ภูผาหินเกิดการสั่นสะเทือน ต่อจากนั้นหินใหญ่ที่สูงห้าวา กว้างสองวาซึ่งคือด่านทศพิฆาตก้อนนั้นเลื่อนลงอย่างช้าๆ

การเปิดปิดของด่านทศพิฆาตล้วนพึ่งพาพลังแห่งฟ้าดิน ความลึกล้ำพิสดารของการออกแบบก่อสร้าง แทบทัดเทียมกับตำหนักเทพประยุทธ์

ประตูศิลาของด่านทศพิฆาตเลื่อนลงอย่างรวดเร็ว บานประตูมีความหนาร่วมครึ่งวา สุดที่แรงงานมนุษย์จะสกัดเจาะได้ โดยเฉพาะอยู่ในภูมิประเทศที่สูงชันเช่นนี้ โครงสร้างที่สะท้านฟ้าดินสะเทือนภูตเทพเยี่ยงนี้ ที่แท้เป็นผู้ใดกระทำได้?

---

* ตามความเชื่อของชาวจีนสมัยโบราณ เข้าใจว่าปรากฏการณ์สุริยุปราคาเกิดจากสุนัขฟ้ากลืนดวงอาทิตย์เข้าไป

ประตูศิลาขนาดใหญ่เลื่อนลงอย่างรวดเร็ว เผยเห็นเส้นทางที่เจาะลึกไปในภูผาหินสายหนึ่ง

ฟู่อิงกับมือโลหิตลี่กงรีบพุ่งปราดลงไป เพิ่งเข้าสู่ปากทางเข้า บังเกิดเสียงครืนครั่นอีกเสียงหนึ่งดังมา ที่แท้ภายในเส้นทางใต้ภูผาหินลึกเข้าไปสิบวา ปรากฏประตูศิลาลักษณะเดียวกันอีกบานหนึ่งเลื่อนตำลงเช่นกัน ประตูศิลาพอตกลงมาถึงระดับพื้นของเส้นทาง ประตูศิลาซึ่งอยู่ห่างไกลไปอีกบานหนึ่งก็เลื่อนลงมา

ฟู่อิงกับมือโลหิตลี่กงหันหน้าหาประตูศิลาบานที่สามซึ่งเลื่อนลงมา ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกสุดเปรียบปาน ตอนนี้พวกเขาล่วงลึกเข้ามาในเส้นทางศิลาซึ่งขุดเจาะขึ้นประมาณยี่สิบวา ผนังศิลาในทางลับใต้ดินเรียบลื่นเป็นประกาย ไม่ทราบใช้เครื่องมือใดขุดเจาะสร้างขึ้น ยามนี้ประตูศิลาบานที่สี่ ซึ่งอยู่ลึกจากประตูศิลาบานที่สามก็เริ่มเลื่อนลงอย่างรวดเร็ว ปรากฏเป็นพื้นที่ว่างอีกสิบวา

เมื่อประตูศิลาบานที่สิบเลื่อนลง พวกเขาก็ลึกเข้ามาในภูผาหินเก้าสิบวา มาถึงตำหนักศิลารูปสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ มีความสูงยี่สิบวา กว้างยี่สิบวาหลังหนึ่ง เพดานตำหนักฝังหินวิเศษกลมเกลี้ยง สาดแสงสีเหลืองอร่ามส่องทั่วพื้นที่ว่างของตำหนักศิลา

นอกจากไม่มีภาพหมู่ดาวนักษัตร ไม่มีภาพสลักนูนของม้วนภาพเทพประยุทธ์ทั้งสี่สิบเก้าภาพ ทั้งปราศจากข้อความ "ฟ้าดินไร้เมตตา ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งราวสุนัขฟาง" และปราศจากซากสังขารของบรรพชนรุ่นก่อนแล้ว ตำหนักศิลาในด่านทศพิฆาตแห่งนี้ แทบเป็นการลอกแบบมาจากตำหนักเทพประยุทธ์

มือโลหิตลี่กงคุกเข่าลงอย่างช้าๆ

คุกเข่าลงตรงกลางของพื้นที่ว่างในภูผาหินอันกว้างไพศาลแห่งนี้ ดวงตาของมันปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

ฟู่อิงเคยมีประสบการณ์จากตำหนักเทพประยุทธ์มาแล้ว มาตรว่าใจสะท้านหวั่นไหว แต่ยังสามารถกวาดตามองรอบข้าง

ในพื้นที่ว่างกลางภูผาหินอันกว้างใหญ่นี้ปราศจากผู้คน และไม่เห็นมีทางออกอื่นอีก

หากประตูศิลาทั้งสิบบานนี้ปิดลง นอกจากรอคอยปรากฏการณ์สุริยุปราคาอีกครั้ง ทั่วทั้งแผ่นดินเกรงว่าไม่มีผู้ใดจากไปได้

ปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหลเล่า?

เห็นผนังด้านตรงข้ามกับปากทางเข้า จารึกไว้ด้วยอักษรละเอียดถี่ยิบกินพื้นที่บนผนังประมาณสองวา

ฟู่อิงพุ่งผ่านพื้นที่ว่างยี่สิบวา มาถึงเชิงผนัง ที่แท้มีคนใช้พลังดรรชนีสลักอักษรอยู่บนหินภูผาซึ่งแข็งแกร่งประดุจเหล็ก

โดยเฉพาะที่น่าตื่นตระหนกคือ อักษรเหล่านี้อยู่กลางผนังศิลา อักษรที่อยู่ต่ำที่สุด ยังสูงจากระดับพื้นถึงเก้าวา

ระดับความสูงเช่นนี้อย่าว่าแต่คิดสลักอักษรกลางอากาศ หากให้กระโดดขึ้นถึงระดับความสูงนี้ ฟู่อิงถามไถ่ตัวเองเห็นว่าพอฝืนใจกระทำได้ แต่หากให้หยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ ผนึกพลังดรรชนีจารึกอักษรลงบนผนังกระทั่งนึกยังไม่กล้านึกถึง

ตำหนักศิลาเวิ้งว้างว่างเปล่า ย่อมไม่มีเครื่องมือช่วยให้ผู้คนปีนป่ายขึ้นถึงความสูงเช่นนี้

ทุกประการล้วนแต่ยากขบคิดเข้าใจได้

ยามนั้นมือโลหิตลี่กงพุ่งปราดมาถึงข้างกาย ฟู่อิงเบือนหน้ามอง เห็นมันก็มีสีหน้าตื่นตระหนกแสดงว่าบังเกิดความคิดเช่นเดียวกับตนเอง

บนผนังศิลาอันเรียบลื่นสลักข้อความว่า

*"เราฝึกกระบี่เมื่ออายุสิบปี ร่ำเรียนวิชา**อี้จิง** (ศาสตร์ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง) เมื่ออายุสิบห้าปี พบความสำเร็จเมื่ออายุสามสิบปี เริ่มเข้าสู่วิถี*

*แห่งฟ้ามนุษย์ ทั่วฟ้าดินจักรวาลไม่มีผู้ใดต่อกรได้ ดังนั้นท่องทั่วแผ่นดิน ทิศใต้จรด**เทียนจู๋เสียนกว๋อ*** *ตะวันออกจรด**ปอซือโอวลู่**** *ทิศเหนือไปถึง**เอ๋อหลอซือ***** *เยี่ยมเยือนผู้รอบรู้ทุกแห่งหน กลับไม่มีผู้ใดสามารถถกถึงวิถีกับเรา จึงพกความผิดหวังกลับมา ค่อยทราบว่าวิถีแห่งฟ้ายากจะยืมมือผู้อื่นบรรลุถึง จึงกักตัวเองอยู่ในด่านทศพิฆาตนี้ ผ่านการบำเพ็ญเพียรเก้าปี ค่อยรู้แจ้งปรุโปร่ง คลายเงื่อนตายของหมากตาสุดท้าย ค่อยพลิ้วผละจากไปได้*

จึงบันทึกข้อความไว้เป็นสำคัญ

จากหลิ่งตงไหล”

ฟู่อิงพออ่านจบ ปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย หลิ่งตงไหลผู้นี้เฉกเช่นภูเขาสูงเสียดฟ้า บันดาลให้ผู้คนได้แต่แหงนมอง ไม่อาจเทียบเปรียบได้

ทันใด เสียงครืนครั่นดังกระทบโสต ประตูของตำหนักศิลาเริ่มเลื่อนขึ้นมา

ฟู่อิงร้องชักชวนมือโลหิตลี่กงคำหนึ่ง พุ่งปราดไปยังประตูซึ่งใกล้จะปิดลง

แต่ว่ามือโลหิตลี่กงยังยืนอยู่กับที่ ไม่มีความคิดเคลื่อนไหว

ฟู่อิงทราบว่ามือโลหิตลี่กงไม่จากไปแล้ว มันคิดรั้งอยู่ที่นี้ เลียนเยี่ยงหลิ่งตงไหล คิดค้นหาความลับของความเป็นความตาย

นี่ถือเป็นการ “ต่อสู้ชิงชัย” ของพวกมัน

ประตูศิลาบานแล้วบานเล่าปิดลงที่ด้านหลังของเขา ชั่วพริบตาฟู่อิงก็ยืนอยู่หน้าประตูด่านทศพิฆาต

ดวงอาทิตย์กลับคืนสู่ประกายรัศมีอันเรืองรอง แต่มือโลหิตลี่กงขัง

---

* [illegible]

** [illegible]

*** [illegible]

หวงอี๋ : เย็นน / น.นพรัตน์ : แปล

ตัวเองอยู่ในด่านทศพิฆาต อย่างน้อยต้องรออีกสิบสามปี ประตูค่อยเปิดออกอีกครั้ง

*ฟู่อิงครุ่นคิดถึงคำ "หมากตาสุดท้าย" ของปรมาจารย์ไร้ที่สุดหลิ่งตงไหล ไม่ทราบหมายถึงอันใด ใช่เป็นภาพสลักนูนสุดท้ายในม้วนภาพเทพประยุทธ์ นาม**พ่อชุ่ยชวีคง** (ทลายนภาลัย) หรือไม่?*

เดือนสิบปีปิ่งเฉิน *(ปีมะโรง)* ห่างจากเวลาที่บุพพามารเมิ่งเช่อสิงกับฟู่อิงสู้สัประยุทธ์บนถนนเจิ้นเอี่ยนเมืองหังโจวสองปี

*ขุมกำลังของหลงจุนอี้ยิ่งมายิ่งแข็งกล้า บริวารเก่าก่อนของแม่ทัพต่อต้านมองโกลนาม**จางซื่อเจี๋ย** ซึ่งกระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตายที่ละแวกไห่หลิงซันมณฑลกวางตุ้ง ตลอดจนไพร่พลทหารที่หลงเหลือของราชวงศ์ซ้องต่างพากันมาเข้าร่วม หลงจุนอี้ล้วนรับเอาไว้ จัดตั้งเป็นกองกำลังซึ่งมีจำนวนยี่สิบหมื่นคน รวมตัวกันที่เมืองหลงซิง ริมทะเลสาบผอหยาง วางแผนบุกขึ้นเหนือ โจมตีทัพมองโกลซึ่งซือฮั่นเฟยตั้งมั่นอยู่ที่เมืองอ่อชางริมแม่น้ำแยงซีเกียง*

การศึกใหญ่ใกล้ปะทุขึ้นทุกขณะ

ยามสนธยาของวันนี้ ม้าพ่วงพีตัวหนึ่งบรรทุกบุรุษรูปกายกำยำ ท่วงท่าองอาจผู้หนึ่ง ที่ข้างอานม้าเสียบทวนยาวสีแดงยาวหนึ่งวาแปดเชียะเล่มหนึ่ง ที่ด้านหลังติดตามด้วยม้าสิบกว่าตัว บรรทุกนักรบซึ่งบนเสื้อผ้าปักอักษรคำ *"หลง"* ที่แท้เป็นคนของหลงจุนอี้

ทุกผู้คนมาถึงประตูเมือง ที่นั่นจัดวางกำลังของหลงจุนอี้ รักษาการณ์อย่างเข้มงวด

นายทหารซึ่งคล้ายเป็นหัวหน้าขบวนผู้หนึ่งเดินเข้ามา ใบหน้ามันเฉยเมยไร้ความรู้สึก ว่างท่าเขื่องโขยืนกรานต้องการคำสั่งออกจากเมือง

ผู้คนที่ด้านหลังบุรุษที่นำขบวนร่ำร้องด่าทอว่า "ทัพหน้าซ้ายของพวก

เรา ฉายาทวนแดงถันชิวหวี่ กับทัพหน้าขวาคุณหนูฉีปี้เสาเป็นสองเสาหลักของจอมทัพหลง ท่านไม่รู้จักเบิ่งตาชมดูให้ชัดเจนหรือ?"

ทวนแดงถันชิวหวี่นั่งตระหง่านบนหลังม้า ปั่นหน้าเคร่งเครียด ไม่กล่าววาจา

นายทหารที่ขวางทางกล่าวว่า "นี่เป็นคำสั่งของรองแม่ทัพสื่อฉีเต้า ขอท่านถันอย่าได้ตำหนิ"

คนผู้นี้กล่าววาจาแช่มช้าเนิบนาบ ยิ่งกระตุ้นโทสะของผู้คน

ทวนแดงถันชิวหวี่ตวาดคำหนึ่ง สุ้มเสียงดังปานฟ้าร้อง ทุกคนในบริเวณคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ก็มิปาน

ถันชิวหวี่ดึงทวนแดงจากข้างอานม้า ร่ายรำเป็นเงาสีแดงเต็มท้องฟ้า แทงใส่นายทหารที่ขวางทาง

เงาสีแดงหายวับโดยเร็ว ทวนสีแดงถูกเสียบไว้ที่ข้างอานดังเดิม ถันชิวหวี่กล่าวอย่างเฉื่อยชา "ทวนแดงของเราคือใบผ่านทางของเราผู้แซ่ถัน"

นายทหารนั้นเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง ใบหน้าขาวซีดราวคนตาย ทำให้ผู้คนหวั่นวิตกว่ามันถูกขู่จนขวัญฝ่อตายไป

ทวนแดงถันชิวหวี่ใช้เท้าหนีบท้องม้า พุ่งโถมไปยังประตูเมืองอย่างรวดเร็ว ม้าอีกสิบกว่าตัวควบตามติด โถมออกนอกเมืองดุจสายลม ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวางอีก

อานุภาพแห่งท่าทวนของทวนแดงถันชิวหวี่สะท้านไปทั่วบริเวณ

ม้าสิบกว่าตัววิ่งห้ออย่างสุดฝีเท้า คล้ายคิดระบายความคับข้องใจเมื่อครู่ ควบขับเป็นระยะทางหลายลี้ ที่ข้างทางมีร้านสุราแห่งหนึ่ง ถันชิวหวี่พลันหยุดม้าไว้ กระโดดลงจากหลังม้า ยกมือตบโต๊ะร้องว่า "นำสุรามา"

ถันชิวหวี่ยึดครองโต๊ะเพียงผู้เดียว ร่ำดื่มสุราด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกใด

ผู้คนอีกสิบกว่าคนแยกย้ายนั่งอยู่ห่างไป ไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาเกลี้ยกล่อมปลอบโยน

แว่วเสียงฝีเท้าม้าดังมาแต่ไกล ควบขับมาจากทิศทางของเมืองหลงซิง

เสียงฝีเท้าม้าพอมาถึงหน้าร้านสุรา พลันหยุดชะงักลง

เงาร่างสีแดงสายหนึ่งพลิ้วกายเข้ามา ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับถันชิวหวี่

คนทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง ที่แท้ผู้มาเป็นจอมยุทธ์หญิงที่ได้รับการขนานนามคู่กับถันชิวหวี่ฉายานงรามเฉิดฉันฉีปี้เสา

ฉีปี้เสาช่วงชิงถ้วยสุราในมือมันไป กรอกสุราร้อนแรงลงสู่ลำคอ สุราร้อนแรงกระตุ้นให้เลือดลมของนางฉีดแรงขึ้น ใบหน้าแดงเฉิดฉัน เพิ่มความงามผุดผาดกว่าเดิม

ถันชิวหวี่กล่าวว่า “ปี้เสา เหตุการณ์เมื่อครู่ท่านมิใช่ไม่เห็น ท่านหลงยืนกรานสู้รบแตกหัก ควรทราบว่าเอ่ยถึงการสู้รบในสมรภูมิ ทัพม้ามองโกลได้ชื่อว่าไร้ผู้ต่อต้าน พวกเราควรตั้งรับไม่ควรเปิดฉากรุก ครั้งนี้ท่านหลงเชื่อฟังวาจาอันธพาลโฉดสื่อฉีเต้า ยกทัพบุกขึ้นเหนือ ไม่ต่างกับพาตัวเข้าปากเสือ บวกกับกองทัพเรายังไม่ผ่านการฝึกอบรม มีไพร่พลหน้าใหม่มากมาย เกิดความเหลื่อมล้ำไม่เท่ากัน เหล่าผู้ที่คิดหวังอำนาจก็ดำรงตำแหน่งสูง ดูท่าพวกเรายากจะมีความหวังอีก”

ฉีปี้เสานิ่งเงียบงันไร้วาจา

ถันชิวหวี่กล่าวว่า “ปี้เสา ท่านมิสู้ถอนตัวออกจากเหตุการณ์ ออกเดินทางไปหาจอมยุทธ์ฟู่”

ฉีปี้เสายกมือห้ามมิให้มันกล่าวสืบต่อ กล่าวว่า “ชีวิตของข้าพเจ้าอุทิศให้กับชาติบ้านเมืองแล้ว ต่อให้เสียชีวิตกลางสมรภูมิ ก็ปราศจากความเสียใจ เพียงแต่คนต่ำช้าครองเมือง สร้างความปวดร้าวรันทดแก่ข้าพเจ้านัก”

ถันชิวหวี่หัวร่อดังยาวนาน ยืดกายขึ้นกล่าวว่า “ลูกผู้ชายใช้หนังม้าห่อซากศพ ครั้งนี้เราถูกโยกย้ายไปยังแนวหน้า สู้ศึกรอบแรก ไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร ขอเพียงไม่ละอายต่อฟ้าดินประชาชาติก็พอ ปี้เสา ตอนนี้

เราคารวะท่านจอกหนึ่ง อวยพรให้ท่านสาวสะคราญตลอดกาล" กล่าวจบดื่มสุราจนหมดถ้วย หัวร่อดังๆ พลางขึ้นม้าจากไป

เสียงฝีเท้าม้าของม้าสิบกว่าตัวเคลื่อนห่างหายไปทุกขณะ

ฉีปี้เสาบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ หัวงสมองปรากฏภาพอันอาจหาญของฟู่อิงขึ้น

ยามนี้ฟู่อิงมาถึงเมืองเฉิงตูมณฑลเสฉวน รอบปีที่ผ่านมา เขาใช้เวลากว่าครึ่งท่องไปยังแดนตะวันตก ตลอดรายทางศึกษาเคล็ดวิชาในม้วนภาพเทพประยุทธ์ จนต่างกับกาลก่อน คนซ่อนประกายมิดชิดผิดแผกจากที่ผ่านมา ซึ่งชักดาบจากฝัก เปล่งประกายจนเจิดจ้า

วันนี้ฟู่อิงเดินอยู่บนถนนสายหลักของเมืองเฉิงตู ผู้คนบนท้องถนนทำงานตัวเป็นเกลียว วิ่งวุ่นกับเรื่องของตัวเอง รอบข้างปรากฏร้านรวงแน่นขนัด ร้านอาหารที่จำหน่ายเนื้อวัวรสจัด ลูกอี๋ยัดไส้อันเลื่องชื่อของเสฉวนล้วนรวมอยู่ที่นี้

ฟู่อิงพลันฉุกใจคิด ทราบว่ามีคนจับตาดูตนเองจากทางด้านหลัง ขณะจะเหลียวหน้าไป ก็มีคนร้องเรียกไล่หลังว่า *"พี่ฟู่อย่าเพิ่งไป"*

ฟู่อิงหันกายไป เห็นบัณฑิตงามสง่า ท่วงท่าคึกคักแจ่มใสผู้หนึ่งเดินเข้าหาตนเอง กลับกอปรด้วยท่วงท่าราวมังกรเยื้องพยัคฆ์ย่าง ที่แท้เป็นหนึ่งในสี่ศิษย์ใหญ่ของปาซือปา เป็นชาวฮั่นนามซ่งเทียนหนัน คนผู้นี้ความจริงเป็นศัตรูคู่อริของตน ครั้งกระโน้นที่สะพานตงโถวตู้สันเขาเชียนหลี่เคยรับบาดเจ็บใต้คมดาบของตน

ซ่งเทียนหนันเดินถึงเบื้องหน้า กล่าวด้วยสีหน้ายินดีว่า "พี่ฟู่ หากในโลกนี้ยังมีคนที่เราต้องการพบที่สุด คงเป็นท่านแล้ว"

ฟู่อิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "พี่ซ่งไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ซ่งเทียนหนันกล่าวว่า "มิสู้นั่งลงแล้วค่อยว่ากล่าว"

คนทั้งสองเดินเข้าร้านน้ำชาแห่งหนึ่ง สั่งน้ำชามาสองถ้วย

ซ่งเทียนหนันถามว่า "ดาบวิเศษอันลือลั่นสะท้านภพของพี่ฟู่ไปยังที่ใดแล้ว?"

ฟู่อิงยิ้มพลางกล่าวว่า *"ศัสตรามีคมไม่เป็นมงคล ละทิ้งไม่ใช้เป็นเวลานานแล้ว"*

ซ่งเทียนหนันค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "พี่ฟู่บรรลุถึงขั้นสูงสุดยอดอาวุธอันคร่ำครึธรรมดารังแต่แปดเปื้อนมือ ดาบของพี่ฟู่เมื่อครั้งกระโน้นสำหรับกับเราไม่ต่างกับกระบองฟาดใส่แสกหน้า นับตั้งแต่วันนั้นก็ละทิ้งวิชาบุ๋น เปลี่ยนเป็นศึกษาศาสตร์ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง ระหว่างนี้เกิดจิตรู้แจ้ง เดินทางกลับทิเบตไปคำนับซือจุน ได้รับถ่ายทอดวิถีที่แท้ พี่ฟู่ถือว่ามีบุญคุณต่อเรา"

ฟู่อิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ไม่ทราบว่าปาซือปาระหว่างนี้เป็นอย่างไร?"

ซ่งเทียนหนันกล่าวว่า "ซือจุนสำเร็จมรรคผลที่วังปูตาลา* เมื่อเดือนก่อน"

ฟู่อิงหลับตาลง ชั่วครู่ค่อยลืมขึ้นใหม่ สีหน้าปราศจากเค้าความพลุ่งพล่านอันใด

ซ่งเทียนหนันกล่าวสืบต่อ "หลังจากที่ซือจุนแยกจากพี่ฟู่ ก็กลับสู่ทิเบต ถ่ายทอดตำแหน่งให้แก่อีกผู้หนึ่ง นอกจากเรา ศิษย์พี่เถี่ยเอี๋ยนกับศิษย์น้องเหลียนเจี๋ยแล้ว อื่นๆ ล้วนไม่ต้องการพบ จวบจนเมื่อสองเดือนก่อนท่านผู้เฒ่าสั่งเสียเรื่องหลังต่างๆ จากนั้นเข้าสู่ด่านแห่งความตาย กำชับพวกเราว่าสี่สิบเก้าวันให้หลังค่อยเปิดด่าน" เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเอาไว้คล้ายหวนรำลึกถึงภาพเหตุการณ์ในตอนนั้น ชั่วครู่ให้หลังค่อยกล่าวว่า *"เมื่อเปิดด่านแห่งความตายพบว่าซือจุนดับขันธ์ไปตั้งแต่แรก มือหนึ่งแตะสัมผัสพื้น อีก*

---

* *ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ของทิเบต ตั้งอยู่ในเมืองลาซา*

มือหนึ่งทำท่าปางมือปทุม ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม กายเนื้อไม่เน่าเปื่อยแต่อย่างไร"

ฟู่อิงยิ้มเล็กน้อย คล้ายรู้แจ้งในใจ

ซ่งเทียนหนันยังบอกกล่าวเรื่องราวที่น่าตระหนกประการหนึ่งว่า "ศิษย์น้องเหลียนเจี๋ยคลอดบุตรชายให้กับท่านคนหนึ่ง ซือจุนตั้งชื่อว่า**อิ่งหยวน***"

ฟู่อิงนั่งแน่วนิ่งดังเดิม ดวงตาทอประกายวูบหนึ่ง จากนั้นสลายวับ

หลังจากนั้นฟู่อิงนิ่งเงียบงันเนิ่นนาน ซ่งเทียนหนันก็ไม่กล้ารบกวนแต่อย่างไร

ฟู่อิงพลันยกมือตัดไปยังศีรษะ ปรากฏเส้นผมกระจุกหนึ่งหลุดลงมาราวถูกคมมีดตัดผ่าน

ฟู่อิงล้วงผ้าขาวผืนหนึ่งห่อเส้นผมเอาไว้ กล่าวกับซ่งเทียนหนันว่า *"รบกวนพี่ซ่งนำเส้นผมกระจุกนี้ เดินทางไปยังทิเบต มอบให้แก่เหลียนเจี๋ย บอกต่อนางว่าพระคุณอันยิ่งใหญ่ของนาง ฟู่อิงไม่มีวันลืมเลือน"*

จากนั้นผุดลุกขึ้น น้อมคำนับเล็กน้อยแล้วพลิ้วกายจากไป

[illegible]

หวงลี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ปัญหาทั้งในนอก

เมืองเทียนหลินอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองหลงชิง ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเชียงเจียง ทำเป็นมุมแหลมกับเมืองหลงชิง สอดประสานกันและกัน หลงจุนอี้วางกำลังสำคัญอยู่ที่นี้ มอบหมายให้ขุนพลคู่ใจฉายาทวนแดงถันชิวหวี่เฝ้าดูแล

ฉีปี้เสากับถันชิวหวี่ความจริงเป็นสองเสาหลักค้ำจุนร่มธงของหลงจุนอี้ แต่นับตั้งแต่หลงจุนอี้ได้รับตำรางักฮย ก็ทะยานขึ้นเป็นผู้นำกองกำลังต่อต้านมองโกล ผู้คนทั่วหล้าพากันเข้าร่วม นับวันแต่มีกำลังกล้าแข็งขึ้น ปรากฏกลุ่มอิทธิพลใหม่ฉวยโอกาสผุดเด่นขึ้นมา ในจำนวนนี้นับที่ปรึกษาของอดีตขุนนางซ้องลู่สิ้วฟู นามสื่อฉีเต้าเป็นที่โปรดปรานของหลงจุนอี้ที่สุด

สื่อฉีเต้าทำการผ่าตัดกองทัพขนานใหญ่ จัดสรรคนสนิทของตัวเองประจำตำแหน่งสำคัญต่างๆ อิทธิพลยิ่งมายิ่งแผ่ขยาย แต่เมื่อมันรุกคืบถึงฉีปี้เสากับถันชิวหวี่ ก็ไม่อาจดำเนินสืบต่อ ผู้ใต้บังคับบัญชาของคนทั้งสองนี้ล้วนเป็นสมุนบริวารเก่าของหลงจุนอี้ ให้ความเคารพต่อฉีปี้เสากับถันชิวหวี่จนหมดหัวใจ สุดที่สื่อฉีเต้าจะปรับเปลี่ยนได้ แม้แต่หลงจุนอี้ยังยากสอดมือเข้ามา จนกลายเป็นการแข็งข้อต่อต้านทีละน้อย เพราะเหตุนี้หลงจุนอี้เริ่มเกิดความแคลงใจต่อทั้งสอง ส่วนสื่อฉีเต้ายิ่งยึดถือทั้งสองเป็นหนาม

หวงอี๋ : เขียน / น.นพรัตน์ แปล

ตำตา คิดขจัดออกไป

ค่ำวันนี้ถันชิวหวี่ขณะจะเข้านอน พลันปรากฏรองแม่ทัพในสังกัดนาม **เหลียนเชียงหลุน**บอกว่ามีเรื่องรีบด่วนขอเข้าพบ ถันชิวหวี่ไม่ทันผลัดเปลี่ยนเครื่องแบบนายทหาร เพียงคลุมเสื้อคลุมตัวหนึ่งก็ออกมาพบกับผู้ช่วยอันเข้มแข็งที่ห้องหนังสือ

เหลียนเชียงหลุนร่างผอมสูง เป็นคนฉลาดหลักแหลม ยามนี้เห็นมีสีหน้าวิตกกังวล พอเห็นถันชิวหวี่มาถึง รีบลุกขึ้นยืนสำรวม

ถันชิวหวี่กล่าวว่า “เชียงหลุน เราท่านมิต้องมากมารยาท ที่แท้เกิดเรื่องใด?”

มันทราบว่าขุนพลคู่ใจผู้นี้ปรกติแล้วต่อให้ขุนเขาถล่มลงตรงหน้า ยังไม่ตื่นเต้นตระหนก ครั้งนี้คงต้องมีเรื่องรีบร้อนสำคัญ จึงมาขอพบมันกลางวิกาล

เหลียนเชียงหลนกล่าวว่า “เมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน เราได้รับจดหมายลับจากเมืองหลงซิง แจ้งว่าเหอฝ่าเจี้ยนกับสองห่านป่าเตี่ยนชังถือคำสั่งลายมือของท่านหลงอยู่ระหว่างการเดินทางมายังที่นี้ คาดว่าก่อนยามเที่ยงวันมะรืนจะมาถึง”

ระหว่างนี้การแก่งแย่งชิงอำนาจทวีความรุนแรง ดังนั้นที่ผ่านมาถันชิวหวี่จะวางหูตาอยู่ในกลุ่มคนสนิทของหลงจุนอี้ หากมีความเคลื่อนไหวใดจะได้ระวังป้องกันแต่เนิ่นๆ

ถันชิวหวี่ถามว่า “เป็นคำสั่งลายมือของท่านหลง หรือว่าเป็นโจรโฉดสื่อกระทำแทน?”

เหลียนเชียงหลุนกล่าวว่า “ในจดหมายลับย้ำว่าเป็นคำสั่งลายมือของท่านหลง ฟังว่าระหว่างนี้ โจรโฉดสื่อมีสีหน้ากระหยิ่มยินดี บอกต่อผู้คนว่าท่านถันมีเวลาเชิดหน้าชูตาอีกไม่นานแล้ว”

ถันชิวหวี่ขบคิดชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องนี้คงไม่ผิดพลาด

เสียเก้าส่วน เหอฝ่าเจี้ยนเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของสื่อฉีเต้า ครั้งนี้หากไม่มั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ไหนเลยออกเดินทางมา อย่าว่าแต่ผู้ที่ร่วมทางยังมีสองห่านป่าเตี่ยนชังซึ่งสุมหัวรวมกับมัน แสดงว่าหากเราขัดขืนคำสั่ง จะลงมือคร่ากุมเรา หลงจุนอี้เอยหลงจุนอี้ นับแต่นี้เราท่านตัดขาดจากกัน"

เหลียนเซียงหลุนรีบกล่าวว่า "ท่านถันอย่าได้พลุ่งพล่านใจไป คำสั่งลายมือที่ท่านหลงฝากมากับเหอฝ่าเจี้ยน อาจเป็นเรื่องอื่น หาได้เป็นไปตามคำเล่าลือไม่"

ถันชิวหวี่สั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "สื่อฉีเต้าคิดหาผู้คนแทนที่เรา เรื่องนี้เตรียมการวางแผนมานาน คราครั้งนี้ไหนเลยมาโดยไร้สาเหตุ"

เหลียนเซียงหลุนกล่าวว่า "ขุนพลยามออกรบ ไม่รับคำสั่งทางทหาร ตอนนี้สถานการณ์คับขัน หากเปลี่ยนตัวแม่ทัพแต่กลางคัน หรือพวกเราไม่อาจขัดคำสั่ง?"

ถันชิวหวี่กล่าวว่า "หากเราขัดคำสั่ง เกิดการต่อสู้กันอีก จะกระทบกระเทือนถึงบารมีท่านหลง เมื่อถึงเวลานั้นไม่รอให้ทัพมองโกลยกมา พวกเราก็แตกพ่ายไปก่อน ไหนเลยกระทำได้?"

เหลียนเซียงหลุนทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "สื่อฉีเต้าเห็นซึ้งถึงข้อนี้ไม่กังวลว่าพวกเราไม่รับคำสั่ง"

ทั้งสองหันหน้าหากัน ไม่มีคำพูดจะกล่าว

ถันชิวหวี่เกิดความคิดถอนตัว แต่ผู้ใต้บังคับบัญชาหลายหมื่นคนติดตามตนเองบุกบั่นฝ่าความตาย มวลชนทั้งหลายฝากความหวังไว้ ตนเองจะตัดรอนได้อย่างไร พริบตานั้นในใจเต็มไปด้วยความคิดขัดแย้งกันเอง

ในยามนั้น ทหารคนสนิทรุดมารายงานว่า รองหัวหน้าพรรคแยงซีเกียง ฉายา*มังกรบิน***โหยวไน่เฉวียน**มีเรื่องรีบด่วนขอเข้าพบ

คนทั้งสองงงงันวูบใหญ่ พวกมันมีการติดต่อสื่อสารกับค่ายพรรคตามที่ต่างๆ ตลอดจนขุมกำลังท้องถิ่นอย่างใกล้ชิด นี่ล้วนดำเนินการเป็นการลับ

เพื่อมิให้ฝ่ายมองโกลล่วงรู้ จนถูกกวาดล้างทำลาย คราครั้งนี้รองหัวหน้าพรรคแยงซีเกียงมาพบด้วยตัวเอง ความคับขันของสถานการณ์เป็นที่คาดคิดได้

• รองหัวหน้าพรรคแยงซีเกียงมีรูปร่างปานกลางกอปรด้วยความห้าวหาญ พอเข้าสู่ห้องหนังสือ ก็กล่าวตรงๆ ว่า “รับทราบมาว่าถันชิวหวี่เป็นวีรบุรุษผู้กล้า วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ”

ถันชิวหวี่กล่าวว่า “ท่านรองโหยวเกรงอกเกรงใจไปไม่ทราบว่าการมาครั้งนี้มีเรื่องใดประทานบอก?”

รองหัวหน้าพรรคแยงซีเกียงกล่าวว่า *“เมื่อสองคืนก่อนสายสืบฝ่ายเราบังเอิญพบเห็นเรื่องน่าตระหนกประการหนึ่ง ที่แท้ฝ่ายมองโกลส่งทหารเข้าประจำที่ลำน้ำไป่สุ่ย โดยปกปิดเป็นความลับสุดยอด มีกำลังถึงห้าหมื่นนาย”*

ถันชิวหวี่กับเหลียนเซียงหลุนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ลำน้ำไป่ส่ยอย่ตอนบนของเมืองเทียนหลิน หากเดินทางมาตามเส้นทางน้ำ ภายในสามวันจะบรรลุถึงเมืองเทียนหลิน

รองหัวหน้าพรรคแม่น้ำใหญ่กล่าวสืบต่อ “ขณะเดียวกัน เรือใหญ่ในสังกัดของผู่โส่วเกิงจำนวนสิบลำ ก็จอดเทียบที่ลำน้ำไป่สุ่ย เราคาดว่าทั้งสองประการนี้ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกัน จึงเร่งรีบสืบเสาะ พบว่าทัพมองโกลขนถ่ายเสบียงจำนวนมากลงเรือใหญ่ของผู่โส่วเกิง ดูท่าทัพมองโกลเตรียมใช้เส้นทางทางน้ำบุกจู่โจม ทั้งยังเป็นเรื่องราวในบัดดล”

ถันชิวหวี่ใจหนักอึ้งเคร่งเครียด ทางหนึ่งเกิดความวุ่นวายภายในทางหนึ่งเผชิญการรุกรานจากภายนอก การศึกเช่นนี้จะสู้รบได้อย่างไร? แต่เปลือกนอกของมันแสร้งเป็นลิงโลดยินดี กล่าวว่า “ข่าวของท่านรองโหยวนี้มีประโยชน์ยิ่ง วันหน้าหากฝ่ายเราทำศึกประสบชัย ล้วนพึ่งพาการส่งข่าวของท่านรองโหยว”

รองหัวหน้าพรรคแม่น้ำใหญ่พอจากไป ถันชิวหวี่ก็กล่าวว่า “เซียงหลุน ท่านไปเตรียมการ เราตัดสินใจทุ่มกำลังทั้งหมด สู้รบแตกหักกับทัพมองโกลที่ริมแม่น้ำเซียงเจียง”

เหลียนเซียงหลุนกล่าวว่า “เช่นนี้ก็ดี ทำศึกพิสูจน์ผลแพ้ชนะ มิให้โจรโฉดสื่อและพวกบรรลุแผนร้าย ทั้งยังหลีกเลี่ยงจากชะตากรรมเมืองแตกถูกทหารมองโกลฆ่าล้างเมือง ท่านถัน พี่น้องทั้งหลายขอฝากชีวิตไว้กับท่านแล้ว”

ถันชิวหวี่มองดูท้องฟ้าราตรี รำพึงในใจ ‘ปี้เสา เกรงว่าเราต้องไปก่อนก้าวหนึ่ง’

ข่าวทวนแดงถันชิวหวี่ต่อสู้จนตัวตายที่ริมแม่น้ำเซียงเจียง ถูกส่งมาถึงเมืองหลงซิง

การศึกสงครามจ่อประชิดใกล้ กองทหารของหลงจุนอี้เริ่มยกออกจากค่ายที่มั่นแห่งแล้วแห่งเล่ามุ่งสู่ภูเขาจิ่วหลิ่ง ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองอู่ชางกับหลงซิง

ทัพแกร่งแห่งมองโกลซึ่งซือฮั่นเฟยตั้งมั่นอยู่ที่เมืองอู่ชาง ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด

ฉีปี้เสามองดูขบวนทัพอันเข้มแข็งของหลงจุนอี้ เคลื่อนสู่ภูเขาจิ่วหลิ่ง ในใจบังเกิดความเศร้าหดหู่ หวนนึกถึงเช้าวันนี้ ข่าวการตายของถันชิวหวี่เข้าหูหลงจุนอี้ หลงจุนอี้มิเพียงไม่โศกาอาดูรต่อขุนพลคู่ใจซึ่งสร้างความดีความชอบไว้อย่างที่จาระไนไม่หมดสิ้น ตรงกันข้ามกลับพิโรธโกรธเกรี้ยว ด่าทอถันชิวหวี่ดำเนินยุทธวิธีผิดพลาด เสื่อมเสียบารมีของมัน สื่อฉีเต้าที่ด้านข้างคอยผสมโรง นางได้แต่ถอนตัวล่าถอยจากมา เรื่องราวดำเนินถึงขั้นแม้ทราบว่าทำไม่ได้ยังต้องกระทำ สุดโศกศัลย์คือหัวใจตายด้าน

ยามนั้นปรากฏขบวนรถซึ่งบรรทุกหญ้าเสบียงแล่นผ่านไป รถม้า

เหล่านี้ออกแบบอย่างเรียบง่ายคล่องตัว ทั้งบรรทุกสินค้าได้มาก มีประสิทธิผลเป็นอย่างดี

ในเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่ด้านหลังมีคนกล่าวว่า "ระหว่างนี้สื่อฉีเต้าได้แต่จัดสร้างรถบรรทุกเสบียงเช่นนี้ออกมา หรือว่าตำรางักฮุยมีบันทึกเพียงนี้เท่านั้น?"

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน แสดงความไม่พอใจออกมา

ฉีปี้เสาลอบทอดถอนใจ สื่อฉีเต้าหวังผลเฉพาะหน้า ไม่รู้หลักสะสมกำลัง พอได้รับตำรางักฮุย ก็เร่งขุดหาคลังศัสตราซึ่งเก็บซ่อนไว้อย่างมิดชิดทั้งสี่แห่ง เพิกเฉยไม่สนใจแบบจัดสร้างอาวุธชนิดต่างๆ ซึ่งบันทึกอยู่ในตำรางักฮุย กลับหน้ามือเป็นหลังมือ ช่างเสียทีที่ฟูอิงเสี่ยงอันตรายจัดส่งมา รวมทั้งการเสียสละของยอดฝีมือทั้งเจ็ดล้วนสูญเปล่า หลงจุนอี้กับสื่อฉีเต้าช่างเป็นคนบาปของแผ่นดินจริงๆ

ทัพใหญ่เคลื่อนออกไปไม่ขาดสาย ยึดครองเส้นทางที่ทอดสู่ภูเขาจิ่วหลิ่งจนหมดสิ้น ฉีปี้เสาควบม้านำหน้า คนสนิทหลายสิบคนติดตามอยู่ด้านหลัง

อึดใจต่อมานางติดตามกองกำลังที่ขึ้นตรงต่อตัวเองจนทัน นี่เป็นทัพม้าทั้งสิ้น มีประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน แทบเป็นทหารเก่าของหลงจุนอี้ทั้งสิ้น ทั้งยังเป็นกองกำลังที่ผ่านการฝึกอย่างเคร่งครัดติดสอยห้อยตามนางมานานปี สนิทแนบแน่นจนแทบแยกไม่ออก

หากให้ผละจากหลงจุนอี้ง่ายดายยิ่ง แต่หากให้นางไปจากผู้ใต้สังกัดซึ่งให้การสนับสนุนนางเหล่านี้ นับเป็นการตัดสินใจที่ปวดร้าวยิ่ง

ยามนี้ถันชิวหวี่และบริวารส่วนใหญ่ของมันต่อสู้จนตัวตายที่เมืองเทียนหลิน ขุมกำลังของนางในตอนนี้หมายถึงขุมกำลังส่วนใหญ่ของหลงจุนอี้เมื่อกาลก่อน ต่อให้สื่อฉีเต้าถืออำนาจบาตรใหญ่ ยังไม่กล้าแตะต้องนางโดยวู่วาม

ภายใต้กลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อน ยามเที่ยงวันที่สอง ฉีปี้เสากับทัพม้าของนางล้ำหน้าทัพใหญ่สี่สิบกว่าลี้ เริ่มเข้าสู่เขตทุ่งหญ้าของภูเขาจิ่วหลิ่ง

ฉีปี้เสากับบริวารอันเข้มแข็งของนาง ยืนอยู่บนสันเขาริมทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง สำรวจดูภูมิประเทศโดยรอบ

ขุนพล**หงไคซาน**ที่ข้างกายนางกล่าวว่า "คุณหนูที่ราบลุ่มนี้ไม่มีชัยภูมิให้เฝ้ารักษา เพียงแต่ยุทธวิธีของฝ่ายมองโกล ทหารมองโกลถือกำเนิดจากท้องทะเลทราย ถนัดในการรบพุ่ง ในความเห็นเรา พวกเราสมควรล่าถอยเข้าภูเขาจิ่วหลิ่ง ตั้งค่ายที่มั่น ทำสงครามในป่ากับฝ่ายมองโกล ใช้จุดเด่นของฝ่ายตนจู่โจมจุดอ่อนของศัตรูจึงประเสริฐกว่า"

ทุกผู้คนต่างผงกศีรษะรับ

ฉีปี้เสากล่าวว่า "จอมทัพหลงกำหนดแผนการอาศัยที่นี้รับศึกทัพมองโกล ไหนเลยแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ตอนนี้ได้แต่กระทำอย่างสุดความสามารถหวังว่าพลิกสถานการณ์เป็นได้ชัย ทอนความฮึกเหิมของฝ่ายมองโกลสักครา"

ยามนั้นปรากฏม้าตัวหนึ่งควบขับมาจากทางเมืองอู่ชาง แสดงว่าเป็นฝ่ายสอดแนมที่ส่งไปก่อน

ผู้สอดแนมนั้นควบม้าตรงมา เหล่าแม่ทัพที่ข้างกายฉีปี้เสาตวาดว่า "ยังมิรีบลงจากหลังม้าอีก?"

ผู้สอดแนมนั้นรีบลงจากหลังม้า ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเกิดเรื่องใหญ่แล้ว

ผู้สอดแนมนั้นรายงานว่า "ทัพหน้าของมองโกลเข้ามาในรัศมีสามสิบลี้ กำลังเร่งรุดมาด้วยความเร็วขีดสุด มีกำลังทั้งหมดราวสี่หมื่นคน ขึ้นตรงต่อกองทหารรักษาชายแดนของว่านจินเฉิง"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ตรงลี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ฉีปี้เสาพลันส่งเสียงหัวร่อดังสดใสดุจระฆังเงินออกมา ทำให้ทุกผู้คนค่อยคลายใจลงบ้าง

ฉีปี้เสากวาดตามองทุกผู้คน กล่าวว่า “ถึงเวลารับใช้ชาติเพื่อราษฎรของพวกเราแล้ว ตอนนี้จัดขบวนทัพ เตรียมปะทะแตกหักกับทัพหน้าของมองโกล”

ทุกผู้คนกรำศึกมานาน ดังนั้นรับคำสั่ง แยกย้ายไปเตรียมการ

ฉีปี้เสามองดูขอบฟ้าไกลตา กล่าวว่า “ซือฮั่นเฟยสมเป็นอัจฉริยบุรุษ เมื่อคืนกลับเดินทัพกลางคืนจู่โจมพวกเราโดยไม่ทันป้องกัน ความแยบคายของกลอุบาย เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คนนัก"

ผู้คนที่ด้านหลังต่างนิ่งเงียบงันไป

ไม่ว่าขุมกำลังและกลยุทธ์ ฝ่ายตนเป็นรองมากนัก การศึกครั้งนี้มิต้องต่อสู้ ก็ล่วงรู้ว่าแพ้แล้ว

ยามนี้ทั้งหมดค่อยเข้าใจว่า ภายใต้อิทธิพลอันมหาศาลของทัพมองโกล ไฉนยังปล่อยให้พวกมันนำตำรางักฮุยกลับมา

ทหารมองโกลจำนวนมากปรากฏขึ้นที่เส้นขอบฟ้าไกลตา โบกธงทิวสีสันสดใส ขุมกำลังยิ่งใหญ่ไพศาล กำลังพลหลายหมื่นคนไม่ส่งเสียงอึกทึกวุ่นวายแม้แต่น้อย

เสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น ทหารมองโกลจัดขบวนทัพ ปีกซ้ายขวาปรากฏทัพม้าโถมทะยานออกมาข้างละพันคน โอบล้อมมายังสองฟากข้าง ทหารม้าเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว แต่ไม่หลุดจากรูปขบวน กอปรเป็นท่วงท่าสภาวะอันกล้าแข็ง เข่นฆ่ามายังขบวนทัพที่ฉีปี้เสาวางไว้ การศึกพลันเปิดฉากขึ้น

ฉีปี้เสากับทหารม้าทัพหน้าเกือบหนึ่งหมื่นห้าพันคนของนาง จัดขบวนรอรับมือที่เบื้องล่างของสันเขาซึ่งนูนขึ้นมาแห่งหนึ่ง นางตกลงใจเฝ้าตรึงอยู่ที่นี้ จนกว่าทัพใหญ่ของหลงจุนอี้ที่ด้านหลังจะยกมาช่วยเหลือ

นางปฏิเสธข้อเสนอให้ล่าถอย หากทัพมองโกลฉวยโอกาสตะลุยไล่ทั้งหมดเสียขวัญและกำลังใจ จะกระทบถึงสถานการณ์โดยรวม

ฉีปี้เสาอยู่บนสันเขา ก้มลงมองดูม้าเหล็กมองโกล ซึ่งเข่นฆ่ามาจากสองฟากข้างอย่างดุดัน เมื่อเหลียวซ้ายแลขวา นอกจากไพร่พลของนางที่สามารถต่อกรแล้ว กองกำลังอื่นขาดระเบียบวินัย แก่งแย่งชิงอำนาจ หากให้พวกมันเผชิญหน้ากับกองทัพที่ไร้ผู้ต่อต้านนี้ ไม่ต่างกับรนหาที่ตาย ในใจต้องบังเกิดความรู้สึกคิดหวังตั้งใจแต่ไร้เรี่ยวแรง

ฉีปี้เสาผงกศีรษะเล็กน้อย ผู้คนที่ด้านหลังนางก็ถ่ายทอดคำสั่ง เสียงกลองศึกดังสะเทือนเลื่อนลั่น ทหารฮั่นพากันน้าวคันธนูพาดลูกศร เล็งไปยังทัพมองโกลซึ่งถาโถมเข้ามา

โล่เหล็กแถวแล้วแถวเล่า จัดตั้งอยู่หน้าขบวน

ทันใดหมื่นธนูถูกปล่อยออกโดยพร้อมเพรียงยิงใส่ทัพมองโกล ลูกธนูบินว่อนเต็มฟ้า ตกลงยังขบวนทัพมองโกลดุจห่าฝน

ทหารฮั่นมีเปรียบที่อยู่บนชัยภูมิสูงกว่า ทัพมองโกลแถวหน้าแม้ยิงธนูโต้ตอบ หากยังล้มตายลงไม่หยุดยั้ง

เสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น ทัพมองโกลล่าถอยกลับไป ยังคงจัดรูปขบวนควบม้ากลับเข้ากองทัพทอดทิ้งซากศพหลายร้อยซาก ตลอดจนม้าศึกที่ล้มตายหรือรับบาดเจ็บไว้ เป็นสภาพสยดสยองนัก

ฉีปี้เสาชมดูจนสั่นศีรษะ ทัพมองโกลแม้ถอยร่นแต่ไม่สับสน สภาวะจู่โจมระลอกนี้เพียงเป็นการทดสอบขุมกำลังฝ่ายนาง แล้วค่อยกำหนดแผนการ ในกองกำลังของนางแม้มีขุนพลอันเข้มแข็ง น่าเสียดายที่ด้านปริมาณเป็นรองฝ่ายตรงข้ามมากนัก และการสู้รบกลางสมรภูมิเช่นนี้ เป็นความถนัดจัดเจนของทัพมองโกล การออกศึกของหลงจุนอี้ครั้งนี้พอเริ่มต้นก็เดินผิดพลาด โดยใช้จุดอ่อนของตนโจมตีจุดแข็งของศัตรู สื่อฉีเต้าเมื่อเคยเป็นที่ปรึกษาของแม่ทัพซ้องผู้ล่วงลับนามลู่สิ้วฝู สมควรศึกษายุทธศาสตร์ของทัพ

มองโกลมา ไหนเลยกระทำความผิดพลาดถึงเพียงนี้?
นึกถึงตอนนี้ ฉีปี้เสาพลันหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ทัพใหญ่ของหลงจุนอี้ไม่ทันเข้าสู่พื้นที่บริเวณภูเขาจิ่วหลิ่ง ก็หยุดยั้งลง ตั้งค่ายบนที่ราบชิ่งอยู่ห่างจากฉีปี้เสาสามสิบลี้

กองทัพเกือบยี่สิบหมื่นแบ่งเป็นตั้งค่ายอยู่ห้าแห่ง หลงจุนอี้กับทหารคนสนิทองครักษ์ใกล้ชิดจำนวนสามหมื่นตั้งอยู่หลังสุด

ข่าวที่ฉีปี้เสาเผชิญกับทัพมองโกล ถูกทหารสื่อสารนำส่งมาโดยเร็ว โดยสื่อฉีเต้าเรียกตัวเข้าพบ ซักถามเหตุการณ์โดยละเอียด นั่นเป็นเรื่องของครึ่งชั่วยามให้หลังแล้ว

ทหารสื่อสารนี้เป็นคนสนิทของฉีปี้เสา มีความเฉลียวฉลาดไม่น้อย เห็นสื่อฉีเต้าปราศจากท่าทียินดี ทราบว่ามันจงใจถ่วงเวลา จึงกล่าว “บริวารเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง คิดขออนุญาตท่านสื่อ อนุญาตข้าพเจ้าไปพักผ่อนทางด้านหลัง”

สื่อฉีเต้าขบคิดแล้วผงกศีรษะ กล่าวว่า “ตกลง เมื่อเราเรียกประชุมนึกหาแผนรับมือ ค่อยเชิญเจ้ามาเสนอข้อมูล ดังนั้นอย่าได้ออกไป ให้อยู่ภายในค่าย รอฟังคำสั่งเรา”

เอ่ยถึงตอนท้าย ถลึงตามองทหารสื่อสารซึ่งมีนาม**หานเซิน**คราหนึ่ง หานเซินใจหายวูบ เห็นว่าคนผู้นี้มีพลังฝีมือลึกล้ำยิ่ง

ภายใต้การชักนำของทหารคนสนิทของสื่อฉีเต้า หานเซินมาถึงกระโจมซึ่งค่อนข้างเปลี่ยวหลังหนึ่ง

หานเซินพอเข้ากระโจม ทหารทั้งสองนั้นกลับเฝ้าอยู่นอกกระโจม หานเซินหวนนึกถึงอีกฝ่ายเฝ้าควบคุมตนเองเช่นนี้ แสดงว่าห้ามมิให้ตนเองส่งข่าวออกไป ดูท่าแม้แต่หลงจุนอี้ยังถูกปกปิดอำพรางไว้ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

ตอนนี้ฉีปี้เสากับกองกำลังของนางตกอยู่ในห้วงคับขัน หากไม่มีกำลังหนุนยกไปช่วยเหลือจะช้าเร็วต้องพ่ายแพ้ย่อยยับทั้งกองทัพ

หานเซินไม่รีรอลังเลอีกต่อไป ชักมีดบินออกมาเล่มหนึ่ง ตัดเชือกที่ผูกมัดกระโจมทางด้านหลังขาดสะบั้น ก้มตัวลงคืบคลานออกไป

นอกกระโจมอากาศสดชื่น มันคึกคักขึ้นอักโขพลันรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง ตามด้วยอาการปวดแปลบจับใจ พอเงยหน้าขึ้น เห็นหนึ่งในสองทหารคนสนิทของสื่อฉีเต้าแสยะยิ้มให้กับมัน

หานเซินแผดร้องคำหนึ่ง ขาดใจตายในบัดดล สองตากลับเบิกค้างไม่อาจปิดลง

ฉีปี้เสาหลั่งโลหิตโชมกาย กระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นที่สร้างชื่อให้สะบัดฟาดฟันอยู่ในขบวนทัพมองโกลที่ดุร้าย ที่ข้างกายหลงเหลือผู้คนไม่ถึงห้าพันคนที่หลงเหลือบ้างถูกโจมตีแตกพ่าย บ้างเสียชีวิตในสมรภูมิ

ภายใต้การทุ่มกำลังเข้าโจมตีของทัพมองโกลซึ่งมีรี้พลมากกว่าอย่างเทียบไม่ติด ยังยืนหยัดอยู่ได้สี่ชั่วยาม

จนบัดนี้ทุกคนเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบตาย แต่กำลังหนุนของหลงจุนอี้ยังไม่เห็นปรากฏกายขึ้น

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงแผดร้องติดต่อกัน ฉีปี้เสามองดูคนของตัวเองซึ่งเป็นพันธมิตรร่วมรบมานานปี ล้มตายลงที่เบื้องหน้าคนแล้วคนเล่า ในที่สุดออกคำสั่งซึ่งนางไม่ต้องการถ่ายทอดออกไปที่สุด

นั่นคือถอยทัพตลอดแนว

การศึกครั้งนี้ถือว่าพ่ายแพ้แล้ว

ทัพหน้าเมื่อถูกทอนความแหลมคมลง กองทัพทั้งหมดของหลงจุนอี้ล้วนแพ้พ่าย

ตอนนี้ฉีปี้เสาเพียงคิดกระทำเรื่องหนึ่ง นั่นคือฝ่าวงล้อมออกไป ปลิด

ศีรษะบนบ่าของสื่อฉีเต้าเพื่อเซ่นดวงวิญญาณของเหล่าพี่น้องร่วมรบ กับทวนแดงถันชิวหวี่ซึ่งต่อสู้จนตัวตายกลางสมรภูมิ

กระโจมใหญ่ของสื่อฉีเต้า ซึ่งจัดเป็นทัพกองกลางถูกผู้คนกระชากเปิดออก คนร่างสูงใหญ่ ใบหน้าแดงฉาน อายุราวห้าสิบปีผู้หนึ่งโถมเข้ามาดุจสายลม

คนร่างสูงใหญ่ร้องว่า “ฉีเต้า ท่านทำอะไร? ฉีปี้เสาต้านทานทัพมองโกลอยู่ที่ห่างไปสามสิบลี้ท่านกลับนิ่งดูดาย ทั้งไม่รายงานต่อเรา ท่านยึดถือเราหลงจุนอี้เป็นคนเยี่ยงไร?”

คนผู้นี้มิใช่ใครอื่น คือผู้นำกองกำลังต่อต้านมองโกล...หลงจุนอี้เอง

สื่อฉีเต้ามีสีหน้าแตกตื่นลนลาน กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ท่านจอมทัพโปรดระงับโทสะ เราวางแผนเตรียมการไว้อย่างรัดกุม ที่นี้มีภาพแผนที่ใบหนึ่ง กำหนดจุดที่จะรุกและรับเอาไว้ ท่านพอชมดูจะเข้าใจเอง”

กล่าวจบล้วงม้วนภาพแผนที่จากอกเสื้อ คลี่กางที่เบื้องหน้าหลงจุนอี้

หลงจุนอี้ค่อยมีสีหน้าดีขึ้น กัมศีรษะลง ขณะจะชมดูโดยละเอียด พลันรู้สึกเย็นวาบที่ข้างเอว อาวุธคมกล้าเล่มหนึ่งแทงใส่ชายโครงมัน ขณะเดียวกันบังเกิดเสียงปงปง ที่ทรวงอกถูกต่อยใส่สองหมัดตลอดทั้งร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง

สื่อฉีเต้าที่ด้านตรงข้ามแสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย เหอฝ่าเจี้ยนซึ่งตอนแรกยืนอยู่ด้านข้าง ในมือถือมีดคมกล้าซึ่งแปดเปื้อนโลหิตของมันจนแดงฉาน

เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล่นเข้าสู่ห้วงสมองอย่างรวดเร็ว หลงจุนอี้เข้าใจในบัดดล ต่อจากนั้นบังเกิดความเสียใจอย่างไร้ขีดจำกัด

หลงจุนอี้ร่ำร้องในใจ ‘ชิวหวี่ ปี้เสา เราเสียใจต่อพวกท่าน ยิ่งเสียใจต่อประเทศชาติและประชาราษฎร์’ ที่ข้างหูแว่วเสียงสื่อฉีเต้ากับเหอฝ่าเจี้ยนหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง หลงจุนอี้แผดเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มลงเสียชีวิตอย่างอนาถ

สื่อฉีเต้ามองดูหลงจุนอี้ล้มตายลง กล่าวกับเหอฝ่าเจี้ยนว่า “ท่านสั่งคน

ปล่อยพลุสัญญาณ แจ้งต่อท่านอ๋องซือฮั่นเฟยว่า ทุกประการดำเนินไปตามแผน"

เหอฝ่าเจี้ยนมีสีหน้ากระหยิ่มยินดี รับคำสั่งออกไป หวนนึกถึงเมื่อประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงเช่นนี้ วันหน้าได้เลื่อนตำแหน่งร่ำรวยมากล้น เสพสุขวาสนาในโลกมนุษย์ นับเป็นเรื่องวิเศษแท้

สื่อฉีเต้ามองดูซากศพของหลงจุนอี้ หวนนึกถึงหากมิใช่ตนเองเป็นจารชนที่ฝ่ายมองโกลส่งมา ไหนเลยคาดการณ์ได้ราวกับเทพคำนวณ สร้างผลประโยชน์ให้แก่ท่าน จนได้รับความไว้วางใจจากท่าน เรื่องราวทางโลกมีทั้งโชคและเคราะห์ มีผู้ใดหยั่งคาดได้ นึกถึงตอนนี้ ต้องแหงนหน้าหัวร่อด้วยความผยองลำพอง

เหอฝ่าเจี้ยนเดินออกจากกระโจม สองห่านป่าเตี่ยนชังซึ่งมีนามเสิ่นเฟยเหวินกับเสิ่นเฟยจื้อล้วนยืนรออยู่นอกกระโจม

เหอฝ่าเจี้ยนโบกมือเป็นสัญญาณ ก็ปรากฏทหารคนสนิทปล่อยพลุสัญญาณขึ้นจากที่สูง

หลงจุนอี้ความจริงมีองครักษ์คนสนิทคอยติดตาม แต่หัวหน้าองครักษ์เป็นคนที่สื่อฉีเต้าวางไว้ ดังนั้นไม่เกิดผลแม้แต่น้อย ยามนี้หลงจุนอี้พบจุดจบอำนาจทางทหารก็ตกอยู่ในมือพวกมัน นึกถึงตอนนี้ เหอฝ่าเจี้ยนอดหัวร่ออีกมิได้

พี่ใหญ่ของสองห่านป่าเตี่ยนชังคือเสิ่นเฟยเหวินกล่าวว่า "ท่านเหอยินดีถึงเพียงนี้ ปีศาจเฒ่าคงไปรายงานตัวที่ยมโลกแล้ว"

เหอฝ่าเจี้ยนกล่าวว่า "นี่ยังต้องกล่าว **สื่อเหล่าต้า** *(พี่ใหญ่แซ่สื่อ)* ของพวกเรา เป็นบุคคลที่ท่านอ๋องซือใช้สอยพึ่งพาที่สุด ครั้งกระโน้นโค่นลู่สิ้วฟูก่อน ตอนนี้ยังล้มล้างปีศาจเฒ่าหลง สร้างความดีความชอบอันยิ่งใหญ่ไหนเลยกระทำได้โดยง่ายดาย?"

หวงอี้ : เอ็ยน / น.นพรัตน์ : แปล

เหล่าเอ้อ *(อันดับสอง)* ของสองห่านป่าเตี่ยนชังนามเสิ่นเฟยจื้อยิ้มประจบกล่าวว่า "นี่ย่อมแน่นอน ในความเห็นเรา ปีศาจเฒ่าหลงคงไม่อาจตายตาหลับ คราก่อนมันได้รับตำรางักฮุย ถึงกับเย่อหยิ่งยโส หารู้ไม่ว่าหากมิใช่ท่านอ๋องซือวางหมากเช่นพวกเราเอาไว้ ตำรางักฮุยไหนเลยติดตามมันไปถึงแดนใต้ได้?"

คนเหล่านี้พากันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง

รอบบริเวณยังตั้งค่ายกระโจม ธงทิวโบกพัดพลิ้ว ทหารฮั่นเกือบยี่สิบหมื่นล้วนไม่ทราบระแคะระคายว่า แผนการร้ายที่เตรียมกำจัดเข่นฆ่าพวกมันกำลังดำเนินไปอย่างเร่งเร้า วิกฤตการณ์กรายใกล้เข้ามาทุกขณะ

เหอฝ่าเจี้ยนแหงนมองท้องฟ้าแล้วกล่าว "ใกล้มืดค่ำแล้ว ใกล้จะถึงเวลา พวกเราสมควรไปรับ**เฉินเหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่เฉิน)* กับพวกกัน"

คนทั้งสามและคนสนิทสิบกว่าคนรีบขึ้นม้าควบขับออกจากค่าย เนื่องจากพวกมันถือใบอนุญาตให้ผ่านทางของหลงจนอี้ จึงผ่านโดยสะดวก ควบม้าออกจากค่ายโดยเร็ว

ครู่ใหญ่ให้หลัง ทั้งหมดมาถึงริมราวป่าแห่งหนึ่ง เหอฝ่าเจี้ยนกู่ร้องคำหนึ่ง ในดงไม้ปรากฏชายฉกรรจ์ขบวนหนึ่งเดินออกมา

เหอฝ่าเจี้ยนและพวกทั้งสามรีบน้อมกายคารวะ

คนที่นำขบวนกล่าวว่า "ฝ่าเจี้ยนมิต้องมากมารยาท ทุกประการดำเนินโดยราบรื่นหรือไม่?" มันกลับเป็นเฉินไจ้ไอกับยอดฝีมือชาวฮั่นในสังกัดของซือฮั่นเฟย

เหอฝ่าเจี้ยนกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ปีศาจเฒ่าหลงถูกบริวารกับสื่อเหล่าต้าผนึกกำลังฆ่าทิ้งแล้ว"

เฉินไจ้ไอกล่าวว่า "ดีมาก วันหน้ามีการปูนบำเหน็จความดีความชอบพวกท่านทั้งสองจัดอยู่อันดับแรก"

เหอฝ่าเจี้ยนรีบกล่าวว่า "ทุกประการล้วนพึ่งพาการส่งเสริมจากเฉิน

เหล่าซือ" พลางทำสัญญาณมือคราหนึ่ง

ทหารที่ด้านหลังพากันลงจากหลังม้า เสียงสวบสาบเมื่อถอดเครื่องแบบทหารออก ผลัดเปลี่ยนกับเฉินไจ้ไอ ชั่วพริบตาเฉินไจ้ไอและยอดฝีมือชาวฮั่นทั้งสิบกว่าคนกลายเป็นองครักษ์ติดตามของเหอฝ่าเจี้ยน

เฉินไจ้ไอผงกศีรษะเล็กน้อย เหอฝ่าเจี้ยนก็ควบม้านำหน้า สองห่านป่าเตี่ยนชังและเฉินไจ้ไอตามติดอยู่ด้านหลัง

ภายใต้ม่านวิกาลคลี่คลุม แผ่นฟ้าดำมืดเป็นแผ่นผืน คงมีแต่ดาวระยิบระยับ เหอฝ่าเจี้ยนและพวกอาศัยม่านวิกาลปกปิดอำพราง ควบม้ากลับค่ายของทัพใหญ่หลงจุนอี้

สุนัขป่าอันดุร้ายคืบคลานมาถึงแล้ว

หวงอี๋ : เอ็ดน / น.นพรัตน์ : แปล

หงตรากุญดับสิ้นสูญ

สื่อฉีเต้านั่งอยู่ในกระโจมของแม่ทัพใหญ่กองกลาง ใช้ชื่อหลงจุนอี้ออกคำสั่งต่อผู้นำกำลังกลุ่มต่างๆ ไม่ขาดสาย ผู้นำเหล่าทัพแม้ไม่ได้เป็นไส้ศึกซือฮั่นเฟยส่งมา แต่ส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากมันให้ดำรงตำแหน่งทุกวันนี้ จึงไม่กล้าขัดคำสั่งมัน

ในใจสื่อฉีเต้าบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น หวนนึกถึงหากวันหน้าไม่ว่าเสพสุขวาสนาอย่างไร ก็ไม่ทรงอำนาจเท่ากับยามนี้ อย่าว่าแต่มันไม่มีทางลบชื่อคนทรยศไป แม้แต่ชาวมองโกลก็นึกดูแคลนมัน นึกถึงตอนนี้ถึงกับมือเท้าเย็นเฉียบ

ที่ผ่านมาเป้าหมายของมันอยู่ที่ล้มล้างหลงจุนอี้ ปัญหาเยี่ยงนี้มิใช่ไม่นึกถึง หากแต่อยู่ห่างไกลเกินไป แต่ว่ายามนี้เรื่องที่ยาวไกลสุดเอื้อมถึง กลายเป็นความจริงที่กำลังจะบังเกิดขึ้น ดังนั้นอดนึกถึงมิได้

สื่อฉีเต้าตั้งข้อสมมติฐานว่า หากตอนนี้ตนเองนำกำลังทั้งหมดต่อต้านมองโกล นั่นจะเป็นสภาพอย่างไร? พริบตานั้นมันมีความรู้สึกว่าประวัติศาสตร์อยู่ในกำมือมัน สามารถเปลี่ยนแปลงตามความพอใจของมัน เมื่อนึกถึงตอนนี้ ถึงกับหัวใจเต้นแรงเลือดสูบฉีดเร็วขึ้นกว่าเดิม

ยามนั้นสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้ากระโจมว่า "ผู้ใดกล้าขัด

หวงอี้ : เย็นน / น.นพรัตน์ : แปล

ขวางข้าพเจ้า?"

ต่อจากนั้นเป็นเสียงแผดร้องหลายครา ศีรษะหัวหนึ่งกลิ้งเข้ามา สื่อฉีเต้าจดจำออกว่าเป็นคนสนิทของมันผู้หนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

สตรีนางหนึ่งถือกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้น โถมเข้ามาดุจสายลม กระบี่คู่แทงเฉียงๆ ใส่สื่อฉีเต้า

สื่อฉีเต้าชักดาบออกถือมั่น ต่อต้านพลังการฆ่าฟันซึ่งแผ่พุ่งจากกระบี่ทั้งคู่

สตรีนางนี้ย่อมเป็นฉีปี้เสา ยามนี้นางผมเผ้ายุ่งสยายตลอดทั้งร่างรับรอยบาดแผลมากมายหลายแห่ง ปากร้องถามว่า "หลงจุนอี้อยู่ที่ใด?"

สื่อฉีเต้าได้ยินนางเรียกชื่อหลงจุนอี้ตรงๆ ต้องลอบร้องผิดท่า ดูท่าครานี้ ไม่อาจใช้หลงจุนอี้เป็นโล่ต้านธนูให้กับมันอีก จึงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "จอมทัพหลงเพิ่งกลับค่ายไปพักผ่อน ทัพหน้าฉีมีคำพูดใดค่อยๆ ว่ากล่าวกัน"

ฉีปี้เสาสวนคำว่า "ในความเห็นข้าพเจ้า หลงจนอี้ไม่ได้กลับค่ายไปพักผ่อน หากแต่ถูกท่านส่งลงนรกไปพักผ่อนแล้ว ใช่หรือไม่?"

ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง กระบี่ยาวสั้นทั้งเล่มกรีดเป็นประกายสีขาวสองสาย แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง โถมแทงใส่สื่อฉีเต้า

สื่อฉีเต้ากัดฟันกรอด ร่ายรำดาบปิดบนป้องล่าง ในเสียงอาวุธปะทะติดต่อตามกัน ดาบกระบี่กระทบกันอย่างรวดเร็วหลายสิบครั้ง

สื่อฉีเต้าลอบคร่ำครวญในใจ ฉีปี้เสาผู้นี้มีพลังฝีมือกล้าแข็ง แทบเปรียบกับเฉินไจ้ไอได้ ตอนนี้เพียงหวังว่าเหอฝ่าเจี้ยนและพวกรุดมาแต่เนิ่นๆ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจรักษาชีวิตเอาไว้

เหล่าผู้นำทัพที่นอกกระโจม เห็นภายในกระโจมปรากฏเงาดาบประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ ทั้งหมดทราบดีว่าฉีปี้เสามีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไหนเลยกล้าสอดมือเข้าไป

อย่าว่าแต่พวกมันก็ได้ข่าวว่า ฉีปี้เสาเนื่องจากไม่ได้รับกำลังหนุน เป็น

เหตุให้พ่ายแพ้พินาศทั้งกองทัพ ในใจอดบังเกิดความเห็นใจต่อฉีปี้เสามิได้

สื่อฉีเต้าต่อสู้ดิ้นรนในห้วงความเป็นความตายอย่างสุดชีวิต

เหอฝ่าเจี้ยน สองห่านป่าเตี่ยนชังและเหล่ายอดฝีมือชาวฮั่นที่สวามิภักดิ์ต่อฝ่ายมองโกล ซึ่งสวมรอยเป็นองครักษ์ผู้ติดตามควบม้าเข้าสู่ค่ายที่มั่น

เหอฝ่าเจี้ยน เฉินไจ้ไอและพวกล้วนงงงันวูบใหญ่ เห็นที่ห่างไปจุดคบไฟมากมายนับไม่ถ้วน สาดส่องพื้นที่ตรงกลางของค่ายจนสว่างไสว ทั้งยังแว่วเสียงคนอึกทึกวุ่นวาย

เหอฝ่าเจี้ยนกล่าวว่า "ที่นั่นมิใช่กระโจมทัพกลางหรอกหรือ?"

เฉินไจ้ไอที่ด้านหลังกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ในความเห็นเราคงเกิดเรื่องแล้ว รีบไป"

ทุกผู้คนใช้เท้าหนีบท้องม้า ม้าสิบกว่าตัวควบขับผ่านกระโจมซึ่งขึงไว้อย่างเนืองแน่น มุ่งหน้าสู่กระโจมทัพกลาง

อย่างรวดเร็วมาถึงหน้ากระโจมทัพกลาง ยามนี้ผู้นำเหล่าทัพแทบทั้งหมดล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้ ไพร่พลทหารของหลงจุนอี้ล้อมเป็นวงแล้ววงเล่ามือถือคบไฟยกชูขึ้นสูง เบียดเสียดจนไม่อาจแทรกตัวเข้าไป

ผู้นำทัพคนหนึ่งเห็นเหอฝ่าเจี้ยนมาถึง รีบตรงเข้ามารายงานว่า "ผู้บัญชาการเหอกลับมาก็ดีแล้ว ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทัพหน้าฉีกับรองแม่ทัพสื่อกลับต่อสู่กันในกระโจม

เหอฝ่าเจี้ยนใจสั่นสะท้าน ฉีปี้เสามีฝีมือสูงเยี่ยม ทางฝ่ายตนนอกจากเฉินไจ้ไอแล้ว หากสู้กันตัวต่อตัว ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของนาง ขณะลังเลอยู่นั้น เฉินไจ้ไอและพวกเริ่มเคลื่อนกายไปยังมุมหนึ่ง

เหอฝ่าเจี้ยนทราบว่าเฉินไจ้ไอล่วงรู้เจตนาของมัน ความเคลื่อนไหวครั้งนี้เท่ากับให้มันรับมือเอง ได้แต่กัดฟันร้องชักชวนสองห่านป่าเตี่ยนชังคนทั้งสามพากันเบียดไปยังกระโจมทัพกลาง

เหล่าผู้นำทัพรีบเปิดทางเป็นช่อง

เหอฝ่าเจี้ยนกับสองห่านป่าเตี่ยนชังมากันหน้ากระโจม เสียงอาวุธภายในกระโจมพลันชะงักขาดหาย ทำให้ผู้คนคำนวณเลศนัยภายในไม่ออก

เหอฝ่าเจี้ยนกล่าวเสียงกังวานว่า “ฉีปี้เสา ไยต้องลงไม้ลงมือด้วย ตอนนี้ทัพมองโกลจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง พวกเรากลับแตกหักกันเอง รังแต่ทำให้คนใกล้ชิดปวดร้าวศัตรูนึกสาสม”

คำพูดเหล่านี้สมเหตุสมผล เหล่าผู้นำทัพรอบข้างพากันส่งเสียงสนับสนุน

ภายในกระโจมพลันบังเกิดเสียงหัวร่ออันโหยหวนดังขึ้น ถึงแม้เป็นเสียงหัวร่อ กลับแฝงความคับแค้นอาดูรไร้ที่สิ้นสุด

ทุกผู้คนรับฟังจนขนลุกเกรียว

เสียงหัวร่อพอขาดหาย ฉีปี้เสาในกระโจมกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “จอมทัพหลงจุนอี้อยู่ที่ใด? พวกเราในที่นี้อาละวาดจนฟ้าถล่มดินทลายเหตุใดไม่เห็นเขาออกมายุ่งเกี่ยว?”

เหล่าผู้นำทัพหันไปมองหน้ากัน พวกมันเคยส่งคนออกตามหาหลงจุนอี้ แต่หลงจุนอี้คล้ายสาบสูญกับอากาศธาตุ องครักษ์คนใกล้ชิดของมันบอกว่า ครั้งสุดท้ายมันอยู่กับสื่อฉีเต้า ดูท่าเกิดเรื่องราวอันน่ากลัวขึ้นแล้ว

รอบบริเวณเงียบกริบไร้สุ้มเสียง ที่แท้ฉีปี้เสาถือกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้น ผมยาวห้อยปรกอยู่สองไหล่ หลั่งโลหิตโซมกาย ยืนอยู่หน้ากระโจม

ในกระโจมที่ด้านหลังปราศจากสุ้มเสียงใด ไม่ทราบว่า สื่อฉีเต้าตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่

ฉีปี้เสาเพ่งตาวาววับจ้องจับที่เหอฝ่าเจี้ยน จนมันบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ

ฝีมือฉีปี้เสานี้ช่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด ควบคุมอารมณ์ความรู้สึกในบริเวณเอาไว้

เหอฝ่าเจี้ยนทราบว่าการที่สื่อฉีเต้าไม่ส่งกำลังหนุนไปช่วยเหลือฉีปี้เสา ได้สะกิดความโกรธแค้นของส่วนรวมขึ้น ต่อให้เป็นเหล่าผู้นำทัพที่ยืนอยู่ฝ่ายสื่อฉีเต้า ก็อาจหันคมหอกกลับมาได้ทุกเมื่อ อย่าว่าแต่ที่แล้วมาพวกมันใช้หลงจุนอี้เป็นโล่ต้านลูกธนู แต่ตอนนี้หลงจุนอี้ตายแล้ว ดังนั้นหากรับมือผิดพลาด อาจถูกหมื่นดาบรุมสับสังขาร

ฉีปี้เสากล่าวว่า “โจรโฉดสื่อรับสารภาพว่ามันเป็นไส้ศึกที่ซือฮั่นเฟยส่งมา ท่านยังคิดปฏิเสธอีกหรือ?”

คำพูดเหล่านี้อยู่เหนือความคาดหมายผู้คน เหล่าผู้นำทัพรอบข้างส่งเสียงร้องอุทานออกมา ต่อจากนั้นเป็นความเงียบสงัด ที่แท้ต่างต้องการฟังว่าเหอฝ่าเจี้ยนจะตอบว่ากระไร

เหอฝ่าเจี้ยนแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กลบความแตกตื่นลนลานในอกไว้ ต่อจากนั้นตวาดว่า “ฉีปี้เสาท่านเบื้องล่างละเมิดเบื้องสูง ทำร้ายรองแม่ทัพสื่อ ตอนนี้ยังกล่าววาจาให้ร้าย ที่แท้มีเจตนาใด?”

มันไม่กล้ากล่าวหาฉีปี้เสาทำร้ายหลงจุนอี้เพราะทราบว่าไม่มีผู้ใดยอมเชื่อ

ความซื่อสัตย์ภักดิ์ดีของฉีปี้เสา ครองใจผู้คนมาเป็นเวลานาน

ฉีปี้เสากวาดตามองรอบข้าง สายตาพอจ้องจับไปยังเฉินไจ้ไอและพวก พลันใจสั่นสะท้าน ตวาดถามว่า **“พวกท่านเป็นใคร”**

พร้อมกับสายตาที่จ้องมองไปของนาง คบไฟทุกอันยกชูขึ้นสูง สาดส่องเฉินไจ้ไอและพวกทั้งสิบกว่าคน

เฉินไจ้ไอแหงนหน้าหัวร่อดังๆ ยิงพลุสัญญาณดอกหนึ่งพวยพุ่งขึ้นฟ้าแตกระเบิดเป็นดอกไม้ไฟสีแดงเพลิง คล้ายโลหิตชโลมทั่วทั้งขอบฟ้า

เฉินไจ้ไอกระโดดปราดขึ้น โถมตรงเข้าหาฉีปี้เสา ยึดหลักจับโจรจับหัวหน้า ขอเพียงสยบฉีปี้เสาไว้ หมู่มังกรปราศจากเศียร ต่อให้มีกำลังมากกว่านี้อีกเท่าตัวก็ไม่มีประโยชน์

พริบตานั้นเงาดาบประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ เปิดฉากต่อสู้ตะลุมบอนขึ้น

ฉีปี้เสาลอยตัวขึ้น โถมใส่เหอฝ่าเจี้ยน กระบี่ที่ชำแรกไปทุกแห่งหนจ้วงแทงใส่มันอย่างเร่งร้อน

เหอฝ่าเจี้ยนดึงกระบองสองท่อนจากด้านหลัง ปิดป้องด้านทานอย่างสุดชีวิต

แต่ว่ามันไหนเลยเป็นคู่มือของฉีปี้เสา อย่าว่าแต่ที่ข้างกายล้วนเป็นทหารของหลงจุนอี้ ชั่วพริบตาถูกแทงใส่หลายกระบี่ มาตรว่าไม่ได้ทำร้ายถึงจุดชีวิต แต่ก็ส่งผลกระทบถึงจิตใจอย่างใหญ่หลวง

ยามนั้นสองห่านป่าเตี่ยนชังไม่ทราบหลบซ่อนตัวอยู่ที่ใดแล้ว

เฉินไจ้ไอกราดฟาดผู้ที่ขวางทางหลายคนปลิวกระเด็น เพิ่งโถมถึงด้านหลังของเหอฝ่าเจี้ยนซึ่งถอยร่นตลอดเวลา คิดยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

แต่แล้วฉีปี้เสาพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ส่วนเหอฝ่าเจี้ยนหงายร่างล้มลง เฉินไจ้ไอพอดีประคองซากศพของมันเอาไว้ เห็นหว่างคิ้วมันมีรอยแผลกระบี่ยาวครึ่งนิ้ว โลหิตฉีดพุ่งออกมา

ฉีปี้เสาถอยห่างไปจนไร้ร่องรอย

แว่วเสียงเป่าหลอดเขาของทัพมองโกลดังมา รอบค่ายกระโจมปรากฏคบไฟมากมายสุดคณานับ ทั่วทั้งป่าเขาท้องทุ่งเต็มไปด้วยทัพม้ามองโกลขบวนแล้วขบวนเล่า เข่นฆ่ามายังค่ายกระโจม

ในที่สุดถึงเวลาตัดสินชี้ขาดแล้ว

เฉินไจ้ไอพุ่งปราดไป ไล่กวดไปยังทิศทางที่ฉีปี้เสากลืนหายสาบสูญ

ฉีปี้เสาล่าถอยไปในกลุ่มผู้นำทัพฝ่ายตน ไม่ว่าที่แล้วมาเป็นสหายหรือเป็นศัตรูกับนาง ต่างใช้สายตาที่มุ่งหวังจ้องมองมา ทราบว่ายามนี้ตัวเองกลายเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของนาง ในใจพลันบังเกิดความเลื่อนลอยขึ้นมา

ฉีปี้เสาปลุกปลอบสติแล้วกล่าว “ทัพที่หนึ่งกับทัพที่สองรับหน้าที่ด้าน

ทานรอบนอก ทัพที่สามสี่ และห้ารอรับคำสั่งอยู่รอบใน"

เหล่าผู้นำทัพรับคำสั่ง โลดแล่นจากไป

ฉีปี้เสากล่าวอีกว่า "หากข้าพเจ้าเป็นไรไป ให้ผู้นำทัพที่สามเฉินไหวรับหน้าที่บัญชาการ"

เฉินไหวมิใช่บุคคลที่โดดเด่นอันใด เพียงแต่ยามนี้ ไม่มีขุนพลมือดี ได้แต่มอบหมายให้แก่มือรองลงไป

ฉีปี้เสาทราบว่าสถานการณ์ยากกอบกู้ ต่อให้งักฮุยกลับชาติมาเกิดใหม่ ก็ไม่อาจแก้ไขสถานการณ์ได้

ทัพมองโกลบุกทะลวงเป็นช่องแตกหลายแห่ง เข่นฆ่าเข้ามาถึงใจกลางของกองทัพฝ่ายตนคล้ายกับเสือร้ายฝูงหนึ่งกระโจนเข้ามายังฝูงแกะเข่นฆ่าโดยไม่ยั้ง ฝ่ายตนถึงกับแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

ยามนั้นเฉินไจ้ไอปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

รอบบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันสะท้านถึงแผ่นฟ้า

นี่มิใช่สมรภูมิ หากแต่เป็นลานประหาร

ฉีปี้เสาลอบร้องในใจ ต่อให้ต้องไปถึงนรกขุมที่สิบแปด ก็ต้องไปคิดบัญชีกับหลงจุนอี้ที่เป็นเฒ่าเลอะเทอะเหลวไหล

เฉินไจ้ไอกล่าวว่า "รับทราบมาว่าคุณหนูฉีใช้กระบี่ผนึกรวม วันนี้สบโอกาสรับคำสั่งสอน นับเป็นเกียรติอย่างสูง"

ฉีปี้เสาตาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่คิดต่อสู้กับท่านหลีกไปเถอะ"

เฉินไจ้ไอกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "ลงมือหรือไม่ ไม่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของท่าน คุณหนูฉีไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ฉีปี้เสากล่าวเบาๆ ว่า *"เฉินไจ้ไอ เราท่านต่างเป็นชาวฮั่น เหตุใดต้องเสี่ยงชีวิตกัน ท่านไม่รู้สึกละอายใจหรือ?"*

เฉินไจ้ไอเงียบงันไร้วาจา

ตอนนี้มันถือว่าฟาดหวดสุนัขตกน้ำ ไม่เห็นจะมีหน้ามีตาอันใด

ในยามนั้น สุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังมันว่า **"เฉินเหล่าซือ** *(ครูมวยแซ่เฉิน)* พักผ่อนสักครู่ ที่นี้ปล่อยเราผู้แซ่จั่วจัดการเอง"

พร้อมกับเสียงดัง จั่วเหอก้าวยาวๆ เข้ามา รอบข้างเต็มไปด้วยยอดฝีมือชาวมองโกล คนตามีสี และชาวฮั่นที่สวามิภักดิ์ต่อมองโกล

ฉีปี้เสาใจสั่นสะท้าน ทราบว่าฝ่ายตนพ่ายแพ้พินาศสิ้นแล้ว ในใจพลันนึกถึงฟู่อิง ลอบร้องในใจ *'ฟู่หลาง (ชายคนรักแซ่ฟู่) ลาก่อน'* จากนั้นตวัดกระบี่ทั้งสองเล่ม พุ่งโถมใส่จั่วเหอ

จั่วเหอเห็นฉีปี้เสาถาโถมเข้ามา ทราบว่านางตั้งใจยอมตาย จึงยกมือเป็นสัญญาณ เหล่ายอดฝีมือที่ด้านหลังพากันฮือออกไป ดาหน้าเข้าหานงรามเฉิดฉันอันเลื่องชื่อดุจสุนัขป่าเสือร้าย

ฉีปี้เสาหาหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ จู่โจมกระบี่คู่ใส่ยอดฝีมือที่บุกเข้ามาสองคน ไม่แยแสสนใจอาวุธที่จู่โจมจากด้านหลังแต่อย่างไร

อาวุธห้าชนิดแทงใส่ร่างฉีปี้เสาพร้อมกัน กระบี่ค่ของนางก็แทงใส่คอหอยยอดฝีมือที่เบื้องหน้าทั้งสอง

ฉีปี้เสาโคจรพลังแล้วแผ่พุ่งออก อาวุธทุกชนิดล้วนกระเด็นกระดอนออกไป

ตลอดทั้งร่างนางรับบาดเจ็บนับไม่ถ้วน ทั้งเหน็ดเหนื่อยจนประสาทชาด้าน ถึงกับไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดจากปากแผล

ฝ่ามือข้างหนึ่งกราดฟาดจากด้านหลังโดยไร้เสียง แว่วเสียงจั่วเหอดังขึ้นที่ด้านหลังว่า *"คุณหนูลงสู่ปรภพเถอะ"*

แต่แล้วพริบตานั้น เสียงกู่อันแผ่วทุ้มเสียงหนึ่งดังจากสถานที่อันสุดแสนไกล

พริบตาต่อมา เสียงกู่ดังสะท้านถึงยอดเขา สั่นสะเทือนแก้วหูทุกคนในบริเวณ

ยามนั้นฝ่ามือของจั่วเหอเพิ่งประทับใส่กลางหลังนาง ฉีปี้เสารู้สึกลำคอหวานวูบ กระอักโลหิตออกมาตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ถลาล้มไปยังเบื้องหน้า

ประจวบกับคนผู้หนึ่งรุดมาปะทะหน้า ชิงโอบรั้งนางไว้ในอ้อมอก

ฉีปี้เสาฝืนใจมองดู พลันสะท้านขึ้นอย่างไม่อาจข่มกลั้น

ผู้มากลับเป็นฟู่อิงซึ่งนางคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำ

ฟู่อิงโอบอุ้มฉีปี้เสาขึ้นมา พุ่งโถมตรงเข้าหาจั่วเหอ

จั่วเหอแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ชักพลั่วคู่จู่โจมออกอย่างสุดกำลัง

ฟู่อิงยื่นมือฝ่าเงาพลั่วเข้าไป กระแทกหมัดใส่ทรวงอกจั่วเหอ

จั่วเหอลอยลิ่วขึ้นจากพื้นในสภาพร่างระทดระทวย มันได้ยินเสียงกระดูกทั้งร่างของตัวเองหักหมดสิ้น ไม่ว่าลาภยศสรรเสริญ ตำแหน่งและอำนาจประดามีล้วนหลุดลอยจากมัน กลายเป็นซากศพซึ่งไม่ต่างกับซากศพอื่นซึ่งทอดเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

ฟู่อิงก้มลงมองดูวีรสตรีในอ้อมอก เห็นนางหน้าซีดสลด หลงเหลือลมหายใจรวยริน ล้วนพึ่งพาพลังลมปราณที่เขาถ่ายทอดให้ยืดชีวิตต่อไป

เฉินไจ้ไอ และเหล่ายอดฝีมือฝ่ายมองโกล ซึ่งรายล้อมคนทั้งสองไว้ล้วนเงียบกริบไป แม้กระทั่งรอบบริเวณก็ปราศจากสุ้มเสียงใด

ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าใกล้คนทั้งสอง

ฟู่อิงได้รับการยอมรับจากทั้งหมดว่าเป็นยอดฝีมือที่ไร้ผู้ต่อต้าน

ภายใต้การเฝ้าจับตาดูของทั้งหมด ฟู่อิงกล่าวเบาๆ ที่ริมโสตฉีปี้เสาว่า "ปี้เสา ท่านยังมีความแค้นอันใด ให้ข้าพเจ้าคลี่คลายให้กับท่าน" กล่าวพลางกวาดมองผู้คนรอบข้าง กล่าวอีกว่า "ต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่าพวกมันให้หมดสิ้นหรือไม่?"

ผู้คนที่รายล้อมฟู่อิงไว้ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

คนในวงล้อมรอบในเริ่มถอยร่นไปยังรอบนอก

บารมีของฟู่อิงสะกดทุกผู้คนจนระย่นย่อ ไม่มีผู้ใดเห็นว่าการหลบหนี

เป็นเรื่องอับอายอัปยศ

ฉีปี้เสากล่าวเสียงแหบพร่าว่า *"ข้าพเจ้าเบิกบานใจยิ่ง มีท่านอยู่ที่นี้เฉกเช่นกับครั้งก่อนที่ริมทะเลสาบซีหู ไม่มีผู้ใดทำร้ายข้าพเจ้าได้อีก ข้าพเจ้าไม่คิดฆ่าคน บอกให้พวกมันไปเถอะ ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้พวกเราทั้งสองอยู่ร่วมกัน"*

ในที่สุดวีรสตรีอันเข้มแข็งนางนี้ ก่อนตายได้แสดงด้านที่อ่อนแอไร้ที่พึ่งพิงออกมา

ฟู่อิงกวาดกราดสายตาไปยังทุกผู้คนเที่ยวหนึ่ง

ยอดฝีมือฝ่ายมองโกลล้วนรู้สึกว่า สายตาของฟู่อิงยังยิ่งกว่าประกายสายฟ้า ถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ศัตรูเช่นนี้ไหนเลยต่อกรได้?

ไม่ทราบเป็นผู้ใดล่าถอยไปก่อน ชั่วพริบตาทั้งหมดล้วนล่าถอยไปจนหมดสิ้น

ฉีปี้เสาอยู่ในอ้อมอกฟู่อิง แหงนมองนภาดาว พึมพำว่า "ฟู่หลาง ข้าพเจ้ามักครุ่นคิด บ้านเกิดของข้าพเจ้าสมควรอยู่ข้างดาวดวงนั้น"

ฟู่อิงเงยหน้าขึ้น ท้องนภาพร่าพราวด้วยหมู่ดาว ไม่ทราบดวงใดจึงเป็นบ้านเกิดของฉีปี้เสา พอก้มศีรษะลงคิดถามไถ่ ฉีปี้เสาก็สิ้นใจตายไปแต่แรก

ฟู่อิงกู่ร้องด้วยความรันทด ตลอดทั้งร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เขารู้สึกถึงความ "ปวดร้าวรันทด" ของมนุษยชาติ

ฉีปี้เสาคล้ายผงธุลีที่พัดปลิวขึ้นจากข้างทางถูกลมพัดพาไปโดยที่ไม่อาจควบคุมบังคับได้

ชีวิตไร้ขั้วไร้ราก พัดปลิวไปดั่งผงธลี*

---

* จากการรจคทองของอี๋จางตงคี่ขึ้นเมเกาเฉียน

หลายนกาลัย

ทัพมองโกลพิชิตชัยโดยเด็ดขาด

ซือฮั่นเฟยออกคำสั่ง ตามล่าสังหารศัตรูที่หลบหนีไปทุกคน

ไม่ต้องการจับเป็น

ม้าเหล็กมองโกลขบวนแล้วขบวนเล่า กระจายไปตามทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ดุจน้ำป่า ด้านซ้ายมือที่ห่างไปสองลี้เป็นเทือกเขาจิ่วหลิ่งที่ทอดยาวไกล

ภูมิประเทศงามตระการตา

ทะเลธงทิวอันแน่นขนัด โบกพัดพลิ้วไปตามลม เป็นภาพอันโอฬาร

ทัพใหญ่มองโกลกำลังประกาศศักดา

ซือฮั่นเฟยนั่งตระหง่านบนหลังม้าพ่วงพี ทอดสายตามองรอบข้าง บังเกิดความกระหยิ่มใจ ที่ด้านหลังเป็นธงจอมทัพสูงร่วมสองวา

เหล่าแม่ทัพล้อมหน้าล้อมหลัง ซือฮั่นเฟยอยู่ในช่วงสร้างเกียรติประวัติการรบ ทรงอำนาจขึ้นถึงจุดสูงสุด

นี่ยังเป็นขีดสูงสุดของจักรวรรดิมองโกล

แม้แต่อาณาจักรที่ยากปราบพิชิตที่สุด ยังถูกม้าเหล็กเหยียบย่ำผ่าน

นี่เป็นช่วงเวลาอันยิ่งใหญ่ แต่ว่าซือฮั่นเฟยปราศจากความปลาบ

หวงอี้ : เอียน / น.นพรัตน์ : แปล

ปลื้มยินดีตามที่ตัวเองคาดหมายไว้

ก่อนหน้านี้การพิชิตแผ่นดินจีนเป็นเป้าหมายสูงสุดของตนเอง

การรุกคืบหน้าแต่ละครั้ง การแผ่ขยายแต่ละครา ล้วนนำมาซึ่งความรู้สึกสมใจที่แปลกใหม่ แต่หลังจากนั้นเล่า?

เมื่อนักไต่เขาปีนป่ายถึงยอดเขาสูงสุด ก็ถึงสุดทาง ต่อจากนั้นต้องปีนป่ายลงไป กลับคืนสู่เรื่องปลีกย่อยซึ่งเป็นกิจวัตรที่ทวนซ้ำไม่หยุดหย่อน ต้องจัดการกับปัญหานานัปการทางโลก

ซือฮั่นเฟยรู้สึกเวิ้งว่างเปล่าสุดบรรยายชนิดหนึ่ง มันพลันเข้าใจสภาพจิตใจของฟู่อิง ซึ่งแสวงหา *"วิถี"* ที่ไร้ที่สิ้นสุดประการหนึ่ง

นั่นคล้ายกำลังปีนป่ายภูเขาสูงซึ่งไม่มีวันกระทบถึงยอดลูกหนึ่ง ซ่องเสพกับความทุกข์และสุขของการปีนป่ายที่สูงมุ่งสู่เป้าหมาย

ในยามนั้น ซือฮั่นเฟยเหลือบแลเห็นฟู่อิง

ในเวลาที่มันไม่ต้องการเห็นฟ่อิงที่สด

ฟู่อิงพลันปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้ากองกำลังส่วนตัวของซือฮั่นเฟย

ไม่มีผู้ใดเห็นฟู่อิงเดินเข้ามาได้อย่างไร เพียงทราบว่าเขาพลันยืนอยู่ที่นั้น คล้ายกับว่าเขายืนอยู่ที่นั้นตั้งแต่ครั้งบรรพกาลแล้ว

เหล่าทหารมองโกลพากันชักอาวุธ มือธนูแถวแล้วแถวเล่าพากันน้าวคันธนูพาดลูกศร หอกยาวนับร้อยนับพันเล่มจ่อใส่ฟู่อิงเป็นจุดเดียว ผนึกเป็นพลังการฆ่าฟัน

บรรดาองครักษ์ผู้ติดตามของซือฮั่นเฟยเหล่านี้ส่วนใหญ่เคยเห็นฟู่อิงแสดงฝีมือประกาศศักดากับตา เคยบุกฝ่าทหารทั้งกองทัพ โดยไม่มีผู้ใดต้านติด ยามนี้เห็นฟู่อิงพลันปรากฏตัวดุจเทพสวรรค์ ไม่รอให้ออกคำสั่ง ก็จัดขบวนทัพเตรียมพร้อมสู่รบ

ทหารหาญแห่งมองโกลซึ่งทำศึกคราใดล้วนประสบชัยสองหมื่นกว่า

คน กลับบังเกิดความหวาดหวั่นขวัญผวา ราวกับเผชิญศัตรูสำคัญ จัดตั้งขบวนทัพอันแข็งกล้า ที่เบื้องหน้าฟู่อิงซึ่งยืนอยู่กลางทุ่งหญ้าเพียงลำพัง

ยามนี้ซือฮั่นเฟยกลับถูกกั้นอยู่ด้านหลัง

เหล่าแม่ทัพที่ข้างกายห้อมล้อมอารักขามันเอาไว้

ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า การมาของฟู่อิงครั้งนี้มีเป้าหมายอยู่ที่ซือฮั่นเฟย

ซือฮั่นเฟยนั่งอยู่บนหลังม้า มองดูฟู่อิงซึ่งถูกกองกำลังของตนเองกางกั้นไว้แต่ไกล เห็นฟู่อิงกวาดกราดสายตามองมา ในใจอดบังเกิดความประหวั่นอย่างไม่เคยมีมาก่อนมิได้

ประกายตาที่เจิดจ้าดุจสายฟ้าของฟู่อิง คล้ายไม่ได้รับผลกระทบจากระยะห่าง มุ่งตรงมาถึงใบหน้า ดวงตา และจิตใจของมัน

ซือฮั่นเฟยเกิดความรู้สึกว่าถูกฟู่อิงมองทะลุปรุโปร่ง พริบตานี้ไม่ว่าแผนแยบคายอุบายพิสดารอันใดล้วนไม่มีประโยชน์ มันถึงกับรู้สึกถึงพลังจิตอันกล้าแข็งของฟู่อิงโอบรัดมันเอาไว้ เช่นเดียวกับโชคชะตา ทำให้ผู้คนไม่อาจแข็งขืนได้

หน่วยรบมองโกลอื่นเลื่อนห่างออกไปทีละน้อยบนเส้นขอบฟ้าของที่ราบกลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่สั่นไหว ที่นี้เวลานี้มีแต่ฟู่อิงกับพวกมัน

ในที่สุดฟู่อิงเคลื่อนไหวแล้ว เดินเข้าหาทัพใหญ่มองโกลซึ่งจัดตั้งขบวนเตรียมพร้อมทีละก้าว

เสียงออกคำสั่งดังขึ้น ทันใดนั้น ในขบวนทัพมองโกลปรากฏหมื่นธนูถูกปล่อยออกโดยพร้อมเพรียง กลายเป็นฝนธนูเต็มฟ้า ระดมยิงใส่ฟู่อิงแม้แต่แสงอาทิตย์ก็ถูกบดบังไป

ฝนธนูมาถึงเบื้องหน้าฟู่อิงห้าเชียะ กลับร่วงพรูลงสู่พื้น

อาศัยคันธนูแกร่งลูกธนูแหลมคมของทหารมองโกล กลับไม่อาจทะลวงผ่านลมปราณคุ้มครองกายของเขา พลังฝีมือที่น่าแตกตื่นสะท้านโลก

ทวงลี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

นี้ แม้แต่บุพพามารเมิ่งเซ่อสิงก็อาจทำไม่ได้

ซือฮั่นเฟยรู้สึกตลอดทั้งร่างเย็นเฉียบ ตอนนี้แม้มีกองกำลังสองหมื่นคนอารักขามันไว้อย่างแน่นหนา แต่ซือฮั่นเฟยกลับบังเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวหวาดกลัวจับใจ ทำให้มันยากยึดถือฟู่อิงเป็นคนมีชีวิตเลือดเนื้อคนหนึ่ง

มันดึงหอกยาวซึ่งแขวนอยู่ข้างม้าออกมาอย่างช้าๆ กำกระชับด้ามหอกแนบแน่น จิตใจค่อยสงบลงบ้าง *หอกเล่มนี้ใช่ยังนำมาซึ่งชัยชนะแก่มันอีกหรือไม่?*

ผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือแห่งมองโกล คิดไม่ถึงว่าจะมีช่วงเวลาที่หวาดหวั่นขวัญผวา

ฟู่อิงก้าวข้ามฝนธนู เริ่มปะทะกับทหารมองโกลที่อยู่แถวหน้าสุด

ฟู่อิงเคลื่อนรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ผู้คนที่คิดหมายขัดขวางเขาล้วนเสียชีวิต กลับไม่มีผู้ใดสามารถหยุดฟู่อิงได้แม้สักคนเดียว ถึงแม้ฟู่อิงจะมือเปล่าหมัดเปลือย แต่ว่าทุกส่วนบนร่างกายล้วนเป็นอาวุธฆ่าคน

ซือฮั่นเฟยบังเกิดความสิ้นหวังชนิดหนึ่ง

ศัตรูผู้นี้น่ากลัวไปแล้ว

ขุนทัพมองโกลที่ห้าวหาญดุดัน พากันล้มลงอยู่รอบข้างของเขา

ทัพมองโกลเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย

ขุนทัพมองโกลซึ่งอาศัยความเหี้ยมหาญดุร้ายประกาศศักดาไปทั่วแผ่นดิน ตกอยู่ในห้วงความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไม่เคยมีมาก่อน

อาวุธนานาชนิด ทั้งดาบ ทวน กระบี่ หอก ง้าว และขวานโหมจู่โจมจากทั่วสี่ทิศแปดทางราวคลุ้มคลั่ง หมายมั่นสังหารฟู่อิง พลิกการฆ่าฟันปกคลุมทั่วบริเวณ

แต่ฟู่อิงคล้ายภูผากลางพายุฝน ต่อให้เป็นลมพายุอันรุนแรง ยังไม่อาจโยกคลอนเขาแม้แต่น้อย

สองตาของฟู่อิงแฝงมนตร์ขลังประหลาดประการหนึ่ง ทำให้ผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ สะกดจนผู้คนร่างสั่นระริก

ตัวเขาคล้ายเป็นตัวแทนของพลังแห่งฟ้าดินจักรวาล ไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีจุดสิ้นสุด ทั้งผสมกลมกลืนทั้งมหาศาลใหญ่โต สุดที่เรี่ยวแรงมนุษย์จะต่อต้านแข็งขืนได้

ทวนยาวหอกหนักอึ้งพอจู่โจมถึงเบื้องหน้าของเขา พลันสูญสิ้นอานุภาพที่พึงมีไป

ฟู่อิงคล้ายหินมหึมาที่โผล่พ้นออกมามุมหนึ่ง มุมที่โผล่พ้นออกมาแม้มีขนาดเล็ก แต่ต่อให้ผู้คนนับร้อยพันออกแรงโยกคลอน มันยังมั่นคงดั่งภูเขาไท่ซาน ไม่ระคายเคืองแม้แต่น้อย

ทหารมองโกลที่ขวางหน้าฟู่อิงพากันล้มลง อย่างรวดเร็วเขาตัดผ่านแนวกลางของทัพมองโกล ห่างจากซือฮั่นเฟยเพียงสิบกว่าวา

ขุนพลที่เบื้องหน้าม้าศึกของซือฮั่นเฟยกุมกระชับอาวุธ ตั้งขบวนรอคอย แต่ดูจากสีหน้าที่ขาวซีดเขียวคล้ำของพวกมัน ก็ทราบว่าไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย

ต่อให้เป็นกองทัพไร้ผู้ต่อต้านที่ท่องทะยานทั่วแผ่นดิน ยามอยู่เบื้องหน้าพยัคฆ์ร้ายเช่นฟู่อิง ก็กลับกลายเป็นแพะแกะที่รองรับการเชือดเฉือน

ซือฮั่นเฟยพลันหวนนึกถึงการต่อสู้กับฟู่อิง ซึ่งยังไม่ได้เปิดฉากขึ้น ที่ริมทะเลสาบซีหูเมื่อสองปีก่อน อดฝืนยิ้มมิได้ ต้องครุ่นคิด...*ในที่สุดการต่อสู้มาถึงแล้ว นี่ใช่เป็นลิขิตของชะตาหรือไม่?*

ในใจมันบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือต่อให้ฟู่อิงในตอนนี้ฆ่ามัน มันก็ปราศจากความเคียดขึ้งแม้แต่น้อย

สามารถตายในขณะที่อยู่ในจุดสูงสุดแห่งเกียรติยศ ตายบนหลังอาชา ตายใต้เงื้อมมืออัจฉริยบุรุษแห่งยุค มิใช่ประเสริฐกว่านอนป่วยตายอยู่บนเตียงหรอกหรือ?

หวงอี๋ : เอ็ยน / น.นมริตน์ : แปล

ยามนั้น สายตาของฟู่อิงมองข้ามอาวุธฆ่าคนที่ทหารมองโกลสะบัดกวัดแกว่ง มองผ่านไพร่พลม้าศึกนับพันนับหมื่นที่หว่างกลางทั้งสอง จ้องมองเข้ามาในหัวใจของมัน

ในมือฟู่อิงปรากฏประกายสายฟ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง ไม่ทราบช่วงชิงหอกยาวเล่มหนึ่งจากที่ใด ซัดใส่มันอย่างตรงๆ ในที่สุดฟู่อิงลงมือต่อมันแล้ว

แผ่นฟ้าแผ่นดินพลันหยุดชะงักไปวูบหนึ่ง

มาตรว่ารอบข้างปรากฏผู้คนสองหมื่นกว่าคนส่งเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ซือฮั่นเฟยกลับเกิดความรู้สึกว่า พริบตานี้จักรวาลเงียบสงบไร้สุ้มเสียง

ในใจมันเพิ่งบังเกิดความคิดยกหอกเหล็กกล้าในมือขึ้น หอกยาวที่ซัดขว้างมาก็แทงทะลุอกเข้ามาโผล่พันออกกลางหลัง

หอกของฟู่อิงนี้ไม่ถูกจำกัดภายใต้เงื่อนเวลาและระยะห่าง ประกายเย็นเยียบในมือของเขาเพิ่งปรากฏขึ้น ซือฮั่นเฟยก็ถูกหอกยาวซัดทะลุอกโผล่พันที่กลางหลัง ไม่สิ้นเปลืองเวลาแม้แต่น้อย

ห้วงสมองซือฮั่นเฟยปรากฏภาพหญิงงามชุดแดงนางหนึ่ง ในมือถือกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้น กรีดกรายร่ายรำอยู่กลางอากาศ ด้วยท่วงท่าอันสะท้านจิตใจประหนึ่งเทพธิดาร่ายระบำ

มันทราบว่าในห้วงความเป็นความตายนี้ พลังจิตของฟู่อิงผูกโยงเข้ากับพลังจิตของมัน พร้อมกันนั้นยังทราบว่าฟู่อิงฆ่ามันเพื่อผู้ใด

นี่เป็นความรู้สึกวูบสุดท้ายของซือฮั่นเฟย

ขุนทัพและทหารมองโกลนับสองหมื่นนายในบริเวณพากันหยุดมือทั่วทั้งสมรภูมิเงียบกริบไร้สุ้มเสียง

ซือฮั่นเฟยพลิกร่วงลงจากหลังม้าพ่วงพีอย่างช้าๆ ร่วงฟาดกับพื้นดังโครมใหญ่ ก่อเกิดเป็นผงคลีคละคลุ้ง ปลิวเวียนว่อนอยู่กลางอากาศ

ยอดอัจฉริยะทางการทหาร ที่ท่องทะยานไปเจ็ดคาบสมุทร ครั้ง

*กระโน้นถล่มดินแดน**โอวลู่*** *ทำลายกองกำลังผสมของเปอร์เซียที่ริมทะเลดำ วันนี้ยังพิชิตแผ่นดินจีนโดยราบคาบ ในที่สุดทิ้งสังขารไว้กับพสุธา*

เสียงกู่อันยาวนานเสียงหนึ่งดังจากปากฟู่อิง

ทิศทางของภูเขาจิ่วหลิ่งอันห่างไกล พลันปรากฏม้าขาวปลอดที่งามสง่าตัวหนึ่งขึ้น ตอนแรกเพียงเป็นเงาดำจุดหนึ่ง แต่แล้วปรากฏเป็นรูปม้าวิ่งห้อเข้าหาทัพมองโกล

พร้อมกันนั้นร่างของฟู่อิงพุ่งถอยไปด้านหลังชนทหารมองโกลที่ขวางทางอยู่ทางด้านหลังจนล้มระเนระนาด

ฟู่อิงใช้ความเร็วถึงขีดสุด ล่าถอยออกจากกองทัพศัตรู โถมเข้าหาม้าขาวที่วิ่งห้อมา หนึ่งคนม้าพบกันในบัดดล

ฟู่อิงลอยตัวขึ้นบนหลังม้า หันหัวม้ากลับ ม้าขาวยกขาหน้าตะกุยใส่อากาศ แผดเสียงร้องดังยาวนาน ห้อตะบึงไปทางภูเขาจิ่วหลิ่ง

เหล่าทหารมองโกลคล้ายสะท้านตื่นจากความฝัน ส่งเสียงตวาดดังสะท้านฟ้าสะเทือนดิน พากันควบม้าไล่ติดตามฟู่อิงไป

เกือกม้าพันๆ หมื่นๆ ข้างตะกุยใส่ทุ่งหญ้า พริบตานั้นทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินเต็มไปด้วยเสียงฝีเท้าม้าดังระรัวปานฟ้าร้อง ก่อกวนจนผงคลีคละคลุ้งเต็มฟ้าไล่กวดตามฟู่อิงดุจพายุหมุนหอบหนึ่ง

ม้าขาวของฟู่อิงใช้ขีดความเร็วที่น่าตระหนกวิ่งห้อสู่ภูเขาจิ่วหลิ่ง

เมื่อฟู่อิงลดเลี้ยวสู่ทางภูเขา ที่สามารถติดตามอยู่หลังม้าของเขา คงเหลือม้าสองร้อยกว่าตัว ล้วนเป็นขุนพลมองโกลที่มีวิชาขับขี่เป็นเสิศทั้งสิ้น

พวกมันเศร้าเสียใจต่อการตายของซือฮั่นเฟย ลืมใคร่ครวญว่าด้วยกำลังของพวกมันสามารถฆ่าฟู่อิงหรือไม่ เพียงแต่คิดติดตามและติดตามติดตามไปเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกัน

---

* ทะเลปยุโรป

หวงลี้ : เขียน / น.นพรัตน์ : แปล

ทางภูเขาทอดคดเคี้ยวขึ้นไป ยิ่งสูงขึ้นไป ยิ่งหดแคบลง

ท่ามกลางหมอกหนาหนัก ฟู่อิงหนึ่งคนหนึ่งม้าบัดเดี๋ยวเร้นหายบัดเดี๋ยวปรากฏ เหล่าขุนพลมองโกลไล่ติดตามอย่างสุดชีวิต ม้าของฟู่อิงดูเหมือนเชื่องช้าลง แต่พวกมันจนแล้วจนรอดไม่อาจตามทัน

ฟู่อิงกับทหารติดตามทางด้านหลัง ต่างยิ่งมายิ่งขึ้นสูง เข้าสู่กลุ่มหมอกซึ่งคลอเคล้าอยู่ที่ไหล่เขา

ฟู่อิงกับม้าขาวอยู่ท่ามกลางหมอกหนาทึบ คล้ายมีคล้ายไม่มี บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าทุกประการมิใช่ความจริง แต่คล้ายเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง

ทางภูเขาพลันขยายกว้างออก เพียงพอให้ม้าหลายตัวควบขับเคียงคู่

ฟู่อิงควบม้านำหน้า

เหล่าผู้ติดตามยินดียิ่ง พากันตวัดแส้ยาวขึ้นวกเป็นวงที่กลางอากาศหวดใส่ตะโพกม้าดังฉาดฉาน

ม้าพ่วงพีที่นำหน้าหลายสิบตัวแผดเสียงร้องพร้อมกัน บรรทุกผู้เป็นนายพ่งผ่านหมอกหนา โถมใส่ฟ่อิงราวลูกธนหลุดจากแหล่ง

เห็นแน่ชัดว่าจะตามทันแล้ว

ทันใด หนึ่งคนหนึ่งม้าที่เบื้องหน้าพลันกระโดดลอยขึ้น ทิ้งตัวลงในหมอกหนาทึบที่ห่างไกล

การกระโดดครั้งนี้อย่างน้อยลอยขึ้นสูงสองวา ข้ามพื้นที่ช่องว่างกว่าสี่วา อยู่เหนือระดับความสูงและระยะทางที่ม้าพ่วงพีทุกตัวจะบรรลุถึงได้

ม้าขาวใช้ท่วงท่าอันสวยงามเหนือคำบรรยาย สะท้านจิตใจผู้พบเห็นประการหนึ่ง ขนคอสีขาวพัดพลิ้วอยู่กลางลมภูเขา ประหนึ่งอาชาสวรรค์พาดผ่านกรีดเป็นเส้นโค้งอันงดงามกลางอากาศ แล้วค่อยทิ้งตัวลงในหมอกหนาไกลตา

ใต้หมอกหนาทึบคล้ายเป็นเส้นทางอันราบเรียบ คนและม้าทิ้งตัวลงอย่างมั่นคง จากนั้นวิ่งห้อต่อไปอย่างคล่องแคล่วสง่างาม เข้าสู่ส่วนลึกของ

หมอกหนา ชั่วครูให้หลังบัดเดี๋ยวเร้นหายบัดเดี๋ยวปรากฏค่อยหายสาบสูญไปอย่างช้าๆ

ขุนพลมองโกลแถวหน้าสุด หลายคนถูกสภาพเหล่านี้กระตุ้นปลุกเร้าพากันส่งเสียงร่ำร้อง รั้งดึงหัวม้าอย่างไม่กลัวตาย ภายใต้การควบคุมบังคับของชาวมองโกลที่ถนัดจัดเจนในการขับขี่ ม้าชั้นเลิศซึ่งผ่านการคัดสรรมาหลายตัวนั้นแผดเสียงร้องก้องกระโจนไปเบื้องหน้าอย่างสุดแรง โถมลงยังตำแหน่งที่ฟู่อิงทั้งคนและม้าทิ้งตัวลง

เหล่าขุนพลแผดร้องโหยหวน

ม้าพ่วงพีแผดเสียงร้องดัง

คนและม้าทั้งหมดล้วนเหยียบใส่อากาศธาตุพลัดตกลงสู่ความลึกใต้หมอกหนาทึบ เสียงพลัดตกร่วงหล่นเบาลงทุกขณะ ชั่วครู่ค่อยชะงักขาดหายแต่ไม่ได้ยินเสียงตกกระทบพื้น

ที่เบื้องล่างกลับเป็นเหวลึกหมื่นวา

ขุนพลที่ตามหลังมาหลายสิบคนหยุดม้าด้วยความตระหนก เป็นเหตุให้ม้าพ่วงพีพากันยกขาหน้าขึ้น ตะกุยจนสะเก็ดศิลากระเซ็นซ่าน ร่วงพรูลงสู่ส่วนลึกของหมอกหนา

ในจำนวนนี้มีม้าหลายตัวไม่อาจหยุดยั้งลง พลอยฝ่าไปในหมอกหนาเช่นกัน จากนั้นร่วงหล่นลง เหตุการณ์ชุลมุนวุ่นวาย ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่สุดบรรยายชนิดหนึ่ง สั่นสะท้านประสาทความรู้สึกของทุกคนในบริเวณ

ยามนั้นลมแรงหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน เมฆหมอกกลายเป็นเบาบางลง สภาพเบื้องหน้าเห็นถนัดชัดเจน

ภาพอันตื่นตระหนกปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าทุกผู้คน

ขุนพลมองโกลทั้งหมดหน้าซีดเผือด ยังมีคนแตกตื่นตระหนกจนร่างสั่นเทิ้ม ม้าพ่วงพีแผดเสียงร้องยกขาหน้าขึ้น

ตอนนี้พวกมันอยู่บนผาสูงซึ่งแขวนอยู่กลางอากาศ อยู่เหนือเส้นขอบ

ฟ้าสามร้อยวา สามารถก้มลงมองเห็นที่ราบลุ่มทะเลสาบผอหยาง

ที่ราบเบื้องล่างเป็นกองทัพมองโกลที่จัดขบวนทัพอย่างเป็น ระเบียบเรียบร้อย กลายเป็นเส้นสีดำแถวแล้วแถวเล่า คนและม้ามีขนาดเท่ากับมดพวกมันคล้ายอยู่บนยอดเมฆ มองดูสรรพชีวิตทั้งหลาย

ตำแหน่งที่ฟู่อิงกับม้าขาวอันสง่างามของเขาทิ้งเท้าลง เป็นพื้นที่ช่องว่างอันกว้างไพศาล ไหนเลยมีผืนดินให้หยั่งเท้าแม้แต่น้อย?

ขุนพลมองโกลสะท้านใจอย่างรุนแรง หันหน้าหาท้องนภาอันเวิ้งว้างพากันคุกเข่าลง

จบบริบูรณ์

ฟ้าสามร้อยวา สามารถก้มลงมองเห็นที่ราบลุ่มทะเลสาบผอหยาง

ที่ราบเบื้องล่างเป็นกองทัพมองโกลที่จัดขบวนทัพอย่างเป็น ระเบียบเรียบร้อย กลายเป็นเส้นสีดำแถวแล้วแถวเล่า คนและม้ามีขนาดเท่ากับมดพวกมันคล้ายอยู่บนยอดเมฆ มองดูสรรพชีวิตทั้งหลาย

ตำแหน่งที่ฟู่อิงกับม้าขาวอันสง่างามของเขาทิ้งเท้าลง เป็นพื้นที่ช่องว่างอันกว้างไพศาล ไหนเลยมีผืนดินให้หยั่งเท้าแม้แต่น้อย?

ขุนพลมองโกลสะท้านใจอย่างรุนแรง หันหน้าหาท้องนภาอันเวิ้งว้างพากันคุกเข่าลง

จบบริบูรณ์

ตุยกันท้ายเล่ม

เทพทลายนภาเป็นผลงานเรื่องแรกในชีวิตการเขียนของหวงอี้ หลังจากที่หวงอี้มีชื่อเสียง ก็แก้ไขปรับปรุงและเขียนเนื้อเรื่องเพิ่มเติม จัดเป็นยุทธจักรนวนิยายที่มีความสมบูรณ์ในตัวเองเรื่องหนึ่ง

สำหรับราชครูมองโกลปาซือปาในเรื่อง เป็นบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ โดยเป็นผู้นำนิกายลามะของทิเบตเมื่อปี ค.ศ. 1260 หลังจากที่กษัตริย์กุบไล่ขานขึ้นครองราชย์ ทรงสถาปนาปาซือปาเป็นราชครู ต่อมาทรงแต่งตั้งปาซือปาดูแลศาสนกิจทั่วประเทศ ทั้งปกครองแดนทิเบต ปาซือปาจึงเป็นผู้นำคนแรกของทิเบตที่รวมหลักปกครองกับศาสนาเข้าด้วยกัน ทั้งยังเป็นผู้ประดิษฐ์อักษรใหม่ของมองโกล

หลังจากจบเทพทลายนภา หวงอี้ก็เขียนนวนิยายกำลังภายในเรื่องยาวคือเทพมารสะท้านภพ ซึ่งถือเป็นภาคสืบต่อจากเทพทลายนภา แต่เป็นเหตุการณ์อีกร้อยปีให้หลัง ซึ่งราชวงศ์มองโกลถูกล้มล้าง เปลี่ยนเป็น**ราชวงศ์หมิง** *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเหม็ง)*

เทพทลายนภาจบลงด้วยฟูอิงควบขับม้าขาวทะยานสู่นภากาศ หลังจากนั้นไม่มีผู้ใดพบเห็นเขาอีก ส่วนเทพมารสะท้านภพเขียนถึงดาบ

หวงอี๋ : เอ็ดนา / น.นพรัตน์ : แปล